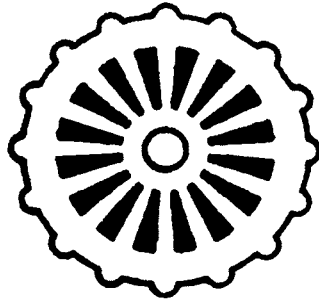

බුද්ධචර්යානම් ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථමාලා: 6

විනයපිටකයෙහි

04 වන ග්‍රන්ථය

චූළචගගපාලී

[I කාණ්ඩය]

ලංකා බෞද්ධ මණ්ඩලයේ ආරාධනයෙන්
භාලදඬුවන ශ්‍රී ධර්මකීර්තිකාරියාන
සබරගමුවලානේ ප්‍රධාන සම්ප්‍රදායක ස්වාමීන්ද්‍රයන් වහන්සේ
විසින්
කරනලද සිංහල පරිවර්තනය

ත්‍රිපිටක සම්පාදක මණ්ඩලය
විසින්
පාඨශෝධන පුස්තක වූ සංස්කරණය කරන ලදී.

බු: ව: 2557

ත්‍රි: ව: 2013

Buddha Jayanti Tripitaka Series, Volume 6

The Fourth Book in the
Vinaya-Pitaka

4

CULLA-VAGGA-PĀLI (I)

With the Sinhala translation by

**The Venerable
Haldanduvana Dhammarakkhita**

The Chief Nāyaka Thero of
Sabaragamuva Province

Published by

Dharma Chakra Child Foundation

Rerukana Road, Veedagama, Bandaragama -12530, Sri Lanka

Tel: +94 38 2291771, Fax: +94 38 2291253, website: [http:// www.samadhi-buddha.org/](http://www.samadhi-buddha.org/)

Co-published, printed and donated by

The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation

11F, 55 Hang Chow South Rd. Section 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.

Tel: +886 2 23951198, Fax: +886 2 23913415

Email: overseas@budaedu.org; Website: [http:// www.budaedu.org/](http://www.budaedu.org/)

B.E. 2557

C.E. 2013

සම්බුද්ධ ජයන්ති ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථමාලාව නැවත මුද්‍රණය කිරීම.

බුදු රජාණන් වහන්සේගේ ඉගැන්වීම් හැඳින්වීම සඳහා අනාදීමත් කාලයක සිට විවිධ යෙදුම් යොදා ගෙන ඇත. ධර්ම, ධර්ම-විනය, බුද්ධ වචන, පාවචන බුද්ධානුසාසන ආදිය මින් සමහරකි. දුම්ම - විනය වැනි යෙදුම් බුදුරජාණන් වහන්සේ විසින්ම යොදාගෙන ඇත. මේ ධර්ම විනය අඩංගු වී ඇත්තේ ත්‍රිපිටකයෙනි. පිටක යන්න කුඩය, භාෂනය යන අරුත්වල පාලි හා සංස්කෘත යන භාෂාවන් හි යෙදේ. සංස්කෘත භාෂාවෙන් ත්‍රිපිටක නැතහොත් පාලි භාෂාවෙන් තෙපිටක යන්නෙන් අදහස් කෙරෙන්නේ එවන් පිටක තුනකින් සමන්විත එකතුවකි. පාලි ත්‍රිපිටකය බුදු රජාණන් වහන්සේ ගේ ඉගැන්වීම් අඩංගු පැරණිතම මූලාශ්‍රය වශයෙන් ථේරවාද සම්ප්‍රදාය මගින් පිළිගනු ලැබේ.

විරාගත ථේරවාද සම්ප්‍රදාය වන්නේ ත්‍රිපිටකය බුද්ධ පරිනිර්වාණයෙන් තෙමසක් ගතවුණු පසුව මහා කස්සප මහා රහතන් වහන්සේගේ ප්‍රධානත්වයෙන් අජාතශතූර මහරජතුමන්ගේ ප්‍රධාන දායකත්වයෙන් රජගහ නුවර වේහාර පර්වත අසබඩ සප්තපර්ණි ගුහාවෙහි පන්සියයක් මහරහතන් වහන්සේගේ සහභාගිත්වයෙන් පැවැත්වුණු ප්‍රථම ධර්ම සංගායනාවේ දී සථිකධායනය කොට අනුමත කෙරුණු බවය. මෙම ත්‍රිපිටකය සමන්විත වන්නේ විනය පිටකය, සුත්ත පිටකය හා අභිධම්ම පිටකය යන පිටකතුයෙනි.

මෙසේ ප්‍රථම සංගායනාවේදී ඊට සහභාගී වුණු මහා රහතන් පන්සියයක් දෙනා වහන්සේලා විසින්ම ඒකමතිකව පිළිගනු ලැබුණු ත්‍රිපිටකය එතැන් පටන් රහතන් වහන්සේලා කණ්ඩායම් මගින් මුඛ පරම්පරාවෙන් පවත්වාගෙන එනු ලැබුණු අතර, ඉන් වසර සියයකට පසු කාලාශෝක රජු දවස විශාලා මහනුවර පැවැත්වුණු දෙවන ධර්ම සංගායනාවේ දී හා ඉන් අනතුරුව ධර්මාශෝක රජු සමයේ දී පාටලී පුත්‍ර නගරයේ දී පැවැත්වුණු තුන්වන සංගායනාවේ දී ද සථිකධායන කොට අනුමත කරනු ලැබිණි.

මිහිඳු මහා රහතන් වහන්සේ ප්‍රමුඛව ධර්ම දූතයන් වහන්සේලා විසින් ශ්‍රී ලංකාවට ගෙන එනු ලැබුනේ මෙලෙස සංගීති තුනකදී සථිකධායනා කරනු ලැබ, අනුමත කෙරුණු ත්‍රිපිටකයය. ශ්‍රී ලංකාවේ දී ද අඛණ්ඩව මුඛ පරම්පරාවෙන් පවත්වාගෙන එනු ලැබුණු සම්මා සම්බුද්ධ දේශනාව අඩංගු ත්‍රිපිටකය ක්‍රි.පූ. පළමුවන සියවසේ අගභාගයේ දී පමණ වලගම්බා රජු දවස මාතලේ අළුවිහාරයේ දී ග්‍රන්ථාරූඪ කෙරුණු බව වංස කථාවල දැක්වේ. දැනට භාවිතයේ පවතින පාලි ත්‍රිපිටකයට පාදක වී ඇත්තේ මෙලෙස මහා සංඝරත්නය විසින් පිවිසි පුජාවෙන් ඇප කැපවී නිර්මලව සුරක්ෂිත කොට ගෙන ආ මේ ත්‍රිපිටකයය.

ත්‍රිපිටකයේ විනය පිටකයට මහා විභංග හා භික්ෂුණී විභංග යන දෙකොටස අඩංගු සුත්ත විභංගය ද, මහා වග්ග හා චූල්ලවග්ග යන දෙකොටස අඩංගු ඛන්දකයන් ද පරිවාර නම් කොටස ද ඇතුළත් ය. විනය පිටකයේ ගොනු කොට ඇත්තේ භික්ෂු-භික්ෂුණී වර්ගාව සකසා ගැනීමට අදාල නීති මාලාවන්ය.

ධර්මය අතින් ඉතා වැදගත් වන්නේ සුත්‍ර පිටකයය. මෙයට දීඝනිකා, මජ්ඣිමනිකාය, අංගුත්තර නිකාය සහ බුද්දක නිකාය අයත් ය.

සුත්ත පිටකයේ අඩංගු ධර්මයේ සාරය ඉතා ක්‍රමවත්ව ඉදිරිපත් කරමින්, විශ්ලේෂණය කොට අර්ථකථන ඉදිරිපත් කෙරෙන්නේ අභිධර්ම පිටකයෙනි. ඊට ධර්මසංගීති, විභංග, ධාතු කථා, පුත්තලපඤ්ඤත්ති, කථාවත්ථු, යමක, පට්ඨාන යන ග්‍රන්ථ හත ඇතුළත් ය.

මෙම සම්පූර්ණ ත්‍රිපිටකය අද අපට ඉතිරිව ඇත්තේ පුරාණයේ වැඩි විසූ මහා සංඝරත්නය අප්‍රතිහත දෙධේරියයෙන් හා ඉමහත් කැපවීමෙන් එය සුරක්ෂිත කොටගෙන, ඉමහත් වෙහෙස දරා පුස්තකාල පොත්වල

ලේඛන ගතකොට පුවලිත කිරීමේ හේතුවෙනි. විනයධර - ධර්මධර පුරාණ මහා සංඝයා වහන්සේලා අනුව යමින් වත්මන් මහා සංඝපීතෘචරයන් වහන්සේලා ද ත්‍රිපිටකය ආරක්ෂා කොට පුවලිත කිරීමේ කාර්යභාරයට උරුක් හේතුවෙන් ත්‍රිපිටකයෙහි පාලි පෙළ හා එහි සිංහල අනුවාද සකස් කොට පළ කිරීමට අවස්ථාව උදාවීම ධර්මලැදි සැමගේම භාග්‍යයක් බව අමුතුවෙන් කිවයුතු නැත. බුද්ධ ජයන්ති ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථ මාලා නම් ශීර්ෂය යටතේ ශ්‍රී ලංකා රජය මගින් මුද්‍රණය කොට පළ කරන්නට යෙදුණු සිංහල අනුවාදය සහිත මෙම ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථමාලාව පිටපත් අවසන් වී දැන් බොහෝ කලක් ගත වී ඇත.

මෙම ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථ ලබා ගැනීමට ඉමහත් ආශාවෙන් විශාල පිරිසක් සිටින බව අපට දැනගන්නට ලැබුණි. ත්‍රිපිටකය ඒරාත් කාලයක් පවත්වාගෙන යාමට කටයුතු යෙදීමත්, දහම් ලැදි සැඟහැවත් ගිහි පැවිදි දෙපිරිසගේම ධර්මාවබෝධය සහ ධර්මසංවේගය සඳහා ත්‍රිපිටකය පුවලිත කොට සුලභ කිරීමත් වර්තමාන මහා සංඝයාවහන්සේ මත අනිවාර්යයෙන් ම පැවරෙන භාරදූර වගකීමකි. වත්මන් සමාජය දෙස බලන විට මෙවන් කර්තව්‍යයක අවශ්‍යතාව වඩා ඉස්මතු වී පෙනන බව කානටත් පැහැදිලි වනු ඇත.

නොයෙකුත් විද්වත් බෞද්ධ පිරිස් සමඟ කතා බහ කිරීමේදී අපට ඒත්තු ගියේ මෙම අවශ්‍යතාව සපුරාලීමට ගතයුතු ඉතා ඵලදායී ක්‍රියාමාර්ගය නම්, දැනට ලබා ගැනීමට නොහැකි බුද්ධ ජයන්ති ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථමාලාව හැවත මුද්‍රණද්වාරයෙන් පළ කිරීම බවයි. මෙම අති විශාල කර්තව්‍යය සඳහා මාගේ කාරුණික ඉල්ලීම අනුව තායිවානයේ එක්සත් සමූහ බෞද්ධ අධ්‍යාපන පදනම ඉදිරිපත් වීම සැඟහැවත් සිංහල පාඨකයින්ගේ මහත් භාග්‍යයක් බව අපේ හැඟීමයි.

මෙම ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථ උනන්දුවෙන් පරිශීලනය කිරීම මගින් ධර්මඥානය වර්ධනය කර ගැනීමට මෙන්ම ධාර්මික ජීවිත සකසා ගැනීමට ද සැඟහැවත් ඔබ සැම උත්සුක වනු ඇතැයි සිතමි.

නෙරැවන් සභ්‍රහ්ම.

බෝදාගම වන්දිම නායක ස්ථවිර

තායිවානයේ ප්‍රධාන සංඝනායක භාදිපේ ශ්‍රී රතනපෝති ජේරවාදී බෞද්ධ මධ්‍යස්ථානාධිපති
බණ්ඩාරගම ශ්‍රී ලංකා ධර්මචක්‍ර ළමා පදනමේ නිර්මාතෘ රත්මලාන ශ්‍රී විජයාරාම විහාර වාසී

ශ්‍රී ලංකා ධර්මචක්‍ර ළමා පදනම,
විදාගම,
බණ්ඩාරගම.

- 2557 -
2013

බුද්ධ ජයන්ති ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථ මාලාව නැවත මුද්‍රණය කොට නොමිලේ
බෙදා හැරීමේ මහා පුණ්‍ය කර්මය

ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවේ කථානායක
වී.ජ.මු ලොකුබණ්ඩාර මැතිතුමාගේ ඉල්ලීම පරිදි
තායිවානයේ ප්‍රධාන සංඝනායක

ආචාර්ය බොදාගම චන්දිම නාහිමියන්ගේ අනුශාසනා පරිදි
තායිවානයේ එක්සත් සමූහ බෞද්ධ අධ්‍යාපන පදනම

මගින් බුද්ධ වර්ෂ 2549 (ක්‍රි. ව. 2005) දී ආරම්භ කරන ලදී.

මෙම මහා පුණ්‍ය කර්මයේ දී ඉත සිහින් කටයුතු කළ පහත සඳහන් මහා සංඝරත්නය හා
උපකාරක පිංචතුන් විශේෂයෙන් සිහිපත් කරමු.

- * පූජ්‍ය අත්තුඩාවේ ඤාණානන්ද නාහිමි
- * පූජ්‍ය කන්ඩක්කුලමේ ධම්මකිත්ති නාහිමි
- * ආචාර්ය පූජ්‍ය පල්ලේවෙල සාරද හිමි
- * ශාස්ත්‍රවේදී පූජ්‍ය කුමුක්වැවේ පඤ්ඤාකිත්ති හිමි
- * දර්ශනපති පූජ්‍ය කරගහලල්පත සුගතනන්ද හිමි
- * ශාස්ත්‍රපති පූජ්‍ය නාගොඩ අමරවංශ නාහිමි
- * ශාස්ත්‍රපති පූජ්‍ය මඩපාත ධම්මසාර නාහිමි
- * පූජ්‍ය බිබරැන්දේ ධම්මසිරි හිමි
- * පූජ්‍ය පානදුරේ පසන්න හිමි
- * මිලිනා සුමතිපාල මැතිණිය
- * ජගත් සුමතිපාල මැතිතුමා
- * ආචාර්ය ප්‍රණීත් අබේසුන්දර මහත්මා
- * ද්‍රෝස්තර අරුණ රබෙල් මහත්මා
- * සුපීත් මොහොට්ටි මහත්මා
- * රංජිත් අමරසිංහ මහත්මා
- * ගාමිණී කාරියවසම් මහත්මා
- * අධිනීතීඥ චන්ද්‍රදාස සුරියාරච්චි මහත්මා
- * ආචාර්ය සෙනරත් විජේසුන්දර මහත්මා
- * මහාචාර්ය චන්ද්‍ර වික්‍රමගමගේ මහතා
- * සිරිසේන හේරත් මැතිතුමා
- * විල්ප්‍රති අබේවර්ධන මැතිතුමා

ධම්ම ජෙනාට රත්නත්‍රයේ ආශීර්වාදයෙන් ධර්මානුකූලව ආලෝකය ප්‍රසාරණය කරමු.

විනයපිටකේ

චූළවෙගග පාලි

පඨමො භාගො

විනයපිටකයෙහි

චූළවෙග

පළමුවැනි කාණ්ඩය

**“තථාගතපපචේදිනො භික්ඛවෙ ධම්මවිනයො විවචො විඤ්චති
නො පච්චජනන්තා”-**

**“මහණෙනි, තථාගතයන් වහන්සේ චිහිත් දෙයනා කරණ ලද
ධර්මය හා විනය විවෘත වූයේ බබලයි. වැසුණේ නො බබලයි.”**

(අභිඥානචරිතකාය, තිකතිපාත - භරණසූචය, 9 සූත්‍රය.)

ප වු න

1.	සංස්කාරක නිවේදනය	ix
2.	සංඥාපනය	xi
3.	පාළි භාෂාව	xiii
4.	ත්‍රිපිටක සමුපාදක මණ්ඩලය	xv
5.	සංකේත ගිරුපණය	xvii
6.	විසය සූචි	xix
7.	පෙළ හා පරිවර්තනය	2 - 435
8.	විසය පද සූචි	437
9.	සංඥානාම සූචි	441

සංස්කාරක නිවේදනය

ත්‍රිපිටක පයඝාපතියෙහි විනය පිටකයට අයත් ග්‍රන්ථ පඤ්චකයෙන් සතර වැනි ග්‍රන්ථය වූයේ වුලලවග්ගපාළි යයි. එය බුද්ධජයනී ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථමාලාවෙහි පස් වැනි ග්‍රන්ථය ලෙස සමූහ වැ ඇත. තෙවැනි ග්‍රන්ථය වූ මහාවග්ගපාළිය ප්‍රථම - ද්විතීය භාග වශයෙන් දෙකක් ලෙස මුද්‍රණය කරවන්නට සිදුවූ හෙයිනි.

දෙදහස් පන්සියයේ බුද්ධ ජයනී අනුස්මරණ උත්සවය නිමිත්ත කොට ගෙන ශ්‍රී ලංකා බෞද්ධ මණ්ඩලය මගින් ආරම්භ කළ ත්‍රිපිටක ධර්ම සිංහල භාෂාවෙන් නබ්බුමහි ලා විනය පිටකයෙහි වුලලවග්ගපාළි සිංහල පරිවර්තනයට ආරාධනා ලැබූවාහු පැල්මඩුල්ලේ පුරාණ රාජමහා විහාරාධිපති භාල්දම්බවන ශාස්ත්‍රාචාර්ය ශ්‍රී ධර්මකිංකරාභිධාන සපරගමු දිශා-යෙහි ප්‍රධාන සංඝනායක ස්වාමීන්ද්‍රයන් වහන්සේ යැ. උන්වහන්සේ විසින් යථා කාලයෙහි එම සිංහල පරිවර්තනය නිමහනී කොට ත්‍රිපිටක මණ්ඩලය වෙත ඉදිරිපත් කරන ලද්දේ ය. ත්‍රිපිටක මණ්ඩලයේ සමමතය පරිදි කෙසෙල්වතුගොඩ රත්නපොති නායක සභිකයන් වහන්සේ යැ, භාල්දම්බවන ධර්මකිංකර නායක සභිකයන් වහන්සේ යැ, කඩවැද්දුව සිරිනිවාස නායක සභිකයන් වහන්සේ යැ යන විනය පිටක ගොඩනැගීම මණ්ඩලයේ මහ තෙරවරුන් විසින් පාඨගොඩනැගීම පුර්වකව සිංහල පරිවර්තනය ද සංස්කරණය කරන ලද්දේ විය.

සංස්කරණය කරන ලද සිංහල පරිවර්තනය සහිත වුලලවග්ගපාළිය 1962 දී පමණ මුද්‍රණය සඳහා එක්තරා මුද්‍රණාලයකට භාර දෙන ලදුව පිටු 16 කින් යුත් ප්‍රකාර දෙවිස්සක් පමණ මුද්‍රණය වූ පසු කවර හෙතුවකින් හෝ මුද්‍රණය නැවතීම. ලියා ගුණ කොට දෙන ලද අත් පිටපත් ද ලබාගත නො හැකි විය. එහෙයින් සමරසබ්බකයෙහි පටන් නැවත පරිවර්තන කිරීමේ භාරය ද ත්‍රිපිටක මණ්ඩලය කෙරෙහි පැවරීම. ත්‍රිපිටක සමපාදක මණ්ඩලයේ අනුශාසක, අගමහාපණ්ඩිත බළන්ගොඩ ආනන්ද මෙමනෙය මහානායක ස්වාමීන්ද්‍රයන් වැනසී ගිය කොටස නැවත පරිවර්තන කොට මුද්‍රණයට සකස් කළහ. නවද මුද්‍රණ අවසානයෙහි දු පැන නැඟුණු බාධක රැසකි. එ ද, සහකාර අධ්‍යක්ෂ තැන්පත් සෝමපාල ජයවර්ධන මහනාණන් ගේ කාලානුරූප ක්‍රියා සංවිධානය ද, දෙතිවල

'කියර' මුද්‍රණාලයාධිකාරී ඇස්. ඩී. සපරමසු මහතාණන්ගේ සහයෝගය ද
නිසා වූලලවණපාළි - සමරසබ්බකය අවසාන කොට ඇති බන්ධක සතර
එහි පළමු වන කාණ්ඩය ලෙස පළ කරවන්නට හැකි විය.

වකිමාන ත්‍රිපිටක සම්පාදක මණ්ඩලයේ සථවීරවරුන් විසින් නො
පමාව මෙහි ශෝධාපත්‍ර, සංඥ සූචි, ශබ්දසූචි ආදිය සකස් කිරීමෙන්
මේ ග්‍රන්ථ භාගය ශාසනාර්ථීන් හමුයෙහි තබන්නට හැකි වූ බව පවසන
අතර මෙම අධිකාරයෙහි නියුක්ත වූ හැම දෙනා ඓතිහාසික පාරත්‍රික සුබ-
භාගී වෙත්වා'යි ආශංසනය කරමිහ.

මේ වගට,

ලඞුගම ලිඛිතානන්ද සථවීර
ප්‍රධාන සම්පාදක

1977, ජූලි 10
ත්‍රිපිටක කායභාලය,
මහානායක වාරිකාරාමය,
115, විජේරාම මාවත,
කොළඹ 7.

සංඥාපනය

විනය:

විභවය බන්ධක පරිවාර විසින් ත්‍රිවිධ වූ විනය පාළිය මහාකාශ්‍යප සථවීරාදී ප්‍රථම මහාසංඛ්‍යාකාරක මහරහතුන් විසින් 'පාරාජිකපාළි පාචිත්තියපාළි මහාවග්ගපාළි චූළචග්ගපාළි පරිවාරපාළි' යයි ග්‍රන්ථකර්මයකට නඟා සංඛ්‍යායනා කරන ලද්දේ ය. එහි දී මහාවිභවය හෙවත් භික්ෂුවිභවය හා භික්ෂුනීවිභවය නම් වූ උභය විභවය පරිජි, පච්චි දෙපොත් හි බැසැගෙන සිටී, මහාවිභවයෙහි 'පාරාජික සංඛ්‍යාදියෙස අනියත නිසංඝය' යන එකුන්පනස් ශික්ෂාපදයන් පිළිබඳ 'හිදන පුග්ගල වජ්ඣ පඤ්ඤානති පදභාජන විනිතවජ්ඣ' ආදිය ඇතුළත් විනයප්‍රදේශය පාරාජික කාණ්ඩය මුල් කොට ඇති හෙයින් 'පාරාජික පාළි' යයි ද, පාචිත්තියකාණ්ඩය පටන් භික්ෂුවිභවය හා භික්ෂුනීවිභවය ද ඇතුළත් කොට පාචිත්තියකාණ්ඩය ආදී කොට ඇති හෙයින් 'පාචිත්තියපාළි' යයි ද ග්‍රන්ථ දෙකක් වශයෙන් බෙද ඇත. ආභිසමාවාරික ශීලය ප්‍රකාශ කරන අනුඤ්ඤා ශික්ෂාපදයෙන් යුත් පාළි' ප්‍රදේශය 'බන්ධක' නම් වෙයි. එ ද 'බොධිකථායෙන් ආරම්භ වූ ඓතිහාසිකය ආදී කොට ඇති දෙවිසි බන්ධකයෙකින් හෙබියේය. එහි කොසමිඛියකකකය අවසන් කොට ඇති බන්ධක දසය 'මහාවග්ගපාළි' යයි ද, කල්මකකකයෙහි පටන් සඤ්ඤාසතිකකකකකය අවසන් කොට ඇති දෙළොස් බන්ධකය 'චූළචග්ග පාළි' යයි ද ග්‍රන්ථ දෙකක් වශයෙන් බෙද ඇත. 'පරිවාරපාළිය' වූ කලී මහාවිභවයෙහි භික්ෂුන් සඳහා පනවන ලද දෙසිය විස්සක් ශික්ෂාපදය, භික්ෂුනීවිභවයෙහි තුන්සිය සතරක් ශික්ෂාපද යැ යන උදෙසා පරියාපනන වූ පන්සිය යුච්චි ශික්ෂාපද ගෙන කඤ්ඤානතිවාරය ආදී කොට ඇති ආපකතිවාර අටෙක, එබඳු වූ මෑ පව්වයවාර අටෙකැයි මහාවාර සොළොස්කින් ද යළි සමුච්චාන සමථහෙද දක්වීමෙන් ද උභතොවිභවය පරිවාර වූ ඇත. බන්ධක පුච්චායෙහි පටන් ශේෂය දෙවිසි බන්ධකයෙහි ආ විනය පරිවාර යයි. මෙයෙයින් බුදුරදුන්ගේ ආණාදෙසනා සංඛ්‍යාත විනය පිටකයට කරනලද මහාප්‍රාකාරය පරිවාර දේශනාව යි. උභතො විභවයෙහි ප්‍රඤ්ඤා ශික්ෂාපද සියල්ල ද සඤ්ඤානතිකරණ සමථය ද සංග්‍රහ කොට භික්ෂුපාචි- මොකක භික්ෂුනීපාචිමොකක වශයෙන් දෙපරිදිව සිටී ග්‍රන්ථය 'පාචිමොකක' නම් විය. උභයමාතිකා නමුදු මේ මෑ යි.

චූළචග්ගපාළි:

මෙහි ප්‍රඤ්ඤා වූ 'චූළචග්ගපාළිය' වනාහි කල්මකකකය පටන් කොට සඤ්ඤාසතිකකකකය තෙක් දෙළොස් බන්ධකයෙන් සංඛ්‍යාත වූ ග්‍රන්ථ ප්‍රදේශය යි. එහි පළමුවන කල්මකකකයෙහි: 1. සැවැත්තුවර

විසු සවග මහණුන් කෙරෙහි වූ පණ්ඩුක ලොහිතක මහණුන් සඳහා හණ්ඩනකාරක කලහකාරකාදී හේතුවෙන් පනවනලද කප්පතිය කම්ප ද, 2. ආපතතිබහුල වූ ගෘහීන් හා අනනුලොමික සංයම් ඇති සෙයාසක මහණහුට පනවනලද නියසය කම්ප ද 3. සවග මහණුන් අතුරෙන් කීටාගිරිතයෙහි විසු අසසපි පුතබ්බසුක මහණුන් සඳහා කුල දුෂණහේතුවෙන් පනවන ලද පබ්බාපතිය කම්ප ද, 4. මජ්ඣිමනිකායෙහි විසු සුධම්ම තෙරුන් අරභයා විභ්ගගැහැවියනට අවමන් කිරීම හේතුවෙන් පනවනලද පටිසාරණිය කම්ප ද, 5. කොසඹා නුවර දී ජනන තෙරුන් සඳහා ඇවැත්මට පැමිණ ඇවැත් නො දැකීම හේතුවෙන් පනවන ලද ඇවැත් නොදක්මෙහි උකෙඛපතිය කම්ප ද, 6. ජනන තෙරුන් සඳහා මෑ පනවන ලද ඇවැත්මට පිළියම් නොකීරීමෙහි උකෙඛපතිය කම්ප ද, 7. අරිට්ඨ මහණහු සඳහා පනවන ලද පාපදාමට නො හැරීමෙහි උකෙඛපතිය කම්ප ද යන සත් වැදෑරුම් කම් චිහාග කරන ලද්දේ යැ.

දෙවැනි පාරිවාසිකකඤ්ඤායෙහි පාරිවාසිකවණ්ණ, පරිවාස සමාදනවීධි, මූලායපටිකසහන. මානණ්ණ, අබ්භාන යන විනය කම්පන් පිළිබඳ වත් හා සමාදනවීධි ආදිය වදරන ලද්දේය.

තුන්වැනි සමුච්චයකඤ්ඤායෙහි පටිච්ඡනකාපටිච්ඡනක සංසාදිසෙසා-පසස්ත් පිළිබඳ පරිවාසදන, මානණ්ණදන, අබ්භාන යන විනය කම්පන් පිළිබඳ සියලු විභාග වදරන ලද්දේ වෙයි.

සතරවැනි සමථකඤ්ඤායෙහි විවෘද්ධිකරණ, අනුචාද්ධි කරණ, ආපනනා ධිකරණ කිච්චාධිකරණ, යන වතුර්විධ අධිකරණ හා ඒ ඒ අධිකරණය සමමුඛාවිනය සතිවිනය, අමුලහවිනය, පටිඤ්ඤාතකරණ, යෙභ්බයාසිකා, තසසපාපියාසිකා, තිණ්චජාරක, යන සත් වැදෑරුම් සමථයෙන් සංහිදුවාලන අයුරු වදරනලද්දේ වෙයි.

වූඋච්චනපාළියෙහි මේ පළමුවන කාණ්ඩයෙහි කමමකඤ්ඤාදී සතර ඛණ්ඩකය පමණක් ඇතුළත් කළමහ. බුද්ධකවඤ්ඤා ආදී ඛණ්ඩකයන් පිළිබඳ හැඳින්වීම දෙවන කාණ්ඩයෙහි ලා පවසමහ. හික්සුන් වහන්සේගේ කාය වාක් සංවරය සඳහා ද ආපතති ප්‍රතිකම්පාදියෙන් ගීලපාරිශුද්ධිය සඳහා ද වූඋච්චනපාළියෙහි වදල ඒ ඒ විනය ප්‍රදේශයන් මැනැවින් දැන ඉගෙන සොස් පරාස් සාධනයෙහි උත්සුක වෙත්වා'යි ආශංසනය කරමහ.

මේවගට,
ලබුගම ලබ්භානඤ්ඤා සචරි,
ත්‍රිපිටක මණ්ඩලයේ ප්‍රධාන සම්පාදක.

1977. 7. 10 මොල්ලිගොඩ
ප්‍රච්චනොදය පිරිවෙන.

පාලි හෝඩිය
THE PALI ALPHABET
IN SINHALA CHARACTERS

VOWELS

අ ා ආ ා ඉ ා ඊ ා උ ා ඌ ා ඵ ා ඹ ා

CONSONANTS

කka	ඛkha	ගga	ඝgha	ඛ්kha	ඝ්gha	ඛ්ඛkha	ඝ්ඝgha
චca	ඡcha	ජja	ඣjha	ච්ca	ඡ්cha	ජ්ja	ඣ්jha
ටṭa	ඨṭha	ඳḍa	ඬḍha	ට්ṭa	ඨ්ṭha	ඳ්ḍa	ඬ්ḍha
තta	ථtha	දda	ධdha	ත්ta	ථ්tha	ද්da	ධ්dha
ඵpa	ඹpha	ඞba	භbha	ඵ්pa	ඹ්pha	ඞ්ba	භ්bha
ඨya	ඹra	ලla	චva	ඪsa	භha	ළla	ඹ
කka	කාkka	කීki	කීkī	කුku	කුkū	කෙke	කොko
ඛkha	ඛාkḥka	ඛීkhi	ඛීkḥī	ඛුkhu	ඛුkḥū	ඛෙkhe	ඛොkḥo
ගga	ගාgga	ගීgi	ගීgī	ගුgu	ගුgū	ගෙge	ගොgo

CONJUNCT - CONSONANTS

කකka	කඛkka	කභkba	කඣkja	කඤkṅga	කඨkṭha	කඳkḍa	කඬkḍha	කතkta	කථkṭha	කදkda	කධkḍha	කඵkṭpa	කඹkṃpha										
ඛඛkḥka	ඛඡkḥca	ඛඣkḥja	ඛඤkḥṅga	ඛඨkḥṭha	ඛඳkḥḍa	ඛඬkḥḍha	ඛතkḥta	ඛථkḥṭha	ඛදkḥda	ඛධkḥḍha	ඛඵkḥṭpa	ඛඹkḥṃpha											
ගඟgga	ගඞgḍa	ගඬgḍha	ගතgta	ගථgṭha	ගදgda	ගධgḍha	ගඵgṭpa	ගඹgṃpha	චචccha	චඡcḥca	චඣcḥja	චඤcḥṅga	චඨcḥṭha	චඳcḥḍa	චඬcḥḍha	චතcḥta	චථcḥṭha	චදcḥda	චධcḥḍha	චඵcḥṭpa	චඹcḥṃpha		
ඡඡcḥca	ඡඣcḥja	ඡඤcḥṅga	ඡඨcḥṭha	ඡඳcḥḍa	ඡඬcḥḍha	ඡතcḥta	ඡථcḥṭha	ඡදcḥda	ඡධcḥḍha	ඡඵcḥṭpa	ඡඹcḥṃpha	ඣඣcḥja	ඣඤcḥṅga	ඣඨcḥṭha	ඣඳcḥḍa	ඣඬcḥḍha	ඣතcḥta	ඣථcḥṭha	ඣදcḥda	ඣධcḥḍha	ඣඵcḥṭpa	ඣඹcḥṃpha	
ඳඳcḥḍa	ඳඬcḥḍha	ඳතcḥta	ඳථcḥṭha	ඳදcḥda	ඳධcḥḍha	ඳඵcḥṭpa	ඳඹcḥṃpha	භභbba	භඬbḍha	භතbta	භථbṭha	භදbda	භධbḍha	භඵbṭpa	භඹbṃpha	භ්භbba	භ්ඬbḍha	භ්තbta	භ්ථbṭha	භ්දbda	භ්ධbḍha	භ්ඵbṭpa	භ්ඹbṃpha
භභbba	භඬbḍha	භතbta	භථbṭha	භදbda	භධbḍha	භඵbṭpa	භඹbṃpha	ඵඵpṭpa	ඵඹpṃpha	ඵඵpṭpa	ඵඹpṃpha	ඵඵpṭpa	ඵඹpṃpha	ඵඵpṭpa	ඵඹpṃpha	ඵඵpṭpa	ඵඹpṃpha	ඵඵpṭpa	ඵඹpṃpha	ඵඵpṭpa	ඵඹpṃpha	ඵඵpṭpa	ඵඹpṃpha

ත්‍රිපිටක සම්පාදක මණ්ඩලය

උ පදේශක:

මහරගම වටයවත්තපාර-ශ්‍රී වන්දුගෙබරාමාමාධිපති අභ්‍යන්තරපණ්ඩිත බළන්ගොඩ ආනන්දමෙත්‍රෙය මහානායක මහාසථවිරපාදයන් වහන්සේ.

සභාපති:

අනුරාධපුර බුද්ධශ්‍රාවක ධර්මපියයෙහි (හිඤ්ඤ වීඛවිද්‍යාලයෙහි) අධීපති ත්‍රිපිටකවාගීඤ්ඤවායඪ, රාජකීය පණ්ඩිත කෝදගොඩ ශ්‍රී ඥානාලොක දක්ෂිණ ලබ්‍හායෙහි ප්‍රධාන සඛ්‍යනායක සථවිරයන් වහන්සේ.

ප්‍රධාන සම්පාදක:

මොල්ලිගොඩ, ප්‍රවචනොදය පිරිවෙන්හි උපප්‍රධානවායඪ, ත්‍රිපිටක වාගීඤ්ඤ, වීමලකීර්ති ශ්‍රී රාජකීය පණ්ඩිත, ලබුගම ලබ්‍හානන්ද ශ්‍රී කලාණී සාමග්‍රිධර්ම මහාසඛ: සභායෙහි අනුනායක සථවිරයන් වහන්සේ.

සම්පාදක:

කිරුළපන පුච්චාරාම, නාරාභේන්ද්‍රපිට අභ්‍යන්තරාම යන විහාරආයාධිපති ශාස්ත්‍රපති, විද්‍යාවිශාරද, රාජකීය පණ්ඩිත, රද්දල්ලේ සිරි පණ්ණලොක ශ්‍රී කලාණීසාමග්‍රිධර්ම මහාසඛ්‍යසභායෙහි අනුනායක සථවිරයන් වහන්සේ.

ගෙරලියාවල, සුධර්මාරාමාධිපති ශාස්ත්‍රපති, විද්‍යාවිශාරද, රාජකීය පණ්ඩිත, වේධරුවේ සිරි අනොමදස්සි බටහිර දිශායෙහි ප්‍රධාන සඛ්‍යනායක සථවිරයන් වහන්සේ.

හිඟුලේ - මාකඩවර විහාරාධිපති රාජකීය පණ්ඩිත, කරහමපිටිගොඩ සිරි සුමනසාර සථවිරයන් වහන්සේ.

කොළඹ තිබ්බිරිගස්සායේ අශ්‍රේණිකාරාමාධිපති රාජකීය පණ්ඩිත කරදන සිරි පණ්ණලොකාර නායක සථවිරයන් වහන්සේ.

ලෙඩක

කොළඹ, බෞද්ධාලොක මාවතෙහි බෞද්ධාලොක විහාරාධිපති, පණ්ඩිත, ද්‍රෝණවුච්චේ සිරි ධර්මපාල - කොළඹ පළාතේ ප්‍රධානසඛ්‍යනායක සථවිරයන් වහන්සේ.

සංඛේදන නිරූපණය

සීමු - සිහළකඛරමුද්දිත මුලලවණපාළි

මජ්ඣිම - මරලල - ජට්ඨසංගීතියා සොධිත පොඤ්ඤා

සයා - සයාම - නායාසකඛරමුද්දිත මුලලවණපාළි

PTS - Pali Text Society, Cullavagga Pali

කඤ්ඤා - ගජනතරානි

මූලධර්ම පාලි

විසය සූචි

1. කම්මකම්පාදිකං 2—157			පිටපටකා
1.	තජ්ජනීය කමමං	2—23
2.	නියසස කමමං	24—39
3.	පබ්බාජනීයකමමං	38—35
4.	පටිසාරණීය කමමං	64—87
5.	ආපකතියා අදසසනෙ උකෙඛපනීයකමමං	86—129
6.	ආපකතියා අපථකමමෙ උකෙඛපනීයකමමං	108—109
7.	පාපිකාය දිට්ඨියා අපථනීසසග්ගෙ උකෙඛපනීය කමමං	128—151
	වස්සුද්දනං	152—157
2. පාරිවාසිකකම්පාදිකං 158 - 195			
1.	පාරිවාසික වහනං	158—169
2.	මූලාය පටිකසසනාරභවහනං	168—175
3.	මානනාරභ වහනං	176—181
4.	මානනවාරිකවහනං	180—189
5.	අඛ්ඛානාරභවහනං	188—193
6.	තස් වස්සුද්දනං	194—195
3. සමුච්චයකම්පාදිකං 196—331			
	අපටි ච්ඡ නතමානඤ්ඤං	196—199
	අපටි ච්ඡ නත අඛ්ඛානං	198—203
	එකාභපටි ච්ඡ නතපරිවාසො	202—205
	එකාභපටි ච්ඡ නත මානනං	204—207
	එකාභපටි ච්ඡ නත අඛ්ඛානං	206—209
	පඤ්චාභපටි ච්ඡ නතපරිවාසො	210—211
	පාරිවාසිකමූලාය පටිකසසනා	212—215
	මානනාරභමූලාය පටිකසසනා	214—219
	නිකාපකතී මානනං	218—221
	මානනවාරිකමූලාය පටිකසසනා	220—225
	අඛ්ඛානාරභමූලාය පටිකසසනා	224—225
	මූලාය පටිකසසිතසස අඛ්ඛානං	224—231
	පඤ්චපටි ච්ඡ නත පරිවාසො	230—233
	පඤ්චපාරිවාසික මූලාය පටිකසසනං	232—235
	සමොධාන පරිවාසො	234—239

විසය සූචි

		පිටුවලක
මානවකාර්ම මූලාශ්‍රපටිකසසනාදි	...	238—239
කීකාපකතිමානවක	...	240—241
මානවකවාරික මූලාශ්‍රපටිකසසනාදි	...	242—243
අබ්‍යානාර්ම මූලාශ්‍රපටිකසසනාදි
පකබ්‍රපටි ව්‍යන්ත අබ්‍යාන	...	244—251
අගසසමොධානපටිවාසො	...	250—253
වීරපටි ව්‍යන්ත අගස සමොධාන	...	254—257
දෙමමාස පටිවාසො	...	256—281
සුද්ධන්ත පටිවාසො	...	282—285
පාරිවාසිකවන්තාලීසක	...	286—291
පටිවාසප්‍රකෘතියක	...	290—293
මානවක සන්තක	...	292—301
මූලාශ්‍රපටිකසසන වතුසන්තක	...	302—313
පටිමාණාදි අවුලක වාරො	...	212— ...
දෙම මිකවු එකාදසකවාරො	...	314—317
මූලාශ්‍රපටිකසසන අවිසුද්ධිනවක	...	316—321
මූලාශ්‍රපටිකසසන විසුද්ධිනවක	...	320—323
දුතිය මූලාශ්‍රපටිකසසන විසුද්ධිනවක	...	332—331

4. සමථකඛන්ධක 332—435

1. සමමුඛාවිනයො	...	332—337
2. සතිවිනයො	...	338—351
3. අමුලන විනයො	...	350—357
4. පටිසුඤ්ඤාන කරණ	...	356—361
5. යෙහුය්‍යසිකා	...	360—363
6. තසසපාපිය්‍යසිකා	...	362—371
7. තිණවජාරක	...	370—375
වකාරි අධිකරණනි	...	376—435
අධිකරණ වූපසමන	...	396
උබ්බාභිකාය වූපසමන	...	402
යෙහුය්‍යසිකා විනය	...	408
කිව්ධසලාකගාහො	...	410
සතිවිනයො	...	414
අමුලනවිනයො	...	418
තසසපාපිය්‍යසිකා	...	422
පටිසුඤ්ඤානකරණ	...	426
තිණවජාරක	...	430

සමථකඛන්ධකො නිවසීනො වතුසො

විනයපිටක

මූලවග්ගපාලි

විනයපිටකේ

චූළලවග්ගපාලී

නමෝ තස්ස භගවතො අරහතො සමමාසමබුද්ධස්ස.

1.

කමමකබ්බකං

1. තජ්ජනීයකමමං

1. උභය සමයෙහ බුද්ධො භගවා සාවන්තීයං විහරති ජෙනවනෙ අනාඨපිණ්ඩිකස්ස ආරාමෙ. තෙන ඛො පන සමයෙන පණ්ඩුකලොභිඤ්ඤා භික්ඛු අන්තනා භණ්ඩනකාරකා කලහකාරකා විවාදකාරකා භස්සකාරකා සමෙස අධිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤෙ භික්ඛු භණ්ඩනකාරකා කලහකාරකා විවාදකාරකා භස්සකාරකා සමෙස අධිකරණකාරකා, තෙ උපසඛකමිඤ්ඤා ඵලං වදෙනති: “මා ඛො භූමෙහ ආයස්මනො ඵසො අජෙසි. බලවාබලවා පතීමනොඨ. භූමෙහ තෙන පණ්ඩිතතරා ව බ්‍යත්තතරා ව බහුස්සුතතරා ව අලමන්තතරා¹ ව. මා වස්ස භාසිත්ථ. මයමපි භූමනාකං පකඛා භවිස්සාමා”ති තෙන අනුසුන්නාති වෙව භණ්ඩනාති උපපජ්ජනති. උපපන්නාති ව භණ්ඩනාති භිද්ධොභාවාය වෙපුලාය සංවත්තනති. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨජා සන්තුවායා ලජ්ජතො කුක්කුචවකා සිකඛාකාමා, තෙ උජ්ඣායනාති ඛිදන්ති විපාවන්ති: “කථං භික්ඛාම පණ්ඩුකලොභිඤ්ඤා භික්ඛු අන්තනා භණ්ඩනකාරකා කලහකාරකා විවාදකාරකා භස්සකාරකා සමෙස අධිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤෙ භික්ඛු භණ්ඩනකාරකා කලහකාරකා විවාදකාරකා සමෙස අධිකරණකාරකා, තෙ උපසඛකමිඤ්ඤා ඵලං වකන්ති: ‘මා ඛො භූමෙහ ආයස්මනො ඵසො අජෙසි. බලවාබලවා පතීමනොඨ. භූමෙහ තෙන පණ්ඩිතතරා ව බ්‍යත්තතරා ව බහුස්සුතතරා ව අලමන්තතරා ව. මා වස්ස භාසිත්ථ. මයමපි භූමනාකං පකඛා භවිස්සාමා’ති. තෙන අනුසුන්නාති වෙව භණ්ඩනාති උපපජ්ජනති. උපපන්නාති ව භණ්ඩනාති භිද්ධොභාවාය වෙපුලාය සංවත්තනති”ති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො ඵතමෙත්ථං ආරොවෙසුං.

1. අලමන්තරා, කන්චි.

විනයපිටකයෙහි

සුඵවග

ඒ භාග්‍යවත් අර්භත් සම්මාසම්බුදුරජාන්‍යන් වහන්සේට
නමසකාර වේවා.

1.

කම්මකබ්බකය

1. තජ්ඣියකමීය

1. ඵ සමයෙහි භගවත් බුදුරජුහු සාවැන්නුවර සම්පයෙහි ජේතවන
තම්බු අන්තේසිඬු සිටුහුගේ අරමිති වැඩ වෙසෙති. එකල්හි වනාහි
පණ්ඩුකය ලොහිතකය යන දෙ මහණහු, තුමු ඛබර කරන්නෝ කලහ
කරන්නෝ විරුඬු වාද කරන්නෝ වාක්කලහ කරන්නෝ සභමාද
අධිකරණ උපදවන්නෝ, ඛබර කරණ කලහ කරණ විරුඬු වාද
කරණ වාක්කලහ ඇති කරණ සභමාද අධිකරණ උපදවන වෙනත් යම්
භික්ෂුහු වෙත් නම්, ඔවුන් කරා එලැඹ මෙසේ කීයත්: “ආහුෂමන්-
වරුනි, මේ මහණ තෙම තොප තොපරදවාවා. තෙපි ඔහුට වඩා
පණ්ඩිත ද වඩා ව්‍යකත ද වඩා බහුශ්‍රැත ද වඩා සමම් ද වටු. ඔහුට
තොබටු. අපි දු තොපට පක්‍ෂ වන්නමු” යනු සි. එසින් නුපත් කලහ ද
උපදී. උපත් කලහ ද බොහෝ විම පිණිස විපුලබව පිණිස පවතී.
යම් මහණ කෙනෙක් තුමු අපිස් ගුණැත්තෝ ද, ලද දැසින් අතුටු
වන්නෝ ද, පවෙති ලජ්ජා ඇත්තෝ ද, කැප තොකැප පිළිබඳ විමැසිලි
ඇත්තෝ ද, හික්මෙනු කැමැත්තෝ ද, ඔහු අවඤ ඤෙරත්, දෙස්
තහත්, නුගුණ පතුරුවා බෙණෙත්: “කෙසේ නම් පණ්ඩුක
ලොහිතක භික්ෂුහු තුමු ඛබර කරන්නෝ කලහ කරන්නෝ විවාද
කරන්නෝ, වාක් කලහ කරන්නෝ, සභමාද අධිකරණ උපදවන්නෝ,
ඛබර කරණ, කලහ කරණ, විවාද කරණ, වාක්කලහ කරණ, සභමාද
අධිකරණ උපදවන, අත් යම් මහණහු වෙත් නම්, ඔවුන් කරා එලැඹ
‘ආහුෂමන්වරුනි, මේ මහණතෙම තොප තොපරදවාවා. තෙපි වඩා
බලවත් සේ ප්‍රතිවාද කරවු. තෙපි ඔහුට වඩා පණ්ඩිත ද වඩා ව්‍යකත ද
වඩා බහුශ්‍රැත ද වඩා සමම් ද වටු. ඔහුට තොබටු. අපි දු තොපට පක්‍ෂ
වන්නමු’ යි මෙසේ කීහු ද, එසින් තොඋපත් කලහ උපදී. උපත්
කලහ බොහෝ විම පිණිසත් මහත් විම පිණිසත් පවතී” යනු සි.

2. අථ ඛො භගවා එතස්මිං නිදුතෙ එතස්මිං පකරණේ භික්ඛුසමිසං සනතිපාතාපෙඤා භික්ඛු පටිපුච්ඡි: “සච්චං කීර භික්ඛවෙ පණ්ඩුක-ලොභිනිකා භික්ඛු අත්තනා භණ්ඩනකාරකා කලහකාරකා විවාදකාරකා භස්සකාරකා සමෙස අධිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤෙ භික්ඛු භණ්ඩන-කාරකා කලහකාරකා විවාදකාරකා භස්සකාරකා සමෙස අධිකරණකාරකා, තෙ උපසමිකමිඤ්ඤා එවං වදෙන්නි: ‘මා ඛො භූමෙහ ආයස්මනෙතා එසො අපේසි. බලවාබලවං පතිමනෙතථ. භූමෙහ තෙන පණ්ඩිතතරා ව ච්ඡන්තතරා ව බහුසුඤ්ඤාතරා ව අලමන්තතරා ව. මා වස්ස භාසිත්ථ. මයමපි භූමනාකං පකඛා භවිස්සාමා’ති. තෙන අනුප්පන්නාති වෙච භණ්ඩනාති උප්පජ්ජන්ති. උප්පන්නාති ව භණ්ඩනාති භීෂය්සාභාවාය වෙජුලාය සංවත්තනති?’”ති. “සච්චං භගවා”. විගරහි බුඤ්ඤා භගවා: ‘අනනුච්ඡිදිකං භික්ඛවෙ තෙසං මොඝඋරිසානං අනනුලොමිකං අප්පච්චාරං අස්සාමණකං අකප්පියං අකරණීයං. කථං හි නාම තෙ භික්ඛවෙ මොඝඋරිසා අත්තනා භණ්ඩනකාරකා -පෙ- සමෙස අධිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤෙ භික්ඛු භණ්ඩනකාරකා -පෙ- සමෙස අධිකරණකාරකා, තෙ උපසමිකමිඤ්ඤා එවං වකඛන්නි: ‘මා ඛො භූමෙහ ආයස්මනෙතා එසො අපේසි. බලවාබලවං පතිමනෙතථ. භූමෙහ තෙන පණ්ඩිතතරා ව ච්ඡන්තතරා ව බහුසුඤ්ඤාතරා ව අලමන්තතරා ව. මා වස්ස භාසිත්ථ. මයමපි භූමනාකං පකඛා භවිස්සාමා’ති. තෙන අනුප්පන්නාති වෙච භණ්ඩනාති උප්පජ්ජන්ති. උප්පන්නාති ව භණ්ඩනාති භීෂය්සාභාවාය වෙජුලාය සංවත්තනති. තෙහං භික්ඛවෙ අප්පසන්නානං වා පසාදාය පසන්නානං වා භීෂය්සාභාවාය. අථ ඛෙචතං භික්ඛවෙ අප්පසන්නානං වෙච අප්පසාදාය පසන්නානං ඵලං එකච්චානං අඤ්ඤාඵතනායාති.

3. අථ ඛො භගවා තෙ භික්ඛු අනෙකපජ්ජියායෙන විගරහිඤ්ඤා දුභරතාය දුප්පොසතාය මභිච්ඡතාය අසනතුට්ඨියා¹ සමිගණිකාය කොසජ්ජස්ස අවණණං භාසිඤ්ඤා අනෙකපජ්ජියායෙන උගරතාය² දුප්පොස-තාය අප්පච්ඡස්ස සනතුට්ඨස්ස සලලෙබස්ස බුතස්ස පාසාදිකස්ස අපමයස්ස විරියාරමසස්ස වණණං භාසිඤ්ඤා භික්ඛුනං තදනුච්ඡිදිකං තදනුලොමිකං ධම්මිං කථං කතා භික්ඛු ආමනෙතසි. තෙන හි භික්ඛවෙ සමෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජනීයකමමං කරොතු. ඵලංඤ ජන භික්ඛවෙ කාතඛං: පඨමං පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු වොදෙතඛංඛා. වොදෙඤ්ඤා සාරෙතඛංඛා. සාරෙඤ්ඤා ආප්පතී³ ආරොපෙතඛංඛා. ආප්පතී ආරොපෙඤ්ඤා ව්‍යතෙකන භික්ඛුනා පටිබලෙන සමෙසා ඤ්ඤාපෙතඤ්ඤා:

1. අසනතුට්ඨියාය - සඤා. 2. උගරතාය - මජ්ඣ. 3. ආප්පතී - මජ්ඣ.

2. ඉක්බිති ඒ මහණනු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කලහ. එකල්හි හඟවත්නු මේ නිදනගෙහි මේ කාරණගෙහි වික්සගන රැස් කරවා, “සැබෑ ද, මහණෙනි පණ්ඩුකලොභිතක මහණනු තුමු ඛබර කරන්නෝ, කලහ කරන්නෝ, විවාද කරන්නෝ, වාක්කලහ කරන්නෝ, සහමැද අධිකරණ උපදවන්නෝ, ඛබර කරණ, කලහ කරණ, විවාද කරණ, වාක්කලහ කරණ, සහමැද අධිකරණ උපදවන, අත් යම් මහණ කෙනෙක් වෙන් නම්, ඔවුන් කරා පැමිණ, “ආයුෂමත්-වරැහි, මෙ තෙමේ තොප නො දිනාවා. තෙපි ඔහුට වඩා බලවත් සේ ප්‍රතිවාද කරවු... අපි දු තොපට පක්‍ෂ වන්නමු’යි මෙසේ කියන් ද? එසින් නො උපන් කලහ උපදී. උපන් කලහ බෝ වීම පිණිසත් මහත් වනු පිණිසත් පවතී යනු සැබෑ ද?”යි මෙසේ භික්ෂුන් පුළුල්වහ. “සැබෑව, භාග්‍යවතුන් වහන්සැ”යි (ඒ මහණනු කීහ.) “මහණෙනි, ඒ හිස් පුරුෂයන්ගේ නුසුදුසු ක්‍රියාවක. සස්තට අනුලෝම නොවූයෙක. අයෝග්‍ය ක්‍රියාවක. මහණනට නුසුදුසු එකෙක. නොකැපයෙක. නො කළ මනාවක. මහණෙනි, කෙසේ නම් ඒ හිස් පුරුෂයෝ තුමු ඛබර කරන්නෝ... සහමැද අධිකරණ උපදවන්නෝ, කලහ කරණ... සහමැද අධිකරණ උපදවන යම් අත් මහණ කෙනෙක් වෙන් නම්, ඔවුන් කරා එලැබී ‘ආයුෂමත්ති, මෙ තෙමේ තොප නො දිනාවා. තෙපි වඩා බලවත් සේ ප්‍රතිවාද කරවු... අපි දු තොපට පක්‍ෂ වන්නමු’යි මෙසේ කීනු ද? එසින් නො උපන් කලහ උපදී. උපන් කලහ බෝ වීම පිණිසත් මහත් වනු පිණිසත් පවතී. මහණෙනි, මේ කාරණය නොපහන් වූවන්ගේ පැහැදීම පිණිස ගෝ පහන් වූවන්ගේ ප්‍රසාදය වැඩීම පිණිස ගෝ නො පෙයි. වැලි මෙය නොපැහැදුනවුන්ගේ නොපැහැදීම පිණිස ද පැහැදුනු ඇතැවුන්ගේ ටෙතස්ඛව පිණිස ද පවතී” යි හඟවත් වුදුහු ගැරැහුහ.

3. ඉක්බිති හඟවත්නු ඒ මහණන් තොගෙක් කරැණින් ගරභා, දුභීරතාවගේ ද දුෂ්පාෂතාවගේ ද මහෙව්ඡතාවගේ ද අසනතුෂටතාව-ගේ ද ගණසබ්බණිකාවගේ ද කුසිතභාවයාගේ ද දෙග්ස් වදුරා, තොගෙක් කරැණින් සුහරතාවගේ ද සුපොෂතාවගේ ද අල්පෙව්ඡතාවගේ ද සනතුෂටතාවගේ ද සංලෙඛයාගේ ද ඩුතතුණයාගේ ද ප්‍රසාද එලවන සාරැප්‍රසාගේ ද කෙලශාපවයයාගේ (කෙලෙස් බැහැර ලීපමී)ද වියාරිමන-යාගේ ද අනුසත් වදුරා, මහණනට ඒ කාරණයට සුදුසු වූ ඒ කාරණයට අනුලෝම වූ බමීකථාවක් කොට, මහණන් අමතා මෙසේ වදාල සේක: ‘මහණෙනි, එසේ නම් සබ්බ තෙමේ (ඇසුරැ කරන්නවුන් සහිත) පණ්ඩුක ලොභිතක යන දෙ මහණනට තර්කිකම කෙරේවා. මහණෙනි, එය කට යුත්තේ මෙසේ ය: පලමු කොට පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුහු වොදසිතව්‍යයහ (ඒ මහණනට වොදනා කට යුතු ය). වොදනා කොට සමාරසිතව්‍යයහ (වරද සිහි කැරැවිය යුතු ය). සිහි කරවා ඇවැත තැංවිය යුතු ය. ඇවැත නංවා, විසත් ඝමත් මහණක්හු විසින් සබ්බ තෙමේ (මෙසේ) දුත්ඵයපුත්තේ ය:

4. “සුණාදු මෙ භනෙන සඛෙසා. ඉමෙ පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු අනන්තා භණ්ඩනකාරකා කලුභකාරකා විවාදකාරකා භස්සකාරකා සඛෙස අධිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤෙ භික්ඛු භණ්ඩනකාරකා කලුභකාරකා භස්සකාරකා සඛෙස අධිකරණකාරකා, තෙ උපසඛකමිච්චා එවං වදෙනති: මා ඛො භුමෙහ ආයස්මනෙතා එසො අජෙසි. බලවාබලවං පතිමනෙතථ. භුමෙහ තෙන පණ්ඩිතතරා ව ව්‍යත්තතරා ව බහුස්සුතතරා ව අලමන්තතරා ව. මා වස්ස භාසිත්ථ. මයමපි භුමහාකං පකඛා භවිස්සාමාති. තෙන අනුප්පනනාති වෙව භණ්ඩනාති උප්පජ්ජනති උප්පනනාති ව භණ්ඩනාති භියෙසාභාවාය වෙපුලොය සංවත්තනති. යදි සඛෙස පත්තකලලං, සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකමමං කරොස. එසා ඤාතී.

සුණාදු මෙ භනෙන සඛෙසා. ඉමෙ පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු අනන්තා භණ්ඩනකාරකා -පෙ- සඛෙස අධිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤෙ භික්ඛු භණ්ඩනකාරකා -පෙ- සඛෙස අධිකරණකාරකා, තෙ උපසඛකමිච්චා එවං වදෙනති: මා ඛො භුමෙහ ආයස්මනෙතා එසො අජෙසි. බලවා-බලවං පතිමනෙතථ. භුමෙහ තෙන පණ්ඩිතතරා ව ව්‍යත්තතරා ව බහුස්සුතතරා ව අලමන්තතරා ව. මා වස්ස භාසිත්ථ. මයමපි භුමහාකං පකඛා භවිස්සාමාති. තෙන අනුප්පනනාති වෙව භණ්ඩනාති උප්පජ්ජනති උප්පනනාති ව භණ්ඩනාති භියෙසාභාවාය වෙපුලොය සංවත්තනති. සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකමමං කරොති. යස්සායසමනො බමති පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයස්ස කමමස්ස කරණං, සො භුණ්හස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙසය.

දුතියමපි එතමත්ථං වදමි. සුණාදු මෙ භනෙන සඛෙසා. පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු අනන්තා භණ්ඩනකාරකා කලුභකාරකා -පෙ- සඛෙස අධිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤෙ භික්ඛු භණ්ඩනකාරකා -පෙ- සඛෙස අධිකරණකාරකා, තෙ උපසඛකමිච්චා එවං වදෙනති: මා ඛො භුමෙහ ආයස්මනෙතා එසො අජෙසි. බලවාබලවං පතිමනෙතථ. භුමෙහ තෙන පණ්ඩිතතරා ව ව්‍යත්තතරා ව බහුස්සුතතරා ව අලමන්තතරා ව. මා වස්ස භාසිත්ථ. මයමපි භුමහාකං පකඛා භවිස්සාමාති. තෙන අනුප්පනනාති වෙව භණ්ඩනාති උප්පජ්ජනති, උප්පනනාති ව භණ්ඩනාති භියෙසාභාවාය වෙපුලොය සංවත්තනති. සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකමමං කරොති. යස්සායසමනො බමති පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයස්ස කමමස්ස කරණං, සො භුණ්හස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙසය.

තතියමපි එතමත්ථං වදමි. සුණාදු මෙ භනෙන සඛෙසා. ඉමෙ පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු අනන්තා භණ්ඩනකාරකා කලුභකාරකා විවාදකාරකා භස්සකාරකා සඛෙස අධිකරණකාරකා, යෙපි වඤ්ඤෙ භික්ඛු භණ්ඩනකාරකා -පෙ- සඛෙස අධිකරණකාරකා, තෙ උපසඛකමිච්චා එවං වදෙනති: මා ඛො භුමෙහ ආයස්මනෙතා එසො අජෙසි. බලවා-බලවං පතිමනෙතථ. භුමෙහ තෙන පණ්ඩිතතරා ව ව්‍යත්තතරා ව බහුස්සුතතරා ව අලමන්තතරා ව. මා වස්ස භාසිත්ථ. මයමපි භුමහාකං පකඛා භවිස්සාමාති. තෙන අනුප්පනනාති වෙව භණ්ඩනාති උප්පජ්ජනති, උප්පනනාති ව භණ්ඩනාති භියෙසාභාවාය වෙපුලොය සංවත්තනති. සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකමමං කරොති. යස්සායසමනො බමති පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයස්ස කමමස්ස කරණං, සො භුණ්හස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙසය.

කතං සඛෙසන පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකමමං. බමති සඛෙසස්ස. තස්මා භුණ්ති. එවමෙතං බාරයාමී”ති.

4. “වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මා කීයන්ත අසාවා. මේ පණ්ඩුක ලොකීතක භික්ෂුහු තුමු ඛබර කරන්තාහු, කලහ කරන්තාහු, විවාද උපදවන්තාහු, වාක්කලහ කරන්තාහු, සහමාද අධිකරණ ඇති කරන්තාහු, ඛබර කරණ, කලහ කරණ, විවාද උපදවත, වාක්කලහ කරණ, සහමාද අධිකරණ ඇති කරණ යම් වෙනත් මහණහු ඇත් ද, ඔවුන් කරා ඵලාඕ ‘ආයුෂමත්ති, මේ තෙමේ තොප තො දිතවා. වඩා බලවත් කොට ප්‍රතිවාද කරවු. තෙපි ඔහුට වඩා පණ්ඩිත ද වඩා ව්‍යකත ද වඩා බහුශ්‍රාත ද වඩා සමඵ ද වවු. ඔහුට තො බවු. අපි දු තොපට පක්ෂ වන්තමු’යි මෙසේ කියත්. එසින් තො උපන් ඛබර ද උපදී. උපන් ඛබර ද බොහෝ වහු පිණිස, මහත්බව පිණිස පවතී. ඉදින් සබ්බසාට පෑමිණි කල් ඇත්තේ නම්, සබ්බ තෙමේ පණ්ඩුකලොකීතක මහණුනට තජ්ජිගකමීය කරන්තේ ය. මේ ඥප්තිය ය.

වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මා කීයන්ත අසාවා. මේ පණ්ඩුකලොකීතක මහණහු තුමු ඛබර කරන්තාහු,... සහමාද අධිකරණ ඇති කරන්තාහු, ඛබර කරණ.... සහමාද අධිකරණ ඇති කරණ යම් වෙනත් මහණහු ඇත් ද, ඔවුන් කරා ඵලාඕ, ‘ආයුෂමත්ති, මේ තෙමේ තොප තො දිතවා... අපි දු තොපට පක්ෂ වන්තමු’යි මෙසේ කියත්. එසින් තො උපන් ඛබර ද උපදී. උපන් ඛබර ද... මහත්බව පිණිස පවතී. සබ්බ තෙමේ පණ්ඩුකලොකීතකමහණුනට තජ්ජිගකමීය කෙරෙයි. පණ්ඩුකලොකීතක මහණුනට තජ්ජිග කමීය කිරීම යම් ආයුෂමත්තට රිසියේ නම්, හේ තිහඬ වේවා. යමකුහට තො රිසියේ නම්, හේ කියවා.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි. වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මා කීයන්ත අසාවා. මේ පණ්ඩුකලොකීතකමහණහු තුමු ඛබර කරන්තාහු.. අපි දු තොපට පක්ෂ වන්තමු’යි මෙසේ කියත්. එසින් තො උපන් ඛබර ද උපදී. උපන් ඛබර ද... මහත්බව පිණිස පවතී. සබ්බ තෙමේ පණ්ඩුකලොකීතකමහණුනට තජ්ජිගකමීය කෙරෙයි. පණ්ඩුකලොකීතක මහණුනට තජ්ජිගකමීය කිරීම යම් ආයුෂමත්තට රිසියේ නම්, හේ තිහඬ වේවා. යමකුහට තො රිසියේ නම්, හේ කියවා.

තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි. වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මා කීයන්ත අසාවා... යමකුහට තො රිසියේ නම්, හේ කියවා.

පණ්ඩුකලොකීතකමහණුනට සබ්බසා විසින් තජ්ජිගකමීය කරණ ලද්දේ ය. එය සබ්බසාට රිසියෙයි. එ හෙයින් තිහඬ ය. මෙය මෙසේ සලකමි” යනු යි.

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්මං අධම්මකම්මඤ්ච හොති අවිතයකම්මඤ්ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච: අදෙසනාගාමීනීයා ආපතනීයා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, චග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්මං අධම්මකම්මඤ්ච හොති අවිතයකම්මඤ්ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච.

9. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්මං අධම්මකම්මඤ්ච හොති අවිතයකම්මඤ්ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච: දෙසීනාය ආපතනීයා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, චග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්මං අධම්මකම්මඤ්ච හොති අවිතයකම්මඤ්ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච.

10. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්මං අධම්මකම්මඤ්ච හොති අවිතයකම්මඤ්ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච: අචොදෙඤ්චා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, චග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්මං අධම්මකම්මඤ්ච හොති අවිතයකම්මඤ්ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච.

11. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්මං අධම්මකම්මඤ්ච හොති අවිතයකම්මං ච දුට්ඨපසන්නඤ්ච: අඤ්චොචො කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, චග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්මං අධම්මකම්මඤ්ච හොති. අවිතයකම්මඤ්ච දුට්ඨපසන්නං ච.

12. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්මං අධම්මකම්මං ච හොති අවිතයකම්මං ච දුට්ඨපසන්නං ච: ආපතනීං අතාරොපෙඤ්චා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, චග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්මං අධම්මකම්මං ච හොති අවිතයකම්මං ච දුට්ඨපසන්නං ච.

අධම්මකම්මදවාදසකං නිබ්භිතං.

ධම්ම කම්මදවාදසකං

1. තීහි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්මං ධම්මකම්මං ච හොති විතයකම්මං ච සුට්ඨපසන්නං ච: සම්මුඛා කතං හොති, පටිපුච්ඡා කතං හොති, පටිඤ්ඤාය කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකම්මං ධම්මකම්මං ච හොති විතයකම්මං ච සුට්ඨපසන්නං ච.

8. මහණෙනි, අනෙකුදු අඛග භුණෙකින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය අධමීකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙකක් ද වෙසි: දෙසීමෙන් පිරිසිදු නොවන ඇවතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදුහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, නොසමග සඛසයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය අධමීකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙකක් ද වේ.

9. මහණෙනි, අනෙකුදු අඛග භුණෙකින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය අධමීකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙකක් ද වේ: දෙසු ඇවතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදුහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ (සමග නො වූ) සඛසයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය අධමීකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙකක් ද වේ.

10. මහණෙනි, අනෙකුදු අඛග භුණෙකින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය අධමීකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙකක් ද වේ: වෙදනා නොකොට කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදුහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඛසයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය අධමීකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙකක් ද වෙසි.

11. මහණෙනි, අනෙකුදු අඛග භුණෙකින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය අධමීකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙකක් ද වෙසි: සිහි පත් නොකරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදුහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඛසයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය අධමීකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙකක් ද වේ.

12. මහණෙනි, අනෙකුදු අඛග භුණෙකින් සමන්විත වූ තජ්ජීය කමීය අධමීකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙකක් ද වෙසි: ඇවත නොනංවා. කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදුහැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඛසයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණින් සමන්විත වූ තජ්ජීයකමීය අධමීකමී ද අවිතයකමී ද නොමනා සේ සංහිදුනෙකක් ද වේ.

අධමීකමී දොළොස නිමි.

ධමීකමී දොළොස

1. මහණෙනි, අඛග භුණෙකින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධමීකමී-සෙකක් ද විතයකමීයෙකක් ද මනා ව සංහිදුනෙකක් ද වෙසි: හමුවෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, පිලිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද. ප්‍රතිඥාව ගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධමීකමී කමීයෙකක් ද විතයකමීයෙකක් ද මනා ව සංහිදුනෙකක් ද වෙසි.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූත් අඛණ්ඩ තුණකින් සමන්විත තර්කීයකමිය ධාර්මිකකමියෙක් ද විනයකමියෙක් ද මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි: ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙසීමෙන් පිරිසිදු වන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ තුණකින් සමන්විත තර්කීයකමිය ධාර්මිකකමියෙක් ද විනයකමියෙක් ද මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූත් අඛණ්ඩ තුණකින් සමන්විත තර්කීයකමිය ධාර්මිකකමියෙක් ද විනයකමියෙක් ද මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි: වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහි පත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ තුණින් සුක්ක තර්කීයකමිය ධාර්මිකකමියෙක් ද විනයකමියෙක් ද මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

4. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛණ්ඩ තුණකින් සමන්විත තර්කීයකමිය ධාර්මිකකමියෙක් ද, විනයකමියෙක් ද මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි: හමුටෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද දූහැඹින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ තුණින් සමන්විත තර්කීයකමිය ධාර්මිකකමියෙක් ද විනයකමියෙක් ද මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

5. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛණ්ඩ තුණකින් සමන්විත තර්කීයකමිය ධාර්මිකකමියෙක් ද විනයකමියෙක් ද මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි: පිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, ධර්මයන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ තුණින් සමන්විත තර්කීයකමිය ධාර්මිකකමියෙක් ද මනා ව සංහිදුනෙක් ද විනයකමියෙක් ද වෙයි.

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූත් අඛණ්ඩ තුණකින් සමන්විත තර්කීයකමිය ධාර්මිකකමියෙක් ද විනයකමියෙක් ද මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි: ප්‍රතිඥ ගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, ධර්මයන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ තුණින් සමන්විත තර්කීයකමිය ධාර්මිකකමියෙක් ද වෙයි, විනයකමියෙක් ද වෙයි, මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි,

7. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛණ්ඩ තුණකින් සමන්විත තර්කීයකමිය ධාර්මිකකමියෙක් ද, විනයකමියෙක් ද, මනා ලෙස සංහිදුනෙක් ද වෙයි: ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ධර්මයන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ තුණින් සමන්විත තර්කීයකමිය ධාර්මිකකමියෙක් ද විනයකමියෙක් ද මනා ලෙස සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

8. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමමං බමමකමමං ච හොති විනයකමමං ච සුචුපසන්නං ච: දෙසනාගාමිනීයා ආපතතීයා කතං හොති, බමමෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමමං බමමකමමං ච හොති විනයකමමං ච සුචුපසන්නං ච.

9. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමමං බමමකමමං ච හොති විනයකමමං ච සුචුපසන්නං ච: අදෙහිකාය ආපතතීයා කතං හොති, බමමෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමමං බමමකමමං ච හොති විනයකමමං ච සුචුපසන්නං ච.

10. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමමං බමමකමමං ච හොති විනයකමමං ච සුචුපසන්නං ච: වොදෙඤා කතං හොති, බමමෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමමං බමමකමමං ච හොති විනයකමමං ච සුචුපසන්නං ච.

11. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමමං බමමකමමං ච හොති විනයකමමං ච සුචුපසන්නං ච: සාරෙඤා කතං හොති, බමමෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමමං බමමකමමං ච හොති විනයකමමං ච සුචුපසන්නං ච.

12. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමමං බමමකමමං ච හොති විනයකමමං ච සුචුපසන්නං ච: ආපතති ආරොපෙඤා කතං හොති, බමමෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං තජ්ජීයකමමං බමමකමමං ච හොති විනයකමමං ච සුචුපසන්නං ච.

බමමකමමදවාසකා නිට්ඨිතං.

ආකඛබමානාජකකං

1. තීනි භික්ඛවෙ අවෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛබමානො සබ්බෙසා තජ්ජීයකමමං කරෙය්‍ය: හඤ්ඤාකාරකො හොති කලහකාරකො විවාදකාරකො හස්සකාරකො සබ්බෙස අධිකරණකාරකො, බාලො හොති අව්‍යතෙනා ආපතතිබ්බලො අනුපදනො, ගිහීසංසට්ඨො විහරති අනුචුලොමිකෙහි ගිහීසංසට්ඨෙහි. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛබමානො සබ්බෙසා තජ්ජීයකමමං කරෙය්‍ය.

8. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග භූණකින් සමන්විත තජ්ජීය කමීය ධමිකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංභිඳුනෙක් ද වෙයි: දෙසීමෙන් පිරිසිඳු වන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ධමීයෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණෙන් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධමිකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංභිඳුනෙක් ද වෙයි.

9. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග භූණකින් සමන්විත තජ්ජීය කමීය ධාර්මිකකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංභිඳුනෙක් ද වෙයි: නොදෙසූ ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ධමීයෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණෙන් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධමිකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංභිඳුනෙක් ද වෙයි.

10. මහණෙනි, අන්‍ය වූත් අඩග භූණකින් සමන්විත තජ්ජීය කමීය ධමිකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංභිඳුනෙක් ද වෙයි. වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, ධමීයෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණෙන් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධමිකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංභිඳුනෙක් ද වෙයි.

11. මහණෙනි, අන්‍ය වූත් අඩග භූණකින් සමන්විත තජ්ජීය-කමීය ධමිකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංභිඳුනෙක් ද වෙයි: සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ධමීයෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණෙන් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධමිකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංභිඳුනෙක් ද වෙයි.

12. මහණෙනි, අන්‍ය වූත් අඩග භූණකින් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධමිකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංභිඳුනෙක් ද වෙයි. ඇවැත නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ධමීයෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණෙන් සමන්විත තජ්ජීයකමීය ධමිකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මනා ලෙස සංභිඳුනෙක් ද වෙයි.

ධමිකමී ජෙදුළොස හිමි.

ආකඩබමානාජකිකය

1. මහණෙනි, අඩග භූණකින් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ (නම) තජ්ජීයකමීය කරන්නේ ය: ඔබර කරන්නේ කලහ කරන්නේ පිරුඬුවාද කරන්නේ වාක්කලහ කරන්නේ සංඝයා විෂයයෙහි අභිකරණ උපදවන්නේ වේ ද, යමක් ප්‍රකට කොට කීමෙහි අදකෂ වූ ඇවැත් බහුල කොට ඇති ආපනතිපරිවේජදරහිත ඛාලයෙක් වේ ද, හිසියන් හා එකට මිශ්‍ර වූයේ ශාසනයට අනුලොමී නොවූ ගාතීසංඝගීයෙන් යුක්ත වූයේ වෙසේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණෙන් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති නම තජ්ජීයකමීය කරන්නේ ය,

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීනවෙහති සමන්තාගහස්ස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සවෙසා තජ්ජීයකමමං කරෙය්‍ය: අභිසීලෙ සීලවීපනොනො හොති, අජ්ඣාචාතෙ ආචාරවීපනොනො හොති, අනිද්ධිසා දිට්ඨිවිපනොනො හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීනවෙහති සමන්තාගහස්ස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සවෙසා තජ්ජීයකමමං කරෙය්‍ය.

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීනවෙහති සමන්තාගහස්ස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සවෙසා තජ්ජීයකමමං කරෙය්‍ය: බුද්ධස්ස අවණණං භාසති, ඛම්මස්ස අවණණං භාසති, සමසස්ස අවණණං භාසති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීනවෙහති සමන්තාගහස්ස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සවෙසා තජ්ජීයකමමං කරෙය්‍ය.

4. තීණණං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සවෙසා තජ්ජීයකමමං කරෙය්‍ය: එකො භණ්ඩනකාරකො හොති කලහකාරකො චිවාදකාරකො භස්සකාරකො සවෙස අභිකරණකාරකො, එකො ඛාලො හොති අව්‍යතොනො ආපතති ඛහුලො අනපදනො, එකො ගිහීංසවෙසා විහරති අනනුලොමිකෙහි ගිහීංසගහති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සවෙසා තජ්ජීයකමමං කරෙය්‍ය.

5. අපරෙසම්පි භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සවෙසා තජ්ජීයකමමං කරෙය්‍ය: එකො අභිසීලෙ සීලවීපනොනො හොති, එකො අජ්ඣාචාතෙ ආචාරවීපනොනො හොති, එකො අනිද්ධිසා දිට්ඨිවිපනොනො හොති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සවෙසා තජ්ජීයකමමං කරෙය්‍ය.

6. අපරෙසම්පි භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සවෙසා තජ්ජීයකමමං කරෙය්‍ය: එකො බුද්ධස්ස අවණණං භාසති, එකො ඛම්මස්ස අවණණං භාසති, එකො සමසස්ස අවණණං භාසති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සවෙසා තජ්ජීයකමමං කරෙය්‍ය.

2. මහණෙනි, අත්‍ය වූත් අඛග තුණකින් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්නියකමිය කරන්නේ ය: උත්තම ශීලයෙහි විපත් (නව) සිල් ඇත්තේ වේ ද, උත්තමආචාරයෙහි විපත් ආචාර ඇත්තේ වේ ද, උතුම් වූ සමාන්ද්‍යචරියෙහි විපත් දිටු ඇත්තේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග තුණෙන් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්නියකමිය කරන්නේ ය.

3. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද අඛග තුණකින් යුක්ත වූ මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්නියකමිය කරන්නේ ය: බුදුරුවන්හි අසුණු කියා ද, දඹුල්ලවන්හි අසුණු කියා ද, සගුරුවන්හි අසුණු කියා ද, මහණෙනි, මේ අඛග තුණෙන් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්නියකමිය කරන්නේ ය.

4. මහණෙනි, භික්ෂුන් තිදෙනෙකුන්හට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්නියකමිය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් ඛබර කරන්නේ කලභ කරන්නේ විවාද කරන්නේ වාක්කලභ කරන්නේ සංඝයා විෂය-යෙහි අභිකරණ ඇති කරන්නේ වේ ද, එකෙක් යමක් ප්‍රකට කොට කීමෙහි අදක්ෂ වූයේ ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ පරිච්ඡේදරහිත ඇවැත් ඇත්තේ බාලයෙක් වේ ද, එකෙක් ගිහින් හා එකට මිශ්‍ර වූයේ යාසනානුලෝම නොවූ ගාභිසංසඨයෙන් යුක්ත වූයේ වෙසේ ද, මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් තිදෙනාට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්නියකමිය කරන්නේ ය.

5. මහණෙනි, අත්‍ය වූත් භික්ෂුන් තිදෙනෙකුන්හට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්නියකමිය කරන්නේ ය: එකෙක් උත්තම ශීලයෙහි විපත් සිල් ඇත්තේ වේ ද, එකෙක් උතුම් ආචාරයෙහි විපත් ආචාර ඇත්තේ වේ ද, එකෙක් උතුම් දුෂ්චරියෙහි විපත් දිටු ඇත්තේ වේ ද, මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් තිදෙනාට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්නියකමිය කරන්නේ ය.

6. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද භික්ෂුන් තිදෙනෙකුන්හට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, තජ්නියකමිය කරන්නේ ය. එක් මහණෙක් බුදුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, එක් මහණෙක් දඹුල්ලවන්හි අසුණු කියයි ද, එක් මහණෙක් සගුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් තිදෙනාට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ තජ්නියකමිය කරන්නේ ය.

තජ්නියකමිය කිරීමට කැමැති වන්නන් පිළිබඳ ඡවිකය හිමි.

අධාරසවනනං

1. තජ්ජනියකමමකතෙත භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සමමා වන්තිතබ්බං, තත්තායං සමමාවන්තනා: න උපසමපාදෙතබ්බං. න නිස්සයො දුකබ්බො, න සාමණේරො උපට්ඨපෙතබ්බො, න භික්ඛුනොවාදකසමමති¹ සාදිතබ්බො, සමමතෙනපි භික්ඛුනියො න ඔවදිතබ්බො, යාය ආපතනියා සමෙසන තජ්ජනියකමමං කතං හොති සා ආපතති න ආපජ්ජිතබ්බො, අඤ්ඤා වා භාදිසිකා, තනො වා පාපිට්ඨකරා, කමමං න ගරභිතබ්බං, කමමිකා න ගරභිතබ්බො, න පකතතතස්ස භික්ඛුනො උපොසමො ධරෙතබ්බො, න පමාරණා ධරෙතබ්බො, න සවචනියං කාතබ්බං, න අනුචාදො පට්ඨපෙතබ්බො, න ඔකාසො කාරෙතබ්බො, න වොදෙතබ්බො, න සාදෙතබ්බො, න භික්ඛුනි සමපයොජෙතබ්බන්ති.

අධාරසවනනං නිට්ඨිතං.

නට්ඨපසස්මෙහතබ්බඅධාරසකං

1. අථ ඛො සමෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජනියකමමං අකාසී, තෙ සමෙසන තජ්ජනියකමමකතා සමමා වන්තන්ති, ලොමං පාතෙතති, නෙත්ථාරං වන්තන්ති, භික්ඛු උපසමකමිත්තා ඵලං වදෙනති: මයං ආවුසො සමෙසන තජ්ජනියකමමකතා සමමා වන්තාම, ලොමං පාතෙම, නෙත්ථාරං වන්තාම, කථනනුඛො අමෙහති පට්ඨපජ්ජබ්බන්ති, හගවතො ඵතමත්ථං ආරොවෙසුං. “තෙන හි භික්ඛවෙ සමෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජනියකමමං පට්ඨපසස්මෙහතු.”

2. පඤ්චභි භික්ඛවෙ අමෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජනියකමමං න පට්ඨපසස්මෙහතබ්බං: උපසමපාදෙති, නිස්සයං දෙති, සාමණේරං උපට්ඨපෙති, භික්ඛුනොවාදකසමමතිං සාදිතෙති, සමමතො²පි භික්ඛුනියො ඔවදති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චභවෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජනියකමමං න පට්ඨපසස්මෙහතබ්බං.

3. අපරෙහි³පි භික්ඛවෙ පඤ්චභවෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජනියකමමං න පට්ඨපසස්මෙහතබ්බං: යාය ආපතනියා සමෙසන තජ්ජනියකමමං කතං හොති තං ආපතති: ආපජ්ජති, අඤ්ඤා වා භාදිසිකං, තනො වා පාපිට්ඨකරං, කමමං ගරභති. කමමිකෙ ගරභති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චභවෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො තජ්ජනියකමමං න පට්ඨපසස්මෙහතබ්බං.

1. භික්ඛු භික්ඛුනි, සස.

අවොලොස් වත

1. මහණෙනි, තර්කීයකමය කරණ ලැබූ මහණ විසින් මනා ව පැවැතිය යුතු යි. මේ එහි ලා මනා පැවැත්ම යි: තමා උපාධ්‍යාය වී උපසම්පදා කමී නොකල යුතු යි. නිස නොදිය යුතු යි. හෙරණකු තමනට උවටත් පිණිස නොගත යුතු යි. භික්ෂුනොවාදකසම්මතීය නො පිළිගත යුතු යි. සම්මතීය ලද්දහු විසින් ද මෙහෙණන්හට අවවාද නො කල යුතු යි. යම් ඇවැතක් කරණ කොට සංඝයා විසින් තර්කීයකමය කරණ ලද්දේ ද, ඒ ඇවැතට නැවත නො පැමිණිය යුතු යි. එබඳු අනෙක් ඇවැතකට හෝ නො පැමිණිය යුතු යි. එයටත් වඩා පවිටු ඇවැතකට හෝ නො පැමිණිය යුතු යි. විනයකමය නොගැරහිය යුතු යි. තර්කීයකමය කල භික්ෂුහු නොගැරහිය යුත්තාහ. පුච්චන් මහණහුගේ උපොසථකමය නො තැබිය යුතු යි. පචාරණය නො තැබිය යුතු යි. සම්මතීය කමය නොකල යුතු යි. විහාරයෙහි දෙටුතනතුර නොදැරිය යුතු යි. වොදනාවට අවසර නොගත යුතු යි. (පියෙවි මහණකුට) වොදනා නො කල යුතු යි. ඇවැත් සිහිපත් නො කරවිය යුතු යි. භික්ෂුන් භික්ෂුන් හා කලහයට නො යෙදිය යුතු යි.

අවොලොස් වත නිමි.

නොසංහිදුවිය යුතු අවොලොස් වත

1. ඉක්බිති සංඝ තෙමේ පණ්ඩකලොභිතක භික්ෂුන්හට තර්කීය කමය කෙරෙය. සංඝයා විසින් තර්කීයකමය කරණ ලැබූ ඔහු මනා ව පවතින්. භික්ෂුන් අනුව හැසිරෙත්. නිස්තරණ වත් පුරත්. භික්ෂුන් වෙත එලඹ, “ඇවැත්නි, සංඝයා විසින් තර්කීයකමය කරණ ලැබූ අපි මනා ව පවතිමු, අනුලොම ව පවතිමු, වරදින් මිදෙනු වස් පැවැතිය යුතු වත පුරමු. අප විසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු ද?” යි මෙසේ කියත්. භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලහ. (එවිට භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාල සේක:) “මහණෙනි, එසේ නම් සංඝ තෙමේ පණ්ඩකලොභිතක භික්ෂුන්ගේ තර්කීයකමය සංහිදුවාමා.”

2. මහණෙනි, අඛ්‍ය පසෙකින් යුක්ත මහණහුගේ තර්කීයකමය නො සංහිදුවිය යුතු යි: උපසම්පදා කමී කරයි ද, නිස දෙයි ද, හෙරණකු ලවා උවටත් කරවා ගනී ද, මෙහෙණන්හට ඔවා දීමේ සම්මතීය පිළිගනී ද, සම්මත කරණ ලැබූයේත් මෙහෙණන්හට ඔවා දේ ද, මහණෙනි, මේ අඛ්‍ය පසින් යුක්ත මහණහුගේ තර්කීයකමය නො සංහිදුවිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, අනාචාරීන් අඛ්‍ය පසෙකින් යුක්ත මහණහුගේ තර්කීයකමය නො සංහිදුවිය යුතු යි: යම් ඇවැතක් කරණ කොට සංඝයා විසින් තර්කීයකමය කරණ ලද ද, ඒ ඇවැතට නැවත පැමිණෙයි ද, එබඳු අන් ඇවැතකට හෝ පැමිණෙයි ද, එයට වඩා පවිටු ඇවැතකට හෝ පැමිණෙයි ද, විනයකමය ගරහයි ද, කාරක සහනට ගරහයි ද, මහණෙනි. මේ අඛ්‍ය පසෙන් යුක්ත මහණහුගේ තර්කීයකමය නො සංහිදුවිය යුතු යි.

4. අට්ඨති භික්ඛවෙ අබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නජ්ජනියකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං: පක්ඛතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධපෙති, පචාරණං ධපෙති, සචචනියං කරොති, අනුචාදං පට්ඨපෙති, ඕකාසං කාරෙති, වොදෙති, සාරෙති, භික්ඛුනි සමපතොපෙති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨහබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නජ්ජනියකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං.

න පටිපසස්සලොභනබ්බඅට්ඨාරසකං නිට්ඨිතං.

පටිපසස්සලොභනබ්බඅට්ඨාරසකං

1. පඤ්චති භික්ඛවෙ අබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නජ්ජනියකම්මං පටිපසස්සලොභනබ්බං: න උපසමපාදෙති, න නීස්සයං දෙති, න සාමණේරං උපට්ඨපෙති, න භික්ඛුනොවාදකසමමතිං සාදියති, සමමතො'පි භික්ඛුනියො න ඔවදති, ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නජ්ජනියකම්මං පටිපසස්සලොභනබ්බං.

2. අපරෙති'පි භික්ඛවෙ පඤ්චහබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නජ්ජනියකම්මං පටිපසස්සලොභනබ්බං: යාය ආපතතියා සබ්බෙසන නජ්ජනියකම්මං කතං හොති තං ආපතතීං න ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා නාදිසිකං, තතො වා පාපිට්ඨකරං. කම්මං න ගරහති, කම්මිකෙ න ගරහති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නජ්ජනියකම්මං පටිපසස්සලොභනබ්බං.

3. අට්ඨති භික්ඛවෙ අබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නජ්ජනියකම්මං පටිපසස්සලොභනබ්බං: න පක්ඛතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධපෙති, න පචාරණං ධපෙති, න සචචනියං කරොති. න අනුචාදං පට්ඨපෙති, න ඕකාසං කාරෙති, න වොදෙති, න සාරෙති, න භික්ඛුනි සමපතොපෙති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨහබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නජ්ජනියකම්මං පටිපසස්සලොභනබ්බං.

පටිපසස්සලොභනබ්බඅට්ඨාරසකං නිට්ඨිතං.

[පටිපසස්සලොභනං]

1. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ පටිපසස්සලොභනබ්බං: තෙහි භික්ඛවෙ පඤ්ඤාකලොභිතකෙහි භික්ඛුනි සබ්බං උපසමකම්මං, එකංසං උත්තරාසමිතං කපිච්චා බුඤ්ඤානං භික්ඛුතං පාදෙ වාදිච්චා උක්ඛුට්ඨකං නිසීදිච්චා අඤ්ඤා පග්ගතෙහි ඵලමස්ස ඵලනියො: “මයං භනෙත සබ්බෙසන නජ්ජනියකම්මකතා සමමා වතතාම, ලොමං පාතෙම, නෙත්තාරං වතතාම, නජ්ජනියස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සයීං යාචාමා”ති. උත්තමපි යාචිතවබ්බා, තත්තමපි යාචිතවබ්බා. ව්‍යතෙතන භික්ඛුනා පටිබලෙන සබ්බෙහි ඤ්ඤපෙතවබ්බා;

4. මහණෙනි, අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනුගේ තප්පිතකමීය නොනැවැත්විය යුතු යි: ඉඬා භික්ෂුවගේ උපොසථය තබයි ද, පචාරණය තබයි ද, සම්මතකමීය කරයි ද, වෙහෙර දෙවුකම කරයි ද, වොදනාවට අවසර ගනී ද, වොදනා කරයි ද, ඇවැත් සිහිපත් කරවයි ද, භික්ෂුන් භික්ෂුන් හා කලහයට ගොදයි ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනුගේ තප්පිතකමීය නොසංහිදුවිය යුතු යි.

නොසංහිදුවිය යුතු අධ්‍යයන අවධියෙහි ගීතී.

සංහිදුවිය යුතු අවධියෙහි

1. “මහණෙනි, අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනුගේ තප්පිතකමීය සංහිදුවිය යුතු යි: උපසම්පදා කමී නොකරයි ද, නිස නොදෙයි ද, හෙරණකුලවා උච්චාත් කරවා නොගනී ද, මෙහෙණනට ඔවා දීනම සම්මතය නොපිළිගනී ද, සම්මතය ලද්දේ ද මෙහෙණනට ඔවා නොදෙයි ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනුගේ තප්පිතකමීය සංහිදුවිය යුතු යි.

2. මහණෙනි, අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනට කල තප්පිතකමීය සංහිදුවිය යුතු යි. යම් ඇවැත්වෙක් නිසා සංඝයා විසින් තප්පිතකමීය කරණ ලද්දේ වේ නම් ඒ ඇවැත්වෙක් නැවත නොපැමිණෙයි ද, එබඳු අන් ඇවැත්වෙක් නොපැමිණෙයි ද, එයටත් වඩා පවිටු ඇවැත්වෙක් හෝ නොපැමිණෙයි ද, විනයකමීයට නොගරහයි ද, කමීය කල සංඝයාට නොගරහයි ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනට කල තප්පිතකමීය සංහිදුවිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනුගේ තප්පිතකමීය සංහිදුවිය යුතු යි: පුච්චන් මහණනුගේ උපොසථය නොතබයි ද, පචාරණය නොතබයි ද, සම්මතකමීය නොකරයි ද, වෙහෙර දෙවු තනතුර නොදරයි ද, වොදනාවට අවසර නොගනී ද, වොදනා නොකරයි ද, ඇවැත් සිහිපත් නොකරවයි ද, භික්ෂුන් භික්ෂුන් හා කලහයට නොගොදයි ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යයන අවධියේ සුඛය මහණනට කල තප්පිතකමීය සංහිදුවිය යුතු යි.

සංහිදුවිය යුතු අවධියෙහි ගීතී.

[සංහිදුවීම]

1. මහණෙනි, මෙහේ තප්පිතකමීය සංහිදුවිය යුතු යි: මහණෙනි ඒ පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන් විසින් සංඝයා වෙත එළඹ උතුරුතඝ සිටුරු උකස් කොට පොරොවා වැඩි මහලු භික්ෂුන්ගේ පා වැද, උපුච්චයන් හිද ඇදීලී බැඳ මෙහේ කිය යුතු වෙයි: “සාමිනි, සංඝයා විසින් තප්පිතකමීය කරණ ලැබූ අපි මනා ව පවතිමු. භික්ෂුනට අනුව පවතිමු, නිත්තරණ වෘතති පවතිමු. තප්පිතකමීයාගේ සංහිදුවීම යදිමු” යනු යි. දෙවනුවත් යැදිය යුතු යි, තෙවනුවත් යැදිය යුතු යි. වෘතත වූ ප්‍රතිබල මහණකු විසින් සංඝ වෙතේ දැන්විය යුතු යි.

2. “සුණාදු මෙ භනෙත සඛෙසා, ඉමෙ පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු සඛෙසන තජ්ජීයකම්මකතා සම්මා වතතනති, ලොමං පාතෙනති, නෙජාරං වතතනති, තජ්ජීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාවනති. යදි සඛිසස්ස පතතකල්ලං, සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකම්මං පටිපසස්සලෙහග්ගා. එසා ඤාතති.

සුණාදු මෙ භනෙත සඛෙසා. ඉමෙ පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු සඛෙසන තජ්ජීයකම්මකතා සම්මා වතතනති, ලොමං පාතෙනති, නෙජාරං වතතනති, තජ්ජීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාවනති. සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකම්මං පටිපසස්සලෙහග්ගි. යස්සායසමතො ඛමති පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං, සො භුණ්හස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙග්ගා.

දුතියමපි එතමන්ථං වදාමි: සුණාදු මෙ භනෙත සඛෙසා. ඉමෙ පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු සඛෙසන තජ්ජීයකම්මකතා සම්මා වතතනති, ලොමං පාතෙනති, නෙජාරං වතතනති, තජ්ජීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාවනති. සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකම්මං පටිපසස්සලෙහග්ගි. යස්සායසමතො ඛමති පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං, සො භුණ්හස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙග්ගා.

තතියමපි එතමන්ථං වදාමි. සුණාදු මෙ භනෙත සඛෙසා. ඉමෙ පණ්ඩුකලොභිතකා භික්ඛු සඛෙසන තජ්ජීයකම්මකතා සම්මා වතතනති, ලොමං පාතෙනති, නෙජාරං වතතනති, තජ්ජීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාවනති. සඛෙසා පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකම්මං පටිපසස්සලෙහග්ගි. යස්සායසමතො ඛමති පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං, සො භුණ්හස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙග්ගා.

පටිපසස්සද්ධිං සඛෙසන පණ්ඩුකලොභිතකානං භික්ඛුනං තජ්ජීයකම්මං. ඛමති සඛිසස්ස, තස්මා භුණ්ති. එවලෙනං ධාරයාමි”ති.

2. “වහන්ස, සංඝ තෙමේ මා කියන්න අසාවා. මේ පණ්ඩුක-
 ළොභිතක භික්ෂුහු සංඝයා විසින් තජ්ජීයකමීය කරණු ලැබුවාහු මනා ව
 පවතින්. භික්ෂුන්හට අනුකූල ව පවතින්. නිඤ්ජරණ වතෙහි පිහිටා සිටිත්.
 තජ්ජීයකමීයයේ සංහිදුම්ම යදිත්. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ
 නම් සංඝ තෙමේ පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්හට තජ්ජීයකමීය සංහිදු-
 වන්නේ ය. මේ ඤාතිය යි.

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. මේ පණ්ඩුකලොභිතක
 භික්ෂුහු සංඝයා විසින් තජ්ජීයකමීය කරණු ලැබුවාහු මනා ව පවතින්.
 භික්ෂුන්හට අනුකූල ව පවතින්. නිඤ්ජරණ වතෙහි (වරදින් මිදෙනු වස්
 පැවැතිය යුතු වතෙහි) පවතින්. තජ්ජීයකමීයයේ සංහිදුම්ම යදිත්.
 සංඝ තෙමේ පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්හට තජ්ජීයකමීය සංහිදුවයි.
 පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්ගේ තජ්ජීයකමීය සංහිදුම්ම යම් ආයුෂමතක්
 හට රූපි වෙයි ද, හෙ තෙමේ නිඤ්ජරණ වේවා. යමකුට රූපි නො වෙයි
 නම්, හෙ තෙමේ කියාවා.

දෙවනුවත් මේ කරුණ කියමි. වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ
 වචනය අසාවා. මේ පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුහු සංඝයා විසින් තජ්ජීය-
 කමීය කරණු ලැබුවාහු මනා ගේ පවතින්. භික්ෂුන්හට අනුකූල ව
 පවතින්. නිඤ්ජරණ වතෙහි පවතින්. තජ්ජීයකමීයයේ සංහිදුම්ම යදිත්.
 සංඝ තෙමේ පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්ගේ තජ්ජීයකමීය සංහිදුවයි.
 පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්ගේ තජ්ජීයකමීය නැවැත්වීම යම් ආයුෂමතක්
 හට රූපි වෙයි ද, හෙ තෙමේ නිඤ්ජරණ වේවා. යමකුට රූපි නො වෙයි
 නම්, හෙ තෙමේ කියාවා.

තෙවෙනිවත් මේ කරුණ කියමි. වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය
 අසාවා. මේ පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුහු සංඝයා විසින් තජ්ජීයකමීය කරණු
 ලැබුවාහු මනා ව පවතින්. භික්ෂුන් අනුව පවතින්. නිඤ්ජරණ වතෙහි
 පවතින්. තජ්ජීයකමීයයේ සංහිදුම්ම යදිත්. සංඝ තෙමේ පණ්ඩුකලොභිතක
 භික්ෂුන්ගේ තජ්ජීයකමීය සංහිදුවයි. පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්ගේ
 තජ්ජීයකමීය සංහිදුම්ම යම් ආයුෂමතක් හට රූපි වෙයි ද, හෙ තෙමේ
 නිඤ්ජරණ වේවා. යමකුට රූපි නො වෙයි නම්, හෙ තෙමේ කියාවා.

පණ්ඩුකලොභිතක භික්ෂුන්ගේ තජ්ජීයකමීය සංඝයා විසින් සංහිදුවන
 ලදී. සංඝයාට එය රූපි වෙයි. එහෙයින් නිඤ්ජරණ ය. මෙය මෙසේ
 සලකමි” යනු යි.

2. නියසාකමම.

1. භෙත ඛො පන සමයෙන අයසමා සෙය්‍යසකො බාලො භොති, අච්ඡන්තො ආපකඨිඛුලො අනපදුනො, ගිහිසංසට්ඨො විහරති අනනුලොමිකෙහි ගිහිසංසඤ්ඤති. අපියසු භික්ඛු පකතා පරිවාසං දෙනතා, මුලාය පටිකස්සනතා, මානතතං දෙනතා, අබ්බහනතා.

2. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨිච්ඡා, -පෙ- තෙ උච්ඡායන්ති භියන්ති විපාවෙනති: “කථං හී නාම අයසමා සෙය්‍යසකො බාලො භවිස්සති අඛ්‍යන්තො ආපකඨිඛුලො අනපදුනො, ගිහිසංසට්ඨො විහරිස්සති අනනුලොමිකෙහි ගිහිසංසඤ්ඤති. අපියසු භික්ඛු පකතා පරිවාසං දෙනතා, මුලාය පටිකස්සනතා, මානතතං දෙනතා, අබ්බහනතා”ති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමිත්ථං ආරොච්චෙසුං.

3. අථ ඛො භගවා එතස්මිං නිදුනෙ එතස්මිං පකරණෙ භික්ඛු-සබ්බං සන්තිපාතාපෙඤා භික්ඛු පටිපුච්ඡි:

“සච්චං කීර භික්ඛවෙ සෙය්‍යසකො භික්ඛු බාලො භොති අඛ්‍යන්තො ආපකඨිඛුලො අනපදුනො, ගිහිසංසට්ඨො විහරති අනනුලොමිකෙහි ගිහිසංසඤ්ඤති. අපියසු භික්ඛු පකතා පරිවාසං දෙනතා, මුලාය පටිකස්සනතා, මානතතං දෙනතා, අබ්බහනතා”ති. “සච්චං භගවා”.

4. විහරති බුඤ්ඤා භගවා: “අනනුච්ඡ්චිකං භික්ඛවෙ තස්ස මොඤ්ජුරිසස්ස අනනුලොමිකං අපඤ්චිතං අස්සාමණ්ණකං අකපටියං අකරණීයං. කථං හී නාම සො භික්ඛවෙ මොඤ්ජුරිසො බාලො භවිස්සති අඛ්‍යන්තො ආපකඨිඛුලො අනපදුනො, ගිහිසංසට්ඨො විහරිස්සති අනනුලොමිකෙහි ගිහිසංසඤ්ඤති. අපියසු භික්ඛු පකතා පරිවාසං දෙනතා, මුලාය පටිකස්සනතා, මානතතං දෙනතා, අබ්බහනතා.

2. නියෝගකමය

1. එ සමයෙහි ආයුෂමත් සෙයාසක හිසුනු තෙමේ අව්‍යක්‍ය වූයේ, ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ, ආපතතිපරිවේද රහිත බාලයෙක් වෙයි. හිතියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලොමී නොවූ හිතිය සංසඟියෙන් යුක්‍ය ව වෙසෙයි. එහෙයින් හිසුනු පිරිවෙස් දෙන්නාහු, මූලායපටිකයානා කරන්නාහු, මානත් දෙන්නාහු, අබ්‍යාන කරන්නාහු කටයුත්තෙහි යෙදුනාහු වෙත්.

2. අපිස් ගුණ ඇති, ලද දෙයින් සතුටු වන පුලු, පටට පිලිකුල් කරණ කැප නො කැප පිලිබද විමැහිම කරවා (සාක කරණ) හික්මෙනු කැමැති යම් හිසුනු වෙත් ද, ඒ හිසුනු “කෙසේ නම් සෙයාසක හිසුනු තෙමේ බාල වූයේ, අව්‍යක්‍ය වූයේ, ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ, ආපතතිපරිවේද රහිත වූයේ හිතියන් හා එකට ගැටුණේ නොගැලපෙන්නා වූ හිතියංසඟියෙන් යුක්‍ය වූයේ වෙසෙයි ද, එහෙයින් හිසුනු පිරිවෙස් දෙන්නාහු, මූලායපටිකයානා කරන්නාහු, මානත් දෙන්නාහු අබ්‍යාන කරන්නාහු බොහෝ කටයුතු ඇත්තාහු වූහ”යි (සෙයාසක මහණහුගේ ක්‍රියාව) ලාමක කොට සිතත්, අගුණ කියත්, අගුණ පතුරුවත්. ඉක්බිති ඒ හිසුනු මේ කරුණ හාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කලාහු ය.

3. එ කල්හි හාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදනගෙහි මේ කරුණෙහි හිසුනුසංසයා රැස් කරවා, හිසුනුන් විවෘල සේක:

“මහණෙනි, සෙයාසක මහණ තෙමේ අව්‍යක්‍ය වූයේ, ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ, ඉමක් නැති ඇවැත් ඇත්තේ, බාලයෙක් වේ ද? හිතියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලොමී නොවූ හිතියංසඟියෙන් යුක්‍ය වූයේ වෙසෙයි ද? එහෙයින් හිසුනු පිරිවෙස් දෙන්නාහු, මූලායපටිකයානා කරන්නාහු, මානත් දෙන්නාහු, අබ්‍යාන කරන්නාහු බොහෝ කටයුතු ඇත්තෝ වෙත්’ යනු සැබෑද?”යි (ඇයු සේක). “හාග්‍යවතුන් වහන්ස, සැබෑ ය”යි ඔහු ඊතතර දුන්හ.

4. “මහණෙනි, ඒ හිස් පුරුෂයාගේ නො සුදුසු ක්‍රියාවෙකි. ගාසනයට අනුලොමී නොවූ ක්‍රියාවෙකි. අයුත්තෙකි. ශ්‍රමණයනට අයත් නොවූයෙකි, කැප නොවූයෙකි, නොකල යුත්තෙකි. මහණෙනි, ඒ හිස් පුරුෂ තෙමේ කෙසේ නම් බාල වූයේ, අව්‍යක්‍ය වූයේ, ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ, ආපතතිපරිවේද රහිත වූයේ හිතියන් හා එකට ගැටුනේ, අනුලොමී නොවූ හිතියංසඟියෙන් යුක්‍ය වූයේ වෙසෙයි ද, එහෙයින් හිසුනු පිරිවෙස් දෙන්නාහු, මූලායපටිකයානා කරන්නාහු, මානත් දෙන්නාහු, අබ්‍යාන කරන්නාහු නිතර කටයුත්තෙහි යෙදුනාහු ද වෙත්.

5. “තෙනං භික්ඛවෙ අපසන්නානං වා පසාද්‍යං -පෙ-” විගරහිනිචා ධම්මිං කථං කච්චා භික්ඛු ආමනෙතසී: “තෙන භි භික්ඛවෙ සඛෙසා සෙය්‍යසකස්ස භික්ඛුනො නියසසකම්මං කරොතු නිස්සාය තෙ වජ්චබ්බනති. එවං ව පන භික්ඛවෙ කාතඛබ්බං: පඨමං සෙය්‍යසකො භික්ඛු වොදෙතඛෙබ්බා, වොදෙච්චා සාරෙතඛෙබ්බා, සාරෙච්චා ආපතති ආරොපෙතඛෙබ්බා, ආපතති ආරොපෙච්චා ව්‍යතෙතන භික්ඛුනා පටිබලෙන සඛෙසා ඤ්ඤපෙතඛෙබ්බා:

6. සුණ්‍යාදු මෙ හතෙන සඛෙසා, අයං සෙය්‍යසකො භික්ඛු බාලො අබ්‍යතෙතා ආපතතිඛුලො අනපද්‍යනො ගිහිසංසට්ඨා විහරති අනනු-ලොමිකෙහි ගිහිසංසගෙහි. අපිස්සු භික්ඛු පකතා පරිවාසං දෙනතා මූලාය පටිකස්සනතා මානතතං දෙනතා අබෙහනතා, යදි සබ්බස්ස පතතකල්ලං සඛෙසා සෙය්‍යසකස්ස භික්ඛුනො නියසසකම්මං කරෙය්‍ය නිස්සාය තෙ වජ්චබ්බනති. එසා ඤ්ඤතී.

සුණ්‍යාදු මෙ හතෙන සඛෙසා, අයං සෙය්‍යසකො භික්ඛු බාලො අබ්‍යතෙතා ආපතතිඛුලො අනපද්‍යනො ගිහිසංසට්ඨා විහරති අනනු-ලොමිකෙහි ගිහිසංසගෙහි. අපිස්සු භික්ඛු පකතා පරිවාසං දෙනතා මූලායපටිකස්සනතා මානතතං දෙනතා අබෙහනතා, සඛෙසා සෙය්‍ය-සකස්ස භික්ඛුනො නියසසකම්මං කරෙති නිස්සාය තෙ වජ්චබ්බනති. යස්සායසම්මතො ඛමති සෙය්‍යසකස්ස භික්ඛුනො නියසස කම්මස්ස කරණං නිස්සාය තෙ වජ්චබ්බනති, සො ඩුණ්හස්ස, යස්ස තතඛමති සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමි ඵතමජ්චං චදුමි. -පෙ- තතියමි ඵතමජ්චං චදුමි. සුණ්‍යාදු මෙ හතෙන සඛෙසා, අයං සෙය්‍යසකො භික්ඛු බාලො අබ්‍යතෙතා ආපතතිඛුලො අනපද්‍යනො, ගිහිසංසට්ඨා විහරති අනනුලොමිකෙහි ගිහිසංසගෙහි. අපිස්සු භික්ඛු පකතා පරිවාසං දෙනතා, මූලාය පටිකස්සනතා, මානතතං දෙනතා, අබෙහනතා, සඛෙසා සෙය්‍යසකස්ස භික්ඛුනො නියසසකම්මං කරෙති නිස්සාය තෙ වජ්චබ්බනති. යස්සා-යසම්මතො ඛමති සෙය්‍යසකස්ස භික්ඛුනො නියසසකම්මස්ස කරණං නිස්සාය තෙ වජ්චබ්බනති, සො ඩුණ්හස්ස, යස්ස තතඛමති සො භාසෙය්‍ය.

කතං සඛෙසන සෙය්‍යසකස්ස භික්ඛුනො නියසසකම්මං, නිස්සාය තෙ වජ්චබ්බනති. ඛමති සබ්බස්ස, තඤ්චා ඩුණ්හි. එවමෙතං ධාරයාමි”ති.

5. “මහණෙනි, මෙය නොපහත් වුවන්ගේ පහත් බව පිණිස හෝ නො වෙයි. ... පහත් වුවන්ගේ ඒ පහත් බව වැඩිම පිණිස හෝ නො වෙයි. වැලි දු මහණෙනි, මෙය නොපහත් වුවන්ගේ නොපහත් බව පිණිස ද, පහත් වූ ඇතැමුන්ගේ වෙනස් බව පිණිස ද පවතී ය”යි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ ගැඹුණු සේක. ගරහා දහමි කපා කොට භික්ෂුන් ඇමැතු සේක: “මහණෙනි, එසේ නම් සංඝ තෙමේ සෙය්‍යසක භික්ෂුහට “තා විසින් නිස ගෙණ ආවායයි ආශ්‍රයගෙහි ම විසිය යුතුය”යි නියසසකමය කෙරේවා. මහණෙනි, ඒ නියසසකමය ද මෙසේ කල යුතු යි: පලවූ කොට සෙය්‍යසක මහණ තෙමේ වොදනා කල යුතු යි. වොදනා කොට, ඇවැත සිහිපත් කරවිය යුතු යි. සිහිපත් කරවා ඇවැත නැංවිය යුතු යි. ඇවැත නංවා ව්‍යඤ්ඤා වූ ප්‍රතිබල මහණකු විසින් සංඝ තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුත්තේ ය:

6. “වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා, මේ සෙය්‍යසක මහණ නොවියත් වූයේ ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ ආපනතිපරිචේද රහිත බාලයෙක් වෙයි. ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලොමී නොවූ ගිහි සංසඨියෙන් යුක්ත වූයේ වෙසෙයි. එහෙයින් භික්ෂුහු පිරිවෙස් දෙන්නාහු මූලාශපටිකස්සනය කරන්නාහු මානත් දෙන්නාහු අබ්භාන කරන්නාහු බොහෝ කටයුතු ඇත්තාහු වෙති. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත් නම්, සංඝ තෙමේ සෙය්‍යසක මහණහට ‘තා විසින් නිස ගෙණ ආවායයි ආශ්‍රයගෙහි ම විසිය යුතු ය’යි නියසසකමය කරන්නේ ය. මේ ඤාතී යයි.

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මා කියන්න අසාවා. මේ සෙය්‍යසක භික්ෂු තෙමේ අව්‍යක්ත වූ, ඇවැත් බහුල කොට ඇති, ආපනතිපරිචේද රහිත බාලයෙක් වෙයි, ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලොමී නොවූ ගිහි සංසඨියෙන් යුක්ත වූයේ වෙසෙයි. එහෙයින් භික්ෂුහු පිරිවෙස් දෙන්නාහු, මූලාශපටිකස්සනය කරන්නාහු, මානත් දෙන්නාහු අබ්භාන කරන්නාහු කටයුතු ඇත්තාහු වෙති. සංඝ තෙමේ සෙය්‍යසක මහණහට ‘තා විසින් නිස ගෙණ ආවායයි ආශ්‍රයගෙහි විසිය යුතු ය’යි නියසසකමය කෙරෙයි. සෙය්‍යසක මහණහට ‘තා විසින් නිස ගෙණ ආවායයි ආශ්‍රයගෙහි විසිය යුතුය’යි නියසසකමය කිරීම යම් ආයුෂමනකුට රුචි වෙයි නම් හෙ තෙමේ නිශශබ්ද වේවා. යමකුට රුචි නොවෙයි නම් හෙ තෙමේ කියාවා.

දෙවනු වත් මේ කරුණ කියමි... තෙවනු වත් මේ කරුණ කියමි. වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. මේ සෙය්‍යසක භික්ෂු තෙමේ අව්‍යක්ත වූයේ, ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ, ආපනතිපරිචේද රහිත බාලයෙක් වෙයි. ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ ශාසනයට අනුලොමී නොවූ ගිහි සංසඨියෙන් යුක්ත වූයේ වෙසෙයි. එහෙයින් භික්ෂුහු පිරිවෙස් දෙන්නාහු මූලාශපටිකස්සනය කරන්නාහු මානත් දෙන්නාහු අබ්භාන කරන්නාහු බොහෝ කටයුතු ඇත්තාහු වෙති. සංඝ තෙමේ සෙය්‍යසක භික්ෂුහට ‘තා විසින් නිස ගෙණ ආවායයි ආශ්‍රයගෙහි විසිය යුතු ය’යි නියසසකමය කෙරෙයි. සෙය්‍යසක භික්ෂුහට ‘තා විසින් නිස ගෙණ ඇදුරු ඇසුරෙහි ම විසිය යුතු ය’යි නියසසකමය කිරීම යම් ආයුෂමනකුට රුචි වෙයි නම් හෙ තෙමේ නිශශබ්ද වේවා. යමකුට අනභිමත වේ නම් හෙ තෙමේ කියාවා. සංඝයා විසින් සෙය්‍යසක භික්ෂුහට ‘තා විසින් නිස ගෙණ ඇදුරු ඇසුරෙහි ම විසිය යුතු ය’යි නියසසකමය කරණ ලදී. සංඝයාට එය අභිමත යි. එහෙයින් නිතඛ ය. මේ කරුණ මෙසේ ධරමි” යනු යි.

අධමමකමමදවාදසක

1. තීහි හිකකවෙ අබෙහහි සමනනානතං නියසසකමම- අධමම-කමමකමම හොති, අපිනසකමමකමම දුටුපසනතකකමම: අසමමුබා කතං හොති, අපට්ටුච්ඡා කතං හොති, අපට්ඤ්ඤාය කතං හොති. ඉමෙහි බො හිකකවෙ තීහබෙහහි සමනනාගතං නියසසකමම- අධමමකමම- ව හොති, අපිනස-කමමකමම, දුටුපසනතකකමම.

2. අපරෙහි'පි හිකකවෙ තීහබෙහහි සමනනාගතං නියසසකමම- අධමමකමම- ව හොති, අපිනසකමමකමම, දුටුපසනතකකමම: අනාපතනියා කතං හොති, අදෙසනාගාමිනියා ආපතනියා කතං හොති, දෙසිතාය ආපතනියා කතං හොති...

3. අපරෙහි'පි -පෙ- අවොදෙචා කතං හොති, අසාරෙචා කතං හොති, ආපතනියං අනාරෙපෙචා කතං හොති...

4. අපරෙහි'පි -පෙ- අසමමුබා කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති...

5. අපරෙහි'පි -පෙ- අපට්ටුච්ඡා කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති...

6. අපරෙහි'පි -පෙ- අපට්ඤ්ඤාය කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති...

7. අපරෙහි'පි -පෙ- අනාපතනියා කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති...

8. අපරෙහි'පි -පෙ- අදෙසනාගාමිනියා ආපතනියා කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති...

9. අපරෙහි'පි -පෙ- දෙසිතාය ආපතනියා කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති ...

10. අපරෙහි'පි- පෙ- අවොදෙචා කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති...

11. අපරෙහි'පි -පෙ- අසාරෙචා කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති...

12. අපරෙහි'පි -පෙ- ආපතනියං අනාරෙපෙචා කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි බො හිකකවෙ තීහබෙහහි සමනනාගතං නියසසකමම- අධමමකමමකමම හොති අපිනසකමම- ව දුටුපසනතං ව.

අධමකමදොලොස

1. “මහණෙනි, අඛග භුණෙකීන් යුත් නියයසකමය අධමකමයෙක් ද අපිතයකමයෙක් ද, තොසංහිදුතෙක් ද වෙයි: අඝමමුඛයෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, තොපිලිවිස කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ප්‍රතිඥ තොගෙණ කරණ ලද්දේ වෙයි ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණින් යුත් නියයසකමය අධමකමයෙක් ද අපිතයකමයෙක් ද මනාව තොසංහිදුතෙක් ද වෙයි.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග භුණෙකීන් යුක්ත නියයසකමය අධමකමයෙක් ද අපිතයකමයෙක් ද තොසංහිදුතෙක් ද වෙයි: ඇවැත් නැත්තෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, දෙසීමෙන් පිරිසිදු තොවත ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, දෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

3. අන්‍ය වූ ද... වොදනා තොකොච කරණ ලද්දේ වෙයි ද, සිතිපත් නො කරවා කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ඇවැත තො තංවා කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

4. අන්‍ය වූ ද... අඝමමුඛයෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධමයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ (අඝමග්‍ර වූ)සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

5. අන්‍ය වූ ද... තොපිලිවිස කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධමයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

6. අන්‍ය වූ ද .. පිලිණ තොගෙණ කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධමයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

7. අන්‍ය වූ ද .. ඇවැත නැත්තෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධමයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

8. අන්‍ය වූ ද... දෙසීමෙන් පිරිසිදු තොවත ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධමයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

9. අන්‍ය වූ ද... දෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධමයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

10. අන්‍ය වූ ද... වොදනා තොකොච කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධමයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

11. අන්‍ය වූ ද .. සිතිපත් නොකරවා කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධමයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද...

12. අන්‍ය වූ ද ... ඇවැත තොතංවා කරණ ලද්දේ වෙයි ද, අධමයෙන් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වෙයි ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණින් යුක්ත නියයසකමය අධමකමයෙක් ද අපිතයකමයෙක් ද මනාව තො සංහිදුතෙක් ද වෙයි.

ධම්මකමමදවාදසකං

1. තීඝි භික්ඛවෙ අඛෙගඝි සමන්තාගතං නියසසකමමං ධම්මකමමං ච භොති විනයකමමං ච සුචුපසන්නං ච: සමමුඛා කතං භොති, පටිපුච්ඡා කතං භොති, පටිඤ්ඤාය කතං භොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීඝඛෙගඝි සමන්තාගතං නියසසකමමං ධම්මකමමං ච භොති විනයකමමං ච සුචුපසන්නං ච.

2. අපරෙඝි'පි භික්ඛවෙ තීඝඛෙගඝි සමන්තාගතං නියසසකමමං ධම්මකමමං ච භොති විනයකමමං ච සුචුපසන්නං ච: ආපත්තියා කතං භොති, දෙසනාගාමිනියා ආපත්තියා කතං භොති, අදෙසිතාය ආපත්තියා කතං භොති.

3 අපරෙඝි'පි -පෙ- වොදෙච්චා කතං භොති, සාරෙච්චා කතං භොති, ආපත්තියං ආරුපෙච්චා කතං භොති.

4. අපරෙඝි'පි -පෙ- සමමුඛා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමඤ්ඤන කතං භොති.

5. අපරෙඝි'පි -පෙ- පටිපුච්ඡා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමඤ්ඤන කතං භොති.

6. අපරෙඝි'පි -පෙ- පටිඤ්ඤාය කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමඤ්ඤන කතං භොති.

7. අපරෙඝි'පි -පෙ- ආපත්තියා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමඤ්ඤන කතං භොති.

8. අපරෙඝි'පි -පෙ- දෙසනාගාමිනියා ආපත්තියා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමඤ්ඤන කතං භොති.

9. අපරෙඝි'පි -පෙ- අදෙසිතාය ආපත්තියා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමඤ්ඤන කතං භොති.

10. අපරෙඝි'පි -පෙ- වොදෙච්චා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමඤ්ඤන කතං භොති.

11. අපරෙඝි'පි -පෙ- සාරෙච්චා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමඤ්ඤන කතං භොති.

12. අපරෙඝි'පි -පෙ- ආපත්තියං ආරුපෙච්චා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමඤ්ඤන කතං භොති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ තීඝඛෙගඝි සමන්තාගතං නියසසකමමං ධම්මකමමං ච භොති විනයකමමං ච සුචුපසන්නං ච.

ධමිකමියදොලොස

1. මහණෙනි, අඛග භුණෙකින් යුක්ත නියසසකමිය ධමිකමියෙක් ද විනයකමියෙක් ද මනා ව සංහිදුනෙක් ද වේ: සමමුඛයෙහි කරණ ලද්දේ වෙයි ද, පිලිවිස කරණ ලද්දේ වෙයි ද, පිලිණ ගෙණ කරණ ලද්දේ වෙයි ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණෙකින් යුක්ත නියසසකමිය ධමිකමියෙක් ද විනය-කමියෙක් ද, මනා ව සංහිදුනෙක් ද වේ.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග භුණෙකින් යුක්ත නියසසකමිය ධමිකමියෙක් ද විනය කමියෙක් ද මනාව සංහිදුනෙක් ද වේ: ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙසීමෙන් පිරිසිදු වන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නො දෙසූ ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණින් යුත් නියසසකමිය ධමිකමියෙක් ද විනයකමියෙක් ද මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

3. අන්‍ය වූ ද... වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද,...

4. අන්‍ය වූ ද... සමමුඛයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ධමියෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

5. අන්‍ය වූ ද... පිලිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, ධමියෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

6. අන්‍ය වූ ද... පිලිණ ගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, ධමියෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

7. අන්‍ය වූ ද... ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ධමියෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

8. අන්‍ය වූ ද... දෙසීමෙන් පිරිසිදු වන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ධමියෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

9. අන්‍ය වූ ද... නොදෙසූ ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, ධමියෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

10. අන්‍ය වූ ද... වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, ධමියෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

11. අන්‍ය වූ ද .. සිහිපත් කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, ධමියෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

12. අන්‍ය වූ ද .. ඇවැත නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ධමියෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග භුණින් යුක්ත නියසසකමිය ධමිකමියෙක් ද විනය කමියෙක් ද මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

ආකඛමානාජකකං

1. තීභි භික්ඛවෙ අඛෙගභි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙය්‍ය: ගණ්ඛිතකාරකො හොති කලහකාරකො විවාදකාරකො භස්සකාරකො සඛෙස අධිකරණකාරකො. ඛාලො තොති අබ්‍යතො ආපතනිඛුලො අනපදුනො. ගිභිසංසට්ඨො විහරති අනු-ලොමිකෙහි ගිභිසංසගෙහි. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීභෙගභි සමනනා-ගතසස භික්ඛුනො ආකඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙය්‍ය.

2. අපරෙභ්වි භික්ඛවෙ තීභෙගභි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙය්‍ය: අධිසීලෙ සීලවිපනො හොති, අජකාචාරෙ ආචාරවිපනො හොති, අතිදිට්ඨො දිට්ඨිවිපනො හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීභෙගභි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඛ-මානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙය්‍ය.

3. අපරෙභ්වි භික්ඛවෙ තීභෙගභි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙය්‍ය: බුද්ධසස අවණණං භාසති, ධම්මසස අවණණං භාසති, සඛ්ඤ්ඤා අවණණං භාසති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීභෙගභි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙය්‍ය.

4. තීණණං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා නියසස-කමමං කරෙය්‍ය: ඵකො ගණ්ඛිතකාරකො හොති කලහකාරකො විවාදකාරකො භස්සකාරකො සඛෙස අධිකරණකාරකො, ඵකො ඛාලො තොති අබ්‍යතො ආපතනිඛුලො අනපදුනො, ඵකො ගිභිසංසට්ඨො විහරති අනුලොමිකෙහි ගිභිසංසගෙහි. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙය්‍ය.

5. අපරෙසම්පි භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙය්‍ය: ඵකො අධිසීලෙ සීලවිපනො හොති, ඵකො අජකාචාරෙ ආචාරවිපනො හොති, ඵකො අතිදිට්ඨො දිට්ඨිවිපනො හොති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙය්‍ය.

6. අපරෙසම්පි භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙය්‍ය: ඵකො බුද්ධසස අවණණං භාසති, ඵකො ධම්මසස අවණණං භාසති, ඵකො සඛ්ඤ්ඤා අවණණං භාසති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා නියසසකමමං කරෙය්‍ය.

නියසසකමමෙ ආකඛමානාජකකං භිට්ඨිතං.

ආකඛබමානජකකය

1. මහණෙනි, අඛග තුණෙකින් යුකත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තම නියසසකමීය කරන්නේ ය: ඛබර කරන්නේ කලහ කරන්නේ (ඇවැත් වෙඛි තොවෙඛි ආදී) විරුඛවෘද කරන්නේ වාක්කලහ කරන්නේ සංඝයා විඡයගෙඛි අඛකරණ කරන්නේ වේ ද, අවසකත වූ ඇවැත් බහුල කොට ඇති ආරතති පරිවෙජද රහිත බාලගෙක් වේ ද, ගිහියන් හා එකට ගැටුණේ අනුලොමී තොවූ ගිහි සංසඛීගෙන් යුකත වූයේ වෙසේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග තුණෙන් යුකත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තම නියසසකමීය කරන්නේ ය.

2. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද අඛග තුණෙකින් යුකත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තම නියසසකමීය කරන්නේ ය: උතතම ඡීලගෙඛි විපත් සිල් ඇත්තේ වේ ද, උතතම ආචාරගෙඛි විපත් ආචාර ඇත්තේ ද, උතුම සමසන්දුඡටීගෙඛි විපත් දිටු ඇත්තේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග තුණෙන් යුකත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තම නියසසකමීය කරන්නේ ය.

3. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද අඛග තුණෙකින් යුකත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තම නියසසකමීය කරන්නේ ය: බුදුරුවන්හි අයුණු කියා ද, දමුරුවන්හි අයුණු කියා ද, සගුරුවන්හි අයුණු කියා ද, මහණෙනි, මේ අඛග තුණෙන් යුකත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තම නියසසකමීය කරන්නේ ය.

4. මහණෙනි, හිඤ්ඤන් තිදෙනෙකුන්හට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තම නියසසකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් ඛබර කරන්නේ කලහ කරන්නේ විචාද කරන්නේ වාක් කලහ කරන්නේ සංඝයා කෙරෙහි අඛකරණ කරන්නේ වේ ද, එක් මහණෙක් අවසකත වූයේ ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ ආරතති පරිවෙජද තොදත් බාලගෙක් වේ ද, එක් මහණෙක් ගිහියන් හා එකට ගැටුණේ ශාසනයට අනුකුල තොවූ ගිහි සංසඛීගෙන් යුකත වූයේ වෙසේ ද, මහණෙනි, මේ හිඤ්ඤන් තිදෙනාට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තම නියසසකමීය කරන්නේ ය.

5. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද හිඤ්ඤන් තිදෙනෙකුන්හට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තම නියසසකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් උතතම ඡීලගෙඛි විපත් සිල් ඇත්තේ වේ ද, එක් මහණෙක් උතතමාචාරගෙඛි විපත් ආචාර ඇත්තේ වේ ද, එක් මහණෙක් උතතම වූ සමසන්දුඡටීගෙඛි විපත් දිටු ඇත්තේ වේ ද, මහණෙනි, මේ හිඤ්ඤන් තිදෙනාට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තම නියසසකමීය කරන්නේ ය.

6. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද හිඤ්ඤන් තිදෙනෙකුන්හට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තම නියසසකමීය කරන්නේ ය. එක් මහණෙක් බුදුරුවන්හි අයුණු කියයි ද, එක් මහණෙක් දමුරුවන්හි අයුණු කියයි ද, එක් මහණෙක් සගුරුවන්හි අයුණු කියයි ද, මහණෙනි, මේ හිඤ්ඤන් තිදෙනාට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තම නියසසකමීය කරන්නේ ය.

නියසසකමීගෙඛි ආකඛබමානජකකය හිමි.

2. ව්‍යවහාරික භික්ෂුණිකා පටිපදාන සමිකා සද්‍රවේණිකතා:

“සුණාදු මෙ භනෙන සමිකා: අයං සෙය්‍යසකො භික්ෂු සමිකන නියමකල්පකතො සමමා වනනති, ලොමං පානෙති, නෙජාරං වනනති, නියමකල්පකතො පටිපදානසද්ධිං යාවති. යදි සමිකසං පනනකල්පං සමිකා සෙය්‍යසකසං භික්ෂුණො නියමකල්පං පටිපදානසද්ධොග්ගං එසා සද්ධති.

සුණාදු මෙ භනෙන සමිකා: අයං සෙය්‍යසකො භික්ෂු සමිකන නියමකල්පකතො සමමා වනනති, ලොමං පානෙති, නෙජාරං වනනති, නියමකල්පකතො පටිපදානසද්ධිං යාවති. සමිකා සෙය්‍යසකසං භික්ෂුණො නියමකල්පං පටිපදානසද්ධොග්ගං යසංගමනො ඛමති සෙය්‍යසකසං භික්ෂුණො නියමකල්පකතො පටිපදානසද්ධි, සො ධුණහසං. යසං නකමිති සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමි එතමිති. වදමි. සුණාදු මෙ භනෙන සමිකා: අයං සෙය්‍යසකො භික්ෂු සමිකන නියමකල්පකතො සමමා වනනති, ලොමං පානෙති, නෙජාරං වනනති, නියමකල්පකතො පටිපදානසද්ධිං යාවති. සමිකා සෙය්‍යසකසං භික්ෂුණො නියමකල්පං පටිපදානසද්ධොග්ගං යසංගමනො ඛමති සෙය්‍යසකසං භික්ෂුණො නියමකල්පකතො පටිපදානසද්ධි, සො ධුණහසං. යසං නකමිති, සො භාසෙය්‍ය.

තතියමි එතමිති. වදමි. සුණාදු මෙ භනෙන සමිකා: අයං සෙය්‍යසකො භික්ෂු සමිකන නියමකල්පකතො සමමා වනනති, ලොමං පානෙති, නෙජාරං වනනති, නියමකල්පකතො පටිපදානසද්ධිං යාවති. සමිකා සෙය්‍යසකසං භික්ෂුණො නියමකල්පං පටිපදානසද්ධොග්ගං යසංගමනො ඛමති සෙය්‍යසකසං භික්ෂුණො නියමකල්පකතො පටිපදානසද්ධි, සො ධුණහසං. යසං නකමිති, සො භාසෙය්‍ය.

පටිපදානසද්ධිං සමිකන සෙය්‍යසකසං භික්ෂුණො නියමකල්පං. ඛමති සමිකසං. තමමා ධුණති. එවමෙන ධාරයාමි”ති.

නියමකල්පං නිවර්තනං දුතියං.

3. පටිපදානනියමකල්පං

[අසංජිජුනබ්බසුකානං අනාවාරං]

1. තෙන ධො පන සමයෙන අසංජිජුනබ්බසුකා නාම නිවාර්තනං. ආවාසිකා ගොනති අලජ්ජනො පාපභික්ෂු. තෙ එවරූපං අනාවාරං ආවරනති: මාලාවච්ඡං රොපෙනතිපි රෙපාපෙනතිපි. සිඤ්චනතිපි, සිඤ්චාපෙනතිපි. ඔවිනනතිපි, ඔවිනාපෙනතිපි. ගජෙතනතිපි, ගජො-පෙනතිපි. එකතොවණ්චිකමාලං කරෙතනතිපි, කාරුපෙනතිපි. උභතො-වණ්චිකමාලං කරෙතනතිපි, කාරුපෙනතිපි. මඤ්ජිකං කරෙතනතිපි, කාරුපෙනතිපි. විඬුතිකං කරෙතනතිපි, කාරුපෙනතිපි. වටංසකං කරෙතනතිපි, කාරුපෙනතිපි. ආවෙලං කරෙතනතිපි, කාරුපෙනතිපි. උරව්ච්ඡං කරෙතනතිපි, කාරුපෙනතිපි.

2. ව්‍යකතවු ප්‍රබල මහණකු විසින් සබස තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සබස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. මේ සෙයසක මහණ තෙමේ සබසයා විසින් නියසසකමිය කරණ ලද්දේ මැනැවින් පවතී. (භික්ෂුන්හට) අනුලොම ව පවතී. (අටලොස්) නිසාරණ වන පුරයි. නියසසකමියාගේ සංහිදීම යදී. ඉදින් සබසයාට පැමිණි කල් ඇති කමිය වේ නම් සබස තෙමේ සෙයසක මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිදුවන්නේ ය. මේ ඤාතිය යි.

වහන්ස, සබස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ සෙයසක මහණ තෙමේ සබසයා විසින් නියසසකමිය කරණු ලැබුයේ, මනාව පවතී. අනුලොම ව පවතී. නිසාරණ වන පුරයි. නියසසකමියාගේ සංහිදීම යදී. සබස තෙමේ සෙයසක මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිදුවයි. සෙයසක මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිදුවීම යම් ආයුෂමතකුහට රිසියේ නම් හෙ තෙම නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියේ නම් හේ කියාවා.

දෙවෙනුව ද මේ කරුණ කියමි. වහන්ස, සබස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ සෙයසක මහණ තෙමේ සබසයා විසින් නියසසකමිය කරණු ලැබුයේ මනාව පවතී. අනුලොම ව පවතී. නිසාරණ වන පුරයි. නියසසකමියාගේ සංහිදීම යදී. සබස තෙමේ සෙයසක මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිදුවයි. සෙයසක මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිදුවීම යම් ආයුෂමතකුහට රිසියේ නම් හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියේ නම් හේ කියාවා.

තෙවෙනුව ද මේ කරුණ කියමි. සබස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: සබසයා විසින් නියසසකමිය කරණු ලැබු මේ සෙයසක මහණ තෙමේ මැනැවින් පවතී. අනුලොම ව පවතී. නිසාරණ වන පුරයි. (හේ) නියසසකමියාගේ සංහිදීම යදී. සබස තෙමේ සෙයසක මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිදුවයි. සෙයසක මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිදුවීම යම් ආයුෂමතකුහට රිසියේ නම් හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියේ නම් හේ කියාවා.

සබසයා විසින් සෙයසක මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිදුවන ලදී. සබසයාට එය රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මේ කාරණය මෙසේ සලකමි”යනු යි.

දෙවන නියසසකමිය නිමයේ ය.

3. පට්ඨාච්චනියකමිය

[අසසජ්ජනබ්බසුකයන්ගේ අනාවාර]

1. එ සමයෙහි වූ කලි අසසජ්ජ ජනබ්බසුක නම් වූ පවට පිටිකුල් නො කරණ ලාමක මහණහු කීටාහිටියෙහි ආවාසික වෙති. ඔහු මෙබඳු අනාවාර කෙරෙත්: තුමුද මල්පාල සිටුවත්, අනුත් ලවා ද සිටුවවත්. තුමුද දිග ඉඟිත්, අනුත් ලවා ද ඉස්වත්. තුමුද මල් නෙලත්, අනුත් ලවා ද මල් තෙලවත්. තුමුද මල්දම් ගොතත්, අනුත් ලවා ද මල්දම් ගොතවත්. එක් පසකට නටු සිටුනාගේ මල්දම් තුමුද කරත්, අනුත් ලවා ද කරවත්. දෙපසට නටු සිටුනාගේ මල්දම් තුමුද කරත්, අනුත් ලවා ද කරවත්. තුමුද මල්කැත් කරත්, අනුත් ලවා ද කරවත්. හිදි ඇදියෙකින් ඇවුකු මල්දම් (විබුනිකාවන්) තුමුද කෙරෙත්, අනුත් ලවා ද කරවත්. මුදුන්මල් කඩ (අවකංසක) තුමුද කෙරෙත්, අනුත් ලවා ද කරවත්. කණැ පලඳනා මල්දම් තුමුද කරත්, අනුත් ලවා ද කරවත්. උර පලඳනාවන් තුමුද කරත්, අනුත් ලවා ද කරවත්.

4. අට්ඨති භික්ඛවෙ අබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නියසස-
කල්පමං න පටිපසස්සලොභනබ්බං: පකතතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං
ඵපෙති, පචාරණං ඵපෙති, සචචනියං කරොති, අනුචාදං පට්ඨපෙති,
ඔකාසං කාරෙති, වොදෙති, සාරෙති, භික්ඛුති සමපයොජෙති; ඉමෙහි
බො භික්ඛවෙ අට්ඨහබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නියසසකල්පමං න
පටිපසස්සලොභනබ්බං.

න පටිපසස්සමෙහනබ්බඅට්ඨාරසකං හිට්ඨිතං.

පටිපසස්සමෙහනබ්බඅට්ඨාරසකං

1. පඤ්චති භික්ඛවෙ අබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නියසස-
කල්පමං පටිපසස්සලොභනබ්බං: න උපසම්පාදෙති, න නියසසං දෙති, න
සාමණේරං උපට්ඨාපෙති, න භික්ඛුනොචාදකසම්මුතියං සාදියති, සම්මතොපි
භික්ඛුතියො න ඔචදති; ඉමෙහි බො භික්ඛවෙ පඤ්චහබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස
භික්ඛුනො නියසසකල්පමං පටිපසස්සලොභනබ්බං.

2. අපරෙහි'පි භික්ඛවෙ පඤ්චහබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො
නියසසකල්පමං පටිපසස්සලොභනබ්බං: යාය ආපනතියා සබ්බෙත නියසස-
කල්පමං කතං හොති තං ආපනතියං න ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා තාදිසිකං,
තනො වා පාපිට්ඨතරං, කල්පමං න ගරහති, කම්මිකෙත න ගරහති. ඉමෙහි
බො භික්ඛවෙ පඤ්චහබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො නියසසකල්පමං
පටිපසස්සලොභනබ්බං.

3. අට්ඨති භික්ඛවෙ අබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො
නියසසකල්පමං පටිපසස්සලොභනබ්බං: න පකතතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං
ඵපෙති, න පචාරණං ඵපෙති, න සචචනියං කරොති, න අනුචාදං
පට්ඨපෙති, න ඔකාසං කාරෙති, න වොදෙති, න සාරෙති, න භික්ඛුති
සමපයොජෙති. ඉමෙහි බො භික්ඛවෙ අට්ඨහබ්බෙහති සමන්තාගතස්ස
භික්ඛුනො නියසසකල්පමං පටිපසස්සලොභනබ්බං.

පටිපසස්සමෙහනබ්බඅට්ඨාරසකං හිට්ඨිතං.

[පටිපසස්සමෙහනං]

1. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ පටිපසස්සලොභනබ්බං: තෙන භික්ඛවෙ
සෙය්‍යසකෙතනි භික්ඛුතා සඛිකං උපසඛිකමිතවා එකංසං උතතරුසඛිතං
කරිතවා බුඛිසානං භික්ඛුතං පාදෙ වන්දිතවා උකකුට්ඨිකං නිසීදිතවා අඤ්ඤ-
පග්ගහෙතවා එවමස්ස වචනීයො: “අහං හතෙන සබ්බෙත නියසසකල්පම-
කතො සම්මා වත්තාමි, ලොමං පාතෙමි, තෙත්තාරං වත්තාමි, නියසසකල්පමස්ස
පටිපසස්සද්ධියං ආචාරිමි”ති. දුතියමපි ආචිතබ්බො. තතීයමපි ආචිතබ්බො,

4. මහණෙනි, අඛග අටෙකින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමිය නො සංහිදුවිය යුතු: පුටතක් මහණහුගේ පොහොය තබාද, පවුරුණු තබාද, සවචනියකමිය කෙරේද, වෙහෙරු දෙවු බව කෙරේද, අනුතට වොදනා කිරීමට අවකාශ කරවා ගනීද, (පුටතක් මහණකුට) වොදනා කෙරේද, (ඇවැත්) සිහිපත් කරවාද, හිසුන් උනුත් හා කලහයෙහි යොදාද. මහණෙනි, මේ අඛග අටෙන් යුත් මහණහුගේ නියසසකමිය නො සංහිදුවිය යුතු.

නොසංහිදුවියයුතු අටළොස හිමිසේ ය.

සංහිදුවියයුතු අටළොස

1. මහණෙනි, අඛග පසෙකින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිදුවිය යුතු: තමා උපාධ්‍යායව උපසපත් නො කෙරෙහිද, නිස නොදෙහිද, හෙරණකු උච්චතට යොදා නො ගනීද, මෙහෙණින්-ගට ඔවා දීමේ සමුඛිය නො ඉවසහිද, සවචනිය ලදුයේ නමුත් ඔවා නො දෙහිද, මහණෙනි, මේ පසෙකින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිදුවිය යුතු.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූද පඤ්චාඛගයෙකින් යුක්ත මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිදුවිය යුතු: යම් ඇවැතකට සඛසයා විසින් (ඔහුට) නියසසකමිය කරණ ලද්දේ නම්, ඒ ඇවැතට නො පැමිණේද, ඵවැනි අන් ඇවැතකට හෝ නො පැමිණේද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ නො පැමිණේද, (කරණ ලද) විනයකමිය නො ගරහාද, විනය-කමිය කලවුත් නො ගරහාද, මහණෙනි, මේ පසෙකින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිදුවිය යුතු.

3. මහණෙනි, අඛග අටෙකින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිදුවිය යුතු. පුටතක් මහණකුගේ පොහොය නො තබාද, පවුරුණු නො තබාද, සවචනිය කමිය නො කෙරේද, වෙහෙරෙහි දෙවු තැන්හි නො සිටීද, වොදනා පිණිස අවකාශ කරවා නො ගනීද, වොදනා නො කරයිද, ඇවැත් සිහිපත් නො කරවයිද, හිසුන් උනුත් කලහයෙහි නො යොදයිද, මහණෙනි, මේ අඛග අටින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිදුවිය යුතු.

සංහිදුවියයුතු අටළොස හිමිසේ ය.

[සංහිදුවීම]

1. මහණෙනි, නියසසකමිය මෙසේ සංහිදුවිය යුතු: ඒ සෙය්‍යසක මහණහු විසින් සඛසයා වෙත ඵලැඹ උතුරුසහ එකේ කොට පොරොවා වැඩිමහලු හිසුන්ගේ පා වැද උත්කුටුක ව හිද ඇදීලී බැද ගෙණ මෙසේ කිය යුතු වන්නේ ය: “වහන්ස, මම සඛසයා විසින් නියසසකමිය කරණ ලැබුයෙමි මැනැවින් පවතිමි. හිසුන් අනුව පවතිමි. (අපවාළොස්) නිසාරණ වත අනුව පවතිමි. නියසසකමියාගේ සංහිදුවීම යදිමි” යි. දෙවෙනුව ද යැදිය යුතු. තෙවෙනුව ද යැදිය යුතු.

අට්ඨාපසමනන:

1. නියසසකමමකතෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සමමා වතභිතබ්බං. තත්‍රායං සමමා වතතනා: න උපසමපාදෙනබ්බං, න නියසසයො දතබ්බො, න සාමණේරෙ උපට්ඨාපෙනබ්බො, න නික්ඛුනොවාදකසමමුඛී සාදී-තබ්බො, සමමතෙනපි භික්ඛුනියො න ඔවදිතබ්බො, යාස ආපතනියා සඤ්ඤන නියසසකමමං කතං හොති සා ආපතනී න ආපජ්ජතබ්බො, අඤ්ඤා වා තාදීභිකා, තතො වා පාපිට්ඨකරං, කමමං න ගරභිතබ්බං, කමමිකා න ගරභිතබ්බො, න පකතනතසස භික්ඛුනො උපොසමේ: ඨපෙනබ්බො, න පචාරණා උපෙනබ්බො, න සමවතීයං කාතබ්බං, න අනුචාදෙ පට්ඨපෙනබ්බො, න ඔකාසො කාරෙතබ්බො, න වොදෙතබ්බො, න සාරෙතබ්බො, න භික්ඛුනී සමපයොජෙතබ්බනතී.

නියසසකමම අට්ඨාපසමනන: නිවර්තනං.

න පටිපසසමෙහතබ්බඅට්ඨාපසක:

1. අඵ ඛො සඤ්ඤා සෙය්‍යසකසස භික්ඛුනො නියසසකමම: අකාභි නියසාය තෙ වජ්ඣබ්බනතී. සො සඤ්ඤන නියසසකමමකතො ඤජ්‍යාණ-මිතෙන සෙවමානො භජමානො පරිරුපාසමානො උද්දිසාපෙනො පරිපුච්ඡෙනො ඛන්දසසුතො හොති ආගතාගමො ධිවච්චිඛෙ චිතසධිඛෙ මානිකාධිඛෙ පණ්ඨිතො ව්‍යතෙනා මෙධාවී ලජ්ජී කුභකුච්චිතො සිකා-කාමො. සො සමමා වතතතී, ලොමං පාතෙතී, තෙසාරා: චතතතී. භික්ඛු උපසමකමිකා, එවං වදෙති: “අතං ආට්ටිසො සඤ්ඤන නියසසකමමකතො සමමා වතනාමි, ලොමං පාතෙමි, තෙසාරං වතනාමි, කථං හු ඛො මයා පටිපජ්ජිතබ්බ”නතී. භගවතො එතමජ්ඣං ආරොචෙසුං. “තෙන ඤි භික්ඛවෙ සඤ්ඤා සෙය්‍යසකසස භික්ඛුනො නියසසකමමං පටිපසසමෙහතභු.”

2. පඤ්චභි භික්ඛවෙ අඤ්ඤනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො නියසස-කමමං න පටිපසසමෙහතබ්බං: උපසමපාදෙතී, නියසසයං දෙති, සාමණේරං උපට්ඨාපෙතී, භික්ඛුනොවාදකසමමුඛී සාදීයතී, සමමතො’පි භික්ඛුනියො ඔවදතී. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චභිඤ්ඤනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො නියසසකමමං න. පටිපසසමෙහතබ්බං.

3. අපජෙති’පි භික්ඛවෙ පඤ්චභිඤ්ඤනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො නියසසකමමං න පටිපසසමෙහතබ්බං: යාස ආපතනියා සඤ්ඤන නියසස-කමමං කතං හොති තං ආපතනී ආපජ්ජතී, අඤ්ඤං වා තාදීභිකං, තතො වා පාපිට්ඨකරං, කමමං ගරභතී, කමමිකා ගරභතී. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චභිඤ්ඤනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො නියසසකමමං න පටිපසසමෙහතබ්බං.

අටලොස්වත

1. මහණෙනි, නියසසකමිය කරණු ලැබූ මහණහු විසින් මනාව පැවතිය යුතුයි. එහි මේ මනා පැවැත්මයි: (තමන් උපාධ්‍යාය ව) උපසම්පද නොකළ යුතුයි, නිස නොදිය යුතුයි, සාමණේරකෙනෙකු උපසම්පාතය පිණිස නොතබාගත යුතුයි, භික්ෂුවනොවාදකසම්මතිය නොපිළිගත යුතුයි, ඒ සම්මතිය ලැබූවහු විසින් ද මෙහෙණිතට ඔවා නොදිය යුතුයි, යම් ඇවැත්කන් කරණකොට සමසයා විසින් නියසසකමිය කරණ ලද්දේද ඒ ඇවැත්වට නොපැමිණිය යුතුයි, එබඳු අන් ඇවැත්කට ද නොපැමිණිය යුතුයි, එයට වඩා පවිටු ඇවැත්කට ද නොපැමිණිය යුතුයි, විනයකමියට නොගැරහිය යුතුයි, කමිය කළ භික්ෂුන්ට නොගැරහිය යුතුයි, ප්‍රචක් මහණහුගේ පොහොස නොතැබිය යුතුයි, පවාරණය නොතැබිය යුතුයි, සවචනියකමිය නොකළ යුතුයි, විහාරයෙහි දෙවු තනතුරු නොපිහිටිය යුතුයි, වොදනා පිණිස අවසර නොගත යුතුයි, වොදනා නොකළ යුතුයි, ඇවැත් සිහිපත් නොකරවිය යුතුයි, භික්ෂුන් ඔවු-නොවුන් හා කලහ පිණිස නොයෙදවිය යුතුයි.

නියසසකමියෙහි අටලොස්වත නිමි.

නොසංහිඳුවියයුතු අටලොස්වත

1. ඉක්බිත්තෙන් සමස තෙමේ සෙයසක මහණහට ‘තාවිසින් මහතෙරකෙනෙකුන් ඇසුරු කොට විසිය යුතුය’යි නියසසකමිය කෙළේය. සමසයා විසින් නියසසකමිය කරණු ලැබූ හෙ තෙම කලණ-ඉතුරන් සෙවිනේ, බජනුයේ, ඇසුරු කරණුයේ, උදෙසවනුයේ, නැවත නැවත විවාරණුයේ, වාවොද්ගත කොට ගත් ආගමය ඇති, ධර්මර, විනයධර, මාතෘකාධර, පණ්ඩිත, ව්‍යකත, ප්‍රඥවත්, ලජ්ජ, සුඵචරදෙහි ද කුකුස් කරණ, ශික්ෂාකාමී වූ බහුශ්‍රැතයෙක් වෙයි. හෙ තෙම මනාව පවතී. (මන් බැහැර ලා) මහතෙරුන් අනුව පවතී. නිසාරණය පිණිස පවතී. භික්ෂුන් සරා එලැබ, “ඇවැත්නි, මම සමසයා විසින් නියසසකමිය කරණ ලද්දෙම මොනොවට පවතිමි, අනුලොම වෑ පවතිමි, නිසාරණය පිණිස පවතිමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිළිපැදිය යුතු දැ”යි මෙයේ කියයි. භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ පවත් සැල කළහ. “මහණෙනි, එසේ වී තම සමස තෙමේ සෙයසක මහණහුගේ නියසසකමිය සංහිඳුවා.”

2. මහණෙනි, අඩහ පසෙකින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමිය නොසංහිඳුවිය යුතු: උපසපත් කෙරෙහි ද, නිස දෙහි ද, භෙරණකු තමාට උච්චතෙහි යොදා ගනී ද, මෙහෙණිත්තට ඔවා දීමේ සම්මතිය ඉවසයි ද, සම්මතිය ලැබූයේත් මෙහෙණිත්තට ඔවා දෙයි ද, මහණෙනි, මේ අඩහ පසින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමිය නොසංහිඳුවිය යුතු.

3. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද අඩහ පසෙකින් යුත් මහණහුගේ නියසසකමිය නොසංහිඳුවිය යුතු: යම් ඇවැත්කට සමසයා විසින් නියසසකමිය කරණ ලද නම්, ඒ ඇවැත්වට පැමිණේ ද, එවැනි අතින් ඇවැත්කට හෝ පැමිණේ ද, එයට වඩා පවිටු ඇවැත්කට හෝ පැමිණේ ද, කමිය ගරහා ද, කම් කළවුන් ගරහා ද, මහණෙනි, මේ පසෙකින් යුතු මහණහුගේ නියසසකමිය නොසංහිඳුවිය යුතු.

2. තෙ කුලීජීතං කුලධීතානං කුලකුමාරීනං කුලසුණ්භානං කුලදුසීනං එභතොවණ්චිකමාලං හරනතිපි, හරුපෙනතිපි. උභතොවණ්චිකමාලං හරනතිපි, හරුපෙනතිපි. මඤ්ජරිකං හරනතිපි, හරුපෙනතිපි. විඬුතීකං හරනතිපි, හරුපෙනතිපි. වටංසකං හරනතිපි, හරුපෙනතිපි. ආවෙලං හරනතිපි, හරුපෙනතිපි. උරච්ඡදං හරනතිපි, හරුපෙනතිපි.

3. තෙ කුලීජීති කුලධීතාති කුලකුමාරීති කුලසුණ්භාති කුලදුසීති සද්ධං එකභාජනෙපි භුඤ්ජනති. එකපාලකෙපි පිටතති. එකාසකෙපි නීසීදනති. එකමඤ්චෙපි කුචචෙටනති. එකජීරණාපි කුචචෙටනති. එකපාපුරණාපි කුචචෙටනති. එකජීරණ පාපුරණාපි කුචචෙටනති. විකාලෙපි භුඤ්ජනති. මජ්ජමපි පිටතති. මාලාගකිවිලෙපකමපි ධාරෙතති.-

තච්චනතිපි. ගායනතිපි. වාදෙතතිපි. ලාසෙතතිපි. නච්චනතියාපි නච්චනති. නච්චනතියාපි ගායනති. නච්චනතියාපි වාදෙතති. නච්චනතියාපි ලාසෙතති. ගායනතියාපි නච්චනති. ගායනතියාපි ගායනති. ගායනතී-
යාපි වාදෙතති. ගායනතියාපි ලාසෙතති. වාදෙතතියාපි නච්චනති. වාදෙතතියාපි ගායනති. වාදෙතතියාපි වාදෙතති. වාදෙතතියාපි ලාසෙතති. ලාසෙතතියාපි නච්චනති. ලාසෙතතියාපි ගායනති. ලාසෙතතියාපි වාදෙතති. ලාසෙතතියාපි ලාසෙතති.-

අට්ඨපදෙපි කීලනති. දසපදෙපි කීලනති. ආභාසෙපි කීලනති. පරිභාරපචෙපි කීලනති. සන්තිකායපි කීලනති. ඛලිකායපි කීලනති. සට්ඨකායපි කීලනති. සලාකභජෙඵනපි කීලනති. අකෙඛනපි කීලනති. පඛගචීරෙනපි කීලනති. වඛකකෙනපි කීලනති. මොක්ඛවිකායපි කීලනති. විඛගුලකෙනපි කීලනති. පතතාලකකෙනපි කීලනති. රඵකෙනපි කීලනති. ඛනුකෙනපි කීලනති. අකඛරිකායපි කීලනති. මනෙසිකායපි කීලනති. යඵාචජේජනපි කීලනති. භජච්චමමපි සිකඛනති. අසසමමපි සිකඛනති. රඵසමමපි සිකඛනති. ඛනුසමමපි සිකඛනති. ඵරුසමමපි සිකඛනති. හජච්චසපි පුරතො ධාවනති, අසසසපි පුරතො ධාවනති, රඵසසපි පුරතො ධාවනති. ආධාවනතිපි. උසෙසලෙනතිපි. අපෙඵාවෙනතිපි. නිඛුජ්ඣකතිපි. මුට්ඨිභිපි යුජ්ඣකති. රඛගමජේඣපි සංඝාටිං පඤ්චො, නච්චනති. එවං වදෙතති: ඉධ භගිනි නච්චසුඤ්ඤි, නලාටිකමපි දෙනති. විපිබමපි අනාවාරං ආචරනති.

4. තෙන ඛො පන සමයෙන අඤ්ඤතරො භික්ඛු කාසීසු වසං චුඤ්ඤා සාවජීං ගච්ජනො හගචනං දසසතාය යෙන කීවාගිරි තදවසරී. අඵ ඛො සො භික්ඛු පුඛඛනභසමයං නිවාසෙඤ්ඤා පතතච්චර-
මාදුග කීවාගිරිං පිණ්ඩාය පාවිසී, පාසාදිකෙන අභිකකනෙන පටිකක-
නෙන ආලොකිතෙන විලොකිතෙන සමමිඤ්ජතෙන පසාරිතෙන භික්ඛිතතචකඤ්ඤා ඉරියාපඵසච්චනො.

2. ඔහු කුලසත්‍රිතව කුලදුතව, කුලකුමරියනව, කුලයෙහෙලියනව, කුලදුස්සනව එකතොවණ්චිකමාලාවන් තුමු ද ගෙණ යන්, අනුන් අත ද යවන්. උභතොවණ්චිකමාලාවන් තුමු ද ගෙණ යන්, අනුන් අත ද යවන්. මල්කැන් තුමු ද ගෙණ යන්, අනුන් අත ද යවන්. ප්ලිකිකාවන් තුමු ද ගෙණ යන්, අනුන් අත ද යවන්. මුදුන්මල්කඩ තුමු ද ගෙණ යන්, අනුන් අත ද යවන්. කණ පලදනා තුමු ද ගෙණ යන්, අනුන් අත ද යවන්. උරපලදනාවන් තුමු ද ගෙණ යන්, අනුන් අත ද යවන්.

3. ඒ මහණහු කුලසත්‍රින් හා කුලදුන් හා කුලකුමරියන් හා කුල-වඩුන් හා කුලදුස්සන් හා එක් වදනෙහි ද වලදන්. එක් තලුතැටියෙහි ද බොන්. එක් අස්තෙහි ද හිඳින්. එක් ඇදෙහි ද එකට ගයනය කෙරෙත්. එක ඇතිරියක් ඇත්තාහු එකට නිදන්. එක් පොරෝතාවක් ඇත්තාහු ද එකට වැද ගෙත්. එක් ඇතිරි එක් පොරෝතා ඇත්තාහු ද එකට වැදගෙත්. නොකල්හි ද බුදින්. මදුපාතය ද කරන්. මල් ගද විලෙවුන් ද දරන්. -

නැවීම ද කරන්. ගැසීම ද කරන්. වැසීම ද කරන්. විලාස දක්වන්. නවත්තියට ද තවන්. නවත්තියට ද ගයන්. නවත්තියට ද වයන්. නවත්තියට ද විලාස දක්වන්. ගයන්නියට ද නවන්. ගයන්නියට ද ගයන්. ගයන්නියට ද වයන්. ගයන්නියට ද විලාස දක්වන්. වයන්නියට ද නවන්. වයන්නියට ද ගයන්. වයන්නියට ද වයන්. වයන්නියට ද විලාස දක්වන්. විලාස දක්වන්නියට ද නවන්. විලාස දක්වන්නියට ද ගයන්. විලාස දක්වන්නියට ද වයන්. විලාස දක්වන්නියට ද විලාස දක්වන්. -

අටගජ දු පෝරුවෙහි ද දු කෙළින්. දසගජ දු පෝරුවෙහි ද දු කෙළින්. අහසේ ද දු පෝරුව ඇඟි සේ සලකා දු කෙළින්. කවච-පෙතෙහි ද ක්‍රීඩා කරන්. සනතික ක්‍රීඩාව ද කරන්. බලිකාක්‍රීඩාව ද කරන්. සවිකාක්‍රීඩාව ද කරන්. සලාකා හත් ක්‍රීඩාව ද කරන්. පන්දුවෙන් ද ක්‍රීඩා කෙරෙත්. කොළනලා පිහීමෙන් ද ක්‍රීඩා කරන්. කුඩා තලුලින් හැමේ ක්‍රීඩාව ද කරන්. කරනම් ගැසීම ද කෙරෙත්. හුලංපෙහි කරකැවීමෙන් ද ක්‍රීඩා කරන්. කොළ නැලියෙන් වැලි ආදිය මැනීමෙන් ද ක්‍රීඩා කරන්. කුඩා රියෙන් ද ක්‍රීඩා කෙරෙත්. කුඩා දුන්නෙන් ද ක්‍රීඩා කරන්. අහසේ හෝ පිටේ අකුරු ඇද කියවීමේ ක්‍රීඩාව ද කරන්. සිතූ කීමේ ක්‍රීඩාව ද කරන්. කණුන් කොරුන් ආදීන් සේ ඉරියවු දක්වීමේ ක්‍රීඩාව ද කරන්. හක්කියුයෙහි ද හික්මෙන්. අශ්වයුයෙහි ද හික්මෙන්. රථයුයෙහි ද හික්මෙන්. බහුයුයෙහි ද හික්මෙන්. කඩුසිප්හි ද හික්මෙන්. ඇතුට පෙරවු ව ද දිවෙත්. අසුට පෙරවු ව ද දිවෙත්. රථයට පෙරවු ව ද දිවෙත්. දිවු තාක් දුර පෙරලා ද දිව එන්. උස් හඩ තහන්. අත්පොලසන් දෙත්. මල්ලපොර බදන්. මිටින් පහර දීම ද කරන්. රහමබල මැද සහල සිවුර එලා 'තැහණියහි, මෙහි තවත්තැ'යි කියන්. 'මැතව, මැතැවැ'යි කියා සිය නලලෙහි ඇඟිල්ලක් තබා ඇය නලලෙහි ද ඇඟිල්ල තබන්. විවිධ වූ ද නොපණන් කම් කෙරෙත්.

4. එසමයෙහි වතාහි එක්තරා මහණෙක් කාසි ජනපදයෙහි වස්වැස පැවැරැයේ, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දක්නට යැවැත්නුවර බලා යන්නේ, කීටාගිරියට පැමිණියේ ය. ඉක්බිති ඒ මහණ පෙරවරුයෙහි හැද පෙරෙව පාසිවුරු ගෙණ (දක්නවුන්) පහදවන සේ යැමෙන් ද, ඊමෙන් ද, ඉදිරි බැලීමෙන් ද, දෙපස බැලීමෙන් ද, අත් පා හැකිලීමෙන් ද, දිගු කිරීමෙන් ද යුතුවැ යට බලා හෙළා ඇස් ඇත්තේ, මනා ඉරියව්වෙන් පිරිපුන් වූයේ කීටාගිරියට පිඹු පිණිස පිවිසියේ ය.

“දුට්ඨො භනෙන කීටාගිරිසමී ආවාසො. අසුඤ්චනබ්බසුකා නාම කීටාගිරිසමී ආවාසිකා අලජ්ජනො පාපභික්ඛු. තෙ ඵවරූපං අනාවාරං ආවරනති: මාලාවච්ඡං රොපෙනති’පි, රොපාපෙනති’පි-පෙ-විවිධමපි අනාවාරං ආවරනති. යෙපි තෙ භනෙන මනුස්සා පුබ්බෙ සද්ධා අනෙසුං පසනතා. තෙ’පි ඵතරභි අසුඤ්ඤා අපසනතා. යානිපි තානි සඛසසු පුබ්බෙ දනපථානි, තානිපි ඵතරභි උපවජ්ජනානි. ඊඤ්චනති පෙසලා භික්ඛු, නිවසනති පාපභික්ඛු. සාධු භනෙන භගවා කීටාගිරිං භික්ඛු පභිනෙය්‍ය, යථාසං කීටාගිරිසමී ආවාසො සණ්ඨගෙය්‍යාති”. තතොතං භගවා ආගච්ඡාමීති.

11. අථ බො භගවා ඵතසමී නිදනෙ ඵතසමී. පකරණෙ භික්ඛුසඛසං සහනිපාතාපෙඤා භික්ඛු පටිපුච්ඡි: “සචං කීර භික්ඛවෙ අසුඤ්චනබ්බසුකා නාම කීටාගිරිසමී ආවාසිකා අලජ්ජනො පාපභික්ඛු, තෙ ඵවරූපං අනාවාරං ආවරනති: මාලාවච්ඡං රොපෙනති’පි. රොපාපෙනති’පි -පෙ-විවිධමපි අනාවාරං ආවරනති. යෙපි තෙ මනුස්සා පුබ්බෙ සද්ධා අනෙසුං පසනතා, තෙපි ඵතරභි අසුඤ්ඤා අපසනතා. යානිපි තානි සඛසසු පුබ්බෙ දනපථානි, තානිපි ඵතරභි උපවජ්ජනානි; ඊඤ්චනති පෙසලා භික්ඛු. නිවසනති පාපභික්ඛු”ති. සචං භගවා.

12. විගරභි බුද්ධො භගවා: අනනුච්ඡවිකං භික්ඛවෙ තෙසං මොඤ්ජුරිසානං -පෙ-කථං හි නාම තෙ භික්ඛවෙ මොඤ්ජුරිසා ඵවරූපං අනාවාරං ආවරිසුනති: මාලාවච්ඡං රොපෙසුනති’පි, -පෙ- විවිධමපි අනාවාරං ආවරිසුනති.

13. තෙන භික්ඛවෙ අපසනතාතං වා පසාදය-පෙ- විගරභිසා ධම්මං කථං කතා සාරිපුත්තමොග්ගලොනෙ ආමනෙතභි: ගච්ඡ භුමෙහ සාරිපුත්තා කීටාගිරිං. ගතවා අසුඤ්චනබ්බසුකානං භික්ඛුනං කීටාගිරිසමා පබ්බාජනීයකම්මං කරොථ. භුමාකං ඵනෙ සද්ධිවිසාරිනො’ති.

14. “කථං මයං භනෙන අසුඤ්චනබ්බසුකානං භික්ඛුනං කීටාගිරිසමා පබ්බාජනීයකම්මං කරොමි. වණ්ඛා තෙ භික්ඛු ඵරුසා”ති. “තෙන හි භුමෙහ සාරිපුත්තා බහුකෙහි භික්ඛුහි සද්ධීං ගච්ඡා”ති. ඵචං භනෙත’ති බො සාරිපුත්තමොග්ගලොනා භගවතො පච්චසෙසාසුං.

“වහන්ස, කීටාගිරියෙහි ආවාසය දුමින ය. කීටාගිරියෙහි ආවාසික වූ අසාර් පුතබ්බසුක නම් මහණහු අලප්ථිත්‍ර ය. පාපභික්‍ෂුහු ය. ඔහු මෙබඳු අනාචාර කෙරෙත්: (ගිහිත් සහන්තට) මල්පාල කුමුත් සිටුවත්, අනුත් ලවා ද සිටුවවත්...විවිධ වූ ද නොපණත්කම් කෙරෙත්. වහන්ස, යම් මිනිස් කෙනෙක් පෙර සැදැහැනියෝ සස්නා පැහැදුනෝ වූහ ද උහුත් දැන් සැදැහැ නැත්තෝ නොපැහැදුනෝ වෙති. පෙර සමසයාට නිබද දෙන දුනපථයෝ වූහ නම්, උහු ද දැන් සිදුනාහු වෙති. ප්‍රියගීල වහන්ස ආවාසය හැර යත්. පාපභික්‍ෂුහු නෙවාසික වූ වෙසෙත්. වහන්ස, කීටාගිරියෙහි මේ ආවාසය යමක් සුසංසුත වන්නේ නම්, එසේ වනු පිණිස භාග්‍යවතුන් වහන්සේ කීටාගිරියට වහන්ස එවන සේක් නම් ඒ මැනව ය” යනු සි. වහන්ස, මේ එහි සිට එම සි ඒ මහණ සැල කෙළේ ය.

11. ඉක්බිත්තෙන් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදනගෙහි මේ කාරණයෙහි බිත්සහන රැස් කරවා, “මහණෙනි, කීටාගිරියෙහි ආවාසික වූ අසාර් පුතබ්බසුක නම් මහණහු අලප්ථිත්‍ර ය. පාපභික්‍ෂුහු ය, ඔහු මෙබඳු අනාචාර කෙරෙත් ය, කුමුත් මල් පාල සිටුවත් ය, අනුත් ලවාත් සිටුවවත් ය...විවිධ නොපණත්කම් කෙරෙත් ය, යනු සැබෑ ද? (එයින්) පෙර සැදැහැනි වූ සස්නා පහන් වූ මිනිස්සු දැන් සැදැහැ නැතිවූ වූ නොපහන් වූ සිටිත් යැ යනු සැබෑ ද? සමසයාට පලමු දුන් දුනපථයෝ දැන් සිදුනාහු වෙත් ය යනුත්, ප්‍රියගීල භික්‍ෂුහු ආවාසය හැර යත් ය, පාපභික්‍ෂුහු ආවාසයෙහි වෙසෙත් ය යනුත් සැබෑ ද?” යි අසා වදාළ සේක. “වහන්ස, සැබෑ යැ යි මහණහු පිළිවදන් දුන්හ.

12. එවිට භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ මෙසේ ගැරැහූ සේක: “මහණෙනි, ඒ හිස් පුරුෂයෝ කවර කරුණෙකින් මෙබඳු නොපණත්කම් කෙරෙත් ද, (කුල සහනු පිණිස) මල්පාල සිටුවත් ද... විවිධ නොපණත් කම් කෙරෙත් ද, මහණෙනි, මෙය සස්නා නොපහන් වූවන්ගේ පැහැදීම පිණිස හෝ පැහැදුනවුන්ගේ පැහැදීම වැඩෙනු පිණිස හෝ නො වේ.

13. මහණෙනි, මෙය නොපැහැදුනවුන්ගේ පැහැදීම පිණිස නොවේ... යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ අසාර් පුතබ්බසුක භික්‍ෂුන් වෙසෙසින් ගරභා දැනුම් කථා කොට වදාරා, සැරියුත් මුගලන් දෙ නම අමතා, “ශාරිපුත්‍රයෙනි, තෙපි කීටාගිරියට යවු. ගොස් අසාර් පුතබ්බසුක මහණන් කීටාගිරියෙන් තෙරපාලීමේ කමය කරවු. ඔහු නොපගේ සද්ධිවිහාරිකයෝ යැ” යි වදාළ සේක.

14. “වහන්ස, අපි අසාර් පුතබ්බසුක මහණහට කීටාගිරියෙන් තෙරපාලීමේ කමය (පබ්ලිකේෂන්ස් කමය) කෙසේ නම් කරමෝ ද, ඒ මහණහු ඇඬහ, පරොස්හ” යි ඒ තෙරණුවෝ වදාළහ. “එසේ නම් ශාරිපුත්‍රයෙනි, තෙපි බොහෝ මහණන් කැවිව යවු” යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාළ සේක. “එසේ ය වහන්සැ” යි සැරියුත් මුගලන් දෙ නම භාග්‍යවතුන් වහන්සේට පිළිවදන් දුන්හ.

මොකවකාය'පි කිලනති, විඛ්ඛුලකෙන'පි කිලනති, පතතාලකකෙන'පි කිලනති, රථකෙන'පි කිලනති, ඛනුකෙන'පි කිලනති, අකඛරිකාය'පි කිලනති, මනෙසිකාය'පි කිලනති, යථාවජජන'පි කිලනති, හජිසමිමපි සිකඛනති, අසාසමිමපි සිකඛනති, රථසමිමපි සිකඛනති, ඛනුසමිමපි සිකඛනති, ථරුසමිමපි සිකඛනති, හජිසාස'පි පුරතො ඛාවනති, අසාසාස'පි පුරතො ඛාවනති, රථසාස'පි පුරතො ඛාවනති, ආඛාවනති'පි, උසොලෙනති'පි, අපෙථාවෙනති'පි, නිබ්බුජකනති'පි, මුට්ඨිති'පි යුජකනති, රඛමජෙකු'පි සඛකාපිං පසරිනා නවවනති. නවවනතිං එවං වදෙනති: ඉධ භගිනි නවවස්සු'ති, නලාවකමපි දෙනති: විවිධමපි අනාවාරං ආවරනති.

යෙ'පි තෙ හනන මනුසා පුබ්බෙ සද්ධා අනෙසුං පසනනා තෙ'පි එතරහි අසාසදා අපසනනා. යාති'පි තාති සඛසාස පුබ්බෙ දුනපථානී, තාති'පි එතරහි උපවජිනනානී. ඊඤ්චනති පෙසලා භිකු කිවසනති පාප-භිකු. "සාධු හනෙන හගවා කිවාගිරිං භිකු පභිතෙය්, යථායං කිවාගිරිසමිං ආවාසො සභ්ඤ්ඤෙය්"ති.

8. එවමාචුසො'ති ඛො සො භිකු තසා උපාසකසා පටියසුනා උට්ඨායානනා යෙන සාවජි තෙන පකකාමි. අනුපුබ්බන යෙන සාවජි, යෙන ජෙතවනං අනාථපිණ්ඩකසා ආරාමො, යෙන හගවා තෙනුපසඛකමි. උපසඛකමිනා හගවනනං අභිවාදෙනා එකමනනං නිසිදි.

9. ආවිණ්ණං ඛො පනෙනං මුඛානං භගවනනානං ආගනතුකෙහි භිකුහි සද්ධාං පටියමොදිතුං. අථ ඛො හගවා නං භිකුං එතදථොච: "කච්චි භිකු ඛමනීයං. කච්චි යාපනීයං, කච්චිසි අප ක්ලමජෙන අඛානං ආගතො. කුණා ව නිං භිකු ආගච්ඡි"ති. "ඛමනීයං භගවා, යාපනීයං භගවා, අප ක්ලමජෙන වාහං හනන අඛානං ආගතො."

10. ඉධාහං හනෙන කාසිසු වසාං වුජෙථා සාවජිං ආගච්ඡෙනා හගවනනා දසානාය යෙන කිවාගිරි තදවසරිං. අථ ඛො හනෙන පුබ්බනහමයං නිවාසෙනා පතතච්චරමාදය කිවාගිරිං පිණ්ඩාය පාවිසිං. අද්දසා ඛො මං හනෙන අඤ්ඤතරො උපාසකො කිවාගිරිසමිං පිණ්ඩාය වරනනං. දිසාන යෙනාහං තෙනුපසඛකමි. උපසඛකමිනා මං අභිවාදෙනා එතදථොච: "අපි හනෙන පිණ්ඩා ලබනති"ති. න ඛො ආචුසො පිණ්ඩා ලබනති"ති. "එහි හනෙන ඝරං ගමිසාමා"ති. අථ ඛො හනෙන සො උපාසකො මං ඝරං තෙනා නොජෙනා එතදථොච: "කතං හනෙන අයොගමිසානති"ති, "සාවජිං ඛො අහං ආචුසො ගමිසාමි හගවනනං දසානාය"ති. "තෙන හි හනෙන මමි වචනෙන භගවතො පාදෙ සිරසා වජ්ඣ, එවඤ්ච වදෙදි:-

කරණම් පැතීමෙනුදු කෙළිති. කන්තන්ගුරුවා ඉදි කොට කෙළිති. පත්තැලියෙනුදු කෙළිති. කුඛා රියෙනුදු කෙළිති. කුඛා දුන්නෙනුදු කෙළිති. අකුරුකෙළියෙනුදු කෙළිති. මනසකියෙනුදු (සිතුදෙය කීමෙන්) කෙළිති. යථාචරුණෙනුදු (සිරුරු දෙස් දක්වමින්) කෙළිති. හසන් ශිලාණයෙහිදු හික්මෙති. අසවශිලාණයෙහිදු හික්මෙති. රථශිලාණයෙහිදු හික්මෙති. බහුණශිලාණයෙහිදු හික්මෙති. බඩහශිලාණයෙහිදු හික්මෙති. ඇතු පෙරවුණයෙහි දු දුවති. අසු පෙරවුණයෙහිදු දුවති. රිය පෙරවුණයෙහි දු දුවති. පසුපසට දු දුවති. පෙරට දු දුවති. ප්‍රිතිතාදු කෙරෙති. අත්පොලසන් දුදෙති. මල්ලව පොර දු කෙරෙති. මිටු පොර දු කෙරෙති. රකමබල මැද සහල අතුරා තිලියට “නැඟතියති, මෙහි නටව”යි මෙසේ කියති. තලලෙහි අත දු තබති. විවිධ වූ දු අතාවාර කෙරෙත්.

වහන්ස, යම් මිනිස් කෙනෙක් පෙර සැදුහැනියෝ සස්තැ පැහැදුනෝ වූහු ද, ඔහුන් දුන් සැදුහැ තැන්තෝ නොපැහැදුනෝ වෙති. පෙර සබ්බයාව නිබද දෙන දුතපථයෝ වූහු නම් ඔහු දු දුන් සිදුනාහු වෙති. ප්‍රියශිල වහන්දු (ආවාසය) හැර යත්. පාපභික්කුහු නොවාසික වූහු වෙසෙත්. වහන්ස, කීවාගිරියෙහි මේ ආවාසය යම්සේ සුසංසපිත වන්නේ නම්, එසේ වහු පිණිස භාග්‍යවතුන් වහන්සේ කීවාගිරියට වහන්දු එවන සේක් නම් ඒ මැනව” යනු යි.

8. ‘ඇවැත්නි, එසේ යැ’යි කියා ම ඒ මහණ තෙම පිළිවදන් දී හුනස්තෙන් තැගී සැවැත්නුවර බලා තික්මුනේ ය. පිළිවෙළින් ගොස් සැවැත්නුවර ජේතවන නම් අනේපිඬු සිටුහුසේ අරම යම් තැනෙක ද, එහි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත එලැඹියේ ය. එලැඹි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සකසා වැද පසෙක හිඳගත්තේ ය.

9. ආගන්තුක භික්කුන් හා පිලිසදර කථා කිරීම භාග්‍යවන් බුදුවරුන් විසින් ආචිණ්ණියක (බුදුවරුන්සේ පුරුද්දෙක). ඉක්බිති භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ඒ මහණහු බණවා, “මහණ, කීම, යැපියැ හැකි ද? ඉවැසියැ හැකි ද? කීම වෛතසසක් තැනි වැ දික් මහ ගෙවා ආසේ වෙහි ද? මහණ තෝ කොයින් එන්නෙහි ද”යි අසා වදාල සේක. “භාග්‍යවතුන් වහන්ස, ඉවැසිය හැකිය. යැපිය හැකිය. වහන්ස, වෛතසසක් දු තැනි වැ මම් දික් මහ ගෙවා ආසෙම් වෙමි.

10. වහන්ස, මම් කසිප්පතපදයෙහි වස් වැස පැවැරුණෙම්, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දක්නට සැවැතට එනුයෙම්, කීවාගිරියට බටුයෙම්. වහන්ස, ඉක්බිති මම් පෙරවරුණෙහි හැද පෙරට පාසිවුරු ගෙණ පිටු පිණිස කීවාගිරියට පිවිසියෙම්. වහන්ස, එක්තරා උවසුවෙක් කීවාගිරියෙහි පිටු පිණිස හැසිරෙන මා දුටුසේ ම ය. දුක මා වෙත එලැඹියේ ය. එලැඹි මා සකසා වැද “වහන්ස, පිඬු ලැබේ ද”යි මෙය විවාලේ ය. “ඇවැත්නි, පිඬු නොම ලැබේ ය”යි මම් කීම්. “වහන්ස, වසින්ත. ගෙට යම්හ”යි සේ කී ය. වහන්ස, ඉක්බිති ඒ උවසු තෙම මා සිය ගෙට පමුණුවා වලදවා, “වහන්ස, ආසියන් වහන්සේ කොහි වඩනා සේක් දෙ”යි මෙය ඇසී ය. “ඇවැත්නි, මම් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දක්නට සැවැතට යමි”යි කීම්. “වහන්ස, එසේ නම් මා බසින් භාග්‍යවතුන් වහන්සේසේ සිරිපා හිස් නමා වදින්න. මෙසේත් සැල කරන්න:

5. මනුස්සා භං භික්ඛුං පස්සිත්වා එවමාහංසු: ක්වායං අබලබලො විය, මජ්ඣමඤ්ඤා විය, භාකුටිකභාකුටිකො ජිය? කො ඉමස්ස උපගතස්ස පිණ්ඩකම්පි දස්සති? අමනාකං පන අය්‍යා අස්සජ්ජුනබ්බසුකා සණ්ඨා සබ්බො සුබසමභාසා මිහිතපුබ්බබගමා එහිස්වාගතවාදිනො අබ්බාකුටිකා උත්තානමුඛා පුබ්බභාසිනො. තෙසං ඛො නාම පිණේඛා දතඛො”ති.

6. අදදසා ඛො අඤ්ඤානරො උපාසකො භං භික්ඛුං කීටාගිරිස්මිං පිණ්ඩාය වරන්තං. දිස්වාන යෙන සො භික්ඛු භෙහුපසඛකමි. උපසඛක- මිත්වා භං භික්ඛුං අභිවාදෙත්වා එතදවොච: “අපි නන්තෙ පිණේඛා ලබ්හති”ති. “න ඛො ආටුසො පිණේඛා ලබ්හති”ති. “එහි භන්තෙ සරං ගමිස්සාමා”ති.

7. අඵ ඛො සො උපාසකො භං භික්ඛුං සරං නෙත්වා භොජේත්වා එතදවොච: “කහං භන්තෙ අයේසා ගමිස්සති?”ති. “සාවච්චිං ඛො අහං ආටුසො ගමිස්සාමි භගවන්තං දස්සනායා”ති. “තෙන හි භන්තෙ මම වචන්තෙ භගවතො පාදෙ භිරසා වජ්ඣ. එවං ඵ වදෙති: ‘දුට්ඨො භන්තෙ කීටාගිරිස්මිං ආවාසො. අස්සජ්ජුනබ්බසුකා නාම කීටාගිරිස්මිං ආවාසිකා අලජ්ජිනො පාපභික්ඛු. තෙ එවරුපං අනාවාරං ආවරන්ති: මාලාවච්චං රොපෙනති’පි. රොපාපෙනති’පි. ගිඤ්චන්ති’පි, සිඤ්චාපෙනති’පි. ඔචිනන්ති’පි, ඔචිනාපෙනති’පි. ගජ්ඣන්ති’පි, ගජ්ඣාපෙනති’පි. එකභො වණ්ඨකමාලං කරෙන්නති’පි, කාරාපෙනති’පි. උභතො වණ්ඨකමාලං කරෙන්නති’පි, කාරාපෙනති’පි. මඤ්ඤිකං කරෙන්නති’පි, කාරාපෙනති’පි. විබුඨිකං කරෙන්නති’පි, කාරාපෙනති’පි. වට්ඨකං කරෙන්නති’පි, කාරාපෙනති’පි. ආවෙලං කරෙන්නති’පි, කාරාපෙනති’පි. උරච්චං කරෙන්නති’පි, කාරාපෙනති’පි. -

තෙ කුලීචීනං කුලඨිතානං කුලකුමාරීනං කුලසුණ්ඨානං කුලදුසීනං එකභො වණ්ඨකමාලං කරන්ති’පි, කරාපෙනති’පි. උභතො වණ්ඨකමාලං කරන්ති’පි, කරාපෙනති’පි. මඤ්ඤිකං කරන්ති’පි, කරාපෙනති’පි. විබුඨිකං කරන්ති’පි, කරාපෙනති’පි. වට්ඨකං කරන්ති’පි, කරාපෙනති’පි. ආවෙලං කරන්ති’පි, කරාපෙනති’පි. උරච්චං කරන්ති’පි, කරාපෙනති’පි. කුලීචීනි කුලඨිතානි කුලකුමාරීනි කුලසුණ්ඨානි කුලදුසීනි සද්ධිං එකභාජ- නො’පි භුඤ්ඤති, එකඵාලකො’පි පිවන්ති, එකාසනො’පි තිසීදන්ති, එක- මඤ්ඤා’පි කුචචෙවන්ති, එකඝරණා’පි කුචචෙවන්ති, එකපාපුරණා’පි කුචචෙවන්ති, එකඝරණපාපුරණා’පි කුචචෙවන්ති, විකාලො’පි භුඤ්ඤති, මජ්ඣමපි පිවන්ති, මාලාගකිවිලෙපනමිචි ධාරෙන්නති. -

නච්චන්ති’පි, ගායන්ති’පි, වාදෙන්නති’පි, ලාසෙන්නති’පි. නච්චන්ති’පි නච්චන්ති. නච්චන්ති’පි ගායන්ති. නච්චන්ති’පි වාදෙන්නති, නච්චන්ති’පි ලාසෙන්නති. [වක්කං ක්වාභිබ්බං] -පෙ- ලාසෙන්නති’පි නච්චන්ති, ලාසෙන්නති’පි ගායන්ති. ලාසෙන්නති’පි වාදෙන්නති. ලාසෙන්නති’පි ලාසෙන්නති. -

අට්ඨපදො’පි කීලන්ති. දසපදො’පි කීලන්ති. ආකාසො’පි කීලන්ති. පරිභාරපථො’පි කීලන්ති. සන්තිකාය’පි කීලන්ති. බලිකාය’පි කීලන්ති. සලාකභජෙත්ත’පි කීලන්ති. අකෙඛන’පි කීලන්ති. පඛගච්චෙරන’පි කීලන්ති. වඛකභෙත්ත’පි කීලන්ති. -

5. (කීටාගිරියෙහි) මිනිස්සු ඒ මහණ දක මෙසේ කීහ: “ඉතා දුබලයකු බඳු, ඉතා අලසයකු බඳු, බැම හා මුව හකුළුවා ගත් කීපුතක්හු මෙන් හැසිරෙන මේ තැනැත්තේ කවරේ ද? වෙන පැමිණියා වූද මොහුට බත් පිබකුදු කවරෙක් නම් දෙන්නේ ද? අපගේ ආසී වූ අසාඨ පුතබඹසුක දෙ නම වූ කලී තැනට හුදුසු පරිදි කපාගෙහි නිපුනගේ ය. ප්‍රියවචන ඇත්තෝ ය. සුව ඵලවන පිළිසදර ඇත්තෝය. මද සිතා පෙරවූ කොටැත්තෝ ය. ‘එන්නැ, මුඛගේ ස්වාගතයෙකැ’යි කියන්නෝ ය. හකුළුවා නොගත් බැම ඇත්තෝ ය. මුහුණ පා කතා කරන්නෝ ය. පලමු කොට කතා කරන්නෝ ය. පිඩු දියැ යුත්තේ ඔවුන් වහන්සේට ය” යනු යි.

6. එක්තරු උපාසකයෙක් කීටාගිරියෙහි පිඩු පිණිස හැසිරෙණ ඒ වහන්දූ දිවිය. දක ඒ වහන්දූ කරා එලැඹියේ ය. එලැඹ ඒ වහන්දූ වැද, “වහන්ස, පිඩු ලැබේ ද?” යි ඇසී ය. “ඇවැත්නි, පිඩු නො ලැබේ යැ” යි ඒ වහන්දූ කීහ. “වහන්ස, වහින්නැ. හෙට යමිහ” යි උවසු කී ය.

7. ඉක්බිති ඒ උවසු ඒ වහන්දූ සිය ගෙට පමුණුවා වලඳවා “වහන්ස, ආසීගත් වහන්සේ කොහි වඩනා සේක් ද?” යි විචාලේ ය. “ඇවැත්නි, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දක්නට සැවැත්නුවරට යමි” යි ඒ වහන්දූ කීහ.

“වහන්ස, එසේ නම් මාගේ වචනයෙන් භාග්‍යවතුන් වහන්සේගේ සිරිපා සිසිත් වදිනු මැනවි. මෙසේත් සැල කල මැනවි:

“වහන්ස, කීටාගිරියෙහි ආවාසය දුෂිත ය. කීටාගිරියෙහි ආවාසිකවූ අසාඨ පුතබඹසුක නම් මහණහු අලස්සු ය, පාපහිකුණු ය. ඔහු මේ බඳු අතාවාර කෙරෙන්: හිහිත් සගන්නට තුමුත් මල් පැල සිටුවත්, අනුත් ලවා ද සිටුවවත්. තුමු ද දිය ඉසිත්, අනුත් ලවා ද දිය ඉස්වත්. තුමු ද මල් කෙලත්, අනුත් ලවා ද මල් කෙලවත්. තුමු ද මල්දම් ගොතත්. අනුත් ලවා ද ගොතවත්. එක් පසැ නඩු ඇති මාලා කෙරෙහි, කරවති. දෙපස නඩු ඇති මාලා කෙරෙහි, කරවත්. මල් කලප් කෙරෙහි, කරවති. හිදිත් විද කල මල්දම් කෙරෙහි, කරවති. මල්සුමුළු කෙරෙහි, කරවති. මල්කැරැල් කෙරෙහි, කරවති. උරසැද කරති, කරවති.

ඔහු කුලසත්‍රීන්ට කුලදුන්ට කුලකුමරියන්ට කුලසුණියාවන්ට කුලදුසිත්ට එක්පසැ නඩු ඇති මාලා ගෙණ ගෙහි, ගවති. දෙපසැ නඩු ඇති මාලා ගෙණ ගෙහි, ගවති. මල්කලප් ගෙණ ගෙහි, ගවති. හිදිත් විද කල මල්දම් ගෙණ ගෙහි, ගවති. මල්සුමුළු ගෙණ ගෙහි, ගවති. මල්කැරැල් ගෙණ ගෙහි, ගවති. උරසැද ගෙණ ගෙහි, ගවති. කුලසත්‍රීන් කුලදුන් කුලකුමරීන් කුලසුණියාවන් කුලදුසිත් සමග එක් බඳුනෙහි ද මුදිති. එක් තලියෙහි දු බොති. එක් අස්නෙහි දු හිදිති. එක් ඇදෙහි දු ගොවිති. එක් තිලී ඇතිව ගොවිති. එක් පොරෝණ ඇතිව ද ගොවිති. එක්තිලී පොරෝණ ඇතිව ද ගොවිති. නොකල්හිදු වලඳති. මත්පැන් ද බොති. මල්ගඳ විලෙවුනු දරති. -

නටති. ගගති. වයති. ලාසා නැවුම් නටති. නිශ්‍රිය නටන කල්හිදු නටති. නටන කල්හිදු ගගති. නටන කල්හිදු වයති. නටන කල්හිදු ලාසා කෙරෙහි. (වහු කවයුතු)... ලාසා කරණ කල්හිදු නටති. ලාසා කරණ කල්හිදු ගගති. ලාසා කරණ කල්හිදු වයති. ලාසා කරණ කල්හිදු ලාසා කෙරෙහි. -

අටපද දුපෝරුයෙහි කෙලිති. දසපද දුපෝරුයෙහිදු කෙලිති. දුපෝරුයෙහි සෙසින් අහස්හි කෙලිති. හිරිමඩලෙහිදු නියෙන් කැට ඇත් මැත් කොට ද කෙලිති. පසැටිනුදු කෙලිති. සිංකෙලියෙහිදු කෙලිති. ලහඅතිනුදු කෙලිති. ලාවටිනුදු කෙලිති. පත්තලිනුදු කෙලිති කුඩා තඟුලිනුදු කෙලිති. -

15. “එවඤ්ච පන භික්ඛවෙව කාතඛබ්බං: පඨමං අස්සජ්ජනඛබ්බසුකා භික්ඛු වොදදනඛබ්බා. වොදදනා: සාරෙතඛබ්බා. සාරෙතා: ආපතනී ආරොපෙතඛබ්බා. ආපතනීං ආරොපෙතා: ව්‍යතෙතන භික්ඛුතා: පට්ඨලෙන සඛේසා ඤ්ඤපතඛබ්බා:

“සුණංසු මෙ භනෙත සඛේසා: ඉමෙ අස්සජ්ජනඛබ්බසුකා භික්ඛු කුලදුසකා පාපසමාචාරා. ඉමෙසං පාපකා සමාචාරා දිස්සන්ති වෙව සුය්‍යන්ති ව. කුලානී ව ඉමෙහි දුට්ඨානී දිස්සන්ති වෙව සුය්‍යන්ති ව. ඥදී සඛ්ඝස්ස පතතකල්ලං, සඛේසා අස්සජ්ජනඛබ්බසුකානං භික්ඛුතං කීටාගිරිස්මා පබ්බාජනීයකම්මං කරොය්‍ය: න අස්සජ්ජනඛබ්බසුකෙහි භික්ඛුහි කීටාගිරිස්මීං වජ්ඣබ්බන්ති. එසා ඤ්ඤති.

සුණංසු මෙ භනෙත සඛේසා: ඉමෙ අස්සජ්ජනඛබ්බසුකා භික්ඛු කුලදුසකා පාපසමාචාරා. ඉමෙසං පාපකා සමාචාරා දිස්සන්ති වෙව සුය්‍යන්ති ව. කුලානී ව ඉමෙහි දුට්ඨානී දිස්සන්ති වෙව සුය්‍යන්ති ව. සඛේසා අස්සජ්ජනඛබ්බසුකානං භික්ඛුතං කීටාගිරිස්මා පබ්බාජනීයකම්මං කරොය්‍ය: න අස්සජ්ජනඛබ්බසුකෙහි භික්ඛුහි කීටාගිරිස්මීං වජ්ඣබ්බන්ති. යස්සායස්මතො ඛමති අස්සජ්ජනඛබ්බසුකානං භික්ඛුතං කීටාගිරිස්මා පබ්බාජනීයස්ස කම්මස්ස කරණං න අස්සජ්ජනඛබ්බසුකෙහි භික්ඛුහි කීටාගිරිස්මීං වජ්ඣබ්බන්ති, තො සුණ්ඤස්ස, යස්ස නකඛමති, ඤො භාසෙස්‍ය.

දුතීයමපි එතමඤ්චං වදුමි -පෙ- තනීයමපි එතමඤ්චං වදුමි: සුණංසු මෙ භනෙත සඛේසා: ඉමෙ අස්සජ්ජනඛබ්බසුකා භික්ඛු කුලදුසකා පාපසමාචාරා. ඉමෙසං පාපකා සමාචාරා දිස්සන්ති වෙව සුය්‍යන්ති ව. කුලානී ව ඉමෙහි දුට්ඨානී දිස්සන්ති වෙව සුය්‍යන්ති ව. සඛේසා අස්සජ්ජනඛබ්බසුකානං භික්ඛුතං කීටාගිරිස්මා පබ්බාජනීයකම්මං කරොය්‍ය: න අස්සජ්ජනඛබ්බසුකෙහි භික්ඛුහි කීටාගිරිස්මීං වජ්ඣබ්බන්ති. යස්සායස්මතො ඛමති අස්සජ්ජනඛබ්බසුකානං භික්ඛුතං කීටාගිරිස්මා පබ්බාජනීයස්ස කම්මස්ස කරණං න අස්සජ්ජනඛබ්බසුකෙහි භික්ඛුහි කීටාගිරිස්මීං වජ්ඣබ්බන්ති, තො සුණ්ඤස්ස, යස්ස නකඛමති, ඤො භාසෙස්‍ය.

කතං සඛේසත අස්සජ්ජනඛබ්බසුකානං භික්ඛුතං කීටාගිරිස්මා පබ්බාජනීයකම්මං න අස්සජ්ජනඛබ්බසුකෙහි භික්ඛුහි කීටාගිරිස්මීං වජ්ඣබ්බන්ති. ඛමති සඛ්ඝස්ස, තස්මා සුණ්ඤති. එවමෙනං ධාරයාමී”ති.

[පබ්බාජනීයකම්මකරණං නිවහිතං.]

පබ්බාජනීයකම්මෙ අධම්මකම්මදවාදසකං

.1 තීහි භික්ඛවෙව අඛේසති සමන්තායතං පබ්බාජනීයකම්මං අධම්මකම්මඤ්ච භොති අපිතයකම්මඤ්ච දුටුපසන්තඤ්ච: අසම්මුඛා කතං භොති, අපට්ඨපුච්චා කතං භොති, අපට්ඨඤ්ඤය කතං භොති. ඉමෙහි මො භික්ඛවෙව තීහඛේසති සමන්තායතං පබ්බාජනීයකම්මං අධම්මකම්මං ව භොති, අපිතයකම්මං ව දුටුපසන්තඤ්ච.

15. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාළ සේක: “මහණෙනි, මෙසේ පබ්බාජනීයකමීය කල යුතු: ‘පළමු කොට අසාර පුනබ්බසුක මහණනු වොදිතව්‍යන. වොදනා කොට වරද සිහිපත් කරවිය යුතු. වරද සිහිපත් කරවා ඇවැත නැංවිය යුතු. ඇවැත නංවා ව්‍යකත ප්‍රතිබල මහණක්‍යු විසින් මෙසේ දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සඛක තෙමේ මා කියන්න අසාවා. මේ අසාර පුනබ්බසුක මහණනු කුලද්දුෂකයෝ ය. පාප සමාවාර ඇත්තෝ ය. මොවුන්ගේ පාප-සමාවාරයෝ දක්නා ද ලැබෙත්. අසනු ද ලැබෙත්. මොවුන් විසින් දුෂිත වූ කුලයෝ දක්නා ද ලැබෙත්. අසනු ද ලැබෙත්. ඉදින් සඛකයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම් සඛක තෙමේ ‘අසාර පුනබ්බසුක මහණන් කීටාගිරියෙහි නො විසිය යුතු’ යැයි අසාර පුනබ්බසුක මහණන්හට කීටාගිරියෙන් තොරපාලීමේ කමීය (පබ්බාජනීය කමීය) කෙරෙන්නේ ය මේ ඤාතීය යි.

වහන්ස, සඛක තෙමේ මා කියන්න අසාවා. මේ අසාර පුනබ්බසුක මහණනු කුලද්දුෂකයෝ ය. ලාමක පැවැතුම් ඇත්තෝ ය. මොවුන්ගේ ලාමක-සමාවාරයෝ දක්නා ද ලැබෙත්. අසනු ද ලැබෙත්. මොවුන් විසින් දුෂිත වූ කුලයෝ දක්නා ද ලැබෙත්. අසනු ද ලැබෙත්. සඛක තෙමේ ‘අසාර පුනබ්බසුක භික්ෂුන් කීටාගිරියෙහි නො විසිය යුතු යැ’ යි අසාර පුනබ්බසුක මහණන්හට කීටාගිරියෙන් තොරපාලීමේ කමීය කෙරෙයි. ‘අසාර පුනබ්බසුක මහණන් විසින් කීටාගිරියෙහි නො විසිය යුතු යැ’ යි. අසාර පුනබ්බසුක භික්ෂුන් කීටාගිරියෙන් තොරපාලීමේ කමීය යම් ආශ්‍රමයකුහට රිසියේ ද, හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියේ ද හේ කියාවා.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි...තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි. වහන්ස, සඛක තෙමේ මා කියන්න අසාවා: මේ අසාර පුනබ්බසුක මහණනු කුලද්දුෂකයෝ... යමකුට නො රිසියේ ද හේ කියාවා.

‘අසාර පුනබ්බසුක මහණන් කීටාගිරියෙහි නො විසිය යුතු යැ’ යි අසාර පුනබ්බසුක මහණන්හට කීටාගිරියෙන් තොරපාලීමේ කමීය කරණ ලද්දේ ය. සඛකයාට එය රිසියෙයි. එ හෙයින් නිහඬ ය. මෙය මෙසේ දරමි (සලකමි)” යනු යි.

[පබ්බාජනීයකමීකරණය ගිමි.]

පබ්බාජනීයකමීයෙහි අධමකමීදවාදයකය

1 මහණෙනි, අධ්‍යාන භූතකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධමකමීයෙක් ද අවිතයකමීයෙක් ද නොමනා ලෙස සංහිදුතෙක් ද වෙයි: නොනමුයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නො පිලිවිසෑ කරණ ලද්දේ වේ ද, පිලිණ නොගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යාන භූතකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධමකමීයෙක් ද අවිතය කමීයෙක් ද නොමනා ලෙස සංහිදුතෙක් ද වෙයි.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං පබ්බාජනීයකම්මං අධම්මකම්මං ච හොති අවිනයකම්මං ච උවුපසන්නඤ්ච: අනාපනතීයා කතං හොති, අදෙසනාගාමිනීයා ආපනතීයා කතං හොති, දෙසිතාය ආපනතීයා කතං හොති -පෙ-

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකම්මං ච හොති -පෙ- අවොදෙතා කතං හොති, අසාරෙතා කතං හොති, ආපනතීං අනාරොපෙතා කතං හොති -පෙ-

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකම්මං ච හොති -පෙ- අසම්මුඛා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකම්මං ච හොති -පෙ- අපච්ඡුච්ඡා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකම්මං ච හොති -පෙ- අපච්ඤ්ඤාය කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකම්මං ච හොති -පෙ- අනාපනතීයා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකම්මං ච හොති -පෙ- අදෙසනාගාමිනීයා ආපනතීයා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

9. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකම්මං ච හොති, -පෙ- දෙසිතාය ආපනතීයා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

10. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අධම්මකම්මං ච හොති -පෙ- අවොදෙතා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

11. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි -පෙ- අබ්බකම්මං ච භොති -පෙ- අසාරෙණිා කතං භොති, අබ්බෙවන කතං භොති, වජ්ඣන කතං භොති -පෙ-

12. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි -පෙ- අබ්බකම්මං ච භොති -පෙ- ආපනතීං අනාරොපෙණිා කතං භොති, අබ්බෙවන කතං භොති, වජ්ඣන කතං භොති. ඉමෙති වො භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි සමන්තාගතං පබ්බාජනීයකම්මං අබ්බකම්මං භොති, අපිනසකම්මං උචුපසන්තං භොති.

පබ්බාජනීයකම්මෙ අබ්බකම්මද්වාදසාං නිවර්තනං.

ධම්මකම්මද්වාදසාං

1. තීහි භික්ඛවෙ අබ්බෙහි සමන්තාගතං පබ්බාජනීයකම්මං ධම්මකම්මං භොති පිනසකම්මං උචුපසන්තං: සමුච්චා කතං භොති, පටිපුච්ඡා කතං භොති, පටිඤ්ඤා කතං භොති. ඉමෙති වො භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි සමන්තාගතං පබ්බාජනීයකම්මං ධම්මකම්මං ච භොති පිනසකම්මං ච උචුපසන්තං ච.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි සමන්තාගතං පබ්බාජනීයකම්මං ධම්මකම්මං ච භොති පිනසකම්මං ච උචුපසන්තං ච: ආපනතීයා කතං භොති, දෙසනාගාමිනීයා ආපනතීයා කතං භොති, අදෙසිතාය ආපනතීයා කතං භොති -පෙ-

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි -පෙ- ධම්මකම්මං ච භොති -පෙ- වොදෙණිා කතං භොති, සාරෙණිා කතං භොති, ආපනතීං ආරුපෙණිා කතං භොති -පෙ-

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි -පෙ- ධම්මකම්මං ච භොති -පෙ- සමුච්චා කතං භොති, ධම්මෙවන කතං භොති, සමග්ගෙන කතං භොති -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි -පෙ- ධම්මකම්මං ච භොති -පෙ- පටිපුච්ඡා කතං භොති, ධම්මෙවන කතං භොති, සමග්ගෙන කතං භොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි -පෙ- ධම්මකම්මං ච භොති -පෙ- පටිඤ්ඤා කතං භොති, ධම්මෙවන කතං භොති, සමග්ගෙන කතං භොති -පෙ-

11. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග තුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිකමීයෙක් ද වෙයි:... සිහිපත් නොකරවා කරණ ලද ද, නොදැහැමෙන් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඩග තුණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිකමීයෙක් ද වෙයි...

12. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග තුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිකමීයෙක් ද අවිනයකමීයෙක් ද නොමනා ලෙස සංභිදුනෙක් ද වෙයි: ඇවැත නො නංවා කරණ ලද ද, නොදැහැමෙන් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඩග තුණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය අධිකමීයෙක් ද වෙයි. අවිනය කමීයෙක් ද වෙයි. නොමනා ලෙස සංභිදුනෙක් ද වෙයි.

පබ්බාජනීයකමීයෙහි අධිකමීයේ දෙලොස නිමිසේ ය.

ධම්මකමීදවාදයකිය

1. මහණෙනි, අඩග තුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මොනොවට සංභිදුනෙක් ද වේ: සම්බුධයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, පිට්‍රිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, පිට්‍රිණ ගණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග තුණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද විනයකමීයෙක් ද මොනොවට සංභිදුනෙක් ද වේ.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග තුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වේ:... ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙශනායාමිනී ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදෙසනලද ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග තුණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි...

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග තුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වේ:... වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, වරද සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග තුණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි...

4. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග තුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි:... හමුයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග තුණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි...

5. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග තුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි:... පිට්‍රිවිස කරණ ලද ද, දැහැමින් කරණ ලද ද, සමග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඩග තුණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි...

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග තුණකින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි:... වෝදිතයානෙන් පිට්‍රිණ ගණ කරණ ලද්දේ වේ ද, දැහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග තුණින් සමන්විත පබ්බාජනීයකමීය ධම්මකමීයෙක් ද වෙයි...

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- ධම්මකමමං ව හොති -පෙ- ආපත්තියා කතං හොති, ධම්මෙතා කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- ධම්මකමමං ව හොති -පෙ- දෙසනාගාමිනියා ආපත්තියා කතං හොති, ධම්මෙතා කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති-පෙ-

9. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- අද්දසිතාස ආපත්තියා කතං හොති, ධම්මෙතා කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

10. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- වොදෙතා කතං හොති, ධම්මෙතා කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

11. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- සාරෙතා කතං හොති, ධම්මෙතා කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

12. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- ආපත්තියා ආරොපෙතා කතං හොති, ධම්මෙතා කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං පබ්බාජනීයකමමං ධම්මකමමං ව හොති විනාසකමමං ව සුචුපසන්නං ව.

පබ්බාජනීයකමමං ධම්මකමමද්වාදසකං නිට්ඨිතං.

ආකඛිමානිච්චදදසකං

1. තීහි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛිමානො සඛෙසා පබ්බාජනීයකමමං කරෙය්‍ය: භණ්ඩනසාරකො හොති කලහකාරකො විවාදකාරකො භස්සකාරකො සඛෙස අභිකරණකාරකො, බාලො හොති අව්‍යඤ්ඤා ආපත්තියනුලො අනපදානො, ගිහිසංසට්ඨො විහරති අනනුලොමිකෙහි ගිහිසංසගෙහි. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛිමානො සඛෙසා පබ්බාජනීයකමමං කරෙය්‍ය.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛිමානො සඛෙසා පබ්බාජනීයකමමං කරෙය්‍ය: අභිසීලෙ සීලවිපනො හොති, අජකාමාලො ආචාරවිපනො හොති, අනිද්ධියා දිට්ඨිවිපනො හොති. ඉමෙහි ඛො -පෙ-

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- චුද්ධස්ස අවණණං භාසති, ධම්මස්ස අවණණං භාසති, සඛෙසස්ස අවණණං භාසති. ඉමෙහි ඛො -පෙ-

7. මහණෙනි, අන්‍ය වූත් අධ්‍යයන ක්‍රමයකින් සමන්විත පබ්ලිකේෂනය-කම්මකිය ධර්මකම්මයක් ද වෙයි:... ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යයන ක්‍රමයන් සමන්විත පබ්ලිකේෂනය ධර්මකම්මයක් ද වෙයි...

8. මහණෙනි, අන්‍ය වූත් අධ්‍යයන ක්‍රමයකින් සමන්විත පබ්ලිකේෂනය-කම්මකිය ධර්මකම්මයක් ද වෙයි:... දේශනානාමිනි ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යයන ක්‍රමයන් සමන්විත පබ්ලිකේෂනය ධර්මකම්මයක් ද වෙයි...

9. මහණෙනි...නොදෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

10. මහණෙනි...වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

11. මහණෙනි, ...ඇවැත සිහි පත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ...

12. මහණෙනි... ඇවැත තංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යයන ක්‍රමයන් සමන්විත පබ්ලිකේෂනය ධර්මකම්මයක් ද විනයකම්මයක් ද මොනොවට සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

පබ්ලිකේෂනයකි ධර්මකම්ම දෙලොක නිමි.

ආකඩබ්මාන වූ දුදුසකිය

1. මහණෙනි, අධ්‍යයන ක්‍රමයකින් සමන්විත මහණහට සංඝ තෙම කැමැති වන්නේ නම් පබ්ලිකේෂනය කරන්නේ ය: ඛවර කරන්නෙක්, කලහ කරන්නෙක්, විරුද්ධවාද කරන්නෙක්, වාක්කලහ කරන්නෙක්, සංඝයා විෂයෙහි අධිකරණ කරන්නෙක් වේ ද, අව්‍යක්ත වූ, ඇවැත් ඛහුල කොට ඇති, ඉමක් දැක්ක නොහැකි තරම් බොහෝ වූ ඇවැත් ඇති බාලයෙක් වේ ද; මහණහට නොසුදුසු වූ ගෘහිතංගියෙන් හිඟින් හා එකට මුසු වූයේ වෙසේ ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යයන ක්‍රමයන් සමන්විත මහණහට සංඝ තෙම කැමැති වන්නේ නම් පබ්ලිකේෂනය කරන්නේ ය.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අධ්‍යයන ක්‍රමයකින් සමන්විත මහණහට සංඝ තෙම කැමැති වන්නේ නම් පබ්ලිකේෂනය කරන්නේ ය: උත්තමශීලයෙහි ශීලවිපක්‍ෂ වේ ද, උත්තමාවාරයෙහි ආචාරවිපක්‍ෂ (නට ආචාර ඇත්තේ) වේ ද, උතුම් (තමසේ) දූෂිතයෙහි නටුවා වූ දිටු ඇත්තේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අධ්‍යයන ක්‍රමයන් සමන්විත මහණහට සංඝ තෙම කැමැති වන්නේ නම් පබ්ලිකේෂනය කරන්නේ ය.

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අධ්‍යයන ක්‍රමයකින්... මුදුරුවන්හි අසුණු කියා ද, ඛමුරුවන්හි අසුණු කියා ද, සගුරුවන්හි අසුණු කියා ද, මේ අධ්‍යයන ක්‍රමයන් සමන්විත මහණහට...

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නිහබ්බෙහති -පෙ- කාසිකෙන දවෙන සමන්තාගතො හොති, වාවසිකෙන දවෙන සමන්තාගතො හොති, කාසික- වාවසිකෙන දවෙන සමන්තාගතො හොති, ඉමෙහි ඛො -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නිහබ්බෙහති -පෙ- කාසිකෙන අනාවාරෙන සමන්තාගතො හොති, වාවසිකෙන අනාවාරෙන සමන්තාගතො හොති, කාසිකවාවසිකෙන අනාවාරෙන සමන්තාගතො හොති, ඉමෙහි ඛො -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නිහබ්බෙහති -පෙ- කාසිකෙන උපසානිකෙන සමන්තාගතො හොති, වාවසිකෙන උපසානිකෙන සමන්තාගතො හොති, කාසිකවාවසිකෙන උපසානිකෙන සමන්තාගතො හොති, ඉමෙහි ඛො -පෙ-

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ නිහබ්බෙහති -පෙ- කාසිකෙන මුව්ජාජ්චෙන සමන්තාගතො හොති, වාවසිකෙන මුව්ජාජ්චෙන සමන්තාගතො හොති, කාසිකවාවසිකෙන මුව්ජාජ්චෙන සමන්තාගතො හොති, ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ නිහබ්බෙහති සමන්තාගතො භික්ඛුනො ආකඛබ්බමානො සබ්බො පබ්බාජනීයකමමං කරොය්.

8. නිණ්ණං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඛබ්බමානො සබ්බො පබ්බාජනීයකමමං කරොය්: එකො භණ්ඩනිකාරකො හොති කලහකාරකො විවාදකාරකො භස්සකාරකො සබ්බෙස අධිකරණකාරකො, එකො බාලො හොති අව්‍යතො ආපනතිබහුලො අනපදනො, එකො ගිහිසංසට්ඨො විහරති අනනුලොච්ඡෙහති ගිහිසංසට්ඨෙහි. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ නිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඛබ්බමානො සබ්බො පබ්බාජනීයකමමං කරොය්.

9. අපරෙසමපි භික්ඛවෙ නිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඛබ්බමානො සබ්බො පබ්බාජනීයකමමං කරොය්: එකො අධිසීලෙ සීලවිපන්නො හෙ ති, එකො අජ්ඣාචාරෙ ආචාරවිපන්නො හොති, එකො අතිදිට්ඨියා දිට්ඨිවිපන්නො හොති -පෙ-

10. අපරෙසමපි -පෙ- එකො බුද්ධියං අවණ්ණං භාසති, එකො බමමස්ස අවණ්ණං භාසති, එකො අබ්බසස්ස අවණ්ණං භාසති. ඉමෙසං ඛො -පෙ-

11. අපරෙසමපි -පෙ- එකො කාසිකෙන දවෙන සමන්තාගතො හොති, එකො වාවසිකෙන දවෙන සමන්තාගතො හොති, එකො කාසිකවාවසිකෙන දවෙන සමන්තාගතො හොති -පෙ-

12. අපරෙසමපි -පෙ- එකො කාසිකෙන අනාවාරෙන සමන්තාගතො හොති, එකො වාවසිකෙන අනාවාරෙන සමන්තාගතො හොති, එකො කාසිකවාවසිකෙන අනාවාරෙන සමන්තාගතො හොති -පෙ-

4. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද, කාසික ක්‍රියායෙන් සමන්විත වේ ද, වාචසික ක්‍රියායෙන් සමන්විත වේ ද, කාසික වාචසික ක්‍රියායෙන් සමන්විත වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ තුණින් සමන්විත මහණහට...

5. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛණ්ඩ තුණකින් යුක්ත මහණහට... කාසික අනාචාරයෙන් යුක්ත වේ ද, වාචසික අනාචාරයෙන් යුක්ත වේ ද, කාසික වාචසික අනාචාරයෙන් යුක්ත වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ තුණින් යුක්ත මහණහට...

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛණ්ඩ තුණකින් යුක්ත මහණහට... කාසික පද කැඩීමෙන් යුත් වේ ද, විසිදෙරෙහි පැණවූ සිකපද කැඩීමෙන් යුත් වේ ද, කාසික විසිදෙර දෙකින් පැණවූ සිකපද කැඩීමෙන් යුත් වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ තුණින් සමන්විත මහණහට...

7. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛණ්ඩ තුණකින් යුක්ත මහණහට... කාසික මිථ්‍යාචාරයෙන් යුක්ත වේ ද, වාචසික-මිථ්‍යාචාරයෙන් යුක්ත වේ ද, කාසිකවාචසික මිථ්‍යාචාරයෙන් යුක්ත වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ තුණින් සමන්විත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, පබ්ලිකේෂන්ස් කරන්නේ ය

8. මහණෙනි, සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, මහණුන් තිදෙනකුන්හට පබ්ලිකේෂන්ස් කරන්නේ ය: එකෙක් ඔබර කරන්නේ, කලහ කරන්නේ, විරුද්ධ වාද කරන්නේ, සබ්බසා විෂයෙහි අභිකරණ කරන්නේ වේ ද, එකෙක් අව්‍යක්ත වූ, ඇවැත් බහුල කොටැති, ඉමක් දැක්ක නොනෙත තරම් බොහෝ ඇවැත් ඇති බාලයෙක් වේ ද, එකෙක් පැවිද්දහට නොහුදුසු ගෘහිණියෙකුගේ ගිහින් හා එකට මුසු වූයේ වෙසේ ද, මහණෙනි, සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, මේ තුන් මහණුන්හට පබ්ලිකේෂන්ස් කරන්නේ ය.

9. මහණෙනි, සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම් අන්‍ය වූ ද මහණුන් තිදෙනකුන්හට පබ්ලිකේෂන්ස් කරන්නේ ය: එකෙක් අභිකරණයෙහි භිලවිපන්න වේ ද, එකෙක් උත්තමාචාරයෙහි ආචාරවිපන්න වේ ද, එකෙක් අභිකරණයෙහි දෘඪවිපන්න වේ ද...

10. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද මහණුන් තිදෙනකුන්හට...එකෙක් බුදුරුවන්හි අසුණු කියා ද, එකෙක් බුදුරුවන්හි අසුණු කියා ද, එකෙක් සභරුවන්හි අසුණු කියා ද, මහණෙනි, මේ මහණුන් තිදෙනාට...

11. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද මහණුන් තිදෙනකුන්හට...එකෙක් කාසික දවයෙන් යුත් වේ ද, එකෙක් වාචසික දවයෙන් යුත් වේ ද, එකෙක් කාසික වාචසික දවයෙන් යුත් වේ ද, මහණෙනි, මේ මහණුන් තිදෙනාට...

12. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද මහණුන් තිදෙනකුන් හට... එකෙක් කාසික අනාචාරයෙන් යුක්තවේ ද, එකෙක් වාචසික අනාචාරයෙන් යුක්ත වේ ද, එකෙක් කාසිකවාචසික අනාචාරයෙන් යුක්ත වේ ද...

13. අපරෙසමපි -පෙ- එකො කාසිලකන උපසාඨිකෙන සමනනා-ගතො හොති, එකො වාවසිකෙන උපසාඨිකෙන සමනනාගතො හොති, එකො කාසිකවාවසිකෙන උපසාඨිකෙන සමනනාගතො හොති -පෙ-

14. අපරෙසමපි -පෙ- එකො කාසිලකන මිච්ඡාජ්චෙන සමනනා-ගතො හොති, එකො වාවසිකෙන මිච්ඡාජ්චෙන සමනනාගතො හොති, එකො කාසිකවාවසිකෙන මිච්ඡාජ්චෙන සමනනාගතො හොති. ඉමෙසං ඉධා භික්ඛවෙ භිණ්ණං භික්ඛුනං ආකඛමානො සඛෙසා පබ්බාජනීයකමම කරෙය්‍ය.

පබ්බාජනීයකමම ආකඛමාන වුද්දසකං නිට්ඨිතං.

අට්ඨාරස වතනං

1-18. පබ්බාජනීය කමමකතෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සමමා වතතිතබ්බං. තත්‍රායං සමමා වතනනා: න උපසමපාදෙනබ්බං, න නිසසථො දුතබ්බො -පෙ-* න භික්ඛුහි සමපයොජෙතබ්බනති.

පබ්බාජනීයකමම අට්ඨාරස වතනං නිට්ඨිතං.

න පටිපපසසමෙහනබ්බ අට්ඨාරසකං

1. අථ ඛො සාරිපුත්තමාගගලානපමුඛො භික්ඛුසඛෙසා කීටාගිරිං ගනංඛං අසසජ්ජනබ්බසුකානං භික්ඛුනං කීටාගිරිසමා පබ්බාජනීයකමමං අකාඨි: 'න අසසජ්ජනබ්බසුකෙහි භික්ඛුහි කීටාගිරිසමීං වජ්ඣබ්බ'නති. තෙ සඛෙසන පබ්බාජනීයකමමකතා න සමමා වතනනති, න ලොමං පාතෙනති, න තෙජාරං වතනනති, භික්ඛු න බමාපෙසනති, අකෙකාසනති, පරිනාසනති, ඡන්දගාමිතා දෙසගාමිතා මොහගාමිතා භයගාමිතා පාපෙනතිපි, පකකමනතිපි, විබහමනතිපි. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨජා -පෙ- තෙ උජ්ඣායනති භිසනති විපාවෙනති:

“කථං හි නාම අසසජ්ජනබ්බසුකා භික්ඛු සඛෙසන පබ්බාජනීයකමමකතා න සමමා වතතිසසනති, න ලොමං පාතෙසසනති, න තෙජාරං වතතිසසනති, භික්ඛු න බමාපෙසසනති, අකෙකාසිසසනති, පරිභාසිසසනති, ඡන්දගාමිතා දෙසගාමිතා මොහගාමිතා භයගාමිතා පාපෙසසනතිපි, පකකමිසසනතිපි, විබහමිසසනතිපිති.

* යථා පුඤ්ඤි තථා පෙසසාලමුඛෙන ගපහතබ්බි.

13. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද මහණුන් තිදෙනෙකුන්හට ...එකෙක් කායචාරයෙහි පැණැවූ සිකපද කැඩීමෙන් යුත් වේ ද; එකෙක් වාග්-චාරයෙහි පැණැවූ සිකපද කැඩීමෙන් යුත් වේ ද, එකෙක් කායවාග්චාර දෙකේ පැණැවූ සිකපද කැඩීමෙන් යුත් වේ ද...

14. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද මහණුන් තිදෙනෙකුන්හට ...එකෙක් කාසික මිථ්‍යාච්චයෙන් යුක්ත වේ ද, එකෙක් වාචසික මිථ්‍යාච්චයෙන් යුක්ත වේ ද, එකෙක් කාසිකවාචසික මිථ්‍යාච්චයෙන් යුක්ත වේ ද, මහණෙනි, සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, මේ මහණුන් තිදෙනාට පබ්බාජනීයකමීය කරන්නේ ය.

පබ්බාජනීයකමීයෙහි ආකර්මමාන වතුදීයකය නිමි.

අටොලොස් වත

1-18. මහණෙනි, පබ්බාජනීයකමීය කරණු ලැබූ මහණහු විසින් මැනැවින් පැවැතිය යුතු යි. එහි මේ මැනැවින් පවත්නා අයුරු යි: තමා උපාධ්‍යාය ව උපසවන් නො කළ යුතු යි, නිස නො දිය යුතු යි...* මහණහු උඩුහුන් කලහයෙහි නො යෙදිය යුතු යි.

පබ්බාජනීයකමීයෙහි අටොලොස් වත නිමිශේ ය.

නාපටිපපසසමෙහතබ්බ අට්ඨාරයකිය

1. ඉක්බිති සැරියුත් මුගලන් දෙහම ප්‍රමුඛ කොටැති භික්ෂුසංඝ තෙම කීටාගිරියට වැඩ, 'අසාජ් පුනබ්බසුක මහණුන් කීටාගිරියෙහි නො විසිය යුතු ය'යි අසාජ්පුනබ්බසුක භික්ෂුන් කීටාගිරියෙන් තෙරපිම පිළිවද විනයකමීය කෙළේ ය. සංඝයා විසින් පබ්බාජනීයකමීය කරණු ලැබූ ඔහු අටොලොස් වත්හි මනා ව නො පවතින්. අවනත ව නො පවතින්. නිසාරණ වත අනුව නො පවතින්. භික්ෂුන් නො කමවන්. කාරක සංඝයාට ආක්‍රොශ කෙරෙත්. පරිනව කෙරෙත්. ඡන්දයෙන් අගතියට ගිය බවට, ද්වේෂයෙන් අගතියට ගිය බවට, මොහයෙන් අගතියට ගිය බවට, භයින් අගතියට ගිය බවට පමුණුවන්. (භික්ෂුන් සතර අගතියෙන් ක්‍රියා කළ බව කියන්.) ඒ ඒ දිශාවට (බැහැර) යන්. සිවුරු හැර ද යන්. යම් ඒ භික්ෂුහු ඉවුණ නැත්තෝ ද... ඒ භික්ෂුහු (අසාජ් පුනබ්බසුක භික්ෂුන්ගේ ක්‍රියා) ලාමක කොට සිතන්, අගුණ කියන්, අගුණ පතුරුවන්:

“කෙසේ නම් අසාජ් පුනබ්බසුක භික්ෂුහු සංඝයා විසින් පබ්බාජනීයකමීය කරණු ලැබුවාහු යහපත් ලෙස නො පවතින් ද, භික්ෂුන්ට අනුව නො යෙත් ද, නිසාරණ වත්හි නො පිහිටන් ද, භික්ෂුන් කමා නො කරවන් ද, භික්ෂුන්හට ආක්‍රොශ කරන් ද, නිසු පෙරදැරි දෙශාරොපණ කරන් ද, ඡන්දයෙන් අගතියට ගිය බවට, ද්වේෂයෙන් අගතියට ගිය බවට, මොහයෙන් අගතියට ගිය බවට, භයෙන් අගතියට ගිය බවට, පමුණුවන් ද, ඒ ඒ දිශාවන්ට පැන යන් ද, සිවුරු හැර යන් ද” කියා යි.

* මෙහි පෙය්‍යාලමන් අනකර්මික කොටස පෙර මෙන් ගත යුතු.

අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමන්ථං ආරොච්ඡං.

2. අථ ඛො භගවා එතස්මිං නිදනෙ එතස්මිං උපසම්පාදෙති, නිස්සයං දෙති, සාමණේරං උපට්ඨාපෙති, භික්ඛුනොවාදකසම්මුතීං සාදියති, සම්මතොපි භික්ඛුනීයො ඔවදති; ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පඛාජනීයකල්පං න පටිපසස්සලෙහනඛං.

3. පඤ්චහි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පඛාජනීයකල්පං න පටිපසස්සලෙහනඛං: උපසම්පාදෙති, නිස්සයං දෙති, සාමණේරං උපට්ඨාපෙති, භික්ඛුනොවාදකසම්මුතීං සාදියති, සම්මතොපි භික්ඛුනීයො ඔවදති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පඛාජනීයකල්පං න පටිපසස්සලෙහනඛං.

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පඛාජනීයකල්පං න පටිපසස්සලෙහනඛං: යාය ආපතනීයා සඛෙහන පඛාජනීයකල්පං කතං භොති තං ආපතනීං ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා නාදිසිකං, තතො වා පාපිට්ඨකරං, කල්පං ගරහති, කල්පිකෙ ගරහති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පඛාජනීයකල්පං න පටිපසස්සලෙහනඛං.

5. අට්ඨහි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පඛාජනීයකල්පං න පටිපසස්සලෙහනඛං, පකතනතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධපෙති, පචාරණං ධපෙති, සචචනීයං කරොති, අනුචාදං පට්ඨපෙති, ඕකාසං කාරෙති, වොදෙති, සාරෙති, භික්ඛුනි සම්පයොජෙති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පඛාජනීයකල්පං න පටිපසස්සලෙහනඛං.

පඛාජනීයකල්පෙම න පටිපසස්සලෙහනඛං අට්ඨාරසකං නිට්ඨිතං.

පටිපසස්සලෙහනඛං අට්ඨාරසකං

1. පඤ්චහි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පඛාජනීයකල්පං පටිපසස්සලෙහනඛං: න උපසම්පාදෙති, න නිස්සයං දෙති, න සාමණේරං උපට්ඨාපෙති, න භික්ඛුනොවාදකසම්මුතීං සාදියති, සම්මතොපි භික්ඛුනීයො න ඔවදති; ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පඛාජනීයකල්පං පටිපසස්සලෙහනඛං.

* සථා පුඤ්ඤි තථා පෙය්‍යාලමුවෙහි ගහහනඛං.

ඉක්කිති ඒ භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලහ.

2. එකල්හි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදනගෙහිමේ ධාරණගෙහි භික්ෂු සංඝයා රැස් කරවා, “සැබෑ ද මහණෙනි, සංඝයා විසින් පබ්බාජනීය කමීය කරණු ලැබූ අසාර්ථ පුනබ්බසුක භික්ෂුහු යහපත් සේ නො පවතින් ද?... සිටුරු හැර යන් ද?”යි විචාල සේක. ඔහු “භාග්‍යවතුන් වහන්ස, සැබෑ යැ”යි කීහ. භාග්‍යවන් බුදුරජානන් වහන්සේ ගැරැහු සේක. ...* ගරභා, දුතමී කථා පවත්වා භික්ෂුන් ඇමතු සේක: “එසේ නම් මහණෙනි, සංඝ තෙමේ පබ්බාජනීය කමීය නො සංහිදුවා වා”යි වදාල සේක.

3. “මහණෙනි, අංග පසෙකින් යුක්ත භික්ෂුහුගේ පබ්බාජනීය කමීය නො සංහිදුවිය යුතු යි: (නො නැවැත්විය යුතු යි.) තෙමේ උපාධ්‍යාය ව උපසම්පද කරයි ද, නිස දෙසි ද, හෙරණලවා උච්චන් කරවා ගණි ද, මෙහෙණතට ඔවා දීමේ සමමතිය ඉවසයි ද, සමමතිය ලදුගේන් මෙහෙණතට ඔවා දෙසි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණහුගේ පබ්බාජනීය කමීය නො සංහිදුවිය යුතු යි.

4. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද පසහකින් යුතු මහණහුගේ පබ්බාජනීය කමීය නො ම සංහිදුවිය යුතු ය: යම් ඇවැතකට සංඝයා විසින් පබ්බාජනීය කමීය කරණ ලද්දේ, ඒ ඇවැතට පෑමිණේ ද, එවැනි අන් ඇවැතකට හෝ පෑමිණේ ද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ පෑමිණේ ද, කල කමීයට ගරහයි ද, කාරක සංඝයාට ගරහයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණහුගේ පබ්බාජනීය කමීය නො සංහිදුවිය යුතු යි.

5. මහණෙනි, අංග අටකින් යුතු මහණහුගේ පබ්බාජනීය කමීය නො සංහිදුවිය යුතු යි: පුවතත් මහණහුගේ පොහොය තබයි ද, පවුරුණු තබයි ද, සවවතිය කම් කරයි ද, වෙහෙරෙහි දෙටු තැන් දරයි ද, වොදනාවට අවසර ගැණීම කරයි ද, වොදනා කරයි ද, ඇවැත් සිහිපත් කරවයි ද, භික්ෂුන් හා කලහ පිණිස ගෙදෙසි ද, මහණෙනි, ‘මේ අටකින් යුතු මහණහුගේ පබ්බාජනීය කමීය නො සංහිදුවිය යුතු යි.

පබ්බාජනීය කමීයෙහි නො සංහිදුවිය යුතු අංග අටොලොස නිමි.

සංහිදුවිය යුතු අංග අටොලොස

1. “මහණෙනි, අංග පසෙකින් යුක්ත මහණහුගේ පබ්බාජනීය කමීය සංහිදුවිය යුතු යි. (ඒ පසහ නම්) තමන් උපාධ්‍යාය ව උපසම්පද නො කරයි ද, නිස නො දෙසි ද. හෙරණලවා උච්චන් නො ගණි ද, මෙහෙණතට අවවාද දීමේ සමමතිය නො ඉවසයි ද, සමමතිය ලදු වන් මෙහෙණතට ඔවා නො දෙසි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුත් මහණහුගේ පබ්බාජනීය කමීය සංහිදුවිය යුතු ය.

* පෙය්‍යලමේන් අත්තර්හිත කොටස් පෙර මෙන් ගත යුතු.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙගති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං පටිපසස්සලෙහනබ්බං: යාස ආපනනිඤා සඛෙසන පබ්බාජනීයකමමං කතං කොභි තං ආපනනිං න ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා නාදිසිකං, තනනා වා පාපිට්ඨකරා, කමමං න ගරහති, කම්මිකෙ න ගරහති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙගති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං පටිපසස්සලෙහනබ්බං.

3. අට්ඨහි භික්ඛවෙ අඛෙගති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං පටිපසස්සලෙහනබ්බං: න පකතනතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධපෙති, න පචාරණං ධපෙති, න සචචනීයං ඤජරානි, න අනුචාදං පට්ඨපෙති, න මකාසං කාරෙති, න වොදෙති, න සාරෙති, න භික්ඛුති සමපයොජෙති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨහඛෙගති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං පටිපසස්සලෙහනබ්බං.

**පබ්බාජනීයකමමං
පටිපසස්සලෙහනබ්බං අට්ඨාරඝකං ගිට්ඨිතං.**

1. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ පටිපසස්සලෙහනබ්බං: තෙන භික්ඛවෙ පබ්බාජනීයකමමකගෙන භික්ඛුනා සඛිකං උපසඛිකමිත්වා එකංසං උත්තරං සඛිතං කරිත්වා වුඤ්ඤානං භික්ඛුතං පාදෙ වඤ්චිත්වා උකකුට්ඨිකං නිසීදිත්වා අඤ්ඤං පඤ්ඤානම් එවමස්ස වචනීයො:

“අතං භනෙත සඛෙසන පබ්බාජනීයකමමකතො සමමා වතනාමි, ලොමං පාතෙමි, නෙඤ්ඤාරං වතනාමි, පබ්බාජනීයස්ස කමමස්ස පටිපසඤ්ඤිං යාමාමි”ති. දුතියමපි යාවිතබ්බා, තතියමපි යාවිතබ්බා.

ව්‍යතෙනන භික්ඛුනා පටිවචනෙත සඛෙසා ඤ්ඤෙපභවෙතබ්බා:

“සුඤ්ඤානං මෙ භනෙත සඛෙසා: අයං ඉත්ථන්තාමො භික්ඛු සඛෙසන පබ්බාජනීයකමමකතො සමමා වතනති, ලොමං පාතෙති, නෙඤ්ඤාරං වතනති, පබ්බාජනීයස්ස කමමස්ස පටිපසඤ්ඤිං යාමති. යදි සඛිකස්ස පතතකල්ලං, සඛෙසා ඉප්පන්තාමෙස්ස භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං පටිපසස්සලෙහග්ග, එසා ඤ්ඤති.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද පංච අභිගයකින් යුක්ත මහණහුගේ පබ්බාජනීය කමීය සංහිදුච්චිය යුතු යි. සංඝයා විසින් යම් ඇවැනකට පබ්බාජනීය කමීය කරණ ලද්දේ වේ ද, ඒ ඇවැනකට නො පැමිණෙයි ද, එ වැනි අන් ඇවැනකට හෝ නොපැමිණේ ද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැනකට හෝ නො පැමිණේ ද, සඛසයා කල කමීයට නො ගරහයි ද, කාරක සංඝයාට නො ගරහයි ද, මහණෙනි, මේ පසරින් යුතු මහණහුගේ පබ්බාජනීය කමීය සංහිදුච්චිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, අංග අටකින් යුත් මහණහුගේ පබ්බාජනීය කමීය සංහිදුච්චිය යුතු යි. පුවතත් මහණහුගේ පොහොය නො තබයි ද, පවුරුණු නො තබයි ද, සවවනීය කමී නො කරයි ද, විහාරයෙහි දෙවු නැත නො සිටියි ද, අවසර ගැණීම නො කරවයි ද, ඇවැත් සිහි පත් නො කරවයි ද, හිසුන් ලවා කලහ නො කරවයි ද, මහණෙනි, මේ අටයින් යුතු මහණහුගේ පබ්බාජනීයකමීය සංහිදුච්චිය යුතු යි.

පබ්බාජනීය කමීයෙහි සංහිදුච්චිය යුතු අංග අටොලොස ගිමි.

1. මහණෙනි, පබ්බාජනීය කමීය මෙසේ සංහිදුච්චිය යුතු ය: මහණෙනි, ඒ පබ්බාජනීය කමීය කරණු ලැබූ මහණ විසින් සංඝයා වෙත එලඹ උතුරුගඟ එකාංග කොට පෙරෙවැ වැඩිමහලු හිසුන්ගේ පාදයන් වැඳ උත්කුටුක ව හිඳ ඇදීලී බැඳ මෙසේ කීව යුත්තේ ය:

“සාමිනි, මම සංඝයා විසින් පබ්බාජනීය කමීය කරණු ලැබූයෙමි මැනැවින් පවතිමි. හිසුන්හට අනුලොමී ව පවතිමි. නිසාරණ වතට අනුව පවතිමි. පබ්බාජනීය කමීයාගේ සංහිදුච්චිම යදීමි”යි. දෙවනුත් යැදිය යුතු ය. තෙවනුත් යැදිය යුතු යි.

සමත් වූ ව්‍යක්ත හිසුනමක් විසින් සංඝ තෙමේ දැන්විය යුතු යි:

‘සාමිනි, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසා වා. මේ නම ඇති මේ හිසු තෙමේ සංඝයා විසින් පබ්බාජනීය කමීය කරණු ලැබූයේ යහපත් ලෙස පවතියි. හිසුන් අනුව පවතියි. අටලොස් නිසාරණ වතෙහි පවතියි. පබ්බාජනීය කමීයාගේ සංහිදුච්චිම (නැවැත්වීම) යදියි. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නමු සඛස තෙමේ මෙ නම ඇති හිසුහුගේ පබ්බාජනීය කමීය සංහිදුවා. මේ ඤාතීය යි.

“සුඤ්ඤාදා මෙ භනෙන සඤ්ඤා: අයං ඉසානනාමො භික්ඛු සඤ්ඤන පබ්බාජනීයකමමකතො සමමා වතතනී, ලොමං පාතෙතී, නෙසාරං වතතනී, පබ්බාජනීයසං කමමසං පටිපසංඤ්ඤං යාවතී. යදි සඤ්ඤසං පතතකලලං, සඤ්ඤා ඉසානනාමසං භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං පටිපසංඤ්ඤංගෙහෙය්.

සුඤ්ඤාදා මෙ භනෙන සඤ්ඤා: අයං ඉසානනාමො භික්ඛු සඤ්ඤන පබ්බාජනීයකමමකතො සමමා වතතනී, ලොමං පාතෙතී, නෙසාරං වතතනී, පබ්බාජනීයසං කමමසං පටිපසංඤ්ඤං යාවතී. සඤ්ඤා ඉසානනාමසං භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං පටිපසංඤ්ඤංගෙහෙතී. යසංසායසමතො ඛමති ඉසානනාමසං භික්ඛුනො පබ්බාජනීයසං කමමසං පටිපසංඤ්ඤං, සො ඤ්ඤෙහෙය්. යසං නකඛමතී, සො භාසෙය්.

දුතීයමපි එතමන්ථං වදුමි -පෙ- තනීයමපි එතමන්ථං වදුමි. සුඤ්ඤාදා මෙ භනෙන සඤ්ඤා: අයං ඉසානනාමො භික්ඛු සඤ්ඤන පබ්බාජනීය- කමමකතො සමමා වතතනී, ලොමං පාතෙතී, නෙසාරං වතතනී, පබ්බාජනීයසං කමමසං පටිපසංඤ්ඤං යාවතී, සඤ්ඤා ඉසානනාමසං භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං පටිපසංඤ්ඤංගෙහෙතී. යසංසායසමතො ඛමති ඉසානනාමසං භික්ඛුනො පබ්බාජනීයසං කමමසං පටිපසංඤ්ඤං, සො ඤ්ඤෙහෙය්. යසං නකඛමතී, සො භාසෙය්.

පටිපසංඤ්ඤං සඤ්ඤන ඉසානනාමසං භික්ඛුනො පබ්බාජනීයකමමං. ඛමති සඤ්ඤසං. තසමා ඤ්ඤෙහි. එවමෙනං ඛාරයාමි”තී.

පබ්බාජනීයකමමං නිට්ඨිතං තනීයං.

4. පටිසාරණීයකමමං.

1. තෙන ඛො පන සමයෙන ආයසමා සුඛමමො මච්ඡිකාසඤ්ඤං විනහසං ගතපතීතො ආවාසිකො හොති නවකමමිකො ධූවහතතීකො. යද, විනෙතො ගතපතී සඤ්ඤං වා ගණං වා පුග්ගලං වා නිමනොතකුකාමො හොති, තද ත ආයසමනං සුඛමමං අතපලොකෙතො සඤ්ඤං වා ගණං වා පුග්ගලං වා නිමනොතනී.

2. තෙන ඛො පන සමයෙන සමබුදුලා ථෙරො භික්ඛු - ආයසමා ව සාපිපුනොතො ආයසමා ව මහාමොග්ගලොනො ආයසමා ව මහාකම්මොනො ආයසමා ව මහාකොට්ඨිනො ආයසමා ව මහාකප්පිනො ආයසමා ව මහාචුඤ්ඤො ආයසමා ව අනුරුඤ්ඤො ආයසමා ව රවනො ආයසමා ව උපාලී ආයසමා ව ආනුඤ්ඤො ආයසමා ව රාහුලො කාසීපු වාරිකං වරමානා ගෙන මච්ඡිකාසඤ්ඤො තදවසරිංසු.

“සාමාන්‍ය, සාමාන්‍ය තෙවන මාගේ වචන අසා වා. මේ නම් ඇති මේ භික්ෂු තෙවන සංඝයා විසින් පබ්ලිකේෂන්ස් කාරණ ලැබුණේ යහපත් ලෙස පවතියි. භික්ෂුන් අනුව පවතියි. අවලෝක නිකාය වනවිට පවතියි. පබ්ලිකේෂන්ස් සංගීතම (නැවැත්වීම) යයි. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම් සංඝ තෙවන මේ නම් ඇති මහණනුන් පබ්ලිකේෂන්ස් සංගීතමය සංගීතමයන්ය.

සාමාන්‍ය, සංඝ තෙවන මාගේ වචන අසා වා: මේ නම් ඇති භික්ෂු තෙවන සංඝයා විසින් පබ්ලිකේෂන්ස් කාරණ ලද්දේ මනාසේ පවතියි. භික්ෂුන් අනුව පවතියි. අවලෝක නිකාය වනවිට අනුව පවතියි. පබ්ලිකේෂන්ස් සංගීතම යයි. සංඝ තෙවන මේ නම් ඇති භික්ෂුන්ගේ පබ්ලිකේෂන්ස් සංගීතමය සංගීතමය. මේ නම් ඇති භික්ෂුන් පිළිබඳ පබ්ලිකේෂන්ස් සංගීතමය යම් ආයුෂ්මකකුට රැවි වේ නම් හෙ තෙවන නිශ්චය වේවා. යමකුට රැවි නො වේ නම් හෙ තෙවන කියා වා.

දෙවෙනුවෙන් මේ කාරණය කියමි: -පෙ- තෙවෙනුවෙන් මේ කාරණය කියමි: සාමාන්‍ය, සංඝ තෙවන මාගේ වචන අසා වා. මේ නම් ඇති මේ භික්ෂු තෙවන සංඝයා විසින් පබ්ලිකේෂන්ස් කාරණ ලැබුණේ මැනවින් පවතියි. භික්ෂුන් අනුව පවතියි. අවලෝක නිකාය වනවිට අනුව පවතියි. පබ්ලිකේෂන්ස් සංගීතම යයි. සංඝ තෙවන මේ නම් ඇති භික්ෂුන්ගේ පබ්ලිකේෂන්ස් සංගීතමය සංගීතමය. මේ නම් ඇති භික්ෂුන් පිළිබඳ පබ්ලිකේෂන්ස් සංගීතමය යම් ආයුෂ්මකකුට රැවි වේ නම් හෙ තෙවන නිශ්චය වේ වා. යමකුට රැවි නො වේ නම් හෙ තෙවන කියා වා.

සංඝයා විසින් මේ නම් ඇති මහණනුන් පබ්ලිකේෂන්ස් සංගීතමය ලදී. (එය) සංඝයාට අහිමිවයි. එ හෙයින් නිශ්චයයි. මේ කාරණය මෙසේ දරමි.”

තෙවැනි වූ පබ්ලිකේෂන්ස් නිමිසේ ය.

4. පටිසාරණීයකමය

1. එ සමයෙහි ආයුෂ්මන් සුඛමී නම් සචරිත තෙවන මවුණ්ඩාසණ්ඩ නම් නුවර විහාර නම් ගැහැටියුගේ ආවාසයෙහි වසන්නේ නවකමිහි යෙදුනේ නිති බත් ලබන්නේ වේ. යම් කලෙක විහාර ගැහැටි තෙවන සංඝයා හෝ ගණයා හෝ පුද්ගලයකු හෝ පවරණු කැමැති වේ ද, එ කල්හි ආයුෂ්මන් සුඛමී සචරිතන් නොවිචාරා සංඝයා හෝ ගණයා හෝ පුද්ගලයකු හෝ නො පවරයි. නො කැඳවයි (නො අමතයි).

2. එ සමයෙහි බොහෝ සචරිත භික්ෂුන් (එ නම්) - ආයුෂ්මන් සාධිපුත්ත තෙරණුවෝ ද, ආයුෂ්මන් මහාමොග්ගලාන තෙරණුවෝ ද, ආයුෂ්මන් මහාකම්මාන තෙරණුවෝ ද, ආයුෂ්මන් මහාකොට්ඨික තෙරණුවෝ ද, ආයුෂ්මන් මහාකප්පින තෙරණුවෝ ද, ආයුෂ්මන් මහාවුදු තෙරණුවෝ ද, ආයුෂ්මන් අනුරුද්ධ තෙරණුවෝ ද, ආයුෂ්මන් රෙවත තෙරණුවෝ ද, ආයුෂ්මන් උපාලි තෙරණුවෝ ද, ආයුෂ්මන් අනඳ තෙරණුවෝ ද, ආයුෂ්මන් ගිහුල තෙරණුවෝ ද කිසිව සැරි සරන්නාහු මවුණ්ඩාසණ්ඩ නම් නුවරට පැමිණියහ.

3. අසෙසාසි ඛො චීනෙතා ගහපති 'ථෙරා' කීර භික්ඛු මචජිකාසණ්ඩං අනුසාතනා'ති. අථ ඛො චීනෙතා ගහපති යෙන ථෙරා භික්ඛු තෙනුපසඛකම්. උපසඛකම්චා ථෙරෙ භික්ඛු අභිවාදෙචා ඵකමනනං නිසීදි. ඵකමනනං නිසීනනං ඛො චීනනං ගහපතිං ආයසමා සාජිපුනෙතා ධම්මියා කථාය සන්දසෙසසි සමාදපෙසි සමුනෙතජෙසි සමපහංසෙසසි. අථ ඛො චීනෙතා ගහපති ආයසමනා සාරිපුනෙතන ධම්මියා කථාය සන්දසසිනො සමාදපිතො සමුනෙතජිතො සමපහංසිතො ථෙරෙ භික්ඛු ඵතදවොච: අභිවාසෙතනු මෙ භනෙන ථෙරා ස්වාතනාය ආගනතුකගනනනති. අභිවාසෙසසුං ඛො ථෙරා භික්ඛු තුණ්ඨිතාවෙන.

4. අථ ඛො චීනෙතා ගහපති ථෙරානං භික්ඛුනං අභිවාසනං විදිචා උට්ඨායාසනා ථෙරෙ භික්ඛු අභිවාදෙචා පදකඛිණං කචා යෙනායසමා සුඛමෙමා තෙනුපසංකම්. උපසඛකම්චා ආයසමනනං සුධම්මං අභිවාදෙචා ඵකමනනං අට්ඨාසි. ඵකමනනං ඨිතො ඛො චීනෙතා ගහපති ආයසමනනං සුධම්මං ඵතදවොච: අභිවාසෙතනු මෙ භනෙන අයෙතා සුධම්මො ස්වාතනාය හතනං සද්ධිං ථෙරෙභිති.

5. අථ ඛො ආයසමා සුධම්මො "පුබ්බෙ ඛවායං චීනෙතා ගහපති යදා සඛසං වා ගණං වා පුග්ගලං වා නිමනෙනතුකාමො න මං අනප- ලොකෙචා සඛසං වා ගණං වා පුග්ගලං වා නිමනෙනති. සො'දානි මං අනපලොකෙචා ථෙරෙ භික්ඛු නිමනෙනසි. දුට්ඨො'දානායං චීනෙතා ගහපති අනපෙඛො විරතතරුපො මසී"ති චීනනං ගහපතිං ඵතදවොච: 'අලං ගහපති, න අභිවාසෙමී'ති. දුතියමපි ඛො -පෙ- තනියමපි ඛො චීනෙතා ගහපති ආයසමනනං සුධම්මං ඵතදවොච: අභිවාසෙතනු මෙ භනෙන අයෙතා සුධම්මො ස්වාතනාය හතනං සද්ධිං ථෙරෙභිති. 'අලං ගහපති, න අභිවාසෙමී'ති. අථ ඛො චීනෙතා ගහපති 'කිං මෙ කරසසති අයෙතා සුධම්මො අභිවාසෙතෙනා වා අනභිවාසෙතෙනා වා'ති ආයසමනනං සුධම්මං අභිවාදෙචා පදකඛිණං කචා පකසාමි.

6. අථ ඛො චීනෙතා ගහපති තසසා රතනියා අච්චයෙන ථෙරානං භික්ඛුනං පණීනං බාදනීයං භොජනීයං පටියාදුපෙසි. අථ ඛො ආයසමා සුධම්මො 'යනනුතාසං චීනතසස ගහපතිනො ථෙරානං භික්ඛුනං පටියනනං පසෙසයතනති' පුබ්බකතසමයං නිවාසෙචා පතතච්චරමාදාය යෙන චීනතසස ගහපතිනො නිවෙසනං තෙනුපසඛකම්. උපසඛකම්චා පඤ්ඤතෙන ආසනෙ නිසීදි.

3. විතත ගාහපතී තෙමේ 'සඵවිරභික්ඛුහු මචජිකාඃණකිතගරයට පැමිණියාහු ලෑ'යි ඇසී ය. ඉක්බිති විතත ගාහපතී තෙමේ සඵවිරභික්ඛුන් කරා එලැබියේ ය. එලැබී ඔවුන් වහන්සේ වැඳ එකත්පසෙක හුන්නේ ය. එකත්පසෙක හුන් විතත ගාහපතීහට ආයුෂමත් සාපිපුතත තෙරණුවෝ දුහැමි කථායෙන් කරුණු දක්වූහ. කුශලධම්මෙහි සමාදන් කරවූහ. තෙද ගන්වූහ. (කුසල් දහම වැඩිමෙහි) මනා ව සතුටු කලහ. ඉක්බිති විතත ගාහපතී තෙමේ ආයුෂමත් සාපිපුතත සඵවිරයන් විසින් දුහැමි කථාවෙන් දෙලෝ වැඩ දක්වන ලද්දේ, කුසල්දහමිහි සමාදන් කරවන ලද්දේ, තෙද ගන්වන ලද්දේ (උත්සාහී කරණ ලද්දේ), මනා ව සතුටු කරණු ලැබුණේ සඵවිර භික්ඛුනට මෙසේ සැල කලේය: "සාමිනී, සඵවිරවරුන් වහන්සේ හෙට දවස මාගේ ආගනතුක බත ඉවසන සේක් වා"යි. සඵවිරභික්ඛුහු නිශ්ශබ්ද භාවයෙන් ඉවැසූහ.

4. ඉක්බිති විතත ගාහපතී තෙම සඵවිර භික්ඛුන්ගේ ඉවැසීම් දහ (අයැදුම් පිළිගත් බව දහ) හුන්සේනෙන් නැගිට සඵවිරභික්ඛුන් වැඳ පැදකුණු කොට ආයුෂමත් සුධම්මී තෙරුන් කරා එලැබී උන්වහන්සේ වැඳ එකත්පසෙක සිටියේ ය. එකත්පසෙක සිටි විතත ගැහැටි තෙම ආයුෂමත් සුධම්මී සඵවිරයන් අමතා, "සාමිනී, සුධම්මී ආර්යයන් වහන්සේ හෙට දවස මාගේ බත සඵවිරභික්ඛුන් සමග ඉවසන සේක් වා"යි කී ය.

5. ඉක්බිති ආයුෂමත් සුධම්මී සඵවිර තෙම "මේ විතත ගාහපතීයා පෙර යම් දිනක සංඝයා හෝ ගණයා හෝ පුද්ගලයකු හෝ නිමනනු කැමැත්තේ නම්, එ කල මා නො විවාර සංඝයා හෝ ගණයා හෝ පුද්ගලයකු හෝ නො පවරයි. එහෙත් හෙපතම දන් මා නො විවාර සඵවිර භික්ඛුන් පැවැරී ය. මේ විතත ගාහපතී තෙම දන් මා කෙරෙහි දුෂිත සිතැත්තේ වන, බලාපොරොත්තු නැත්තේ වන, මා කෙරෙහි කලකිරුණේ වනැ"යි සිතී ය. සිතා විතත ගාහපතීහට 'ගාහපතීය, කම් නැත, නො ඉවසමි'යි කී ය. දෙවනුත්... තෙවනුත් විතත ගාහපතී තෙම සුධම්මී සඵවිරයනට "සාමිනී, සුධම්මී ආර්යයන් වහන්සේ හෙට දවස පිණිස මාගේ බත සඵවිර වරුන් වහන්සේ සමග ඉවසන සේක් වා"යි කී ය. 'ගාහපතීය, කම් නැත, නො ඉවසමි'යි සුධම්මී තෙර කී ය. ඉක්බිති විතත ගාහපතී තෙම 'ආර්යී සුධම්මී තෙමේ ඉවසන්නේ හෝ නොඉවසන්නේ හෝ මට කුමක් කරන්නේ ද'යි ආයුෂමත් සුධම්මී සඵවිරයන් වැඳ පැදකුණු කොට තික්ම ගියේ ය.

6. ඉක්බිති විතත ගාහපතී තෙමේ ඒ රුත්‍රිය ඇවැමෙන් සඵවිර භික්ඛුන් සඳහා ප්‍රණීත වූ කැ යුතු බුදිය යුතු ආහාරපාන පිළියෙල කරවූයේ ය. ඉක්බිති ආයුෂමත් සුධම්මී තෙම 'විතත ගාහපතී විසින් සඵවිර භික්ඛුනට පිළියෙල කරණ ලද්ද දක්නෙමි නම් ඉතා යෙහෙකැ'යි පෙරවරුගෙහි හැඳ පෙරෙව පාසිවුරු ගෙණ විතත ගාහපතීයාගේ නිවෙස්ත කරා පැමිණියේ ය. පැමිණ පැණැවූ අස්තෙහි වැඩ හුන්නේ ය.

7. අඵ ඛො චිතොතා ගහපතී යොතොසමා සුධමමො තෙනුපසඛකමී. උපසඛකමීනා ආයසමනතං සුධමමං අභිවාදෙනා ඵකමනතං නිසීදී. ඵකමනතං නිසීනතං ඛො චිතො ගහපතීං ආයසමා සුධමමො ඵතදවොච: පහුතා ඛො හෙ ඉදං ගහපතී ඛාදනීයං තොජනීයං පටියනතං. ඵකා'ව ඛො ඉධ නත්ථි යදීදං ත්ලසඛදුට්ඨිකා'ති. "බහුමභි වත මෙ හතොත රතනෙ බුද්ධිවචනෙ විජ්ජමානෙ අයොසන සුධමමෙන යදෙව කිඤ්චි භාසිතං යදීදං ත්ලසඛදුට්ඨිකා'ති".

8 භුතපුබ්බං හතොත දකඛිණොපථකා වාණීජා පුරත්ථිමං ජනපදං අගමංසු වණීජ්ජාය. තෙ තතො කුකකුට්ඨිං ආනෙසුං. අඵ ඛො සා හතොත කුකකුට්ඨි කාසෙන සද්ධිං ස:වාසං කපෙසසී. සා පොතකං ජනෙසී. යද ඛො සො හතොත කුකකුට්ඨිපොතනො කාකවසං වසසී කුකාමො හොතී, 'කාකකුකකුට්ඨි' වසසතී. යද කුකකුට්ඨිසං වසසී කුකාමො හොතී, 'කුකකුට්ඨිකා'ති වසසතී. ඵවමෙව ඛො හතොත බහුමභි රතනෙ බුද්ධිවචනෙ විජ්ජමානෙ අයොසන සුධමමෙන යදෙව කිඤ්චි භාසිතං යදීදං 'ත්ලසඛදුට්ඨි-කා'ති.

9. "අකෙකාසසී මං නිං ගහපතී. පරිභාසසී මං නිං ගහපතී. ඵසො තෙ ගහපතී ආවාසො, පකකමිසසාමී"ති. "නාහං හතොත අයොසන සුධමමං අකෙකාසාමි. න පරිභාසාමී. වසකු හතොත අයොසන සුධමමො මච්ඡිකාසණෙධි. රමණීයං අච්චාටකවනං. අහං අයොසස සුධමමසං උසසුකකං කරිසාමි විචරපිණ්ඩපාතනනාසනගිලානසව්වයනෙසජ්ජපරිකාරානනනි." දුතීයමපි ඛො -පෙ- තතීයමපි ඛො ආයසමා සුධමමො. චිතො ගහපතීං ඵතදවොච: "අකෙකාසසී මං නිං ගහපතී. පරිභාසසී මං නිං ගහපතී. ඵසො තෙ ගහපතී ආවාසො. පකකමිසසාමී"ති. "කහං හතොත අයොසන සුධමමො ගමිසසතී"ති. "සාවත්ථිං ඛො අහං ගහපතී ගමිසසාමි හගවනං දසසනායා"ති. "තෙන කි හතොත යඤ්ච අතතනා හණිතං, යං ව මයා හණිතං, තං සබ්බං හගවතො ආරොචෙහී. අනච්ඡරියං ඛො පතෙතං හතොත යං අයොසන සුධමමො පුතදෙව ච්ච්ඡිකාසණං පච්චාගච්ඡය්‍යා"ති.

10. අඵ ඛො ආයසමා සුධමමො සෙතාසනං සංසාමෙනා පතන-විචරමාදය යෙන සාවත්ථි තෙන පකකාමී. අනුපුබ්බෙන යෙන සාවත්ථි, ජෙතවනං අනාථපිණ්ඩකසං ආරුමො, යෙන හගවා, තෙනුපසඛකමී. උප-සඛකමීනා හගවනං අභිවාදෙනා ඵකමනතං නිසීදී. ඵකමනතං නිසීනතො ඛො ආයසමා සුධමමො යඤ්ච අතතනා හණිතං, යඤ්ච චිතොත ගහපතීතා හණිතං, තං සබ්බං හගවතො ආරොචෙහී.

7. ඉක්බිති විතත ගෘහපතී තෙම ආයුෂමත් සුධම්මාන් කරා පැමිණියේ ය. පැමිණ ආයුෂමත් සුධම්මී සඵචිරයන් වැද එකත්පසෙක හුන්නේ ය. එක් පසෙක හුන් විතත ගෘහපතීයාට ආයුෂමත් සුධම්මී සඵචිර තෙම “ගෘහපතීය, ඔබ විසින් බොහෝ වූ මේ කැසුකු වූ ද බුදිය යුතු වූ ද ආහාරපාන පිළිපයල කරණ ලද්දේ වෙයි. තලසහලා නම් එක ම දූයක් පමණක් මෙහි නැතැ”යි කී ය. (එවිට ගැහැවි මෙසේ කී ය.) “ඒකාන්තයෙන් රුවන් වැනි බොහෝ බුදුචදන් ඇති කල්හිත් සුධම්මී ආයතීයන් වහන්සේ විසින් ‘තලසහලා’ යැ යි සුලු දූයක් ම කියන ලදී.”

8. ස්වාමීනි, පෙර වූවක් කියමි: දක්ෂිණාපඵයෙහි වැසි වෙලෙන්දෙ වෙලෙදම පිණිස පෙරදිග ජනපදයට ගියෝ ය. ඔහු එ දෙසින් කිකිලියක ගෙනාවෝ ය. ස්වාමීනි, ඉන් පසු ඒ කිකිලි කවුඩකු ගා සංවාසකලා. ඔහු තොමෝ පැටියකු වැදුවා. “ස්වාමීනි, යම් විටෙක ඒ කුකුළු පැටියා කවුඩුගඩ කරණු කැමැති වේ ද, එ කල්හි ‘කාකකුකකුට’ ය යි හඬ ලයි. යම් කලෙක කුකුළු හඬ හඬ ලනු. කැමැති වේ ද, එ කල්හි ‘කුකකුටකාක’ ය යි හඬ ලයි. ස්වාමීනි, එ පරිද්දෙන් ම ඒකාන්තයෙන් රුවන් වැනි බොහෝ බුද්ධිවචන ඇති කල්හි සුධම්මී ආයතීයන් වහන්සේ විසින් යම් ඒ ‘තලසහලා’ ය යි කියවක් ම කියන ලදී” යි කී ය.

9. “ගෘහපතීය, තෝ මට ආක්‍රොශ කෙරෙහි ය. ගෘහපතීය, තෝ මට පරිභව මෙණෙහි ය. ගෘහපතීය, (මෙන්න,) තෙල තොපගේ ආවාසය, මම නික්ම යන්නෙමි” යි කී ය. “ස්වාමීනි, ආයතී සුධම්මීයන් වහන්සේට මම ආක්‍රොශ නො කරමි. පරිභව නො කරමි. ස්වාමීනි, ආයතී සුධම්මීයන් වහන්සේ මච්ඡිකාසණ්ඩ නගරයෙහි වසන ඡස්ක් වා. මේ ඇඹැල්ල චනය සිත් අලවනසුලු ය. මම ආයතී සුධම්මීයන් වහන්සේට සිවුරු පිඬුවා සෙනසුන් ගිලන්පස බෙහෙත්පිරිකර පිණිස ඊතා කරමි” යි ගෘහපතී තෙම කී ය. දෙවනුත් සුධම්මී සඵචිර තෙමේ විතත ගෘහපතීහට “ගැහැවිය, තෝ මට ආක්‍රොශ කෙරෙහි ය. පරිභව කෙරෙහි ය. මෙන්න, තොපගේ ආවාසය, මම මෙසින් බැහැර මි” යි කී ය. “ස්වාමීනි, ආයතී සුධම්මීයන් වහන්සේ කොහි වහිනසේක් ද” යි හේ ඇසී ය. “ගැහැවිය, මම භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දකිනු පිණිස සැවැත් නුවරට යන්නෙමි” යි තෙරණුවෝ කීහ. “ස්වාමීනි, එසේ නම් තමන් වහන්සේ උසින් යමක් කියන ලද ද, මවිසිනුත් යමක් කියන ලද ද, ඒ සියල්ල භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කල මැනවි. ස්වාමීනි, යම් කෙසකින් සුධම්මී ආයතීයන් වහන්සේ නැවතත් මච්ඡිකාසණ්ඩයට පෙරලා එන්නාහ යන මේ කාරණය නම් පුද්ගලයක් නො චන්නේ ය” යි ගැහැවි කී ය.

10. ඉක්බිති ආයුෂමත් සුධම්මී සඵචිර තෙමේ සෙනසුන් නැත් පත් කොට පාසිවුරු රැගෙන සැවැත් නුවර බලා නික්මිණ. පිළිවෙලින් සැවැත් නුවර දෙවරම් වෙහෙර භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත පැමිණියේ ය. පැමිණ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වැද එකත්පසෙක හුන්නේ ය. එකත්පසෙක හුන් සුධම්මී ආයුෂමත් තෙමේ යමක් තමා විසින් කියන ලද ද, යමක් විතත ගෘහපතීයා විසින් කියන ලද ද, ඒ සියල්ල භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කෙලේ ය.

11. විගරහී බුද්ධෝ හගවා: අනනුවච්චිකං මොඝපුරිස අනනුලොඡිකං අප්පභිරුපං අස්සාමණකං අකප්පියං අකරණීයං. කථං හී නාම තිං මොඝපුරිස විතතං ගහපතීං සද්ධං පසන්නං දායකං කාරකං සබ්බුපට්ඨාකං හීතෙන බුංසෙසසි, හීතෙන චලොසෙසසි. නෙතං මොඝපුරිස අප්පසන්නාතං වා පසාදාය -පෙ- විගරහිසා ධම්මං කථං කචා හීකචු ආමනොසි:

12. තෙන හී හීකචුවෙ සඛෙසා සුධම්මස්ස හීකචුතො: පටිසාරණීයකල්මං කරොතු 'විතොතා තෙ ගහපතී ඛමාපෙතඛෙධො'ති. එවඤ්ච පන හීකචුවෙ කාතඛමං:

පඨමං සුධම්මො හීකචු වොදෙනඛෙධො. වොදෙචා සාරෙතඛෙධො, සාරෙචා ආපතති ආරොපෙනඛෙධො. ආපතති ආරොපෙචා වෘතොතන හීකචුතා පටිඛලෙන සඛෙසා ඤාපෙතඛෙධො:

“සුඤ්ඤාං මෙ භනොත සඛෙසා. අයං සුධම්මො හීකචු විතතං ගහපතීං සද්ධං පසන්නං දායකං කාරකං සබ්බුපට්ඨාකං හීතෙන බුංසෙසි, හීතෙන චලොසසි. යදි සබ්බස්ස පනතකලලං සඛෙසා සුධම්මස්ස හීකචුතො: පටිසාරණීයකල්මං කරෙය්‍ය 'විතොතා තෙ ගහපතී ඛමාපෙතඛෙධො'ති. එසා ඤාතන්.

සුඤ්ඤාං මෙ භනොත සඛෙසා: අයං සුධම්මො හීකචු විතතං ගහපතීං සද්ධං පසන්නං දායකං කාරකං සබ්බුපට්ඨාකං හීතෙන බුංසෙසි, හීතෙන චලොසසි. සඛෙසා සුධම්මස්ස හීකචුතො: පටිසාරණීයකල්මං කරොති 'විතොතා තෙ ගහපතී ඛමාපෙතඛෙධො'ති. යස්සායසචතො ඛමති සුධම්මස්ස හීකචුතො: පටිසාරණීයස්ස කල්මස්ස කරණං 'විතොතා තෙ ගහපතී ඛමාපෙතඛෙධො'තී සො: තුණ්හස්ස. යස්ස නිකඛමති, සො: භාසෙය්‍ය.

11. භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ ගඬා කල සේක: “හිස් පුරුෂයා, නොනිසි ය, නොසුදුසු ය, නො ගැලපෙන්නේ ය. මහණදමට නොතරම් ය. නොකැප වුවකි. නොකටයුත්තකි. හිස් පුරුෂයා, තෝ කෙසේ නම් සැදුහැඬී පැහැදුනු දායක වූ කැපකරු වූ සංඝයාගේ උපසායක වූ විතත ගෘහපතිහට ලාමක වචනයෙන් නින්දා කෙලෙහි ද? පහත් වචනයෙන් ගඬා කෙලෙහි ද? හිස් පුරුෂයා, මේ කාරණය නොපැහැදුනවුන්ගේ පැහැදීම පිණිස හෝ පැහැදුනවුන්ගේ ප්‍රසාදබාහුලය පිණිස හෝ නො වෙයි. වැලි දු හිස් පුරුෂයා, මෙය නොපහත් වූවන්ගේ නොපහත්බව පිණිස ද, පහත් වූ ද ඇතැමුන්ගේ වෙනස් බව පිණිස ද පවතියි.”... සුඛම භික්ෂුහට ගරභා භද්‍රජුරුප දූහැමි කථා කොට භික්ෂුන් ඇමතු සේක:

12. මහණෙනි, එහෙයින් සංඝ තෙමේ සුඛම භික්ෂුහට ‘සුඛ විසින් විතත ගෘහපති තෙමේ ඝෟමා කරවිය යුත්තේ ය’ යි කියා පටිසාරණීය කමීය කෙරේ වා.

මහණෙනි, ඒ පටිසාරණීය කමීය මෙසේ කල යුතු ය: පලමු කොට සුඛම භික්ෂු තෙමේ වොදනා කල යුතු යි. වොදනා කොට (කරුණ) සිහි පත් කරවිය යුතු යි. සිහිපත් කරවා ඇවැත නැංවිය යුතු යි. ඇවැත නංවා ව්‍යකත වූ ප්‍රතිබල දක්ෂ මහණකු විසින් සංඝ තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු යි:

“සාමනී, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ සුඛම නම් භික්ෂු තෙමේ ශුඛාවත් ප්‍රසන්න වූ දායක වූ කැපකරු වූ සංඝෝපසායක වූ විතත නම් ගෘහපතිහට ලාමක වචනයෙන් ආත්‍රොශ කෙළේ ය. ලාමක වචනයෙන් ගඬා කෙළේ ය. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත් නම් සංඝ තෙමේ සුඛම භික්ෂුහට ‘ඔබ විසින් විතත නම් ගැහැටි තෙම ඝෟමා කරවිය යුත්තේ ය’ යි පටිසාරණීය කමීය කරන්නේය. (කල යුතු ය.) මේ ඤාතිය යි.

සාමනී, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. මේ සුඛම නම් භික්ෂු තෙමේ සැදුහැඬී පැහැදුනා වූ දායක වූ කාරක වූ සංඝඋපසායක වූ විතත නම් ගැහැටිහට ලාමක වචනයෙන් ආත්‍රොශ කෙළේ ය. පහත් වචනයෙන් නින්දා කෙළේ ය. සංඝ තෙමේ සුඛම භික්ෂුහට ‘තා විසින් විතත ගෘහපති තෙම ඝෟමා කරවිය යුතු ය’ යි පටිසාරණීයකමීය කරයි. යම් ආයුෂමතකුහට ඔබ විසින් විතත ගෘහපති තෙම ඝෟමා කරවිය යුත්තේය’ යි සුඛම භික්ෂුහට පටිසාරණීය කමීය කිරීම රුචි වේ නම් තෙ-තෙමේ නිශ්ශබ්ද වේවා, යමකුට රුචි නො වේ නම්, තෙ තෙමේ කියාවා.

දුතියමපි එතමඡං වදමි -පෙ- තතියමපි එතමඡං වදමි: සුණාතු මෙ හනෙන සඛෙසා. අයං සුධමමො භික්ඛු විතතං ගහපතීං සද්ධං පසසනතං දුග්ගං කාරකං සබ්බපට්ඨාකං භිනෙන බ්‍රු:සෙසි, භිනෙන වලොසි. සඛෙසා සුධමමසං භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං කරොති 'විතෙනා තෙ ගහපතී ඛමාපෙනඛො'ති. යසායසමතො ඛමති සුධමමසං භික්ඛුනො පටිසාරණීයසං කථමසං කරණං 'විතෙනා තෙ ගහපතී ඛමාපෙනඛො'ති, සො ඩුණහසං. යසං තකකමති සො භාසෙය්‍ය.

කතං සඛෙසන සුධමමසං භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං 'විතෙනා තෙ ගහපතී ඛමාපෙනඛො'ති. ඛමති සඛසං, තසමා ඩුණති. එවමෙනං ධාරයාමි'ති.

අධමමකමමදවාදසකං

1. තීභි භික්ඛවෙ තීභවෙහති සමන්තාගතං පටිසාරණීයකමමං අධමමකමමඤ්ච හොති අවිතසකමමඤ්ච දුට්ඨපජනඤ්ච: අසමමුඛා කතං හොති, අපට්ඨවජ්‍යා කතං හොති, අපට්ඨකුසල කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීභවෙහති සමන්තාගතං පටිසාරණීයකමමං අධමමකමමං ච හොති අවිතසකමමං ච දුට්ඨපජනඤ්ච.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීභවෙහති සමන්තාගතං පටිසාරණීයකමමං අධමමකමමං ච හොති අවිතසකමමඤ්ච දුට්ඨපජනඤ්ච: අනාපතතීයා කතං හොති, අදෙසනාගාමිතීයා ආපතතීයා කතං හොති, දෙසිතාය ආපතතීයා කතං හොති -පෙ-.

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීභවෙහති -පෙ- අධමමකමමං ච හොති -පෙ- අපවාදෙතීයා කතං හොති, අසාරෙතීයා කතං හොති, ආපතතීයා අනාරොපෙතීයා කතං හොති -පෙ-

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීභවෙහති -පෙ- අධමමකමමං ච හොති -පෙ- අසමමුඛා කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීභවෙහති -පෙ- අධමමකමමං ච හොති -පෙ- අපට්ඨවජ්‍යා කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීභවෙහති -පෙ- අධමමකමමං ච හොති -පෙ- අපට්ඨකුසල කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

දෙවනුවත් මේ කාරණය කියමි... තෙවනුවත් මේ කාරණය කියමි: ස්වාමීනී, සංඝ තෙතම මාගේ වචනය අසාවා. මේ සුඛම භික්ෂු තෙතම ඉඬා ඇති පැහැදුනා වූ පසය දෙන්නා වූ සංඝකාඨාස කරන්නා වූ සංඝයාට උච්චත් කරන්නා වූ විතත නම ගැහැවිහට පහත් වචනයෙන් කින්ද කෙලේ ය. පහත් වචනයෙන් ගැරැහී ය. සංඝ තෙමේ සුඛම භික්ෂුහට 'ඕබ විසින් විතත ගැහැවි තෙම ක්ෂමා කරවිය යුත්තේ යැ' යි පටිසාරණිය කමය කරයි. යම් ආයුෂමනකුහට 'විතත ගහපති තෙම ඔබ විසින් ක්ෂමා කරවිය යුතු ය' යි සුඛම භික්ෂුහට පටිසාරණියකමය කිරීම රූවි වේ නමු, හෙ තෙම කින්ඝබද වේවා. යමකුට රූවි නො වේ නමු හෙ තෙතම කියාවා.

සංඝයා විසින් සුඛම භික්ෂුහට 'විතත ගහපති තෙමේ ඕබ විසින් ක්ෂමා කරවිය යුතු ය' යි පටිසාරණියකමය කරණ ලදී. සංඝයාට එය රූවි යි. එ හෙයින් නිහඬ ය. මේ කාරණය මෙසේ සලකමි" යි.

අධිමමකමමදවාදහකය

1. මහණෙනි, අංග තුණෙකින් යුක්ත වූ පටිසාරණිය කමය නොදැහැමි කමෙක් ද වෙයි. අවිනය කමෙක් ද වෙයි. නොමතාව සංභීදුනෙක් ද වෙයි: නොහමුයෙහි කරණ ලද්දේ වේද, නොපිලිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, පිලිණ නො ගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අංග තුණින් යුක්ත පටිසාරණියකමය නොදැහැමි කමෙක් ද වෙයි. අවිනය කමෙක් ද වෙයි. මතාව හොසංභීදුනෙක් ද වෙයි.

2. මහණෙනි, අන්ය වූ ද අංග තුණෙකින් යුක්ත වූ පටිසාරණිය කමය නොදැහැමි කමෙක් ද වෙයි. අවිනය කමෙක් ද වෙයි. නොමතාව සංභීදු-නෙක් ද වෙයි: ඇවැත් තැනි කල්හි කරණලද්දේ වේ ද, දෙසීමෙන් පිරිසිදු නොවන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද ඇවැත දෙසු කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ තෙඅහින් යුතු පටිසාරණියකමය...

3. මහණෙනි, අනිත් තෙඅහකින් යුක්තවූ පටිසාරණියකමය ද නොදැහැමි කමෙක් ද වෙයි... වෝදනා නොකොට කරණ ලද ද, සිහිපත් නොකරවා කරණ ලද ද, ඇවැත් නොතංවා කරණ ලද ද...

4. මහණෙනි, අනිත් තෙඅහකින් යුක්ත වූ පටිසාරණියකමය ද නො දැහැමිකමෙක් ද වෙයි... නොහමුයෙහි කරණ ලද ද, නොදැහැමින් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද...

5. මහණෙනි, අනිත් තෙඅහකින් යුක්ත වූ පටිසාරණියකමය ද නොදැහැමිකමෙක් ද වෙයි... නො පිලිවිස කරණ ලද ද, නොදැහැමින් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද...

6. මහණෙනි, අනිත් තෙඅහකින් යුක්තවූ පටිසාරණියකමය ද නො දැහැමිකමෙක්ද වෙයි... පිලිණ නොගෙණ කරණ ලද ද, නොදැහැමින් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද යන තුණ යි...

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බහති -පෙ- අධම්මකමමං ච හොති -පෙ- අනාපචතියා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බහති -පෙ- අධම්මකමමං ච හොති -පෙ- අදෙසනායාමිතියා ආපචතියා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

9. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බහති -පෙ- අධම්මකමමං ච හොති -පෙ- දෙසිතාය ආපචතියා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

10. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බහති -පෙ- අධම්මකමමං ච හොති -පෙ- අවොදෙඤ්ඤා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

11. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බහති -පෙ- අධම්මකමමං ච හොති -පෙ- අසාරෙඤ්ඤා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

12. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බහති -පෙ- අධම්මකමමං ච හොති -පෙ- ආපචතියං අනාරොපෙඤ්ඤා කතං හොති, අධම්මෙන කතං හොති. වග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහබ්බහති සමනනාගතං පටිසාරණීයකමමං අධම්මකමමඤ්ඤා භොති අවිතයකමමඤ්ඤා දුටුපසනනඤ්ඤා.

පටිසාරණීයකමම අධම්මකමමදවාදසකං නිට්ඨිතං.

ධම්මකමමදවාදසකං

1. තීහි භික්ඛවෙ අබ්බහති සමනනාගතං පටිසාරණීයකමමං ධම්මකමමං ච හොති විතයකමමඤ්ඤා හුටුපසනනඤ්ඤා: සමමුඛා කතං හොති, පටිපුච්ඡා කතං හොති, පටිඤ්ඤාය කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහබ්බහති සමනනාගතං පටිසාරණීයකමමං ධම්මකමමං ච හොති විතයකමමං ච හුටුපසනනං ච.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බහති සමනනාගතං පටිසාරණීයකමමං ධම්මකමමං ච හොති, විතයකමමං ච, හුටුපසනනං ච: ආපචතියා කතං හොති, දෙසනායාමිතියා ආපචතියා කතං හොති, අදෙසිතාය ආපචතියා කතං හොති -පෙ-

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බහති -පෙ- ධම්මකමමං ච හොති -පෙ- වොදෙඤ්ඤා කතං හොති, සාරෙඤ්ඤා කතං හොති, ආපචතියං අසාරොපෙඤ්ඤා කතං හොති -පෙ-

7. මහණෙනි, අතින් තෙ අගෙකින් යුතු පටිසාරණියකමය ද නොදැනැම්කමෙක් ද වෙයි... නොඇවැතෙහි කරණ ලද ද, නොදැනැම්න් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද...

8. මහණෙනි, අතින් තෙ අගෙකින් යුතු පටිසාරණියකමය ද නොදැනැම්කමෙක් ද වෙයි... දෙසීමෙන් පිරිසිදු නොවන ඇවැතෙහි කරණ ලද ද, නොදැනැම්න් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද...

9. මහණෙනි, අතින් තෙ අගෙකින් යුතු පටිසාරණියකමය ද නොදැනැම්කමෙක් ද වෙයි... ඇවැත දෙසු කල්හි කරණ ලද ද, නොදැනැම්න් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද...

10. මහණෙනි, අතින් තෙ අගෙකින් යුතු පටිසාරණියකමය ද නොදැනැම්කමෙක් ද වෙයි... වෝදනා නොකොට කරණ ලද ද, නොදැනැම්න් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද...

11. මහණෙනි, අතින් තෙ අගෙකින් යුතු පටිසාරණියකමය ද නොදැනැම්කමෙක් ද වෙයි... සිහි නොකරවා කරණ ලද ද, නොදැනැම්න් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද...

12. මහණෙනි, අතින් තෙ අගෙකින් යුතු පටිසාරණියකමය ද නො දැනැම්කමෙක් ද වෙයි... ඇවැත නො නගා කරණ ලද ද, නොදැනැම්න් කරණ ලද ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද ද... මහණෙනි, මේ තෙ අතින් යුතු පටිසාරණිය කමය නොදැනැම්කමෙක් ද වෙයි. අවිනයකමෙක් ද වෙයි. නොමනාව සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

පටිසාරණිය කමයෙහි අධිකමී දෙලොස නිමයේ ය.

ධම්කමීද්වාදශකය

1. මහණෙනි, අංග තුණෙකින් යුත් පටිසාරණියකමය දැනැම් කමෙක් ද වෙයි, විනය කමෙක් ද වෙයි, මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි: හමුවෙහි කරණ ලද ද, පිළිවිස කරණ ලද ද, පිළිණ නෙණ කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ තෙ අතින් යුත් පටිසාරණියකමය දැනැම් කමෙක් ද වෙයි, විනය කමෙක් ද වෙයි, මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

2 මහණෙනි, අතින් තෙ අගෙකින් යුත් පටිසාරණියකමය ද දැනැම් කමෙක් ද වෙයි, විනයකමෙක් ද වෙයි, මැනැවින් සංහිදුනෙක් ද වෙයි: ඇවැත ඇති කල්හි කරණ ලද ද, දෙසීමෙන් පිරිසිදු වන ඇවැතෙහි කරණ ලද ද, ඇවැත නොදෙසු කල්හි කරණ ලද ද...

3. මහණෙනි, අතින් තෙ අගෙකින් යුත් පටිසාරණියකමය ද ධම්කමීයෙක් ද වෙයි... වෝදනා ශකාට කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද...

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- ධම්මකමමං ව හොති -පෙ- සම්මුඛා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති-පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- ධම්මකමමං ව හොති -පෙ- පටිපුච්ඡා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- ධම්මකමමං ව හොති -පෙ- පටිඤ්ඤාය කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති -පෙ-

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- ධම්මකමමං ව හොති -පෙ- ආපතතියා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති -පෙ-

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- ධම්මකමමං ව හොති -පෙ- දෙසනාගාමිනියා ආපතතියා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති සමඤ්ඤන කතං හොති -පෙ-

9. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- ධම්මකමමං ව හොති -පෙ- අදෙසිනාය ආපතතියා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති -පෙ-

10. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- ධම්මකමමං ව හොති -පෙ- වොදෙඤා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති -පෙ-

11. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- ධම්ම කමමං ව හොති -පෙ- සාරෙඤා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති -පෙ-

12. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- ධම්මකමමං ව හොති -පෙ- ආපතතියා ආරොපෙඤා කතං හොති, ධම්මෙත කතං හොති, සමඤ්ඤන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තිහඛෙහති සමන්තාගතං පටිසාරණීය කමමං ධම්මකමමං ව හොති පිනිතකමමං සුචුට්ඨකතං ව.

පටිසාරණීයකමම ධම්මකමමද්වාදසකං නිට්ඨිතං.

ආකඩ්ඛමානවතුකකං

1. පඤ්චභි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා පටිසාරණීයකමමං කරෙය්‍ය: හිභීනං අලාභාය පරිසකකතී, හිභීනං අනන්‍යාය පරිසකකතී, හිභීනං අවාසාය පරිසකකතී, හිභීනං අකෙකාසතී පරිගාසතී, හිභී හිභීහි හෙදෙති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චභෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩ්ඛමානො සඛෙසා පටිසාරණීයකමමං කරෙය්‍ය.

4. මහණෙනි, අනිත් අංග තුණකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්කමීයෙක් ද වෙයි... හමු වෙති කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද වේ ද...

5. මහණෙනි, අනිත් අංග තුණකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්කමීයෙක් ද වෙයි... පිළිපිස කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

6. මහණෙනි, අනිත් තෙ අගකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්කමීයෙක් ද වෙයි... පිළිණ ගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

7. මහණෙනි, අනිත් අංග තුණකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්කමීයෙක් ද වෙයි... ඇවැත ඇති කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

8. මහණෙනි, අනිත් තෙ අගකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්කමීයෙක් ද වෙයි... දෙසීමෙන් පිරිසිදු වන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

9. මහණෙනි, අනිත් තෙ අගකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්කමීයෙක් ද වෙයි... මනාදෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

10. මහණෙනි, අනිත් අංග තුණකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්කමීයෙක් ද වෙයි... වෝදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

11. මහණෙනි, අනිත් තෙ අගකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්කමීයෙක් ද වෙයි... සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

12. මහණෙනි, අනිත් අංග තුණකින් යුතු පටිසාරණීයකමීය ද ධම්කමීයෙක් ද වෙයි... ඇවැත නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අංග තුණකින් යුතු පටිසාරණීය කමීය දැනමි කමෙක් ද වෙයි, විනය කමෙක් ද වෙයි, මැනවින් සංහිඳුනෙක් ද වෙයි.

පටිසාරණීය කමීයෙහි ධම්කමී දොළොස හිමි.

ආකඩබ්බානචතුසකය

1. මහණෙනි, අංග පසෙකින් යුක්ත භික්ෂුහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම් පටිසාරණීය කමීය කරන්නේ ය (කල යුතු යි): ගිහිනට අලාභය පිණිස උත්සාහ කරයි ද, ගිහිනට අනතීය පිණිස උත්සාහ කරයි ද, ගිහිත්තේ නොපිසීම පිණිස (වසන තැනින් බැහැර කරණු පිණිස) උත්සාහ කරයි ද, ගිහිනට ආත්‍රොශ කරයි ද, පරිභව කරයි ද, ගිහියන් ගිහියන් හා බිඳුවයි ද, මහණෙනි, මේ අංග පසින් යුක්ත භික්ෂුහට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් පටිසාරණීයකමීය කරන්නේ ය.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චබ්ගහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සබ්බෙසං පටිසාරණීයකම්මං කරෙය්‍ය: ගිහීනං වුද්ධස්ස අවණණං භාසතී, ගිහීනං ධම්මස්ස අවණණං භාසතී, ගිහීනං සබ්බස්ස අවණණං භාසතී, ගිහී භීතෙන වුංසෙතී, ගිහී භීතෙන වජ්ජනතී, ගිහීනං ධම්මකං පටිසාරණීයකම්මං න සච්චාපෙතී. ඉමෙහි භික්ඛවෙ පඤ්චබ්ගහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සබ්බෙසං පටිසාරණීයකම්මං කරෙය්‍ය.

3. පඤ්චන්තං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සබ්බෙසං පටිසාරණීයකම්මං කරෙය්‍ය: එකො ගිහීනං අලාභාය පරිසකකතී, එකො ගිහීනං අනන්ධාය පරිසකකතී, එකො ගිහීනං අවාතාය පරිසකකතී, එකො ගිහීනං අකෙකාසතී පරිභාසතී, එකො ගිහී ගිහීහි හෙදෙතී. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චන්තං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සබ්බෙසං පටිසාරණීයකම්මං කරෙය්‍ය.

4. අපරෙසම්පි භික්ඛවෙ පඤ්චන්තං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සබ්බෙසං පටිසාරණීයකම්මං කරෙය්‍ය: එකො ගිහීනං වුද්ධස්ස අවණණං භාසතී, එකො ගිහීනං ධම්මස්ස අවණණං භාසතී, එකො ගිහීනං සබ්බස්ස අවණණං භාසතී, එකො ගිහී භීතෙන වුංසෙතී, ගිහී භීතෙන වජ්ජනතී, එකො ගිහීනං ධම්මකං පටිසාරණීයකම්මං න සච්චාපෙතී. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චන්තං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සබ්බෙසං පටිසාරණීයකම්මං කරෙය්‍ය.

ආකඛ්ඛමාන වතුකකං භිට්ඨිතං.

පටිසාරණීයකම්මෙ අට්ඨාරසවතනං

1. පටිසාරණීයකම්මකතෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සම්මා වතති-තබ්බං. නත්‍රායං සම්මා වතතනා: න උපසම්පාදෙනබ්බං. න තිස්සයො දුතබ්බො. න සාමණෙරො උපට්ඨාපෙනබ්බො න භික්ඛුනොවාදකසම්මුති සාදිතබ්බො. සම්මතෙනපි භික්ඛුනිත්තො න ඔවදිතබ්බො. යො අපතනියා සබ්බෙසං පටිසාරණීයකම්මං කතං කොති සා අපතනී න අපජ්ජිතබ්බො, අඤ්ඤා වා තාදිසිකා, තතො වා පාපිට්ඨතරා කම්මං න ගරහිතබ්බං. කම්මිකා න ගරහිතබ්බො. න පකතතස්ස භික්ඛුනො උපොසප්පාඨපෙතබ්බො. න පචාරණා ඨපෙතබ්බො. න සච්චිතියං කාතබ්බං. න අනුචාපදා පට්ඨපෙනබ්බො න ඕකාසො කාරෙතබ්බො. න වොදෙනබ්බො. න සාරෙතබ්බො. න භික්ඛුහි සම්පයාපෙනබ්බන්තී.

පටිසාරණීයකම්මෙ අට්ඨාරසවතනං භිට්ඨිතං.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග පසෙකින් යුක්ත භික්ෂුහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම් පටිසාරණීය කමීය කරන්නේය (කල යුතු යි): ගිහියනට බුදුන්ගේ අගුණ කීයයි ද, ගිහියනට බිමිගේ අගුණ කීයයි ද, ගිහියනට සංඝයාගේ අගුණ කීයයි ද, ගිහියනට පහත් වචනයෙන් ආත්‍රොශ කරයි ද, ගිහියනට ලාමක බසින් ගරහයි ද, ගිහියනට දුන් බාමිමික ප්‍රතිඥාව සත්‍ය නොකරයි ද (කඩ කෙරේ ද), මහණෙනි, මේ අංග පසින් යුක්ත මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් පටිසාරණීය කමීය කරන්නේ ය.

3. මහණෙනි, භික්ෂුන් පස්නමකට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් පටිසාරණීය කමීය කරන්නේය. එක් මහණෙක් ගිහියනට අලාභය පිණිස උත්සාහ කරයි. එක් මහණෙක් ගිහියනට අනභී පිණිස උත්සාහ කරයි. එක් මහණෙක් ගිහියන්ගේ නොපිසීම පිණිස උත්සාහ කරයි. එක් මහණෙක් ගිහියනට ආත්‍රොශ පරිභව කරයි. එක් මහණෙක් ගිහියන් ගිහියන් හා බිඳුවයි. මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් පස් නමට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් පටිසාරණීය කමීය කරන්නේ ය.

4. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද භික්ෂුන් පස්නමකට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් පටිසාරණීය කමීය කරන්නේය. එක් නමක් ගිහියනට බුදුරුවන්හි අගුණ කීයයි. එක් නමක් ගිහියන්ට දුමුරුවන්හි අගුණ කීයයි. එක් නමක් ගිහියනට සගුරුවන්හි අගුණ කීයයි. එක් නමක් ගිහියනට ලාමක වචනයෙන් අවමන් කරයි ගිහියනට පහත් බසින් ගරහයි. එක් නමක් ගිහියනට කල දූතැම් පිලිණ කඩ කරයි. මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් පස් නමට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් පටිසාරණීයකමීය කරන්නේ ය.

ආකඩබමානවතුකනය හිමි.

පටිසාරණීයකමීයෙහි අටොලොස්වන

1. මහණෙනි, පටිසාරණීය කමීය කරණු ලැබූ මහණහු විසින් (අටලොස් නිසාරණ වනට) අනුව මැනවින් පැවැතිය යුතු යි එහිමේ මැනවින් පවතින පරිදි යි. තමන් උපාධ්‍යාය ව උපසම්පද නො කල යුතු යි. නිස නො දිය යුතු යි. හෙරණකු ලවා උවචන් කරවා නොගත යුතු යි මෙහෙණිනට ඔවා දීමේ සමමතිය නො ඉවැසිය යුතු යි. සමමතිය ලදුහු විසින් ඔවා නො දිය යුතු යි. යම් ඇවැතකට සංඝයා විසින් පටිසාරණීය කමීය කරණ ලද ද, ඒ ඇවතට නො පැමිණිය යුතු යි. එවැනි අන් ඇවැතකට හෝ නො පැමිණිය යුතු යි. එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ නො පැමිණිය යුතු යි. කමීයට නො ගැරැහිය යුතු යි. කමී කල සංඝයාට නො ගැරැහිය යුතු යි. පුවතන් මහණහුගේ පොහෝ තැබීම නො කල යුතු ය. එ වැන්නහුගේ පවුරුණු තැබීම නොකලයුතු ය. සමමතිය කමීය නො කලයුතු ය. විහාරයෙහි දෙවු තනතුරෙහි නොපිහිටිය යුතු ය. අවකාශ නො කරවිය යුතුය. වෝදනා නො කල යුතු ය. සාරණා නොකල යුතු ය. භික්ෂුන් ඔවුනොවුන් කලහයෙහි නො යෙදිය යුතු යි.

පටිසාරණීය කමීයෙහි අටොලොස් වන හිමි.

නිජට්ඨපසස්සමේහනබ්බආට්ඨාරසකං

1. ආථ මො සබ්බෙසා සුඛමමස්ස භික්ඛුනො ජට්ඨකාරණීයකමමං අකාසී, “විතෙතා තෙ ගහපතී බමාපෙතබ්බො”ති. සො සෂෙඛන ජට්ඨකාරණීයකමමකතො මච්ඡිකාසණ්ඩං ගනාඨි, මච්චාභුතො නාසකඛි විතතං ගහපතීං බමාපෙතං. සො ජුතදෙවු සාවඤ්චං ජට්ඨාගඤ්ඡී. භික්ඛු ඵචමාභංසු: “බමාපිනො තයා ආට්ඨසො සුඛමමෙ විතෙතා ගහපතී”ති. ඉදාහං ආට්ඨසො මච්ඡිකාසණ්ඩං ගනාඨි, මච්චාභුතො නාසකඛි විතතං ගහපතීං බමාපෙතං. ගගටතො ඵතමෙඨා ආරුඤ්චෙසුං.

2. තෙන හි භික්ඛවෙච සබ්බෙසා සුඛමමස්ස භික්ඛුනො අනුදුතං දෙභු විතතා ගහපතීං බමාපෙතං. ඵචං ඵ ජන භික්ඛවෙච දුතතබ්බො: ජඨමං භික්ඛු යාචිතබ්බො. යාචිතා ච්ඡතෙතන භික්ඛුනා ජට්ඨලෙත සබ්බෙසා ඤ්ඤපෙතබ්බො:

“සුඤ්ඤා ජෙ මෙ හතෙත සබ්බෙසා. යදි සබ්බස්ස ජතතකලුං, සබ්බෙසා ඉඤ්ඤාමං භික්ඛුං සුඛමමස්ස භික්ඛුනො අනුදුතං දදෙය්‍ය විතතං ගහපතීං බමාපෙතං. ඵසා ඤ්ඤතී.

සුඤ්ඤා ජෙ මෙ හතෙත සබ්බෙසා. සබ්බෙසා ඉඤ්ඤාමං භික්ඛුං සුඛමමස්ස භික්ඛුනො අනුදුතං දෙති විතතං ගහපතීං බමාපෙතං. යස්සායස්මතො බමති ඉඤ්ඤාමස්ස භික්ඛුනො සුඛමමස්ස භික්ඛුනො අනුදුතස්ස දානං විතතං ගහපතීං බමාපෙතං, සො භුණ්හස්ස. යස්ස තකඛමති, සො හාසෙය්‍ය.

දිනෙතා සබ්බෙසන ඉඤ්ඤාමො: භික්ඛු සුඛමමස්ස භික්ඛුනො අනුදුතො විතතං ගහපතීං බමාපෙතං. බමති සබ්බෙසා, තසමා භුණ්ඤී. ඵචමෙතං ඛාරයාමී”ති.

3. තෙන භික්ඛවෙච සුඛමමෙත භික්ඛුනා අනුදුතෙන භික්ඛුනා සද්ධීං මච්ඡිකාසණ්ඩං ගනාඨි, විතෙතා ගහපතී බමාපෙතබ්බො. “බම ගහපතී, ජසාඤ්ඤමී තං”ති. ඵචං වෙ චුච්චමානො බමති, ඉඤ්ඤෙතං කුසලං. නො වෙ බමති, අනුදුතෙන භික්ඛුනා චතතබ්බො: “බම ගහපතී ඉමස්ස භික්ඛුනො, ජසාඤ්ඤති තතති” ඵචං වෙ චුච්චමානො බමති, ඉඤ්ඤෙතං කුසලං. නො වෙ බමති අනුදුතෙන භික්ඛුනා චතතබ්බො: “බම ගහපතී ඉමස්ස භික්ඛුනො. අභං තා ජසාඤ්ඤමී”ති. ඵචං වෙ චුච්චමානො බමති ඉඤ්ඤෙතං කුසලං. නො වෙ බමති අනුදුතෙන භික්ඛුනා චතතබ්බො: “බම ගහපතී ඉමස්ස භික්ඛුනො සබ්බස්ස චචතතනා”ති. ඵචං වෙ චුච්චමානො බමති ඉඤ්ඤෙතං කුසලං.

හොසත්හිඳුටියසුතු අංග අටොලොය

1. ඉක්බිති සංඝ තෙමේ සුධම් හිඤ්ඤාට 'ඔබ ටහත්සේ විසින් විතත ගැහැටි තෙම කමා කරවිය යුතු ග' සි පටිසාරණිය කමිය කෙලේ ය. සබ්බසා විසින් පටිසාරණිය කමිය කරණු ලැබු ඒ සුධම් හිඤ්ඤා තෙම මකු වූයේ, තේජස් රහිත වූයේ විතත ගැහැටියා කමවත්තට නො හැකි විය. ඒ සුධම් හිඤ්ඤා තෙම නැවතත් සැලැත් නුවරට පෙරලා පැමිණියේ ය. හිඤ්ඤා "ඇවැත්නි, සුධම්සිති, ඔබ විසින් විතත ගැහැටි තෙමේ කමවන ලද දූ?" සි මෙසේ කීහ. "ඇවැත්නි, මම වනාහි මච්ඡිකාසණ්ඩගට ගොස් තෙද නැති වූයෙමි, විතත ගාහපතියා කම වත්තට නොහැකි වීම" සි සේ කී ය. (හිඤ්ඤා) ගාග්‍යවතුන් ටහත්සේට මේ කරුණ සැල කලෝ ය.

2. එහෙයින් "මහණෙනි, සංඝ තෙමේ සුධම් හිඤ්ඤාට විතත ගැහැටියා කමවත්තට අනුදුතගකු දේවා. මහණෙනි, මෙසේ දිය යුතු සි: පලවු ව මහණ තෙතමි යැදිය යුතු සි. එසේ යැද ප්‍රතිබල විගත් මහණකු විසින් සංඝ තෙතමි මෙසේ දැන්විය යුතු සි:

"සාමිනි, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. ඉදින් සංඝගාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම්, සංඝ තෙමේ විතත ගැහැටියා කමා කරවනු පිණිස සුධම් නම් හිඤ්ඤාට මේ නම් මහණහු අනුදුතගකු කොට දේවා. මේ ඤාත්තිය සි.

සාමිනි, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. සංඝ තෙමේ සුධම් හිඤ්ඤාට විතත ගැහැටියා කමවනු පිණිස මේ නම් මහණ අනුදුත- ගකු කොට දෙයි. විතත ගාහපතියා කමවනු පිණිස සුධම් හිඤ්ඤාට මේ නම් මහණහු අනුදුතගකු කොට දීම යම් ආයුචෙතකුකට රැවි මේ නම්, හෙ ජනම නිශ්ශබ්ද වේවා. යමකුට රැවි නො වේ නම්, හෙ තෙමේ කථා කෙරේවා (කියාවා).

සංඝගා විසින් සුධම් හිඤ්ඤාට විතත ගැහැටියා කමවනු පිණිස මේ නම් ඇති හිඤ්ඤා තෙමේ අනුදුතගකු කොට දෙන ලදී. එය සංඝගාට රැවි සි (අභිමත සි). එහෙයින් නිශ්ශබ්ද සි. මෙය මෙසේ දරමි (සලක මි)" සි.

3. මහණෙනි, සුධම් හිඤ්ඤා විසින් ඒ අනුදුත මහණහු සමග මච්ඡිකා- සණ්ඩගට ගොස් "ගාහපතිය, කමිහු මැනැව් නොප පකදවමි" සි (නොපගේ පැහැදීම පතමි) විතත ගාහපතී තෙම කැමැටිය යුතු සි. ඉදින් මෙතේ කියනු ලබන්නේ කමා නම් තෙල මැනවි, ඉදින් නො කමා නම් අනුදුත මහණහු විසින් "ගැහැටිය, මේ හිඤ්ඤාට කමා කල මැනවි. තොප පකදවා ය සි (නොපගේ ප්‍රසාදය පතා ය සි) කිය යුතු සි. මෙසේ කියනු ලබන්නේ ඉදින් කමා නම්, එසේ එය යහපතී. ඉදින් කමා නො කෙරේ නම් අනුදුත හිඤ්ඤා විසින් "ගැහැටියා මේ හිඤ්ඤාට කමා කල මැනවි. මම නොප පකදවමි" සි (නොපගේ පැහැදීම පතමි) කිය යුතු සි. ඉදින් මෙසේ කියනු ලබන්නේ කමා නම් ඒ මැනවි. ඉදින් නො කමා නම් අනුදුත හිඤ්ඤා විසින් "සංඝගාගේ වචනයෙන් මේ හිඤ්ඤාට කමව" සි කිය යුතු සි. ඉදින් මෙසේ කියනු ලබන්නේ කම සි ද ඒ මැනවි.

නො වෙ බමනී, අනුදුතෙන භික්ඛුනා සුධම්මං භික්ඛුං විතතස්ස ගහපතීනො දස්සනුපචාරං අවිජ්ඣාපෙඤා සවණ්ණපචාරං අවිජ්ඣාපෙඤා එකංසං උතතරාසඛ්භා කාරාපෙඤා උකකුට්ඨං නීසීදුපෙඤා අඤ්ඤාපිට්ඨං පඤ්ඤාපෙඤා සා ආපතනී දෙසාපෙඤාබ්බා'නි.

4.. අඵ බො ආයස්මා සුධම්මො අනුදුතෙන භික්ඛුනා සද්ධිං මච්ඡිකා-සණ්ඨං ගතවා විතතං ගහපතීං බමාපෙසී. සො සම්මා චතතනී, ලොමං පානෙතී, නෙඤාරං චතතනී. භික්ඛු උපසඛිකම්මනා එවං වදෙති: 'අහං ආට්ඨසො සඛෙඤන පටිසාරණීයකම්මකතො සම්මා විතතාමි, ලොමං පානෙමි, නෙඤාරං චතතාමි. කථං නු බො මයා පටිජ්ජිතබ්බ'නනී. භගවතො එතමඤ්ඤං ආරොචෙසුං. තෙන භිහික්ඛවෙ සඛෙඤා සුධම්මස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීය-කම්මං පටිපසස්සලොභතු.

1. පඤ්චති භික්ඛව ආදායති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං: උපසමාපදෙති, නිස්සයං දෙති, සාමණේරං උපට්ඨාපෙති, භික්ඛුනොවාදකසමුමුතීං සාදියතී, සම්මතොපි භික්ඛුතීයො ඔවදතී. ඉමෙති බො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං: යාය ආපතනීයා සඛෙඤන පටිසාරණීයකම්මං කතං භොති තං ආපතනීං ආපජ්ජතී, අඤ්ඤං වා නාදිසිකං, තතො වා පාපිට්ඨනරං, කම්මං ගරහතී, කම්මිකෙ ගරහතී. ඉමෙති බො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං.

3. අට්ඨති භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීය-කම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං: පකතතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධපෙති, පචාරණං ධපෙති, සච්චතීයං කතරාතී, අනුචාදං පට්ඨපෙති, ඔකාසං කාතරතී, වොදෙති, සාතරතී, භික්ඛුතී සම්පයොජෙති. ඉමෙති බො භික්ඛවෙ අට්ඨහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං.

පටිසාරණීයකම්මම
නපමිපසස්සලොභනබ්බඅට්ඨාපසකං නිට්ඨිතං.

ඉදින් කමා නො කෙරේ නම්, අනුදුත භික්ෂුහු විසින් සුධම් භික්ෂු තෙම විකතගාභ්‍යනියාට පෙණෙන තෙක් මානය නොඉන්ම වා ඇසෙන තෙක් මානය නොඉක්මවා උතුරුසහ එකස් කරවා උත්කුටුකයෙන් හිඳුවා ඇදීලී බඳවා ඒ ඇවැත දෙසවිය යුතු යි.

4. ඉක්බිති ආයුෂ්මත් සුධම් තෙම අනුදුත භික්ෂු සමග මච්චිකාසණධියට ගොස් විකතගාභ්‍යනියා කමා කරවී ය. ඒ සුධම් භික්ෂු තෙම මැනවින් පවතීයි. භික්ෂුන් අනුව හැසිරෙයි අටොලොස් නිස්තරණ වන පුරයි. භික්ෂුන් වෙත එලඹ මෙසේ කියයි: “ඇවැත්නි, මම සංඝයා විසින් පටිසාරණීයකමීය කරණු ලැබුයෙමි මැනවින් පවතිමි. භික්ෂුන් අනුව හැසිරෙමි. නිස්තරණ වන් අනුව පවතිමි. මවිසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු ‘ද?’” යි. භික්ෂුහු මේ කාරණය භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කලහ. මහණෙනි, එසේ වී නම් සබ්බ තෙමේ සුධම් භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීය කමීය සන්හිඳුවා ලත්තේ ය.

1. “මහණෙනි, අංග පසෙකින් යුක්ත භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීය කමීය නො සන්හිඳුවිය යුතු යි: තමා උපාධ්‍යාය ව උපසම්පද කෙරෙයි ද, නීස දෙසි ද, හෙරණකු ලවා උවචන් කරවා ගණී ද, මෙහෙණිනට ඔවා දීමේ සමමයිය ඉවසයි ද, සමමයිය ලදහු ඊසිනුදු මෙහෙණිනට ඔවා දෙයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීය කමීය නො සන්හිඳුවිය යුතු යි.

2. මහණෙනි, අත්‍ය වූ ද පඤ්ච අඛගයකින් යුක්ත මහණහුගේ පටිසාරණීය කමීය නො සංසිඳුවිය යුතු යි: යම් ඇවැතකින් සංඝයා විසින් පටිසාරණීය කමීය කරන ලද්දේ මේ නම් ඒ ඇවැතට පෑමිණේ ද, එ බඳු වූ අන් ඇවැතකට හෝ පෑමිණේ ද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ පෑමිණේ ද, කමීයට ගරහයි ද, කාරක සංඝයාට ගරහයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණහුගේ පටිසාරණීය කමීය නො සන්හිඳුවිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, අංග අටකින් යුතු මහණහුගේ පටිසාරණීය කමීය නො නැවැත්විය යුතු යි: පුච්චත් මහණහුට පොහොය තබා ද, පචුරුණු තබා ද, සච්චනීය කම් කරයි ද, වෙහෙර දෙවූ තැන් ආදී ප්‍රධාන කම් කරයි ද, අවකාශ කරවයි ද, වොදතා කරයි ද, ඇවැත් සිහිපත් කරවයි ද, භික්ෂුන් ඔවුනොවුන් හා කැඟයට යොදවයි ද, මහණෙනි, මේ අටහින් යුතු මහණහුගේ පටිසාරණීය කමීය නො සන්හිඳුවිය යුතු යි.

පටිසාරණීය කමීයෙහි නො සන්හිඳුවිය යුතු අංග අටොලොස නිමි.

පටිපසසමෂෙහනබ්බිඅට්ඨාරසකං

1. පඤ්චති භික්ඛවෙ අබ්‍යෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසමෂෙහනබ්බං: න උපසමපාදෙති, න නිස්සයං ඡෙදති, න සාමඤ්ඤං උපට්ඨාපෙති, න භික්ඛුනොවාදකසමුත්ථිං සාදියති, සමමනොපි භික්ඛුනියො න ඔවදති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චගමනෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසමෂෙහනබ්බං.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චගමනෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසමෂෙහනබ්බං: යාය ආපනතියා සබ්බෙන පටිසාරණීයකමමං කතං හොති, නං ආපනතීං න ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා නාදිසිකං, තනො වා පාපිට්ඨතරං, කමමං න ගරහති, කමමිකො න ගරහති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චගමනෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසමෂෙහනබ්බං.

3. අට්ඨති භික්ඛවෙ අබ්‍යෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසමෂෙහනබ්බං: න පකතන්තස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ඤ්ඤෙති, න පචාරණං ඤ්ඤෙති, න සවචනීයං කරොති, න අනුවාදං පට්ඨපෙති, න ඔකාසං කරොති, න වොදෙති, න සාරෙති, න භික්ඛුති සමපයොජෙති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨගමනෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසමෂෙහනබ්බං.

**පටිසාරණීයකමමම
පටිපසසමෂෙහනබ්බිඅට්ඨාරසකං නිට්ඨිතං.**

[පටිපසසමෂනං:]

1. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ පටිපසසමෂෙහනබ්බං: තෙන¹ භික්ඛවෙ සුඛමමන භික්ඛුනා සබ්බං උපසමකමිත්ථා එකංසං උත්තරාසඛිතං කරිත්ථා බ්‍රහ්මචාරීභික්ඛුනං පාදෙ වජ්ජිත්ථා උකඤ්චිකං නිසීදිත්ථා අඤ්ජලිං පග්ගාහෙත්ථා එවමස්ස වචනීයො: අහං හන්තෙහ සබ්බෙන පටිසාරණීයකමමකතො සමමා වන්තාමි, ලොමං පානෙමි, තෙජ්ජාරං වන්තාමි, පටිසාරණීයස්ස කමමස්ස පටිපසසද්ධිං යාවාමිති. දුතියමපි යාවිතබ්බො, තතියමපි යාවිතබ්බො.

වෘත්තෙන භික්ඛුනා පටිබලොත සබ්බෙසා ඤ්ජපතබ්බො:

“සුඤ්ඤා මෙ හන්තෙහ සබ්බෙසා: අයං සුඛමමො භික්ඛු සබ්බෙන පටිසාරණීයකමමකතො සමමා වන්තති, ලොමං පානෙති, තෙජ්ජාරං වන්තති, පටිසාරණීයස්ස කමමස්ස පටිපසසද්ධිං යාවති. යදි සබ්බස්ස පත්තකලලං, සබ්බෙසා සුඛමමස්ස භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසමෂෙහයා, එසා ඤ්ජතති.

1. තෙනති - සීචු.

සන්තිද්‍රවීය යුතු අංග අටොළොස

1. මහණෙනි, අංග පසකින් යුත් මහණහුගේ පටිසාරණීය කමීය සන්තිද්‍රවීය යුතු යි: උපසම්පදා නො කරවයි ද, නිස නො දෙසි ද, හෙරණකු ලවා උවටත් නොකරවයි ද, මෙහෙණිනට ඔවා දීමේ සමමතිය නො ඉවසයි ද, සම්මතිය ලද්දේ තමුදු මෙහෙණිනට ඔවා නො දෙසි ද, මහණෙනි, මේ පසගින් යුතු මහණහුගේ පටිසාරණීය කමීය සන්තිද්‍රවීය යුතු ය.

2. මහණෙනි, අතින් අංග පසෙකිනුදු යුතු මහණහුගේ පටිසාරණීය කමීය සන්තිද්‍රවීය යුතු යි: යම් ඇවැතකින් සබසයා විසින් පටිසාරණීය කමීය කරණ ලද්දේ නම් ඒ ඇවැතට නො පැමිණෙයි ද, එ වැනි අන් ඇවැතකට හෝ නො පැමිණෙයි ද, එයට වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ නො පැමිණෙයි ද, කමීයට නො ගරහයි ද, කමීය කලවුනට නො ගරහයි ද, මහණෙනි, මේ පසගින් යුතු මහණහුගේ පටිසාරණීයකමීය සන්තිද්‍රවීය යුතු ය.

3. මහණෙනි, අංග අටකින් යුතු මහණහුගේ පටිසාරණීය කමීය සන්තිද්‍රවීය යුතු ය: පුවතත් මහණහුගේ පොහොය නො තබයි ද, පවුරුණු නො තබයි ද, සවවනීය කමී නො කරයි ද, ප්‍රධානකමී නො කරයි ද, අවකාශ නො කරවයි ද, වොදනා නො කරයි ද, ඇවැත් සිහි පත් නො කරවයි ද, භික්ෂුන් කලහ පිණිය නො යොදවයි ද, මහණෙනි, මේ අටගින් යුත් භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීය කමීය සන්තිද්‍රවීය යුතු යි.

පටිසාරණීය කමීයෙහි සන්තිද්‍රවීය යුතු අංග අටොළොස නිමි.

[සන්තිද්‍රවීම]

1. මහණෙනි, මෙසේ (පටිසාරණීය කමීය) සන්තිද්‍රවීය යුතු ය: මහණෙනි, ඒ සුධම් නම් භික්ෂුහු විසින් සංඝයා වෙත එළඹ උත්තරාසංගය එකස් කොට පොරොවා වැඩි මහලු භික්ෂුන්ගේ පා වැද උකකුටික ව හිඳ ඇදීලි බැඳ මෙසේ කිය යුතු යි: “සවාමීනි, සංඝයා විසින් පටිසාරණීය කමීය කරණු ලැබූ මම මනා ව පවතිමි. භික්ෂුන්ට අනුකූල ව පවතිමි. අටොළොස් නිසාරණ වන්හි පවතිමි. පටිසාරණීයකමීයාගේ සන්තිද්‍රවීම යදීමි”යි. දෙවෙනුවත් යැදිය යුතු යි. තෙවෙනුවත් යැදිය යුතු යි.

ව්‍යක්ත මහණකු විසින් සංඝ තෙමේ දැන්විය යුත්තේ යි:

“සවාමීනි, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ සුධම් භික්ෂු තෙමේ සංඝයා විසින් පටිසාරණීය කමීය කරණු ලැබූයේ මනා ව පවතිනි. අනුකූල ව පවතිනි. නිසාරණවන්හි පවතිනි. පටිසාරණීයකමීයාගේ සන්තිද්‍රවීම යදිනි. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත් නම් සංඝ තෙමේ සුධම් භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීය කමීය සන්තිද්‍රවත්තේ ය. මේ ඤාතිය යි.

සුණාතු මේ හනෙත සඛෙසා: අයං සුධමමො භික්ඛු සඛෙසන පටිසාරණීයකමමකතො සමමා වනනති, ලොමං පාතෙති, නෙජාරං වනනති, පටිසාරණීයසා කමමසා පටිපසසද්ධිං යාවති. සඛෙසා සුධමමසා භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසද්ධෙහති. යසායසමතො ඛමති සුධමමසා භික්ඛුනො පටිසාරණීයසා කමමසා පටිපසසද්ධි, සො තුණහසා, යසා නකබමති, සො භාසෙසය.

දුතියමපි එතමන්ථං වදුමි -පෙ- තතියමපි එතමන්ථං වදුමි. සුණාතු මේ හනෙත සඛෙසා: අයං සුධමමො භික්ඛු සඛෙසන පටිසාරණීයකමමකතො සමමා වනනති, ලොමං පාතෙති, නෙජාරං වනනති, පටිසාරණීයසා කමමසා පටිපසසද්ධිං යාවති. සඛෙසා සුධමමසා භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං පටිපසසද්ධෙහති. යසායසමතො ඛමති සුධමමසා භික්ඛුනො පටිසාරණීයසා කමමසා පටිපසසද්ධි, සො තුණහසා, යසා නකබමති, සො භාසෙසය. පටිපසසද්ධිං සඛෙසන සුධමමසා භික්ඛුනො පටිසාරණීයකමමං, ඛමති සඛෙසසා. තසමා තුණති. එවමෙතං ධාරයාමි”ති.

පටිසාරණීයකමමං වතුන්ථං හිට්ඨිතං.

5. ආපනතියා අදසසනෙ උභෙකවනීයකමමං

1. තෙන සමයෙන බුද්ධො භගවා කොසමඛිසං චිහරති මනාසිතාරාමෙ. තෙන ඛො පන සමයෙන ආයසමා ජනෙතා ආපනතීං ආපජ්ජතා න ඉච්ඡති ආපනතීං පසයිතුං. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨ්ව් -පෙ- නෙ උජ්ඣායනති ඛියනති විපාවෙනති: කථං හි නාම ආයසමා ජනෙතා ආපනතීං ආපජ්ජතා න ඉච්ඡසති ආපනතීං පසයිතුන්ති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමන්ථං ආරොවෙසුං.

2. අථ ඛො භගවා එතසමිං තිදනෙ එතසමිං පකරණෙ භික්ඛු-සඛිකං සනතිපාතාපෙඤා භික්ඛු පටිපුච්ඡි “සචමං කීර හිකබ්වෙ ජනෙතා භික්ඛු ආපනතීං ආපජ්ජතා න ඉච්ඡති ආපනතීං පසයිතු” නති. සචමං භගවා,

3. විහරති බුද්ධො භගවා: “කථං හි නාම සො භික්ඛවෙ මොසපුර්සො ආපනතීං ආපජ්ජතා න ඉච්ඡසති ආපනතීං පසයිතුං, තෙනං හිකබ්වෙ අපසනනාතං වා පසාදය -පෙ- විහරෙතීවා ධම්මිං කථං කඤා භික්ඛු ආමනෙතසි:

යවාමිනී, සඛස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ සුඛමේ භික්ෂු තෙමේ සංඝයා විසින් පටිසාරණීය කමය කරණ ලද්දේ මනා ව පවතියි. අනුකුල ව පවතියි. නිඤ්ජරණ වන්හි පවතියි. පටිසාරණීයකමයාගේ සන්තිදුට්ඨ යදියි. සඛස තෙමේ සුඛමේ භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීය කමය සන්තිදුට්ඨයි. යම් ආයුඡමතකුට සුඛමේ භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීයකමය සන්තිදුට්ඨ රුචි වේ නම්, හෙ තෙම නිශ්ශබ්ද වේවා. යම්කුට රුචි නො වේ නම් හෙ තෙම කියාවා.

දෙවනුව මේ කරුණ කියමි... තෙවනුව මේ කරුණ කියමි: සඛස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ සුඛමේ භික්ෂු තෙමේ සංඝයා විසින් පටිසාරණීය කමය කරණු ලැබුයේ මැනවින් පවතියි. අනුකුල ව පවතියි. නිඤ්ජරණවන්හි පවතියි. පටිසාරණීය කමයාගේ සන්තිදුට්ඨ යදියි. සඛස තෙමේ සුඛමේ භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීයකමය සන්තිදුට්ඨයි. සුඛමේ භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීය කමය සන්තිදුට්ඨ යම් ආයුඡමතකුට අභිමත නම් හෙතෙම නිශ්ශබ්ද වේවා. යම්කුට අභිමත නොවේ නම් හෙ තෙම කියාවා. සඛසයා විසින් සුඛමේ භික්ෂුහුගේ පටිසාරණීය කමය සන්තිදුට්ඨවනුදී. සඛසයාට එය අභිමත යි. එහෙයින් නිශ්ශබ්ද ය. මේ කරුණ මෙසේ පිලියණිමි’.

සිවුවැනි වූ පටිසාරණීය කමය නිමි.

5. ඇවැත් නොදැක්මෙහි උභෙධපනීය කමය

1. එසමයෙහි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ ශොඝඛා නුවර (සම්පයෙහි) ශොඝිතාරාමයෙහි වැඩ වාසය කරණ සේක. එකල්හි ආයුඡමත් ජනන තෙමේ ඇවැතට පැමිණ ඇවැත දකිනු නොකැමැති වෙයි. යම් ඒ භික්ෂු කෙනෙක් අලොච්ඡයෝ ද, ... ඒ භික්ෂුහු ලාමක භෞට සිතත්. දොස් පවසත්. නුගුණ පතුරවත්. ඉක්බිති ඒ භික්ෂුහු මේ කාරණය භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කලාහු ය.

2. ඉක්බිති භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නීදහයෙහි මේ ප්‍රාථ්‍යා-වසරයෙහි භික්ෂුසංඝයා රැස් කරවා භික්ෂුන් විවාල සේක: “මහණෙනි, ජනන භික්ෂු තෙමේ ඇවැතට පැමිණ ඇවැත දකින්නට නො කැමැති වෙයි’ යනු සැබෑද ?” “භාග්‍යවතුන් වහන්ස, සැබෑ ය.”

3. භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ “මහණෙනි, කෙසේ නම් ඒ හිස් පුරුෂයා ඇවැතට පැමිණ ඇවැත දකින්නට නො කැමැති වේ ද?” යි නිජු කල සේක. “මහණෙනි, මෙය නොපැහැදුනවුන්ගේ පැහැදීමට හෝ නො වෙයි....” ඉරහා දහැමි කපා වදාරා භික්ෂුන් ඇමතු සේක:

4. තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසා ඡන්තස්ස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරොතු අසමොගා සඛෙසන. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ කාතඛබං: පඨමං ඡන්තො භික්ඛු වොදෙනඛො. වොදෙනො සාරෙතඛො. සාරෙතො ආපනතී ආරොපෙතඛො. ආපනතීං ආරොපෙතො ව්‍යතෙතන භික්ඛුනා පටිබලෙන සඛෙසා ඤ්ඤපෙතඛො:

5. “සුණාතු මෙ භනෙත සඛෙසා: අයං ඡන්තො භික්ඛු ආපනතීං ආපජ්ජතො න ඉච්ඡති ආපනතීං පසයිතුං. යදි සඛ්ඤ්ඤා පනතකලලං සඛෙසා ඡන්තස්ස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරොස අසමොගා සඛෙසන. එසා ඤ්ඤතී.

සුණාතු මෙ භනෙත සඛෙසා: අයං ඡන්තො භික්ඛු ආපනතීං ආපජ්ජතො න ඉච්ඡති ආපනතීං පසයිතුං. සඛෙසා ඡන්තස්ස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරොති අසමොගා සඛෙසන. යසායසමතො ඛමති ඡන්තස්ස භික්ඛුනො උකෙඛපනීයස්ස කමමස්ස කරණං අසමොගා සඛෙසන, සො තුණ්හස්ස. යස්ස නකඛමති සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමන්ථං වදාමි -පෙ- තතියමපි එතමන්ථං වදාමි: සුණාතු මෙ භනෙත සඛෙසා: අයං ඡන්තො භික්ඛු ආපනතීං ආපජ්ජතො න ඉච්ඡති ආපනතීං පසයිතුං. සඛෙසා ඡන්තස්ස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරොති අසමොගා සඛෙසන. යසායසමතො ඛමති ඡන්තස්ස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයස්ස කමමස්ස කරණං අසමොගා සඛෙසන, සො තුණ්හස්ස. යස්ස නකඛමති සො භාසෙය්‍ය.

කතං සඛෙසන ඡන්තස්ස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං අසමොගා සඛෙසන. ඛමති සඛ්ඤ්ඤා. තසමා තුණ්හී. එවමෙතං ඛාරොමි”ති.

6. ආවාසපරමපරඤ්ච භික්ඛවෙ සංසථ ‘ඡන්තො භික්ඛු ආපනතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමකතො අසමොගා සඛෙසනා’ති.

4. “එසේ නම් මහණෙනි, සංඝ තෙමේ ජනන භික්ෂුහට ඇවැත් නොදැක්මෙහි සඛසයා හා සලොහාග නැති උකෙඛපනීය කමීය (ධම්මිඡ සලොහාගයෙන් චෙන් කිරීමේ කමීය) කෙරේවා. මහණෙනි, එය මෙසේ කල යුතු යි: පලමු ච ජනන භික්ෂු තෙමේ වොදනා කල යුතු යි. වොදනා කොට ඇවැත සිහිපත් කැරැවිය යුතු යි. සිහිපත් කරවා ඇවැත නැංවිය යුතු යි. ඇවැත නංවා ප්‍රතිබල වූ ව්‍යක්ක මහණකු විසින් සඛස තෙමේ දැන්විය යුතු යි:

5. “සාමිනි, සඛස තෙමේ මාගේ චචනය අසාවා: මේ ජනන භික්ෂු තෙම ඇවැතට පැමිණ ඇවැත දැක්නට නොකැමැති වෙයි. දුදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්නම් සඛස තෙම ජනන භික්ෂුහට සඛසයා සමග ධම්මිඡසමිහොගය නොපවත්වන සේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙඛපනීය කමීය කරන්නේ ය. මේ ඤානීය යි.

සාමිනි, සඛස තෙම මාගේ චචනය අසාවා. මේ ජනන භික්ෂු තෙම ඇවැතට පැමිණ ඇවැත දැක්නට නොකැමැති වෙයි. සංඝ තෙම ජනන භික්ෂුහට සංඝයා සමග ධම්මිඡසමිහොග නොපවත්වන සේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙඛපනීය කමීය කරයි. යම් ආයුෂමතකුට ජනන භික්ෂුහට සඛසයා සමග ධම්මිඡසලොහාග නොපවත්වන සේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙඛපනීයකමීය කිරීම රූපි නම් හෙ තෙම නිශ්ශබ්ද වන්නේය. යමකුට රූපි නො වේ නම් හෙ තෙම කියන්නේ ය.

දෙවනුත් මේ කරුණ කියමි... තෙවනුත් මේ කරුණ කියමි: සාමිනි, සඛස තෙම මාගේ චචනය අසාවා: මේ ජනන භික්ෂු තෙම ඇවැතට පැමිණ ඇවැත දැකීමට නොකැමැති වෙයි. සංඝ තෙම ජනන භික්ෂුහට සඛසයා සමග ධම්මිඡසලොහාග නොපවත්වන සේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙඛපනීය කමීය කරයි. ජනන භික්ෂුහට සඛසයා සමග ධම්මිඡසලොහාග නොපවත්වන සේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙඛපනීය කමීය කිරීම යම් ආයුෂමතකුට රූපි වේ නම් හෙතෙම නිශ්ශබ්ද වන්නේ ය. යමකුට රූපි නො වේ නම් හෙ තෙම කියන්නේ ය.

සඛසයා විසින් ජනන භික්ෂුහට සඛසයා සමග ධම්මිඡ සලොහාග නොපවත්වන සේ ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙඛපනීය කමීය කරණ ලදී. සඛසයාට එය අභිමත යි. එහෙයින් නිශ්ශබ්ද යි. මේ කරුණ මෙසේ දරමි.

9. ‘මහණෙනි, ජනන භික්ෂු තෙම සංඝයා සමග ධම්මිඡ සලොහාග නොපවත්වන ලෙස ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙඛපනීය කමීය කරණ ලද්දේය’යි කැම ආවාසයෙහි ආරොචනය කරවු.

අධමමක මමදවාදයකං

1. තිභි භික්ඛවෙ අබෙහති සමන්තාගතං ආපත්තියා අදසසනෙ උකෙබපනීයකමම. අධමමකමමඤ්ච හොති අවිනයකමමඤ්ච දුටුපසන්නඤ්ච: අසමමුඛා කතං හොති, අපටිපුච්ඡා කතං හොති, අපටිඤ්ඤය කතං හොති. ඉමෙහි බො භික්ඛවෙ තීහබෙහති සමන්තාගතං ආපත්තියා අදසසනෙ උකෙබපනීයකමම. අධමමකමමඤ්ච හොති අවිනයකමමඤ්ච දුටුපසන්නඤ්ච.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබෙහති සමන්තාගතං ආපත්තියා අදසසනෙ උකෙබපනීයකමම. අධමමකමමඤ්ච හොති අවිනයකමමඤ්ච දුටුපසන්නඤ්ච: අනාපත්තියා කතං හොති, අදෙසනාගාමිනියා ආපත්තියා කතං හොති, දෙසිතාස ආපත්තියා කතං හොති -පෙ-

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබෙහති -පෙ- අවොදෙචා කතං හොති, ආපත්තියා අසාරෙචා කතං හොති, අනාරොපෙචා කතං හොති -පෙ-

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබෙහති -පෙ- අසමමුඛා කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබෙහති -පෙ- අපටිපුච්ඡා කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබෙහති -පෙ- අපටිඤ්ඤය කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබෙහති -පෙ- අනාපත්තියා කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබෙහති -පෙ- අදෙසනාගාමිනියා ආපත්තියා කතං හොති, අධමමෙන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති -පෙ-

අධම්මකම්මදායකය

1. මහණෙනි, තෙ අඟකින් යුක්ත වූ ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චනිය කමය නොදැහැමි කමයක් ද වෙයි. අවිනය කමයක් ද වෙයි. නොමනා ව සන්තිඋනක් ද වෙයි: නොහමුවෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොපිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, පිළිණ නොගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අංග තුණින් යුක්ත වූ ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චනිය කමය නොදැහැමි කම ද අවිනය කම ද නොසන්තිඋනා ලද ද වෙයි.

2. මහණෙනි, අන්ය වූ ද අංග තුණකින් යුත් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චනිය කමය නොදැහැමි කම ද වෙයි. අවිනය කම ද වෙයි. නොසංසිඋනා ලද ද වෙයි: ඇවැත් නැති කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙසීමෙන් පිරිසිඋ නොවන ඇවැත්තෙහි කරණ ලද්දේ ද, ඇවැත් දෙසු කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද...

3. මහණෙනි, අන්ය වූ ද අංග තුණකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චනිය කමය... වොදනා නොකොට කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහිපත් නො කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත් නොනොවා කරණ ලද්දේ වේ ද...

4. මහණෙනි, අතින් අංග තුණකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චනිය කම නොදැහැමි කම ද වෙයි... නො හමුවෙහි කරණ ලද්දේ ද අදමින් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඟන විසින් කරණ ලද්දේ ද ..

5. මහණෙනි, අතින් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චනිය කම නොදැහැමි කම ද වෙයි... නොපිළිවිස කරණ ලද්දේ ද, නොදැහැමින් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඟන විසින් කරණ ලද්දේ ද...

6. මහණෙනි, අතින් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චනිය කම නොදැහැමි කම ද වෙයි.... පිළිණ නොගෙණ කරණ ලද්දේ ද, අදමින් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඟන විසින් කරණ කරණ ලද්දේ ද.

7. මහණෙනි, අතින් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චනිය කම නොදැහැමි කම ද වෙයි... ඒ ඇවැත් නැතියා වූ කරණ ලද්දේ ද , අදමින් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඟන විසින් කරණ ලද්දේ ද.

8. මහණෙනි, අතින් තෙ අඟකින් යුතු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චනිය කම නොදැහැමි කම ද වෙයි.... දෙසුමෙන් පිරිසිඋ නොවන ඇවැත්තෙහි කරණ ලද්දේ ද, අදමින් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඟන විසින් කරණ ලද්දේ ද,...

9. මහභෙණනි, අනිත් තෙඅභකිත් යුතු ඇඵඵඵත් නොදුක්මෙහි උකෙඵඵනි කම් නොදුභැමි කම් ද වෙයි... ඇඵඵඵත දෙසු කල්හි කරණ ලද්දේ ද, නොදුභැමිත් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යඟු වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ ද...

10. මහභෙණනි, අනිත් තෙඅභකිත් යුතු ඇඵඵඵත් නොදුක්මෙහි උකෙඵඵනි කම් නොදුභැමි කම් ද වෙයි... වොදනා නොකොඵ කරණ ලද්දේ ද අදමිත් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යඟු වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ ද...

11. මහභෙණනි, අනිත් තෙ අභකිත් යුත් ඇඵඵඵත් නොදුක්මෙහි උකෙඵඵනි කම් නොදුභැමි කම් ද වෙයි... සිහිඵත් නොකරඵා කරණ ලද්දේ ද, නොදුභැමිත් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යඟු වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ ද...

12. මහභෙණනි, අනිත් තෙඅභකිත් යුතු ඇඵඵඵත් නොදුක්මෙහි උකෙඵඵනි කම් නොදුභැමි කම් ද වෙයි... ඇඵඵඵත නොනභා කරණ ලද්දේ ද, නොදුභැමිත් කරණ ලද්දේ ද, ව්‍යඟු වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ ද, මහභෙණනි, මේ තෙඅභිත් යුතු ඇඵඵඵත් නොදුක්මෙහි උකෙඵඵනි කම් නොදුභැමිකම් ද වෙයි. අඵතඵ කම් ද වෙයි. නොසන්හිදුනේ ද වෙයි.

අඵමි කම් දෙලොභ හිමි.

ඵමි කම් දෙලොභ

1. මහභෙණනි, තෙඅභකිත් යුතු ඇඵඵඵත් නොදුක්මෙහි උකෙඵඵනිකම් දුභැමි කම් ද වෙයි. ඵතඵ කම් ද වෙයි, මනා ඵ සන්හිදුනක් ද වෙයි: කමුඵවෙහි කරණ ලද්දේ ද, ඵලිඵඵත කරණ ලද්දේ ද, ඵලිණ ගණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහභෙණනි, මේ තෙඅභිත් යුතු ඇඵඵඵත නොදුක්මෙහි උකෙඵඵනි කම් දුභැමි කම් ද වෙයි. ඵතඵ කම් ද වෙයි. මනා ඵ සන්හිදුනේ ද වෙයි.

2. මහභෙණනි, අනිත් තෙඅභකිත් යුතු ඇඵඵඵත නොදුක්මෙහි උකෙඵඵනිකම් දුභැමි කම් ද... ඇඵඵඵත ඇඵඵ කල්හි කරණ ලද්දේ ද දෙසිමෙන් ඵඵසිදු වත ඇඵඵඵතෙහි කරණ ලද්දේ ද, ඇඵඵඵත නොදෙසු කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද,...

3. මහභෙණනි, අනිත් තෙඅභකිත් යුතු ඇඵඵඵත නොදුක්මෙහි උකෙඵඵනි කම් දුභැමි කම් ද වෙයි... කොඵා (වොදනා කොඵ) කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහිඵත් කරඵා කරණ ලද ද, ඇඵඵත නංඵා කරණ ලද්දේ ද,...

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- සමමුඛා කතං භොති, ධම්මෙන කතං භොති සම්ඥෙහන කතං භොති -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- පටිපුච්ඡා කතං භොති, ධම්මෙන කතං භොති, සම්ඥෙහන කතං භොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- පටිඤ්ඤාය කතං භොති, ධම්මෙන කතං භොති, සම්ඥෙහන කතං භොති -පෙ-

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- ආපත්තියා කතං භොති, ධම්මෙන කතං භොති, සම්ඥෙහන කතං භොති -පෙ-

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- දෙසනාගාමිනියා ආපත්තියා කතං භොති, ධම්මෙන කතං භොති, සම්ඥෙහන කතං භොති -පෙ-

9. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- අදෙසීතාය ආපත්තියා කතං භොති, ධම්මෙන කතං භොති, සම්ඥෙහන කතං භොති -පෙ-

10. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- චෝදෙත්වා කතං භොති, ධම්මෙන කතං භොති, සම්ඥෙහන කතං භොති -පෙ-

11. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- සාරෙත්වා කතං භොති, ධම්මෙන කතං භොති, සම්ඥෙහන කතං භොති -පෙ-

12. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තිහඛෙහති -පෙ- ආපත්තියං ආරෝපෙත්වා කතං භොති, ධම්මෙන කතං භොති, සම්ඥෙහන කතං භොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තිහඛෙහති සමන්තාගතං ආපත්තියා අදසානෙ උකෙඛපනීයකම්මං ධම්මකම්මං ච භොති චිතයකම්මං ච සුච්චසන්නං ච.

4. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකිත් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම් දුහැමි කම් ද වෙයි... හමුවෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දුහැමිත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

5. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකිත් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම් දුහැමි කම් ද වෙයි... පිලිවස කරණ ලද්දේ වේ ද, දුහැමිත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

6. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකිත් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම් දුහැමි කම් ද වෙයි... පිලිණ ගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, දුහැමිත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

7. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකිත් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම් දුහැමි කම් ද වෙයි... ඇවැත් ඇති කල්හි කරණ ලද්දේ ද, දුහැමිත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ ද...

8. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකිත් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම් දුහැමි කම් ද වෙයි... දෙසුමෙන් පිරිසිදු වන ඇවැත් ඇති කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද, දුහැමිත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

9. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකිත් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම් දුහැමිකම් ද වෙයි... ඇවැත් නොදෙසු කල්හි කරණ ලද්දේ වේ ද දුහැමිත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

10. මහණෙනි, අනිත් අග තුණකිත් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම් දුහැමි කම් ද වෙයි. විනය කමක් ද වෙයි. මනා ව සන්තිඳුනක් ද වෙයි: සොයා කරණ ලද්දේ වේ ද, දුහැමිත් කරණ ලද්දේ වේ ද. සමග්‍ර වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද,...

11. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකිත් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම් දුහැමි කම් ද වෙයි... සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ ද, දුහැමිත් කරණ ලද්දේ ද, සමග්‍ර වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ ද,...

12. මහණෙනි, අනිත් තෙ අඟකිත් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම් දුහැමි කම් ද වෙයි. විනය කම් ද වෙයි. මනා ව සන්තිඳුනක් ද වෙයි: ඇවැත් නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, දුහැමිත් කරණ ලද්දේ වේද, සමග්‍ර වූ සභන විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ තෙ අනිත් යුතු ඇවැත් නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම් දුහැමිකම් ද වෙයි. විනයකම් ද වෙයි. මනා ව සන්තිඳුනක් ද වෙයි.

ආකඩධමානුජකකං

1. තීඛි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමනනාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩධමානො සඛෙසා ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය: හණ්ඛින-කාරකො හොති කලහකාරකො විවාදකාරකො හස්සකාරකො සඛෙස අභිකාරණකාරකො, බාලො හොති අව්‍යතො ආපතතිඛුලො අනපදො, භිතිසංසට්ඨො විහරති අනුලොමිකෙහි භිතිසංසගෙහි. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීඛඛෙහති සමනනාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩධමානො සඛෙසා ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඛඛෙහති සමනනාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩධමානො සඛෙසා ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය: අභිසීලෙ සීලවිපනො හොති, අජ්ඣාචාරෙ ආචාරවිපනො හොති, අතිදිට්ඨියා දිට්ඨිවිපනො හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීඛඛෙහති සමනනාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩධමානො සඛෙසා ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය.

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඛඛෙහති සමනනාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩධමානො සඛෙසා ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය: මුඛස්ස අවණණං භාසති, ඛම්මස්ස අවණණං භාසති, සඛස්ස අවණණං භාසති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීඛඛෙහති සමනනාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඩධමානො සඛෙසා ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය.

4. තීණණං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඩධමානො සඛෙසා ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය: එකො හණ්ඛිකාරකො හොති කලහකාරකො විවාදකාරකො හස්සකාරකො සඛෙස අභිකාරණකාරකො, එකො බාලො හොති අව්‍යතො ආපතතිඛුලො අනපදො, එකො භිතිසංසට්ඨො විහරති අනුලොමිකෙහි භිතිසංසගෙහි. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඩධමානො සඛෙසා ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය.

5. අපරෙහම්පි භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඩධමානො සංඝො ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය: එකො අභිසීලෙ සීලවිපනො හොති, එකො අජ්ඣාචාරෙ ආචාරවිපනො හොති, එකො අතිදිට්ඨියා දිට්ඨිවිපනො හොති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඩධමානො සඛෙසා ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකමමං කරෙය්‍ය.

ආකඩබ්බොනඵකකය

1. මහණෙනි, අංග භුණකින් යුක්ත භික්ෂුහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ඇවැත් තොදුක්මෙහි උකෙඛපතීය කමීය කරන්නේ ය: යම් මහණෙක් ඛබර කරන්නේ ද, කලහ කරන්නේ ද, විරුඬවාද කරන්නේ ද, වාක්කලහ කරන්නේ ද, සංඝයා හමුළේ අභිකරණ කරන්නේ ද, අව්‍යකත වූ ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තාවූ ඉමක් නැති ඇවැත් ඇත්තා වූ බාලයෙක් වෙයි ද, ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලොමී නොවූ ගිහිසංඝයන් යුක්ත වූයේ වාසය කරයි ද, මහණෙනි, මේ තෙ අභිත් යුතු මහණහට සංඝ තෙම කැමැති වන්නේ නම් ඇවැත් තොදුක්මෙහි උකෙඛපතීය කමීය කරන්නේ ය.

2. මහණෙනි, අනෙකුදු තෙ අභකින් යුතු මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් ඇවැත් තොදුක්මෙහි උකෙඛපතීය කමීය කරන්නේ ය: උතතම ශීලයෙහි (පාමොක් සංවර සිල්ලි) නටුවා වූ සිල් ඇත්තේ ද, උතතමාවාරයෙහි නටුවා වූ ආචාර ඇත්තේ ද, උතතම සමාන්දෂපීයෙහි නටුවා වූ දිට්ඨ ඇත්තේ ද, මහණෙනි, මේ අංග භුණින් යුතු මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් ඇවැත් තොදුක්මෙහි උකෙච්චිකමී කරන්නේ ය.

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග භුණකින් යුක්ත වූ මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් ඇවැත් තොදුක්මෙහි උකෙච්චි කමී කරන්නේ ය. මුදුරුවන්හි අයුණු කියයි ද, දමුරුවන්හි අයුණු කියයි ද, සඟුරුවන්හි අයුණු කියයි ද, මහණෙනි, මේ තෙ අභිත් යුතු මහණහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ඇවැත් තොදුක්මෙහි උකෙච්චි කමී කරන්නේ ය.

4. මහණෙනි, භික්ෂුන් තීදෙනකුන්හට සංඝ තෙම කැමැති නම් ඇවැත් තොදුක්මෙහි උකෙඛපතීයකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් ඛබර කරන්නේ කලහ කරන්නේ විරුඬවාද ඇති කරන්නේ වාක්කලහ කරන්නේ සංඝයා ඉදිරියෙහි අභිකරණ ඇති කරන්නේ වෙයි ද, එක් මහණෙක් අවිසත් ඇවැත් බහුල කොට ඇති, සීමා රහිත ඇවැත් ඇති බාලයෙක් වෙයි ද, එක් මහණෙක් ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලොමී නොවූ ගිහි සභකින් යුක්ත වූයේ වෙසෙයි ද, මහණෙනි, මේ අංග භුණින් යුතු මහණහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ඇවැත් තොදුක්-මෙහි උකෙච්චි කමී කරන්නේ ය.

5. අන්‍ය වූ ද භික්ෂුන් තීදෙනකුන්හට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් ඇවැත් තොදුක්මෙහි උකෙඛපතීය කමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් උතතම ශීලයෙහි නටුවා වූ සිල් ඇත්තේ ද, උතුම් ආචාරයෙහි විපත් ආචාර ඇත්තේ ද, උතුම් සමාන්දෂපීයෙහි විපත් දිට්ඨ ඇත්තේ ද, මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් තීදෙනාට සංඝ තෙමේ කැමැති නම් ඇවැත් තොදුක්මෙහි උකෙච්චි කමී කරන්නේ ය.

6. අපරෙෂමපී භික්ඛවෙ තිණණං භික්ඛුනං ආකඛබ්බමානො සංඝො ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං කරෙය්‍යා: එකො බුද්ධස්ස අවණණං භාසතී. එකො ඛම්මස්ස අවණණං භාසතී. එකො සංඝස්ස අවණණං භාසතී. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තිණණං භික්ඛුනං ආකඛබ්බමානො සංඝො ආපතතීයා අදස්සනෙ අකෙඛපනීයකම්මං කරෙය්‍යා.

ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මෙ ආකඛබ්බමානජනකං නිවසීතං.

ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මෙ තෙවනනාරීසවනනං

1. ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මකතෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සම්මා වතතීතබ්බං. නත්‍රායං සම්මා වතනතා: න උපසම්පාදෙනබ්බං. න නිස්සයො දුතබ්බො. න සාමණෙරො උපට්ඨාපෙතබ්බො. න භික්ඛුනො-වාදකසම්මතී සාදිතබ්බො. සම්මතෙනපි භික්ඛුනීයො න ඔවදිතබ්බො. යාය ආපතතීයා සංඝෙන ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං කතං හොති සා ආපතතී න ආපජ්ජිතබ්බො, අඤ්ඤා වා නාදිසිකා, තතො වා පාපිට්ඨකරා, කම්මං න ගරභිතබ්බං. කම්මිකා න ගරභිතබ්බො. න පකතතතස්ස භික්ඛුනො අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ඤාලීකම්මං සාමිච්චිකම්මං ආසනාභිකාරො සෙය්‍යාභිකාරො පාදෙදකං පාදපිඨං-පාදකඨලීකා පතතච්චරපට්ඨකතං නභානෙ පිට්ඨිපරිකම්මං සාදිතබ්බං. න පකතතෙනා භික්ඛු සීලවිපතතීයා අනුඤ්ඤාසෙතබ්බො. න ආචාරවිපතතීයා අනුඤ්ඤාසෙතබ්බො. න දිවසීවිපතතීයා අනුඤ්ඤාසෙතබ්බො. න ආජීවවිපතතීයා අනුඤ්ඤාසෙතබ්බො. න භික්ඛු භික්ඛුභි හෙදෙනබ්බො. න ගිහීඛජො ඛාරෙතබ්බො. න තිජ්ජීඛජො ඛාරෙතබ්බො. න තිජ්ජීයා සෙවිතබ්බො. භික්ඛු සෙවිතබ්බො. භික්ඛුසිකතියා සිකභීතබ්බං. න පකතතෙනන භික්ඛුනා සද්ධිං එකච්ඡන්තො ආවාසෙ වත්ථබ්බං. න එකච්ඡන්තො අනාවාසෙ වත්ථබ්බං. න එකච්ඡන්තො ආවාසෙ වා අනාවාසෙ වා වත්ථබ්බං. පකතතතං භික්ඛුං දිසවා ආසනා වුට්ඨාතබ්බං. න පකතතෙනා භික්ඛු ආසාදෙනබ්බො අනෙතා වා බභි වා. න පකතතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථො ධපෙතබ්බො. න පචාරණා ධපෙතබ්බො. න සච්චනීයං කාතබ්බං. න අනුචාදෙ පට්ඨාපෙතබ්බො. න ඔකාසො කාරෙතබ්බො. න වොදෙනබ්බො. න සාරෙතබ්බො. න භික්ඛුභි සම්පයොජෙනබ්බන්ති.

ආපතතීයා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මෙ තෙවනනාරීසවනනං නිවසීතං.

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද භික්‍ෂුන් තිදෙනකුන්හට සබස තෙමේ කැමැති වන්නේ නම්, ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙබපනිය කමය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් බුදුරුවන්හි අසුණු කියයි. එක් මහණෙක් දුමුරුවන්හි අසුණු කියයි. එක් මහණෙක් සතුරුවන්හි අසුණු කියයි. මහණෙනි, මේ භික්‍ෂුන් තිදෙනට සබස තෙමේ කැමැත්තේ නම් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙබපනිය කමය කරන්නේ ය.

**ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙබපනිය කමයෙහි
ආකඩබමාන ජකකය හිමිසේ ය.**

ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙබපනිය කමයෙහි තෙසාලිය් වත

1 මහණෙනි, ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙවනිකම් කරණු ලැබූ මහණහු විසින් මොනොවට පැවැතිය යුතු. එහි මේ මොනොවට පැවැත්ම හි: උපසපන් නො කටයුතු. නිය නො දිය යුතු. හෙරණකු උපසපායක කොට නො ගත යුතු. භික්‍ෂුනොවාදකසම්මතිය නො ඉවැසිය යුතු. සමමතිය ලද්දහු විසින් මෙහෙණතට බවා නො දිය යුතු. යම් ඇවැතක් හෙතු කොට සබසයා විසින් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙවනි කම් කරණ ලද නම්, ඒ ඇවැත හෝ, එබඳු අන් ඇවැතක් හෝ, එයට වඩා පවිටු ඇවැතක් හෝ නො ඇවැද්ද යුතු. විනය කමය නො ගැරැහිය යුතු. කමය කලහු නො ගැරැහිය යුතු. පුවතන් මහණක්හුගේ වැදීම ද, දක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම ද, ඇදීලී බැඳුම ද, සාමිවිකමය ද, අසුන් එලැවීම ද, යහන් එලැවීම ද, පාදේනා දිය එලැවීම ද, පාපුටුව-පාදකප්ලිකාව එලැවීම ද, (ඔහු තමා) පාසිටුරු පිලිගැන්ම ද නැමෙහි (ඔහු තමා) පිට පිරියම් කිරීම ද නො ඉවසිය යුතු. පුවතන් මහණෙක් ශීලවිපතතියෙන් වොදිත නො කටයුතු. ආචාරවිපතතියෙන් වොදිත නො කටයුතු. දූවේවිපතතියෙන් වොදිත නො කටයුතු. ආච්ච-විපතතියෙන් වොදිත නො කටයුතු. මහණෙක් මහණුන් කෙරෙන් නො බිඳවිය යුතු. හිහිදද (හුදුවන් ආදිය) නො දුරිය යුතු. නොවුදද (කුහවැහැරි ආදිය) නො දුරිය යුතු. නොවුවෝ නො සෙවිය යුතු. මහණහු සෙවිය යුතු. මහණසිකෙහි හික්මිය යුතු. පුවතන් මහණක්හු හා එක් සෙවෙණිය ඇති ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් සෙවෙණිය ඇති අනාවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් සෙවෙණිය ඇති ආවාසයෙහි ද අනාවාසයෙහි ද නො විසිය යුතු. පුවතන් මහණක්හු දක හුනස්තෙන් නැගී සිටිය යුතු. පුවතන් මහණ තෙම වෙහෙර තුල දී හෝ වෙහෙරින් බැහැර හෝ නො ගැටිය යුතු. පුවතන් මහණක්හුගේ පොහෝ කිරීම නො තැබිය යුතු. පචාරණාව නො තැබිය යුතු. සවවනිය කමය නො කල යුතු. වෙහෙර දෙටුකම් නො කට යුතු. අවකාශ නො කරවිය යුතු. වොදනා නො කටයුතු. ඇවැත් සිහි කරවීම නො කල යුතු. මහණුන් හා කලහයෙහි නො යොදා ලිය යුතු.

**ඇවැත නොදැක්මෙහි උකෙබපනිය කමයෙහි
තෙසාලිය් වත හිමිසේ ය.**

[ජන්තාසා භික්ඛුනො සම්මොචන්තනං]

1. අථ ඛො සඛෙසා ජන්තාසා භික්ඛුනො ආපත්තියා අදසානෙ උකෙකපනීයකම්මං. අකාසී අසමොනං සඛෙසන. සො සඛෙසන ආපත්තියා අදසානෙ උකෙකපනීයකම්මකතො තමා ආවාසා අඤ්ඤං ආවාසං අගමාසී. තත්ථ භික්ඛු තෙව අභිවාදෙසුං. න පච්චුට්ඨෙසුං. න අඤ්ඤාලිකම්මං. න සාමිච්චිකම්මං. අකංසු. න සකකරිංසු. න ගරුකරිංසු. න මානෙසුං. න පුජෙසුං.

සො භික්ඛුහි අසකකරියමානො අගරුකරියමානො අමානීයමානො අපුජියමානො අසකකාරපකතො තමභාපි ආවාසා අඤ්ඤං ආවාසං අගමාසී.

තත්ථපි භික්ඛු තෙව අභිවාදෙසුං. න පච්චුට්ඨෙසුං. න අඤ්ඤාලිකම්මං. න සාමිච්චිකම්මං. අකංසු. න සකකරිංසු. න ගරුකරිංසු. න මානෙසුං. න පුජෙසුං.

සො භික්ඛුහි අසකකරියමානො අගරුකරියමානො, අමානීයමානො අපුජියමානො අසකකාරපකතො තමභාපි ආවාසා අඤ්ඤං ආවාසං අගමාසී.

තත්ථපි භික්ඛු තෙව අභිවාදෙසුං. න පච්චුට්ඨෙසුං. න අඤ්ඤාලිකම්මං. න සාමිච්චිකම්මං. අකංසු. න සකකරිංසු. න ගරුකරිංසු. න මානෙසුං. න පුජෙසුං.

සො භික්ඛුහි අසකකරියමානො අගරුකරියමානො අමානීයමානො අපුජියමානො අසකකාරපකතො පුනදෙව කොසච්චිං පච්චාගඤ්ඤි.

2. සො සම්මා චන්තති. ලොමං පාතෙති, තෙත්ථාරං චන්තති. භික්ඛු උපසඛකම්මිනා එවං වදෙති: “අහං ආටුසො සඛෙසන ආපත්තියා අදසානෙ උකෙකපනීයකම්මකතො සම්මා චන්තාමි. ලොමං පාතෙමි. තෙත්ථාරං චන්තාමි. කථං නු ඛො මහා පටිපජ්ජිතඛබ්බ?”නති.

හගචතො එතමත්ථං ආරොචෙසුං. “තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසා ජන්තාසා භික්ඛුනො ආපත්තියා අදසානෙ උකෙකපනීයකම්මං පටිපජ්ජාසාමෙහතු”.

න පටිපජ්ජාසාමෙහතඛබ්බ භෙචන්තාර්යකං

1. පඤ්චහි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතසා භික්ඛුනො ආපත්තියා අදසානෙ උකෙකපනීයකම්මං. න පටිපජ්ජාසාමෙහතඛබ්බං: උපසමපාදෙති, නිසායං දෙති, සාමණේරං උපට්ඨාපෙති, භික්ඛුනොවාදකසම්මතීං සාදිසතී, සම්මතොපි භික්ඛුනියො ඔවදති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්ච-හඛෙහති සමන්තාගතසා භික්ඛුනො ආපත්තියා අදසානෙ උකෙකපනීයකම්මං. න පටිපජ්ජාසාමෙහතඛබ්බං.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතසා භික්ඛුනො ආපත්තියා අදසානෙ උකෙකපනීයකම්මං. න පටිපජ්ජාසාමෙහතඛබ්බං: යාය ආපත්තියා සඛෙසන ආපත්තියා අදසානෙ උකෙකපනීයකම්මං. කතං භොති තං ආපත්තියා ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා තාදිසිකං, තයො වා පාපිට්ඨකරං. කම්මං ගරහති, කම්මිකෙ ගරහති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතසා භික්ඛුනො ආපත්තියා අදසානෙ උකෙක-පනීයකම්මං. න පටිපජ්ජාසාමෙහතඛබ්බං.

[ඡනනභිකෂුභුගේ මනාපවැන්ම]

1. ඉක්බිති සඛස තෙමේ ඡනන මහණහට ඇවැන නො දක්නමභි, සඛසයා හා සමෙහාග රහිත වූ උකෙඛපනීය කමීය කෙලේය. හේ ඇවැන නොදක්මෙහි සඛසයා විසින් උකෙඛනී කම් කරණ ලද්දේ ඒ ආවාසයෙන් අනෙක් ආවාසයකට ගියේ ය. එහි මහණහු ඔහු නො ම වැන්දහ. දක හුනස්නෙන් නො ම නැහී සිටියහ. ඇඳිලි බැඳීම ද සාමිචි කමීය ද නො ම කලහ. සත්කාර නො ම කලහ. ගරුකාර නො ම කලහ. බුහුමන් නො ම කලහ. නො ම පිදුහ.

හෙ තෙම මහණුන් විසින් සත්කාර ගරුකාර නො කරණු ලබනුගේ බුහුමන් නො කරණු ලබනුගේ, නො පුදනු ලබනුගේ, අසත්කාරගෙන් මඛනා ලද්දේ ඒ ආවාසයෙන් අනෙක් ආවාසයකට ගියේ ය. එහි ද භිකෂුහු නො ම වැන්දහ. දක හුනස්නෙන් නො ම නැහී සිටියහ. අඤ්ඤාමය නො ම කලහ. සාමිචිකමීය නො ම කලහ. සත්කාර නො ම කලහ. ගරුකාර නො ම කලහ. බුහුමන් නො ම කලහ. නො ම පිදුහ.

හෙ තෙම භිකෂුන් විසින් සත්කාර ගරුකාර නො කරණු ලබනුගේ, බුහුමන් නො කරණු ලබනුගේ, නො පුදනු ලබනුගේ, අසත්කාරගෙන් මඛනා ලද්දේ ඒ ආවාසයෙනුදු අන් ආවාසයකට ගියේ ය. එහි ද භිකෂුහු නො ම වැන්දහ. දක හුනස්නෙන් නො ම නැහී සිටියහ. අඤ්ඤාමී සාමිචිකමී නො ම කලහ. සත්කාර ගරුකාර බහුමාන නො ම කලහ. නො ම පිදුහ.

හෙ තෙම භිකෂුන් විසින් සත්කාර ගරුකාර බහුමාන කරණු නො ලබනුගේ, නො පුදනු ලබනුගේ, අසත්කාරගෙන් මඛනා ලද්දේ, යලි දු කොසොඹු කුවරට පෙරලා ආගේ ය.

2. හෙ තෙම මොනොවට පවතී. අනුලොමී ව පවතී. නිස්තරණ වත අනුව පවතී. මහණුන් කරා එලැඹ “ඇවැත්නි මම සඛසයා විසින් ඇවැන නොදක්මෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරණ ලද්දෙමි මනා ව පවතීම්, අනුලොමී ව පවතීම්, නිස්තරණ වත අනුව පවතීම්. කෙසේ නම් මා විසින් පිලිපැද්ද යුතු ද?”යි මෙසේ කියයි.

භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කලහ. “මහණෙනි, එසේ වී තම සඛස තෙමේ ඡනන මහණහට ඇවැන නොදක්මෙහි උකෙඛපනීය කමීය සන්තිද්‍රවා”යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාල සේක.

නොසන්තිද්‍රවීයයුතු තෙසාලීස

1. “මහණෙනි, අඛප පසෙකින් සමනීත මහණහුගේ ඇවැන නො දක්මෙහි උකෙඛනීකමී නො සන්තිද්‍රවීය යුතු: උපසපන් කෙරේ ද, නිස දේ ද, ගෙරණකු උවටුවකු කොට තමා වෙත සිටුවා ද, භිකෂුනො-වාදක සම්මතිය ඉවසා ද, සමවත වූගේත් මෙහෙණනට ඔවා දෙසි ද, මහණෙනි, මේ පසගින් යුත් මහණහුගේ ඇවැන නොදක්මෙහි උකෙඛනී කමී නො සන්තිද්‍රවීය යුතු.

2. මහණෙනි, අන් අඛප පසෙකිනුදු යුත් මහණහුගේ ඇවැන නො දක්මෙහි උකෙඛනීකමී නො සන්තිද්‍රවීය යුතු: සඛසයා විසින් යම් ඇවැතෙකින් ඇවැන නොදක්මෙහි උකෙඛනීකමී කරණ ලද්දේවේ තම ඒ ඇවැතට පැමිණේ ද, එබඳු අන් ඇවැතකට හෝ, එයට වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ පැමිණේ ද, විනය කමීයට ගරහා ද, කමීය කලවුන් හට ගරහා ද, මහණෙනි, මේ අඛප පසින් සමනීත මහණහුගේ ඇවැන නොදක්මෙහි උකෙඛනීකමී නො සන්තිද්‍රවීය යුතු.

3. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං: පකතතතස්ස භික්ඛුනො අභිවාදනං, පච්චුට්ඨානං, අඤ්ඤාලිකම්මං, සාමීචිකම්මං, ආසනාභිහාරං සාදියති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං.

4. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං: පකතතතස්ස භික්ඛුනො සෙය්‍යාභිහාරං, පාදෙද්දකං, පාදපිඨං-පාදකඨලිකං, පතනච්චරපටිකකණං, නකානෙ පිට්ඨිපරිකම්මං සාදියති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං.

5. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං: පකතතතං භික්ඛුං සීලවිපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙති, ආචාරවිපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙති, දිට්ඨිවිපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙති, ආජීවවිපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙති, භික්ඛු භික්ඛුති හෙදෙති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං.

6. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං: හිතීඛජං ඛාරෙති, තිඤ්ඤාඛජං ඛාරෙති, තිඤ්ඤාසෙචති, භික්ඛු න ඉසවති, භික්ඛුසීකඛාය න හික්ඛති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං.

7 අපරෙභිපි භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං: පකතතෙතන භික්ඛුතා සද්ධිං එකච්ඡන්තො ආවාසෙච වසති, එකච්ඡන්තො අනාචාසෙච වසති, එකච්ඡන්තො ආවාසෙච වා අනාචාසෙච වා වසති, පකතතතං භික්ඛුං දිස්වා ආසනං න උට්ඨාති, පකතතතං භික්ඛුං ආසාදෙති අනෙතා වා ඛභි වා. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං.

8 අට්ඨති භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං: පකතතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධරෙති, පචාරණං ධරෙති, සච්චතීයං කරොති, අනුචාදං පට්ඨපෙති, ඕකාසං කාරෙති, දවාදෙති, සාරෙති, භික්ඛුති සම්පයොජෙති, ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨන්තෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පටිපසස්සලොභනබ්බං.

ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකම්මෙ
න පටිපසස්සලොභනබ්බෙ තෙච්ඡතාදිසකං නිට්ඨිතං.

3. මහණෙනි, අන් අඛග පසෙකිනුදු යුන් මහණහුගේ ඇවැත නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම නො සන්හිදුච්ච යුතු: පුචතන් මහණක්හුගේ අභිචාදන, පච්චුච්චාන, අඤ්ඤාලිකම, සාමිච්චකම, ආසනාභිභාර ඉචසා ද, මහණෙනි, මේ අඛග පසින් යුන් මහණහුගේ ඇවැත නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම නො සන්හිදුච්ච යුතු.

4. මහණෙනි, අන් අඛග පසෙකිනුදු යුන් මහණහුගේ ඇවැත නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම නො සන්හිදුච්ච යුතු: පුචතන් මහණක්හුගේ ශඤ්ඤාභාර, පාදෙදක, පාදපිඨ-පාදකඨලිකා, පාත්‍රච්චර-ප්‍රතිග්‍රහණ, නැමෙහි පාඤ්ඤාපරිකමි යන මේ දු ඉචසා ද, මහණෙනි, මෙකි අඛග පසින් යුන් මහණහුගේ ඇවැත නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම නො සන්හිදුච්ච යුතු.

5. මහණෙනි, අන් අඛග පසෙකිනුදු යුන් මහණහුගේ ඇවැත නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම නො සන්හිදුච්ච යුතු: පුචතන් මහණකුච ඕලුච්චතනියෙන් චොදනා කෙරේ ද, ආචාර චිපතනියෙන් චොදනා කෙරේ ද, දුඤ්චිපතනියෙන් චොදනා කෙරේ ද, ආච්චචිපතනියෙන් චොදනා කෙරේ ද, මහණකු මහණුන් කෙරෙන් බිදුචා ද, මහණෙනි, මේ අඛග පසින් යුන් මහණහුගේ ඇවැත නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම නො සන්හිදුච්ච යුතු.

6. මහණෙනි, අන් අඛග පසෙකිනුදු යුන් මහණහුගේ ඇවැත නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම නො සන්හිදුච්ච යුතු: ගිහිදද දරා ද, තොටුදද දරා ද, තොටුච්චන් සොයා ද, මහණුන් නො සොයා ද, මහණ-සිකෙහි නො හික්මේ ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුන් මහණහුගේ ඇවැත නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම නො සන්හිදුච්ච යුතු.

7 මහණෙනි, අන් අඛග පසෙකිනුදු යුන් මහණහුගේ ඇවැත නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම නො සන්හිදුච්ච යුතු: පුචතන් මහණක්හු හා එකච්චන්ත ආචාසගෙහි චෙසේ ද, එකච්චන්ත අනාචාසගෙහි චෙසේ ද, එකච්චන්ත ආචාසගෙහින් අනාචාසගෙහින් චෙසේ ද, පුචතන් මහණහු දුක හුනස්තෙන් නො නැහි සිටි ද, පුචතන් මහණක්හු ආචාසග තුල දී හෝ එසින් බැහැර දී හෝ ගචා ද, මහණෙනි, මේ අඛග පසින් යුන් මහණහු ඇවැත නො දුක්මෙහි උකෙච්චිකම නො සන්හිදුච්ච යුතු.

8. මහණෙනි, අඛග අටෙකින් යුන් මහණහු ඇවැත නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකම නො සන්හිදුච්ච යුතු: පුචතන් මහණක්හු පොතෝකම තචන්චා ද, පචුරුඤ්ඤ තචන්චා ද, සචචනිය කෙරේ ද, අත්‍රචාදග පිහිටුචා ද, අචකාශ කරචා ද, චොදනා කෙරේ ද, ඇචචන් සිහි කරචා ද, මහණුන් හා කලග කරචා ද, මහණෙනි, මේ අඛග අටින් යුන් මහණහු ඇවැත නො දුක්මෙහි උකෙච්චිකම නො සන්හිදුච්ච යුතු.

ඇවැත නොදුක්මෙහි උකෙච්චිකමහි නොසන්හිදුච්ච යුතු තෙසාලිය හිමිසේ ය.

පටිපසසාමෙහනබබ තෙවහනාරීසකං

1. පඤ්චනී භික්ඛවෙ අඛෙහනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසසාමෙහනබබං: න උපසමාදෙති, න නීසසයං දෙති, න සාමනෙරං උපට්ඨාපෙති, න භික්ඛුනොවාදක සමමතීං සාදීයති, සමමතොපි භික්ඛුනීයො න ඔවදති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චනෙහනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසසාමෙහනබබං.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චනෙහනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසසාමෙහනබබං: යාය ආපනතීයා සඛෙසන ආපනතීයා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමමං කතං හොති තං ආපනතීං න ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා තාදීසිකා, තමනා වා පාපිට්ඨිතරං, කමමං න ගරහති, කමමිකෙ න ගරහති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චනෙහනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසසාමෙහනබබං.

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චනෙහනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසසාමෙහනබබං: න පකතතතසස භික්ඛුනො අභිවාදනං, පච්චුට්ඨානං, අඤ්ජිකමමං, සාමීචි-කමමං, ආසනාභිකාරං සාදීයති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චනෙහනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසසාමෙහනබබං.

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චනෙහනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසසාමෙහනබබං: න පකතතතසස භික්ඛුනො සෙය්‍යාභිකාරං, පාදෙදකං, පාදපිඨං-පාදකඨජිකං, පතතච්චරපටිකතණං, නහානෙ පිට්ඨිපජිකමමං සාදීයති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චනෙහනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසසාමෙහනබබං.

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චනෙහනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසසාමෙහනබබං: න පකතතතං භික්ඛුං සීලච්චතීයා අනුඛංසෙති, න ආචාරච්චතීයා අනුඛංසෙති, න දිට්ඨිච්චතීයා අනුඛංසෙති, න ආජීවච්චතීයා අනුඛංසෙති, න භික්ඛුං භික්ඛුහි හෙදෙති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චනෙහනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදසසනෙ උකෙක-පනීයකමමං පටිපසසාමෙහනබබං.

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චනෙහනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසසාමෙහනබබං: න හිහිඛජං ඛාගෙති, න තිත්ඨියඛජං ඛාගෙති, න තිත්ඨියෙ සෙවති, භික්ඛු සෙවති, භික්ඛුසිකතාය සිකති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චනෙහනී සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආපනතීයා අදසසනෙ උකෙකපනීයකමමං පටිපසසාමෙහනබබං.

සන්තිදුට්ඨය යුතු තෙසාලිය

1. මහණෙනි, අඛණ්ඩ පසෙකින් යුත් මහණකුගේ ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම්ම සන්තිදුට්ඨය යුතු: උපසපන් නො කෙරේ ද, නිස නො දේ ද, තෙරණකු වැටුම්හි නො ලා ද, හිකුනොවාදක සම්මතිය නො ඉවසා ද, සම්මත වූයේ නමුදු මෙහෙණනට හිමා නො දේ ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ පසින් යුත් මහණකුගේ ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම්ම සන්තිදුට්ඨය යුතු.

2. මහණෙනි, අන් අඛණ්ඩ පසෙකින් යුත් මහණකුගේ ඇවැන නො දැක්මෙහි උකෙච්චිකම්ම සන්තිදුට්ඨය යුතු: සබ්බසා විසින් යම් ඇවැනෙකින් ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම්ම කරණ උදුගේ වේ නම් ඒ ඇවැන නො අවදී ද, එබඳු වූ අන් ඇවැනක් හෝ, එයට වඩා ලාමක ඇවැනක් නො අවදී ද, විනයකම්ම නො ගරහා ද, කම්ම කලවුන් නො ගරහා ද, මහණෙනි, මේ පසින් යුත් මහණකුගේ ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම්ම සන්තිදුට්ඨය යුතු.

3. මහණෙනි, අන් අඛණ්ඩ පසෙකින් යුත් මහණකුගේ ඇවැන නො දැක්මෙහි උකෙච්චිකම්ම සන්තිදුට්ඨය යුතු: පුට්ඨත් මහණක්හු අභි-වාදන, පච්චුට්ඨාන, අසඤ්ජිකම්ම, සාමිච්චිකම්ම, ආසනාභිභාර නො ඉවසා ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ පසින් යුත් මහණකුගේ ඇවැන නො දැක්මෙහි උකෙච්චිකම්ම සන්තිදුට්ඨය යුතු.

4. මහණෙනි, අන් අඛණ්ඩ පසෙකින් යුත් මහණකුගේ ඇවැන නො දැක්මෙහි උකෙච්චිකම්ම සන්තිදුට්ඨය යුතු: පුට්ඨත් මහණක්හුගේ ශය්‍යාභිභාර, පාදෙදක, පාදපිඨ-පාදකඨලිකා, පාසිවුරු පිළියැනුම්, නැමෙහි පිට පිරියම් නො ඉවසා ද, මේ අඛණ්ඩ පසින් යුත් මහණකු ඇවැන නො දැක්මෙහි උකෙච්චිකම්ම සන්තිදුට්ඨය යුතු.

5. මහණෙනි, අන් අඛණ්ඩ පසෙකින් යුත් මහණකු ඇවැන නො දැක්මෙහි උකෙච්චිකම්ම සන්තිදුට්ඨය යුතු: පුට්ඨත් මහණකුට ශීල-විපතතියෙන් වොදනා නො කෙරේ ද, ආචාරවිපතතියෙන් වොදනා නො කෙරේ ද, දෘඪවිපතතියෙන් වොදනා නො කෙරේ ද, අභිච්චිපතතියෙන් වොදනා නො කෙරේ ද, මහණකු මහණින් කෙරෙත් නො බිඳවා ද, මහණෙනි, මේ අඛණ්ඩ පසින් යුත් මහණකු ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකම්ම සන්තිදුට්ඨය යුතු.

6. මහණෙනි, අන් අඛණ්ඩ පසෙකින් යුත් මහණකු ඇවැන නො දැක්මෙහි උකෙච්චිකම්ම සන්තිදුට්ඨය යුතු: හිහිදද නො දරා ද, නොවුදද නො දරා ද, නොවුටත් නො සොයා ද, හිකුන් සොයා ද, හිකුඤ්ඤාහි හික්මේ ද, මහණෙනි, මේ පසින් යුත් මහණකුගේ ඇවැන නො දැක්මෙහි උකෙච්චිකම්ම සන්තිදුට්ඨය යුතු.

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චහරෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං පටිපසස්සලෙහතඛං: න පකතතෙතන භික්ඛුනා සද්ධිං එකච්ඡනෙන ආවාසෙ වසති, න එකච්ඡනෙන අනාචාසෙ වසති, න එකච්ඡනෙන ආවාසෙ වා අනාචාසෙ වා වසති, පකතතතං භික්ඛුං දිස්වා ආසනා වුට්ඨාති, න පකතතතං භික්ඛුං ආසාදෙති අනෙතා වා බහි වා. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චහරෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං පටිපසස්සලෙහතඛං.

8. අට්ඨති භික්ඛවෙ අරෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං පටිපසස්සලෙහතඛං: න පකතතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධපෙති, න පචාරණං ධපෙති, න සච්චනීයං කරොති, න අනුචාදං පට්ඨපෙති, න ඕකාසං කරොති, න වොදෙති, න සාරෙති, න භික්ඛුති සමපයොපෙති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨ-හරෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං පටිපසස්සලෙහතඛං.

**ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං
පටිපසස්සලෙහතඛං තෙවතනාදීසකං නිබ්බිතං.**

[පටිපසස්සමගනිං]

1. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ පටිපසස්සලෙහතඛං: තෙන භික්ඛවෙ ඡනෙනන භික්ඛුනා සබ්බං උපසබ්බමිනිා එකංසං උතතරසබ්බං කරිනිා බුඞ්ඞානං භික්ඛුතං පාදෙ වජ්ඣනිා උකකුට්ඨකං නිසීදිනිා අඤ්ඤිං පග්ගහෙතිා එවමස්ස වචනීයො:

“අහං හනෙන සබ්බෙන ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං-කතො සමමා වතතාමි. ලොමං පාතෙමි. තෙජාරං වතතාමි. ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාචාමි”ති. දුතීයමපි යාචිතඛෙඛො. තතීයමපි යාචිතඛෙඛො.

ව්‍යතෙතන භික්ඛුනා පටිබලෙන සබ්බො ඤ්ඤපෙතඛෙඛො:

“සුඤ්ඤානු මෙ හනෙන සබ්බො. අයං ඡනෙනා භික්ඛු සබ්බෙන ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මකතො සමමා වතතති. ලොමං පාතෙති. තෙජාරං වතතති. ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාචති. යදි සබ්බස්ස පතතකල්ලං, සබ්බො ඡනතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං පටිපසස්ස-ලෙහග්ග. එසා ඤ්ඤති.

සුඤ්ඤානු මෙ හනෙන සබ්බො: අයං ඡනෙනා භික්ඛු සබ්බෙන ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මකතො සමමා වතතති. ලොමං පාතෙති. තෙජාරං වතතති. ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං යාචති. සබ්බො ඡනතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයකම්මං පටිපසස්සලෙහති. යසායසමතො බමති ඡනතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අදස්සනෙ උකෙඛපතීයස්ස කම්මස්ස පටිපසස්සද්ධිං, සො තුණ්හස්ස. යස්ස නකම්මති, සො හාසෙග්ග්ග.

7. මහණෙනි, අන් අඩන පසෙකිනුදු යුත් මහණහුගේ ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී සන්තිදුටිය යුතු: පුවතත් මහණහු හා එක් සෙවෙති අවස්ති නො වෙසේ ද, එක් සෙවෙති නොඅවස්ති නො වෙසේ ද, එක් සෙවෙති අවස්තින් නො අවස්තින් නො වෙසේ ද, පුවතත් මහණකු දැක හුනස්තෙන් නැගී සිටී ද, පුවතත් මහණකු වෙහෙර තුල දී හෝ බැහැර දී හෝ නො ගටා ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුත් මහණහු ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී සන්තිදුටිය යුතු.

8. මහණෙනි, අටහෙකින් යුත් මහණහු ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී සන්තිදුටිය යුතු: පුවතත් මහණහු පොහොකමී නො නවතා ද, පවුරැණු නො නවතා ද, සවවතීය නො කෙරේ ද, අනුවාද නො පිහිටුවා ද, අවකාශ නොකරවා ද, වොදනා නො කෙරේ ද, ඇවැත් සිහි නො කරවා ද, මහණුන් හා කලහ නොයොදා ද, මහණෙනි, මේ අටහින් යුත් මහණහු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී නො සන්තිදුටිය යුතු.

ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී සන්තිදුටියයුතු තෙසාලිස ගිමිසේ ය.

[සන්තිදුටීම]

1. මහණෙනි, මෙසේ සන්තිදුටිය යුතු: මහණෙනි, ඒ ජනන මහණහු විසින් සබ්බසා කරා එලැඹී උතුරැසඟ එකස් කොට, වැඩිමහලු මහණුන් පා වැද උත්කුටුක ව හිද දොහොත් මුදුන් තබා මෙසේ කියැ යුතු:

“වහන්ස, මම ඇවැන නොදැක්මෙහි සබ්බසා විසින් උකෙච්චිකමී කරණ ලදුයෙමි මනා ව පවතිමි. අනුලොම ව පවතිමි, නිඤ්ජරණ වන අනුව පවතිමි. ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී සන්තිදුටීම යදීමි”යි. දෙවනු ද යැද්ද යුතු. තෙවනු ද යැද්ද යුතු.

වෘක්ක ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සබ්බ තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මබස අසාවා: මේ ජනන මහණ සබ්බසා විසින් ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී කරණ ලදුයේ මනා ව පවති. අනුලොම ව පවති. නිඤ්ජරණ වන අනුව පවති. ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී සන්තිදුටීම යදී. ඉදින් සඟහට පැමිණි කල් ඇත්තේ ඒ නමි සබ්බ තෙමේ ජනන මහණහට ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී සන්තිදුටිත්තේ ය. මේ ඥප්තියයි.

වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මබස අසාවා. මේ ජනන මහණ සබ්බසා විසින් ඇවැන නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී කරණ ලදුයේ මනා ව පවති. අනුලොම ව පවති. නිඤ්ජරණ වන අනුව පවති. ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී සන්තිදුටීම යදී. සබ්බ තෙමේ ජනන මහණහට ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී සන්තිදුටියයි. ජනන මහණහට ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙච්චිකමී සන්තිදුටීම යම් ආයුෂමතකුහට රැස්තේ ද, හේ නිහඬ වේවා. යම් ආයුෂමතකුහට නොරැස්තේ ද, හේ කීයවා.

දුතියමපි එතමන්ථං වදාමි -පෙ- තතියමපි එතමසං වදාමි: පුණාදු මෙ භනන්ත සඛෙසා: අයං ඡනෙනා භික්ඛු සඛෙසන ආපතතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකල්පකතො සම්මා වත්තති. ලොමං පාතෙති. තෙත්ථාරං වත්තති. ආපතතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයස්ස කල්පස්ස පටිපසස්සදාං යාවතී. සඛෙසා ඡනනස්ස භික්ඛුනො ආපතතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකල්පමං පටිපසස්සමොති. යස්සායසම්මොති. ඛමති ඡනනස්ස භික්ඛුනො ආපතතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයස්ස කල්පස්ස පටිපසස්සදාං, සො භුණ්හස්ස. යස්ස නකම්මති, සො භාසෙය්‍ය.

පටිපසස්සදාං සඛෙසන ඡනනස්ස භික්ඛුනො ආපතතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකල්පමං. ඛමති සඛෙසස්ස. තස්මා භුණ්හි. එවමොතං ඛාරයාමි”ති.

ආපතතියා අදස්සනෙ උකෙඛපනීයකල්පමං නිට්ඨිතං පසච්චමං.

6. ආපතතියා අපපටිකමෙම උකෙඛපනීයකල්පමං

1. තෙන සමයෙන බුද්ධො භගවා සොසමඛියං විහරති සොසිතානමෙ. තෙන ඛො පන සමයෙන අයස්මා ඡනෙනා ආපතතීං ආපජ්ඣා න ඉච්ඡති ආපතතීං පටිකාදුං. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨ්ථා -පෙ- තෙ උජ්ඣායනති ඛියනති විපාවෙනති: “කථං හි නාම ආයස්මා ඡනෙනා ආපතතීං ආපජ්ඣා න ඉච්ඡස්සති ආපතතීං පටිකාදු”නති.

2. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමන්ථං ආරොචෙසුං. අථ ඛො භගවා එතස්මිං නිදානෙ එතස්මිං පකරණෙ භික්ඛුසඛසං සනනිපාතාපෙච්චා භික්ඛු පටිපුච්ඡි. “සච්චං කිර භික්ඛවෙ ඡනෙනා භික්ඛු ආපතතීං ආපජ්ඣා න ඉච්ඡති ආපතතීං පටිකාදු”නති. “සච්චං භගවා”.

3. විහරති බුද්ධො භගවා: කථං හි නාම සො භික්ඛවෙ මොසපුරිසො ආපතතීං ආපජ්ඣා න ඉච්ඡස්සති ආපතතීං පාටිකාදුං. තෙන භික්ඛවෙ අපසසන්නානං වා පසාදාය -පෙ- විහරතිච්චා ඛමමිං කථං කච්චා භික්ඛු ආමනෙතසි.

4. “තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසා ඡනනස්ස භික්ඛුනො ආපතතියා අපපටිකමෙම උකෙඛපනීයකල්පමං කණරාදු අසලොභායං සඛෙසන. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ ඤාතඛබ්බං: පථමං ඡනෙනා භික්ඛු වොදෙතඛබ්බො. වොදෙච්චා සාරෙතඛබ්බො. සාරෙච්චා ආපතතී ආරොපෙතඛබ්බො. ආපතතීං ආරොපෙච්චා ව්‍යතෙතන භික්ඛුනා පටිබලෙත සඛෙසා ඤාපෙතඛබ්බො:

දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි: වහන්ස, සඛ්ඤ තෙමේ මබස් අසාවා. මේ ජනන මහණ තෙම සඛ්ඤා විසින් ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙඛනීකම් කරණ ලද්දේ මනා ව පවතී. අනුලොම ව පවතී. නිසාරණ වන අනුව පවතී. ඇවැත් නො දැක්මෙහි උකෙඛනීකමිහි සන්තිදුච්ච යදි. සඛ්ඤ තෙමේ ජනන මහණහට ඇවැත් නොදැක්මෙහි කල උකෙඛනීකම් සන්තිදුච්චයි. යම් ආයුෂමහකුහට ජනන මහණහුගේ ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙඛනීකම් සන්තිදුච්ච රුස්තේ ද, හේ නිහඬ වන්නේ ය. යමක්හට නොරුස්තේ ද, හේ කියන්නේ ය.

සඛ්ඤා විසින් ජනන මහණහුගේ ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙඛනී- කම් සන්තිදුච්චන ලද්දේ ය. සඛ්ඤාට ඊයිසෙහි. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය දරමි.

සස්වනු ඇවැත් නොදැක්මෙහි උකෙඛනීකම් නිමිසේ ය.

6. ඇවැත්ව පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙඛපතියකමිය

1. එ සමයෙහි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ නොසොඹෑ නුවර නිසා නොමිනාරාමයෙහි වෙසෙන සේක. එ සමයෙහි ආයුෂමත් ජනන තෙම ඇවැත් ඇවැද ඇවැත්ව පිළියම් කරන්නට නොකැමැති වෙයි. යම් මහණ කෙනෙක් අලොච්ඡ ද... ඔහු “ආයුෂමත් ජනන තෙම ඇවැත් ඇවැද ඇවැත්ව පිළියම් කරන්නට කෙසේ නම් නොකැමැත්තේ ද”යි ලාමක කොට කියත්, නොගුණ පවසත්, නොගුණ පතුරවත්.

2. ඉක්බිත්තෙන් ඒ භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කලක. එ කල්හි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ කාරණයෙහි මේ ප්‍රයෝජ- යෙහි බික්සහන රුස් කරවා “මහණෙනි, සැබෑ ද? ජනන මහණ ඇවැත් ඇවැද ඇවැත්ව පිළියම් කරන්නට නොකැමැත්තේ ද?”යි පුළුවන් සේක. “සැබෑව වහන්සැ”යි භික්ෂුහු කීහ.

3. භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ ගැරැහු සේක: “මහණෙනි, කෙසේ නම් ඒ හිස් පුරිස් තෙම ඇවැත් ඇවැද ඇවැත්ව පිළියම් කරන්නට කැමැති නොවේ ද? මහණෙනි, මෙය සස්තෙහි නොපහනුන්ගේ පැහැදීම පිණිස හෝ... නොවේ යැ”යි ගරතා දූහැමි කතා කොට භික්ෂුන් බණවා මෙසේ වදාළ සේක:

4. මහණෙනි, එසේ වී නම්, සඛ්ඤ තෙමේ ජනන මහණහට ඇවැත්ව පිළියම් නොකිරීමෙහි සඛ්ඤා හා සමාන සමොහර හිත වූ උකෙඛනීකම් කෙරේවා. මහණෙනි, එය මෙසේ කල යුතු: “පලමු කොට ජනන මහණ තෙම වූදිත කල යුතු. වොදනා කොට ඇවැත් සිහි කැරැවිය යුතු. සිහි කරවා ඇවැත් තැවිය යුතු. ඇවැත් නංවා ව්‍යකත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සඛ්ඤ තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

“සුණාතු මෙ භනෙන සඛෙසා, අයං ඡනෙනා භික්ඛු ආපනතීං ආපජ්ජිතා න ඉච්ඡති ආපනතීං පටිකාදුං. යදි සඛිකස්ස පනතකලලං, සඛෙසා ඡනනස්ස භික්ඛුනො ආපනතීයා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකම්මං කරෙය්‍ය අසලොභාගං සඛෙසන. එසා ඤාතී.

සුණාතු මෙ භනෙන සඛෙසා, අයං ඡනෙනා භික්ඛු ආපනතීං ආපජ්ජිතා න ඉච්ඡති ආපනතීං පටිකාදුං. සඛෙසා ඡනනස්ස භික්ඛුනො ආපනතීයා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකම්මං කරොති අසලොභාගං සඛෙසන. යස්සායසමනො ඛමති ඡනනස්ස භික්ඛුනො ආපනතීයා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයස්ස කම්මස්ස කරණං අසලොභාගං සඛෙසන, සො තුණහස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙය්‍ය.

දුතීයමපි එතමන්ථං වදුමි -පෙ- තතීයමපි එතමන්ථං වදුමි: සුණාතු මෙ භනෙන සඛෙසා, අයං ඡනෙනා භික්ඛු ආපනතීං ආපජ්ජිතා න ඉච්ඡති ආපනතීං පටිකාදුං. සඛෙසා ඡනනස්ස භික්ඛුනො ආපනතීයා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකම්මං කරොති අසලොභාගං සඛෙසන. යස්සායසමනො ඛමති ඡනනස්ස භික්ඛුනො ආපනතීයා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයස්ස කම්මස්ස කරණං අසලොභාගං සඛෙසන. සො තුණහස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙය්‍ය.

කතං සඛෙසන ඡනනස්ස භික්ඛුනො ආපනතීයා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකම්මං අසලොභාගං සඛෙසන. ඛමති සඛිකස්ස. තස්මා තුණතී. එවමෙනං ධාරයාමී’ති.

ආචාසපරමපරඤ්ච භික්ඛවෙ සංසථ: “ඡනෙනා භික්ඛු ආපනතීයා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකම්මකනො අසලොභාගං සඛෙසනා”ති.

අධම්මකම්මදවාදසකං

1. තීඛි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතං ආපනතීයා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකම්මං අධම්මකම්මඤ්ච හොති අපිනසකම්මඤ්ච දුටුපසනනඤ්ච: අසමුඛා කතං හොති, අපටිපුච්ඡා කතං හොති, අපටිඤ්ඤාය කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීඛණඛති සමන්තාගතං ආපනතීයා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකම්මං අධම්මකම්මඤ්ච හොති අපිනසකම්මඤ්ච දුටුපසනනඤ්ච.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීඛණඛති සමන්තාගතං ආපනතීයා අප්පටිකමෙම උකෙඛපනීයකම්මං අධම්මකම්මඤ්ච හොති, අපිනසකම්මඤ්ච, දුටුපසනනඤ්ච: අනාපනතීයා කතං හොති, ආදෙසනාගාමිනීයා ආපනතීයා කතං හොති, දෙසිතාය ආපනතීයා කතං හොති.- පෙ-

“වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මඛස් අසාවා. මේ ජනන මහණ ඇවැත් ඇවැද ඇවැතට පිළියම් කරන්නට නො කැමැත්තේ ය. ඉදින් සඛ්‍යයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම්, සඛ්‍ය තෙමේ ජනන මහණහට ඇවැතට පිළියම් නො කිරීමෙහි සඛ්‍යයා හා සමෛයාග රහිත වූ උකෙච්චනියකමී කරන්නේ ය. මේ දෙප්තිය යි.

වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මඛස් අසාවා. මේ ජනන මහණ ඇවැත් ඇවැද ඇවැතට පිළියම් කරන්නට නො කැමැත්තේ ය. සඛ්‍ය තෙම ජනන මහණහට ඇවැතට පිළියම් නො කිරීමෙහි සඛ්‍යයා හා සමෛයාග රහිත වූ උකෙච්චනියකමී කෙරෙයි. ජනන මහණහට ඇවැතට පිළියම් නො කිරීමෙහි සඛ්‍යයා හා සමෛයාග රහිත වූ උකෙච්චනියකමී කිරීම යම් ආයුෂමතක්හට රිසියේ නම් හේ නිහඬ වන්නේ ය. යමකුහට නො රිසියේ නම් හේ කියන්නේ ය.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි: සඛ්‍ය තෙමේ මඛස් අසාවා. මේ ජනන මහණ ඇවැත් ඇවැද ඇවැතට පිළියම් කරන්නට නො කැමැති වෙයි. සඛ්‍ය තෙමේ ජනන මහණහට ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි සඛ්‍යයා හා සමෛයාග රහිත වූ උකෙච්චනියකමී කෙරෙයි. ජනන මහණහට ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි සඛ්‍යයා හා සමෛයාග රහිත වූ උකෙච්චනියකමී කිරීම යම් ආයුෂමතක්හට රිසියේ නම් හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියේ නම්, හේ කියවා.

සඛ්‍යයා විසින් ජනන මහණහට ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි සඛ්‍යයා හා සමෛයාග රහිත වූ උකෙච්චනියකමී කරණ ලද්දේ ය. සඛ්‍යයාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය දරමි” යි.

මහණෙනි, “ජනන මහණ තෙම ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි සඛ්‍යයා හා සමෛයාග රහිත වූ උකෙච්චනියකමී කරණ ලද”යි ආවාසපරම්-පරාවට ද (ආවාසසක් පාසා) දන්වවු”යි වදාල සේක.

අධම්මකමී දෙදළොස

1. මහණෙනි, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උත්කෙසෙපණිය කමීය අඛ්‍ය භුණෙකින් සමන්විත වූයේ අධම්මකමී ද අච්චනයකමී ද දුරුපශානත ද වෙයි: නොහමුයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොපිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, නොපිළිණෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛ්‍ය භුණින් යුත්, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උත්කෙසෙපණිය කමීය අධම්මකමී ද අච්චනයකමී ද දුරුපශානත ද වෙයි.

2. මහණෙනි, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උත්කෙසෙපණියකමීය අත් තෙඅභකින් ද සමන්විත වූයේ අධම්මකමී ද අච්චනයකමී ද දුරුපශානත ද වෙයි: නොඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙශනායාමිනී නො වන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙසන ලද ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද...

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අචොදෙතො කතං හොති, අසාරෙතො කතං හොති, ආපතතීං අනාරොපෙතො කතං හොති. -පෙ-

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අසම්මුඛා කතං හොති, අධිමෙමන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අපට්ඨුච්ඡා කතං හොති, අධිමෙමන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අපට්ඨකුසල කතං හොති, අධිමෙමන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අනාපතතීයා කතං හොති, අධිමෙමන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අදෙසනායාමිතීයා ආපතතීයා කතං හොති, අධිමෙමන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

9. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- දෙසිතාය ආපතතීයා කතං හොති, අධිමෙමන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

10. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අචොදෙතො කතං හොති, අධිමෙමන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

11. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- අසාරෙතො කතං හොති, අධිමෙමන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. -පෙ-

12. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති -පෙ- ආපතතීං අනාරොපෙතො කතං හොති, අධිමෙමන කතං හොති, වග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං ආපතතීයා අපට්ඨකමම උකෙඛපතීයකම්මං අධිමමකමමඤ්ඤා හොති, අවිනයකමමඤ්ඤා දුට්ඨපසනාකමම.

ආපතතීයා අපට්ඨකමම උකෙඛපතීයකමම අධිමමකමමඤ්ඤාදසකං නිවසීතං.

ධම්මකම්මද්වාදසකිං

1. තීභි භික්ඛවෙ අඛෙහති සමන්තාගතං ආපතතීයා අපට්ඨකමම උකෙඛපතීයකම්මං ධම්මකමමං ව හොති විනයකමමඤ්ඤා සුට්ඨපසනාකමම: සම්මුඛා කතං හොති, පට්ඨුච්ඡා කතං හොති, පට්ඨකුසල කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං ආපතතීයා අපට්ඨකමම උකෙඛපතීයකම්මං ධම්මකමමඤ්ඤා හොති විනයකමමඤ්ඤා සුට්ඨපසනාකමම.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහඛෙහති සමන්තාගතං ආපතතීයා අපට්ඨකමම උකෙඛපතීයකම්මං ධම්මකමමඤ්ඤා හොති, විනයකමමං ව සුට්ඨපසනං ව: ආපතතීයා කතං හොති, දෙසනායාමිතීයා ආපතතීයා කතං හොති, අදෙසිතාය ආපතතීයා කතං හොති-පෙ-

3. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකින් ද ... වොදනා නොකොට කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහි නොකරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත නොනංවා කරණ ලද්දේ වේ ද...

4. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකින් ද ... නොහඹුණෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැකුමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සබ්‍යයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

5. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකින් ද ... නොපිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැකුමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

6. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකින් ද ... පිළිණ නොකොට කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැකුමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

7. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකින් ද ... නොඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැකුමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

8. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකින් ද ... දෙශනාගාමිනී නොවන ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැකුමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

9. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකින් ද ... දෙසන ලද ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැකුමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

10. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකින් ද ... වොදනා නොකොට කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැකුමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

11. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකින් ද ... ඇවැත සිහිපත් නොකරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැකුමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

12. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකින් ද ... ඇවැත නොනංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැකුමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර ව කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛත තුනින් යුත්, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙච්චනියකම අධිකම ද අවිතයකම ද දුරුපශාන්ත ද වෙයි.

ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙච්චනියකම අධිකම දවාදශකය නිමිසේ ය.

ධම්කම්දවාදශකය

1. මහණෙනි, අඛත තුනෙකින් යුත්, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙච්චනියකම ධම්කම ද විතයකම ද සුපශාන්ත ද වෙයි: හමුයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, පිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, පිළිණ කිරීමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛත තුනෙන් යුත්, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙච්චනියකම ධම්කම ද විතයකම ද සුපශාන්ත ද වෙයි.

2. මහණෙනි, අන් තෙඅඟකින් ද යුත්, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි කළ උකෙච්චනියකම ධම්කම ද විතයකම ද සුපශාන්ත ද වෙයි: ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දෙශනාගාමිනී ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද...

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- වොදෙඤ්ඤා කතං භොති, සාරොඤ්ඤා කතං භොති, ආපතනීං ආරොපෙඤ්ඤා කතං භොති -පෙ-

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- සම්මුඛා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සම්භෙහත කතං භොති-පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- පටිපුච්ඡා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සම්භෙහත කතං භොති-පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- පටිඤ්ඤා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සම්භෙහත කතං භොති-පෙ-

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- ආපතනීයා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සම්භෙහත කතං භොති-පෙ-

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- දෙසනාගාමිනීයා ආපතනීයා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සම්භෙහත කතං භොති-පෙ-

9. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- අදෙසිතාය ආපතනීයා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සම්භෙහත කතං භොති -පෙ-

10. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- වොදෙඤ්ඤා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සම්භෙහත කතං භොති-පෙ-

11. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- සාරොඤ්ඤා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සම්භෙහත කතං භොති-පෙ-

12. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- ආපතනීං ආරොපෙඤ්ඤා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සම්භෙහත කතං භොති, ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඤ්ඤා සම්භන්තාගතං ආපතනීයා අපට්ඨකමම උකෙඛපනීයකම්මං ධම්මකම්මං ච භොති විතගකම්මං ච සුචුපස්සතං ච.

ආපතනීයා අපට්ඨකමම උකෙඛපනීයකමම ධම්මකම්මද්වාදසකං නිට්ඨිතං.

1. තීහි භික්ඛවෙ අබ්භෙහි සම්භන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සබ්බො ආපතනීයා අපට්ඨකමම උකෙඛපනීයකම්මං කරොයා: හණ්ඩන-කාරකො භොති කලහකාරකො විවාදකාරකො හස්සකාරකො සබ්බෙ අභිකරණකාරකො, ඛාලො භොති අව්‍යතනො ආපතනීචක්‍රලො අතපදුනො, හිහිංසවෙහි විහරති අනක්‍රලොකෙහි හිහිංසකෙහි, ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහඤ්ඤා සම්භන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛමානො සබ්බො ආපතනීයා අපට්ඨකමම උකෙඛපනීයකම්මං කරොයා.

3. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඇවැත නාවා කරණ ලද්දේ වේ ද...

4. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... හමු වෙති කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමෙත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

5. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... පිළිපිස කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමෙත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

6. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... පිළිපෙණත් කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමෙත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

7. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමෙත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

8. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... දෙයනාගාමිනි ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමෙත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

9. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... නොදෙසු ඇවැතෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමෙත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

10. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... වොදනා කොට කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමෙත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

11. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... ඇවැත සිහිපත් කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමෙත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද...

12. මහණෙනි, අන්‍යවූ ද තෙඅඟකීන් ... ඇවැත නාවා කරණ ලද්දේ වේ ද, දැනැමෙත් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග ව කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අභග තුනින් යුත්, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙවිනිකම් ධර්මකම් ද විතයකම් ද සුපශාන්ත ද වේ.

ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙවිනිකමිති ධර්මකම්දවාදශකය නිමිසේ ය.

1. මහණෙනි, අභග තුනෙකින් යුක්ත මහණහට සඛ්‍ය තෙම කැමැති තම් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙවිනිකමය කරන්නේ ය: ඛබර කරන්නේ වේ ද කලහ කරන්නේ වේ ද විවාද කරන්නේ වේ ද වෘත්කලහ කරන්නේ වේ ද සඛ්‍යා හමුයෙහි අභිකරණ කරන්නේ වේ ද, අව්‍යක්ත වූ ඇවැත් ඛහුල කොට ඇත්තාවූ සීමාරහිත ඇවැත් ඇති බාලයෙක් වේ ද, ගිහියන් හා උකට ගැටුනේ අනුලොම නොවූ ගිහිසංසභියෙන් යුක්ත වූයේ වසභි ද, මහණෙනි, මේ අභග තුනින් යුක්ත මහණහට සඛ්‍ය තෙම කැමැති තම් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙවිනිකමය කරන්නේ ය.

2. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ තිභවෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛිමාණො සමෙක්ඛො ආපත්තියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනීයකම්මං කරෙය්‍ය: අභිසීලෙ සීලවිප්පනො හොති, අප්ඤ්චාචාරෙ ආචාරවිප්පනො හොති, අතිදිට්ඨියා දිට්ඨිවිප්පනො හොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තිභවෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛිමාණො සමෙක්ඛො ආපත්තියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනීයකම්මං කරෙය්‍ය.

3. අපරෙභිපි භික්ඛවෙ තිභවෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛිමාණො සමෙක්ඛො ආපත්තියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනීයකම්මං කරෙය්‍ය: වුඤ්ඤා අවණණං භාසති, ධම්මස්ස අවණණං භාසති, සමස්ස අවණණං භාසති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තිභවෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛිමාණො සමෙක්ඛො ආපත්තියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනීයකම්මං කරෙය්‍ය.

4. තිණණං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඛිමාණො සමෙක්ඛො ආපත්තියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනීයකම්මං කරෙය්‍ය: එකො සංඝඤ්ඤාකාරකො හොති කුලභකාරකො විවාදකාරකො භස්සකාරකො සමෙක්ඛ අභිකරණකාරකො, එකො බාලො හොති අව්‍යතො ආපත්තිබහුලො අනපදනො, එකො ගිහිසංසට්ඨො විහරති අනනුලොමිකෙහි ගිහිසංසට්ඨෙහි. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තිණණං භික්ඛුනං ආකඛිමාණො සමෙක්ඛො ආපත්තියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනීයකම්මං කරෙය්‍ය.

5. අපරෙසම්පි භික්ඛවෙ තිණණං භික්ඛුනං ආකඛිමාණො සමෙක්ඛො ආපත්තියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනීයකම්මං කරෙය්‍ය: එකො අභිසීලෙ සීලවිප්පනො හොති, එකො අප්ඤ්චාචාරෙ ආචාරවිප්පනො හොති, එකො අතිදිට්ඨියා දිට්ඨිවිප්පනො හොති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තිණණං භික්ඛුනං ආකඛිමාණො සමෙක්ඛො ආපත්තියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනීයකම්මං කරෙය්‍ය.

6. අපරෙසම්පි භික්ඛවෙ තිණණං භික්ඛුනං ආකඛිමාණො සමෙක්ඛො ආපත්තියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනීයකම්මං කරෙය්‍ය: එකො වුඤ්ඤා අවණණං භාසති, එකො ධම්මස්ස අවණණං භාසති, එකො සමස්ස අවණණං භාසති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තිණණං භික්ඛුනං ආකඛිමාණො සමෙක්ඛො ආපත්තියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනීයකම්මං කරෙය්‍ය.

ආපත්තියා අප්පට්ඨකම්මෙ උකෙච්චනීයකම්මෙ ආකඛිමාණාඡක්ඛං ගිට්ඨිතං.

2. අන්‍ය වූ ද අඩක තුණේකින් යුක්ත මහණහට සඛස තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය: උතතම ශීලයෙහි නටුවාවූ සිල් ඇත්තේ ද, උතතම ආචාරයෙහි නටුවාවූ ආචාර ඇත්තේ ද, උතුම් වූ සමාග්දූපේයෙහි විපන්දිටු ඇත්තේ ද, මහණෙහි, මේ අඩක තුණේත් යුක්ත මහණහට සඛස තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය.

3. මහණෙහි, අන්‍ය වූ ද අඩක තුණේකින් යුක්ත මහණහට සඛස තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය: බුදුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, දමුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, සඟුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, මහණෙහි, මේ අඩක තුණේත් යුතු මහණහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය.

4. මහණෙහි, භික්ෂුන් තිදෙනෙකුට සංඝ තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් බබර කරන්නේ වේ ද, කලහ කරන්නේ ද, පිරුඬු වාද ඇති කරන්නේ ද, වාක් කලහ කරන්නේ ද, සංඝයා හමුවෙහි අභිකරණ කරන්නේ ද, එක් මහණෙක් බාල වූයේ අවසක්ත වූයේ ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ කෙළවරක් නැති ඇවැත් ඇත්තේ ද, එක් මහණෙක් ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලොම නොවූ ගිහිසංඝයන් යුක්ත ව වෙසෙයි ද, -පෙ- මහණෙහි, මේ භික්ෂුන් තෙ නමට සඛස තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය.

5. මහණෙහි, අන්‍ය වූ ද භික්ෂුන් තිදෙනෙකුට සඛස තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් උතතම ශීලයෙහි නටුවාවූ සිල් ඇත්තේ ද, උතතමාචාරයෙහි නටුවාවූ ආචාර ඇත්තේ ද, උතතම සමාග්දූපේයෙහි නටුවාවූ දිටු ඇත්තේ ද, මහණෙහි, මේ භික්ෂුන් තෙ නමට සඛස තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය.

6. මහණෙහි, අන්‍ය වූ ද භික්ෂුන් තෙ නමකට සඛස තෙම කැමැති නම් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් බුදුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, එක් මහණෙක් දමුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, එක් මහණෙක් සඟුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, මහණෙහි, මේ භික්ෂුන් තිදෙනාට සඛස තෙම කැමැති නම්, ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙඛපනීයකමීය කරන්නේ ය.

ඇවැතට පිළියම් නොකිරීම පිළිබඳ උකෙඛපනීය කමීයෙහි ආකඩබමාන ජ්‍යෙෂ්ඨයා වේ.

තෙවනතාරීසමනං

1. ආපනතියා අප්පටිකමම උකෙකපනීයකමමකතෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සමමා වතනිතබ්බං. තනුඃ සමමා වතතනා: න උපසමපා-
 දෙනබ්බං, න නිඣ්ඣයො දුතබ්බො, න සාමඤ්ඤො උපට්ඨාපෙනබ්බො,
 න භික්ඛුනොවාදකසමමුඛි සාදිතබ්බො, සමමතෙනපි භික්ඛුනියො න
 මචදිතබ්බො. යාය ආපනතියා සඛෙකන ආපනතියා අප්පටිකමම උකෙක-
 පනීයකමම. කතං භොති සා ආපනති න ආපජ්ජතබ්බො, අඤ්ඤා වා
 නාදිසිකා, තතො වා පාපිට්ඨතරා. කමමං න ගරභිතබ්බං. කමමිකා න
 ගරභිතබ්බො. න පකතතතඣ්ඣ භික්ඛුනො අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං
 අඤ්ඤාලීකමම. සාමිච්චිකමම. ආසනාභිභාරො සෙය්‍යාභිභාරො පාදෙදුකං
 පාදපිඨං පාදකඨලිකං පතනච්චරපටිඣ්ඣභණං නභානෙ පිට්ඨිපජිකමම.
 සාදිතබ්බං. න පකතතෙනා භික්ඛු සීලවිපතතියා අනුඤ්ඤාසෙතබ්බො, න
 ආචාරවිපතතියා අනුඤ්ඤාසෙතබ්බො, න දිට්ඨිවිපතතියා අනුඤ්ඤාසෙතබ්බො,
 න අච්චවිපතතියා අනුඤ්ඤාසෙතබ්බො. න භික්ඛු භික්ඛුභි භෙදෙනබ්බො.
 න භික්ඛුභි භාගෙතබ්බො, න නිසීදධපො ධාරෙතබ්බො, න නිසීදධපො ධාරෙතබ්බො,
 න නිසීදධපො සෙවිතබ්බො, භික්ඛු සෙවිතබ්බො, භික්ඛුසිකතියා සිකතීතබ්බො,
 න පකත-
 තෙන භික්ඛුනා සද්ධිං එකච්ඡෙන ආවාසෙ වත්තබ්බං, න එකච්ඡෙන
 අනාවාසෙ වත්තබ්බං, න එකච්ඡෙන ආවාසෙ වා අනාවාසෙ වා වත්තබ්බං.
 පකතතතං භික්ඛුං දිසවා ආසනා වුට්ඨාතබ්බං, න පකතතෙනා භික්ඛු
 ආසාදෙනබ්බො අනෙතා වා බහි වා, න පකතතතඣ්ඣ භික්ඛුනො
 උපොසපො ඨපෙනබ්බො, න පචාරණං ඨපෙනබ්බො, න සච්චනීයං
 කාතබ්බං, අනුචාදො පට්ඨපෙනබ්බො, න මකාසො කාරෙතබ්බො, න
 වොදෙනබ්බො, න සාරෙතබ්බො. න භික්ඛුභි සමපයොජෙනබ්බන්ති.

ආපනතියා අප්පටිකමම උකෙකපනීයකමම
 තෙවනතාරීසමනං නිට්ඨිතං.

[පටිපසසමනං]

1. අප ඛො සඛෙකා ඡන්තඣ්ඣ භික්ඛුනො ආපනතියා අප්පටිකමම
 උකෙකපනීයකමම. අකාසි අසමෙකාගං සඛෙකත. සො සඛෙකන ආපනතියා
 අප්පටිකමම උකෙකපනීයකමමකතො තමා ආවාසා අඤ්ඤා ආවාසං
 අගමාසි.

තෙසාලිස්වත

1. මහණෙනි, ඇවැතට පිලියම් නො කිරීමෙහි උකෙබපනියකමීය කරණු ලැබූ මහණහු විසින් මැනවින් පැවැතිය යුතු යි. එහි මේ මනා ව පැවැත්ම ය: (උකෙමනිකම් කරණු ලැබූ මහණහු විසින්) තමන් උපාධාරාය ව) උපසම්පද, නො කල යුතු යි. නිය නොදිය යුතු යි. තෙරණකුගෙන් උවටැත් නොලැබිය යුතු යි. මෙහෙණිතට ඔවා දීමේ සම්මතිය නොඉවසිය යුතු යි. සම්මතිය ලදුයේත් මෙහෙණිතට ඔවා නො දිය යුතු යි. යම් ඇවැතකින් සංඝයා විසින් ඇවැතට පිලියම් නො- කිරීමෙහි උකෙබපනිය කමීය කරණ ලද්දේ වේද ඒ ඇවැතට නොපැමිණිය යුතු යි. එවැනි අන් ඇවැතකට හෝ නො පැමිණිය යුතු යි. එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ නො පැමිණිය යුතු යි. විනයකමීයට නො- ගැරඹිය යුතු යි. කම් කල හික්කුහු නො ගැරඹිය යුත්තාහ. පුවතත් මහණක්හුගේ අභිවාදනය, දක හුතස්නෙන් තැගිටිම, අඤ්ඤාලිකමීය, වෙනත් පවත් සැලීම ආදී සාමිවිකම්, හිදිනා ආසන එලවා තැබීම, හෝතා ශයන එලවා තැබීම, පාඤ්චන් දිය තැබීම, සේදු පා තබන පුටුව ගෙණ තැබීම - නොසේදු පා තබන පුවරුව ගෙණ තැබීම, පාසිටුරු පිලීගැණීම, තානසථානයෙහි පිට පිරියම් කිරීම යන මේ උපහාර නො ඉවසිය යුතු යි. පුවතත් මහණහට සිලවිපතනියෙන් වොදනා නො කල යුතු යි. ආචාරවිපතනියෙන් වොදනා නො කල යුතු යි. දිට්ඨිවිපතනියෙන් වොදනා නො කල යුතු යි. ආජිවවිපතනියෙන් වොදනා නො කල යුතු යි. හික්කුන් හික්කුන් සමග භික්ක නො කල යුතු යි. හිතීන්ගේ ලක්ෂණයක් වූ යෙවන වස්ත්‍ර ධාරණාදිය නො කල යුතු යි. තීර්ථක ලක්ෂණයක් වූ කුසවැහැරි- දුරීම ආදිය නො කල යුතු යි. තීර්ථකයෝ නොසෙවිය යුත්තාහ. හික්කුහු සෙවනය කල යුත්තාහ. හික්කුසික්කාවෙහි හික්මිය යුතු යි. පුවතත් හික්කුහු සමග එක් සෙවෙති ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු යි. එක් සෙවෙති අනාවාසයෙහි ද නො විසිය යුතු යි. එක් සෙවෙති ආවාස- යෙහි ද අනාවාසයෙහි ද නො විසිය යුතු යි. පුවතත් මහණහු දක ආසනයෙන් තැගිටිය යුතු යි. පුවතත් මහණහු විහාරය තුල දී හෝ පිටත දී හෝ නොගැටිය යුතු යි. පුවතත් මහණහුගේ පොහෝ තැබීම නො කල යුතු යි. පවුරුණු තැබීම නො කල යුතු යි. සම්මතිය කම් නො කල යුතු යි. විහාරයෙහි අභිපති තනතුරෙහි නො පිහිටිය යුතු යි. අවසර ගැණීම නො කරවිය යුතු යි. පුවතත් මහණහට වොදනා නො- කල යුතු යි. ඇවැත් සිහිපත් නො කරවිය යුතු යි. හික්කුන් සමග කලහ නො යෙදිය යුතු යි”.

**ඇවැතට පිලියම් නො කිරීමේ
උකෙබපනිය කමීයෙහි තෙසාලිස් වත නිමි.**

[සංභිදුට්ම]

1. ඉක්බිති සඛස තෙම ජනා හික්කුහට ඇවැතට පිලියම් නොකිරීමෙහි සඛසයා හා සමභාග රහිත උකෙබපනිය කමීය කෙරෙල් ය. ඇවැතට පිලියම් නොකිරීමෙහි උකෙබපනිය කමීය කරණු ලැබූ ඒ ජනා තෙම ඒ ආවාසයෙන් අතින් ආවාසයකට ගියේ ය.

2. තත්ථ භික්ඛු තෙව අභිවාදෙසුං, න පච්චුට්ඨෙසුං, න අඤ්ඤාලිකමමං න සාමීචිකමමං අකංසු, න සකකරිංසු, න ගරුකරිංසු, න මානෙසුං, න පුජෙසුං. සො භික්ඛුහි අසකකරියමානො අගරුකරියමානො අමානීයමානො අපුජීයමානො අසකකාරපකතො නමනාපි ආවාසා අඤ්ඤං ආවාසං අගමාසි.

3. තත්ථපි භික්ඛු තෙව අභිවාදෙසුං, න පච්චුට්ඨෙසුං, න අඤ්ඤාලිකමමං න සාමීචිකමමං අකංසු, න සකකරිංසු, න ගරුකරිංසු, න මානෙසුං, න පුජෙසුං. සො භික්ඛුහි අසකකරියමානො අගරුකරියමානො අමානීයමානො අපුජීයමානො අසකකාරපකතො නමනාපි ආවාසා අඤ්ඤං ආවාසං අගමාසි. තත්ථපි භික්ඛු තෙව අභිවාදෙසුං, න පච්චුට්ඨෙසුං, න අඤ්ඤාලිකමමං න සාමීචිකමමං අකංසු, න සකකරිංසු, න ගරුකරිංසු, න මානෙසුං, න පුජෙසුං. සො භික්ඛුහි අසකකරියමානො අගරුකරියමානො අමානීයමානො අපුජීයමානො අසකකාරපකතො පුනදෙව කොසමබ්බිං පච්චාගඤ්ඤි.

4. සො සමමා වතතති, ලොමං පාතෙති, තෙනථාරං වතතති. භික්ඛු උපසඛකමිනි, එවං වදෙති: අහං ආට්ඨිසො සබ්බෙත ආපතතීයං අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයකමමකතො සමමා වතතාමි, ලොමං පාතෙමි, තෙනථාරං වතතාමි, කථං නු ඛො මයා පටිපජ්ජතබ්බන්ති. භගවතො එතමත්ථං ආරොචෙසුං. “තෙන හි භික්ඛවෙ සබ්බො ජනනංස භික්ඛුනො ආපතතීයං අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයකමමං පටිපජ්ජතෙහතු.”

නිපට්ඨපසංසලොහතබ්බි තෙවතනාරීයකං

1. පඤ්චහි භික්ඛවෙ අබ්බෙහි සමන්තාගතංස භික්ඛුනො ආපතතීයං අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයකමමං න පටිපජ්ජතෙහතබ්බිං: උපසමපාදෙති, නිසංසං දෙති, සාමණේරං උපචාරිංපෙති, භික්ඛුනොවාදකසමුච්ඡිතීං සාදියති, සමමතොපි භික්ඛුතීයො ඕචදති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්ච-හබ්බෙහි සමන්තාගතංස භික්ඛුනො ආපතතීයං අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛ-පනීයකමමං න පටිපජ්ජතෙහතබ්බිං.

2. එහි භික්ෂුහු නොම වැන්දහුය. දැක නොනැගිටිවහ. ඇදිලි-කම් නොකලහ. සාමිවිකම් නොකලහ. සත්කාර නොකලහ. ගරුකාර නොකලහ. බුහුමන් නොකලහ. නොපිදුහ. ඒ ජනන නම් භික්ෂු තෙම භික්ෂුන් විසින් සත්කාර කරණු නොලබන්නේ ගරුකරණු නොලබන්නේ බුහුමන් කරණු නොලබන්නේ පුදනු නොලබන්නේ අසත්කාරයෙන් මඩනා ලද්දේ ඒ ආවාසයෙන් ද අතෙක් ආවාසයකට තියේය.

3. එහිදී ද භික්ෂුහු නොම වැන්දහුය. දැක නොනැගිටිවහුය. ඇදිලිකම් නොකලාහුය. සාමිවිකම් නොකලාහුය. සත්කාර නොකලා-හුය. ගරුකාර නොකලාහුය. බුහුමන් නොකලාහුය. නොම පිදුවාහුය. ඒ ජනන භික්ෂු තෙම භික්ෂුන් විසින් සත්කාර කරණු නොලබන්නේ ගරුකරණු නොලබන්නේ බුහුමන් කරණු නොලබන්නේ පුදනු නොලබන්නේ අසත්කාරයෙන් මඩනා ලද්දේ ඒ ආවාසයෙන් ද අත් ආවාසයකට තියේය. එහිදී ද භික්ෂුහු නොම වැන්දහුය. දැක නොනැගිටිවහුය. අඤ්ඤාලිකම් නොකලාහුය. සාමිවිකම් නොකලාහුය. සත්කාර නොකලාහුය. ගරු නොකලාහුය. බුහුමන් නොකලාහුය. නොපිදුවාහුය. ඒ ජනන භික්ෂු තෙම භික්ෂුන් විසින් සත්කාර කරණු නොලබන්නේ ගරු කරණු නොලබන්නේ බුහුමන් කරණු නොලබන්නේ පුදනු නොලබන්නේ අසත්කාරයෙන් මඩනා ලද්දේ නැවතත් කොසඹා-නුවරට ම පෙරලා පෑමිණියේය.

4. ඒ ජනන භික්ෂු තෙම (ඉන් පසු) මැනවින් පවතියි. භික්ෂුන් අනුව පවතියි. නිසාරණ වතෙහි පවතියි. (ඒ ජනන භික්ෂු තෙම) භික්ෂුන් වෙත එළඹ 'ඇවැත්නි, මම සංඝයා විසින් ඇවැතට පිළියම් නොකිරි-මෙහි උකෙට්ටනියකමිය කරණු ලැබුයෙමි මනා කොට පවතීමි. භික්ෂුන් අනුව පවතීමි. නිශ්කරණ වතෙහි පවතීමි. මා විසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු ද' යි මෙසේ භික්ෂුන්හට කියයි. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කාරණය සැල කලාහුය. "මහණෙනි, එසේ නම් සංඝ තෙම ජනන භික්ෂුහට ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි කළ උකෙට්ටනියකමිය සංහිදුවාවා".

නොසංහිදුවිය යුත්තෙහි අංග තෙසාලිය

1. මහණෙනි, අංග පසකින් යුක්ත භික්ෂුහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙට්ටනිය කමිය නොසංහිදුවිය යුතු යි. උපසම්පද කරයි ද නිස දෙසි ද තෙරණකු ලවා උවටැන් කරවා ගණිද මෙහෙණින්ට ඔවා දීමේ සම්මතිය ඉවසයි ද සම්මතිය ලදුයේත් මෙහෙණින්ට ඔවා දෙසි ද, මහණෙනි, මේ අංග පසින් යුක්ත මහණුන්ගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙට්ටනිය කමිය නොසංහිදුවිය යුතු යි.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්ඤාභවෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයකමමං න පටිප්පස්සලොභනබ්බං සාය ආපත්තියා සඛේකන ආපත්තියා අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයකමමං කතං තොත්, තං ආපත්තියා ආපජ්ජති, අඤ්ඤංවා තාදිසිකං, තතොවා පාට්ඨිකං, කමමං ගරහති, කමමිකෙ ගරහති. ඉමෙහි ඛො -පෙ-.

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- පකතතතස්ස භික්ඛුනො අභිවාදනං, පච්චුට්ඨානං, අඤ්ඤාලිකමමං, සාමීචිකමමං, ආසනාභිභාරං සාදියති ඉමෙහි ඛො -පෙ-.

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- පකතතතස්ස භික්ඛුනො සෙය්‍යාභිභාරං, පාඤ්ඤකං, පාදපිඨං පාදකඨලිකං, පතනච්චරපට්ඨානභණං, නිකානෙ පිට්ඨිපට්ඨකමමං සාදියති. ඉමෙහි ඛො -පෙ-.

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- පකතතතං භික්ඛුං සීලවීපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙති, ආචාරවීපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙති, දිට්ඨිවීපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙති, ආජීවවීපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙති, භික්ඛු භික්ඛුහි භෙදෙති. ඉමෙහි ඛො -පෙ-.

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- හිනිඛජං ඛාරෙති, තිප්පිඨඛජං ඛාරෙති, තිප්පිඨෙ සෙවති, භික්ඛු න සෙවති, භික්ඛුහිකඛාය න සිකඛති. ඉමෙහි ඛො -පෙ-.

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- පකතතතන භික්ඛුනා සද්ධිං එකච්ඡන්තො ආවාසෙ වසති, එකච්ඡන්තො දනාවාසෙ වසති, එකච්ඡන්තො ආවාසෙ වා දනාවාසෙ වා වසති, පකතතතං භික්ඛුං දිස්වා ආසනා න උට්ඨානී, පකතතතං භික්ඛුං ආසාදෙති දනොවා වා බහි වා. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්ඤාභවෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයකමමං න පටිප්පස්සලොභනබ්බං.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග පසකින් යුතු භික්ෂුහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි කල උකෙටපනිය කමය නොසංහිඳවිය යුතු යි: යම් ඇවැතකින් සංඝයා විසින් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටපනිය කමය කරණ ලද්දේ වේ ද ඒ ඇවැතට පැමිණෙයි ද, එවැනි අන් ඇවැතකට හෝ පැමිණෙයි ද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ පැමිණෙයි ද, කමයට ගරහයි ද, කාරක සංඝයාට ගරහයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටපනිය කමය නොසංහිඳවිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග පසකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි කල උකෙටපනිය කමය නො සංහිඳවිය යුතු යි: පුවතත් මහණහුගේ අභිවාදනය, හුතස්තෙන් නැගිටීම, අඤ්ඤාමය, සාමිච්ඡාමය, හිඳිනා අහුත් එලවා නැගීම (යන මේ පස) ඉවසයි ද. මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටපනිය කමය නොසංහිඳවිය යුතු යි.

4. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද පසහකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටපනිය කමය නො සංහිඳවිය යුතු යි: පුවතත් මහණහුගේ හෝනා යහන් එලවා නැගීම, පාදෙවුන් දිය නැගීම, හේදු පා තබන පුටුව නොහේදු පාතබන පුවරුව නැගීම, පාහිටුරු පිළිගැනීම, නැමෙහි පිට පිරියම් කිරීම ඉවසයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු... නො සංහිඳවිය යුතු යි.

5. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද පසහකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටපනිය කමය නො සංහිඳවිය යුතු යි: පුවතත් මහණකට සිල්වපතින් වොදනා කරයි ද, ආචාරවිපතින් වොදනා කරයි ද, දිට්ඨිවපතින් වොදනා කරයි ද, ආජීවවපතින් වොදනා කරයි ද, භික්ෂුන් භික්ෂුන් කෙරෙහි බිඳවයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නො කිරීමෙහි උකෙටපනිය කමය නොසංහිඳවිය යුතු යි.

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද පසහකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටපනිය කමය නො සංහිඳවිය යුතු යි: ගිහිත්ගේ ලක්ෂණ වූ ඥෙවතවස්ත්‍රාදිය දරයි ද, තිථිකයන්ගේ ලක්ෂණ වූ කුස-වැහැරි ආදිය දරයි ද, තිථිකයන් ඇසුරු කරයි ද, භික්ෂුන් සෙවනය නොකරයි ද, භික්ෂුශික්ෂාවෙහි නො හික්මෙයි ද...

7. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග පසකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටපනිය කමය නො සංහිඳවිය යුතු යි: පුවතත් මහණහු සමග එක් සෙවෙති ආවාසයේ වසයි ද, එක් සෙවෙති අනා-වාසයෙහි වසයි ද, එක් සෙවෙති ආවාසයෙහි හෝ අනාවාසයෙහි හෝ වසයි ද, පුවතත් මහණහු දක හුතස්තෙන් නො නැගිටී ද, අරම තුලදී හෝ පිටතදී හෝ පුවතත් මහණහු ගටයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටපනිය කමය නො සංහිඳවිය යුතු යි.

8. අට්ඨකි භික්ඛවෙ අබෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අප්පට්ඨකමෙම උකෙබපනීයකමමං න පට්ඨසස්සලෙහතබ්බං: පකතත්තස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ඨපපතී, පචාරණං ඨපෙතී, සචචනීයං කරොතී, අනුචාදං පට්ඨපෙතී, ඉකාසං කාරෙතී, චොදෙතී, සාරෙතී, භික්ඛුති සමපයොජෙතී. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨකබෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අප්පට්ඨකමෙම උකෙබපනීයකමමං න පට්ඨසස්ස-ලෙහතබ්බං.

**ආපත්තියා අප්පට්ඨකමෙම උකෙබපනීයකමෙම
න පට්ඨසස්සලෙහතබ්බං තෙවන්ඤාථීයකං තිට්ඨිතං.**

පට්ඨසස්සලෙහතබ්බංතෙවන්ඤාථීයකං

1. පඤ්චකි භික්ඛවෙ අබෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අප්පට්ඨකමෙම උකෙබපනීයකමමං පට්ඨසස්සලෙහතබ්බං: න උපසමපාදෙතී, න නීසස්සං දෙතී, න සාමණේරං උපට්ඨාපෙතී, න භික්ඛුනොචාදක-සමමුතීං සාදියතී, සමමනොපි භික්ඛුතියො න ඔචදතී. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චකබෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අප්පට්ඨකමෙම උකෙබපනීයකමමං පට්ඨසස්සලෙහතබ්බං.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චකබෙහති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො ආපත්තියා අප්පට්ඨකමෙම උකෙබපනීයකමමං පට්ඨසස්සලෙහතබ්බං: සාය ආපත්තියා සබෙසන ආපත්තියා අප්පට්ඨකමෙම උකෙබපනීයකමමං කතං හොතී තං ආපත්තීං න ආපඤ්ඤාං චා තාදිසිකං, තනො චා පාපිට්ඨකරං, කමමං න ගරහතී, කමමිසෙ න ගරහතී. ඉමෙති ඛො -පෙ-

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- න පකතත්තස්ස භික්ඛුනො අභිචාදනං, පච්චුට්ඨානං, අඤ්ඤාලිකමමං, සාමීචිකමමං, ආසනාභිභාරං සාදියතී. ඉමෙති ඛො -පෙ-

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- න පකතත්තස්ස භික්ඛුනො සෙය්‍යාභි-භාරං, පාදෙදකං, පාදපිඨං පාදකඨලිකා, පතතච්චරපට්ඨකනණං, නහානෙ පිට්ඨිපථිකමමං සාදියතී. ඉමෙති ඛො -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ -පෙ- න පකතත්තං භික්ඛුං සීලවිපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙතී, න ආචාරවිපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙතී, න දිට්ඨිවිපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙතී, න ආජීවවිපත්තියා අනුඤ්ඤාසෙතී, න භික්ඛු භික්ඛුති හෙදෙතී. ඉමෙති ඛො -පෙ-

8. මහණෙනි, අංග අටකින් යුක්ත මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටනිය කමග නොසංහිඳුවග යුතු හි: පුවතන් මහණක්හුගේ පොහොග නැබීම කරහි ද, පවුරුණු තබහි ද, සවවනිය කම් කරහි ද, විහාරගෙහි දෙටුතනතුරෙහි හිටහි ද, අටකාග ගැණීම කරවහි ද, වොදනා කරහි ද, ඇවැත් හිහිපන් කරවහි ද, හිකුක් හා කලහ පිණිස ගොදවහි ද, මහණෙනි, මේ අංග අටින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටනිය කමග නොසංහිඳුවග යුතු හි.

ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටනිය කමග නොසංහිඳුවග යුතු අංග තෙසාලිය නිමි.

1. මහණෙනි, අංග පසකින් යුක්ත හිකුක්හුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටනිය කමග සංහිඳුවග යුතු හි: උපසමපද නොකරහි ද, නිස නොදෙහි ද, හෙරණහු ලවා උවටැන් නොකරවා ගණි ද, මෙහෙණිනට බවා දීමේ සමවනිය නොඉවසහි ද, සමවනිය ලඳුගේන් මෙහෙණිනට බවා නොදෙහි ද, මහණෙනි, මේ පසකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටනිය කමග සංහිඳුවග යුතු හි.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග පසකින් යුක්ත මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටනිය කමග සංහිඳුවග යුතු හි: යම් ඇවැතකින් සබසගා විහින් උකෙටනියකමග කරණ ලද නම් ඒ ඇවැතට නොපැමිණෙහි ද, අන්‍ය වූ ද එවැනි ඇවැතකට නොපැමිණෙහි ද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ නොපැමිණෙහි ද, කමගට නොගරහි ද, මහණෙනි, මේ අංග පසකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටනිය කමග සංහිඳුවග යුතු හි.

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග පසකින් යුක්ත මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටනිය කමග සංහිඳුවග යුතු හි: පුවතන් මහණහුගේ වැදීම ද, හුනස්තෙන් නැගිටීම ද, අඤ්ඤාලිකමග ද, සාමිච්චිකමග ද, හිඳිනා අසුන් පණවා තැබීම ද යන පස නොඉවසහි ද, මහණෙනි, මේ අංග පසකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටනිය කමග සංහිඳුවග යුතු හි.

4. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග පසකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙටනිය කමග සංහිඳුවග යුතු හි: පුවතන් මහණහුගේ හෝනා ගහන් එලවා තැබීම, පාදෙවුන් දිය තැබීම, පාපුටුව තැබීම නොගේදු පා තබන පුවරුව තැබීම, පාහිවුරු පිළිගැණීම, තැමෙහි පිට පිරියම් කිරීම නොඉවසහි ද...

5. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අංග පසකින් යුක්ත මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙටනිය කමග සංහිඳුවග යුතු හි: පුවතන් මහණහට සීලවිපතනියෙන් වොදනා නොකරහි ද, ඇවැරවිපතනියෙන් වොදනා නොකරහි ද, දිට්ඨිවිපතනියෙන් වොදනා නොකරහි ද, ඇවැරවිපතනියෙන් වොදනා නොකරහි ද, හිකුක් හිකුක් කෙරෙන් නොහිඳුවහි ද...

6. අපරෙහිපි හිකඩවෙ -පෙ- හ නිනිධරං ධාරෙහි, හ නීප්පියධරං ධාරෙහි, හ නීප්පියෙ හෙවනි, හිකඩු සෙවනි, හිකඩුසිකඩාග සිකඩනි, ඉමෙහි ඛො -පෙ-.

7. අපරෙහිපි හිකඩවෙ පෙ- හ පකතනෙතන හිකඩුතා සද්ධිං එකච්ඡෙනෙ ආවාසෙ වසනී, හ එකච්ඡෙනෙ අනාවාසෙ වසනී, හ එකච්ඡෙනෙ ආවාසෙ වා අනාවාසෙ වා වසනී, පකතනනං හිකඩුං දිසවා ආසනා වූවනී, හ පකතනනං හිකඩුං ආසාදෙහි අනෙතා වා ඛනි වා, ඉමෙහි ඛො හිකඩවෙ පඤ්චගඛෙහනි සමනනාගතසස හිකඩුනො ආපනනීයා අපපටිකමෙම උකෙකපනීයකමම. පටිපසසසමෙහතබබං.

8. අට්ඨනි හිකඩවෙ අඛෙහනි සමනනාගතසස හිකඩුනො ආපනනීයා අපපටිකමෙම උකෙකපනීයකමම. පටිපසසසමෙහතබබං: හ පකතනනසස හිකඩුනො: උපොසථං ධරපනී, හ පචාරණං ධරපනී, හ සච්චනීයං කරොනී, හ අනුචාදං පට්ඨපෙහි, හ ඔකාසං කාරෙහි, හ වොදෙහි, හ සාරෙහි, හ හිකඩුනි සමපයොජෙහි, ඉමෙහි ඛො හිකඩවෙ අට්ඨ-ගඛෙහනි සමනනාගතසස හිකඩුනො ආපනනීයා අපපටිකමෙම උකෙකපනීයකමම. පටිපසසසමෙහතබබං.

ආපනනීයා අපපටිකමෙම උකෙකපනීයකමෙම පටිපසසසමෙහතබබං තෙවනනාරීසකං නිට්ඨිතං.

[පටිපසසසමහනි]

1. එවඤ්ච පන හිකඩවෙ පටිපසසසමෙහතබබං: තෙන හිකඩවෙ ඡනෙනන හිකඩුතා සඛසං උපසඛකච්ඡනි, එකංසං උතනරාසඛගං කරිකා වූඛිනං හිකඩුනං. පාදෙ වඤ්චනා උකභුටිකං නිසීදිනා අඤ්චිං පග්ගහෙනා එවමසස වචනීයො: අගං හනෙත සඛෙසන ආපනනීයා අපපටිකමෙම උකෙකපනීයකමමකතො සමමා වනනාමි, ලොමං පාතෙමි, තෙසාරං වුහනාමි, ආපනනීයා අපපටිකමෙම උකෙකපනීයසස කමමසස පටිපසසසද්ධිං යාවාමිහි. දුතියමපි යාවිතබබා, තනීයමපි යාවිතබබා. ව්‍යතෙතන හිකඩුතා පටිච්චෙත සඛෙසා ඤ්ඤපතබබො:

“සුණාභු මෙ හනෙත සඛෙසා: අසං ඡනෙතා හිකඩු සඛෙසන ආපනනීයා අපපටිකමෙම උකෙකපනීයකමමකතො සමමා වනනනී, ලොමං පාතනනී, තෙසාරං වනනනී, ආපනනීයා අපපටිකමෙම උකෙක-පනීයසස කමමසස පටිපසසද්ධිං යාවනී. යදි සඛසසස පතනකලලං සඛෙසා ඡනනසස හිකඩුනො ආපනනීයා අපපටිකමෙම උකෙකපනීයකමම පටිපසසසමෙහතබබං එසා ඤ්ඤනී.

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද පසහකින් යුතු මහණහුගේ... හිඟි ලක්ෂණ වූ යෙවන වස්ත්‍රාදිය නො දරයි ද, තිඪිකයන්ගේ ලක්ෂණ වූ කුසවැහැරි ආදිය නො දරයි ද, තිඪිකයන් තෙවනග නො කරයි ද, හිඤ්ඤන් සෙවනග කරයි ද, හිඤ්ඤබික්ෂාවෙහි හික්මෙයි ද...

7. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද පසහකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නො කිරීමේ උකෙකපනිය කමීය සංහිඳුවිය යුතු යි: පුචනත් මහණක්හු සමග එක් සෙවෙහි ආවාසගෙහි නො වසයි ද, එක් සෙවෙහි අනාවාසගෙහි නො වසයි ද, එක් සෙවෙහි ආවාසගෙහි හෝ අනාවාසගෙහි හෝ නො වසයි ද, පුචනත් මහණහු දෑක හුනඟ්තෙත් නැගිටි ද, විහාරග තුලදී හෝ පිටතදී පුචනත් මහණහු නො ගටයි ද, මහණෙනි, මේ පසහින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නො කිරීමේ උකෙකපනිය කම සංහිඳුවිය යුතු යි.

8. මහණෙනි, අංග අටකින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නො කිරීමෙහි උකෙකපනිය කමීය සංහිඳුවිය යුතු යි: පුචනත් මහණහුගේ උපොසඵය නො තබයි ද, පචාරණග නො තබයි ද, සවචනිය කමීය නො කරයි ද, විහාරගෙහි අභිපනිබැවිහි නො සිටි ද, අටසර ගැණීම නො කරවයි ද, වොදනා නො කරයි ද, ඇවැත් හිහිපත් නො කරවයි ද, හිඤ්ඤන් හා කලග නො ගොදවයි ද, මහණෙනි, මේ අටහින් යුතු මහණහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙකපනිය කමීය සංහිඳුවිය යුතු යි.

ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙකපනිය කමීය සංහිඳුවිය යුතු අංග තෙසාලිය හිමි.

[සංහිඳුවීම]

1. මහණෙනි, (ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙකපනිය කමීය) මෙසේ සංහිඳුවිය යුතු ය: මහණෙනි, ඒ ජනන හිඤ්ඤ වසින් සංඝගා වෙත එලඹ උතුරුසග එකස් කොට වැහීමතලු හිඤ්ඤන්ගේ පා වැද උත්කුටුකගෙත් හිද ඇදීලී බැද මෙසේ කිය යුතු යි: ස්වාමීනි, මම ඇවැතට පිළියම් නොකිරීම නිසා සඬකගා විසින් උකෙකපනිය කමීය කරණු ලැබුගෙම් මැතවින් පවතිමි. හිඤ්ඤන් අනුව පවතිමි. නිස්තරණ වතෙහි පිහිටා සිටිමි. ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙකපනිය කමීයගේ සංහිඳුවීම යාවිඤ්ඤ කරමි. දෙවනු වත් යැදිය යුතු යි. තෙවනු වත් යැදිය යුතු යි. ප්‍රතිබල වාසනා මහණකු විසින් සංඝ තෙමේ දැන්විය යුතු යි:

“ස්වාමීනි, සංඝ තෙම මාගේ වචනග අසාවා. මේ ජනන හිඤ්ඤතෙම ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙකපනිය කමීය කරණු ලැබුගේ මැතවින් පවතියි. හිඤ්ඤන් අනුව පවතියි. නිස්තරණ වතෙහි පවතියි. ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙකපනිය කමීයගේ සංහිඳුවීම යාවිඤ්ඤ කරයි. ඉදින් සංඝගාට පැමිණි කල් ඇත්තේ තම සංඝ තෙම ජනන හිඤ්ඤහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙකපනිය කමීය සංහිඳුවන්නේ ය. මේ ඤ්ඤනිග යි.

සුණාභු මෙ භනෙන සඛෙසා: අයං ඡනනා භික්ඛු සඛෙසන ආපනතීයා අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයකමමකතො සමමා වතතනී, ලොමං පාතෙතී, නෙත්ථාරං වතතනී, ආපනතීයා අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයසං කමමසං පට්ටපසංඝාං යාමතී. සඛෙසා ඡනනාසං භික්ඛුනො ආපනතීයා අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයකමමං. පට්ටපසංඝමෙතනී. යසංයසමතො ඛමනී ඡනනාසං භික්ඛුනො ආපනතීයා අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයසං කමමසං පට්ටපසංඝාං, සො භුණ්හසං. යසං නකඛමනී, සො භාසෙය්.

දුතියමපි එකමන්ථං වදුමි, -පෙ- තතියමපි එකමන්ථං වදුමි:- සුණාභු මෙ භනෙන සඛෙසා: අයං ඡනනා භික්ඛු සඛෙසන ආපනතීයා අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයකමමකතො සමමා වතතනී ලොමං පාතෙතී නෙත්ථාරං වතතනී. ආපනතීයා අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයසං කමමසං පට්ටපසංඝාං යාමතී. සඛෙසා ඡනනාසං භික්ඛුනො ආපනතීයා අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයකමමං. පට්ටපසංඝමෙතනී. යසංයසමතො ඛමනී ඡනනාසං භික්ඛුනො ආපනතීයා අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයසං කමමසං පට්ටපසංඝාං, සො භුණ්හසං. යසං නකඛමනී, සො භාසෙය්.

පට්ටපසංඝාං සඛෙසන ඡනනාසං භික්ඛුනො ආපනතීයා අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයකමමං, ඛමනී සඛෙසං, තසමා භුණ්ඨී, එවමෙතං ධාරයාමීති.”

ආපනතීයා අප්පට්ඨකමෙම උකෙඛපනීයකමමං නිට්ඨිතං ඡට්ඨං.

7. පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිසංගෙහ උකෙඛපනීයකමමං

1. තෙන සමයෙන බුද්ධො භගවා ඤාච්ඡදීයං විහරතී, ඡේතවනො අනාඨපිණ්ඩකසං ආරාමෙ. තෙන ඛො පන සමයෙන අභිට්ඨසං නාම භික්ඛුනො ගඤ්චාඛිපුඛසං ඉච්චරූපා පාපකං දිට්ඨිගතං උප්පන්නං නොති: ‘තථාහං භගවතා ධමමං දෙසිතං ආජානාමි යථා යෙ’මෙ අනතරාසිකා ධමමා චුත්තා භගවතා, යෙ පටිසෙවතො නාලං අනතරායා-යා’ති.

2. අසොහසං ඛො සමබහුලා භික්ඛු අර්ච්චසං නාම කීර භික්ඛුනො ගඤ්චාඛිපුඛසං එච්චරූපං පාපකං දිට්ඨිගතං උප්පන්නං: ‘තථාහං භගවතා ධමමං දෙසිතං ආජානාමි යථා යෙ’මෙ අනතරාසිකා ධමමා චුත්තා භගවතා තෙ පටිසෙවතො නාලං අනතරායායා’ති.

ආවේනි, සංඝ තෙම මාගේ වචනය අසාවා. මේ ජනන භික්ෂු-
 තෙම සංඝයා විසින් ඇවැතට පිළියම් නොකිරීම පිළිබඳ උකෙබපතිය කමිය
 කරණ ලද්දේ මැනවින් පවතියි. භික්ෂුන් අනුව පවතියි. නිසාරණ-
 වතෙහි පිහිටයි ඇවැතට පිළියම් නොකිරීම පිළිබඳ උකෙබපතියකමියාගේ
 සංහිදුම්ම යාවිඤ්ඤ කරයි. සංඝ තෙම ජනන භික්ෂුහුගේ ඇවැතට පිළියම්
 නොකිරීම පිළිබඳ උකෙබපතිය කමිය සංහිදුවයි. ජනන භික්ෂුහුගේ ඇවැතට
 පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙබපතියකමිය සංහිදුම්ම යම් ආයුෂමතකුහට
 අභිමත නම් හෙ තෙම නිශ්ශබ්ද වේවා. යමකුට අභිමත නො වේ නම්
 හෙ තෙම කියාවා.

දෙවනුව මේ කාරණය කියමි... තෙවනුව මේ කාරණය කියමි.
 ආවේනි, සංඝතෙම මාගේ වචනය අසාවා. මේ ජනන භික්ෂු තෙම
 ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙබපතිය කමිය කරණ ලද්දේ මැනවින්
 පවතියි. භික්ෂුන් අනුව පවතියි. අටලොස් නිසාරණ වතෙහි පවතියි.
 ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙබපතියකමියාගේ සංහිදුම්ම යදිසි.
 සංඝ තෙම ජනන භික්ෂුහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීම පිළිබඳ
 උකෙබපතිය කමිය සංහිදුවයි. ජනන භික්ෂුහුගේ ඇවැතට පිළියම්
 නොකිරීමෙහි උකෙබපතිය කමියාගේ සංහිදුම්ම යම් ආයුෂමතකුහට අභිමත
 නම් හෙ තෙම නිශ්ශබ්ද වේවා. යමකුට අභිමත නො වේ නම් හෙ තෙම
 කියාවා.

සඬකයා විසින් ජනන භික්ෂුහුගේ ඇවැතට පිළියම් නොකිරීම පිළිබඳ
 උකෙබපතිය කමිය සංහිදුවන ලදී. එය සංඝයාට අභිමත යි. එහෙයින්
 නිශ්ශබ්ද යි. මේ කාරණය මෙසේ දරමි”.

ඇවැතට පිළියම් නොකිරීමේ උකෙබපතිය කමිය සවැහි යි.

7. පවිටුදාෂ්ටිත නොදුරුලීමේ උකෙබපතිය කමිය

1. එසමයෙහි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ සැවැත්තුවර
 සම්පයෙහි වූ ජේතවන නම් අන්තපිටු සිටුහුගේ ආරාමයෙහි වැඩ වසන
 සේක. එකල වනාහි පෙර හිපුලිභිණියන් නැසූ කුලයෙහි උපන්නා වූ
 අරිට්ඨ භික්ෂුහට “යම් මේ අනතරායකර ධම් කෙතෙක් භාග්‍යවතුන්
 වහන්සේ විසින් යම්සේ වදාරණ ලද්දහු ද, ඒ ධම් සෙවනය කරන්නාට
 අනතරාය පිණිස ප්‍රමාණ නො වෙතී යි සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ
 විසින් දෙසූ දහමක් මම දනිමි” යි. මෙබඳු ලාමක දෘෂ්ටියක් උපන්නේ
 වෙයි.

2. පෙර හිපුලිභිණියන් මැරූ කුලයෙහි උපන් අරිට්ඨ භික්ෂුහට “යම්
 ධම් කෙතෙක් අනතරායකර හ යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලද
 හු ද, ඒ ධම් සෙවනාහට සට්ඨිමාස අනතරාය පිණිස ප්‍රමාණවත් නොවෙ-
 තී යි. සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසූ දහමක් මම
 දනිමි” යි මෙබඳු ලාමක දෘෂ්ටියක් උපන්නේ වේ යැ යි මෙ පවත්
 බොහෝ භික්ෂුහු ඇසූහ.

3. අඵ ඛො තෙ භික්ඛු යෙන අරිට්ඨො භික්ඛු ගඤ්ඛාභිපුඛො, තෙත්ථපසඛකමිංසු. උපසඛකමිනි, අරිට්ඨං භික්ඛුං ගඤ්ඛාභිපුඛො ඵතදවොචුං:

“සඵචං කීර තෙ අචුසො අරිට්ඨ ඵචරුපං පාපකං දිට්ඨිගතං උප්පන්නං: ‘තථාගං භගවතා ධම්මං දෙසිතං ආජානාමී: යථා යෙ මෙ අනතරාසිකා ධම්මා චුත්තා භගවතා, තෙ පටිසෙචනො නාලං අනතරායායා’ති.

“ඵචං ඛො ඛො අහං අචුසො භගවතා ධම්මං දෙසිතං ආජානාමී: යථා යෙ මෙ අනතරාසිකා ධම්මා චුත්තා භගවතා, තෙ පටිසෙචනො නාලං අනතරායායා”ති.

4. “මා අචුසො අරිට්ඨ ඵචං දඵච මා භගවතං අඛොචිකම්. න භී සාධු භගවතො අඛහකඛානං. න භී භගවා ඵචං චදෙය්. අනෙක-පට්ඨායෙන අචුසො අරිට්ඨ අනතරාසිකා ධම්මා අනතරාසිකා චුත්තා භගවතා, අලඤ්ච පත තෙ පටිසෙචනො අනතරායාය.

“අප්පසාදා කාමා චුත්තා භගවතා ඛහුදකඛා ඛහුපායාසා, ආදීනවො ඵඪ භියොයා.

අට්ඨිකඛඛලුපමා කාමා චුත්තා භගවතා ඛහුදකඛා ඛහුපායාසා, ආදීනවො ඵඪ භියොයා.

මංඝපෙසුපමා කාමා චුත්තා භගවතා ඛහුදකඛා ඛහුපායාසා, ආදීනවො ඵඪ භියොයා.

නිඤ්ඤකුපමා කාමා චුත්තා භගවතා ඛහුදකඛා ඛහුපායාසා, ආදීනවො ඵඪ භියොයා.

අඛාරකාසුපමා කාමා චුත්තා භගවතා ඛහුදකඛා ඛහුපායාසා, ආදීනවො ඵඪ භියොයා.

සුපිණකුපමා කාමා චුත්තා භගවතා ඛහුදකඛා ඛහුපායාසා, ආදීනවො ඵඪ භියොයා.

යාචිකකුපමා කාමා චුත්තා භගවතා ඛහුදකඛා ඛහුපායාසා, ආදීනවො ඵඪ භියොයා.

3. ඉක්බිති ඒ භික්ෂුහු පෙර හිජුප්‍රිතිණියන් මැරූ කුලයෙහි උපන් අර්ධය භික්ෂු කරා එලැබියහ. එලඹ එගඬබාහිපුබබ අර්ධය භික්ෂුහට මෙසේ කීහු:

“ඇවැත්නි අර්ධයෙහි, යම් ඒ බමී කෙනෙක් සගමොක් දෙකට අනතරායකරහ සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් යම්සේ වදාරණ ලදහු ද, ඒ බමී සෙවනය කරන්නහුට එසේ සවභිමොක්ෂ අනතරාය පිණිස ප්‍රමාණ නොවෙත් ය සි සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසු බමීයක්* මම දනිමි”සි. මෙබඳු ලාමක දෂටියක් ඔබට උපන්නේ උ. ඒ සැබෑද ?” සි.

“ඇවැත්නි, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් යම් මේ අනතරායකර බමීයෝ යම්සේ දෙසන ලදහු ද, ඒ බමී සෙවනය කරන්නහුට සහපමාක් දෙකට අනතරාය පිණිස ප්‍රමාණ නොවෙත් යැ සි මෙසේ සිතිය හැකිසේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසු බමීයක් මම දනිමි” සි සේ කිය.

4. “ඇවැත් අර්ධයෙහි, එසේ නො කියව. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට බොරුවෙන් දොෂාරොපණය නො කරව. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට බොරු-වෙන් දොෂාරොපණය නො මැනවි. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ නො වදාරණ සේක් ම ය. ඇවැත් අර්ධයෙහි, අනතරායකර බමීයෝ නොයෙක් ආකාරයෙන් අනතරායකරහ සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදහ. ඒ බමී සෙවනය කරන්නාට (සගමොක්) අවුරුණු පිණිස සමත් ම ය.

“කාමයෝ අලු පු ආඤාද ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි උවදුරු බොහෝ ය සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ ඇටසැකිල්ලකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බොහෝ ය සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ මස්වැදුල්ලකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බොහෝ ය සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ තණසුලකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බොහෝ ය සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ අඟුරුවලකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බොහෝ ය සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ සිහිනයකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බොහෝ ය සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ (තාවකාලිකව) ඉල්ලා ගන්නා ලද්දකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බොහෝ ය සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

* මේ මෙමුඛ බමීය අනතරායකර නොවෙති සි පිතා කියු සේය.

රුකඛඵලපමා කාමා වුතතා හගවතා බහුදුකඛා බහුපායාසා, ආදීතවො එඡ භියොසා.

අසිසුහුපමා කාමා වුතතා හගවතා බහුදුකඛා බහුපායාසා, ආදීතවො එඡ භියොසා.

සභගීසුලුපමා කාමා වුතතා හගවතා බහුදුකඛා බහුපායාසා, ආදීතවො එඡ භියොසා.

සප්පඨිරුපමා කාමා වුතතා හගවතා බහුදුකඛා බහුපායාසා, ආදීතවො එඡ භියොසා”ති.

5. එවමපි ඛො අරිට්ඨො භිකඛු ගඬබාගිපුඛො තෙභී භිකඛුහි වුච්චමානො තඡෙච තං පාපකං දිට්ඨිගතං එමසා පරාමසා අභිනීවීසා වොහරති: “එවං ඛා ඛො අහං ආවුපසා හගවතා ධම්මං දෙසිතං ආජානාමී: යථා යෙ මෙ අනතරාසිකා ධම්මා වුතතා හගවතා, තෙ පටිසෙචතො නාලං අනතරායායා”ති.

සනො ව ඛො තෙ භිකඛු නාසකඛිංසු අරිට්ඨං භිකඛු ගඬබාගිපුඛො එතස්මා පාපකා දිට්ඨිගතා විචෙචෙදාං, අඵ ඛො තෙ භිකඛු යෙන හගවා තෙහුපසඛකමිංසු. උපසඛකමිනා හගවතො එතමඡං ආරෝචෙසුං.

6. අඵ ඛො හගවා එතස්මිං නිදානෙ එතස්මිං පකරණෙ භිකඛු-සඛසං සනනිපානාපෙඡා අරිට්ඨං භිකඛු ගඬබාගිපුඛො පටිපුච්ඡී: සම්මං කීර තෙ අරිට්ඨ එචරුපං පාපකං දිට්ඨිගතං උපනනං ‘තථාහං හගවතා ධම්මං දෙසිතං ආජානාමී: යථා යෙමෙ අනතරාසිකා ධම්මා වුතතා හගවතා තෙ පටිසෙචතො නාලං අනතරායායා’ති.

“එවං ඛා ඛො අහං හනෙත හගවතා ධම්මං දෙසිතං ආජානාමී: යථා යෙ මෙ අනතරාසිකා ධම්මා වුතතා හගවතා, තෙ පටිසෙචතො නාලං අනතරායායා”ති.

කසා හු ඛො නාම නිං මොඝපුරිස මයා එවං ධම්මං දෙසිතං ආජානාසී? නහු මයා මොඝපුරිස අනෙකපරියායෙන අනතරාසිකා ධම්මා අනතරාසිකා වුතතා, අලඤ්ච පත තෙ පටිසෙචතො අනතරායාය.

7. අප්පසාදා කාමා වුතතා මයා බහුදුකඛා බහුපායාසා, ආදීතවො එඡ භියොසා.

කාමයෝ ගහක ගෙඩි හා උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බෙහෙවි සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ මස්කපන කැත්ත හා මස්ලොඹුවකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බෙහෙවි සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ සිරියක් හා සුලාභධයකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බෙහෙවි සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

කාමයෝ සපීඨීයකට උපමා ඇත්තෝ ය. බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය. දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය. මෙහි ආදීනව බොහෝ යයි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණ ලදී.

5. ගඬබාබිපුබ්බ අරිට්ඨ භික්ෂුතෙම ඒ භික්ෂුන් විසින් මෙසේ කියනු ලැබුයේ “ඇවැත්ති, යම් මේ අනතරායකර ධර්මයෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් යම් සේ වදාරණ ලද ද, ඒ ධර්ම සෙවනය කරන්නාට අනතරාය පිණිස ප්‍රමාණ නොවෙයි යයි සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසනලද ධර්මයක් මම දනිමි” යි ඒ ලාමක දෂට්ඨය එ ලෙස ම දැඩි කොට ගෙණ ඊට ඇතුල්වී ව්‍යවහාර කෙරෙයි

ගඬබාබිපුබ්බ අරිට්ඨ මහණ මේ ලාමක ඔත්තාදෂට්ඨයෙන් වෙන් කරන්නට යම් හෙයකින් ඒ භික්ෂුහු අසමත් වුවාහු ද, එකල්හි ඒ භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේ යම් තැනක ද එතැනට එලඹියාහුය. එලඹි භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කාරණය සැල කලාහුය.

6. ඉක්ඛිතී භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදානයෙහි මේ ප්‍රකරණයෙහි භික්ෂුසංඝයා රැස් කරවා “අරිට්ඨය, ‘යම් මේ අනතරායකර ධර්මයෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් යම් සේ වදාරණලද ද, ඒ ධර්මයෝ සෙවනය කරන්නාට අනතරාය පිණිස ප්‍රමාණ නොවෙත් යයි සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසූ ධර්මයක් මම දනිමි’ යි මෙ බදු ලාමක දෂට්ඨයක් තට උපන්නෝ ය යනු සැබෑදෑ” යි අරිට්ඨ මහණහු පුළුවන් සේක.

“යම් මේ අනතරායකර ධර්මයෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් වදාරණලදහු ද, ඒ ධර්මයෝ සෙවනය කරන්නාට අනතරාය පිණිස සමච්චි නොවෙත් යැයි සිතිය හැකි සේ, ස්වාමීනී, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසූ ධර්මයක් මම දනිමි” යි (අරිට්ඨ මහණ කී ය).

“හිස් පුරුෂය, මවිසින් කවරකුට එසේ දෙසූ ධර්මයක් නුඹ දනිති ද, හිස් පුරුෂය, මවිසින් නන් අයුරින් අනතරායකර ධර්මයෝ අනතරායකරහ යි ප්‍රකාශ කරණ ලද්දහු නොවෙත් ද. සෙවනය කරන්නාට සහමොක් වලකනු පිණිස ඒ දහම් සමත් නොවෙත් ද?”

7. මවිසින් කාමයෝ අලා ආචාරාද (රස විදගැණුම්) ඇත්තෝ ය, බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය, දැඩි ආයාස ඇත්තෝ ය, මේ කාමයෙහි ආදීනව බොහෝ යයි පවසන ලදහ.

අධිකඩවුපමා කාමා වුතතා මයා බහුදුකඩා බහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භියොසා.

මංසපෙසුපමා කාමා වුතතා මයා බහුදුකඩා බහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භියොසා.

තිණුකකුපමා කාමා වුතතා මයා බහුදුකඩා බහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භියොසා.

අබහාරකාසුපමා කාමා වුතතා මයා බහුදුකඩා බහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භියොසා.

සුපිණකුපමා කාමා වුතතා මයා බහුදුකඩා බහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භියොසා.

යාවිතකුපමා කාමා වුතතා මයා බහුදුකඩා බහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භියොසා.

රුකඩඵලුපමා කාමා වුතතා මයා බහුදුකඩා බහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භියොසා.

අසිසුභුපමා කාමා වුතතා මයා බහුදුකඩා බහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භියොසා.

සතතිසුලුපමා කාමා වුතතා මයා බහුදුකඩා බහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භියොසා.

සපාසිරුපමා කාමා වුතතා මයා බහුදුකඩා බහුපායාසා, ආදීතවො ඵඪ භියොසා.

8. අඵ ඵ පන නිං මොසපුරිස අතනනා දුග්ගභිතෙන අලොභ ඵ අබහාවිකඩසි, අතනාතඤඵ බණ්ඨි, බහුඤඵ අපුඤ්ඤං පසඵඨි. තං භි තෙන මොසපුරිස භවිසසති දීඝරතනං අභිනාය දුකඩාය. තෙනං මොසපුරිස අපසසනනාතං ඵා පසාදය -පෙ- විගරභිනා බමමිං කඵං කනා භිකඤු ආමනෙතඨි:

තෙන භි භිකඩවෙ සඬෙසා අරිඵඪාසස භිකඤුනො ගඬබාබිපුබබසස පාපිකාය දිඵඨියා අපපිනිසසනෙහ උකෙබපනියකමමං කරොතු අසමොහංගං සඬෙසන.

ඵඵඤඵ පන භිකඩවෙ කාතබබං: පඵමං අරිඵෙඪා භිකඤු ගඬබාබිපුබබො වොදෙතබබො. වොදෙඪා සාරෙතබබො. සාරෙඪා ආපතඨි ආරොපෙතබබො. ආපතඨිං ආරොපෙඪා ව්‍යතෙනන භිකඤුනා පටිබලෙන සඬෙසා ඤෙපෙතබබො:

ම විසින් කාමයෝ ඇටසැකිල්ලකට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ මස්වාදෑල්ලකට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ තණසුලකට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ අඟුරුවලකට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ සිහිනයකට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ ඉල්ලාගන්නා ලද්දකට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ ගසක ගෙඩි හා උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ මස් කපන කැත්ත හා මස්ලොඹුවකට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ සිරිය හා සුලාසුඛයට උපමා ඇත්තෝ ය සි... පවසන ලදහ.

ම විසින් කාමයෝ සපීසිරසකට උපමා ඇත්තෝය, බොහෝ දුක් ඇත්තෝ ය, බොහෝ ආයාස ඇත්තෝ ය, මේ කාමයෙහි ආදිනව බොහෝ යයි ප්‍රකාශ කරණ ලදහ.

8. එසේ ඇති කල්හිත් හිස්පුරුෂය, තෝ තමන් වරදවා ගත් අදහසින් අපව ද බොරුවෙන් වොදනා කරන්නෙහි ය. තමන් ගුණ සාරුලත්තෙහි ය. බොහෝ අකුසල් රැස් කරන්නෙහි ය. හිස්පුරුෂය, එය නුඹට බොහෝ කාලයක් අහිත පිණිස දුක් පිණිස වන්නේ ය. හිස්පුරුෂය, මෙය නොපැහැදුනවුන්ගේ පැහැදීම පිණිස හෝ... නො වෙයි. (අර්ථය හිසුකට) ගරහා දුහැමී කථා කොට හිසුන් ඇමතු සේක:

මහණෙනි, එසේ නම් සංඝ තෙම ගඬබාහිපුඛබ අර්ථය හිසුකට ලාමක දෂමීය නොදුරලීමෙහි සංඝයා සමග සමොග නැති උකෙට්පනීය-කමීය කෙරේවා.

මහණෙනි, (ඒ උකෙට්පනීයකමීය) මෙසේ කටයුතු යි. පලමු කොට ගඬබාහිපුඛබ අර්ථය හිසුකට වොදනා කල යුතු යි. වොදනා කොට (ඇවැත) සිහිපත් කරවිය යුතුයි. (ඇවැත) සිහිපත් කරවා ඇවැත නැංවිය යුතු යි. ඇවැත නංවා ප්‍රතිබල වූ විගත් මහණකු විසින් සංඝතෙමේ දුන්විය යුතු යි:

9. “සුණංඝු මෙ භනෙන සඛෙසා: අර්ධස්ස භික්ඛුනො ගඤ්චාධි-
 පුබ්බස්ස එවරුපං පාපකං දිට්ඨිගතං උප්පන්නං, “තථාහං භගවතා ධම්මං
 දෙසිතං ආජානාමි: යථා යෙ’මෙ අනන්තරාසිකා ධම්මා චූන්නා භගවතා
 නෙ පටිසෙවනො නාලං අනන්තරායායා”ති. සො නං දිට්ඨිං නප්පට්-
 නිස්සජ්ජති. යදි සඛසස්ස පනතකලලං, සඛෙසා අර්ධස්ස භික්ඛුනො
 ගඤ්චාධිපුබ්බස්ස පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සගෙහ උකෙඛපතීයකම්මං
 කරොසී, අසලොභාගං සඛෙසන. එසා ඤාතී.

සුණංඝු මෙ භනෙන සඛෙසා: අර්ධස්ස භික්ඛුනො ගඤ්චාධි
 පුබ්බස්ස එවරුපං පාපකං දිට්ඨිගතං උප්පන්නං, “තථාහං භගවතා ධම්මං
 දෙසිතං ආජානාමි: යථා යෙ’මෙ අනන්තරාසිකා ධම්මා චූන්නා භගවතා
 නෙ පටිසෙවනො නාලං අනන්තරායායා”ති. සො නං දිට්ඨිං නප්පට්-
 නිස්සජ්ජති. සඛෙසා අර්ධස්ස භික්ඛුනො ගඤ්චාධිපුබ්බස්ස පාපිකාය
 දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සගෙහ උකෙඛපතීයකම්මං කරොති අසලොභාගං
 සඛෙසන. යස්සායසමනො ඛමති අර්ධස්ස භික්ඛුනො ගඤ්චාධිපුබ්බස්ස
 පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සගෙහ උකෙඛපතීයස්ස කම්මස්ස කරණං
 අසලොභාගං සඛෙසන, සො භුණ්හස්ස. යස්ස නකම්මති, සො භාසෙය්ස.

දුතියමි පි එතමස්සං වදුමි-පෙ- නතියමි පි එතමස්සං වදුමි. සුණංඝු
 මෙ භනෙන සඛෙසා: අර්ධස්ස භික්ඛුනො ගඤ්චාධිපුබ්බස්ස එවරුපං
 පාපකං දිට්ඨිගතං උප්පන්නං “තථාහං භගවතා ධම්මං දෙසිතං ආජානාමි:
 යථා යෙ’මෙ අනන්තරාසිකා ධම්මා චූන්නා භගවතා නෙ පටිසෙවනො
 නාලං අනන්තරායායා”ති. සො නං දිට්ඨිං නප්පට්ඨිස්සජ්ජති. සඛෙසා අර්ධස්ස
 භික්ඛුනො ගඤ්චාධිපුබ්බස්ස පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සගෙහ උකෙඛප-
 තීයකම්මං කරොති අසලොභාගං සඛෙසන. යස්සායසමනො ඛමති අර්ධස්ස
 භික්ඛුනො ගඤ්චාධිපුබ්බස්ස පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සගෙහ උකෙඛප-
 තීයස්ස කම්මස්ස කරණං අසලොභාගං සඛෙසන, සො භුණ්හස්ස. යස්ස
 නකම්මති, සො භාසෙය්ස.

කතං සඛෙසන අර්ධස්ස භික්ඛුනො ගඤ්චාධිපුබ්බස්ස පාපිකාය
 දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සගෙහ උකෙඛපතීයකම්මං අසලොභාගං සඛෙසන. ඛමති
 සඛසස්ස. තස්මා භුණ්හී. එවිමෙතං ධාරයාමි”ති.

10. ආවාසපරමපරඤ්ච භික්ඛවෙ සංසථ, “අර්ධො භික්ඛු ගඤ්චාධි-
 පුබ්බා සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සගෙහ උකෙඛපතීයකම්මස්ස
 අසලොභාගං සඛෙසනා”ති.

9. “සාමිනි, සංඝ තෙම මාගේ වචනය අසාවා, ගඬබාධිපුබ්බ අරිට්ඨ භික්ඛුහට “යම් මේ ධර්ම කෙනෙක් අනතුරායකරන සි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් යම් සේ වදාරණ ලදු ද, ඒ ධර්ම සෙවනය කරන්නහුට අනතුරාය පිණිස නොවෙත් යැයි සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසු ධර්මයක් මම දනිමි” යි මෙබඳු ලාමක දූෂටියෙක් උපන්නේ වෙයි. හෙ තෙම ඒ දූෂටිය නො දුරලයි. ඉදින් සබ්බසාධා පෑමිණි කල් ඇත්තේ නම්, සංඝතෙම ගඬබාධිපුබ්බ අරිට්ඨ භික්ඛුහට සංඝයා සමග ධර්මාමිෂ සමෙහාග නැති, ලාමක දූෂටිය නොදුරලීමෙහි උකෙකපනියකමය කරන්නේ ය. මේ ඝඤනිය යි.

සාමිනි, සංඝ තෙම මාගේ වචනය අසාවා, ගඬබාධිපුබ්බ අරිට්ඨ භික්ඛුහට “යම් මේ අනතුරායකර ධර්මයෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් යම් සේ දෙසන ලදු ද, ඒ ධර්ම සෙවනය කරන්නහුට අනතුරාය පිණිස නොවෙත් යැයි සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසු ධර්මයක් මම දනිමි” යි මෙබඳු ලාමක දූෂටියෙක් උපන්නේ වෙයි. හෙ තෙම ඒ ලාමක දූෂටිය නො දුරලයි. සංඝතෙම ගඬබාධිපුබ්බ අරිට්ඨ භික්ඛුහට සංඝයා සමග සමෙහාග නැති ඒ ලාමක දූෂටිය නොදුරලීමෙහි උකෙකපනියකමය කරයි ගඬබාධිපුබ්බ අරිට්ඨ භික්ඛුහට සබ්බසාධා සමග සමෙහාග නැති, ලාමක දූෂටිය නො දුරලීමෙහි උකෙකපනියකමය කිරීම යම් ආයුෂමතකුට අභිමත නම්, හෙ තෙම නිශ්ශබ්ද වේවා. යමකුට අභිමත නම් හෙ තෙම කියාවා.

දෙවනුවත් මේ කාරණය කියමි... තෙවනුවත් මේ කාරණය කියමි. සාමිනි, සබ්බ තෙම මාගේ වචනය අසාවා, ගඬබාධිපුබ්බ අරිට්ඨ භික්ඛුහට “යම් මේ අනතුරායකර ධර්මයෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් යම් සේ වදාරණ ලදු ද, ඒ ධර්ම සෙවනය කරන්නහුට අනතුරාය පිණිස නොවෙත් යැයි සිතිය හැකි සේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දෙසු ධර්මයක් මම දනිමි” යි, මෙබඳු ලාමක දූෂටියෙක් උපන්නේ වෙයි. ඒ අරිට්ඨ භික්ඛු තෙම ඒ ලාමක දූෂටිය නො දුරලයි. සබ්බ තෙම ගඬබාධිපුබ්බ අරිට්ඨ භික්ඛුහට සබ්බසාධා සමග සමෙහාග නැති, ඒ ලාමක දූෂටිය නො දුරලීමෙහි උකෙකපනිය කමය කරයි. ගඬබාධිපුබ්බ අරිට්ඨ භික්ඛුහට සබ්බසාධා සමග ධර්මාමිෂ සමෙහාග නැති, ලාමක දූෂටිය නො දුරලීමෙහි උකෙකපනියකමය කිරීම යම් ආයුෂමතකුට රූචි වේ නම්, හෙ තෙම නිශ්ශබ්ද වේවා. යමකුට රූචි නොවේ නම් හෙ තෙම කියාවා.

සබ්බසාධා විසින් ගඬබාධිපුබ්බ අරිට්ඨ භික්ඛුහට සබ්බසාධා සමග සමෙහාග නැති, ලාමක දූෂටිය නො දුරලීමෙහි උකෙකපනිය කමය කරණ ලදී. සංඝයාට එය අභිමත යි. එහෙයින් නිශ්ශබ්ද යි. මෙය මෙසේ පිළිගනිමි” යි.

10. මහණෙනි, ගඬබාධිපුබ්බ අරිට්ඨ භික්ඛුහට සංඝයා සමග සමෙහාග නැති, ලාමක දූෂටිය නො දුරලීමෙහි උකෙකපනිය කමය කරණ ලද්දේ යැයි ආචාර්යයන් පාසා ද දන්වමි.

අධම්මකම්මඤ්චාදයකං

1 නීඨි භික්ඛවෙ අබ්බෙහි සමන්තාගතං පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිසංඝෙහ උකෙඛපනීයකල්පං අධම්මකම්මඤ්චාදෙහි හොති අපිනසකම්මඤ්චාදෙහි දුට්ඨපසන්තඤ්චාදෙහි: අසම්මුඛා කතං හොති, අප්පට්ඨව්ජා කතං හොති, අප්පට්ඤ්ඤාය කතං හොති. ඉතෙති ඛො භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි සමන්තාගතං පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිසංඝෙහ උකෙඛපනීයකල්පං අධම්මකම්මඤ්චාදෙහි හොති අපිනසකම්මඤ්චාදෙහි දුට්ඨපසන්තඤ්චාදෙහි.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි සමන්තාගතං පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිසංඝෙහ උකෙඛපනීයකල්පං අධම්මකම්මඤ්චාදෙහි හොති අපිනසකම්මඤ්චාදෙහි දුට්ඨපසන්තඤ්චාදෙහි: අනාපතනියා කතං හොති, අද්දෙසනාගාමිනියා අපතනියා කතං හොති, දෙසිතාය අපතනියා කතං හොති -පෙ-

3. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි -පෙ- අවොද්දන්තා කතං හොති, අසාරෙත්තා කතං හොති, අපතනියං අනාරොපෙත්තා කතං හොති -පෙ-

4. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි -පෙ- අසම්මුඛා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

5. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි -පෙ- අප්පට්ඨව්ජා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි -පෙ- අප්පට්ඤ්ඤාය කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

7. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි -පෙ- අනාපතනියා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

8. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි -පෙ- අද්දෙසනාගාමිනියා අපතනියා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

9. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි -පෙ- දෙසිතාය අපතනියා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

10. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ තීහබ්බෙහි -පෙ- අවොද්දන්තා කතං හොති, අධම්මෙත කතං හොති, වග්ගෙත කතං හොති -පෙ-

11. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඩෙහති -පෙ- අසානරනා කතං හොති, අබමමන කතං හොති, වගෙහන කතං හොති -පෙ-

12. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඩෙහති -පෙ- ආපතනිං අනාරොපෙනා කතං හොති, අබමමන කතං හොති, වගෙහන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො හිකඩවෙ නිහඩෙහති සමනනාගතං පාපිකාය දිට්ඨියා අපපටිනියකෙහෙ උකෙකපනියකමම. අබමමකමමකම කොති අනිකමකමකමකම දුටුපසනනකම.

අබමමකමමදවාදයකං නිවර්තං.

බමමකමමදවාදයකං

1. තිහි හිකඩවෙ අඩෙහති සමනනාගතං පාපිකාය දිට්ඨියා අපපටි- නියකෙහෙ උකෙකපනියකමම. බමමකමමකම කොති විනියකමමකමකම සුටුපසනනං ව: සමමුඛා කතං හොති, පටිපුට්ඨා කතං හොති, පටිකුසුග කතං හොති. ඉමෙහි ඛො හිකඩවෙ නිහඩෙහති සමනනාගතං පාපිකාය දිට්ඨියා අපපටිනියකෙහෙ උකෙකපනියකමම. බමමකමමකම කොති විනියකමමකමකම සුටුපසනනකම.

2. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඩෙහති සමනනාගතං පාපිකාය දිට්ඨියා අපපටිනියකෙහෙ උකෙකපනියකමම. බමමකමමකම කොති, විනියකමමකමකම සුටුපසනනං ව: ආපතනියා කතං හොති, දෙසනාගාමිනියා ආපතනියා කතං හොති, අදෙසිතාය ආපතනියා කතං හොති -පෙ-

3. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඩෙහති -පෙ- වොදෙචා කතං හොති, සාරෙචා කතං හොති, ආපතනිං ආරොපෙනා කතං හොති -පෙ-

4. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඩෙහති -පෙ- සමමුඛා කතං හොති, බමමන කතං හොති, සමගෙහන කතං හොති -පෙ-

5. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඩෙහති -පෙ- පටිපුට්ඨා කතං හොති, බමමන කතං හොති, සමගෙහන කතං හොති -පෙ-

6. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඩෙහති -පෙ- පටිකුසුග කතං හොති, බමමන කතං හොති, සමගෙහන කතං හොති -පෙ-

7. අපරෙහිපි හිකඩවෙ නිහඩෙහති -පෙ- ආපතනියා කතං හොති, බමමන කතං හොති, සමගෙහන කතං හොති -පෙ-

11. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග භූතණකීන් යුතු... සිහිපත් නො කරවා කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැනැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඛසයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද...

12. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග භූතණකීන් යුතු, ලාමක දූෂටීය නො දුරලීමෙහි කල උකෙඛපතිය කමීය නොදැනැමිකමෙක් ද වෙයි. අවිනය කමෙක් ද වෙයි. නොසංහිදුනෙක් ද වෙයි. ඇවැත නො නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, නොදැනැමින් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සඛසයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද මහණෙනි, මේ අඛග භූතණන් යුක්ත වූ ලාමක දූෂටීය නො දුර-ලීමෙහි කල උකෙඛපතිය කමීය නොදැනැමිකමෙක් ද වෙයි. අවිනය කමෙක් ද වෙයි. නො සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

අධමිකමී දෙලොස නිමි.

ධමිකමී දෙලොස

1. මහණෙනි, අඛග භූතණකීන් යුක්ත වූ ලාමක දූෂටීය නොදුරලීමෙහි කල උකෙඛපතිය කමීය දැනැමිකමෙක් ද වෙයි, විනයකමෙක් ද වෙයි, මනාව සංහිදුනෙක් ද වෙයි: හමුවෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, පිලිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, පිලිණගෙණ කරණ ලද්දේ වේ ද, මහණෙනි, මේ අඛග භූතණන් යුතු ලාමක දූෂටීය නොදුරලීමේ උකෙඛපතිය කමීය දැනැමිකමෙක් ද වෙයි. විනයකමෙක් ද වෙයි. මනාව සංහිදුනෙක් ද වෙයි.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග භූතණකීන් යුතු ලාමක දූෂටීය නොදුරලීමේ උකෙඛපතිය කමීය දැනැමිකමෙක් ද වෙයි, විනයකමෙක් ද මනාව සංහිදුනෙක් ද වෙයි: ඇවත ඇති කල්හි කරණ ලද ද, දෙසීමෙන් පරිසිදු වන ඇවැතෙහි කරණ ලද ද, ඇවැත නො දෙසූ කල්හි කරණ ලද ද...

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග භූතණකීන් යුත්... වොදනා කොට කරණ ලද ද, සිහිපත් කරවා කරණ ලද ද, ඇවැත නංවා කරණලද ද...

4. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග භූතණකීන් යුත්... හමුවෙහි කරණලද ද, දැනැමින් කරණලද ද සමග වූ සඛසයා විසින් කරණ ලද ද...

5. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග භූතණකීන් යුත්... පිලිවිස කරණ ලද ද, දැනැමින් කරණ ලද ද සමග වූ සඛසයා විසින් කරණ ලද ද...

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග භූතණකීන් යුත්... පිලිණ ගෙණ කරණ ලද ද, දැනැමින් කරණ ලද ද, සමග වූ සඛසයා විසින් කරණ ලද ද,

7. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඛග භූතණකීන් යුත්... ඇවැත ඇති කල්හි කරණ ලද ද, දැනැමින් කරණ ලද ද, සමග වූ සඛසයා විසින් කරණ ලද ද,

8. අපරෙහිපි භික්‍ෂුවේ තීහෂෙඛනී -පප- දෙසනාගාමිනීයා ආපතනීයා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති -පප-

9. අපරෙහිපි භික්‍ෂුවේ තීහෂෙඛනී -පප- අදෙසිනාය ආපතනීයා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති -පප-

10. අපරෙහිපි භික්‍ෂුවේ තීහෂෙඛනී -පප- වොදෙඤ්ඤා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති -පප-

11. අපරෙහිපි භික්‍ෂුවේ තීහෂෙඛනී -පප- සාරෙඤ්ඤා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති -පප-

12. අපරෙහිපි භික්‍ෂුවේ තීහෂෙඛනී -පප- ආපතනීයා ආරොපෙඤ්ඤා කතං හොති, ධම්මෙන කතං හොති, සමග්ගෙන කතං හොති. ඉමෙහි ඛො භික්‍ෂුවේ තීහෂෙඛනී සමන්තාගතං පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්චනීයකමම ධම්මකමම ච හොති, චිතයකමමෙඤ්ඤා, පුච්චසන්තාඤ්ඤා.

ධම්මකමමඤ්ඤාදසකං නිට්ඨිතං.

ආකඛ්ඛමානාජකකං

1. තීහි භික්‍ෂුවේ අභෙඛනී සමන්තාගතස්ස භික්‍ෂුනො ආකඛ්ඛමානො සභෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්චනීයකමමං කරෙය්‍ය: හණ්ඩතකාරකො හොති කලහකාරකො විවාදකාරකො හස්සකාරකො සභෙස අධිකරණකාරකො, බාලො හොති අව්‍යතො ආපතනීයාභික්‍ෂුලො අතපදනො, හිහිසංසට්ඨො විහරතී අනුභුලොමිකෙහි හිහිසංසග්ගෙහි. ඉමෙහි ඛො භික්‍ෂුවේ තීහෂෙඛනී සමන්තාගතස්ස භික්‍ෂුනො ආකඛ්ඛමානො සභෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්චනීයකමමං කරෙය්‍ය.

2. අපරෙහිපි භික්‍ෂුවේ තීහෂෙඛනී සමන්තාගතස්ස භික්‍ෂුනො ආකඛ්ඛමානො සභෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්චනීයකමමං කරෙය්‍ය: අධිසිලෙ සීලවිපනො හොති, අර්ඤ්ඤාචාරෙ ආචාරවිපනො හොති, අධිදිට්ඨියා දිට්ඨිවිපනො හොති. ඉමෙහි ඛො භික්‍ෂුවේ තීහෂෙඛනී සමන්තාගතස්ස භික්‍ෂුනො ආකඛ්ඛමානො සභෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්චනීයකමමං කරෙය්‍ය.

3. අපරෙහිපි භික්‍ෂුවේ තීහෂෙඛනී සමන්තාගතස්ස භික්‍ෂුනො ආකඛ්ඛමානො සභෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්චනීයකමමං කරෙය්‍ය: බ්‍රහ්මස්ස අවණණං භාසතී, ධම්මස්ස අවණණං භාසතී; සඛ්‍යස්ස අවණණං භාසතී. ඉමෙහි ඛො භික්‍ෂුවේ තීහෂෙඛනී සමන්තාගතස්ස භික්‍ෂුනො ආකඛ්ඛමානො සභෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්චනීයකමමං කරෙය්‍ය.

8. මහණෙනි, අන්‍ය වූ දඅඩග භූණකීන් යුත්... දෙසීමෙන් පිරිසිදු වන ඇවැතෙහි කරණ ලද ද, දැහැමින් කරණ ලද ද, සමග වූ සබ්බයා විසින් කරණ ලද ද...

9. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග භූණකීන් යුත්... දෙසූ ඇවැතෙහි කරණ ලද ද, දැහැමින් කරණ ලද ද, සමග වූ සබ්බයා විසින් කරණ ලද ද...

10. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග භූණකීන් යුත්... වොදනා කොට කරණ ලද ද, දැහැමින් කරණ ලද ද, සමග වූ සබ්බයා විසින් කරණ ලද ද...

11. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග භූණකීන් යුත්... සිහිපත් කරවා කරණ ලද ද, දැහැමින් කරණ ලද ද, සමග වූ සබ්බයා විසින් කරණ ලද ද...

12. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග භූණකීන් යුත්... ලාමක දෂටිය නො දුරැලීමෙහි කල උකෙඩපනිය කමිය දැහැමිකමක් ද වෙයි. විනය කමෙක් ද වෙයි. මනා ව සංහිදුනෙක් ද වෙයි. ඇවැත නංවා කරණ ලද ද, දැහැමින් කරණ ලද ද, සමග වූ සබ්බයා විසින් කරණ ලද ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණින් යුත්, ලාමක දෂටිය නො දුරැලීමෙහි කල උකෙඩපනිය කමිය දැහැමි කමෙක් ද වෙයි. විනය කමෙක් ද වෙයි. මනාව සංහිදුනෙක් ද යෙයි.

දැහැමිකම් දෙපලාස නිමි.

ආකඩබමාන මටකය

1. මහණෙනි, අඩග භූණකීන් යුක්ත භික්ෂුහට සංඝ තෙම කැමැති වන්නේ නම් ලාමක දෂටිය නො දුරැලීමෙහි උකෙඩපනිය කමිය කරන්නේ ය ඛබර කරන්නේ කලහ කරන්නේ විරුඬවාද ඇති කරන්නේ වාක්කලහ කරන්නේ සංඝයා විෂයෙහි අභිකරණ ඉදිරිපත් කරන්නේ වේ ද, අඥ වූයේ නොවීයත් වූයේ ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ කෙලවරක් නැති ඇවැත් ඇත්තේ වේ ද, ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලොමී නො වූ ගිහිසංඝභීයන් යුක්ත වැ වසයි ද මහණෙනි, මේ අඩග භූණින් යුතු මහණහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ලාමක දෂටිය නො දුරැලීමෙහි උකෙඩපනිය කමිය කරන්නේ ය.

2. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග භූණකීන් යුත් මහණහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ලාමක දෂටිය නො දුරැලීමේ උකෙඩපනිය කමිය කරන්නේ ය: උකතම ශීලයෙහි තටුවාවූ සිල් ඇත්තේ ද, උතුම් ආචාරයෙහි තටුවාවූ ආචාර ඇත්තේ ද, උතුම් සමාන්දෂටියෙහි විපත් දිටු ඇත්තේ ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණින් යුත් මහණහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ලාමක දෂටිය නො දුරැලීමෙහි උකෙඩපනිය කමිය කරන්නේ ය.

3. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද අඩග භූණකීන් යුත් මහණහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ලාමක දෂටිය නො දුරැලීමෙහි උකෙඩපනිය කමිය කරන්නේ ය: බුදුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, දඹුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, සතුරුවන්හි අසුණු කියයි ද, මහණෙනි, මේ අඩග භූණින් යුත් මහණහට සංඝ තෙම කැමැති නම් ලාමක දෂටිය නො දුරැලීමෙහි උකෙඩපනිය කමිය කරන්නේ ය.

4. තීණණං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං කරෙය්‍ය: එකො භණ්ඩිත-කාරකො හොති කල්පනකාරකො විවාදකාරකො භස්සකාරකො සඛෙස අභිකරණකාරකො, එකො බාලො හොති අව්‍යතනො ආපනතිඛුල්ලො අනපදුතො, එකො ගිහීසංසවෙතො විකරති අනනුල්ලොමිකෙහි ගිහීසංසගෙහි. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං කරෙය්‍ය.

5. අපරෙසල්පි භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං කරෙය්‍ය: එකො අභිද්දිලෙ සීලවිප්පනනො හොති, එකො අජකාචාරෙ ආචාරවිපනනො හොති, එකො අභිදිට්ඨියා දිට්ඨිවිපනනො හොති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං කරෙය්‍ය.

6. අපරෙසල්පි භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං කරෙය්‍ය: එකො බුද්ධියා අවණණං භාසති, එකො ධම්මස්ස අවණණං භාසති, එකො සඛ්ඛස්ස අවණණං භාසති. ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛමානො සඛෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං කරෙය්‍ය.

පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං ආකඛ්ඛමානජනකං නිට්ඨිතං.

තෙවනනාළියවනනං

1. පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමකතෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සමා වතතිතඛො. භත්‍රායං සමා වතතනා: න උපසල්පා-දෙනඛො, න නිස්සයො දුභඤ්ඛො, න සාමණේරො උපට්ඨාපපතඤ්ඛො, න භික්ඛුනොවාදකසමමුභි සාදිතඛො, සමමතෙතාපි භික්ඛුභිසො න ඔවදිතඛො, යාය ආපනතියා සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං කතං හොති සා ආපනති න ආපජ්ජිතඛො, අඤ්ඤා වා තාදිසිකා, තතො වා පාපිට්ඨිකරා, කල්පමං න ගරභිතඛො, කල්පිකා න ගරභිතඛො, -පෙ- න පකතනතස්ස භික්ඛුතො උපොසපො ධරෙතඤ්ඛො, න පචාරණා ධරෙතඤ්ඛො, න සච්චනීයං කාතඛො, න අනුචාදො පට්ඨාපපතඤ්ඛො, න ඔකාසො කාතරගඤ්ඛො, න චොදෙනඤ්ඛො, න සාතරතඤ්ඛො, න භික්ඛුභි සල්පයොපේතඛොනති.

පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිකායෙහෙ උකෙඛපනීයකල්පමං තෙවනනාළියවනනං නිට්ඨිතං.

4. මහණෙනි, භික්ෂුන් තිදෙනකුන්ගට සංඝතෙම කැමැති නම් පාපදූෂිතය නොදුරලීමේ උකෙබපනිය කමිය කරන්නේය: එක් මහණෙක් බබර කරන්නේ කලහ කරන්නේ විරුද්ධවාද ඇතිකරන්නේ වාක්කලහ කරන්නේ සංඝයා ගමුවේ අධිකරණ කරන්නේ වේද, එක් මහණෙක් බාල වූයේ නොවියත් වූයේ ඇවැත් බහුල කොට ඇත්තේ සීමාරහිත ඇවැත් ඇත්තේ වේද, එක් මහණෙක් ගිහියන් හා එකට ගැටුනේ අනුලෝම නොවූ ගිහිසංඝභීෂයන් යුක්ත වූයේ වෙසෙයි ද, මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් තිදෙනාට සංඝතෙම කැමැති නම් පාපදූෂිතය නොදුරලීමේ උකෙබපනිය කමිය කරන්නේ ය.

5. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද භික්ෂුන් තිදෙනකුන්ගට සංඝතෙම කැමැති නම් පාපදූෂිතය නොදුරලීමේ උකෙබපනිය කමිය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් උත්තමසීලයෙහි විපත් සිල් ඇත්තේද, උත්තමාවාරයෙහි නවුවා වූ ආචාර ඇත්තේද, එක් මහණෙක් උතුම් දූෂිතයෙහි නවුවා වූ දිවු ඇත්තේ වේද, මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් තිදෙනාට සංඝතෙම කැමැති නම් පාපදූෂිතය නොදුරලීමේ උකෙබපනිය කමිය කරන්නේ ය.

6. මහණෙනි, අන්‍ය වූ ද භික්ෂුන් තිදෙනකුන්ගට සංඝතෙම කැමැති නම් පාපදූෂිතය නොදුරලීමේ උකෙබපනිය කමිය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් බුදුරුවන්හි අගුණ කියයිද, එක් මහණෙක් දුමුරුවන්හි අගුණ කියයිද, එක් මහණෙක් සගුරුවන්හි අගුණ කියයිද, මහණෙනි, මේ භික්ෂුන් තිදෙනාට සංඝතෙම කැමැති නම්, පාපදූෂිතය නොදුරලීමේ උකෙබපනිය කමිය කරන්නේ ය.

ලාමක දූෂිතය නොදුරලීමේ උකෙබපනිය කමියෙහි ආකඩබමාන ඡටිකය නිමි.

තෙසාලිස්චත

1. මහණෙනි, පාපදූෂිතය නොදුරලීමේ උකෙබපනිය කමිය කරණු ලැබූ මහණ විසින් මැනැවින් පැවැතිය යුතුයි. එහි මේ මනා ව පැවැත්ම යි: (තමා උපාභියාය ව) උපසම්පද නොකළ යුතු යි. නිස නොදීය යුතු යි. හෙරණකු ලවා උච්චාත් නොකරවා ගත යුතු යි. මෙහෙණිතට ඔවා දීමේ සම්මතිය නොඉවසිය යුතු යි. සම්මතිය ලදුයේත් මෙහෙණිතට ඔවා නොදීය යුතු යි. යම් ඇවැත්කීන් සංඝයා විසින් ලාමක දූෂිතය නොදුරලීමේ උකෙබපනිය කමිය කරණ ලද ද ඒ ඇවැත්ව නොපැමිණිය යුතු යි. එවැනි අන් ඇවැත්කට හෝ නොපැමිණිය යුතු යි. එයට වැඩි ලාමක ඇවැත්කට හෝ නොපැමිණිය යුතු යි. කමිය නොගැරැහිය යුතු යි. කමිය කලවුනට නොගැරහිය යුතු යි.... පුවතත් මහණුන්ගේ පොහොය තැබීම නොකළ යුතු යි. පවාරණය නොතැබිය යුතු යි. සවචනිය කම් නොකළ යුතු යි. විහාරයෙහි අධිපති-බව්හි නොසිටිය යුතු යි. අවසර ගැණීම නොකරවිය යුතු යි. වොදනා නොකළ යුතු යි. ඇවැත් සිහිපත් කරවීම නොකළ යුතු යි. භික්ෂුන් ඔවුනොවුන් කලහයට නොගෙදවිය යුතු යි.

ආපදූෂිතය නොදුරලීමේ උකෙබපනිය කමියෙහි තෙසාලිස්චත නිමි.

1. අඵ ඛො සඛෙසා අර්ථස්ස භික්ඛුනො ගඤ්චාඛිපුඛස්ස පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්ඡාසාප්තියකම්මං අකාසි අසඤ්චාගං සඛෙසන. සො සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්ඡාසාප්තියකම්මකතො විබ්භමි.

2. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨිස්සං -පෙ- තෙ උඤ්ඤායනති සියනති විපාචෙනති: “කථං හි තාම අර්ථස්ස භික්ඛු ගඤ්චාඛිපුඛස්ස සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්ඡාසාප්තියකම්මකතො විබ්භමිස්සති”ති. අඵ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො ඵතමස්මිං ආරොචෙසුං.

3. අඵ ඛො භගවා ඵතස්මිං නිදුනෙ ඵතස්මිං පකරණෙ භික්ඛුසඛසං සනතිපාතාපෙසා භික්ඛු පට්ඨවති: “සච්චං කීර භික්ඛවෙ අර්ථස්ස භික්ඛු ගඤ්චාඛිපුඛස්ස සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්ඡාසාප්තියකම්මකතො විබ්භමි”ති. “සච්චං භගවා”.

4. විගර්හි බුඤ්ඤා භගවා: අනනුච්ඡිකා -පෙ- කථං හි තාම සො භික්ඛවෙ මොඝපුරිස්සෙ සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්ඡාසාප්තියකම්මකතො විබ්භමිස්සති. නෙතං භික්ඛවෙ අප්පසන්නානං වා පසාදය -පෙ- විගර්හිත්වා ඛමමිං කථං කථා භික්ඛු අමනෙතසි: “තෙත හි භික්ඛවෙ සඛෙසා පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්ඡාසාප්තියකම්මං පට්ඨස්සමොහතු”.

5. පඤ්චති භික්ඛවෙ අභිගති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්ඡාසාප්තියකම්මං න පට්ඨස්සමොහනඛං: උපසමපාදෙති, නිස්සයං දෙති, සාමණේරං උපට්ඨාපෙති, භික්ඛුනො-වාදකසමමුතිං සාදියති, සමමතො'පි භික්ඛුනිස්සො ඔවදති. ඉමෙති ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චගභිගති සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙච්ඡාසාප්තියකම්මං න පට්ඨස්සමොහනඛං.

1. ඉක්බිති සංඝ තෙම පෙර ඩිජුලිහිණියන් මැරූ කුලයෙහි උපන් අරිට්ඨ භික්ෂුහට පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමෙහි සංඝයා සමග සමොහ නැති උකෙඛපනීය කමීය කල්පේ ය. ඒ අරිට්ඨ භික්ෂු තෙම සංඝයා විසින් පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය කරණු ලැබුයේ සිටුරු හැර ගියේ ය.

2. අපිස්සතොස් ගුණ ඇති, පටට පිලිකුල් කරන, හික්මෙනු කැමැති යම් ඒ භික්ෂුහු වෙත් ද, ඔහු “ගඬබාහිපුබ්බ අරිට්ඨ භික්ෂුතෙම සංඝයා විසින් පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය කරණ ලද්දේ කෙසේ නම් සිටුරු හැර ගියේ දැ යි” අවඥ කෙරෙත්. දෙස් කියත්. තුගුණ පතුරුවත්. ඉක්බිති ඒ භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට ඉ භාරණය සැලකලහ.

3. ඉක්බිති භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදහයෙහි මේ කාරණයෙහි භික්ෂු සංඝයා රැස් කරවා, “මහණෙනි, ගඬබාහිපුබ්බ අරිට්ඨ භික්ෂු තෙම සංඝයා විසින් පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය කරණු ලැබුයේ සිටුරු හැර ගියේ ය යනු සැබෑ”යි විචාල සේක. “භාග්‍යවතුන් වහන්ස, සැබෑ යැ” යි (භික්ෂුහු පිලිතුරු දුන්හ.)

4. “මහණෙනි, තුසුදුස්සෙක... කෙසේ නම් ඒ හිස් පුරුෂ තෙම සංඝයා විසින් පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය කරණ ලද්දේ සිටුරු හැර ගියේ ද” මහණෙනි, මෙය නොපහත් වුවන්ගේ පැහැදීම පිණිස ... නොවෙ යැ යි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ වෙසෙසින් ගැරහු සේක. ගරහා දැහැමි කථා කොට භික්ෂුන් ඇමතු සේක: “මහණෙනි, එසේ නම් සංඝ තෙම පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය සංහිදුවාවා.

5. මහණෙනි, අබ්‍ය පසෙකින් සුක්ඛ භික්ෂුහුගේ පාපදූෂටීය නො දුරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය නො සංහිදුවීය සුතු යි. උපසම්පද කරයි ද, නිස දෙයි ද, භෙරණකු ලවා උච්චන් කරවා ගණී ද, මෙහෙණිතට ඔවා දීමේ සම්මතීය ඉවසයි ද, සමා නිය ලදුවන් මෙහෙණිතට ඔවා දෙයි ද, මහණෙනි, මේ පසගින් සුතු මහණහට පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය නො සංහිදුවීය සුතු යි.

6. අපරෙහි භික්ඛවෙ පඤ්චග්ගෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පට්ටපස්සලොභනබ්බං: යාය ආපචතියා සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛ- පනීයකම්මං කතං හොති තං ආපචතියා ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා තාදිසිකං, තනතා වා පාපිට්ඨකරං, කම්මං ගරහති, කම්මිකෙ ගරහති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චග්ගෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පට්ටපස්සලොභනබ්බං.

7. අට්ඨති භික්ඛවෙ අඛෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පට්ටපස්සලොභනබ්බං: පකතතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධපෙති, පචාරණං ධපෙති, සච්චනීයං කරොති, අනුචාදං පට්ඨපෙති, ඔකාසං කරොති, වොදෙති, සාරෙති, භික්ඛුති සම්පජ්ජෙති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨග්ගෙහි සමන්තා- ගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පට්ටපස්සලොභනබ්බං.

පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකම්මං න පට්ටපස්සලොභනබ්බං අට්ඨාරසකං නිවසීතං.

පට්ටපස්සලොභනබ්බං අට්ඨාරසකං

1. පඤ්චග්ගෙහි භික්ඛවෙ අඛෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකම්මං පට්ටපස්සලොභනබ්බං: න උපසම්පාදෙති, න නිස්සයං දෙති, න සාමණේරං උපට්ඨාපෙති, න භික්ඛුනොවාදකසම්මුතියං සාදියති, සම්මතොපි භික්ඛුතියො න ඔවදයි. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චග්ගෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකම්මං පට්ටපස්සලොභනබ්බං.

2. අපරෙහිපි භික්ඛවෙ පඤ්චග්ගෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකම්මං පට්ටපස්සලො- නබ්බං: යාය ආපචතියා සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකම්මං කතං හොති තං ආපචතියා න ආපජ්ජති, අඤ්ඤං වා තාදිසිකං, තනතා වා පාපිට්ඨකරං, කම්මං න ගරහති, කම්මිකෙ න ගරහති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ පඤ්චග්ගෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකම්මං පට්ටපස්සලො- නබ්බං.

3. අට්ඨති භික්ඛවෙ අඛෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකම්මං පට්ටපස්සලොභනබ්බං: න පකතතතස්ස භික්ඛුනො උපොසථං ධපෙති, න පචාරණං ධපෙති, න සච්චනීයං කරොති, න අනුචාදං පට්ඨපෙති, න ඔකාසං කරොති, න වොදෙති, න සාරෙති, න භික්ඛුති සම්පජ්ජෙති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ අට්ඨග්ගෙහි සමන්තාගතස්ස භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකම්මං පට්ටපස්සලොභනබ්බං.

පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පට්ඨිස්සග්ගෙ උකෙඛපනීයකම්මං පට්ටපස්සලොභනබ්බං අට්ඨාරසකං නිවසීතං.

6. මහණෙනි, අනෙකුදු අඩග පසෙකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමෙහි උකෙබපතීය කමීය නො සංහිදුවිය යුතු යි. යම් ඇවැතෙකින් සංඝයා විසින් පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමෙහි උකෙබපතීය කමීය කරණ ලද නම් ඒ ඇවැතට පැමිණෙයි ද, එබඳු අන් ඇවැතකට හෝ පැමිණෙයි ද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ පැමිණෙයි ද, කමීයට ගරහයි ද, කමීය කලවුකට ගරහයි ද, මහණෙනි, මේ අඩග පසින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමේ උකෙබපතීය කමීය නො නැවැත්විය යුතු යි.

7. මහණෙනි, අඩග අටෙකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමේ උකෙබපතීය කමීය නො සංහිදුවිය යුතු යි. පුවතත් මහණහුගේ පොහොය තබයි ද, පවාරණය තබයි ද, සවචනීය කම් කරයි ද, විහාරයෙහි අභිපති බව්හි සිටියි ද, අවසර ගැණීම කරවයි ද, වොදනා කරයි ද, ඇවැත් සිහිපත් කරවයි ද, හික්කන් ඔවුනොවුන් කලහ පිණිස යොදවයි ද, මහණෙනි, මේ පසකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂටීය නොබැහැරලීමේ උකෙබපතීය කමීය නො සංහිදුවිය යුතු යි.

පාපදූෂටීය නොබැහැරලීමේ උකෙබපතීය කමීයෙහි නො සංහිදුවිය යුතු අංග අටොලොස හිමි

සංහිදුවියයුතු අංග අටොලොස

1. මහණෙනි, අඩග පසෙකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂටීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙබපතීය කමීය සංහිදුවිය යුතු යි: උපසම්පදා නො කරයි ද, තිස නො දෙයි ද, හරණකු උවටතෙහි නො යොදයි ද, මෙකෙණිනට ඔවා දීමේ සමමුතිය නො ඉවසයි ද, සමමුතිය ලදුගේත් මෙකෙණිනට ඔවා නො දෙයි ද, මහණෙනි, මේ පසකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂටීය නොබැහැරලීමේ උකෙබපතීය කමීය සංහිදුවිය යුතු යි.

2. මහණෙනි, අනෙකුදු අඩග පසෙකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමේ උකෙබපතීය කමීය සංහිදුවිය යුතු යි: යම් ඇවැතෙකින් සංඝයා විසින් පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමෙහි උකෙබපතීය කමීය කරණ ලද්දේ නම් ඒ ඇවැතට නො පැමිණෙයි ද, එවැනි අන් ඇවැතකට හෝ නො පැමිණෙයි ද, එයටත් වඩා ලාමක ඇවැතකට හෝ නො පැමිණෙයි ද, කමීයට නො ගරහයි ද, කමීය කලවුකට නො ගරහයි ද, මහණෙනි, මේ පසකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමේ උකෙබපතීය කමීය සංහිදුවිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, අඩග අටෙකින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂටීය නො බැහැරලීමේ උකෙබපතීය කමීය සංහිදුවිය යුතු යි. පුවතත් මහණක්හුගේ පොහොය නො තබයි ද, පවාරණය නො තබයි ද, සවචනීය කම් නො කරයි ද, විහාරයේ අභිපති බව්හි නො සිටියි ද, අවසර ගැන්වීම නො කරයි ද, වොදනා නො කරයි ද, ඇවැත් සිහිපත් නො කරවයි ද, හික්කන් ඔවුනොවුන් කලහයට නො යොදවයි ද, මහණෙනි, මේ අඩග අටින් යුත් මහණහුගේ පාපදූෂටීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙබපතීය කමීය සංහිදුවිය යුතු යි.

පටිපසසමහනිං

1. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ පටිපසසමෙහනධං: තෙන භික්ඛවෙ පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයකමමකතො භික්ඛුනා සංඝං උපසඞ්ඤමිතො එකංසං උතතරාසඞ්ඤං කරිතො බුද්ධිසානං භික්ඛුනං පාදෙ වඤ්චො උකකුට්ඨං නිසීදිතො අඤ්ඤං පග්ගහෙතො එවමසා වචනීයො:

“අහං භනෙන සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයකමමකතො සමමා වතතාමි, ලොමං පාතෙමි, තෙජ්ජාරං වතතාමි. පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයසා කමමසා පටිපසසද්ධිං යාවමි”ති. දුතියමපි යාවිතසා. තතියමපි යාවිතසා.

ව්‍යතෙනන භික්ඛුනා පටිබලෙන සඛෙසා ඤ්ඤපතබ්බො:

“සුඤ්ඤා මෙ භනෙන සඛෙසා. අහං ඉජ්ජනාමො භික්ඛු සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයකමමකතො සමමා වතතාමි, ලොමං පාතෙමි, තෙජ්ජාරං වතතාමි. පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයසා කමමසා පටිපසසද්ධිං යාවමි. යදි සඞ්ඤසා පතතකලලං, සඛෙසා ඉජ්ජනාමසා භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයකමමං පටිපසසමෙහය. එසා ඤ්ඤති.

සුඤ්ඤා මෙ භනෙන සඛෙසා: අහං ඉජ්ජනාමො භික්ඛු සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයකමමකතො සමමා වතතාමි, ලොමං පාතෙමි, තෙජ්ජාරං වතතාමි. පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයසා කමමසා පටිපසසද්ධිං යාවමි. සඛෙසා ඉජ්ජනාමසා භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයකමමං පටිපසසමෙහති. යසායසමතො බමති ඉජ්ජනාමසා භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයසා කමමසා පටිපසසද්ධි, සො ඤ්ඤසා. යසා නකඞ්ඤති, සො භාසෙසය.

දුතියමපි එතමජ්ඣං වදාමි -පෙ- තතියමපි එතමජ්ඣං වදාමි:

සුඤ්ඤා මෙ භනෙන සඛෙසා. අහං ඉජ්ජනාමො භික්ඛු සඛෙසන පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයකමමකතො සමමා වතතාමි, ලොමං පාතෙමි, තෙජ්ජාරං වතතාමි. පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයසා කමමසා පටිපසසද්ධිං යාවමි. සඛෙසා ඉජ්ජනාමසා භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයකමමං පටිපසසමෙහති. යසායසමතො බමති ඉජ්ජනාමසා භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයසා කමමසා පටිපසසද්ධි, සො ඤ්ඤසා. යසා භාසෙසය.

පටිපසසද්ධිං සඛෙසන ඉජ්ජනාමසා භික්ඛුනො පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයකමමං. බමති සඞ්ඤසා. තසමා ඤ්ඤති. එවමෙනං ඛාරයාමි”ති.

පාපිකාය දිට්ඨියා අපච්චිකියාගෙහ උභෙකචනීයකමමං නිට්ඨිතං සතතමං.

කමමකඞ්ඤකො නිට්ඨිතො පඤ්ඤො.

සංහිදුවීම

1. මහණෙනි, පාපදූපීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය මෙසේ සංහිදුවිය යුතුයි: මහණෙනි, පාපදූපීය නොබැහැරලීමේ උකෙඛපනීය කමීය කරණ ලැබු ඒ මහණ විසින් සංඝයා වෙත ඵලඛ පොරොණය එකාංග කොට වැහිමහලු හිකුණු පා වැද උත්කුටුකයෙන් හිඳ දෙත් මුද්‍රන තඛා වැද මෙණේ කීය යුතුයි:

“වහන්ස, මම සඛ්‍යයා විසින් පාපදූපීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛ-පනීය කමීය කරණ ලැබුයෙහි. මනා ව පවතීම්. හිකුණු අනුව පවතීම්. නිසාරණ වතෙහි පවතීම්. පාපදූපීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීයාගේ සංහිදුවීම යදිම්” යනුයි. දෙවනුත් යදිය යුතුයි. තෙවනුත් යදිය යුතු යි.

එසේ ප්‍රතිබල මහණක්නු විසින් සඛ්‍ය තෙම දැන්විය යුතු යි:

“වහන්ස, සංඝ තෙම මාගේ වචනය අසාවා. මේ නම් දැනීමේ හිකුණු තෙම සංඝයා විසින් පාපදූපීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය කරණ ලද්දේ මැනවින් පවතීයි. හිකුණු අනුව පවතීයි. නිසාරණ වතෙහි පවතීයි. පාපදූපීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීයාගේ සංහිදුවීම යදිම්. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් දැන්ගේ නම් සංඝ තෙම මේ නම් දැනීමේ හිකුණුගේ පාපදූපීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය සංහිදුවන්නේ ය. මේ ඤාතිය යි.

වහන්ස, සංඝ තෙම මාගේ වචනය අසාවා. මේ නම් දැනීමේ හිකුණු තෙම සඛ්‍යයා විසින් පාපදූපීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය කරණ ලැබුයේ මැනවින් පවතීයි. හිකුණු අනුව පවතීයි. අවලොග් නිසාරණ වතෙහි පවතීයි. පාපදූපීය නොබැහැරලීමේ උකෙඛපනීය කමීයාගේ සංහිදුවීම යදිම්. සංඝ තෙම මේ නම් දැනීමේ හිකුණුගේ පාපදූපීය නොබැහැරලීමේ උකෙඛපනීය කමීය සංහිදුවයි. මේ නම් දැනීමේ හිකුණුගේ පාපදූපීය නොබැහැරලීමේ උකෙඛපනීය කමීයාගේ සංහිදුවීම යම් ආයුෂ්මනකුට අහිමන නම්, හෙ තෙම තිශ්ශබද වේවා. යම්කුට අනහිමන නම් හෙ තෙම කීයාවා.

දෙවනුත් මේ කාරණය කීයම්... තෙවනුත් මේ කාරණය කීයම්.

වහන්ස, සංඝ තෙම මාගේ වචනය අසාවා. මේ නම් දැනීමේ හිකුණු තෙම සංඝයා විසින් පාපදූපීය නොබැහැරලීමේ උකෙඛපනීය කමීය කරණ ලද්දේ මැනවින් පවතීයි. හිකුණු අනුව පවතීයි. අවලොග් නිසාරණ වතෙහි පවතීයි. පාපදූපීය නොබැහැරලීමේ උකෙඛපනීය කමීයාගේ සංහිදුවීම යදිම්. සංඝ තෙම මේ නම් දැනීමේ හිකුණුගේ පාපදූපීය නොබැහැරලීමේ උකෙඛපනීය කමීය සංහිදුවයි. මේ නම් හිකුණුගේ පාපදූපීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීයාගේ සංහිදුවීම යම් ආයුෂ්මනකුට අහිමන නම් හෙ තෙම තිශ්ශබද වේවා. යම්කුට අනහිමන නම් හෙ තෙම කීයාවා.

සංඝයා විසින් මේ නම් හිකුණුගේ පාපදූපීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය සංහිදුවන ලදී. එසේ සංඝයාට රිසියෙයි. එසේසින් මෙසේ නිඛඛ ය. මේ කාරණය පිටුගැණිම්” යි.

සන්වැනි වූ පාපදූපීය නොබැහැරලීමෙහි උකෙඛපනීය කමීය හිමි

පලමු වන කම්කතකාසය හිමිගේ ය.

ඉමමති බැඳීමේ විවිධ සහතික.

සහතිකයන්:

1. පණිවුලොභිතකා භික්ෂු සමය භණ්ඩනකාරකා කාදිසේ උපකරණවල උපකරණවල ව භණ්ඩන.
2. අනුප්‍රාප්තකානී ජායනති උපකරණකානී ව විවිධවර අපවිච්ඡා පෙසලා භික්ෂු උපකරණකානී පරිභවනා¹.
3. සඳුබලවිච්ඡිකානී කුසලාන සහලාන අනුප්‍රාප්තලාන දානපෙසලාන කල්පනිතවලට සාමාන්‍යය ජනනා.
4. අසම්මුඛා පටිපුච්ඡා පටිඥාන සහ ව යං අනාපතති අදෙසනෙ දෙසිතාන සහ ව යං.
5. අපවාදෙතා අසාරතා කාරොපෙතා ව යං සහ අසම්මුඛා අධිමෙච්ඡන වග්ගන වාපි යං සහ.
6. අපවිච්ඡව්ච්ඡා'ධිමෙච්ඡන පුන වග්ගන යං සහ අපවිච්ඡව්ච්ඡා'ධිමෙච්ඡන වග්ගන වාපි යං සහ.
7. අනාපතති අධිමෙච්ඡන වග්ගන වාපි යං සහ අදෙසනානානිකානී අධිමෙච්ඡනවෙච්ඡන ව.
8. දෙසිතාන අධිමෙච්ඡන වග්ගනාපි කපෙච්ඡන ව අපවාදෙතා අධිමෙච්ඡන වග්ගනාපි කපෙච්ඡන ව.
9. අසාරතා අධිමෙච්ඡන වග්ගනාපි කපෙච්ඡන ව කාරොපෙතා අධිමෙච්ඡන වග්ගනාපි කපෙච්ඡන ව.
10. සහනවාරතකෙච්ඡන සුභනවාරත වජ්ජනා² සහනා දානවිච්ඡනා ව සහන කල්පනිතය කපෙ.
11. භණ්ඩනානා බාලානා සංසලානා අතිසිලාන අපකාරානානා අතිදිව්ච්ඡිපනනා'නා සහනා කල්පනිතය කපෙ.

1. පදනානා, මෙසං පරනානා, ඔච්චි, පදනානා, PTS.
 2. සුභනවාරත වජ්ජනා. PTS.

මේ බන්ධනයෙහි වස්තු සටහනි.

එහි උද්‍යානය:

1. පණ්ඩුකලොභිතක මහණුතු භූමි කලහ කරන්නෝ ව එබඳුවන් වෙත එළඹ ඔවුහුදු කලහයෙහි උත්සාහවත් කළහ.
2. එසින් නොඋපන් කලහ උපදී. උපන් කලහ වැඩේ. අලොව්න් වූ ප්‍රියසීල හික්කු පිරිස් වශයෙන් (පිරිස් පිරිස් වැ) දෙස් පවසත්.
3. ලොවට අගපුඟුල් වූ, තනිත් ම සියල්ල දත්, සදහම් බොහෝ කර පවතිනු කැමැති සම්බුදුරජුහු සැවැත් නුවරදී තප්පිත කමීය ඇණවුහ.
4. නොහමුයෙහිද නොපිළිවිස ද, පිළිණ නොගෙණ ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද, නො ඇවැතෙහි ද දෙසනානාමිනී භෞමි ඇවැතෙහි ද දෙසු ඇවැතෙහි ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද,
5. වොදනා නොකොට ද සිහිපත් නොකරවා ද ඇවැත නොනවා ද යමක් කරණ ලද ද, නොහමුයෙහි ද නොදහමින් ද ව්‍යභු වූ සහන විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද,
6. නොපිළිවිස ද අධමයෙන් ද නැවැත ව්‍යභු වූ සහන විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද, පිළිණ නොගෙණ ද අධමයෙන් ද ව්‍යභු වූ සහන විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද,
7. නො ඇවැතෙහි ද අධමයෙන් ද ව්‍යභු වූ සහන විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද, දෙසීමෙන් පිරිසිදු නොවත ඇවැතෙහි ද අධමයෙන් ද ව්‍යභු වූ සහන විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද,
8. ඇවැත දෙසු කල්හි ද අධමයෙන් ද එසේ ම ව්‍යභු වූ සහන විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද, වොදනා නොකොට ද අධමයෙන් ද එසේ ම ව්‍යභු වූ සංඝයා විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද,
9. සිහිපත් නො කරවා ද අධමයෙන් ද එසේ ම ව්‍යභු වූ සහන විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද, එසේ ම ඇවැත නොනවා ද අධමයෙන් ද ව්‍යභු වූ සංඝයා විසින් ද යම් කමීයෙක් කරණ ලද ද, ඒ කැම අධමකමි හි.
10. කාණ්පසුරේ වාර ක්‍රමයෙන් ඉකුලපසුරේ වාරගණන ද දහ ගත්තේය. සංඝ තෙම කැමැති වන්නේ ද, ඔහුට තප්පිත කමීය කරන්නේ ය.
11. ඔබර කරන්නේ ද බාලයෙක් වේ ද සිහිසංඝයෙක් ප්‍රකාශ ද, උත්තම සීලයෙහිත් උතුම් ඇවැරයෙහිත් උතුම් දැවෙහිත් තවුවා වූ සීලාදීය ඇත්තේ ද සංඝ තෙම ඔහුට තප්පිත කමීය කරන්නේ ය.

- 12. මුහුදුබවට සහ සමාජයේ අවශ්‍යතා යො ව භාගනී
නිශ්චිතව ව භික්ෂුක. සමාජය තරුණිය. කෙර.
- 13. සමාජනිකාරකයා එකො බාලො සංගණනීකිතො
අතිශය අරුතවැර තෙව අතිදීවිතො.
- 14. මුහුදුබවට සහ සමාජයේ අවශ්‍යතා යො ව භාගනී
තරුණියකවමකතෙයොව. සමාජනිකවතනො.
- 15. උපසම්පදනීකයා සාමාජිකරඋපවිතො
භිවාදො සමමතොවැපි න කෙර තරුණියකතො.
- 16. නාපරුණ නො ව ආරතනී. තාදීසං ව තනො පරං
කමමං ව කමමික වැපි ගරතො න තරුණියකො.
- 17. උපොසමං පවාරණං පකතතතො නවිතෙ
සමවනී. අනුචාරො ඔකාතො වොදනෙන ව.
- 18. සාරණං සමපයොගකව න කෙරොස තරුණියකො
උපසම්පදනීකයා සාමාජිකරඋපවිතො.
- 19. ඔවාදසමමතොව පංචකෙතනී න සමමනී
තං වැපරුණී ආරතනී. තාදීසං ව තනො පරං.
- 20. කමමං ව කමමික වැපි ගරතොතො න සමමනී.
උපොසමං පවාරණං සමවනීයං අනුචාරො.
- 21. ඔකාතො වොදනො වෙව සාරණං සමපයොජනො.
ඉමෙතවිකකෙතනී යො සුතො තරුණියකො නුපසමමනී.
- 22. කණතවාරතෙයෙනව සුකතවාරං වීජනීයො.
බාලො ආරතනීබහුලො සංගණනී'පි ව සමයකො.

12. යමෙක් මුදුරජුන් අගුණ කියාද යමෙක් දහමිති අගුණ කියා ද යමෙක් සංඝයාගේ අගුණ කියාද ඒ තුන් මහණුතට ම සහ තෙමේ තර්තිය කමීය කරන්නේය.

13. එකෙක් කලහකරු වේ ද, එකෙක් කොටියන් වේ ද, එකෙක් හිඟියකගින් යුත් වේ ද, මේ තුන් දෙනාට ම සහ තෙමේ තර්තිය කමීය කරන්නේය. එකෙක් අභිභිලයෙහිත් අතෙකෙක් අධ්‍යාපාරයෙන් එසේ ම අතෙකෙක් අභිදවේයෙහිත් විපතන වේ ද, (මේ තිදෙනාටම සහ තෙමේ තර්තියකමීය කරන්නේ ය.)

14. යමෙක් මුදුරජුන්ගේ අගුණ කියා ද, ධර්මයේ අගුණකියා ද, සංඝයාගේ අගුණ කියා ද, සහ තෙමේ ඔවුන් තිදෙනාට ම තර්තිය කමීය කරන්නේ ය. තර්තිය කමීය කරණු ලැබූවහුගේ මෙහේ (මතු දක්වෙන හේ) මනා පැවැත්ම විය යුතු:

15. තර්තියකමීය කරණු ලැබූ මහණ තෙමේ තමා උපාධ්‍යාය වී උපසම්පදව ද, තමා ඇදුරු වෑ තිස දීම ද, හෙරණකුගෙන් උවචන හැත්ම ද, සම්මත දු මුදු මෙහෙණිතට ඔවා දීම ද, නො කරන්නේ ය.

16. ඒ ඇවැතට ද එබඳු ඇවැතකට ද එයව වඩා පවිටු ඇවැතකට ද නො පැමිණිය යුතු. එවැනි මහණ තෙමේ කමීයට ද කමීය කලවුතට ද නො ගරහන්නේ ය.

17. හේ පුවතත් මහණක්හුගේ පොතෝ කිරීම ද පවාරණාව ද නො තබන්නේ ය. සවචනීය කමීය ද නො කරන්නේ ය. අනුවාදය නො පිහිටුවන්නේ ය. පුවතත් මහණකුට වොදනා කරණු පිණිස අවකාශ නො කරවන්නේ ය. වොදනා නො කරන්නේ ය.

18. පුවතත් මහණකුට ඇවැත් හිඟි කරවීම ද, මහණුන් උනුන් හා කලහයෙහි යෙදීම ද, තමා උපාධ්‍යාය වෑ උපසම්පදව ද, ඇවැත් ව තිස-දීම ද, හෙරණකුගෙන් උවචන් හැත්ම ද නො කරන්නේ ය.

19. අවවාදකසමමතිය ලද්දහු ඊසිනුදු මෙහෙණිතට අවවාද නො කරන්නේ ය. ඉදින් මේ පස කරන්නේ නම්, මේ අඩහ පස කරණ කොට ගෙන තර්තිය කමීය නො සංභිදේ. ඒ ඇවැතට පැමිණේ ද, එබඳු ඇවැතකට පැමිණේ ද, එයට වඩා පවිටු ඇවැතකට පැමිණේ ද,

20. කමීයටත් කමීය කලවුතටත් ගරහන්නේ ද, ඔහුට කල තර්තිය කමීය නො සංභිදේ. උපොසඵය ද පවාරණාව ද සවචනීය කමී ද අනු-වාදපට්ඨපතය ද,

21. අවකාශ කරවීම ද, වොදනා ද, ඇවැත් හිඟි කරවීම ද, මහණුන් කලහයෙහි යෙදවීම ද යන මේ අඩහ අටින් යමෙක් යුක්ත ද, ඔහුට කල තර්තිය කමීය නො සංභිදෙයි.

22. කාණ්ඩාරයට කී නගිත් ම ශුකලවාරය ද දැන ගන්නේ ය. සෙය්‍යසක මහණ තෙමේ අව්‍යක්ත ද, ඇවැත් ඔහුල කොට ඇත්තේ ද, හිඟින් හා අනනුලොමික සංඝයාගෙන් හැනුනේ ද වෙයි.

- 23. කියසසකම්මං සම්මුතඤ්ඤා ආණාපෙසි මනාසුතී.
කීවාහිරිසම්මං දො භික්ඛු අසසථ ව පුතබ්බසු.
- 24. අනාචාරං ව විවිධං අචරිංසු අසසුඤ්ඤා
පබ්බාජනීයං සම්මුතඤ්ඤා කම්මං සංවජ්ජීයං ජනො
මච්ඡිකාසණෙති සුධම්මො විතතසංචායිසෙතං අසු.
- 25. ජාතිවාදදත චුංසෙති සුධම්මො විහතුපාසකං
පටිසාරණීයං කම්මං ආණාපෙසි තථායනො.
- 26. ඡකාසම්මිතං ජනනං භික්ඛුං කීච්ඡනාපතනීං පසිසුං
අදසසනෙ උකම්මිසුං ආණාපෙසි ජනුතතමො.
- 27. ඡනෙතා තං යෙව ආපතනීං පටිකාසුං න ඉච්ඡති
උකෙඛපනාසාපිකමෙව ආණාපෙසි විතායකො.
- 28. පාපද්විට්ඨි අරිච්ඡසා ආසි අසුඤ්ඤානිසසිතා
දිට්ඨිසාසාපිකිසසෙසෙ උකෙඛපං ජනසාසිතං.
- 29. කියසසකම්මං පබ්බාජං තමෙව පටිසාරණී
අදසසනාසාපිකමෙව අනිසසෙසෙ ව දිට්ඨිසා.
- 30. දවාතාචාරුපනාතමිච්ඡාආච්චමෙව ව
පබ්බාජනීයකම්මමිති අභිරෙකපද ඉමෙ.
- 31. අලාභාවණණා දො පංච දො පංචකාති නාමිකා
පටිසාරණීයකම්මමිති අභිරෙකපද ඉමෙ.
- 32. තජ්ජනීයං කියසසං ව දුචෙ කමොපි සාද්දිසා
පබ්බාජං පටිසාරිතං අති පදාහිරිතතනා.
- 33. තයො උකෙඛපනා කමො සාද්දිසා තෙ විහතතීනො
තජ්ජනීයතයෙතාපි සෙසං කමො විජාතියා'ති.

කම්මකඩකිසිනො හිට්ඨිසෙතො.

23. මහාමුතී වූ සම්මුද්දහ නියංගකමය ඇණැවුහ. අසානී ද පුතඛසු ද යන දෙමහණහු කීටාකීරියෙහි වෙතෙති.

24. සංයම තැති මහණහු විවිධ අනාචාර කලහ. මුදුරජුහු ඔවුන් සදහා සැවැත්හිදී පඛාජනීය කමය පැණැවුහ. සුඛමී සඵවර තෙම මච්චිකාසණ්ඩ නුඵරෙහි වීභු ශානපභිකාසන් ආපාගයෙහි වසන්නේ විය.

25. ඒ සුදම් තෙර වතන උචසුහට ජාතිවාදයෙන් ගටා වෙතණයි. තථායත මුදුහු ඒ කරුණෙහි පටිසාරණීය කමය පැණැවුහ.

26. ජනොත්තම මුදුරජුහු කොසොඹැහිදී ඇවැත දක්නට නො කැමැති ජනන මහණහට ඇවැත් නොදැක්වෙහි උත්සෙඛපණීය කමය කරන්නට ඇණැවුහ

27. ජනන තෙම ඒ ඇවැතට පිලියම් කරන්නට නො කැමැත්තේ වෙයි. විනෙතා වූ මුදුරජුහු ඇවැතට පිලියම් නොකීරියෙහි උඛෙවිති කම් ඇණැවුහ.

28. අරිට්ඨ මහණහට නොදැක්ව නිසා උපන් පාපදාමීය නො බැහැර ලීචමහි උත්සෙඛපණීය කමය මුදුරජුන් පිසින් වදරණ ලද්දේ ය.

29. තියංග කමයත් පඛාජනීය කමයත්, එසේ ම පටිසාරණීය කමයත්, ඇවැත නොදැක්ව, ඇවැතට පිලියම් නොකීරීම, පාපදාමීය බැහැර නො කීරීම යන මෙහි (උසෙඛපණීය) කමයත් (මුදුරජුහු ඇණැවුහ)

30. ස්ත්රීඛා අනාචාර උපහාන මඵසාආජීව යන මොහු පටිසාරණීය කමයෙහි අතිරෙක පදයෝ යැ.

31. හිතීනට අලාභ පිණීය තැන් කීරීම පිලිබද වූ හිතීන් අතුණ කීම් පිලිබද වූ ද පංචක දෙතකන් දෙකෙකැ හි පටිසාරණීය කමයෙහි මොහු අතිරෙක පදයෝ තම් වෙති.

32. තජ්නීය තියංග යන කම් දෙදෙන ම සමානහ. පඛාජනීය පටිසාරණීය යන කම් දෙදෙනාගේ අතිරෙක පදඇති බව ද වේ.

33. උසෙඛපණීය කම් තීදෙනෙක. විනාග පිසින් ඔහු සමාන හ. තජ්නීය කමයට කී තහින් ම සෙහු කම් දුන ගන්නේ ය.

පාරිවාසිකකඩකො

I. පාරිවාසිකවහන.

1. තෙත සමයෙහ වූඥා: හඟවා: සාවජයං විහරති ජෙතවනෙ අතථපිණ්ඩකං ආරාමෙ. තෙත ඛො පන සමයෙහ පාරිවාසිකා භික්ඛු සාද්දියනති පකතතතානං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ඤාලිකමං සංඝීචිකමං ආසනාභිහාරං සෙය්‍යාභිහාරං පාදෙදකං පාදපිඨං පාදකඨලිකං පතනච්චරපචිඤ්ඤාණං තහානෙ පිට්ඨිපරිකමමං. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨත්, -පෙ- හෙ උඤ්ඤායනති ඩියනති විපාවෙනති “කථං හි නාම පාරිවාසිකා භික්ඛු සාද්දියනති පකතතතානං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- තහානෙ පිට්ඨිපරිකමම” නති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු හගවතො එතමන්ථං ආරුණෙවසුං.

2. අථ ඛො හගවා: එතසමිං නිදනෙ එතසමිං පකරණෙ භික්ඛුසඛං සනතිපාතාපෙඤ්ඤා භික්ඛු පච්චුට්ඨි: “සච්චං කීර භික්ඛවෙ පාරිවාසිකා භික්ඛු සාද්දියනති පකතතතානං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- තහානෙ පිට්ඨිපරිකමම” නති. ‘සච්චං හගවා’.

3. විහරති වූඥා: හගවා: අතනුච්ඡිචිකං -පෙ- කථං හි නාම භික්ඛවෙ පාරිවාසිකා භික්ඛු සාද්දියනති පකතතතානං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ඤාලිකමං සංඝීචිකමං ආසනාභිහාරං සෙය්‍යාභිහාරං පාදෙදකං පාදපිඨං පාදකඨලිකං පතනච්චරපචිඤ්ඤාණං තහානෙ පිට්ඨිපරිකමමං. තෙතං භික්ඛවෙ අපසසනතානං ඛා පසාදය -පෙ- විහරතිතං ධමමිං කථං කඤ්ඤා භික්ඛු ආමනෙතසි:

4. “ත භික්ඛවෙ පාරිවාසිකෙහ භික්ඛුතා සාද්දියනධමං පකතතතානං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ඤාලිකමං සංඝීචිකමං ආසනාභිහාරො සෙය්‍යාභිහාරෙ පාදෙදකං පාදපිඨං පාදකඨලිකං පතනච්චරපචිඤ්ඤාණං තහානෙ පිට්ඨිපරිකමමං. යො සාද්දියෙය්‍ය, අපතති දුක්ඛං.

5. අනුජානාමි භික්ඛවෙ පාරිවාසිකානං භික්ඛුතං මිථු යථාමුඛං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ඤාලිකමං සංඝීචිකමං ආසනාභිහාරං සෙය්‍යාභිහාරං පාදෙදකං පාදපිඨං පාදකඨලිකං පතනච්චරපචිඤ්ඤාණං තහානෙ පිට්ඨිපරිකමමං.”

පාරිවාසිකතාවකාමය

1. පාරිවාසික වග

1. එ සමයෙහි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ සැවැත්නුවර නිසා දෙවරම් නම් වූ අන්‍යෝපිටු සිටුහුගේ අරමෙහි වැඩ වසන සේක. එසමයෙහි පිරිවෙස් වසන මහණහු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දූක හුනස්තෙන් නැගිටීම, ඇදිලි බැදීම, සාමීච්ඤ්ඤය, අසුන් එලෑවීම, යහන් එලෑවීම, පාදෙතා දිය එලෑවීම, පාපුටුව හා පාදකඵලිකාව එලවා නැගීම, පාසිවුරු පිළිගැනීම, නැමෙහි පිට පිරිසම කිරීම යන මේ කී දෑ ඉවසත්. අපිස් ගුණ ඇති... යම් මහණ කෙතෙක් වෙත් ද, ඔහු “කෙසේ නම් පිරිවෙස් වසන මහණහු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දූක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම... නැමෙහි පිට පිරිසම කිරීම ඉවසත් ද?” යි අවඥ කෙරෙත්, දෙස් කියත්, නුගුණ පතුරුවත්. ඉක්බිති ඒ මහණහු මෙ පවත් භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කලහ.

2. එකල්හි භාග්‍යවතුන්වහන්සේ මේ නිදහසෙහි මේ කාරණයෙහි හික්කහන රැස් කරවා, “මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණහු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දූක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම... නැමෙහි පිටු පිරිසම ඉවසත් යනු සැබෑ ද?” යි අසා වදාලසේක. “සැබැව, භාග්‍යවතුන් වහන්සැ” යි මහණහු පිළිවදන් ඇස්වූහ.

3. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණහු කෙසේ නම් පුවතත් මහණුන් ගේ වැදීම, දූක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම, ඇදිලි බැදීම, සාමීච්ඤ්ඤය, අසුන් එලෑවීම, යහන් එලෑවීම, පාදෙතා දිය එලෑවීම, පාපුටු පාකඵලි එලෑවීම, පාසිවුරු පිළිගැනීම, නැමෙහි පිටුපිරිසම යන මෙකී වත් ඉවසත් ද, මහණෙනි, මෙය සත්තා නො පහනුන්සේ පැහැදීම පිණිස ද... නො පවතියැ යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වචනසිත් ගැරැහු සේක. ගරහා දහැමි කතා කොට මෙසේ වදාල සේක:

4. “මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණහු විසින් පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දූක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම, ඇදිලි බැදීම, සාමීච්ඤ්ඤය, අසුන් එලෑවීම, යහන් එලෑවීම, පා දෙතා දිය එලෑවීම, පාපුටුව පාකඵලිය එලෑවීම, පාසිවුරු පිළිගැනීම, නැමෙහි පිටු පිරිසම යන මෙකී වත් නො ඉවැසිය යුතු. යම් මහණෙක් ඉවසන්නේ ද, ඔහුට දුකුලා ඇවැත් වන්නේ ය.

5. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන්හට උනුන් මහලු පිළිවෙළින් වැදීම, දූක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම, ඇදිලි බැදීම, සාමීච්ඤ්ඤය, අසුන් එලෑවීම, යහන් එලෑවීම, පා දෙතා දිය නැගීම, පාපුටුව පාකඵලිය එලෑවීම, පාසිවුරු පිළිගැනීම, නැමෙහි පිටුපිරිසම යන මේ කී වත් උනුනට මහලු පිළිවෙළින් කිරීම අනුදැනීම.”

6. අනුජාතාමි භික්ඛවෙ පාරිවාසිකානං භික්ඛුතං පඤ්ච යථාචුඛිඨං: උපොසථං, පචාරණං, වග්ගිකසාපිකං, ඔනොජනං, ගතනං.

7. තෙන හි භික්ඛවෙ පාරිවාසිකානං භික්ඛුතං වතනං පඤ්ඤපෙඤ්ඤාමි යථා. පාරිවාසිකකි භික්ඛුති වතතිතඛබ්බං. පාරිවාසිකෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා සම්මා වතතිතඛබ්බං. තත්ථායං සම්මා වතතනා:

8. න උපට්ඨපෙතඛබ්බං, න නිඤ්ඤායො දානඛබ්බං, න සාමිකේරෙර උපට්ඨපෙතඛබ්බං, න භික්ඛුතොවාදකසම්මති සාදිතඛබ්බං, සම්මතෙනාපි භික්ඛුතියො න ඕවදිතඛබ්බං, යාය ආපතතියා සභේසන පරිවාසො දිනෙනා හොති සා ආපතති න ආපජ්ජිතඛබ්බං, අඤ්ඤ වා නාදිසිකා, තනො වා පාපිට්ඨතරු, කම්මං න ගර්භිතඛබ්බං, කම්මිකා න ගර්භිතඛබ්බං, න පකතනතඤ්ඤ භික්ඛුතො උපොසථො ඤ්ඤපෙතඛබ්බං, න පචාරණං ඤ්ඤපෙතඛබ්බං, න සම්මතියං කාතඛබ්බං, න අනුචාදො පට්ඨපෙතඛබ්බං, හ ඔකානො කාමෙතඛබ්බං, න වොදෙතඛබ්බං, න සාමෙතඛබ්බං, න භික්ඛුති සම්පයොජෙතඛබ්බං.

9. න භික්ඛවෙ පාරිවාසිකෙන භික්ඛුතා පකතනතඤ්ඤ භික්ඛුතො පුරුතො ගතනඛබ්බං, න පුරුතො නිසීදිතඛබ්බං, යො හොති සම්පඤ්ඤා ආසන-පරිභානනා සෙය්‍යාපරිගනෙනා චිකාරපරිගනෙනා සො තඤ්ඤ පදනඛබ්බං, තෙන ව යො සාදිතඛබ්බං.

10. න භික්ඛවෙ පාරිවාසිකෙන භික්ඛුතා පකතනතඤ්ඤ භික්ඛුතා පුරුතමිකෙන වා පට්ඨපෙතඛබ්බං වා කුලාති උපට්ඨකම්මතඛබ්බංති. න ආරඤ්ඤිකඛිතං සමාදිතඛබ්බං, න පිණ්ඩපාතීකඛිතං සමාදිතඛබ්බං, න ව තප්පව්වයං පිණ්ඩපාතො නිගරුපෙතඛබ්බං 'මා මං ජාතීංසු'ති.

11. පාරිවාසිකක භික්ඛවෙ භික්ඛුතා ආගනඤ්ඤකත ආරොචෙතඛබ්බං, ආගනඤ්ඤකත ආරොචෙතඛබ්බං, උපොසථ ආරොචෙතඛබ්බං, පචාරණං ආරොචෙතඛබ්බං, සවෙ හිලානො හොති දුතෙනපි ආරොචෙතඛබ්බං.

12. න භික්ඛවෙ පාරිවාසිකෙන භික්ඛුතා සම්පඤ්ඤා ආවාසා අභික්ඛුතො ආවාසො ගතනඛබ්බං අඤ්ඤෙත්ථ පකතනතෙන, අඤ්ඤෙත්ථ අනතරංසා. න භික්ඛවෙ පාරිවාසිකෙන භික්ඛුතා සම්පඤ්ඤා ආවාසා අභික්ඛුතො අනාවාසො ගතනඛබ්බං අඤ්ඤෙත්ථ පකතනතෙන, අඤ්ඤෙත්ථ අනතරංසා. න භික්ඛවෙ පාරිවාසිකෙන භික්ඛුතා සම්පඤ්ඤා ආවාසා අභික්ඛුතො ආවාසො වා අනාවාසො වං ගතනඛබ්බං අඤ්ඤෙත්ථ පකතනතෙන, අඤ්ඤෙත්ථ අනතරංසා.

6 මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන්ට උපපායඵ, පචාරණා, වසනිකසාපිකා ඔනොපන (පසුව ලබන අදහසින් ඵදිනට නියමි බන නොගෙන කැරීම) වතුශයාල බන ඉවසීම යන පස වැඩිමහලු පිලිවෙල අනුව කිරීම අනුදනිමි.

7. ඵහෙයින් මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන්ට ඔවුන් විසින් පැවැත්විය යුතු පරිදි වු වන් පණවන්නෙමි. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන් විසින් මොනොවට පැවැතිය යුතු. මේ ඵහි මොනොවට පැවැත්මි හි:

8. පිරිවෙස් වසන මහණුන් විසින් කමා උපාධියාය වැ උපසම්පද නො කටයුතු. කමා ඇදුරු වැ නිස නො දියයුතු. හෙරණක් උවටු නො කොට යුතු. හිකුනුනිව්වදක සමමනිය නො ඉවැසිය යුතු. සමමනිය ලද්දහු විසිනුදු මෙහෙණනට ඔවැ නො දිය යුතු. යම් ඇවැනෙකින් සහනු විසින් පිරිවෙස් දෙන ලද ද, ඒ ඇවැන නෝ ඵ බල අන් ඇවැනක් හෝ ඵයට වඩා ලාමක ඇවැනක් හෝ නො ඇවැද්ද යුතු. කමීය නො ගැරුනියැ යුතු යැ. කමීය කල මහණුන් නො ගැරුනියැ යුතුහ. පුවතන් මහණක්හුගේ පොහොය නො තැබියැ යුතු. පවුරුණු නො තැබියැ යුතු. සවවනිය කමීය නො කල යුතු. වෙහෙරු දෙටුකන්හි නො හිටියැ යුතු. අවහර ගැන්ම නො කරවියැ යුතු. පුවතන් මහණක්හට වොදනා නො කට යුතු. ඇවැත් හිනිකරවනු නො කට යුතු. මහණුන් උනුන් හා කලහගෙහි නො ගෙදියැ යුතු.

9. මහණෙනි, පිරිවෙස් පුරණ මහණුන් විසින් පුවතන් මහණකුහට පෙරටු වැ නො යැ යුතු. පෙරටු වැ නො හින්ද යුතු. සහිතයාගේ යම් කෙලවරු අස්නෙක් කෙලවරු යහනෙක් කෙලවරු වෙහෙරෙක් වේ ද, ඵය ඔහුට දියැ යුතු. ඔහු විසිනුන් ඵය ඉවැසියැ යුතු.

10. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන් විසින් පුවතන් මහණක්හු හා පෙරටු වැ යන මහණකු වැ හෝ පසු වැ යන මහණකු වැ හෝ කුලගෝ නො ඵලැබියැ යුතුහ. 'මා පිරිවෙස් පුරන්තකු කොට ගෙස්ගෝ නො දනින්වා' හි යන ඒ කාරණයෙන් ආරණ්‍යකාරිකය සමාදන් නො වියැ යුතු. පිණිපාතිකාරිකය සමාදන් නො වියැ යුතු. පිණිපාතය නො හෙන්වා ගන යුතු.

11. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන ආගනතුක මහණුන් විසින් නෙවෘසික මහණුන්ට කමා පිරිවෙස් වසන බව සැල කල යුතු. පිරිවෙස් වසන නෙවෘසික මහණුන් විසින් ආගනතුක මහණුන්ට කමා පිරිවෙස් වසන බව සැල කල යුතු. පොහෝ කිරිමෙහිදී (කමා පිරිවෙස් පුරන බව) සැල කල යුතු. පවුරුණුගෙහිදී සැල කල යුතු. ඉදින් හේ හිලන් වේ කම් දුතයකු ලවා නුමුදු සැල කැරවියැ යුතු.

12. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන් විසින් පුවතන් මහණක්හු නැති වැ, දසවිධ අනතරුග අතුරෙන් යම් කිසි අනතරුගයක් නැති වැ, මහණුන් ඇති ආවාසගෙන් මහණුන් නැති ආවාසගට නො යැ යුතු. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන් විසින් මහණුන් ඇති ආවාසගෙන් මහණුන් නැති අනාවාසගට පුවතන් මහණක්හු නැති වැ, අනතරුගයක් නැති වැ, නො යැ යුතු හි. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණුන් විසින්, පුවතන් මහණක්හු නැති වැ, අනතරුගයක් නැති වැ, මහණුන් ඇති ආවාසගෙන් මහණුන් නැති ආවාසගට හෝ අනාවාසගට නො යැ යුතු.

21. න භික්ඛවෙ පාරිවාසිකෙන භික්ඛුනා පකතනෙන න භික්ඛුනා සද්ධිං එකව්ජනෙන ආවාසෙ ව්ජ්ඛං. න එකව්ජනෙන අනාචාසෙ ව්ජ්ඛං. න එකව්ජනෙන ආවාසෙ වා අනාචාසෙ වා ව්ජ්ඛං. පකතනතං භික්ඛුං දිස්වා ආසනා වුට්ඨානං. පකතනතං භික්ඛු ආසනෙන නිමනොතතං. න පකතනෙන භික්ඛුනා සද්ධිං එකාසනෙ නිසිද්ධං. න නීවෙ ආසනෙ නිසිනෙන උචෙව ආසනෙ නිසිද්ධං. න ඡමාය නිසිනෙන ආසනෙ නිසිද්ධං. න එකව්ඛකමෙ ව්ඛකමිතං. න නීවෙ ව්ඛකමෙ ව්ඛකමනො උචෙව ව්ඛකමෙ ව්ඛකමිතං. න ඡමාය ව්ඛකමනො ව්ඛකමෙ ව්ඛකමිතං. න භික්ඛවෙ පාරිවාසිකෙන භික්ඛුනා පාරිවාසිකෙන වුඤ්ඤානෙ භික්ඛුනා සද්ධිං -පෙ- මුලායපථිකස්සානාරතෙන භික්ඛුනා සද්ධිං -පෙ- මානසානාර- ගෙන භික්ඛුනා සද්ධිං -පෙ- මානසානාරකෙන භික්ඛුනා සද්ධිං -පෙ- අභ්‍යානාරගෙන භික්ඛුනා සද්ධිං එකව්ජනෙන ආවාසෙ ව්ජ්ඛං. න එකව්ජනෙන අනාචාසෙ ව්ජ්ඛං. න එකව්ජනෙන ආවාසෙ වා අනාචාසෙ වා ව්ජ්ඛං. න එකාසනෙ නිසිද්ධං. න නීවෙ ආසනෙ නිසිනෙන උචෙව ආසනෙ නිසිද්ධං. න ඡමාය නිසිනෙන ආසනෙ නිසිද්ධං. න එකව්ඛකමෙ ව්ඛකමිතං. න නීවෙ ව්ඛකමෙ ව්ඛකමනො උචෙව ව්ඛකමෙ ව්ඛකමිතං. න ඡමාය ව්ඛකමනො ව්ඛකමෙ ව්ඛකමිතං.

22. පාරිවාසිකවතුසො වෙ භික්ඛවෙ පරිවාසං දදෙය්‍ය; මුලාය පථික- සෙය්‍ය, මානසං දදෙය්‍ය, තඤ්ඤා අබෙය්‍ය, අසම්මං. න ච කර්මි- යනති.

වතුනවුති පාරිවාසිකවහං නිවසිතං.

23. අඵ ඛො අයස්මා උපාලී යෙන භගවා තෙනුපඤ්ඤි. උපස- ඛකමිත්ථා භගවනතං අභිවාදෙත්ථා එකමනතං නිසිද්ධි. එකමනතං නිසිනෙනා ඛො ආයස්මා උපාලී භගවනතං එතදවොච: “කති ඡු ඛො භනෙන පාරිවාසිකස්ස භික්ඛුනො රතතිචෙජ්ද?” ති. “තයො ඛො උපාලී පාරිවාසි- කස්ස භික්ඛුනො රතතිචෙජ්ද: සභවාසො, විප්පවාසො, අනාරොචනා. ඉමෙ ඛො උපාලී තයො පාරිවාසිකස්ස භික්ඛුනො රතතිචෙජ්ද” ති.

24. තෙන ඛො පන සමයෙන සාවච්චියා මහාභික්ඛුසඤ්ඤා සනති- පතීනො භොග්. න සකෙකානති පාරිවාසිකා භික්ඛු පරිවාසං සොඤ්ඤං. භගවතො එතමත්ථං ඇරොචෙත්ථං.

21. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණහු විසින් පුවතත් මහණක්හු හා එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි හෝ ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි හෝ ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. පුවතත් මහණකු දක හුනස්තෙන් නැගී සිටිය යුතු. පුවතත් මහණ අත්තෙන් නිමැතිය යුතු. පුවතත් මහණක්හු හා එක් අස්තෙහි නො හින්ද යුතු. පුවතත් මහණක්හු මිටි අස්තැ හුන් කල්හි තමා උස් අසුනැ නො හින්ද යුතු. පුවතත් මහණක්හු බිමැ හුන් කල්හි තමා අස්තෙකැ නො හින්ද යුතු. පුවතත් මහණක්හු හා එක් සක්මන් මළයෙහි සක්මන් නො කලයුතු. පුවතත් මහණක්හු මිටි සක්මන් මළයෙහි සක්මන් කරන කල්හි තමා උස් සක්මන් මළවෙකැ සක්මන් නො කල යුතු. පුවතත් මහණක්හු බිමැ සක්මන් කරන කල්හි තමා සක්මන් මළවෙකැ සක්මන් නො කල යුතු. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණහු විසින් පිරිවෙස් වසන වැසී මහලු මහණකු හා... මූලායපටිකසානාවටි සුදුසු මහණකු හා... මානතට සුදුසු මහණකු හා... මානතෙහි හැසිරෙන මහණකු හා... අබ්භානියට සුදුසු මහණකු හා එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි හෝ ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් අස්තෙහි නො හින්ද යුතු. ඔහු මිටි අස්තැ උන් කල්හි තමා උස්අස්තෙක නො හින්ද යුතු. ඔහු බිමැ හුන් කල්හි තමා අස්තෙකැ නො හින්ද යුතු. ඔහු හා එක් සක්මන් මළයෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිටි සක්මන් මළයෙහි සක්මන් කරන කලැ තමා උස් සක්මන් මළයෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිමැ සක්මන් කරන කලැ තමා සක්මන් මළයෙහි සක්මන් නො කල යුතු.

22. මහණෙනි, පිරිවෙස් වසන මහණහු සතර වැනි කොටැති වැ පිරි-වෙස් දෙන්නේ නම්, මූලායපටිකසානාව කරන්නේ නම්, මානත දෙන්නේ නම්, ඔහු විසිවැනි කොටැති වැ අබ්භාන කරන්නේ නම්, එය අකමයෙක් වෙයි. එය නො කටයුතු ද වෙයි.

සිවුඅහු පිරිවෙසවත් ගිමිසේ ය.

23 ඉක්බිත්තෙන් ආයුමත් උපාලි තෙරණුවෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ කරා එලැඹියහ. එලැඹි ඔබ වැද පසෙක ඉදහත්හ. පසෙක හුන් ආයුමත් උපාලි තෙරණුවෝ “වහන්ස, පිරිවෙස් වසන මහණහට රුත්‍රිවෙස්ද කියෙක් ද?” යි විචාලහ. “උපාලිනි, සහවාසය (පුවතත් මහණන් හා එක් වැ, විසීම), විතාවාසය (පුවතත් මහණන්ගෙන් වෙන් ව විසීම), අතාරුවනය (ආගනතුකාදීනට තමා පිරිවෙස් වසන බව නොදැන්වීම) යැ යි පිරිවෙස් වසන මහණහට රුත්‍රිවෙස්ද තුනෙකැ” යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාල සේක.

24. එ සමයෙහි සැවැන්හි මහත් මහණවුළුවෙක් වූව දෙවුණේ වෙයි. පිරිවෙස් වසන මහණහු පරිවාස ශොධනය කරන්නට නො හැක්කාහ. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කලහ.

25. “අනුජාතාමි භික්ඛවෙ පරිවාසං නිකම්පිතුං. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ නිකම්පිතධො: තෙන පාරිවාසිකෙන භික්ඛුනා එකං භික්ඛුං උපසඬකම්නි: එකංසං උතතරාසඬහං කරුනා උකඤ්චිකං නිසීදිනා අඤ්ඤාලං පග්ගහෙනා: එවමස්ස වචනීයො: “පරිවාසං නිකම්පාමීති” නිකම්නෙතො හොති පරිවාසො. “චතතං නිකම්පාමීති” නිකම්නෙතො හොති පරිවාසො” ති.

26. තෙන ඛො පන සමයෙන සාවඤ්චියා භික්ඛු තහං තහං පකක- මිංසු. න සකෙකානති පාරිවාසිකා භික්ඛු පරිවාසං සොඤ්චතුං. භගවතො එතමඤ්චං ආරොචෙසුං.

27. “අනුජාතාමි භික්ඛවෙ පරිවාසං සමාදිසිතුං. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ සමාදිතධො: තෙන පාරිවාසිකෙන භික්ඛුනා එකං භික්ඛුං උපසඬකම්නි: එකංසං උතතරාසඬහං කරුනා උකඤ්චිකං නිසීදිනා අඤ්ඤාලිමපග්ගහෙනා: එවමස්ස වචනීයො: ‘පරිවාසං සමාදියාමී’ති. සමාදිනෙතො හොති පරිවාසො. ‘චතතං සමාදියාමී’ති. සමාදිනෙතො හොති- පරිවාසො’ති.

පාරිවාසිකවනං නිට්ඨිතං.

2. මූලායපටිකස්සනාරභවනං

1. තෙන ඛො පන සමයෙන මූලායපටිකස්සනාරභා භික්ඛු සාදි- යනති; පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ඤාලිකම්මං සාමිච්චිකම්මං ආසනාභිනාරං සෙය්‍යාභිනාරං පාදෙදකං පාදපිඨං පාදකඤ්චිකං පකතච්චරපටිග්ගහණං නතානෙ පිට්ඨිපරිකම්මං. යෙ තෙ භික්ඛු අපපිච්ඡා සනතුට්ඨා ලජ්ජිතො කුකඤ්චවකා සිකඛාකාමා, තෙ උජ්ඣායනති ඩියනති විපාචෙතති: “කථං හි තාම මූලායපටිකස්සනාරභා භික්ඛු සාදිසිස්සනති පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නතානෙ පිට්ඨිපරි- කම්ම”නති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමඤ්චං ආරොචෙසුං.

2. අථ ඛො භගවා එතස්මිං නිදුතෙ එතස්මිං පකරණේ භික්ඛුසඬසං සනතිපාතාපෙඤ්චා භික්ඛු පටිච්චුච්ඡි: “සච්චං කීර භික්ඛවෙ මූලායපටි- කස්සනාරභා භික්ඛු සාදියනති පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නතානෙ පිට්ඨිපරිකම්ම”නති. “සච්චං භගවා.”

3. විගරහි චුඤ්ඤා භගවා: අනනුච්ඡවිකං -පෙ- කථං හි තාම භික්ඛවෙ මූලායපටිකස්සනාරභා භික්ඛු සාදිසිස්සනති පකතතතානං භික්ඛුනං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නතානෙ පිට්ඨිපරිකම්මං. තෙන භික්ඛවෙ අප්පසනානං වා පසාදය පකතතානං වා භියෙසාභාවාය. අථ ඛො තං භික්ඛවෙ අප්ප- සනානං වෙච අප්පසාදය, පකතතානංව එකච්චානං අඤ්ඤාඵතතායා’ති. විගරහිනා ධම්මිං කථං කඤ්චා භික්ඛු ආමනෙතසි.

25. “මහණෙනි, පිරිවෙස නික්මගොස් කරන්නට (බහා තබන්නට) අනුද-
 නිද. මහණෙනි, මෙසේ නික්මගොස් ද කල යුතු: ඒ පිරිවෙස් වසන මහණහු විසින්
 එක් මහණක්හු කරා එළඹ උතුරුසහ එකස් කොට උත්කුටුක වැ හිඳ
 දෙයොත් මුදුනැ තබා “පිරිවෙස බහා තබමි යි” මෙසේ කියැ යුතු.
 (මෙතෙකින්) පිරිවෙස බහා තබන ලද්දේ ඉවසි. “වන බහා තබමි යි” කියැ
 යුතු. පිරිවෙස බහා තබන ලද්දේ ඉවසි.

26. එ සමයෙහි සැවතෙහි හික්කුහු ඒ ඒ අත තික්ම ගියහ. පිරිවෙස්
 වසන මහණහු පිරිවෙස් ගොඩනගා කරනට නොහැකි වෙන්. මේ කරුණ
 භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කලහ.

27. මහණෙනි, පිරිවෙස සමාදානය කොට ගන්නට අනුදනිමි යි.
 මහණෙනි, මෙසේ සමාදන්වීම කලයුතුයි: ඒ පිරිවෙස් වසන මහණහු විසින්
 එක් මහණකු වෙත එළඹ උතුරුසහ එකස් කොට උත්කුටුකවැ හිඳ ඇඳිලි
 බැඳ “පිරිවෙස සමාදන් කොට ගනිමි යි” කිය යුතු. පිරිවෙස සමාදන්
 කොට ගන්නා ලද්දේ ඉවසි. “වන සමාදන් කොට ගනිමි” යි, කිය යුතු.
 පිරිවෙස සමාදන් කොට ගන්නා ලද්දේ ඉවසි.

පෘථිවිසිකත වන නිමිසේ ය.

2. මූලායපටිකසසනාරභ වන

1. එ සමයෙහි මූලායපටිකසසනාරභට සුදුසු මහණහු පුච්චන්
 මහණුන්ගේ අභිවාදන, පව්වුට්ඨාන, අඤ්ඤාදිකමී, සාමිපිකමී, අසනාහිභාර,
 ගෙය්‍යාහිභාර, පාදෙදක, පාදපිඨ, පාදකඨලිකා, පතනවිචර පටිඤ්ඤාණ,
 නැමෙහි පිටිපිටිකමම යන මේ වන් ඉවසන්. අපිස් ගුණැති... සතතුමටුවී
 ලස් වූ කුකුළුව වූ ගිණ්‍යාකාම වූ යම් මහණ කෙනෙක් වෙන් ද, ඔහු “කෙසේ
 නම් මූලායපටිකසසනාරභට සුදුසු මහණහු පුච්චන් මහණුන්ගේ අභිවාදන,
 පව්වුට්ඨාන... නැමෙහි පිටිපිටිකමම යන මේ කී වන් ඉවසන්නාහු ද?” යි
 ලාමක කොට සිතන්, දෙස් කියන්, නුගුණ පතුරුවන්. ඉක්බිත්තෙන්
 ඒ මහණහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලාහු ය.

2. එ කලා භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ කරුණෙහි මේ ප්‍රයතාවයෙහි
 බික්ඝනන රැස් කරවා, “මහණෙනි, මූලායපටිකසසනාරභට සුදුසු මහණහු
 පුච්චන් මහණුන්ගේ අභිවාදන, පව්වුට්ඨාන... නැමෙහි පිටිපිටිකමම යන
 මේ වන් ඉවසන්නාහු ය යනු සැබැද්ද? යි අසා වදාල සේක. “සැබැව,
 භාග්‍යවතුන් වහන්සැ” යි එ මහණහු පිළිවදන් ඇස්සුහ.

3. “මහණෙනි, කෙසේ නම් මූලායපටිකසසනාරභට සුදුසු මහණහු
 පුච්චන් මහණුන්ගේ අභිවාදන, පව්වුට්ඨාන... නැමෙහි පිටිපිටිකමම
 යන මෙකී වන් ඉවසන්නාහු ද? මහණෙනි, මෙය සස්තෙහි නොපහනුන්ගේ
 පැහැදීම පිණිස ද... පහනුන්ගේ භූගොභාවය පිණිස ද නො වේ. මහණෙනි,
 වැලිදු මෙය නොපහනුන්ගේ නොපැහැදීම පිණිස ද, පහන් වූ ඇතැමුන්ගේ
 අත්‍යවශ්‍ය පිණිස ද වේ යැ” යි භාග්‍යවන් මුදුරජානන් වහන්සේ වෙසෙසින්
 ගැරැහු සේක. ගරභා, දූහැමි කතා කොට හික්කුන් මෙසේ ඇමතු සේක.

4. “න භික්‍ෂවෙ මූලාශ්‍රපටිකක්‍ෂකාරභෙත භික්‍ෂුතා සාදිතඛං පක්‍ෂතතතාතං භික්‍ෂුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨාතං අඤ්ජලිකම්මං සාමිච්චිකම්මං ආසනාභිභාරං සෙය්‍යාභිභාරං පාදොදකං පාදපිඨං පාදකඨලිකං පත්තච්චර-පටික්‍ෂභණං තනානෙ පිට්ඨිපරිකම්මං. සො සාදිසෙය්‍ය, ආපනභි දුක්‍ෂකට්ඨං.

5. අනුජාතාමි භික්‍ෂවෙ මූලාශ්‍රපටිකක්‍ෂකාරභාතං භික්‍ෂුතං මිථු යථා-මුඛිඨං අභිවාදනං පච්චුට්ඨාතං -ඉප- නභානෙ පිට්ඨිපරිකම්මං.

6. අනුජාතාමි භික්‍ෂවෙ මූලාශ්‍රපටිකක්‍ෂකාරභාතං භික්‍ෂුතං පඤ්ච යථාමුඛිඨං උපොසථං පචාරණං වස්සිකසාටිකං ඕනොජනං භතතං.

7. තෙන හි භික්‍ෂවෙ මූලාශ්‍රපටිකක්‍ෂකාරභාතං භික්‍ෂුතං වතතං පඤ්ඤපෙඤ්ඤාමි යථා මූලාශ්‍රපටිකක්‍ෂකාරභෙති භික්‍ෂුති වතතිතඛං. මූලාශ්‍ර-පටිකක්‍ෂකාරභෙත භික්‍ෂවෙ භික්‍ෂුතා සම්මා වතතිතඛං. තත්‍රායං සම්මා පිතතතා:

8. න උපසච්චාදෙනඛං. න නික්‍ෂයො දුතඛෙඛා. න සාමිභෙණරො උපට්ඨාපෙතඛෙඛා. න භික්‍ෂුනොවාදකසම්මුති සාදිතඛා. සම්මතෙනපි භික්‍ෂුනිසො න ඕවදිතඛා. යාය ආපනභියා මූලාශ්‍රපටිකක්‍ෂකාරභො කතො භොති සඛෙතන, සා අපනභි න ආපජ්ජිතඛා, අඤ්ඤ වා සාදිසිකා, තතො වා පාපිට්ඨිකරා. කම්මං න ගරභිතඛං. භවමිකා න ගරභිතඛා. න පක්‍ෂත-තතක්‍ෂ භික්‍ෂුනො උපොසථො ඨපෙතඛෙඛා. න පචාරණං ඨපෙතඛා. න සම්මච්චිතං කාතඛං. න අනුච්චාදො පට්ඨපෙතඛෙඛා. න මිකාභො කාරෙ-තඛෙඛා. න වොදෙනඛෙඛා. න සාරෙතඛෙඛා. න භික්‍ෂුති සම්මපයොජෙතඛං.

9. න භික්‍ෂවෙ මූලාශ්‍රපටිකක්‍ෂකාරභෙත භික්‍ෂුතා පක්‍ෂතතතක්‍ෂ භික්‍ෂුනො පුරතො ගතතඛං. න පුරතො නිසිදිතඛං. සො භොති සම්මක්‍ෂ ආසනපරිසනො, සෙය්‍යාපරිසනො, විභාරපරිසනො, සො තක්‍ෂ පදතඛෙඛා. තෙන ව සො සාදිතඛෙඛා.

10. න භික්‍ෂවෙ මූලාශ්‍රපටිකක්‍ෂකාරභෙත භික්‍ෂුතා පක්‍ෂතතතත භික්‍ෂුතා පුරෙසමිභෙත වා පච්චාසමිභෙත වා ඤාණි උපසඛිත-මිතඛාති. න ආරඤ්ඤිතඛං සමිදිසිතඛං. න පිඤ්චපාතිකඛං සමිදිසි-තඛං. න ව තපාච්චයා පිඤ්චපාතො නිභරාපෙතඛෙඛා ‘මා මං ජාතියු’ති.

4. “මහණෙනි, මූලායපටිකසානාවට සුදුසු මහණහු විසින් පුච්චත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුනාන්නෙන් තැගී සිටීම, ඇඳිලි බැදීම, සාමිච්ඡම, අසුන් එලෑවීම, යහන් එලෑවීම, පාදෝනා දිය එලෑවීම, පාපුටුව එලෑවීම, පාකටෙලිය එලෑවීම, පාසිටුරු පිළිගැන්ම, තැමෙහි පිට පිරියම යන මේ කී වන් නො ඉවැසියැ යුතු. යමෙක් ඉටයන්නේ නම් දුකුලා ඇවැත් වන්නේ ය.

5. මහණෙනි, මූලායපටිකසානාවට සුදුසු මහණුන්ට මහලු පිළිවෙළින් උනුන් වැදීම, දැක හුනාන්නෙන් තැගී සිටීම, ... තැමෙහි පිට පිරියම යන මේ කී වන් අනුදනිමි.

6. මහණෙනි, මූලායපටිකසානාවට සුදුසු මහණුන්ට මහලු පිළිවෙළින් පොහෝ කිරීම, පවාරණාව, වැසියළුව පිළිගැනීම, ඕනොප්තය (පසු ව ලබන අදහසින් එදිනට නියමිත බත නො පිළිගෙණ හැර) දැමීම, (පෘථිවිසිකයන් උදෙසා පැණවූ) වතුශයාල බත පිළිගැනීම යන පස අනුදනිමි.

7. එසේ වී නම් මහණෙනි, මූලායපටිකසානාවට සුදුසු වූ මහණුන් විසින් යම්ගේ පැවැතිය යුතු ද, මූලායපටිකසානාවට සුදුසු මහණුන්ට ඔවුන් විසින් පැවැතියැ යුතු පරිදි වූ වන් පණවන්නෙමි. මහණෙනි, මූලාය-පටිකසානාවට සුදුසු මහණහු විසින් මොනොවට පැවැතියැ යුතු. එහි මේ මොනොවට පැවැත්ම යි:

8. තමා උපාධ්‍යාය වැ උපසම්පද නො කට යුතු. (ආවාසී වැ) නිය නො දියැ යුතු. හෙරණේක් උවටනට තමා වෙතැ නො තබා ගත යුතු. හිකුටුනොවාදක සමවනිය නො ඉවැසිය යුතු. සම්මත වූවහු විසිනුදු මෙහෙණහු නො ඔවැසිය යුතු. යම් ඇවැතෙකින් මූලායපටිකසානාවට සුදුසු කෙළේ චේ ද, ඒ ඇවැත හෝ එබඳු වූ අන් ඇවැතක් හෝ එයටත් වඩා පවිටු ඇවැතක් නො ඇවැද්ද යුතු. විනයකමීය නො ගැරැහියැ යුතු. විනයකමීය කල මහණහු නො ගැරැහියැ යුතුහ. පුච්චත් මහණක්හුගේ උපොසථය නො වැලැක්වියැ යුතු. පවාරණාව නො වැලැක්වියැ යුතු. සමවනිය කමීය නො කටයුතු. අනුවාදය (වෙහෙරැ අභිපති බව) නො කල යුතු. අවසර ගැන්වීම නො කල යුතු. වොදනා නො කල යුතු. ඇවැත් සිහිපත් නො කැරැපියැ යුතු. මහණුන් උනුන් කලහයෙහි නො යෙදියැ යුතු.

9. මහණෙනි, මූලායපටිකසානාවට සුදුසු මහණහු විසින් පුච්චත් මහණක්හට පෙරවූ වැ නො යා යුතු. පෙරවූ වැ නො හින්දු යුතු. සධ්‍යයාගේ යම් පිරියත් අස්නෙක් පිරියත් යහනෙක් පිරියත් වෙහෙරෙක් චේ ද එය ඔහුට දියැ යුතු. ඔහු විසිනුත් එය ඉවැසියැ යුතු.

10. මහණෙනි, මූලායපටිකසානාවට සුදුසු මහණහු විසින් පෙරවූ වැ යන මහණකු වැ හෝ පසු වැ යන මහණකු වැ හෝ පුච්චත් මහණකු හා කුලයෝ නො එලෑඹියැ යුතුහ. ආරණ්‍යකාඛතය සමාදන් කොට නො ගත යුතු. පිණිභ්‍යානිකාඛතය සමාදන් කොට නො ගත යුතු. ‘මා පිරිවෙස් වසන නියා නො දැනිත්වා’ යි ඒ ගෙතුගෙන් පිණිභ්‍යානතය තමා වෙත නො ගෙන්වා ගත යුතු.

19. ගනනභෙබ්බෙ භිකඛභෙව මූලායපටිකසසනාරභෙන භිකඛුතා සභිකඛුකා ආචාසා වා අනාචාසා වා සභිකඛුතා ආචාසො යත්භසු භිකඛු සමාන-සංචාසකා, යං ජඤ්ඤ සකකාමී අජෙජව ගනතුනති. -පෙ- සභිකඛුකො අනාචාසො -පෙ- සභිකඛුතො ආචාසො වා අනාචාසො වා. -පෙ- අජෙජව ගනතුනති.

20. න භිකඛභෙව මූලායපටිකසසනාරභෙන භිකඛුතා පකතතෙතන භිකඛුතා සද්ධිං එකච්ඡෙනෙ ආචාසෙ වත්ථබ්බං, න එකච්ඡෙනෙ අනාචාසෙ වත්ථබ්බං, න එකච්ඡෙනෙ ආචාසෙ වා අනාචාසෙ වා වත්ථබ්බං, පකතතතං භිකඛුං දිසා ආසනා වුට්ඨානබ්බං, පකතතෙනා භිකඛු ආසනෙන නිමනෙත-තභෙබ්බා. පකතතෙතන භිකඛුතා සද්ධිං එකාසනෙ නිසීදිතබ්බං, න නීචෙ ආසනෙ නිසීනෙන උචෙව ආසනෙ නිසීදිතබ්බං, න ඡමාය නිසීනෙන ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. න එකච්චිකභම වචකමිතබ්බං, න නීචෙ වචකමෙ වචකමිතෙන උචෙව වචකමෙ වචකමිතබ්බං, න ඡමාය වචකමිතෙන වචකමෙ වචකමිතබ්බං. න භිකඛභෙව මූලායපටිකසසනාරභෙන භිකඛුතා පෘථිවිවිකසන භිකඛුතා සද්ධිං -පෙ- මූලායපටිකසසනාරභෙන බුඛ්භිතරෙන භිකඛුතා සද්ධිං -පෙ- මානතතාරභෙන භිකඛුතා සද්ධිං -පෙ- මානතතවාරිකෙන භිකඛුතා සද්ධිං -පෙ- අඛොනාරභෙන භිකඛුතා සද්ධිං එකච්ඡෙනෙ ආචාසෙ වත්ථබ්බං, න එකච්ඡෙනෙ අනාචාසෙ වත්ථබ්බා, න එකච්ඡෙනෙ ආචාසෙ වා අනාචාසෙ වා වත්ථබ්බං, න එකාසනෙ නිසීදිතබ්බං, න නීචෙ ආසනෙ නිසීනෙන උචෙව ආසනෙ නිසීදිතබ්බං, න ඡමාය නිසීනෙන ආසනෙ නිසීදිතබ්බං, න එකච්චිකභම වචකමිතබ්බං, න නීචෙ වචකමෙ වචකමිතෙන උචෙව වචකමෙ වචකමිතබ්බං, න ඡමාය වචකමිතෙන වචකම වචකමිතබ්බං.

12. මූලායපටිකසසනාරභවතුභො භෙ භිකඛභෙව පරිචාසං දදෙය්‍ය, මූලායපටිකසසනාරභෙන, මානතතා දදෙය්‍ය, තඛ්ඛිභො අඛෙහෙය්‍ය, අකමමං. න ව කරභිභෙතති.

19. මහණෙනි, මූලායපටිකසසනාරහ මහණහු විසින් අද ම යා හැක්කැ සි දන්නා සභික්කක ආවාසයෙන් හෝ අනාවාසයෙන් හෝ සමාන-සංවාසක භික්කන් ඇති, සභික්කක ආවාසයට ... සභික්කක අනාවාසයට ... සභික්කක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට යා යුතු.

20. මහණෙනි, මූලායපටිකසසනාරහ මහණහු විසින් පුට්ඨත් මහණක්හු හා එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි හෝ අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. පුට්ඨත් මහණක්හු දැන හුනස්නෙන් නැගී සිටියැ යුතු. පුට්ඨත් මහණ තෙම අස්නෙන් නිමැවියැ යුතු. පුට්ඨත් මහණක්හු හා එක් අස්නෙහි නො හින්දු යුතු. ඔහු මීට අස්නැ හුන් කලැ තමා උසස්නෙහි නො හින්දු යුතු. ඔහු බිමැ හුන් කලැ තමා අස්නෙක නොහින්දු යුතු. ඔහු හා එක් සක්මන් මඵයෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මීට සක්මන් මඵයෙහි සක්මන් කරන කලැ තමා උස් සක්මන් මඵවෙකැ සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිමැ සක්මන් කරන කලැ තමා සක්මන් මඵයෙකැ සක්මන් නො කල යුතු. මහණෙනි, මූලායපටිකසසනාරහ මහණහු විසින් පිරිවෙස් වසන මහණක්හු හා ... වඩා මහලු මූලායපටිකසසනාරහ මහණක්හු හා ... මානවතාරහ මහණක්හු හා ... මානවතවාරික මහණක්හු හා... අධ්‍යානාරහ මහණක්හු හා එක් සෙවෙති ඇති ආවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙති ඇති අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙති ඇති ආවාසයෙහි හෝ අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් අස්නෙහි නො හින්දු යුතු. ඔහු මීට අස්නෙක හුන් කලැ තමා උසස්නෙකැ නො හින්දු යුතු. ඔහු බිමැ හුන් කලැ තමා අස්නෙක නො හින්දු යුතු. එක් සක්මන් මඵයෙහි ඔහු හා සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මීට සක්මන් මඵයෙක සක්මන් කරද්දී තමා උස් සක්මන් මඵයෙක සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිමැ සක්මන් කරන කලැ තමා සක්මන් මඵවෙකැ සක්මන් නො කල යුතු.

21. මහණෙනි, මූලායපටිකසසනාරහවට සුදුසු මහණහු සතරවනු කොටැති වැ පිරිවෙස් දෙන්නේ නම්, මූලායපටිකසසනාරහ කරන්නේ නම්, මානව දෙන්නේ නම්, ඔහු විසිවනු කොටැති වැ අධ්‍යානකමය කරන්නේ නම්, ඒ අකමයෙහි. නො ද කල යුතු.

3. මානවතාරභවතං

1. තෙත ඛො පන සමයෙන මානවතාරභා භික්ඛු සාදිසනති පකතතතාතං භික්ඛුතං අභිවාදනං, පච්චුට්ඨානං, අඤ්ඤාලිකමං, සාමීචිකමං, ආසනාභිකාරං, සෙය්‍යාභිකාරා, පාදෙදකං, පාදපිඨං, පාදකඨලිකං, පතනවීචර පටිග්ගහණං, නභානෙ පිට්ඨිපරිකමමං. යෙ තෙ භික්ඛු අප්පච්ඡා සනතුට්ඨා ලජ්ජනො කුක්ඛුච්චකා සිකඛාකාමා, තෙ උජ්ඣායනති ඩියනති විපාලෙතති: “කථං හි තාම මානවතාරභා භික්ඛු සාදිසිසනති පකතතතාතං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නභානෙ පිට්ඨිපරිකමමතති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමන්ථං ආරුඤ්ඤෙසුං.

2. අථ ඛො භගවා එතස්මිං නිදුනෙ එතස්මිං පකරණෙ භික්ඛුසමිකං සනතිපාභාපෙතා භික්ඛු පටිපුච්ඡි: “සචං කීර භික්ඛවෙ මානවතාරභා භික්ඛු සාදිසනති පකතතතාතං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නභානෙ පිට්ඨිපරිකමමතති. “සචං භගවා.”

3. විගරභි චූඤ්ඤො භගවා: කථං හි නාම භික්ඛවෙ මානවතාරභා භික්ඛු සාදිසිසනති පකතතතාතං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නභානෙ පිට්ඨිපරිකමමං. තෙතං භික්ඛවෙ අසසනනාතං වා පසාදය -පෙ- විගරභිවා ධමමං කථං කතා භික්ඛු ආමනොතසි.

4 න භික්ඛවෙ මානවතාරභෙත භික්ඛුතා සාදිසබ්බං පකතතතාතං භික්ඛුතං අභිවාදනං, පච්චුට්ඨානං, -පෙ- නභානෙ පිට්ඨිපරිකමමං. යො සාදිසෙය්‍ය, අපතති දුක්ඛවස්ස. අනුජාතාමි භික්ඛවෙ මානවතාරභාතං භික්ඛුතං මිථු යථාචුඛිසං අභිවාදනං, පච්චුට්ඨානං, -පෙ- නභානෙ පිට්ඨිපරිකමමං.

5. අනුජාතාමි භික්ඛවෙ මානවතාරභාතං භික්ඛුතං පඤ්ච යථාචුඛිසං උපොසථං, පචාරණං, වසසිකසාපිකං, මනොජනං, භතතං.

6. තෙත හි භික්ඛවෙ මානවතාරභාතං භික්ඛුතං වතනං පඤ්ඤපෙසාමි, යථා මානවතාරභෙති භික්ඛුති වතතිතබ්බං. මානවතාරභෙත භික්ඛවෙ භික්ඛුතා සමමා වතතිතබ්බං, තත්‍රායං සමමා වතතතා:

7. ත උපසමපාදෙතබ්බං. න නිස්සයො දුතබ්බො. ත සාමණෙරු උපට්ඨාපතබ්බො. -පෙ- ත භික්ඛුති සමපයාජෙතබ්බං. ත භික්ඛවෙ මානවතාරභෙත භික්ඛුතා පකතතතස්ස භික්ඛුතො පුරතො ගතතබ්බං, ත පුරතො තිසිදිතබ්බං, යො හොති සමිකස්ස ආසනපරියතො සෙය්‍යාපරියතො විකාරපරියතො, යො තස්ස පදනබ්බො, තෙත ව සො සාදිතබ්බො.

8. ත භික්ඛවෙ මානවතාරභෙත භික්ඛුතා පකතතතස්ස භික්ඛුතො¹ පුරෙසමණෙන වා පච්ඡාසමණෙන වා කුලාති උපසමිකමිතබ්බති, ත ආරඤ්ඤකමිතං සමාදිසිතබ්බං, ත පිණ්ඩපාතිකමිතං සමාදිසිතබ්බං, ත තසචචයා පිණ්ඩපාතො නීභරාපෙනබ්බො ‘මා මං ජාතීංසු’ති.

1. පකතතතත භික්ඛුතා. කථවී.

3. මානවතාරභවන

1. එ සමයෙහි මානවතාරභ මහණහු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුතස්තෙන් තැඟි සිටිම, ඇදිලි බැඳුම, සාමිවකම, අසුන් එලැවීම, ගසන් එලැවීම, පාදෙවුන් දිය එලැවීම, පාපුටු එලැවීම, පාකලෙලි එලැවීම, පාසිවුරු පිළිගැණුම, නැමෙහි පිටුපිරියම් යන මෙකී වත් ඉවසත්. අපිස් ගුණැති සනතුටෙවු උප්පවු කුකකුවවසවු ශික්ෂාකාමෙවු යම් මහණ කෙසෙත්ක වෙන් ද, ඔහු "කෙසේ නම් මානවතාරභ භික්ෂුහු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම දැක හුතස්තෙන් තැඟි සිටිම ... නැමෙහි පිටුපිරියම් යන මෙකී වත් ඉවසත්නාහුද?" යි ලාමක කොට සිතත්, දෙග් කියත්, කුලුණ පතුරුවත්. ඉක්බිති ඒ මහණහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙපවත් ගැල කලහ.

2. ඉක්බිති භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදහසෙහි මේ කාරණයෙහි ඕක්සහන රැස්කරවා "මහණෙනි, මානවතාරභ භික්ෂුහු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුතස්තෙන් තැඟි සිටිම ... නැමෙහි පිටුපිරියම් යන මෙකී වත් ඉවසත් යනු සැබෑ ද?" යි භික්ෂුන් විචාල සේක. "සැබෑව භාග්‍යවතුන් වහන්සැ" යි ඔහු කීහ.

3. භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ "මහණෙනි, කෙසේ නම් මාන-
වතාරභ භික්ෂුහු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුතස්තෙන් තැඟි සිටිම ... නැමෙහි පිටුපිරියම් යන මෙකී වත් ඉවසත්නාහු ද? මහණෙනි, මෙය නොපහනුන්ගේ පැහැදීම පිණිස හෝ නො වේ ... යැ යි වෙසෙසින් ගැරැහු සේක. ගරභා දැගැමි කතා කොට භික්ෂුන් ඇමතු සේක:

4. "මහණෙනි, මානවතාරභ මහණහු විසින් පුවතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුතස්තෙන් තැඟි සිටිම ... නැමෙහි පිටුපිරියම් යන මෙකී වත් නො ඉවැසියැ යුතු. යමෙක් ඉවසන්නේ නම්, ඔහුට දුකුලා ඇවැත් වන්නේ ය. මහණෙනි, මානවට සුදුසු මහණුනට මහලු පිළිවෙළින් උනුත් වැදීම, දැක හුතස්තෙන් තැඟි සිටිම ... නැමෙහි පිටුපිරියම් අනුදනිමි.

5. මහණෙනි, මානවතාරභ මහණුනට උපොසථය, පවාරණාව, වැසි-
සඵ පිළිගැන්ම, ඕනොජතය, (පසුටට පිළිගන්නා අදහසින් එ දිනට නියමිත බත අස් හැරීම), වතුගභාල බත පිළිගැන්ම, යන පස මහලු පිළිවෙළින් කීරීමට අනුදනිමි.

6. එහෙයින් මහණෙනි, යම්ගේ මානවතාරභ මහණුන් විසින් පැවැතිය යුතු ද, එසේ ඔවුනට වත් පණවන්නෙමි. මහණෙනි, මානවතාරභ මහණහු විසින් මොනොවට පැවැතියැ යුතු. මේ එහි මොනොවට පැවැත්ම යි:

7. තමා උපාධ්‍යාය වැ උපසම්පද නො කල යුතු. නිස නො දියයුතු. සාමිණේරයෙක් උපසථානයට නො ගතයුතු. ... මහණුන් උනුත් භා කලහයෙහි නො යෙදියැ යුතු. මහණෙනි, මානවතාරභ මහණහු විසින් පුවතත් මහණනට පෙරවු ව නො යැ යුතු. පෙරවු වැ නො හින්ද යුතු. සංඝයාගේ යම් අනතිම අස්තෙක්, අනතිම යහතෙක්, අනතිම වෙහෙරෙක් වේ ද, එය ඔහුට දියැ යුතු. ඔහු විසිනුත් එය ඉවැසියැ යුතු.

8. මහණෙනි, මානවතාරභ මහණහු විසින් පුවතත් මහණක්හු හා පෙරවු වැ හෝ පසු වැ යන මහණකු වැ කුලයෝ නො එලැඹියැ යුතුහ. ආරණ්‍යකාඩගය සමාදන් කොට නො ගත යුතු. පිණිපාතිකාඩගය සමාදන් කොට නො ගත යුතු. මා (පිරිවෙස් පුරණබව) නොදනිත්වා' යි එ කරුණින් පිණිපාතය ගෙන්වා නො ගත යුතු.

18. න භික්ඛවෙ මානවතාරගෙන භික්ඛුතා උකතතෙන භික්ඛුතා සද්ධීං එකව්ජනෙන ආවාසෙ වඤ්චං. න එකව්ජනෙන අනාවාසෙ වඤ්චං. න එකව්ජනෙන ආවාසෙ වා අනාවාසෙ වා වඤ්චං. පකතතතං භික්ඛුං දිස්වා අසනා වුට්ඨානඛං. පකතතෙනා භික්ඛු ආසනෙන නිමනෙන-තඛෙවා. න පකතතෙන භික්ඛුතා සද්ධීං එකාසනෙ නිසීදිතඛං. න නීචෙ ආසනෙ නිසීනෙන උචෙව ආසනෙ නිසීදිතඛං. න ඡමාය නිසීනෙන ආසනෙ නිසීදිතඛං. න එකවඛකම වඛකමිතඛං. න නීචෙ වඛකමෙ වඛකමනෙන උචෙව වඛකමෙ වඛකමිතඛං. න ඡමාය වඛකමනෙන වඛකමෙ වඛකමිතඛං.

19. න භික්ඛවෙ මානවතාරගෙන භික්ඛුතා පාරිවාසිකකන භික්ඛුතා සද්ධීං -පෙ- මුත්තාපටිකසානාරගෙන භික්ඛුතා සද්ධීං -පෙ- මානවතාවාරි-කෙන භික්ඛුතා සද්ධීං -පෙ- අඛ්භානාරගෙන භික්ඛුතා සද්ධීං එකව්ජනෙන ආවාසෙ වඤ්චං. න එකව්ජනෙන අනාවාසෙ වඤ්චං. න එකව්ජනෙන ආවාසෙ වා අනාවාසෙ වා වඤ්චං. න එකාසනෙ නිසීදිතඛං. න නීචෙ ආසනෙ නිසීනෙන උචෙව ආසනෙ නිසීදිතඛං. න ඡමාය නිසීනෙන ආසනෙ නිසීදිතඛං. න එකවඛකම වඛකමිතඛං. න නීචෙ වඛකමෙ වඛකමනෙන උචෙව වඛකමෙ වඛකමිතඛං. න ඡමාය වඛකමනෙන වඛකමෙ වඛකමිතඛං.

20 මානවතාරගවතුඤ්චා වෙ භික්ඛවෙ පරිවාසං දදෙය්‍ය, මුත්තාපටි-කසෙය්‍ය, මානවතං දදෙය්‍ය, තඛ්ඛිසෙ අඛෙය්‍ය, අකමමං. න ව කරණීයනති.

මානවතාරගවග්නං නිවර්තං.

4. මානවතාවාරිකවග්නං

1. තෙන ඛො පන සමමයන මානවතාවාරිකා භික්ඛු සාද්ධිනති පකතතතාතං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ජලිකමං ඤාමිවිකමං ආසනාභිහාරං සෙය්‍යාභිහාරං පාදදකං පාදපිඨං පාදකඨලිකං පතන-ච්චරපටිග්ගහණං නභානෙ පිට්ඨිපරිකමමං යෙ තෙ භික්ඛු අපපිච්ඡං -පෙ- තෙ උජ්ඣායනති භියනති විපාලෙනති: “කථං භි නාම මානවතාවාරිකා භික්ඛු සාද්ධිසානති පකතතතාතං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- තභානෙ පිට්ඨිපරිකමම” නති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමඤ්චං ආරොචෙසුං.

18. මහණෙනි, මානවතාවාරික මහණහු විසින් පුචතත් මහණක්හු හා එක් සෙවෙති ඇති ආවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙති ඇති අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙති ඇති ආවාසයෙහි හෝ අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. පුචතත් මහණක්හු දක හුනස්තෙන් නැගී සිටියැ යුතු. පුචතත් මහණ තෙම අස්තෙන් නිමැතියැ යුතු. පුචතත් මහණක්හු හා එකස්තෙහි නො ඉන්දු යුතු. ඔහු මිටි අස්තැ හුන් කල්හි තමා උසස්තැ නො ඉන්දු යුතු. ඔහු බිම උන් කල්හි තමා අස්තෙක නො ඉන්දු යුතු. ඔහු හා එක් සක්මන්මඵයෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිටි සක්මන්මඵවෙක සක්මන් කරණ කල්හි තමා උස් සක්මන් මඵවෙක සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිම සක්මන් කරණ කල්හි තමා සක්මන්මඵවෙක සක්මන් නො කල යුතු.

19. මහණෙනි, මානවතාවාරික මහණහු විසින් පිරිවෙස් වසන මහණකු හා ... මූලායපටිකසනාරික මහණකු හා ... මානවතාවාරික (වඩා මහඵ) මහණකු හා ... මානව පුරණ මහණකු හා ... අබ්භාතයට සුදුසු මහණකු හා එක් සෙවෙතිස්සක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. එක් සෙවෙ- තියක් ඇති අනාවාසයෙහි නො විසියැ යුතු. ඔහු හා එකස්තෙහි නො ඉන්දු යුතු. ඔහු මිටි අස්තැ උන් කලැ තමා උසස්තෙහි නො ඉන්දු යුතු. ඔහු බිම උන් කලැ තමා අස්තෙක නො ඉන්දු යුතු. ඔහු හා එක් සක්මන්මඵයෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිටි සක්මන් මඵයෙහි සක්මන් කරණ කලැ තමා උස් සක්මන්මඵවෙක සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිම සක්මන් කරණ කලැ තමා සක්මන් මඵවෙක සක්මන් නො කල යුතු.

20. මහණෙනි, මානවට සුදුස්සා සිටුවනු කොටැති වැ පිරිවෙස දෙත්තේ නම්, මූලායපටිකසනාව කරන්නේ නම්, මානව දෙත්තේ නම්, ඔහු විසිවනු කොටැති වැ අබ්භාත කරන්නේ නම්, ඒ අකමීසයක නො ද කටයුතු.

මානවතාවාරිකා පිළිබද වත ගිමිසේ ය.

4. මානවතාවාරික වත

1. එ සමයෙහි මානවතාවාරික (මානව පුරණ) මහණහු පුචතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම, ඇදිලිබැදීම, සාමීචි කමිස, අසුන් එලැචීම, යකන් එලැචීම, පාදඅනාදිය එලැචීම, පාපුටුව එලැචීම, පාකටෙලිය එලැචීම, පාසිවුරු පිලිකැන්ම, නැමෙහි පිටුපිරියම යන මේ වත් ඉවසන්. යම් මහණ කෙනෙක් අපිස් ගුණැත්තෝ ද, ... ඔහු “කෙසේ නම් මානව පුරණ මහණහු පුචතත් මහණුන්ගේ වැදීම, දක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම... නැමෙහි පිටුපිරියම යන මෙකී වත් ඉවසන් ද?” සි ලාමක කොට සිතත්, දෙස් නගත්, නුගුණ පතුරුවත්. ඉක්බිති ඒ මහණහු මේ පවත් භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කලහ.

2. අප්‍ර ජො භගවා එතඹ. නිදුනෙ එතඹ. පකරණේ භික්ඛුභවිතං. භනතිපාතාපෙචා භික්ඛු පටිපුච්ඡි “භවං. කිර භික්ඛවෙ මානවත- වාරිකා භික්ඛු ආදිගනති පකතතතානං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නභානෙ පිට්ඨිපරිකමම?”නති. “භවං. භගවා.” විහරති බුද්ධො භගවා: කපං හි නාම භික්ඛවෙ මානවතවාරිකා භික්ඛු ආදිභික්ඛනති පකතතතානං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නභානෙ පිට්ඨිපරි- කමම? තෙනං භික්ඛවෙ අපාසනතානං වා පසාදග -පෙ- විහරතිනා ධම්මි. කපං කච්චා භික්ඛු ආමනෙතඹ:

3. න භික්ඛවෙ මානවතවාරිකෙන භික්ඛුතා ආදිතඛං. පකතතතානං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නභානෙ පිට්ඨිපරිකමම. භො ආදිගෙග්ග, ආපතති දුක්ඛට්ඨං.

4. අනුජාතාමි භික්ඛවෙ මානවතවාරිකානං භික්ඛුතං මිථු යථාබුඛිං. අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නභානෙ පිට්ඨිපරිකමම.

5. අනුජාතාමි භික්ඛවෙ මානවතවාරිකානං භික්ඛුතං පඤ්ච යථාබුඛිං. උපොසථං පචාරණං වහ්නිකසාපිකං ඔනොජනං භතතං.

6. තෙන හි භික්ඛවෙ මානවතවාරිකානං භික්ඛුතං වතතං. පඤ්ඤ- පෙඤ්ඤාමි යථා මානවතවාරිකෙහි භික්ඛුහි වතතිතඛං.

7. මානවතවාරිකෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා භමවා වතතිතඛං. තත්‍රායං භමවා වතතනා: න උපසමපාදෙතඛං. න නික්ඛයො දුතඛො. න සාමි- ණේණො උපට්ඨපෙතඛො. න භික්ඛුනොවාදකභමමති ආදිතඛො. සමම- තෙනාපි භික්ඛුනිගො න ඔවදිතඛො. යාය ආපතතිගා සඛෙතන මානවතා- දිතතං භොති, සා ආපතති න ආපජ්ඣිතඛො, අඤ්ඤ වා තාදිභිකා, තනො වා පාපිට්ඨතරා. කමම. න ගරහිතඛං. කමමිකා න ගරහිතඛො. න පකත- තතඤ්ඤ භික්ඛුනො උපොසථො ධපෙතඛො. න පචාරණං ධපෙතඛො. න භවචනිගං කාතඛං. න අනුචාදො පට්ඨපෙතඛො. න ඔසාගො කාරෙතඛො. න වොදෙතඛො. න සාරෙතඛො. න භික්ඛුහි භමපගො- ජෙතඛං.

8. න භික්ඛවෙ මානවතවාරිකෙන භික්ඛුතා පකතතතඤ්ඤ භික්ඛුනො පුරනො ගතතඛං. න පුරනො නිසිදිතඛං. භො භොති භවිකඤ්ඤ ආසන- පරිගනෙනා භෙග්ගාපරිගනෙනා විහාරපරිගනෙනා භො තඤ්ඤ පදුතඛො. තෙන ව භො සාදිතඛො.

9. න භික්ඛවෙ මානවතවාරිකෙන භික්ඛුතා පකතතතඤ්ඤ භික්ඛුනො පුරෙභමිණෙන වා පච්ඡාසමණෙන වා භුලාති උපසමකමිතඛොන්. න ආරඤ්ඤිකභිතං සමාදුතඛං. න පිඤ්ඤාපාතිකභිතං සමාදුතඛං. න මි නපාවලියා පිඤ්ඤාපාතො නිහරාපෙතඛො ‘මා මං ජාතීංඤ’ති.

2. එකලා භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදහසෙහි මෙ කාරණයෙහි වික්‍රමය රැස් කරවා, “මහණනි, මානව පුරුණ මහණහු පුවතන් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම යන මෙකී වත් ඉවසන් යනු සැබෑ ද?” යි අසා වදල සේක. “සැබෑව, වහන්සැ” යි ඔහු පිළිවදන් දුන්හ. “මහණෙනි, මානව පුරුණ මහණහු කෙසේ නම් පුවතන් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම ඉවසන්නාහු ද? මහණනි, මෙය නොපහ-නුන්ගේ පැහැදීම පිණිස හෝ ... නො වේ යැ” යි භාග්‍යවතුන්වහන්සේ ඒ මහණුන්ට ගැඹුණු සේක. හරහා දැනමී කතා. කොට මහණුන් බණවා වදල සේක:

3. මහණෙනි, මානව පුරුණ මහණහු විසින් පුවතන් මහණුන්ගේ වැදීම, දැක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම නො ඉවැසියැ යුතු. යමෙක් ඉවසන්තේ නම් ඔහුට දුකුලා ඇවැත් වන්නේ හ.

4. මහණෙනි, මානව පුරුණ මහණුන්ට වැඩි මහඵ පිළිවෙළින් උනුන් වැදීම, දැක හුනස්තෙන් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම අනුදනිමී.

5. මහණෙනි, මානව පුරුණ මහණුන්ට මහඵ පිළිවෙළින් ඔවුනොවුන් පොහෝ කිරීම, පවාරණය, වැඩි සඵපිළියැත්ම, පසු වැ පිළියන්තා පිණිස ඵදිනට නියමිත බහක් අත් හැරීම, වතුයාල බහ පිළියැත්ම යන පහ අනුදනිමී.

6. එහෙයින් මහණෙනි, මානව පුරුණ මහණුන්ට ඔවුන් විසින් පැවැතිය යුතු පරිදි වත් පණවන්නෙමි.

7. මහණෙනි, මානව පුරුණ මහණහු විසින් මොනොටට පැවැතියැ යුතු. එහි මේ මනා පැවැත්ම යි: නමා උපාධ්‍යාය වැ උපසම්පද නො කල යුතු. නමා ඇදුරු වැ නිසා නො දියැ යුතු. හෙරණේන් උවචන් පිණිස නමා වෙත නො නැසියැ යුතු. හිකුනොවාදක සම්මතිය නො ඉවැසියැ යුතු. සම්මත වූ ද මහණහු විසින් මෙහෙණන්ට බවා නො දියැ යුතු. යම් ඇවැතෙකින් සබ්‍යයා විසින් මානව දෙන ලද්දේ නම් ඒ ඇවැත නො ඇවැද්ද යුතු. අත් එබදු ඇවැතක් හෝ එයට වඩා පවිටු ඇවැතක් හෝ නො ඇවැදියැ යුතු. විතගකමීය නො ගැඹියැ යුතු කමීය කල මහණහු නො ගැඹියැ යුතුහ. පුවතන් මහණන්හුගේ පොහොය නො නැසියැ යුතු. පවාරණාව නො නැසියැ යුතු. සම්මතිය කමීය නො කල යුතු. වෙහෙරු දෙටු තත්හි නො සිටියැ යුතු. අවකාශ නො කැඳවිය යුතු. වොදනා නො කලයුතු. ඇවැත් සිහිපත් නො කැඳවියැ යුතු. මහණුන් හා කලහ නො යෙදියැ යුතු.

8. මහණෙනි, මානව පුරුණ මහණහු විසින් පුවතන් මහණන්ට පෙරටු වැ නො ගැ යුතු. පෙරටු වැ නො ඉන්ද යුතු. සබ්‍යයාගේ යම් අනතිම අස්තෙක්, යහතෙක්, වෙහෙරන් වේ ද, එය ඔහුට දියැ යුතු. ඔහු විසින් ද එය ඉවැසියැ යුතු.

9. මහණෙනි, මානව පුරුණ මහණහු විසින් පුවතන් මහණන්ට පෙරටු වැ යන හෝ පසු වැ යන මහණකු වැ කුලයෝ නො ඵලාභීය යුතුහ. ආරණ්‍යකාඛ්‍යය සමාදන් කොට නො ගත යුතු පිණිසාභිකාඛ්‍යය සමාදන් කොට නො ගත යුතු. ‘මා නො දනිත්වා’ යි ඵ කරුණින් පිණිසාභ්‍යය ගෙන්වා නො ගත යුතු.

10. මහනෙති, මානව පුරුෂ ආගන්තුක මහණු විසින් තෙවැනි මහණුවට ආරාධනා කළ යුතු. තෙවැනි මහණු විසින් ආගන්තුක මහණුවට ආරාධනා කළ යුතු. උපායමාර්ග ආරාධනා කළ යුතු. පවරණයෙහි ආරාධනා කළ යුතු. ඉදින් මානව පුරුෂ මහණ හිටත් වේ නම් දුත මහණකු ලවා ආරාධනා කැරැවිය යුතු.

11. මහනෙති, මානව පුරුෂ මහණු විසින් සබ්‍යයාගෙන් වෙන් වූ දෙවැනි අනන්‍යයන් කීපයක් නැති වූ මහණුන් ඇති ආවාසයෙන් මහණුන් නැති ආවාසයට නොයා යුතු. මහනෙති, මානව පුරුෂ මහණු විසින් සබ්‍යයාගෙන් වෙන් වූ අනන්‍යයන් නැති වූ සහිදුක ආවාසයන් අහිදුක අනාවාසයට නොයා යුතු. මහනෙති, මානව පුරුෂ මහණු විසින් සබ්‍යයාගෙන් වෙන් වූ අනන්‍යයන් නැති වූ සහිදුක ආවාසයන් අහිදුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට නොයා යුතු.

12. මහනෙති, මානව පුරුෂ මහණු විසින් සබ්‍යයාගෙන් වෙන් වූ අනන්‍යයන් නැති වූ සහිදුක අනාවාසයන් අහිදුක ආවාසයට නොයා යුතු ... අහිදුක අනාවාසයට නොයා යුතු ... සබ්‍යයාගෙන් වෙන් වූ අනන්‍යයන් නැති වූ අහිදුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට හෝ නොයා යුතු.

13. මහනෙති, මානව පුරුෂ මහණු විසින් සබ්‍යයාගෙන් තොර වූ අනන්‍යයන් නැති වූ සහිදුක ආවාසයන් හෝ අනාවාසයන් හෝ අහිදුක ආවාසයට නොයා යුතු ... අහිදුක අනාවාසයට නොයා යුතු ... සබ්‍යයාගෙන් වෙන් වූ අනන්‍යයන් නැති වූ අහිදුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට නොයා යුතු.

14. මහනෙති, මානව පුරුෂ මහණු විසින් සබ්‍යයා නැති වූ අනන්‍යයන් නැති වූ සහිදුක ආවාසයන් නානාසංවාසක හිදුන් ඇති සහිදුක ආවාසයට නොයා යුතු ... සහිදුක අනාවාසයට ... සබ්‍යයාගෙන් තොර වූ අනන්‍යයන් නැති වූ නානාසංවාසක හිදුන් ඇති සහිදුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට නොයා යුතු.

15. මහනෙති, මානව පුරුෂ මහණු විසින් සබ්‍යයාගෙන් තොර වූ අනන්‍යයන් නැති වූ සහිදුක අනාවාසයන් නානාසංවාසක හිදුන් ඇති සහිදුක ආවාසයට නොයා යුතු ... සහිදුක අනාවාසයට නොයා යුතු ... සබ්‍යයාගෙන් තොර වූ අනන්‍යයන් නැති වූ නානාසංවාසක හිදුන් ඇති සහිදුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට නොයා යුතු.

16. මහනෙති, මානව පුරුෂ මහණු විසින් සබ්‍යයාගෙන් තොර වූ අනන්‍යයන් නැති වූ සහිදුක ආවාසයන් හෝ අනාවාසයන් නානාසංවාසක හිදුන් ඇති සහිදුක ආවාසයට ... සහිදුක අනාවාසයට ... සබ්‍යයාගෙන් තොර වූ අනන්‍යයන් නැති වූ නානාසංවාසක හිදුන් ඇති සහිදුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට නොයා යුතු.

17. ගනනමෙම: හිකඩමෙ මානවත්වාරිකෙත හිකඩුතා සහිකඩුතා ආවාසා සහිකඩුකො ආවාසො යථස්ස හිකඩු සමානසංවාසකා, යං ජඤ්ඤ සකොකාමී අජෙථව ගනතුතති -පෙ- සහිකඩුකො අනාවාසො -පෙ- සහිකඩුකො ආවාසො වා අනාවාසො වා -පෙ-

18. ගනනමෙම: හිකඩමෙ මානවත්වාරිකෙත හිකඩුතා සහිකඩුතා අනාවාසා සහිකඩුකො ආවාසො -පෙ- සහිකඩුකො අනාවාසො -පෙ- සහිකඩුකො ආවාසො වා අනාවාසො වා යථස්ස හිකඩු සමානසංවාසකා, යං ජඤ්ඤ සකොකාමී අජෙථව ගනතුතති.

19. ගනනමෙම: හිකඩමෙ මානවත්වාරිකෙත හිකඩුතා සහිකඩුතා ආවාසා වා අනාවාසා වා සහිකඩුකො ආවාසො -පෙ- සහිකඩුකො අනාවාසො -පෙ- සහිකඩුකො ආවාසො වා අනාවාසො වා යථස්ස හිකඩු සමානසංවාසකා, යං ජඤ්ඤ සකොකාමී අජෙථව ගනතුතති.

20. න හිකඩමෙ මානවත්වාරිකෙත හිකඩුතා පකතනෙතන හිකඩුතා සද්ධිං එකච්ඡෙන ආවාසෙ වථබ්බං. න එකච්ඡෙන අනාවාසෙ වථබ්බං. න එකච්ඡෙන ආවාසෙ වා අනාවාසෙ වා වථබ්බං. පකතනං හිකඩුං දිස්වා ආසනං වුට්ඨං. පකතනො හිකඩු ආතනෙත නිමනෙතනමෙම. න පකතනෙතන හිකඩුතා සද්ධිං එකාසනෙ නිසිදිතබ්බං. න නිවෙ ආසනෙ නිසිනෙත උචෙව ආසනෙ නිසිදිතබ්බං. න ඡමාය නිසිනෙත ආසනෙ නිසිදි තබ්බං. න එකච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමෙතබ්බං. න නිවෙ වච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමෙතන උචෙව වච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමෙතබ්බං. න ඡමාය වච්ඡිකමෙතන වච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමෙතබ්බං.

21. න හිකඩමෙ මානවත්වාරිකෙත හිකඩුතා පාරිච්ඡේදිකෙත හිකඩුතා සද්ධිං -පෙ- මූල්‍යමට්ඨකසාරකෙත හිකඩුතා සද්ධිං -පෙ- මානවත්වාරිකෙත හිකඩුතා සද්ධිං -පෙ- මානවත්වාරිකෙත මුඛිකරෙත හිකඩුතා සද්ධිං -පෙ- අභ්‍යන්තරකෙත හිකඩුතා සද්ධිං එකච්ඡෙන ආවාසෙ වථබ්බං. න එකච්ඡෙන අනාවාසෙ වථබ්බං. න එකච්ඡෙන ආවාසෙ වා අනාවාසෙ වා වථබ්බං. න එකාසනෙ නිසිදිතබ්බං. න නිවෙ ආසනෙ නිසිනෙත උචෙව ආසනෙ නිසිදිතබ්බං. න ඡමාය නිසිනෙත ආසනෙ නිසිදිතබ්බං. න එකච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමෙතබ්බං. න නිවෙ වච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමෙතන උචෙව වච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමෙතබ්බං. න ඡමාය වච්ඡිකමෙතන වච්ඡිකමෙ වච්ඡිකමෙතබ්බං.

22. මානවත්වාරිකවතුනො වෙ හිකඩමෙ පරිවාසං දුදෙය්‍ය, මූල්‍යමට්ඨකසාරකෙය්‍ය, මානවත්වාරිකෙය්‍ය, දුදෙය්‍ය, තබ්බිකො අභ්‍යන්තරකෙය්‍ය, අකමමං. න වකරණීයතති.

17. මහඟුණ, මානව පුරුණ මහඟුණ විසින් සහිතයන් ආවාසයෙන් 'අද ම යන්නට හැක්කේ'යි තමා දන්නා, සමානසංවාසක හිතුවන් ඇති සහිතයන් ආවාසයට ... සහිතයන් ආවාසයට ... සහිතයන් ආවාසයට හෝ ආවාසයට යා යුතු.

18. මහඟුණ, මානව පුරුණ මහඟුණ විසින් සහිතයන් ආවාසයෙන් 'අද ම යන්නට හැක්කේ'යි තමා දන්නා, සමානසංවාසක හිතුවන් ඇති සහිතයන් ආවාසයට ... සහිතයන් ආවාසයට ... සහිතයන් ආවාසයට හෝ ආවාසයට යා යුතු.

19. මහඟුණ, මානව පුරුණ මහඟුණ විසින් සහිතයන් ආවාසයෙන් හෝ ආවාසයෙන් 'අද ම යන්නට හැක්කේ'යි තමා දන්නා, සමාන-සංවාසක හිතුවන් ඇති සහිතයන් ආවාසයට ... සහිතයන් ආවාසයට ... සහිතයන් ආවාසයට හෝ ආවාසයට යා යුතු.

20. මහඟුණ, මානව පුරුණ මහඟුණ විසින් පුවතක් මහඟුණ හා එක් ම සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් ම සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් ම සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි හෝ ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. පුවතක් මහඟුණ දැක අස්නෙන් නැගී සිටිය යුතු. පුවතක් මහඟුණ නො අස්නෙන් පැවැරිය යුතු. පුවතක් මහඟුණ හා එක් අස්නෙහි නො හිඳි යුතු. ඔහු මිටි අස්න හුන් කල්හි තමා උස් අස්න නො හිඳි යුතු. ඔහු බිම හුන් කල තමා අස්නෙක නො හිඳි යුතු. ඔහු හා එක් සක්මන්මඵ-යෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිටි සක්මන්මඵයෙහි සක්මන් කරණ කල තමා උස් සක්මන්මඵයෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිම සක්මන් කරණ කල තමා සක්මන්මඵයෙක සක්මන් නො කල යුතු.

21. මහඟුණ, මානව පුරුණ මහඟුණ විසින් පිරිවෙස් වසන මහඟුණ හා ... මුලාසප්පිකයන්ට පුදුසු මහඟුණ හා ... මානව පුරුණ වැඩිමහඵ මහඟුණ හා ... අඛණ්ඩයට පුදුසු මහඟුණ හා එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි හෝ ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් අස්නෙහි නො හිඳි යුතු. ඔහු මිටි අස්න හුන් කල්හි තමා උස් අස්න නො හිඳි යුතු. ඔහු බිම හුන් කල්හි තමා අස්නෙක නො හිඳි යුතු. එක් සක්මන්මඵයෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිටි සක්මන්මඵයෙහි සක්මන් කරණ කල තමා උස්-සක්මන්මඵයෙක සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිම සක්මන් කරණ කල තමා සක්මන්මඵයෙක සක්මන් නො කල යුතු.

22. මහඟුණ, මානව පුරුණයන් සිටුවනු කොටැහි ව පිරිවෙස් දෙන්නේ නම්, මුලාසප්පිකයන්ට කරන්නේ නම්, මානව දෙන්නේ නම්, ඔහු විසිවනු කොටැහි ව අඛණ්ඩ කරන්නේ නම්, ඒ අතරී වේ, නො කටයුතු ය.

23. අථ ඛො අයසමා උපාලී යෙන භගවා තෙනුපසඛකම්. උපසං-
කම්භා භගවතං අභිවාදෙභා එකමන්තං නිසීදි. එකමන්තං නිසිනො
ඛො අයසමා උපාලී භගවතං එතදචොච: “කඨි නු ඛො භතෙත මීන-
තනවාරිකස්ස භික්ඛුනො රතඨිචෙජ්ද?” ඨී. “වතනාථො ඛො උපාලී
මානතනවාරිකස්ස භික්ඛුනො රතඨිචෙජ්ද; සභවාසො විප්පවාසො අනා-
ථොවතා උභෙන ගණේ වරණන්ඨී. ඉමෙ ඛො උපාලී වතනථො මානතන-
වාරිකස්ස භික්ඛුනො රතඨිචෙජ්ද” ඨී.

24. තෙන ඛො පත සමයෙන සාවඤ්චියං මහා භික්ඛුසඤ්ඤා සන්ඨි-
පඨිතො හොති. න සකෙකාන්ඨි මානතනවාරිකා භික්ඛු මානතනං සොධෙභුං
භගවතො එතමන්ථං ආරුචෙසුං.

25. “අනුජානාමි භික්ඛවෙ මානතනං නික්ඛිප්ඵුං. එවඤ්ච පත භික්ඛවෙ
භික්ඛිපිතඛබ්බො: තෙන මානතනවාරිකෙන භික්ඛුනා එකං භික්ඛුං උපසඛක-
ම්භා එකංසං උතතරාසඛහං කර්ථා උකභුටිකං නිසීදිභා අඤ්ඤා
පඤ්ඤෙභා එවමස්ස වචනීයො ‘මානතනං නික්ඛපාමි’ ඨී. නික්ඛිතනං
හොති මානතනං. ‘වතනං නික්ඛිපාමි’ඨී. නික්ඛිතනං හොති මානතනං.”ඨී

26. තෙන ඛො පත සමයෙන සාවඤ්චියා භික්ඛු තහං තහං පකකම්භිංසු.
න සකෙකාන්ඨි මානතනවාරිකා භික්ඛු මානතනං සොධෙභුං. භගවතො
එතමන්ථං අරොචෙසුං. “අනුජානාමි භික්ඛවෙ මානතනං සමාදිසිභුං. එවඤ්ච
පත භික්ඛවෙ සමාදුතඛබ්බො: තෙන මානතනවාරිකෙන භික්ඛුනා එකං
භික්ඛුං උපසඛකම්භා එකංසං උතතරාසඛහං කර්ථා උකභුටිකං නිසීදිභා
අඤ්ඤා පඤ්ඤෙභා එවමස්ස වචනීයො ‘මානතනං සමාදියාමි’ඨී. සමා-
දිතනං හොති මානතනං. ‘වතනං සමාදියාමි’ ඨී. සමාදිතනං හොති මාන-
තන” නඨී.

මානතනවාරිකවතනං නිවර්තනං.

5. අබ්‍යානාරභවතං

1. තෙන ඛො පත සමයෙන අබ්‍යානාරභා භික්ඛු සාදියන්ඨි පකත-
තනානං භික්ඛුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ඤාලිකමමං සාමිච්චිකමමං
ආසනාභිභාරං සෙය්‍යාභිභාරං පාදෙදකං පාදපිඨං පාදකඨලිකං පතචි-
වරපටිඤ්ඤණං තඤ්ඤා පිට්ඨිපරිකමමං. යෙ තෙ භික්ඛු අපටිච්ඡා සනතුට්ඨා
ලජ්ජිතො කුකභුට්චකා සිකඛාකාමා, තෙ උජ්ඣායන්ඨි ඩියන්ඨි විපාචෙතඨී:
කථං හි නාම අබ්‍යානාරභා භික්ඛු සාදිසිස්සන්ඨි පකතතනානං භික්ඛුතං
අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- තඤ්ඤා පිට්ඨිපරිකමමන්ඨී.

23. ඉක්බිත්තෙන් ආයුමේත් උපාලි තෙරණුවෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ කරා එළැඹිහ. එළැඹූ වැද එක් පසෙක හුත්හ. එකස්පසෙක හුත් ආයුමේත් උපාලි තෙරණුවෝ “වහන්ස, මාතක පුරන්තහුව රාත්‍රිවේද කියෙක් ද?” යි මෙය විචාලේ ය. “උපාලිනී, සහවෘස (පුවහත් මහණුන් හා එක් වෑ විසීම), විප්‍රවාසය (හුදෙකලා ව විසීම), අනාරොචනාව (ආගන්තුකාදීනට තමා වත් පුරණ බව නොදැක්වීම), උභතගණයෙහි හැසිරීම (හිඤ්ඤත් සිටුවීමකට අඩු හිඤ්ඤාපිරිසෙහි හැසිරීම) යැ යි මාතක පුරණ මහණනට රාත්‍රිවේද සහජරක. උපාලිනී, මොහු සතර දෙන මාතක පුරණ මහණනට රාත්‍රිවේදයෝ යැ” යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාළසේක.

24. එකල්හි සැවැත්හි මහත් හිඤ්ඤාමූලයෙන් රැස් වූයේ වෙයි. මාතක පුරන්තාහු මාතක ඉඬු කරන්නට නො හැකි වෙත්. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලහ.

25. “මහණෙනි, මාතක නිසංසර කරන්නට අනුදනීම්. මහණෙනි, මේසේ ම මාතක නිසංසර කල යුතු: ඒ මාතක පුරණ මහණහු විසින් එක් මහණක්හු කර එළැඹ උතුරුසහ එකස් කොට උත්කුටුක වෑ හිද, දෙහොත් දුදුන් තබා, ‘මාතක නිසංසර කරම් (බහා තබම්)’ යි මේසේ කිය යුතු වන්නේ ය. (එසින්) මාතක නිසංසර කරණ ලද්දේ වෙයි. ‘වහ නිසංසර කරම්’ යි කියුව ද මාතක නිසංසර වෙයි.

26. එ සමයෙහි මහණහු සැවැත්හුවරින් නික්මෑ ඒ ඒ අත හිඟ. (හිඤ්ඤත් නැති බැවින්) මාතක පුරණ මහණහු මාතක ඉඬු කරන්නට නො හැකි වෙත්. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලහ. “මහණෙනි, මාතක සමාදන් කරන්නට අනුදනීම්. මහණෙනි, මේසේ සමාදන් කල යුතු: ඒ මාතක පුරණ මහණහු විසින් එක් මහණකු කර එළැඹ, උතුරුසහ එකස් කොට, උත්කුටුක වෑ හිද, දෙහොත් දුදුන් තබා, ‘මාතක සමාදන් කරම්’ යි මේසේ කිය යුතු වන්නේ ය. මාතක සමාදන් කරණ ලද්දේ වෙයි. ‘වහ සමාදන් කෙරෙම්’ යි කියුව ද මාතක සමාදන් කරණ ලද්දේ වෙයි.

මාතකවෘද්ධික වහ නිමිසේ ය.

5. අබ්භානාගර පිත

1. එ සමයෙහි වතාහි අබ්භාතයට සුදුසු මහණහු පුවහත් මහණුන්ගේ වැදීම හුතස්තෙන් තැනී සිටීම ඇදිලිබැදීම, සාමිවිකම්, අසුත් එළැඹීම, යහන් එළැඹීම, පාපුවු එළැඹීම, පාකටෙලිය එළැඹීම, තැමෙහි පිටුපිරියම ඉවසන්. යම් මහණ කෙනෙක් අපිස් ගුණැත්තෝ ද ... ඔහු තුළ “කෙසේ නම් අබ්භාතයට සුදුසු මහණහු පුවහත් මහණුන්ගේ වැදුම් හුතස්තෙන් තැනී සිටීම ... තැමෙහි පිටුපිරීමැදුම් යහ මෙකී වත් ඉවසන්-තාහු ද?” යි ලාමක කොට සිතන්, දෙස් තහන්, හුඟුණ පතුරුවන්.

2. අප බොහෝ තෙහ භික්ෂු භගවතෝ එතමන්ට ආරෝච්ඡා. අප බොහෝ භගවතෝ එතමන්ට නිදහස එතමන්ට පකරණේ භික්ෂුභවතෝ. සනතිතාපාපොච්ඡා භික්ෂු පටිපුට්ඨී: “භවං කීර භික්ෂුව අධ්‍යාතාරකා භික්ෂු සාදිසනති පකතනතානං භික්ෂුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නහානෙ පිට්ඨිපරිකමම” නති? “භවං භගවා”. විගරහී බුද්ධො භගවා: “කපං හි නාම භික්ෂුවෙ අධ්‍යාතාරකා භික්ෂු සාදිසිසනති පකතනතානං භික්ෂුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නහානෙ පිට්ඨිපරිකමම. තෙන භික්ෂුවෙ අප්පකතනානං වා ප්‍රාදාය -පෙ- විගරහිනො ධම්මො කපං කතො භික්ෂු ආමනෙතසී:

3. න භික්ෂුවෙ අධ්‍යාතාරකෙන භික්ෂුතා සාදිතබ්බං පකතනතානං භික්ෂුතං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නහානෙ පිට්ඨිපරිකමම. යො සාදිසෙය්‍ය, ආපනති දුක්ඛට්ඨං.

4. අනුජානාමී භික්ෂුවෙ අධ්‍යාතාරකානං භික්ෂුතං මුද්‍ර සථාබුඛිං අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං -පෙ- නහානෙ පිට්ඨිපරිකමම.

5. අනුජානාමී භික්ෂුවෙ අධ්‍යාතාරකානං භික්ෂුතං පඤ්ච සථාබුඛිං: උපොසථං පචාරණං වසසිකසංචිකං ඔපනාජනං භතතං.

6. තෙන හී භික්ෂුවෙ අධ්‍යාතාරකානං භික්ෂුතං වතනං පඤ්ඤපෙසාමී සථා අධ්‍යාතාරකෙහී භික්ෂුහී වතතිතබ්බං.

7. අධ්‍යාතාරකෙන භික්ෂුවෙ භික්ෂුතා සමමා වතතිතබ්බං. තත්‍රායං සමමාවතතතා: න උපසමපාදෙනබ්බං -පෙ- න භික්ෂුහී සමපයොජේතබ්බං. [සථං මූලාසථපිකසානාරකසා වතතං, තථා මානතතාරකසා ව මානතත- වාරිකසා ව අධ්‍යාතාරකසා වා ති තිණණං එකසද්දං විජ්ජාරතබ්බං.]

8. න භික්ෂුවෙ අධ්‍යාතාරකෙන භික්ෂුතා පකතනතසා භික්ෂුතො පුරතො භතතබ්බං. න පුරතො නිසීදිතබ්බං. යො හොති සඛසසා ආසන පරිසනෙතා සෙය්‍යාපරිසනෙතා විහාරපරිසනෙතා සො තසා පදනබ්බො. තෙන ව සො සාදිතබ්බො.

9. න භික්ෂුවෙ අධ්‍යාතාරකෙන භික්ෂුතා පකතනතෙන භික්ෂුතා පුරෙසමණෙන වා පච්ජාසමණෙන වා කුලාති උපසඛිකමිතබ්බානි. න අර- සුද්දිකමං සමාදානබ්බං. න පිණ්ඩපාතීකමං සමාදානබ්බං. න ව තප්පච්චයා පිණ්ඩපාතො නීහරාපෙතබ්බො ‘මා මං ජාතීංසු’ ති.

2. ඉක්මින්තෙත් ඒ මහණනු භාග්‍යවතුන්වහන්සේට මේ පවත් ගැල කලක. ඒ කල්හි භාග්‍යවතුන්වහන්සේ මේ නිදහසෙහි මේ කාරණයෙහි වික්සනත රැස් කරවා, “මහණෙනි, අධ්‍යාතයට සුදුසු මහණනු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදුම් හුතස්තෙත් නැගී සිටුම් ... නැමෙහි පිටුපිරියම් ඉවසත් යනු සැබෑ ද?” යි අභාවදල සේක. “සැබෑව, භාග්‍යවතුන්වහන්සැ” යි ඔහු කී. මහණෙනි, කෙසේ නම් අධ්‍යාතයට සුදුසු මහණනු පුවතත් මහණුන්ගේ වැදුම්, හුතස්තෙත් නැගී සිටුම් ... නැමෙහි පිටුපිරියම් ඉවසත්තාහු ද? මහණෙනි, මෙය නොපහනුන්ගේ පැහැදීම පිණිස හෝ ... නොවේ’ යැ යි භාග්‍යවත් බුදුරජාණන් වහන්සේ වෙසෙසින් ගැඹුණු සේක. ගරභා දැකැම් කතා කොට මහණුන්ට මෙසේ වදල සේක:

3. මහණෙනි, අධ්‍යාතයට සුදුසු මහණනු විසින් පුවතත් මහණුන්ගේ වැදුම්, දක හුතස්තෙත් නැගී සිටුම් ... නැමෙහි පිටුපිරියම් නො ඉවැසියැ යුතු. ඔබේ ඉවසත්තේ නම්, ඔහුට දුකුලා ඇවැත් වන්නේ ය.

4. මහණෙනි, අධ්‍යාතයට සුදුසු මහණුන්ට උනුත් මහඵපිට්‍රිවෙළුන් වැදීම, දක හුතස්තෙත් නැගී සිටීම ... නැමෙහි පිටුපිරියම් අනුදනිමි.

5. මහණෙනි, අධ්‍යාතයට සුදුසු මහණුන්ට මහඵපිට්‍රිවෙළුන් පොහෝ කීරීම, පවාරණාව, වැසිසඵ පිට්‍රිගැන්ම, පසු ව පිට්‍රිගණු පිණිස ඵ දිනට නියමිත බත අත් හැරීම, වතුශාල බත පිට්‍රිගැන්ම යන පස අනුදනිමි.

6. ඵහෙසින් මහණෙනි, අධ්‍යාතයට සුදුසු මහණුන් විසින් පැවැසියැ යුතු යළිසේ ද, ඵසේ ඔවුන්ට වත් පණවන්නෙමි.

7. මහණෙනි, අධ්‍යාතාරභ (අධ්‍යාතයට සුදුසු) මහණනු විසින් මනා ව පැවැසියැ යුතු. ඵහි මේ මනා පැවැත්ම යි: තමා උපාධ්‍යාය වැ උපහමපද නො කල යුතු ... හිදුනුත් කලහයෙහි නො යෙදිය යුතු. [මූලායපටිකසාරභ ලිහණනු පිට්‍රිබද වත යමිසේ ද මානකාරභ මහණනුගේ ද මානකවාරික මහණනුගේ ද අධ්‍යාතාරභ මහණනුගේ ද යන තුන් දෙකාසේ වත් ද ඵසේ ම ඵක් සැටිසයත් විහාර කල යුතු.]

8. මහණෙනි, අධ්‍යාතයට සුදුසු මහණනු විසින් පුවතත් මහණනුට පෙරවු වැ නො යැ යුතු පෙරවු වැ නො හින්දු යුතු. සංඝයාගේ යම් අනතිම් අස්තෙත්, යහතෙත්, වෙහෙරෙත් මේ ද, ඵය ඔහුට දියැ යුතු. ඔහු විසිනුත් ඵය ඉවැසියැ යුතු.

9. මහණෙනි, අධ්‍යාතාරභ මහණනු විසින් පුවතත් මහණක්හු හා පෙරවහණකු වැ හෝ පසුමහණකු වැ කුලසය් නො ඵලැඹියැ යුතුහ. ආරණ්‍යකාධ්‍යාය සමාදන් කොට නො ගත යුතු. පිණිකාභිකාධ්‍යාය සමාදන් කොට නො ගත යුතු. “මා නො දනිත්ව” යි ඵකරැණින් පිණිකාභ්‍යාය ගෙන්වා නො ගත යුතු.

10. ත භික්‍ෂුවෙ අබ්‍යානාරභෙන භික්‍ෂුතා සභික්‍ෂුකා ආවාසා අභික්‍ෂුකා ආවාසො ගන්තව්‍යො අඤ්ඤත්‍ර පක්‍ෂතෙහත අඤ්ඤත්‍ර අනතරායා. ත භික්‍ෂුවෙ අබ්‍යානාරභෙන භික්‍ෂුතා සභික්‍ෂුකා ආවාසා අභික්‍ෂුකො අනාවාසො ගන්තව්‍යො, අඤ්ඤත්‍ර පක්‍ෂතෙහත අඤ්ඤත්‍ර අනතරායා. -පෙ- [යථා හෙට්ඨා තථා විජ්ජාරෙතබ්බං.]

11. ගන්තව්‍යො භික්‍ෂුවෙ අබ්‍යානාරභෙන භික්‍ෂුතා සභික්‍ෂුකා ආවාසා -පෙ- අනාවාසා -පෙ- ආවාසා වා අනාවාසා වා සභික්‍ෂුකො ආවාසො -පෙ- සභික්‍ෂුකො අනාවාසො -පෙ- සභික්‍ෂුකා ආවාසො වා අනාවාසො වා, යජ්ජත්‍ර භික්‍ෂු සමානසංවාසකා, යං ජඤ්ඤ සකෙකාමී අජ්ජෙව ගතතුනති.

12. ත භික්‍ෂුවෙ අබ්‍යානාරභෙන භික්‍ෂුතා පක්‍ෂතෙහත භික්‍ෂුතා සද්ධිං එකච්ඡෙනෙ ආවාසෙ වජ්ඣබ්බං. ත එකච්ඡෙනෙ අනාවාසෙ වජ්ඣබ්බං. ත එකච්ඡෙනෙ ආවාසෙ වා අනාවාසෙ වා වජ්ඣබ්බං. පක්‍ෂතතං භික්‍ෂුං දිස්වා ආසනා ට්‍රිඨ්ඨාතබ්බං. පක්‍ෂතෙහත භික්‍ෂු ආසනෙන නිමනෙතතබ්බො. ත පක්‍ෂතෙහත භික්‍ෂුතා සද්ධිං එකාසනෙ නිසීදිතබ්බං. ත නීචෙ ආසනෙ නිසීනෙත උච්චෙ ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. ත ජමාය නිසීනෙත ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. ත එකච්චකමෙ වඩකමිතබ්බං. ත නීචෙ වඩකමෙ වඩකමනෙත උච්චෙ වඩකමෙ වඩකමිතබ්බං. ත ජමාය වඩකමනෙත වඩකමෙ වඩකමිතබ්බං.

13. ත භික්‍ෂුවෙ අබ්‍යානාරභෙන භික්‍ෂුතා පාරිවාසිකෙන භික්‍ෂුතා සද්ධිං -පෙ- මුලායපටිකසාරභෙන භික්‍ෂුතා සද්ධිං -පෙ- මාතතනාරභෙන භික්‍ෂුතා සද්ධිං -පෙ- මාතතවාරිකෙන භික්‍ෂුතා සද්ධිං -පෙ- අබ්‍යානාරභෙන මුඛසාරෙන භික්‍ෂුතා සද්ධිං එකච්ඡෙනෙ ආවාසෙ වජ්ඣබ්බං. ත එකච්ඡෙනෙ අනාවාසෙ වජ්ඣබ්බං. ත එකච්ඡෙනෙ ආවාසෙ වා අනාවාසෙ වා වජ්ඣබ්බං. ත එකාසනෙ නිසීදිතබ්බං. ත නීචෙ ආසනෙ නිසීනෙත උච්චෙ ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. ත ජමාය නිසීනෙත ආසනෙ නිසීදිතබ්බං. ත එකච්චකමෙ වඩකමිතබ්බං. ත නීචෙ වඩකමෙ වඩකමනෙත උච්චෙ වඩකමෙ වඩකමිතබ්බං. ත ජමාය වඩකමනෙත වඩකමෙ වඩකමිතබ්බං.

14. අබ්‍යානාරභවික්‍රමො චෙ භික්‍ෂුවෙ පරිවාසං දදෙය්‍ය, මුලාය පටිකපඤ්ඤාය, මාතතතං දදෙය්‍ය, තබ්බිසො අබ්‍යෙය්‍ය, අකමමං. ත ව කරණීයනති

අබ්‍යානාරභවික්‍රමං නිවර්තං.

පාරිවාසිකකඩකිකො නිවර්තො දුතීයො.

10. මහණෙනි අධ්‍යාපන මහණු විසින් පුවතත් මහණක්හු හැඟී ව, සහිස්සුක ආවාසයෙන් අහිස්සුක ආවාසයට නො යා යුතු. මහණෙනි, අධ්‍යාපන මහණු විසින් පුවතත් මහණකු හැඟී ව, අනතරායයක් හැඟී ව, සහිස්සුක ආවාසයෙන් අහිස්සුක අනාවාසයට නො යා යුතු... [සට දුක්වුණ පරිදි විසාර කටයුතු]

11. මහණෙනි, අධ්‍යාපන මහණු විසින් 'අද ම යන්තව හැක්කෙමි' යි තමා දන්නා, සමානසංවාසක මහණුන් ඇති සහිස්සුක ආවාසයෙන් ... අනාවාසයෙන් ... ආවාසයෙන් හෝ අනාවාසයෙන් හෝ සහිස්සුක ආවාසයට ... සහිස්සුක අනාවාසයට ... සහිස්සුක ආවාසයට හෝ අනාවාසයට හෝ යා යුතු.

12. මහණෙනි, අධ්‍යාපන මහණු විසින් පුවතත් මහණක්හු හා එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති අනාවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් සෙවෙතියක් ඇති ආවාසයෙහි හෝ අනාවාසයෙහි හෝ නො විසිය යුතු. පුවතත් මහණක්හු දැක අස්තෙන් නැගී සිටිය යුතු. පුවතත් මහණ තෙම අස්තෙන් පැවැරිය යුතු පුවතත් මහණක්හු හා එකස්තෙහි නො හින්ද යුතු. පුවතත් මහණු මිටි අස්තැ හුන් කලා තමා උස්තැ නො හින්ද යුතු. ඔහු බිමැ හුන් කලා තමා අස්තෙහි නො හින්ද යුතු. ඔහු හා එක් සක්මන්මඵලෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිටි සක්මන්මඵලෙහි සක්මන් කරණ කලා තමා උස් සක්මන්මඵලෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිමැ සක්මන් කරණ කලා තමා සක්මන්මඵලෙහි සක්මන් නො කල යුතු.

13. මහණෙනි, අධ්‍යාපන මහණු විසින් පාරිවාසික මහණු හා ... මූලායපටිකසාරන මහණු හා ... මානසාරන මහණු හා ... මානසාරන මහණු හා ... අධ්‍යාපන වඩා මහළු මහණු හා එක් සෙවෙති ඇති ආවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් සෙවෙති ඇති අනාවාසයෙහි නො විසිය යුතු එක් සෙවෙති ඇති ආවාසයෙහි හෝ අනාවාසයෙහි නො විසිය යුතු. එක් අස්තෙහි නො හින්ද යුතු. ඔහු මිටි අස්තැ උන්කලා තමා උස්තැ නො හින්ද යුතු. ඔහු බිමැ හුන් කලා තමා අස්තැ නො හින්ද යුතු. ඔහු හා එක් සක්මන්මඵලෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු මිටි සක්මන්මඵලෙහි සක්මන් කරණ කලා තමා උස් සක්මන් මඵලෙහි සක්මන් නො කල යුතු. ඔහු බිමැ සක්මන් කරණ කලා තමා සක්මන්මඵලෙහි සක්මන් නො කල යුතු.

14. මහණෙනි ඉදින් අධ්‍යාපනයට සුදුස්සු සතර වැනි කොටැති ව පිරිසෙස දෙන්නේ ද, මූලායපටිකසාරන කරන්නේ ද, මානස දෙන්නේ ද, ඔහු විසිවැනි කොටැති ව අධ්‍යාපන කරන්නේ ද, ඒ අකමි සි. නො ද කටයුතු යි.

අධ්‍යාපන වත නිමිසේ ය.
දෙවෙනි පාරිවාසිකකඩකිය නිමිසේ ය.

ඉමසමිං බන්ධනෙ වස්සු පඤ්ච.

භක්ඛාදානං:

1. පාරිවාසිකා සාදිසනති පකතතනාන භික්ඛුනං,
අභිවාදනං පච්චුට්ඨානං අඤ්ජලීඤ්ච සාමිච්ඡං.
2. ආසනං සෙය්‍යාභිභාරං පාදෙදකං පාදපිඨං,
පාදකඨලිකං පතනච්චරපටිභාගණං,
නභානෙ පිට්ඨිපරිකමමං උජ්ඣායනති ච පෙසලා.
3. දුක්ඛං සාදිසනසා මිදු පඤ්ච යථාබුධිං,
උපොසථං පචාරණං වසිකොනොජ්ඣොජ්ඣං.
4. සමමා ච චතතනා තප්ප පකතතෙතන ගච්ඡරෙ,
යො ච නොති පරිසනො න පුරෙ පච්ඡා සමිණෙ.
5. අරඤ්ඤං පිණ්ඩනීභාගෙ ආගනතුපක උපොසථෙ,
පචාරණං ච දුෂතන ගනනපබ්බං ච සභික්ඛුකො.
6. ඵකච්ඡනො න වජ්ඣං න ජමායං නීසජ්ජිකෙ,
ආසනෙ නිවෙ චඩකමෙ ජමායං චඩකමෙන ච.
7. බුධිභරෙන අකමමං රතච්චෙජ්ජෙ ච සොධනං,
නික්ඛිපනං සමාදානං ඤ්ඤබ්බං පාරිවාසිකං.
8. මුත්‍රායමානතතාරකං තථා මානතතචාරිකං,
අබ්බානාරතකං වාපි සමොදනසතො පුත.
9. පාරිවාසිකෙසු තයො චතුමානතචාරිකෙ,
න සමෙතති රතච්චෙජ්ජෙ මානතෙතසු ච දෙවසි,
ඤ්ච සමමා සාදිසා සෙසා තයො කමමා සමා'සමාති.

මේ බැකිකයෙහි වසතු පහෙකි.

එහි උද්‍යනය:

1. පිරිවෙස් සමාදන් කොට ගත්තෝ පුවතත් මහණුන්ගේ වැදුම් ද දැක හුතත්තෙන් තැහි සිටිම් ද ඇදිලිවැදුම් ද, සාමිවිකම් ද,

2. අසුන් එලවිම් ද, ගන්න් එලවිම් ද, පාද්‍යුතාදිය පාසුටුට පාද කළුකාව එලවිම් ද, පාසිටුරු පිලිගැනුම් ද, නැමෙහි පිටුපිරියම් ද ඉවසත්. පියසීල මහණුන් දෙස් නගන්.

3. මේ දූ ඉවසන්නහුට දුකුලා ඇවැත් වේ. පාරිවාසිකයනට මහළු පිලිවෙලින් ඔවුන්ගේ උපොසඵ පවාරණා වසිකසාපිකා ඔතොජන ගතක යන මෙය අනුදන් සේක.

4. එහි පාරිවාසිකයාගේ මනා පැවැත්ම ද, පුවතත් මහණකුට පෙරටු ව යැම ඉදිම නො කලයුතු බව ද, සංඝයාගේ යම් අතර්ම ආසනයෙක් යයනයෙක් විහාරයෙක් වේ නම් එහි විසිය යුතු බව ද, එසේ ම පුවතත් මහණකු හා පෙරු ව හෝ පසු ව හෝ කුලයන් කර නො එලැඹිය යුතු බව ද පැණවූ සේක.

5. ආරක්ඛදිකබහ සමාද්‍යනය ද, පිණිපාඨිකබහ සමාද්‍යනය හා පිණිපානනිකාරය ද පාරිවාසික මහණුන් විසින් නො කටයුතු ය. ආගනතුකයා හා ආරොවතාව ද, උපොසඵයෙහි ආරොවතාව ද, පවාරණයෙහි ආරොවතාව ද, හිලන් වේ නම් දුතයකු ලවා ආරොවතා කරවීම ද, සහිසුක ආවාසයෙන් අහිසුක ආවාසයකට නො යායුතු බව ද පැණවූ සේක.

6. පාරිවාසික මහණුන් විසින් පුවතත් මහණකු හා එක්ඡදනයක් ඇඹි තැන නො විසිය යුතු. පුවතත් මහණුන් බිමි හුන් කලා පාරිවාසිකයා අස්තෙක නො හින්දූ යුතු. පුවතත් මහණුන් මිටිඅස්නැ උන් කලා පාරිවාසිකයා උසස්තැ නො හින්දූ යුතු. පුවතත් මහණුන් බිමි සක්මන්කරණ කලා පාරිවාසිකයා සක්මනෙහි සක්මන් නො කලයුතු.

7. එකවර්තනයෙහි වැහිමහලු මහණකු හා නො විසිය යුතු බැව් ආදීන් නො කටයුතු දූ ද, රාත්‍රිවෙඡදසය් ද, පරිවාසගොබනය ද, පරිවාස නියංකපය ද, පරිවාසය තැවත සමාදන් කොට ගැන්ම ද යන පාරිවාසිකයා අයත් මේ දූ දත යුතු.

8. මූලායපටිකසසතාරක වත ද, මානතතාරක වත ද, එසේ ම මානතතවාරිකයා පිලිවද වන් ද, අබහාතාරක පුද්ගලයා අයත් වන් ද ප්‍රහෙදනය වශයෙන් දත යුතු.

9. පාරිවාසික හිසුන් විෂයයෙහි රාත්‍රිවෙඡද තුනකක් ද, මානතතාරක හිසුන් විෂයයෙහි රාත්‍රිවෙඡද සතරෙක් ද පණවන ලදක. රාත්‍රිවෙඡදයන්හි ඔහු සම නො වෙත්. මානත් විෂයයෙහි දිනපතා ආරොවතා කටයුතු කමිසය් දෙදෙනෙක් සමයත. සෙසු තුන් කමිසය් ඇතැම් කරැඹිත් සම ද ඇතැම් කරැඹිත් අසම ද වෙත්.

3.

සමුච්චයකට කඩකං

1. තෙන සමයෙන බුද්ධා භගවා ඝාටකපීඨයං විහරති ජේතවනෙන අනාඨවිකේසස්ස ආරාමෙ තෙන ඛො ජන සමයෙන ආයස්වා උදුසී එකං ආපතති, ආපනෙනා, භොති සඤ්ඤවතනිකං සුක්කච්චසට්ඨිං.¹ අපට්ච්ඡන්තං, සො භික්ඛුතං ආරොචෙසි: “අහං ආටුභො එකං ආපතතිං ආපජ්ජං සඤ්ඤවතනිකා සුක්කච්චසට්ඨිං අපට්ච්ඡන්තං, කථං හු ඛො මයා ජට්ඨපජ්ජනබ්බන්ති.” භගවතො² එතමස්ථං ආරොචෙසුං.

2. තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසා උදුසීස්ස භික්ඛුන්තා එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨිංයා අපට්ච්ඡන්තාය ඡාරතතං මානතතං දෙදු, එවඤ්ඤ ජන භික්ඛවෙ දුතබ්බො:

තෙන භික්ඛවෙ උදුසිතා භික්ඛුන්තා සඛෙසා උපසඛකමිත්ථා එකං ආපතතරාසඛිතං කරිත්වා බුඬ්ඛාතං ජාදෙ වජ්ඣිත්වා උක්ඛුට්ඨං තිසිදිත්වා අඤ්ඤාපිට්ඨං පඤ්ඤාභවිත්වා එවමස්ස චචන්තියො:

“අහං භනෙන එකා ආපතතිං ආපජ්ජං සඤ්ඤවතනිකං සුක්කච්චසට්ඨිං අපට්ච්ඡන්තං සො’හං භනෙන සඛෙසං එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨිංයා අපට්ච්ඡන්තාය ඡාරතතං මානතතං යොවාමි. අහං භනෙන³ එකං ආපතති, ආපජ්ජං සඤ්ඤවතනිකං සුක්කච්චසට්ඨිං අපට්ච්ඡන්තං, දුතියමපි භනෙන³ සඛෙසං එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨිංයා අපට්ච්ඡන්තාය ඡාරතතං මානතතං යොවාමි. අහං භනෙන එකං ආපතතිං ආපජ්ජං සඤ්ඤවතනිකං සුක්කච්චසට්ඨිං අපට්ච්ඡන්තං, තතියමපි භනෙන³ සඛෙසං එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨිංයා අපට්ච්ඡන්තාය ඡාරතතං මානතතං යොවාමි”ති.

3. ව්‍යනෙතන භික්ඛුන්තා ජට්ඨබලෙන සඛෙසා ඤ්ඤපවතනෙබ්බො:

සුණාතු මෙ භනෙන සඛෙසා, අයං උදුසී භික්ඛු එකං ආපතතිං ආපජ්ජං සඤ්ඤවතනිකං සුක්කච්චසට්ඨිං අපට්ච්ඡන්තං, සො සඛෙසං එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨිංයා අපට්ච්ඡන්තාය ඡාරතතං මානතතං යොවාමි. යදි සඛෙසස්ස ජනනකල්ලං, සඛෙසා උදුසීස්ස භික්ඛුන්තො එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨිංයා අපට්ච්ඡන්තාය ඡාරතතං මානතතං දදෙය්‍ය, එසා ඤ්ඤති.

“සුණාතු මෙ භනෙන සඛෙසා, අයං උදුසී භික්ඛු එකං ආපතති, ආපජ්ජං සඤ්ඤවතනිකං සුක්කච්චසට්ඨිං අපට්ච්ඡන්තං, සො සඛෙසං එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨිංයා අපට්ච්ඡන්තාය ඡාරතතං මානතතං යොවාමි. සඛෙසා උදුසීස්ස භික්ඛුන්තො එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨිංයා අපට්ච්ඡන්තාය ඡාරතතං මානතතං දෙති. යස්සායස්මතො ඛමති උදුසීස්ස භික්ඛුන්තො එකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨිංයා අපට්ච්ඡන්තාය ඡාරතතං මානතතස්ස දුතං, සො තුණ්හස්ස, යස්ස නික්ඛමති, සො භාලසය්‍ය.

1. සුක්කච්චසට්ඨිං, මජ්ඣ. 2. තෙන භික්ඛු භගවතො, සො. 3. සොහං භනෙන, සො. PTS.

3.

සමුච්චය කවචකය

1. එ සමයෙහි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ සැවන්නුවර සමීපයෙහි ජේතවන තම්බු අන්තපිටුබිඳුගුහේ ආරාමයෙහි වැඩ වසන සේක. එ කල්හි ආයුෂමත් උදයී තෙම අපච්චන්තා වූ එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසඬ්චී (දන දන සුකුරුමිදීම වූ) ඇවැතකට පැමිණියේ වෙයි. හෙ තෙම “ඇවැත්ති, මම අපච්චන්තා වූ සඤ්චනනිකා සුක්කවිසඬ්චී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. මා විසින් කෙසේ නම් පිළිපැදිය යුතු ද?” යි භික්ෂුවට මෙ භරුණ සැල කෙලේ ය. ඒ භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කලහ.

2. “මහණෙනි, එසේ වී නම් සඬ්චන නෙමේ උදයී මහණහට අපච්චන්තා වූ එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසඬ්චී ඇවැතට භවිරුත්‍රික (සරයක් පිරිය යුතු) මානත දේවා. මහණෙනි, ඒ මානත ද මෙසේ දිය යුතු:

මහණෙනි, ඒ උදයී මහණහු විසින් සඬ්චනා වෙත එළැඹි, උතුරුසහ එකේ කොට, වැඩි මහලු මහණුන්ගේ පා වැද, උත්කුටුක වැ හිඳ දෙහොත් මුදුන් තබා, මෙසේ කියා යුතු වන්නේ ය:

“වහන්ස, මම පිළිසන් නොවූ එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසඬ්චී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. වහන්ස, ඒ මේ පිළිසන් නොවූ එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසඬ්චී ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානත සඬ්චනාගෙන් ඉල්ලමි. වහන්ස, මම පිළිසන් නොවූ එක් සඤ්චනනිකා ඇවැතකට පැමිණියෙමි. වහන්ස, පිළිසන් නොවූ එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසඬ්චී ඇවැතට භවිරුත්‍රික (සරයක් පිරිය යුතු) මානත දෙවනුව ද සඬ්චනාගෙන් ඉල්ලමි. වහන්ස, මම පිළිසන් නොවූ එක් සඤ්චනනිකා ඇවැතකට පැමිණියෙමි. වහන්ස, මම පිළිසන් නොවූ එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසඬ්චී ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානත වෙවනු ද සඬ්චනාගෙන් ඉල්ලමි” යනු යි.

3. ව්‍යකත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සඬ්චන නෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සඬ්චනනෙමේ මබස් අසාවා: මේ උදයී මහණ තෙමේ නොපිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසඬ්චී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම නොපිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසඬ්චී ඇවැතට සඬ්චනාගෙන් භවිරුත්‍රික මානත ඉල්ලයි. ඉදින් සඬ්චනාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම්, සඬ්චන නෙමේ උදයී මහණහට නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසඬ්චී ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානත දේවනු මානත දෙන්නේ ය. මේ දෙප්තිය යි.

“වහන්ස, සඬ්චන නෙමේ මගේ වචනය අසාවා: මේ උදයී මහණ තෙමේ නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසඬ්චී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සඬ්චනාගෙන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසඬ්චී ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානත ඉල්ලයි. සඬ්චන නෙමේ උදයී මහණහට නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසඬ්චී ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානත දෙයි. උදයී මහණහට නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසඬ්චී ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානත දීම යම් ආයුෂමකක්කට රිසියේ නම්, සේ නිහඬි වෙ වා. යමක්කට එය නො රිසියේ නම් සේ කියාවා.

දුතියමපි එතමන්ථං වදාමි: සුණංචු මෙ භනනන සඤ්ඤා අයං උද්ඝි භික්ඛු එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං අපට්චන්දනං. සො සඤ්ඤා එකිස්සා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්චන්දනාය ඡාරතතං මානතතං යාවති. සඤ්ඤා උද්ඝියා භික්ඛුනො එකිස්සා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්චන්දනාය ඡාරතතං මානතතං දෙති. යස්සායසමනො ඛමති උද්ඝියා භික්ඛුනො එකිස්සා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්චන්දනාය ඡාරතතං මානතතස්ස දුතං, ජසා චුණ්ඤස්ස, යස්ස නකඛමති, සො භාසෙය්‍ය.

තතියමපි එතමන්ථං වදාමි: සුණංචු මෙ භනනන සඤ්ඤා අයං උද්ඝි භික්ඛු එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං අපට්චන්දනං. සො සඤ්ඤා එකිස්සා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්චන්දනාය ඡාරතතං මානතතං යාවති. සඤ්ඤා උද්ඝියා භික්ඛුනො එකිස්සා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්චන්දනාය ඡාරතතං මානතතං දෙති. යස්සායසමනො ඛමති උද්ඝියා භික්ඛුනො එකිස්සා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්චන්දනාය ඡාරතතං මානතතස්ස දුතං, ජසා චුණ්ඤස්ස, යස්ස නකඛමති, සො භාසෙය්‍ය.

දිනනං සඤ්ඤන උද්ඝියා භික්ඛුනො එකිස්සා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්චන්දනාය ඡාරතතං මානතතං. ඛමති සඤ්ඤස්ස, තසමා චුණ්ඤි. එවමෙතං ධාරයාමි”ති.

අපට්චන්දනමානතතං හිට්ඨිතං.

අපට්චන්දනඅබ්භානං

1. සො විණ්ණමානතතො භික්ඛුනං ආරුච්චෙසි: “අහං ආවුසො එකං ආපතතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං අපට්චන්දනං. සො’හං සඤ්ඤා එකිස්සා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්චන්දනාය ඡාරතතං මානතතං යාවිං. තස්ස මෙ සඤ්ඤා එකිස්සා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්චන්දනාය ඡාරතතං මානතතං අද්ඝි. සො’හං විණ්ණමානතතො, කථං ණු ඛො මයා පට්ඨපජ්ජිතඛබ්බනති?”. හගච්චො එතමන්ථං ආරුච්චෙසුං.

“තෙන හි භික්ඛවෙ සඤ්ඤා උද්ඝිං භික්ඛුං අභෙඛාචු. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ අබ්භතඛෙඛො: තෙන භික්ඛවෙ උද්ඝිනා භික්ඛුනා සඤ්ඤා උපසඤ්ඤාමිනා එකංසං උතතරාසඤ්ඤා කථිනා චුඛ්ඤානං භික්ඛුනං පාදෙ චඤ්ඤා උකඤ්චිකං කිසිදිනා අඤ්ඤා පඤ්ඤානා එවමස්ස වචනීයො:

අහං භනනන එකං ආපතතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං අපට්චන්දනං. සො’හං සඤ්ඤා එකිස්සා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්චන්දනාය ඡාරතතං මානතතං යාවිං. තස්ස මෙ සඤ්ඤා එකිස්සා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්චන්දනාය ඡාරතතං මානතතං අද්ඝි. සො’හං භනනන විණ්ණමානතතො සඤ්ඤා අබ්භානං යාවාමි.”

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි: වහන්ස, සඛස තෙමේ මබස් අසාවා. මේ උදුසි මහණ තෙම නොපිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම නොපිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන සඛසයාගෙන් ඉල්ලයි. සඛස තෙමේ උදුසි මහණනට නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දෙයි. උදුසි මහණනට නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දීම යම් ආයුෂමතක්කට රිසියේ නම්, හේ නිහඬ වේවා. යමක්කට නො රිසියේ නම් හේ කියාවා.

තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි: වහන්ස, සඛස තෙමේ මබස් අසාවා. මේ උදුසි මහණ තෙම නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය හෙ තෙම නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන සඛසයාගෙන් ඉල්ලයි. සඛස තෙමේ උදුසි මහණනට නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දෙයි. උදුසි මහණනට නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දීම යම් ආයුෂමතක්කට රිසියේ නම්, හේ නිහඬ වේවා. යමක්කට නො රිසියේ නම් හේ කියාවා.

උදුසි මහණනට නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන සඛසයා විසින් දෙන ලද්දේ ය. සඛසයාට රිසියෙයි. එ හෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය සලකමි” යනු යි.

අපවිච්ඡන්ත මානන නිමයේ ය.

පවිච්ඡන්ත නැතිගනු පිළිබඳ අබ්භානග

1. හෙ තෙම පිරු මානන ඇත්තේ, භික්ඛුනට මෙසේ සැල කෙරේ ය: “ඇවැත්ති, මම නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන සඛසයාගෙන් ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දුන්නේ ය. ඒ මම පිරු මානන ඇත්තෙමි. මා විසින් කෙසේ පිලිපැදිය යුතු ද?” යනුයි. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලහ.

2. “මහණෙනි, එසේ වී නම් සඛස තෙම උදුසි මහණනට අබ්භානග කෙරේවා. මහණෙනි, මෙසේ අබ්භානග ද කල යුතු වේ: “මහණෙනි, ඒ උදුසි මහණනු විසින් සඛසයා කරු එලැබී උතුරුසඟ එකස් කොට, වැඩි මහලු භික්ඛුන්ගේ පා වැද, උත්කුටුක වැ හිඳ, දොහොත් මුදුන් තබා මෙසේ කිය යුතු වන්නේය:

“වහන්ස මම නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන සඛසයාගෙන් ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනිකා සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දුන්නේ ය. වහන්ස, ඒ මම පිරු මානන ඇත්තෙමි සඛසයාගෙන් අබ්භානග ඉල්ලමි.

අභං භනෙත ඵකං ආපතතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවතනිකං සුකකච්චිසට්ඨිං අපට්චන්තං. සො'හං සඛ්ඤං ඵකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චිසට්ඨියා අපට්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං යාපිං. තස්ස මෙ සඤ්ඤා ඵකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චිසට්ඨියා අපට්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං අද්දසි. සො'හං විණ්ණමානතතො දුතියමපි භනෙත සඛ්ඤං අබ්භානං යාමාමි.

අභං භනෙත ඵකං ආපතතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවතනිකං සුකකච්චිසට්ඨිං අපට්චන්තං. සො'හං සඛ්ඤං ඵකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චිසට්ඨියා අපට්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං යාපිං. තස්ස මෙ සඤ්ඤා ඵකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චිසට්ඨියා අපට්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං අද්දසි. සො'හං විණ්ණමානතතො තතියමපි භනෙත සඛ්ඤං අබ්භානං යාමාමිති.

3. ව්‍යතෙතන භික්ඛුනා පට්ඨලෙන සඤ්ඤා ඤ්ඤපෙතඛො:

“සුණාදු මෙ භනෙත සඤ්ඤා අයං උද්දසි භික්ඛු ඵකං ආපතතිං අපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුකකච්චිසට්ඨිං අපට්චන්තං. සො සඛ්ඤං ඵකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චිසට්ඨියා අපට්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං යාපි. සඤ්ඤා උද්දසිය භික්ඛුතො ඵකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චිසට්ඨියා අපට්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං අද්දසි. සො විණ්ණමානතතො සඛ්ඤං අබ්භානං යාමිති. යදි සඛ්ඤස්ස පතතකලලං, සඤ්ඤා උද්දසි භික්ඛුං අබ්භෙසස. ඵසා ඤ්ඤති.

සුණාදු මෙ භනෙත සඤ්ඤා අයං උද්දසි භික්ඛු ඵකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුකකච්චිසට්ඨිං අපට්චන්තං. සො සඛ්ඤං ඵකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චිසට්ඨියා අපට්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං යාපි. සඤ්ඤා උද්දසිය භික්ඛුතො ඵකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චිසට්ඨියා අපට්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං අද්දසි. සො විණ්ණමානතතො සඛ්ඤං අබ්භානං යාමිති. සඤ්ඤා උද්දසි භික්ඛුං අබ්භෙති. යස්සායසමතො ඛමති උද්දසිය භික්ඛුතො අබ්භානං, සො දුණ්ඤස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙයස.

දුතියමපි ඵතමන්ථං වදාමි: සුණාදු මෙ භනෙත සඤ්ඤා අයං උද්දසි භික්ඛු ඵකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුකකච්චිසට්ඨිං අපට්චන්තං සො සඛ්ඤං ඵකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චිසට්ඨියා අපට්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං යාපි. සඤ්ඤා උද්දසිය භික්ඛුතො ඵකිස්සා ආපතතියා සඤ්ඤවතනිකාය සුකකච්චිසට්ඨියා අපට්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං අද්දසි. සො විණ්ණමානතතො සඛ්ඤං අබ්භානං යාමිති. සඤ්ඤා උද්දසි භික්ඛුං අබ්භෙති, යස්සායසමතො ඛමති උද්දසිය භික්ඛුතො අබ්භානං, සො දුණ්ඤස්ස. යස්ස නකඛමති, සො භාසෙයස.

චගන්ස, මම නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණිණියමි. ඒ මම නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට සරියක් පිරිය යුතු මොනන සබ්බසාගෙන් ඉල්ලිමි. ඒ මට සබ්බතම නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට සරියක් පිරිය යුතු මොනන දුන්නේ ය. චගන්ස, ඒ මම පිරු මොනන ඇතිසෙමි දෙවනු ද සබ්බසාගෙන් අබ්භානග ඉල්ලමි.

චගන්ස, මම නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණිණියමි. ඒ මම නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට සරියක් පිරිය යුතු මොනන සබ්බසාගෙන් ඉල්ලිමි. ඒ මට සබ්බ තෙම නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට සරියක් පිරිය යුතු මොනන දුන්නේ ය. චගන්ස, ඒ මම පිරු මොනන ඇතිසෙමි තෙවනු ද සබ්බසාගෙන් අබ්භානග ඉල්ලමි” යනු යි.

3. ව්‍යකත ප්‍රතිබල මහණක්සු විසින් සබ්බ තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

සබ්බ තෙමේ මබ්ඪ අසාවා: මේ උදයි මහණ එක් නොපිළිසන් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට සබ්බසාගෙන් සරියක් පිරිය යුතු මොනන ඉල්ලි ය. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණකට නොපිළිසන්. චු එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට සරියක් පිරිය යුතු මොනන දුන්නේ ය. හේ පිරු මොනන ඇත්තේ සබ්බසාගෙන් අබ්භානග ඉල්ලයි. ඉදින් සබ්බසාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නමි සබ්බ ජනමේ උදයි මහණ අබ්භානග කෙරෙවා. මේ ඥප්තියයි.

චගන්ස, සබ්බ තෙමේ මබ්ඪ අසාවා. මේ උදයි මහණ තෙම නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම එක් නොපිළිසන් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට සබ්බසාගෙන් සරියක් පිරිය යුතු මොනන ඉල්ලි ය. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණකට නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට සරියක් පිරිය යුතු මොනන දුන්නේ ය. හේ පිරු මොනන ඇත්තේ සබ්බසාගෙන් අබ්භානග ඉල්ලයි. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණ අබ්භානග කෙරෙයි. යමි ආයුමෙතක්හට උදයි මහණහුගේ අබ්භානග රිසියේ නමි, හේ නිහඬ වන්නේ ය. යමකුකට නො රිසියේ නමි හේ කීයන්නේ ය.

දෙවනු ද මෙ කරුණ කීසමි: චගන්ස, සබ්බ තෙම මබ්ඪ වචනග අසාවා: මේ උදයි මහණ තෙම නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණියේ ය. හේ ඒ නොපිළිසන් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට සරියක් පිරිය යුතු මොනන සබ්බසාගෙන් ඉල්ලි ය. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණකට එක් නොපිළිසන් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට සරියක් පිරිය යුතු මොනන දුන්නේ ය. හේ පිරු මොනන ඇත්තේ සබ්බසාගෙන් අබ්භානග ඉල්ලයි. සබ්බ තෙමේ උදයි මහණ අබ්භානග කෙරෙයි. යමි ආයුමෙතක්හට උදයි මහණහුගේ අබ්භානග රිසියේ නමි හේ නිහඬ වෙවා. යමකුකට නොරිසියේ නමි, හේ කීයාවා.

තනියමපි එතමසං වදාමි: සුණාදා මෙ හතොත සඛෙසා අයං උදාසී භික්ඛු එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්චතනිකං සුකකපිසට්ඨිං අපච්චන්තං. සො සඛසං එකිසාං ආපතතියා සඤ්චතනිකාය සුකකපිසට්ඨියා අපච්චන්තාය ඡාරතතං මානතතා යාවි. සඛෙසා උදාසීසා භික්ඛුනො එකිසාං ආපතතියා සඤ්චතනිකාය සුකකපිසට්ඨියා අපච්චන්තාය ඡාරතතං මානතතං අදාසී. ඥා විණ්ණමානතො සඛසං අබ්භානං යාවති. සඛෙසා උදාසී භික්ඛුං අබ්භතී. යසායසමනො ඛමති උදාසීසා භික්ඛුනො අබ්භානං, සො ඩුණ්ණසා. යසා නකඛමති, සො හාසෙය්.

අබ්භිතො සඛෙසන උදාසී භික්ඛු. ඛමති සඛසා. තසා ඩුණ්ණි. එවමෙතං ධාරයාමි” තී.

අපච්චන්තඅබ්භානං නිට්ඨිතං.

එකාහපච්චන්තාපරිවාසො

1. තෙන ඛො පන සමයෙන ආයසවා උදාසී එකං ආපතතිං ආපනො හොති සඤ්චතනිකං සුකකපිසට්ඨිං එකාහපච්චන්තං. සො භික්ඛුතං ආරොචෙසි: “අහං ආට්ඨිසො එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්චතනිකං සුකකපිසට්ඨිං එකාහපච්චන්තං, කථං ඩු ඛො මියා පච්චජ්ජිතබ්භතී. භගවතො එතමජ්ථං ආරොචෙසුං.

2. “තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසා උදාසීසා භික්ඛුනො එකිසාං ආපතතියා සඤ්චතනිකාය සුකකපිසට්ඨියා එකාහපච්චන්තාය එකාහපරිවාසං දෙතු. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ දාතබ්බො:

තෙන භික්ඛවෙ උදාසීතා භික්ඛුතා සඛසං උපසඛකමිනි: එකංසං උපතරුසඛසං කරිනි: බුඩ්ධානං භික්ඛුතං පාදෙ වජ්ඣනා උකකුට්ඨිකං නිසීදිනා අඤ්ඤිං පඤ්ඤනො එවමසා වචනියො: “අහං හතොත එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්චතනිකං සුකකපිසට්ඨිං එකාහපච්චන්තං. සො’හං හතොත සඛසං එකිසාං ආපතතියා සඤ්චතනිකාය සුකකපිසට්ඨියා එකාහ-පච්චන්තාය එකාහපරිවාසං යාවාමිති.” දුතියමපි යාවිතබ්බො: -පෙ- තනියමපි යාවිතබ්බො: -පෙ-

3 ව්‍යතොතන භික්ඛුතා පච්චලන සඛෙසා ඤාපෙතබ්බො:

“සුණාදා මෙ හතොත සඛෙසා: අයං උදාසී භික්ඛු එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්චතනිකං සුකකපිසට්ඨිං එකාහපච්චන්තං. සො සඛසං එකිසාං ආපතතියා සඤ්චතනිකාය සුකකපිසට්ඨියා එකාහපච්චන්තාය එකාහපරිවාසං යාවති. යදි සඛසා පතතකලො, සඛෙසා උදාසීසා භික්ඛුනො එකිසාං ආපතතියා සඤ්චතනිකාය සුකකපිසට්ඨියා එකාහ-පච්චන්තාය එකාහපරිවාසං දදෙය් එසා ඤාතී.

තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි. වහන්ස, සඛස තෙම මගේ වචනය අසා: මේ උදයි මහණ තෙම නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකක- විසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම නොපිළිසන් එක් සඤ්ච- නිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට සරියක් පිරිය යුතු. මානන සඛසයාගෙන් ඉල්ලී ය. සඛස තෙම උදයි මහණහට එක් නොපිළිසන් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට සරියක් පිරිය යුතු මානන දුන්නේ ය. හේ පිරු මානන ඇත්තේ සඛසයාගෙන් අබ්භානග ඉල්ලයි. සඛස තෙමේ උදයි මහණ අබ්භානග කෙරෙයි. යම් ආයුමෙතක්හට උදයි මහණහුගේ අබ්භානග රිසියේ නම්, හේ නිහඬ වේවා. යමකුහට නො රිසියේ නම් හේ කියාවා.

සඛසයා විසින් උදයි මහණ තෙම අබ්භිත ය. සඛසයාට රිසියෙයි. එතෙසින් නිහඬ ය. මෙතේ මෙය සලකමි යනු යි.

අපවිච්චනන අබ්භානග නිමියේ ය.

එකාහපවිච්චනන පිරිවෙස

1. එ සමයෙහි ආයුමෙත් උදයි තෙම එක් දවසක් පිළිසන් වූ සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ වෙයි. හෙ තෙම “ඇවැත්නි, මම එක් දවසක් පිළිසන් වූ සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. මා විසින් කෙසේ නම් පිළිපැදිය යුතුද? යි භික්ෂුනට සැල කෙළේ ය. භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් දන්වූහ. (භාග්‍ය- වතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාල සේක:)

“මහණෙනි, එසේ වී නම්, සඛස තෙමේ උදයි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් වූ සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දේවා. මහණෙනි, එය මෙසේ දිය යුතු:

2. මහණෙනි, ඒ උදයි මහණහු විසින් සඛසයා වෙත එලැඹ උතුරුසහ එකස් කොට වැඩි මහලු මහණුන්ගේ පා වැද, උත්කුටුක වැ හිද, දෙහොත් මුදුන් තබා, “වහන්ස, මම එක් දවසක් පිළිසන් වූ සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. වහන්ස, ඒ මම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට සඛසයාගෙන් එක් දවසක් වසනා පිරිවෙස ඉල්ලමි” යි මෙසේ කිය යුතු වන්නේ ය දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු... තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු...

3. ව්‍යකත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සඛස තෙමේ මෙසේ දන්විය යුතු.

“වහන්ස, සඛස තෙමේ මාගේ වචනය අසා: මේ උදයි මහණ තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලයි. ඉදින් සඛසයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ වී නම් සඛස තෙමේ උදයි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චතනිකා සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දේවා. මේ ඥපභිය යි.

සුඤ්ඤානං මෙ භවෙති සඤ්ඤානං අයං උද්ධමං භික්ඛුනං එකං ආපනතියං ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං එකාහපච්චන්තනං. සො සඛ්ඤං එකිඤ්ඤා ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියං එකාහපච්චන්තනාය එකාහපරිවාසං යාවතී. සඤ්ඤා උද්ධමං භික්ඛුනො එකිඤ්ඤා ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියං එකාහපච්චන්තනාය එකාහපරිවාසං දෙති. සඤ්ඤායසමනො ඛමති උද්ධමං භික්ඛුනො එකිඤ්ඤා ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියං එකාහපච්චන්තනාය එකාහපරිවාසං දුතං, සො භුණ්හස්ස. සස්ස නකඛමති, සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමන්ථං වදාමි. -පෙ- තතියමපි එතමන්ථං වදාමි -පෙ-

දීනො සඤ්ඤාන උද්ධමං භික්ඛුනො එකිඤ්ඤා ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියං එකාහපරිවාසො. ඛමති සඛ්ඤස්ස තඤ්ඤා භුණ්ඤති. එච්චමනං ධාරංසී තී.

එකාහපච්චන්තනපරිවාසො නිට්ඨිතො.

එකාහපච්චන්තනමො නිතනං

1. සො පරිවුත්ථපරිවාසො භික්ඛුනං ආණ්ඩවෙයි. “අහං ආවුසො එකං ආපනතියං ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං එකාහපච්චන්තනං. සො’හං සඛ්ඤං එකිඤ්ඤා ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියං එකාහපච්චන්තනාය එකාහපරිවාසං යාමි. තස්ස මෙ සඤ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියං එකාහපච්චන්තනාය එකාහපරිවාසං අදුසි. සො’හං පරිවුත්ථපරිවාසො. කථං හු ඛො මයං පච්චජ්ජිතඛඛනති.” භගවතො එතමන්ථං ආණ්ඩවෙදුං.

2. තෙන භි භික්ඛවෙ සඤ්ඤා උද්ධමං භික්ඛුනො එකිඤ්ඤා ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියං එකාහපච්චන්තනාය ඡාරතනං මානතනං දෙභු. එවඤ්ඤා පන භික්ඛවෙ දුතඛං:

තෙන භික්ඛවෙ උද්ධමං භික්ඛුනො සඛ්ඤං උපසඛ්ඤමිත්වා එකංසං උපනරාසඛං භාරිත්වා බුඛ්ඤාතං භික්ඛුනං පාදෙ වජ්ඣිත්වා උක්ඛට්ඨිකං නීසීදිත්වා අඤ්ජලිං පග්ගහෙත්වා එවමස්ස වචනියො “අහං භවෙති එකං ආපනතියං ආපජ්ජි සඤ්ඤානනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං එකාහපච්චන්තනං. සො’හං සඛ්ඤං එකිඤ්ඤා ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියං එකාහපච්චන්තනාය එකාහපරිවාසං යාමි. තස්ස මෙ සඤ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියං එකාහපරිවාසං අදුසි. සො’හං භවෙති පරිවුත්ථපරිවාසො සඛ්ඤං එකිඤ්ඤා ආපනතියං සඤ්ඤානනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියං එකාහපච්චන්තනාය ඡාරතනං මානතනං යාවාමි” තී. දුතියමපි යාවිතඤ්ඤා. තතියමපි යාවිතඤ්ඤා.

වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මාගේ වචනය අසා: මේ උදැසි මහණ තෙමේ එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනතිකා සුක්කච්ඡට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. තෙතෙම එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනතිකා සුක්කච්ඡට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස සඛ්‍යයාගෙන් ඉල්ලයි. සඛ්‍ය තෙම උදැසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනතිකා සුක්කච්ඡට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස සඛ්‍යයාගෙන් ඉල්ලයි. සඛ්‍ය තෙමේ උදැසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනතිකා සුක්කච්ඡට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දෙයි. උදැසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනතිකා සුක්කච්ඡට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දීම යම් ආයුෂමනක්හට රිසියේ නම්, හෙ නිතඛ වන්නේ ය. යමක්හට නො රිසියේ නම් හේ කියන්නේ ය.

දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ...

සඛ්‍යයා විසින් උදැසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනතිකා සුක්කච්ඡට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දෙන ලද්දේ ය. සඛ්‍යයාට රිසියෙයි. එනහසින් නිහඛ ය. මෙසේ මෙය සලකමි” යනු සි

එකාගපවිච්ඡන්ත පිරිවෙස නිමිසේ ය.

එකාගපවිච්ඡන්තමානන

1. හෙ තෙම වුසු පිරිවෙස ඇත්තේ, “ඇවැත්නි, මේ එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනතිකා සුක්කච්ඡට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනතිකා සුක්කච්ඡට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස සඛ්‍යයාගෙන් ඉල්ලමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙමේ එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනතිකා සුක්කච්ඡට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම වුසු පිරිවෙස ඇතියෙමි වෙමි මා විසින් කෙසේ නම් පිළිපැදිය යුතු ද? සි භික්ෂුහට කී ය. භික්ෂු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කලහ.

2. මහණෙනි, එසේ වී නම් සඛ්‍ය තෙමේ උදැසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනතිකා සුක්කච්ඡට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දේවා. මහණෙනි, එය මෙසේ දිය යුතු:

ඒ උදැසි මහණහු විසින් සඛ්‍යයා වෙත එලැඹ උතුරුසහ එකස් කොට, මහලු මහණුන් පා වැද උත්කුටුක වැ හිඳ දෙසොත් මුදුන් දී “වහන්ස, මම එක් දවසක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනතිකා සුක්කච්ඡට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනතිකා සුක්කච්ඡට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස සඛ්‍යයාගෙන් ඉල්ලමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙමේ එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනතිකා සුක්කච්ඡට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. වහන්ස, ඒ මම වුසු පිරිවෙස ඇතියෙමි, එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චනතිකා සුක්කච්ඡට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන සඛ්‍යයාගෙන් ඉල්ලමි” සි මෙසේ කීය යුතු වන්නේ ය. දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු... තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු...

3. ව්‍යාප්තත භික්ඛුනා පටිච්ඡේදන සමඛ්ඤා ඤාපභවෙධො.

“සුඤ්ඤාදු මෙ භවන්ත සමඛ්ඤා අයං උද්ධමි භික්ඛු එකා ආපනතීං ආපජ්ජි සංඝොවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං. එකාභපටිච්ඡන්දනං. සො සමඛ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතීයා සංඝොවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා එකාභපටිච්ඡන්දනාය එකාභපටිච්ඡන්දනාය යාචි. සමඛ්ඤා උද්ධමස්ස භික්ඛුනො එකිඤ්ඤා ආපනතීයා සංඝොවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා එකාභපටිච්ඡන්දනාය එකාභපටිච්ඡන්දනාය යාචි. සමඛ්ඤා ආපනතීයා සංඝොවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා එකාභපටිච්ඡන්දනාය ජාරතතං මානතතං යාචති. යදි සමඛ්ඤා පභවකාලං, සමඛ්ඤා උද්ධමස්ස භික්ඛුනො එකිඤ්ඤා ආපනතීයා සංඝොවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා එකාභපටිච්ඡන්දනාය ජාරතතං මානතතං දදෙය්‍ය. එසා ඤාතති.

සුඤ්ඤාදු මෙ භවන්ත සමඛ්ඤා: අයං උද්ධමි භික්ඛු එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සංඝොවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං. එකාභපටිච්ඡන්දනං. සො සමඛ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතීයා සංඝොවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා එකාභපටිච්ඡන්දනාය එකාභපටිච්ඡන්දනාය යාචි. සමඛ්ඤා උද්ධමස්ස භික්ඛුනො එකිඤ්ඤා ආපනතීයා සංඝොවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා එකාභපටිච්ඡන්දනාය එකාභපටිච්ඡන්දනාය යාචි. සමඛ්ඤා ආපනතීයා සංඝොවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා එකාභපටිච්ඡන්දනාය ජාරතතං මානතතං යාචති. සමඛ්ඤා උද්ධමස්ස භික්ඛුනො එකිඤ්ඤා ආපනතීයා සංඝොවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා එකාභපටිච්ඡන්දනාය ජාරතතං මානතතං දෙති. යස්සායසමච්ඡො ඛමති උද්ධමස්ස භික්ඛුනො එකිඤ්ඤා ආපනතීයා සංඝොවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා එකාභපටිච්ඡන්දනාය ජාරතතං මානතතං දදනං, සො ඤාණස්ස. යස්ස නක්ඛමති, සො භාසෙය්‍ය.

දුතීයමපි එතමජ්ඣං වදමි - පෙ- තතීයමපි එතමජ්ඣං වදමි - පෙ-

දින්නං සමඛ්ඤාන උද්ධමස්ස භික්ඛුනො එකිඤ්ඤා ආපනතීයා සංඝොවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා එකාභපටිච්ඡන්දනාය ජාරතතං මානතතං. ඛමති සමඛ්ඤා තසමා ඤාණති. එවමෙතා ඛාරයාමී” ති.

එකාභපටිච්ඡන්දනමානතතං නිට්ඨිතං.

එකාභපටිච්ඡන්දනා අභිභානං

1. සො විඤ්ඤාමානතො භික්ඛුනං ආරොචෙසි: “අහං ආවුසො එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සංඝොවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං. එකාභපටිච්ඡන්දනං. සො’හං සමඛ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතීයා සංඝොවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා එකාභපටිච්ඡන්දනාය එකාභපටිච්ඡන්දනාය යාචි. තස්ස මෙ සමඛ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතීයා සංඝොවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා එකාභපටිච්ඡන්දනාය එකාභපටිච්ඡන්දනාය යාචි. සමඛ්ඤා ආපනතීයා සංඝොවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා එකාභපටිච්ඡන්දනාය ජාරතතං මානතතං යාචි. තස්ස මෙ සමඛ්ඤා එකිඤ්ඤා ආපනතීයා සංඝොවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා එකාභපටිච්ඡන්දනාය ජාරතතං මානතතං දදමි. සො’හං විඤ්ඤාමානතො. කථං භුඛො මයා පටිපජ්ජිතබ්බතති” භගවතො එතමජ්ඣං ආරොචෙසු:

3. ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල මහණක්ෂු විසින් සබ්බ තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

“සබ්බ තෙමේ මාගේ චචනය අසාවා: මේ උදුසි මහණ තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස සබ්බයාගෙන් ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙම උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ, එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සබ්බයාගෙන් සරයක් පිරිය යුතු මානන ඉල්ලයි. ඉදින් සබ්බයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම් සබ්බ තෙමේ උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දේවා. මේ ඥප්තිය යි.

චහන්ස, සබ්බ තෙමේ මාගේ චචනය අසාවා: මේ උදුසි මහණ තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සබ්බයාගෙන් එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙම උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ, එක් දවසක් පිළිසන් සංවෙතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන සබ්බයාගෙන් ඉල්ලයි. සබ්බ තෙමේ උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දෙයි. උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දීම යම් ආයුෂමනක්හට රිසිප්ප් නම්, හේ නිහඬ වේවා. යමකුහට නො රිසිප්ප් නම්, හේ කීයාවා.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි...

සබ්බයා විසින් උදුසි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන සබ්බයා විසින් දෙන ලදී. එය සබ්බයාට රිසිප්ප් යි. එ හෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය සලකමි” යනු යි.

එකාහපච්චන්තන මානන නිමිසේ ය.

එකාහපච්චන්තන අබ්භානියයි

1. හෙ තෙම පිරු මානන අත්තේ, “ඇවැත්ති, මම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සබ්බයාගෙන් එක් දවසක් විසිය යුතු පිරිවෙස ඉල්ලිමි. ඒ මට සබ්බ තෙමේ එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම වුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, සබ්බයාගෙන් එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන ඉල්ලිමි. ඒ මට සබ්බ තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනිකා සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දුන්නේ ය. ඒ මම පිරු මානන ඇතියෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිළිපැදිය යුතු දුසි භික්ෂුහට කිය. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙකරුණ සැලකලහ.

2. හෙතෙස භිකිකවෙ සවඛසා උදසිං භිකුනු, අඛෙසසු, එවං ව පහ භිකිකවෙ අඛෙසසවඛෙස:

හෙන භිකිකවෙ උදසිනා, භිකුනා, සඛසා, උපසඛසමිච්චා, එකංසං උපහරුසඛසා කට්ඨා, බුසානං භිකුනං පදෙ වජ්ඣා, උසකුච්චා කිසිදිච්චා, අසුච්චං පග්ගසනච්චා. එවමෙස වචනිසයා: අනං හනෙත එකං ආපතති. ආපජ්ජං සඤ්ඤාතනිකං සුකකමිසට්ඨිං. එකානපච්චන්තාං සො'හං සඛසං. එකිසා ආපතති. සඤ්ඤාතනිකාය සුකකමිසට්ඨියා. එකානපච්චන්තාය එකානපච්චන්තං යාමි. තෙසං මෙ සවඛසා, එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුකකමිසට්ඨියා. එකානපච්චන්තාය එකානපච්චන්තං ජාරතං. මානතං යාමි. තෙසං මෙ සවඛසා, එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුකකමිසට්ඨියා. එකානපච්චන්තාය ජාරතං. මානතං අදසි. සො'හං හනෙත විණ්ණමානතෙතා, සඛසං අඛසානං යාමි. දුතියමපි යාමිතඛෙසා. තතියමපි යාමිතඛෙසා.

3. ව්‍යතෙතන භිකුනා, පච්චලන සඛෙසා, ඤ්ඤපතඛෙසා:

'සුඤ්ඤාං මෙ හනෙත සඛෙසා: අයං උදසි භිකුනු එකං ආපතති. ආපජ්ජං සඤ්ඤාතනිකං සුකකමිසට්ඨිං. එකානපච්චන්තං. සො සඛසං. එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුකකමිසට්ඨියා. එකානපච්චන්තාය එකානපච්චන්තං යාමි. සඛෙසා උදසිසං භිකුනෙතා, එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුකකමිසට්ඨියා. එකානපච්චන්තාය එකානපච්චන්තං අදසි. සො පච්චුච්චානං සඛසං. එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුකකමිසට්ඨියා. එකානපච්චන්තාය ජාරතං. මානතං යාමි. සඛෙසා උදසිසං භිකුනෙතා, එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුකකමිසට්ඨියා. එකානපච්චන්තාය ජාරතං. මානතං අදසි. සො විණ්ණමානතෙතා සඛසං අඛසානං යාමි. යදි සඛසං පතකකලො, සඛෙසා උදසිං භිකුනු අඛෙසස. එසා ඤ්ඤති.

සුඤ්ඤාං මෙ හනෙත සඛෙසා: අයං උදසි භිකුනු එකං ආපතති. ආපජ්ජං සඤ්ඤාතනිකං සුකකමිසට්ඨිං. එකානපච්චන්තං. සො සඛසං. එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුකකමිසට්ඨියා. එකානපච්චන්තාය එකානපච්චන්තං යාමි. සඛෙසා උදසිසං භිකුනෙතා, එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුකකමිසට්ඨියා. එකානපච්චන්තාය එකානපච්චන්තං අදසි. සො පච්චුච්චානං සඛසං. එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුකකමිසට්ඨියා. එකානපච්චන්තාය ජාරතං. මානතං යාමි. සඛෙසා උදසිසං භිකුනෙතා, එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුකකමිසට්ඨියා. එකානපච්චන්තාය ජාරතං. මානතං අදසි. සො විණ්ණමානතෙතා සඛසං අඛසානං යාමි. සඛෙසා උදසිං භිකුනු අඛෙසස. යසං යසමෙතො ඛමිච්චි, උදසිසං භිකුනෙතා අඛසානං, සො ඤ්ඤෙසං. යසං තපඛමිච්චි, සො හාසෙසං.

දුතියමපි එතමන්. වදමි - පො - තතියමපි එතමන්. වදමි - පො -

අඛිතෙතා සඛෙසන උදසි භිකුනු ඛමිච්චි සඛෙසං තසමා ඤ්ඤෙති එව මෙතං ධාරෙමි" ති.

2 (නාගාවතුන් වහන්සේ වදාල සේක:) “මහණෙනි, එසේ වී නම් සබ්බ තෙමේ උද්ධි මහණ අබ්බාන කෙරේවා. මහණෙනි, මෙසේ අබ්බාන කට යුතු:

ඒ උද්ධි මහණහු විසින් සබ්බයා වෙත එලඹ උතුරුගත එකක් කොට වැඩිමහලු මහණුන් පා වැද උත්කුටුක වැ හිඳ දෙහොත් මුදුනා තබා වෙසේ කිය යුතු: “වහන්ස, මම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම සබ්බයාගෙන් එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලිමි: ඒ මට සබ්බ තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම වුසු පිරිවෙස ඇතියෙමි, සබ්බයාගෙන් ඒ එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන ඉල්ලිමි. ඒ මට සබ්බ තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දුන්නේ ය. වහන්ස, ඒ මම පිරු මානන ඇතියෙමි, සබ්බයාගෙන් අබ්බානග ඉල්ලමි” කියා යි. දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු... තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු...

3. වාසක ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සබ්බ තෙමේ දැන්විය යුතු:

“සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උද්ධි මහණ එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ සබ්බයාගෙන් එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙම උද්ධි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ වුසු පිරිවෙස ඇත්තේ, සබ්බයාගෙන් එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙම උද්ධි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දුන්නේ ය. හේ පිරු මානන ඇත්තේ, සබ්බයාගෙන් අබ්බානග ඉල්ලයි. ඉදින් සබ්බයාට ප්‍රාප්ත කාල වේ නම්, සබ්බ තෙමේ උද්ධි මහණ අබ්බාන කෙරේවා. මේ ඥප්තිය යි.

සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උද්ධි මහණ තෙම එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සබ්බයාගෙන් එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙම උද්ධි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට එක් දවසක් වසන පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ වුසු පිරිවෙස ඇත්තේ, එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන සබ්බයාගෙන් ඉල්ලී ය. සබ්බ තෙම උද්ධි මහණහට එක් දවසක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් පිරිය යුතු මානන දුන්නේ ය. හේ පිරු මානන ඇත්තේ සබ්බයාගෙන් අබ්බානග ඉල්ලයි. සබ්බ තෙම උද්ධි මහණ අබ්බානග කෙරෙයි. උද්ධි මහණහුගේ අබ්බානග යම් ආශ්‍රමිකත්වට රිසියේ නම්, හේ නිහඬ වේවා. සමකුට නො රිසියේ නම්, හේ කියාවා.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ...

සබ්බයා විසින් උද්ධි මහණ අබ්බිත වෙයි. එය සබ්බයාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ වෙය සලකමි” යි.

පඤ්චාහපට්ඨච්ඡන්තපට්ඨායො

1. තෙන ඛො පන සමයෙන අයඤ්චා උද්ඝි එකං ආපනතීං ආපනෙනා නොති සඤ්චතනිකං සුක්කච්ඡිසට්ඨීං ආහපට්ඨච්ඡන්තං -පෙ- නිහපට්ඨච්ඡන්තං -පෙ- චිත්තපට්ඨච්ඡන්තං -පෙ- තෙන ඛො පන සමයෙන අයඤ්චා උද්ඝි එකං ආපනතීං ආපනෙනා නොති සඤ්චතනිකං සුක්කච්ඡිසට්ඨීං පඤ්චාහපට්ඨච්ඡන්තං. සො භික්ඛුනං ආරොචෙහි: “අභං ආවුසො එකං ආපනතීං ආපඤ්ච සඤ්චතනිකං සුක්කච්ඡිසට්ඨීං පඤ්චාහපට්ඨච්ඡන්තං. කථං චු ඛො මඤ්ච පට්ඨපඤ්චතඛබ්බ”නති. හගචතො ඵතමඤ්චං ආරොචෙසුං.

2. තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසා උද්ඝිඤ්ච භික්ඛුනො එකිඤ්චා ආපනතීය සඤ්චතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨීය පඤ්චාහපට්ඨච්ඡන්තාය පඤ්චාහපට්ඨායං දෙතු. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ දුතඛො: තෙන භික්ඛවෙ උද්ඝිනා භික්ඛුනා සඛෙසං උපසඛකමිත්ථා ඵකංසං උත්තරාසඛං කරිත්ථා බුඛිත්ථං භික්ඛුනං පාදෙ චන්දිත්ථා උක්ඛුචිකං තිසිදිත්ථා අඤ්ඤිං පඤ්ඤානා ඵචමඤ්ච චචන්දො: අඤ්ච සනෙත ඵකං ආපනතීං ආපඤ්ච සඤ්චතනිකං සුක්කච්ඡිසට්ඨීං පඤ්චාහපට්ඨච්ඡන්තං. සො’හං හනෙත සඛෙසං එකිඤ්චා ආපනතීය සඤ්චතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨීය පඤ්චාහපට්ඨච්ඡන්තාය පඤ්චාහපට්ඨායං යාචාමි ති. දුතීයමපි යාචිතඛො -පෙ- තතීයමපි යාචිතඛො. ව්‍යනෙතන භික්ඛුනා පට්ඨිලෙත සඛෙසා ඤ්ඤෙතඛො:

3. “සුඤ්ඤානු මෙ හනෙත සඛෙසා: අයං උද්ඝි භික්ඛු එකං ආපනතීං ආපඤ්ච සඤ්චතනිකං සුක්කච්ඡිසට්ඨීං පඤ්චාහපට්ඨච්ඡන්තං. සො සඛෙසං එකිඤ්චා ආපනතීය සඤ්චතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨීය පඤ්චාහපට්ඨච්ඡන්තාය පඤ්චාහපට්ඨායං යාචති. යදි සඛෙසං පනතකලුං, සඛෙසා උද්ඝිඤ්ච භික්ඛුනො එකිඤ්චා ආපනතීය සඤ්චතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨීය පඤ්චාහපට්ඨච්ඡන්තාය පඤ්චාහපට්ඨායං දදෙග්ග. එසං ඤ්ඤති.

සුඤ්ඤානු මෙ හනෙත සඛෙසා: අයං උද්ඝි භික්ඛු එකං ආපනතීං ආපඤ්ච සඤ්චතනිකං සුක්කච්ඡිසට්ඨීං පඤ්චාහපට්ඨච්ඡන්තං. සො සඛෙසං එකිඤ්චා ආපනතීය සඤ්චතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨීය පඤ්චාහපට්ඨච්ඡන්තාය පඤ්චාහපට්ඨායං යාචති. සඛෙසා උද්ඝිඤ්ච භික්ඛුනො එකිඤ්චා ආපනතීය සඤ්චතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨීය පඤ්චාහපට්ඨච්ඡන්තාය පඤ්චාහපට්ඨායං දෙති. යඤ්චායසමනො. ඛමති උද්ඝිඤ්ච භික්ඛුනො එකිඤ්චා ආපනතීය සඤ්චතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨීය පඤ්චාහපට්ඨච්ඡන්තාය පඤ්චාහපට්ඨායං දුතං, සො තුඤ්ඤං. යඤ්ච නකඛමති, සො හංසෙග්ග.

දුතීයමපි එතමඤ්චං චදුමි -පෙ- තතීයමපි එතමඤ්චං චදුමි -පෙ-

දිලනා සඛෙසන උද්ඝිඤ්ච භික්ඛුනො එකිඤ්චා ආපනතීය සඤ්චතනිකාය සුක්කච්ඡිසට්ඨීය පඤ්චාහපට්ඨච්ඡන්තො. ඛමති සඛෙසං. තඤ්චා තුඤ්ඤි. එචමෙතං ධාරොමි” ති.

පඤ්චාගපට්ඨජනනපට්ඨාසය

1. එකමයෙහි ආයුමෙත් උදයී තෙම දෙදවසක් පිළිසන් ... තුන් දවසක් පිළිසන් ... සතර දවසක් පිළිසන් ... එක් සඤ්චතනක සුකකථිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ වෙයි... එකමයෙහි ආයුමෙත් උදයී තෙම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකථිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ වෙයි. හේ භික්ෂුතට “ඇවැත්ති, පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකථිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ. හෙතේ නම් මා විසින් පිළිපැදිය යුතු ද” යි සැල කෙරෙයි. ඔහු භාගාවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කළහ.

2. (භාගාවතුන් වහන්සේ වදාළ හේක:) මහණෙනි, එසේ ම නම් සබ්බ තෙමේ උදයී මහණතට පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකථිසට්ඨී ඇවැතට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස දේවා. මහණෙනි, එසේ ද මෙතේ දිය යුතු: ඒ උදයී මහණහු විසින් සබ්බයා වෙත එළැඹ උතුරුසක එකස් කොට වැඩි මහලු මහණන් පා වැද, උත්කුට්ඨක වැ හිඳ දෙහොත් මුදුන් තබා “වහන්ස, මම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකථිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ. වහන්ස, ඒ මම සබ්බයාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකථිසට්ඨී ඇවැතට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලමි” යි මෙතේ කිය යුතු වන්නේ ය. දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු... තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු... වාසන ප්‍රතිවල මහණක්හු විසින් සබ්බ තෙමේ දැන්විය යුතු:

3. “වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උදයී මහණ තෙම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකථිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සබ්බයාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකථිසට්ඨී ඇවැතට පස්දිනක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලයි. ඉදින් සබ්බයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ ම නම්, සබ්බ තෙමේ උදයී මහණතට පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකථිසට්ඨී ඇවැතට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස දේවා. මේ දැන්විය යි.

වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උදයී මහණ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකථිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සබ්බයාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකථිසට්ඨී ඇවැතට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස ඉල්ලයි. සබ්බ තෙමේ උදයී මහණතට පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකථිසට්ඨී ඇවැතට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස දෙයි. උදයී මහණතට පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකථිසට්ඨී ඇවැතට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස දෙන ලදී. සබ්බයාට විසිතෙයි. එ හෙයින් කීහව ය. මෙතේ මෙය සලකමි.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ...

සබ්බයා විසින් උදයී මහණතට පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකථිසට්ඨී ඇවැතට පස් දිනක් වසන පිරිවෙස දෙන ලදී. සබ්බයාට විසිතෙයි. එ හෙයින් කීහව ය. මෙතේ මෙය සලකමි.

පඤ්චාගපට්ඨජනන පිරිවෙස හිමියේ ය.

පාර්චාසිකමූලායපටිකසානා

1. සො පරිචසනො අනතරා එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං පුකකච්චිතං අපච්චන්තං. සො භික්ඛුනං ආරොචෙඤ්ඤි අහං ආච්ඡිසං එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං පුකකච්චිතං. පඤ්ඤානපච්චන්තං. සො'හං සඛ්ඤං එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය පුකකච්චිතියා පඤ්ඤානපච්චන්තාය පඤ්ඤානපරිචාසං යාචිං. තස්ස මෙ සඛ්ඤං එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය පුකකච්චිතියා පඤ්ඤානපච්චන්තාය පඤ්ඤානපරිචාසං අදුසි. සො'හං පරිචසනො අනතරා එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං පුකකච්චිතං අපච්චන්තං. කථං චු ඛො මයා පටිපජ්ජිතබ්බනති. භගවතො එතමජ්ඣං ආරොචෙසුං.

2. තෙන ඤි භික්ඛවෙ සඛ්ඤා උදුසිං භික්ඛුං අනතරා එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය පුකකච්චිතියා අපච්චන්තාය මූලාය පටිකසානා. එචං ච පත භික්ඛවෙ මූලාය පටිකසානිතබ්බො: තෙන භික්ඛවෙ උදුසිතා භික්ඛුනා සඛ්ඤං උපසඛ්ඤාමිතා: -පෙ- එචමස්ස චචතීයො: “අහං භනොන එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං පුකකච්චිතං. පඤ්ඤානපච්චන්තං. සො'හං සඛ්ඤං එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය පුකකච්චිතියා පඤ්ඤානපච්චන්තාය පඤ්ඤානපරිචාසං යාචිං. තස්ස මෙ සඛ්ඤං එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය පුකකච්චිතියා පඤ්ඤානපච්චන්තාය පඤ්ඤානපරිචාසං අදුසි සො'හං පරිචසනො අනතරා එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං පුකකච්චිතං අපච්චන්තං. සො'හං භනොන සඛ්ඤං අනතරා එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය පුකකච්චිතියා අපච්චන්තාය මූලායපටිකසානං යාචාමි” ති. දුතියමපි යාචිතබ්බො -පෙ- තතියමපි යාචිතබ්බො -පෙ- වානෙතන භික්ඛුනා පටිඛලෙන සඛ්ඤා සදුපෙතබ්බො:

3. “සුඤ්ඤාතු මෙ භනොන සඛ්ඤා: අයං උදුසි භික්ඛු එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං පුකකච්චිතං. පඤ්ඤානපච්චන්තං. සො සඛ්ඤං එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය පුකකච්චිතියා පඤ්ඤානපච්චන්තාය පඤ්ඤානපරිචාසං යාචිං. සඛ්ඤා උදුසිස භික්ඛුනො එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය පුකකච්චිතියා පඤ්ඤානපච්චන්තාය පඤ්ඤානපරිචාසං අදුසි. සො පරිචසනො අනතරා එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං පුකකච්චිතං අපච්චන්තං. සො සඛ්ඤං අනතරා එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය පුකකච්චිතියා අපච්චන්තාය මූලායපටිකසානං යාචති. යදී සඛ්ඤං පතතකලං. සඛ්ඤා උදුසිං භික්ඛුං අනතරා එකිසා ආපතතියා සඤ්ඤාතනිකාය පුකකච්චිතියා අපච්චන්තාය මූලායපටිකසානං යාචති. එසා සදුතති.

ඵඵඵඵඵඵඵඵඵඵඵඵඵඵ

1. හෙ තෙම පිරිඵෙස් ඵසනුඵෙස් ඵ අතර නොපිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතකඵ පෑඵඵඵඵඵෙස් ය. හෙ තෙම හිඵුනඵ “ඇඵඵතකි, මම පස් දිනක් පිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතකඵ පෑඵඵඵඵඵෙමි. ඵ මම සඵසයාඵගෙන් පස්දිනක් පිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතඵ පස්දිනක් ඵසන පිරිඵෙස සඵසයාඵගෙන් ඉල්ලිමි. ඵ මඵ සඵස තෙමේ පස් දිනක් පිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතඵ පස් දිනක් ඵසන පිරිඵෙස දුන්තේ ය. ඵ මම පිරිඵෙස් ඵසන්තෙම ඵ අතර නොපිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතකඵ පෑඵඵඵඵඵෙමි. මා විසින් කෙසේ පිඵ්‍රිපෑදිය යුතු ද” හි සෑල කෙළේ ය. හාග්‍රාමඵුන් ඵහන්සේඵ මෙ පඵන් දන්දුහ.

2. මහඵෙහි, ඵඵස් වි නම් සඵස තෙමේ ඵදුහි මහඵහඵ අතර අඵන් නොපිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතඵ (පිඵ්‍රිසම පිඵ්‍රිස) ඵූඵ්‍රාඵඵඵකඵඵඵඵ කෙරේඵා. මහඵෙහි, මෙසේ ඵූඵ්‍රාඵඵඵකඵඵඵඵ කල යුතු: ඵ ඵදුහි මහඵහු විසින් සඵසයා ඵෙත ඵලෑඵ මෙසේ කිය යුතු ඵන්තේ ය: “ඵහන්ස, මම පස් දිනක් පිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතකඵ පෑඵඵඵඵඵෙමි. ඵ මම සඵසයාඵගෙන් පස්දිනක් පිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතඵ පස් දිනක් ඵසන පිරිඵෙස ඉල්ලිමි. ඵ මඵ සඵස තෙමේ පස් දිනක් පිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතඵ පස් දිනක් ඵසන පිරිඵෙස දුන්තේ ය. ඵ මම පිරිඵෙස් ඵසන්තෙම, ඵ අතර, නොපිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතකඵ පෑඵඵඵඵඵෙමි. ඵහන්ස, ඵ මම සඵසයාඵගෙන් ඵ අතර අඵන් නොපිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතඵ (පිඵ්‍රිසම පිඵ්‍රිස) ඵූඵ්‍රාඵඵඵකඵඵඵඵ (ඵූල් ඇඵඵතඵ පෙරලා ඇදීම) ඉල්ලමි” හි දෙඵනු ද ඉල්ලිය යුතු. තෙඵනු ද ඉල්ලිය යුතු... ඵසකක ප්‍රතිඵල මහඵක්හු විසින් සඵස තෙමේ දන්විය යුතු:

3. “ඵහන්ස, සඵස තෙමේ මසේ ඵඵනඵ අසාඵා: මේ ඵදුහි මහඵ පස් දිනක් පිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතකඵ පෑඵඵඵඵඵෙස් ය. හෙ තෙම සඵසයාඵගෙන් පස් දිනක් පිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකක-පිසඵඵී ඇඵඵතඵ පඵඵාහපරිඵාඵය ඉල්ලි ය. සඵස තෙමේ ඵදුහි මහඵහඵ පඵඵාහපරිඵඵනන ඵු ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතඵ පඵඵාහපරි-ඵාඵය දුන්තේ ය. සේ පිරිඵෙස ඵසනුඵෙස් ඵ අතර නොපිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතකඵ පෑඵඵඵඵඵෙස් ය. හෙ තෙම ඵ අතර අඵන් ඵ නොපිඵ්‍රිසන් ඵක් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතඵ (පිඵ්‍රිසම පිඵ්‍රිස) සඵසයාඵගෙන් ඵූඵ්‍රාඵඵඵකඵඵඵඵය ඉල්ලයි. ඉදින් සඵසයාඵ ප්‍රාඵා කාල නම්, සඵස තෙමේ ඵදුහි මහඵහඵ අතර අඵන් ඵක් නොපිඵ්‍රිසන් සඵඵෙඵතනක සුකකපිසඵඵී ඇඵඵතඵ ඵූඵ්‍රාඵඵඵකඵඵඵඵ කරන්තේ ය. මේ ඵඵ්‍රිස යි.

සුභංභු මෙ භනෙන සඛෙසා. අයං උදුසි භික්ඛු එනං ආපනතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං පඤ්ඤාභපට්ච්චන්තනං. භො සඛසං එකිස්සා ආපනතීයං සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා පඤ්ඤාභපට්ච්චන්තනාය පඤ්ඤාභපට්ච්චාසං යාචි. සඛෙසා උදුසිස්ස භික්ඛුනො එකිස්සා ආපනතීයං සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා පඤ්ඤාභපට්ච්චන්තනාය පඤ්ඤාභපට්ච්චාසං අදුසි. භො පරිච්චසනො අනතරා එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං අපට්ච්චන්තනං. භො සඛසං අනතරා එකිස්සා ආපනතීයං සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්ච්චන්තනාය මූලාය පටිකසසනං යාචති. සඛෙසා උදුසිං භික්ඛුං අනතරා එකිස්සා ආපනතීයං සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්ච්චන්තනාය මූලාය පටිකසසනි. යස්සායසචනො ඛමති උදුසිස්ස භික්ඛුනො අනතරා එකිස්සා ආපනතීයං සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්ච්චන්තනාය මූලාය පටිකසසනා, භො භුණ්භස්ස. යස්ස නකඛමති, භො භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමන්ථං වදුමි -පෙ- තතියමපි එතමන්ථං වදුමි -පෙ-

පටිකසසනො සඛෙසන උදුසි භික්ඛු අනතරා එකිස්සා ආපනතීයං සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්ච්චන්තනාය මූලාය පටිකසසනා. ඛමති සඛසස්ස, තස්මා භුණ්භි. එවමෙනං ඛාරයාමී” ති.

පාටිවාසිකමූලායපටිකසසනා නිට්ඨිතා.

මානවතාරභමුලායපටිකසසනා

1. භො පරිවුත්ථපර්වයො මානවතාරභො අනතරා එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං අපට්ච්චන්තනං. භො භික්ඛුනං ආරුඤ්ඤෙසි: “අහං ආවුඤ්ඤො එකං ආපනතීං ආපනතීං සඤ්ඤජ්ජිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං පඤ්ඤාභපට්ච්චන්තනං. භො’හං උඛසං එකිස්සා ආපනතීයං සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා පඤ්ඤාභපට්ච්චන්තනාය පඤ්ඤාභපට්ච්චාසං යාචිං. තස්ම මෙ සඛෙසා එකිස්සා ආපනතීයං සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා පඤ්ඤාභපට්ච්චන්තනාය පඤ්ඤාභපට්ච්චාසං අදුසි. භො’හං පරිච්චසනො අනතරා එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං අපට්ච්චන්තනං. භො’හං සඛසං අනතරා එකිස්සා ආපනතීයං සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්ච්චන්තනාය මූලාය පටිකසසනං යාචිං. තං මං සඛෙසා අනතරා එකිස්සා ආපනතීයං සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්ච්චන්තනාය මූලාය පටිකසසනි. භො’හං පරිවුත්ථපර්වයො මානවතාරභො අනතරා එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං අපට්ච්චන්තනං. කථං ණු ඛො මයං පටිපජ්ජිතඛබ්බි”නති. භගවතො එතමන්ථං ආරොචෙහුං.

2. තෙන හි භික්ඛුවෙ සඛෙසා උදුසිං භික්ඛුං අනතරා එකිස්සා ආපනතීයං සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨියා අපට්ච්චන්තනාය මූලාය පටිකසසනා.

1. මූලාය, සක.

එවිට එ පන භික්ඛවෙ මූලාශ්‍ර පරිකයන්තරකො: තෙන භික්ඛවෙ උද්ඝිතා භික්ඛුතා සමිකං උපසමිකමිච්චා එකංසං උත්තරාසමිකං කරිඤ්ඤා බුඩ්ධානං භික්ඛුතං පාදෙ වජ්ඣිචා උකකුටිකං නිසීදිඤ්ඤා අඤ්ඤාලිං පහසොඤ්ඤා එවමිසං වචනීතො: “අහං භනෙත එකා ආපනති ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිසම්භිං පඤ්ඤාහපට්චන්තනං. සො’හං සමිකං එකිසො ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිසම්භිං පඤ්ඤාහපට්චන්තනාය පඤ්ඤාහපරිවාසං යාමිං. තස්ස මෙ සමිකං එකිසො ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිසම්භිං පඤ්ඤාහපට්චන්තනාය පඤ්ඤාහපරිවාසං අදුසි. සො’හං පරිවසනො ආනතරා එකං ආපනති ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිසම්භිං අපට්චන්තනං. සො’හං සමිකං අනතරා එකිසො ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිසම්භිං අපට්චන්තනාය මූලාශ්‍ර පරිකයන්තං යාමිං. තං මං සමිකං අනතරා එකිසො ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිසම්භිං අපට්චන්තනාය මූලාශ්‍ර පරිකයන්තං යාමිං. තං මං සමිකං අනතරා එකිසො ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිසම්භිං අපට්චන්තනාය මූලාශ්‍ර පරිකයන්තං යාමිං”ති. දුතියමපි යාමිතබ්බො. තතියමපි යාමිතබ්බො. ව්‍යතෙතන භික්ඛුතා පට්ඨප්පෙත සමිකං ඤ්ඤාපෙනතරකො:

3. “සුඤ්ඤාදු මෙ භනෙත සමිකං: අහං උද්ඝි භික්ඛු එකං ආපනති ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිසම්භිං පඤ්ඤාහපට්චන්තනං. සො සමිකං එකිසො ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිසම්භිං පඤ්ඤාහපට්චන්තනාය පඤ්ඤාහපරිවාසං යාමි. තස්ස සමිකං එකිසො ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිසම්භිං පඤ්ඤාහපට්චන්තනාය පඤ්ඤාහපරිවාසං අදුසි. සො පරිවසනො ආනතරා එකං ආපනති ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිසම්භිං අපට්චන්තනං. සො සමිකං අනතරා එකිසො ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිසම්භිං අපට්චන්තනාය මූලාශ්‍ර පරිකයන්තං යාමි. තං සමිකං අනතරා එකිසො ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිසම්භිං අපට්චන්තනාය මූලාශ්‍ර පරිකයන්තං යාමි. සො පරිවුත්ථපරිවාසො මානවතාරකො අනතර එකං ආපනති ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිසම්භිං අපට්චන්තනං. සො සමිකං අනතර එකිසො ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිසම්භිං අපට්චන්තනාය මූලාශ්‍ර පරිකයන්තං යාමි. යදි සමිකය පතතකල්ලං, සමිකං උද්ඝි භික්ඛු අනතර එකිසො ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිසම්භිං අපට්චන්තනාය මූලාශ්‍ර පරිකයන්තං. එසා ඤ්ඤාතනී.

සුඤ්ඤාදු මෙ භනෙත සමිකං: අහං උද්ඝි භික්ඛු එකං ආපනති ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිසම්භිං පඤ්ඤාහපට්චන්තනං -පෙ- සො පරිවුත්ථපරිවාසො මානවතාරකො අනතර එකං ආපනති ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනීකං සුක්ඛවිසම්භිං අපට්චන්තනං. සො සමිකං අනතර එකිසො ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිසම්භිං අපට්චන්තනාය මූලාශ්‍ර පරිකයන්තං යාමි. සමිකං උද්ඝි භික්ඛු අනතර එකිසො ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිසම්භිං අපට්චන්තනාය මූලාශ්‍ර පරිකයන්තං යාමි. යස්සායසමතො බමති උද්ඝිසං භික්ඛුතො අනතර එකිසො ආපනතියා සඤ්ඤාතනීකාය සුක්ඛවිසම්භිං අපට්චන්තනාය මූලාශ්‍ර පරිකයන්තං, සො දුඤ්ඤාසං. යස්ස නික්ඛමති, සො භාසෙය්‍ය.

මහණෙනි, මෙසේ මුලට ඇද්ද යුතු: මහණෙනි, ඒ උදයි මහණනු විසින් සඛසයා වෙත එලැබී, උතුරැසන එකස් කොට, වැඩි මහලු මහණුන් පා වැද උත්තුටුක වැ හිද, දෙහොත් මුදුන් තබා, ‘වහන්ස, මම් පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණි- යෙම් ඒ මම් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට පස්දිනකට පිරිවෙස් ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට පස්දිනක පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම් අතරැ අවන් අපටිච්ඡනන වූ ඒ එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකසානාව ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ අතරැ අවන් අපටිච්ඡනන වූ එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කෙරෙය. ඒ මම් වුසු පිරිවෙස් ඇතියෙම්, මාතතට සුදුසු වූයෙම්, ඒ අතරැ නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. වහන්ස, ඒ මම් අතරැ අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට සඛසයාගෙන් මූලායපටිකසානාව ඉල්ලමි” හි මෙසේ කිය යුතු වන්නේ ය. දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු. තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු. වසකත ප්‍රභිබල මහණක්නු විසින් සඛස තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සඛස තෙමේ මඛස් අසාවා: මේ උදයි මහණ පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සඛසයාගෙන් පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකක- විසට්ඨී ඇවැතට පස් දවසට පිරිවෙස ඉල්ලී ය. ඔහුට සඛස තෙම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට පස් දවසකට පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙස් වසනුයේ අතරැ නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ අතරැ අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකසානාව ඉල්ලී ය ඔහුට සඛස තෙමේ අතරැ අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කෙරෙය. හේ වුසු පිරිවෙස ඇත්තේ මාතතට සුදුසු වූයේ, ඒ අතරැ නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම අතරැ අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකසානාව සඛසයාගෙන් ඉල්ලයි. ඉදින් සඛසයාට ප්‍රාප්ත කාල නම්, සඛස තෙමේ උදයි මහණහට අතරැ අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කෙරේවා. මේ ඥප්තිය හි.

වහන්ස, සඛස තෙමේ මඛස් අසාවා: මේ උදයි මහණ පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ මාතතට සුදුසු වූයේ ඒ අතරැ නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම අතරැ අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලාය- පටිකසානාව සඛසයාගෙන් ඉල්ලයි. සඛස තෙමේ උදයි මහණහට අතරැ අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලාය- පටිකසානාව කෙරෙයි. උදයි මහණහට අතරැ අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කිරීම යම් ආසුමේතක්හට රිසියේ නම්, හේ නිහඬ වේවා. යම්කුට නො රිසියේ නම් හේ කියාවා.

දුතියමපි එතමන්ථං වදමි -පෙ- තතියමපි එතමන්ථං වදමි -පෙ-

පටිකසීතො සඛෙසන උදසී භික්ඛු අනතරා එකිඤ්ඤා ආපනතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨියා අපට්චන්තනාය මූලායපටිකසනා. ඛමනී සඛසංඝං. තසමා භුණ්ඨි. එවමෙන ධාරයාමී”ති.

මානතතාරහමූලායපටිකසනා නිට්ඨිතා.

නීතාපනතිමානතතං

1. ඥා පරිච්ඡන්තපරිවාසො භික්ඛුනං ආරොචෙසි: අහං ආචුසො එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුක්කච්චසට්ඨිං පඤ්ඤාතපට්චන්තනං -පෙ- ඥාහං පරිච්ඡන්තපරිවාසො. කථං හු ඛො මයා පටිපජ්ජිතඛබ්බනති. භගවතො එතමන්ථං ආරොචෙසුං.

2. තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසා උදසීඤ්ඤා භික්ඛුනො තිඤ්ඤානං ආපනතීනං ජාරතතං මානතතං දෙභු. එවං ව පන භික්ඛවෙ දුතඛබ්බං: තෙන භික්ඛවෙ උදසීනා භික්ඛුනා සඛසං උපසඛකමිඤ්ඤා එකංඝං උතතරුසඛහං කරන්තා බුඛ්ඤ්ඤානං භික්ඛුනං පාදෙ වන්දන්තා උක්කච්චිකං නිසීදන්තා අඤ්ඤාලීං පග්ගහෙඤ්ඤා එවමඤ්ඤා වචනීයො: අහං භනෙන එකං ආපනතීංආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුක්කච්චසට්ඨිං පඤ්ඤාතපට්චන්තනං. ඥාහං සඛසං එකිඤ්ඤා ආපනතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨියා පඤ්ඤාතපට්චන්තනාය පඤ්ඤාතපරිවාසං යාමී. තඤ්ඤා මෙ සඛෙසා එකිඤ්ඤා ආපනතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨියා පඤ්ඤාතපට්චන්තනාය පඤ්ඤාතපරිවාසං අදසී. ඥාහං පරිච්ඡන්තනා අනතරං එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුක්කච්චසට්ඨිං අපට්චන්තනං. ඥාහං සඛසං අනතරං එකිඤ්ඤා ආපනතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨියා අපට්චන්තනාය මූලායපටිකසනං යාමී. තං මං සඛෙසා අනතරං එකිඤ්ඤා ආපනතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨියා අපට්චන්තනාය මූලාය පටිකසනී. ඥාහං පරිච්ඡන්තපරිවාසො මානතතාරහො අනතරං එකං ආපනතීං අපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුක්කච්චසට්ඨිං අපට්චන්තනං. ඥාහං සඛසං අනතරං එකිඤ්ඤා අපනතියා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්කච්චසට්ඨියා අපට්චන්තනාය මූලාය-පටිකසනං යාමී. තඤ්ඤා මෙ සඛෙසා අනතරං එකිඤ්ඤා අපනතියා සඤ්ඤා-තනිකාය සුක්කච්චසට්ඨියා අපට්චන්තනාය මූලාය පටිකසනී. ඥාහං භනෙන පරිච්ඡන්තපරිවාසො සඛසං තිඤ්ඤානං ආපනතීනං ජාරතතං මානතතං යාවාමී තී. දුතියමපි යාමීතඛබ්බං -පෙ- තතියමපියාමීතඛබ්බං -පෙ- ව්‍යතෙනන භික්ඛුනා පට්චලෙන සඛෙසා ඤ්ඤාපෙතඛබ්බං:

3. “සුඤ්ඤා ඥා මෙ භනෙන සඛෙසා. අහං උදසී භික්ඛු එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුක්කච්චසට්ඨිං පඤ්ඤාතපට්චන්තනං -පෙ- ඥාහං පරිච්ඡන්තපරිවාසො සඛසං තිඤ්ඤානං ආපනතීනං ජාරතතං මානතතං යාවාමී. යදි සඛසංගං පනතකලං, සඛෙසා උදසීඤ්ඤා භික්ඛුනො තිඤ්ඤානං ආපනතීනං ජාරතතං මානතතං දෙදෙය්‍ය. එඤ්ඤා ඤ්ඤාතනී.

දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ...

සඛසයා විසින් උදයී මහණ තෙම අතරු අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කරණ ලද්දේ ය. සඛසයාට රිසිණයයි. එහෙයින් නිඛඛ ය. මෙසේ මෙය සලකමි”යි.

මානනාරහමූලායපටිකසානාව නිමි.

තිකාපනති මානන

1. හෙ තෙම චුසු පිරිවෙස් ඇතියේ, “ඇවැත්නි, මම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි ඒ මම චුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිළිපැදිය යුතු ද” යි මහණුතට සැල කෙලේ ය. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවන් දන්වූහ.

2. මහණෙනි, එසේ වී නම් සඛස තෙමේ උදයී මහණහට තුන් ආපනතිතට භාඛිරුත්‍රික මානන දේවා. මහණෙනි, මෙසේ එය දිය යුතු: ඒ උදයී මහණහු විසින් සඛසයා වෙත එලැමි “වහන්ස, මම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛසයාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට පඤ්චාහපරිවාසය ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙම පඤ්චාහප්‍රථිව්ණන එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට පඤ්චාහපරිවාසය දුන්නේ ය. ඒ මම පිරිවෙස් වසන්තෙමි, අතරු නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී අතුරු ඇවැතට සඛසයාගෙන් මූලායපටිකසානාව ඉල්ලිමි. සඛස තෙමේ මට අතරු අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කෙලේ ය. ඒ මම චුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, මානනට සුදුසු වූයෙමි, අතරු නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී අතුරු ඇවැතට මූලායපටිකසානාව සඛසයාගෙන් ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ නොපිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී අතුරු ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කෙලේ ය. වහන්ස, ඒ මම චුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, සඛසයාගෙන් තුන් ඇවැත්තට භාඛිරුත්‍රික මානන ඉල්ලමි” යනු යි. දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු ... තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු වෘක්ක වූ ප්‍රථිබල මහණක්හු විසින් සඛස තෙමේ මෙසේ දන්විය යුතු:

3. “වහන්ස, සඛස තෙමේ මඛස් අසාවා. මේ උදයී මහණ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨී ඇවැතකට පැමිණියේ ය ... හේ චුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ සඛසයාගෙන් තුන් ඇවැත්තට භාඛිරුත්‍රික මානන ඉල්ලයි. ඉදින් සඛසයාට ප්‍රාඨාකල වී නම්, සඛස තෙමේ උදයී මහණහට තුන් ඇවැත්තට භාඛිරුත්‍රික මානන දේවා. මේ ඥප්තිය යි.

සුඤ්ඤානං මෙ භනෙත සඤ්ඤානං, අයං උද්ධමං භික්ඛු ඵකං ආපනතීං ආපජ්ජීං සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨීං පඤ්ඤානපට්ඨිව්චන්තං -පෙ- සො පරි- වුජ්ඣපරිවාරිසො සඤ්ඤං නිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං යාවතී. සඤ්ඤා උද්ධමස්ස භික්ඛුනො නිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං දෙති. යස්සායසමතො ඛමති උද්ධමස්ස භික්ඛුනො නිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතස්ස දුතං, සො තුඤ්ඤස්ස යස්ස නිකමති, සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි ඵතමස්සං වදාමි -පෙ- තතියමපි ඵතමස්සං වදාමි -පෙ-

දිනං සඤ්ඤන උද්ධමස්ස භික්ඛුනො නිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං, ඛමති සඤ්ඤස්ස තස්මා තුඤ්ඤී. ඵවමෙතං ධාරයාමී” ති.

නිකාපනතිමානවතං නිවසිතං.

මානවනවාරිකමූලායපටිකස්සනා

1. සො මනවතං වරනො අනතරං ඵකං ආපනතීං ආපජ්ජීං සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨීං අපට්ඨිව්චන්තං, සො භික්ඛුනං ආරුච්චෙසි: අභං ආවුසො ඵකං ආපනතීං ආපජ්ජීං සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨීං පඤ්ඤාන- පට්ඨිව්චන්තං -පෙ- සො’හං මානවතං වරනො අනතරං ඵකං ආපනතීං ආපජ්ජීං සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨීං අපට්ඨිව්චන්තං, කථං නු ඛො මයං පට්ඨිව්චන්තමිති. භගවතො ඵතමස්සං ආරුච්චෙසුං.

2. තෙන භී භික්ඛවෙව සඤ්ඤා උද්ධමං භික්ඛුං අනතරං ඵකස්සා ආපනතියා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්ඨිව්චන්තාය පටිකස්සිනා ඡාරතං මානවතං දෙතු. ඵචං ව පන භික්ඛවෙ වූලාය පටිකස්සිතඛො: තෙන භික්ඛවෙ උද්ධමනා භික්ඛුනා සඤ්ඤං උපසඤ්ඤාමිනා ඵකංසං උතතරසඤ්ඤං කරුනා වුඤ්ඤානං භික්ඛුනං පාදෙ වජ්ඣෙසා උකඤ්චිකං නිසීදිනා අඤ්ඤප්පිං පඤ්ඤානෙතා ඵවමස්ස වචනීයො: අභං භනෙත ඵකං ආපනතීං ආපජ්ජීං සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨීං පඤ්ඤානපට්ඨිව්චන්තං, සො’හං සඤ්ඤං ඵකස්සා ආපනතියා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා පඤ්ඤාන- පට්ඨිව්චන්තාය පඤ්ඤානපරිවාරිසං යාමිං. තස්ස මෙ සඤ්ඤා ඵකස්සා ආපනතියා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා පඤ්ඤානපට්ඨිව්චන්තාය පඤ්ඤානපරිවාරිසං අද්ධමං, සො’හං පරිවරනො අනතරා ඵකං ආපනතීං ආපජ්ජීං සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨීං අපට්ඨිව්චන්තං, සො’හං සඤ්ඤං අනතරා ඵකස්සා ආපනතියා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්ඨිව්චන්තාය මූලාය පටිකස්සිතං යාමිං. තං මං සඤ්ඤා අනතරා ඵකස්සා ආපනතියා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්ඨිව්චන්තාය මූලාය පටිකස්සි. සො’හං පරිවුජ්ඣපරිවාරිසො මානවතාරුභා අනතරා ඵකං ආපනතීං ආපජ්ජීං සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨීං අපට්ඨිව්චන්තං, සො’හං සඤ්ඤං අනතරා ඵකස්සා ආපනතියා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්ඨිව්චන්තාය මූලාය පටිකස්සිතං යාමිං. තස්ස මෙ සඤ්ඤා අනතරා ඵකස්සා ආපනතියා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්ඨිව්චන්තාය මූලාය පටිකස්සි. සො’හං භනෙත පරිවුජ්ඣපරිවාරිසො සඤ්ඤං නිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං යාමිං.

චතත්ත, සඛස තෙමේ මඛස් අසාවා: මේ උදසි මහණ පඤාත ප්‍රතිච්ඡන්ත එක් සඤ්චතතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය ... හේ පිරු පිරිවෙස් ඇතිජස් සඛසයාගෙන් තුන් ඇවැත්තට ඡාඛිරුත්‍රික මානව ඉල්ලයි. සඛස තෙමේ උදසි මහණතට තුන් ඇවැත්තට ඡාඛිරුත්‍රික මානව දෙසි. උදසි මහණතට තුන් ඇවැත්තට ඡාඛිරුත්‍රික මානව දීම යම් ආශ්‍රමතකුට රිසිජස් තම් හේ නිඛඛ වේවා. යමකුට තො රිසියේ නම්, හේ කීයාවා.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මේ කරුණ කීයමි ...

සඛසයා විසින් උදසි මහණතට තුන් ඇවැත්තට ඡාඛිරුත්‍රික මානව දෙන ලද්දේ ය. සඛසයාට රිසිජයයි. එ තෙසින් නිඛඛ ය. මෙහේ මෙය සලකමි” යි.

නිකාපගති මානව නිමිජේ ය.

මානවතවාරිකමූලායපටිකසානාව

1. හේ මානව පුරණ්‍යේ, අතරු තොපිත්‍රිසන් වූ එක් සඤ්චතතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ භික්ෂුතට “ඇවැත්ති, පස් දිනක් පිත්‍රිසන්. එක් සඤ්චතතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට මම් පැමිණියෙමි ... ඒ මම් මානව පුරණ්‍යමි, තොපිත්‍රිසන් එක් සඤ්චතතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. තෙහේ තම් මා විසින් පිත්‍රිපැදිය යුතු ද” යි සැල කෙළේ ය. භාග්‍යවතුන් චතත්තේට මේ පවත් දන්වූන.

2. (භාග්‍යවතුන් චතත්තේ මෙහේ වදල හේක:) මහණෙනි, එහේ තම් සඛස තෙම උදසි මහණතට අතරු අවන් තොපිත්‍රිසන් එක් සඤ්චතතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කොට, ඡාඛිරුත්‍රික මානව දේවා. මහණෙනි, මෙහේ මූලායපටිකසානාව කල යුතු: මහණෙනි, ඒ උදසි මහණහු විසින් සඛසයා වෙත එලැඹි උතුරු සභ එකස් කොට වැභිමහලු තෙරුන් පා වැද උත්තුවුක වැ හිද, දෙගොත් මුදුතැ තඛා මෙහේ කීයා යුතු වන්නේය: “චතත්ත, මම් පස් දිනක් පිත්‍රිසන් එක් සඤ්චතතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතක් අවනිමි. ඒ මම් පස් දිනක් පිත්‍රිසන් එක් සඤ්චතතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පස්දිනක් පිරිවෙස සඛසයා වෙතින් ඉල්ලීම. ඒ මට සඛස තෙමේ පස්දිනක් පිත්‍රිසන් එක් සඤ්චතතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පස් දිනක් පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම් පිරිවෙස් වසන්නෙමි, අතරු, තොපිත්‍රිසන් එක් සඤ්චතතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතක් අවනිමි. ඒ මම් අතරු අවන් තොපිත්‍රිසන් එක් සඤ්චතතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව සඛසයා වෙතින් ඉල්ලීම. ඒ මට සංඝ තෙමේ අතරු අවන් තොපිත්‍රිසන් එක් සඤ්චතතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කෙළේ ය. ඒ මම් වූසු පිරිවෙසැත්තෙමි, මානවට සුදුසු වූයෙමි, ඒ අතරු තොපිත්‍රිසන් සඤ්චතතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතක් අවනිමි. ඒ මම් අතරු, අවන් තොපිත්‍රිසන් සඤ්චතතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව ඉල්ලීම. ඒ මට සඛස තෙමේ අතරු අවන් තොපිත්‍රිසන් සඤ්චතතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කෙළේ ය. චතත්ත, ඒ මම් පිරිවූසු පිරිවෙස ඇතියෙමි, තුන් ඇවැතුන් සදභා සරුයෙක මානව සහසු යැදීම.

තසා මෙ සඤ්ඤා තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං අදුසී. සො'භං මානවතං වරනොදා අනතරා එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිඤ්ඤිං අපච්චන්තං. සො'භං භනොත සඤ්ඤා අනතරා එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්ඛවිඤ්ඤියා අපච්චන්තාය මූලාය පටිකසාන්තං යාවාමි"ති. දුතියමපි යාවිතබ්බො -පෙ- තතියමපි යාවිතබ්බො. -පෙ- ව්‍යභොගත භික්ඛුතා පටිබලොත සඤ්ඤා ඤාපෙතබ්බො;

3. "සුඤ්ඤාදු මෙ භනොත සඤ්ඤා. අයං උදුසී භික්ඛු එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිඤ්ඤිං පඤ්චාහපච්චන්තං -පෙ-. සො පරිවුජ්ඣපරිවාසො සඤ්ඤා තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං යාවි සඤ්ඤා උදුසියා භික්ඛුනො තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං අදුසී. සො මානවතං වරනොදා අනතරා එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිඤ්ඤිං අපච්චන්තං. සො සඤ්ඤා අනතරා එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්ඛවිඤ්ඤියා අපච්චන්තාය මූලාය පටිකසාන්තං යාවති. යදී සඤ්ඤාය පහතකලං සඤ්ඤා උදුසී භික්ඛුං අනතරා එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්ඛවිඤ්ඤියා අපච්චන්තාය මූලාය පටිකසාන්තං. එසා ඤාතති.

සුඤ්ඤාදු මෙ භනොත සඤ්ඤා. අයං උදුසී භික්ඛු එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිඤ්ඤිං පඤ්චාහපච්චන්තං -පෙ-. සො මානවතං වරනොදා අනතරා එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිඤ්ඤිං අපච්චන්තං. සො සඤ්ඤා අනතරා එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්ඛවිඤ්ඤියා අපච්චන්තාය මූලාය පටිකසාන්තං යාවති. සඤ්ඤා උදුසී භික්ඛුං අනතරා එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්ඛවිඤ්ඤියා අපච්චන්තාය මූලාය පටිකසාන්තං. යස්සායසමනො ඛමති උදුසීස්ස භික්ඛුනො -පෙ- මූලාය පටිකසාන්තං, සො තුඤ්ඤාය. යස්ස තකම්මති, සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමඡ්ඤං වදුමි: -පෙ- තතියමපි එතමඡ්ඤං වදුමි: -පෙ-.

පටිකසාන්තො සඤ්ඤාත උදුසී භික්ඛු අනතරා එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්ඛවිඤ්ඤියා මූලාය පටිකසාන්තං. ඛමති සඤ්ඤාය. තසමා තුඤ්ඤි, එවමෙතං ධාරයාමි"ති.

4. එවං ව පත භික්ඛුවෙ ඡාරතං මානවතං දුතබ්බො: භෙන භික්ඛුවෙ උදුසීතා භික්ඛුතා සඤ්ඤා උපසඤ්ඤිතො -පෙ- එවමස්ස චචතීයො: අභං භනොත එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිඤ්ඤිං අපච්චන්තං -පෙ- තං මං සඤ්ඤා -පෙ- මූලාය පටිකසාන්තං. සො'භං පරිවුජ්ඣපරිවාසො මානවතාරභො අනතරා එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිඤ්ඤිං අපච්චන්තං -පෙ-. තං මං සඤ්ඤා -පෙ- මූලාය පටිකසාන්තං -පෙ-. සො'භං භනොත පරිවුජ්ඣපරිවාසො සඤ්ඤා තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං යාවී. තසා මෙ සඤ්ඤා තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානවතං අදුසී සො'භං මානවතං වරනොදා අනතරා එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං සුක්ඛවිඤ්ඤිං අපච්චන්තං. සො'භං භනොත සඤ්ඤා අනතරා එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤාතනිකාය සුක්ඛවිඤ්ඤියා අපච්චන්තාය ඡාරතං මානවතං යාවාමිති.

ඒ මට සහ තෙමේ තුන් ඇවැත්තට සරයෙක මානව දුකි. ඒ මම මානව පුරනුයෙමි, අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තක් අවනිමි. වහන්ස, (ඒ මම අතර අවන්) නො පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තට මූලාශපටිකසානාව සහනු යදිමි” යනු යි. දෙවනුදු යැදියැ යුතු ... තෙවනුදු යැදියැ යුතු... විසන් පිළිබල මහණක්නු විසින් මෙසේ සහ තෙමේ දුන්වියැ යුතු:

3. “සහ තෙමේ මබස් අසාවා. මේ උදයි මහණ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තක් අවන ... හේ චුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ තුන් ඇවැත්තට සහනු සරයෙක මානව යැදි. සහ තෙමේ උදයි මහණකට තුන් ඇවැත්තට සරයෙක මානව දුන. හේ මානව පුරනුයේ අතර එක් නොපිළිසන් සඤ්චනනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තක් අවන. හේ අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තට මූලාශපටිකසානාව සහනු යදි. ඉදින් (මෙය) සහකට ප්‍රාණාකාර කමිසෙක් වේ නමි, සහ තෙමේ උදයි මහණකට අතර අවන් නොපිළිසන් සඤ්චනනක සුක්චිසැටි ඇවැත්ත සඳහා මූලාශපටිකසානාව කරන්නේ ය. මේ ශුපතී යැ.

සහ තෙමේ මබස් අසාවා: මේ උදයි මහණ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තක් අවන ... හේ මානව පුරනුයේ, අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තට මූලාශපටිකසානාව සහනු යදි. සහ තෙමේ උදයි මහණකට අතර අවන් නො පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තට මූලාශපටිකසානා කෙරෙයි උදයි මහණකට ... මූලාශපටිකසානාව යමි අංසුමනක්කට රිසියේ නමි, හේ නිහඬ වන්නේ ය. යමක්කට නො රිසියේ නමි, හේ කියන්නේ ය. දෙවනුදු මේ කරුණ කියමි ... තෙවනුදු මේ කරුණ කියමි ... සහනු විසින් උදයි මහණ තෙම අතර අවන් එක් සඤ්චනනක සුක්චිසැටි ඇවැත්ත සඳහා මූලාශපටිකසානායෙන් පිළිකස්නා ලද සහකට කැමෙයි. එහෙයින් නිහඬ යැ. මෙසේ මෙය දරමි” යනු යි.

4. මහණෙනි, මානව ද මෙසේ දියැ යුතු: මහණෙනි, ඒ උදයි මහණ විසින් සහනු කර එලැබි ... මෙසේ කියැ යුතු: “වහන්ස, මම එක් නොපිළිසන් සඤ්චනනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තක් අවනිමි... ඒ මා සහ තෙමේ මූලට පිළිකැසි. ඒ මම පිරිචුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, මානවට සුදුසු-යෙමි, අතර එක් නොපිළිසන් සඤ්චනනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තක් අව-නිමි ... සහ තෙමේ ඒ මා ... මූලට පිළිකැසි ... වහන්ස, ඒ මම පිරිචුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, තුන් ඇවැතුන් සඳහා සරයක් පිරිස යුතු මානව සහනු යැදිමි. ඒ මට සහ තෙමේ තුන් ඇවැත්තට සරයක් පිරිස-යුතු මානව දුන ඒ මම මානව පුරනුයෙමි, අතර එක් නොපිළිසන් සඤ්චනනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තක් අවනිමි. වහන්ස, ඒ මම අතර අවන් එක් නොපිළිසන් සඤ්චනනක සුක්චිසැටි ඇවැත්තට සරයක් පිරියැ යුතු මානව යදිමි” යි.

දුර්වලතම සාධකයක් - පෙ - තනිමයි සාධකයක් - පෙ - ව්‍යාප්තව සිටිනු නො
පවිලයෙන් සමස්ත සූචකයක්:

“සුභ්‍යාතම මෙ හතෙක සමස්තය: අයං උද්ගමි සිකුණු - පෙ - ඡාරතතං
මානතතං යාවතී. යදි සමස්තය පතත කල්ලං සමස්තය උද්ගමියා සිකුණුනො
- පෙ - ඡාරතතං මානතතං දදෙය්‍ය. එසා සුභතී.

සුභ්‍යාතම මෙ හතෙක සමස්තය - පෙ - සමස්තය, උද්ගමියා සිකුණුනො ඡාරතතං
මානතතං දෙතී - පෙ - දුර්වලතමි එතමන්. වදුමි: - පෙ - තනිමයි එතමන්.
වදුමි: - පෙ -

දිනනා සමස්ත උද්ගමියා සිකුණුනො: අනතරා එකියා ආපතනියා
සමස්තවනිකාය සුකකවිසවසීයා අපවිලනතාය ඡාරතතං මානතතං. බමතී
සමස්තය. තසමාතුණතී. එවමෙන ධාරයාමී’ති.

මානතතවිකල්පය පරිකල්පනා නිවේදන.

අධ්‍යාපන මධ්‍යස්ථාන සඳහා

1. සො විශ්ලේෂණයෙන් අධ්‍යාපන සඳහා අනතර එකං ආපතනියා
ආපතනියා සමස්තවනිකාය සුකකවිසවසීයා අපවිලනතාය. සො සිකුණුනං ආරේ-
වෙසි: අහං ආවුසො එකං ආපතනියා ආපතනියා සමස්තවනිකාය සුකකවිසවසීයා
පඤ්චාසපවිලනතං - පෙ - සො’හං විශ්ලේෂණයෙන් අධ්‍යාපන සඳහා අනතර
එකං ආපතනියා ආපතනියා සමස්තවනිකාය සුකකවිසවසීයා අපවිලනතාය. කථං
නු ඛො මයා පවිලනතං. හගවතො එතමන්. ආරේවෙසු.

2. “තෙන හි සිකුණුනො උද්ගමි සිකුණුනො අනතර එකියා
ආපතනියා සමස්තවනිකාය සුකකවිසවසීයා අපවිලනතාය මූල්‍ය පරිකල්පනා
ඡාරතතං මානතතං දෙතු. එවං ව පත සිකුණුනො මූල්‍ය පරිකල්පනා
- පෙ - එවං ව පත සිකුණුනො ඡාරතතං මානතතං දතබ්බං - පෙ - දිනනං
සංඝෙන උද්ගමියා සිකුණුනො අනතර එකියා ආපතනියා සමස්තවනිකාය
සුකකවිසවසීයා අපවිලනතාය ඡාරතතං මානතතං. බමතී සමස්තය.
තසමා තුණතී. එවමෙන ධාරයාමී’ති.

අධ්‍යාපන මධ්‍යස්ථාන සඳහා නිවේදන.

මූල්‍ය පරිකල්පනා සඳහා අධ්‍යාපන

1. සො විශ්ලේෂණයෙන් සිකුණුනං ආරේවෙසි: අහං ආවුසො එකං
ආපතනියා ආපතනියා සමස්තවනිකාය සුකකවිසවසීයා පඤ්චාස පවිලනතං - පෙ -
සො’හං විශ්ලේෂණයෙන්. කථං නුඛො මයා පවිලනතං. හගවතො එතමන්. ආරේවෙසු.

දෙවනු ද යාද්ද යුතු: තෙවනු ද යාද්ද යුතු ... විගන් පිලිබුල් මහණක්සු විසින් සහ තෙමේ (මෙසේ) දන්වියැ යුතු: “වහන්ස, සහ තෙමේ මබස් අසාවා: මේ උදයි මහණ ... සරයක් පිරියැ යුතු මානව යදී. ඉදින් මේ කමය සහකට ප්‍රාප්තකාල නම් සහ තෙමේ උදයි මහණකට සරයක් පිරියැ යුතු මානව දෙන්නේ ය. මේ ඥප්ති යැ.

“වහන්ස, සහ තෙමේ මබස් අසාවා ... සහ තෙමේ උදයි මහණකට සරයක් පිරියැ යුතු මානව දෙයි ... දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ...

සහසු විසින් උදයි මහණකට අතරු අවන් නොපිලිසන් එක් සඤ්ච- තනක සුක්ඛිසැටි ඇවැතට සරයක් පිරියැ යුතු මානව දෙන ලද. සහකට රිසියෙ යි. එහෙසින් නිහඬ යැ. මෙසේ මෙය දරමි” යි.

මානවකවාපිකමුලායපටිකසසනාව හිමි.

අබ්භානාරහමුලායපටිකසසනාව

1. හේ පිරු මානව ඇත්තේ අබ්භානගට සුදුසු වූයේ, ඒ අතරු එක් නොපිලිසන් සඤ්චතනක සුක්කපිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ භික්ෂුනට “ඇවැත්නි, මම එක් පඤ්චාහප්‍රතිච්ඡන්ත සඤ්චතනක සුක්ක- පිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි ... ඒ මම පිරු මානව ඇතියෙමි, අබ්භානගට සුදුසු වූයෙමි, ඒ අතරු එක් නොපිලිසන් සඤ්චතනක සුක්ක- පිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. මා විසින් කෙසේ නම් පිලිපැදියැ යුතුද” යි සැල කෙලේ ය. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවන් සැල කලහ.

2. (භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙය වදාලසේක:) “මහණෙනි, එසේ නම් සබ්බ තෙමේ උදයි මහණකට අතරු අවන් නො පිලිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කපිසට්ඨි ඇවැතට මුලායපටිකසසනාව කොට, ඡාඛී- රුත්‍රික මානව දේවා. මහණෙනි, මෙසේ මුලායපටිකසසනාව කල යුතු... මහණෙනි, මෙසේ ඡාඛීරුත්‍රික මානව දිය යුතු ... සබ්බයා විසින් උදයි මහණකට අතරු අවන් එක් නොපිලිසන් සඤ්චතනක සුක්කපිසට්ඨි ඇවැතට ඡාඛීරුත්‍රික මානව දෙන ලද්දේ ය. සබ්බයාට රිසියෙයි. එහෙසින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය සලකමි” යි.

අබ්භානාරහමුලායපටිකසසනාව හිමි.

මුලායපටිකසසිත අබ්භානග

1. හේ පිරු මානව ඇත්තේ භික්ෂුනට “ඇවැත්නි, මම පඤ්චාහ- ප්‍රතිච්ඡන්ත එක් සඤ්චතනක සුක්කපිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි ... ඒ මම පිරු මානව ඇතියෙමි වෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිලිපැදිය යුතුද” යි මෙය කී ය. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවන් සැල කලහ.

තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසා උද්භිං භික්ඛුං අබ්බෙහදා. එචං ච පන භික්ඛවෙ අබ්බෙහබ්බො. තෙන භික්ඛවෙ උද්භිතා භික්ඛුතා සඛසං උප- සඛකමුඛා -පෙ- එවමස්ස වචනීයො:

“අහං භනෙත එකං ආපනතීං ආපජ්ජං සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨීං පඤ්ඤාහපට්චන්දනං. සො’හං එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා පඤ්ඤාහපට්චන්දනාය පඤ්ඤාහපරිවාසං යාපිං. තස්ස මෙ සඛෙසා එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා පඤ්ඤාහ- පට්චන්දනාය පඤ්ඤාහපරිවාසං අද්දසී. සො’හං පරිවුඤ්ඤානො අනතරු එකං ආපනතීං ආපජ්ජං සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨීං අපට්චන්දනං. සො’හං සඛසං අනතරු එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්චන්දනාය මූලාය පටිකස්සනං යාපිං. තං මං සඛෙසා අනතරු එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්චන්දනාය මූලාය පටිකස්සී. සො’හං පරිවුඤ්ඤානො මානනාරහො අනතරු එකං ආපනතීං ආපජ්ජං සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨීං අපට්චන්දනං. සො’හං සඛසං අනතරු එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්චන්දනාය මූලාය පටිකස්සනං යාපිං. තං මං සඛෙසා අනතරු එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්චන්දනාය මූලාය පටිකස්සී. සො’හං පරිවුඤ්ඤානො සඛසං තිස්සනං ආපනතීනං ඡාරතං මානනං යාපිං. තස්ස මෙ සඛෙසා තිස්සනං ආපනතීනං ඡාරතං මානනං අද්දසී. සො’හං මානනං වරතො අනතරු එකං ආපනතීං ආපජ්ජං සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨීං අපට්චන්දනං. සො’හං සඛසං අනතරු එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්චන්දනාය මූලාය පටිකස්සනං යාපිං. තං මං සඛෙසා අනතරු එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්චන්දනාය මූලාය පටිකස්සී. සො’හං සඛසං අනතරු එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්චන්දනාය මානනං යාපිං. තස්ස මෙ සඛෙසා අනතරු එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්චන්දනාය ඡාරතං මානනං අද්දසී. සො’හං විණ්ණමානතො අබ්බාතාරහො අනතරු එකං ආපනතීං ආපජ්ජං සඤ්ඤවනනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨීං අපට්චන්දනං. සො’හං සඛසං අනතරු එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්චන්දනාය මූලාය පටිකස්සනං යාපිං. තං මං සඛෙසා අනතරු එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්චන්දනාය මූලාය පටිකස්සී. සො’හං සඛසං අනතරු එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්චන්දනාය ඡාරතං මානනං යාපිං. තස්ස මෙ සඛෙසා අනතරු එකිස්සා ආපනතීයා සඤ්ඤවනනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨීයා අපට්චන්දනාය ඡාරතං මානනං අද්දසී. සො’හං භනෙත විණ්ණමානතො සඛසං අබ්බාතං යාපාමි” තී. දුතියමපි යාපිතබ්බො. තතියමපි යාපිතබ්බො.

(භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙය වදාල සේක:) මහණෙනි, එසේ නම් සඛ්‍ය තෙමේ උදාසී මහණ අධ්‍යාන කෙරේවා. මහණෙනි, මෙසේ අධ්‍යාන කල යුතු: මහණෙනි, ඒ උදාසී මහණහු විසින් සඛ්‍යයා වෙත එලඹ ... මෙසේ කියා යුතු:

“වහන්ස, මම පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතනට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛ්‍යයාගෙන් පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතට පඤ්චාන-පරිවෘත්තය ඉල්ලීමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙම පඤ්චානප්‍රතිච්ඡන්ත වූ එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතට පඤ්චානපරිවෘත්තය දුන්නේ ය. ඒ මම පිරිවෙස් වසන්නෙමි, ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතනට පැමිණියෙමි. ඒ මම අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතට සඛ්‍යයාගෙන් මූලායපටිකස්සනාව ඉල්ලීමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙම අතර අවන් නොපිළිසන් වූ එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව කෙළේ ය. ඒ මම වුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, මානවට සුදුසු වූයෙමි, ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතනට පැමිණියෙමි. ඒ මම අතර අවන් එක් නොපිළිසන් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව ඉල්ලීමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙම අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව කෙළේ ය. ඒ මම වුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, සඛ්‍යයාගෙන් තුන් ඇවැත්තට ඡාඛිරුත්‍රික මානව ඉල්ලීමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙම තුන් ඇවැත්තට ඡාඛිරුත්‍රික මානව දුන්නේ ය. ඒ මම මානව පුරන්නෙමි, ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතනට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛ්‍යයාගෙන් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව ඉල්ලීමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙම අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව කෙළේ ය. ඒ මම සඛ්‍යයාගෙන් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතට ඡාඛිරුත්‍රික මානව ඉල්ලීමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙම අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතට ඡාඛිරුත්‍රික මානව දුන්නේ ය. ඒ මම පිරු මානව ඇත්තෙමි, අධ්‍යානයට සුදුසු වූයෙමි, ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතනට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛ්‍යයාගෙන් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව ඉල්ලීමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙම අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව කෙළේ ය. ඒ මම සඛ්‍යයාගෙන් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතට ඡාඛිරුත්‍රික මානව ඉල්ලීමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙම අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනතක සුක්ඛවිසඬයි ඇවැතට ඡාඛිරුත්‍රික මානව දුන්නේ ය. වහන්ස, ඒ මම පිරු මානව ඇතියෙමි, සඛ්‍යයාගෙන් අධ්‍යානය ඉල්ලමි” යනු සි. දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු. තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු.

2. ව්‍යකත ප්‍රතිබල මහණක්ෂු විසින් සමස තෙමේ (මෙසේ) දැන්විය යුතු:

“මහන්ස, සමස තෙමේ මබස් අසාවා: මේ උදයි මහණ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සමසයාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට පඤ්චාහ පිරිවෙස ඉල්ලී ය. සමස තෙමේ උදයි මහණහට පස්දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට පඤ්චාහ පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙසෙන්හේ ඒ අතර එක් නොපිළිසන් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණියේ ය. හෙතෙම ඒ අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට මූලායපටිකසානාව ඉල්ලී ය. සමස තෙමේ උදයි මහණහට අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට මූලායපටිකසානාව කෙලේ ය. හේ වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ, මානතට සුදුසු වූයේ, ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සමසයාගෙන් එක් නොපිළිසන් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට මූලායපටිකසානාව ඉල්ලී ය. සමස තෙමේ උදයි මහණහට අතර අවන් එක් නොපිළිසන් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට මූලායපටිකසානාව කෙලේ ය. හේ වුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ, සමසයාගෙන් තුන් ඇවැනට ඡාඛිරුත්‍රික මානත ඉල්ලී ය. සමස තෙමේ උදයි මහණහට තුන් ඇවැන්තට ඡාඛිරුත්‍රික මානත දුන්නේ ය. හේ මානත පුරණුයේ, ඒ අතර එක් නොපිළිසන් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සමසයාගෙන් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට මූලායපටිකසානාව ඉල්ලී ය. සමස තෙමේ උදයි මහණහට අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට මූලායපටිකසානාව කෙලේ ය. හෙ තෙම සමසයාගෙන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට ඡාඛිරුත්‍රික මානත ඉල්ලී ය. සමස තෙමේ උදයි මහණහට අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට ඡාඛිරුත්‍රික මානත දුන්නේ ය. හෙ තෙම පිරු මානත ඇත්තේ, අබ්භානසට සුදුසු වූයේ, ඒ අතර නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම සමසයාගෙන් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක ඇවැනට මූලායපටිකසානාව ඉල්ලී ය. සමස තෙමේ අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට උදයි මහණහට මූලායපටිකසානාව කෙලේ ය. හෙ තෙම සමසයාගෙන් අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට ඡාඛිරුත්‍රික මානත ඉල්ලී ය. සමස තෙමේ උදයි මහණහට අතර අවන් නොපිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට ඡාඛිරුත්‍රික මානත දුන්නේ ය. හේ පිරු මානත ඇත්තේ, සමසයාගෙන් අබ්භානස ඉල්ලයි. ඉදින් සමසයාට ප්‍රාප්තකාල වේ නම්, සමස තෙමේ උදයි මහණහට අබ්භාන කමීය කෙරේවා. මේ යුපතිය හි.

සුඤ්ඤාදායෙ මෙ භවෙති සමඤ්ඤා. අයං උද්ධමං භික්ඛු ඵකං ආපනතීං ආපජ්ජි සංඝොදානනිකං සුඤ්ඤාදායෙ. පඤ්ඤාපටිච්චන්තං. -පෙ- සො චිත්තමානසනො සමඤ්ඤා අබ්භානං යාවති. සමඤ්ඤා උද්ධමං භික්ඛු අබ්භතී. යසොයසමනො ඛමති උද්ධමං භික්ඛුනො අබ්භානං, සො ඤාණසං. යසං නකමති, සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමි ඵනමන්ථං වදාමි -පෙ- තතියමි ඵනමන්ථං වදාමි -පෙ- අභිභවො සමඤ්ඤා උද්ධමං භික්ඛු. ඛමති සමඤ්ඤා. තසො ඤාණතී. ඵචමෙතං ධාරයාමි” තී.

මූලාමර්ශයකඩනිකං.

පඤ්ඤාපටිච්චන්තපටිච්චාසො

1. තෙන ඤො පන සමයෙන අයසමා උද්ධමං ඵකං ආපනතීං ආපනතො හොති සංඝොදානනිකං සුඤ්ඤාදායෙ. පඤ්ඤාපටිච්චන්තං. සො භික්ඛුනං ආරොචෙති: “අහං ආවුසො ඵකං ආපනතීං ආපජ්ජි සංඝොදානනිකං සුඤ්ඤාදායෙ. පඤ්ඤාපටිච්චන්තං. කථන්තො මො පටිපජ්ජිතොති.” භගවතො ඵනමන්ථං ආරොචෙසු: තෙන හි භික්ඛවෙ සමඤ්ඤා උද්ධමං භික්ඛුනො ඵකියො ආපනතියො සංඝොදානනිකාය සුඤ්ඤාදායෙ. පඤ්ඤාපටිච්චන්තාය පඤ්ඤාපටිච්චාසං දෙතු. ඵචං ච පන භික්ඛවෙ දුතියමො: තෙන භික්ඛවෙ උද්ධමං භික්ඛුනො සමඤ්ඤා උපසමිකමනා -පෙ- ඵචමෙය්‍ය චචන්තො: “අහං භවෙති ඵකං ආපනතීං ආපජ්ජි සංඝොදානනිකං සුඤ්ඤාදායෙ. පඤ්ඤාපටිච්චන්තං. සො’හං භවෙති සමඤ්ඤා ඵකියො ආපනතියො සංඝොදානනිකාය සුඤ්ඤාදායෙ. පඤ්ඤාපටිච්චන්තාය පඤ්ඤාපටිච්චාසං යාවාමි” තී. දුතියමි යාවිතොධො. තතියමි යාවිතොධො.

2. චන්දනෙන භික්ඛුනා පටිච්චන්ත සමඤ්ඤා ඤාපෙතොධො:

“සුඤ්ඤාදායෙ මෙ භවෙති සමඤ්ඤා. අයං උද්ධමං භික්ඛු ඵකං ආපනතීං ආපජ්ජි සංඝොදානනිකං සුඤ්ඤාදායෙ. පඤ්ඤාපටිච්චන්තං. සො සමඤ්ඤා ඵකියො ආපනතියො සංඝොදානනිකාය සුඤ්ඤාදායෙ. පඤ්ඤාපටිච්චන්තාය පඤ්ඤාපටිච්චාසං යාවති. යදි සමඤ්ඤා පනතකලො, සමඤ්ඤා උද්ධමං භික්ඛුනො ඵකියො ආපනතියො සංඝොදානනිකාය සුඤ්ඤාදායෙ. පඤ්ඤාපටිච්චන්තාය පඤ්ඤාපටිච්චාසං දදෙය්‍ය. ඵසො ඤාණතී.

සුඤ්ඤාදායෙ මෙ භවෙති සමඤ්ඤා. අයං උද්ධමං භික්ඛු ඵකං ආපනතීං ආපජ්ජි සංඝොදානනිකං සුඤ්ඤාදායෙ. පඤ්ඤාපටිච්චන්තං. සො සමඤ්ඤා ඵකියො ආපනතියො සංඝොදානනිකාය සුඤ්ඤාදායෙ. පඤ්ඤාපටිච්චන්තාය පඤ්ඤාපටිච්චාසං යාවති. සමඤ්ඤා උද්ධමං භික්ඛුනො ඵකියො ආපනතියො සංඝොදානනිකාය සුඤ්ඤාදායෙ. පඤ්ඤාපටිච්චන්තාය පඤ්ඤාපටිච්චාසං දෙති. යසොයසමනො ඛමති උද්ධමං භික්ඛුනො ඵකියො ආපනතියො සංඝොදානනිකාය සුඤ්ඤාදායෙ. පඤ්ඤාපටිච්චන්තාය පඤ්ඤාපටිච්චාසං යාවති. සො ඤාණසං. යසං නකමති, සො භාසෙය්‍ය.

චකන්ස, සඛස තෙමේ මාගේ වචනාය අසාවා. මේ උදයි මහණ තෙම පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේය. හෙ තෙම පිරු මානන ඇත්තේ සඛසයාගෙන් අඛ්ඛාන කමීය ඉල්ලයි. සඛස තෙමේ උදයි මහණකට අඛ්ඛානකමීය කෙරෙයි. යම් ආගුඝමනක්-හට උදයි මහණහු පිළිබඳ අඛ්ඛාන කමීය රිසියේ නම්, හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියේ නම්, හේ කියාවා.

දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ... සඛසයා විසින් උදයි මහණ තෙම අඛ්ඛින (=අඛ්ඛානකමීය කරුණ ලද්දේ) වෙයි. එය සඛසයාට රිසියෙයි. එ හෙසින් නිහඬ වෙයි. මෙහේ මෙය සලකමි” යනු යි.

මූලායපටිකසතිතයා පිළිබඳ අඛ්ඛානාය යි.

පකඛපටිච්චනාපරිවාසය

1. එ සමයෙහි වනාහි ආගුඝමන් උදයි තෙම පක්ඝයක් පිළිසන් වූ සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. “ඇවැත්නි, මම පක්ඝයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි, මා විසින් කෙහේ පිළිපැදිය යුතු ද?” යි හේ භික්ඝුනට කී ය. ඔහු භාග්‍ය-වතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කලක. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙහේ වදාලසේක: “මහණෙනි, එසේ වී නම් සඛස තෙමේ උදයි මහණකට පක්ඝප්‍රතිච්චනන එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පිරිවෙස දේවා. එය මෙහේ දිය යුතු: ඒ උදයි මහණහු විසින් සඛසයා කර එලැබී ... “චකන්ස, මම පක්ඝයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. චකන්ස, ඒ මම පක්ඝප්‍රතිච්චනන එක් සඤ්චනනක සුකක-විසට්ඨි ඇවැතට පක්ඝපරිවාසය සඛසයා යදිමි” යි මෙහේ යැද්ද යුතු. දෙවනු ද යැද්ද යුතු. තෙවනු ද යැද්ද යුතු.

2. ව්‍යකන ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සඛස තෙමේ දැන්විය යුතු:

“චකන්ස, සඛස තෙමේ මඛස් අසාවා: මේ උදයි මහණ පක්ඝයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය හෙ තෙම පක්ඝයක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පක්ඝපරිවාසය සඛසයා යදී. ඉදින් සඛසයාට පැමිණී කල් ඇති කමීයෙක් වේ නම්, සඛස තෙම උදයි භික්ඝුනට පක්ඝයක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පක්ඝපරිවාසය දෙන්නේ ය. මේ ඥපතිය යි.

චකන්ස, සඛස තෙමේ මඛස් අසාවා. මේ උදයි භික්ඝු තෙම පක්ඝයක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙතෙම සඛසයාගෙන් පක්ඝප්‍රතිච්චනන වූ එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පක්ඝපරිවාසය සඛසයා යදී. සඛස තෙම උදයි මහණකට පක්ඝප්‍රතිච්චනන වූ එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පක්ඝපරිවාසය දෙයි. උදයි භික්ඝුනට පක්ඝප්‍රතිච්චනන වූ එක් සඤ්චනනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පක්ඝපරිවාසය දීම යම් ආගුඝමනක්හට රිසියේ නම්, හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නො රිසියේ නම් හේ කියාවා.

දුතීයමපි ඵතමඵඵං වදුමි: -පෙ- තතීයමපි ඵතමඵඵං වදුමි. -පෙ- දිනෙතා සඵෙඵසත උදුසීසා භීකඛුනෙ: ඵකීසා: ආපතතීයා: සඵෙඵඵතතීකාය සුකකඵඵසට්ඵීයා: පකඩපටිඵඵ් නතාය පකඩපට්ඵවාසො. ඛමඵ් සඵඵසසා. තසමා: කුඵඵඵ. ඵවමෙතං ඛාරයාමීතී.

පකඩපටිඵඵ් නතපට්ඵවාසො.

පකඩ පාර්ඵවාසීකමුලායපටිකසසනං.

1. සො පට්ඵසනෙතා: අනතර ඵකං ආපතතීං ආපඵඵ් සඵෙඵඵතතීකං සුකකඵඵසට්ඵීං. පඵඵාහපටිඵඵ් නතං. සො භීකඛුනං ආරෙඵවසී: අහං ආඵුසො ඵකං ආපතතීං ආපඵඵ්. සඵෙඵඵතතීකං සුකකඵඵසට්ඵීං. පකඩ- පටිඵඵ් නතං. සො'හං සඵඵසං ඵකීසා: ආපතතීයා: සඵෙඵඵතතීකාය සුකක- ඵඵසට්ඵීයා: පකඩපටිඵඵ් නතාය පකඩපට්ඵවාසං යාඵීං. තසා මෙ සඵෙඵසා ඵකීසා: ආපතතීයා: සඵෙඵඵතතීකාය සුකකඵඵසට්ඵීයා: පකඩපටිඵඵ් නතාය පකඩපට්ඵවාසං අදුඵී. සො'හං පට්ඵසනෙතා: අනතර ඵකං ආපතතීං ආපඵඵ්. සඵෙඵඵතතීකං සුකකඵඵසට්ඵීං. පඵඵාහපටිඵඵ් නතං. කඵං නු ඛො මීයා පටිපඵඵ් තඵඵනතී?.

2. හඵඵඵතො: ඵතමඵඵං ආරෙඵවසුං. තෙන භී භීකඩඵෙ සඵෙඵසා උදුසීං භීකඛුං අනතර ඵකීසා: ආපතතීයා: සඵෙඵඵතතීකාය සුකකඵඵසට්ඵීයා: පඵඵාහපටිඵඵ් නතාය මුලාය පටිකසසීඵා: පුර්මාය ආපතතීයා: සමොඛාන- පට්ඵවාසං දෙකු. ඵවඵඵ පන භීකඩඵෙ මුලාය පටිකසසීතඵෙඵා: තෙන භීකඩඵෙ උදුසීතා භීකඛුනා සඵඵසං උපසඵකමීඵා: ඵකංඵං උතතරාසඵඵං කුරීඵා: ඵුඵසානං භීකඛුනං පාදෙ වඵඵඵා: උකකුටිකං නීඵීදීඵා: අඵඵඵ්ලීං පඵඵහෙඵා ඵවමසා ඵඵතීයො: අහං හනෙන ඵකං ආපතතීං ආපඵඵ්. සඵෙඵඵතතීකං සුකකඵඵසට්ඵීං. පකඩපටිඵඵ් නතං. සො'හං සඵඵසං ඵකීසා: ආපතතීයා: සඵෙඵඵතතීකාය සුකකඵඵසට්ඵීයා: පකඩපටිඵඵ් නතාය පකඩපට්ඵවාසං යාඵීං. තසා මෙ සඵෙඵසා: ඵකීසා: ආපතතීයා: සඵෙඵඵතතීකාය සුකක- ඵඵසට්ඵීයා: පකඩපටිඵඵ් නතාය පකඩපට්ඵවාසං අදුඵී. සො'හං පට්ඵසනෙතා: අනතර ඵකං ආපතතීං ආපඵඵ්. සඵෙඵඵතතීකං සුකකඵඵසට්ඵීං. පඵඵාහ- පටිඵඵ් නතං. සො'හං හනෙන සඵඵසං අනතර ඵකීසා: ආපතතීයා: සඵෙඵ- තතීකාය සුකකඵඵසට්ඵීයා: පඵඵාහපටිඵඵ් නතාය මුලායපටිකසසනං යාඵාමීතී. දුතීයමපි යාඵිතඵෙඵඵා. තතීයමපි යාඵිතඵෙඵඵා. ව්‍යනෙනන භීකඛුනා: පටිඵලෙන සඵෙඵසා ඵුපෙනඵෙඵඵා:

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... සබසයා විසින් උදහි මහණනට පක්ෂප්‍රතිච්ඡන්දානන එක් සඤ්චනනක සුකකවිසටසී ඇවැනට පක්ෂප්‍රව්‍යසය දෙන උද්දේ ය. සබසයාට විසියෙහි. එසින් නිකච ය. මෙසේ මෙය දරමි (පිළිගනිමි).

පක්ෂප්‍රව්‍යසප්‍රව්‍යසය සී.

පක්ෂප්‍රව්‍යසකමුලායපවිකසනනාව

1. හෙ තෙම පිරිවෙස වසන්තේ ඒ අතර පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසටසී ඇවැනට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම හික්ෂුනට “ඇවැනනි, මම පක්ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසටසී ඇවැනට පැමිණියෙමි. ඒ මම පක්ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසටසී ඇවැනට පක්ෂප්‍රව්‍යසය සබසයා යැදිමි. ඒ මට සබස තෙමේ පක්ෂයක් පිළිසන් සඤ්චනනක සුකකවිසටසී ඇවැනට පක්ෂප්‍රව්‍යසය දුන්නේ ය. ඒ මම පිරිවෙස් වසන්තෙමි, ඒ අතර පස් දිනක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනක සුකකවිසටසී ඇවැනට පැමිණියෙමි. මා විසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු ද?” යි කීයේ ය.

2. ඔහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ පවන් දුන්වූහ. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙය වදාලක: මහණනි, එසේ වී නමි, සබස තෙමේ උදහි මහණ නට අතර පස් දිනක් පිළිසන් සඤ්චනනක සුකකවිසටසී ඇවැනට මූලායපවිකසනනාව කොට (ඇවැන මුලට තභා) පලමු ඇවැනට සමොධාන පිරිවෙස දේවා. මහණනි, මූලායපවිකසනනාව මෙසේ කල යුතු: ඒ උදහි මහණනු විසින් සබසයා කර එලැඹ ... මෙසේ කියැ යුතු වන්නේ ය: “වහන්ස, මම පක්ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසටසී ඇවැනට පැමිණියෙමි. ඒ මම පක්ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසටසී ඇවැනට පක්ෂප්‍රව්‍යසය සබසයා යැදිමි. ඒ මට සබස තෙමේ පක්ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසටසී ඇවැනට පක්ෂප්‍රව්‍යසය දුන්නේ ය. ඒ මම පිරිවෙස් වසනුයෙමි, ඒ අතුරෙහි පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසටසී ඇවැනට පැමිණියෙමි. වහන්ස, ඒ මම ඒ අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුකකවිසටසී ඇවැනට මූලායපවිකසනනාව සබසයා යැදිමි” යනු යි. දෙවනු ද යැද්ද යුතු. තෙවනු ද යැද්ද යුතු. ව්‍යකත වූ ප්‍රතිචල මහණකනු විසින් සබස තෙමේ මෙසේ දුන්විය යුතු:

3. “සුඤ්ඤාදු මෙ භනෙත සඛෙසා: අයං උදුසි භික්ඛු එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං පක්ඛපට්ච්චන්තං. සො සඛසං එකිඤ්ඤා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨිං පක්ඛපට්ච්චන්තං පක්ඛපට්ච්චන්තං පක්ඛපට්ච්චන්තං යාචී. සඛෙසා උදුසිඤ්ඤා භික්ඛුනො එකිඤ්ඤා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨිං පක්ඛපට්ච්චන්තං පක්ඛපට්ච්චන්තං පක්ඛපට්ච්චන්තං අදුසි. සො පට්චසනෙතා අනතරං එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං පඤ්චාභපට්ච්චන්තං. සො සඛසං අනතරං එකිඤ්ඤා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨිං පඤ්චාභපට්ච්චන්තං මූලාය පටිකඤ්ඤානං යාචති. යදී සඛසං පතතකල්ලං, සඛෙසා උදුසිං භික්ඛුං අනතරං එකිඤ්ඤා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨිං පඤ්චාභපට්ච්චන්තං මූලාය පටිකඤ්ඤාය. එසා ඤාතති.

සුඤ්ඤාදු මෙ භනෙත සඛෙසා. අයං උදුසි භික්ඛු එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං පක්ඛපට්ච්චන්තං. සො සඛසං එකිඤ්ඤා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨිං පක්ඛපට්ච්චන්තං පක්ඛපට්ච්චන්තං යාචී. සඛෙසා උදුසිඤ්ඤා භික්ඛුනො එකිඤ්ඤා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨිං පක්ඛපට්ච්චන්තං පක්ඛපට්ච්චන්තං අදුසි. සො පට්චසනෙතා අනතරං එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං පඤ්චාභපට්ච්චන්තං. සො සඛසං අනතරං එකිඤ්ඤා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨිං පඤ්චාභපට්ච්චන්තං මූලාය පටිකඤ්ඤානං යාචති. සඛෙසා උදුසිං භික්ඛුං අනතරං එකිඤ්ඤා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨිං පඤ්චාභපට්ච්චන්තං මූලාය පටිකඤ්ඤානං. යඤ්ඤායඤ්ඤානො ඛමති උදුසිඤ්ඤා භික්ඛුනො අනතරං එකිඤ්ඤා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨිං පඤ්චාභපට්ච්චන්තං මූලාය පටිකඤ්ඤානං, සො ඤාතති, යඤ්ඤානකඛමති, සො භාසෙය්.

දුතීයමපි එතමන්ථං වදුමි. -පෙ- තතීයමපි එතමන්ථං වදුමි -පෙ-.

පටිකඤ්ඤානො සඛෙසත උදුසි භික්ඛු අනතරං එකිඤ්ඤා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨිං පඤ්චාභපට්ච්චන්තං මූලාය පටිකඤ්ඤානං. ඛමති සඛසං, තඤ්ඤා ඤාතති, එවමෙතං ධාරයාමි”ති.

පක්ඛපට්ච්චන්තාමූලායපටිකඤ්ඤානං භික්ඛුනා.

සමොධානපට්ච්චාසො

1. එවං ච පත භික්ඛවෙ පුරිමාය ආපතතිං සමොධානපට්ච්චාසො දුභවෙසා: තෙන භික්ඛවෙ උදුසිතා භික්ඛුනා සඛසං උපසඛකම්පිනා: -පෙ- එවමෙසං වචනීයො: අතං භනෙත එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනිකං සුක්ඛකම්පට්ඨිං පක්ඛපට්ච්චන්තං. සො’හං සඛසං එකිඤ්ඤා ආපතතිං සඤ්ඤවතනිකාය සුක්ඛකම්පට්ඨිං පක්ඛපට්ච්චන්තං පක්ඛපට්ච්චන්තං යාචී.-

3. “වහන්ස, සඛස තෙමේ මාගේ වචනග අසාවා: මේ උදයි මහණ පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සඛසයා (ගෙන්) පක්‍ෂ පිරිවෙස ඉල්ලී ය. සඛස තෙමේ උදයි මහණහට පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂ පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙස වසන්නේ, ඒ අතුරෙහි පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ අතරෙහි අවන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව සඛසයා යදී. ඉදින් සඛසයාට මේ කමීය ප්‍රාප්තකාල මී නමී, සඛස තෙමේ උදයි මහණහට අතරු අවන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව කරන්නේ ය. මේ ඥප්තිය යි.

වහන්ස, සඛස තෙමේ මාගේ වචනග අසාවා: මේ උදයි මහණ තෙම පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂපරිවාසග සඛසයා යදී ය. සඛස තෙම උදයි මහණහට පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂපරිවාසග දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙස වසන්නේ ඒ අතුරෙහි පස් දිනක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතරු අවන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව සඛසයා යදී. සඛස තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතරු අවන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලාය පටිකස්සනාව කෙරෙයි. උදයි මහණහට පස් දිනක් පිළිසන් අතරු අවන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව කිරීම යම් ආසුමෙතක්හට රිසියේ ද, හේ නිහඬ වේවා. යමකුට තො රිසියේ ද, හේ කියාවා.

දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි ...

පස් දිනක් පිළිසන්, අතරු අවන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට උදයි මහණ තෙමේ මූලායපටිකස්සනාගෙන් පටිකස්සිත විය (මූලායපටිකස්සනාව කරණු ලැබී ය.) සඛසයාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙ කරුණ සලකමි” යනු යි.

පක්‍ෂපරිවාසික මූලායපටිකස්සනාව නිමිසේ ය.

සමොධාන පිරිවෙස

1. “මහණෙනි, පලමු ඇවැතට සමොධාන පරිවාසග ද මෙසේ දිය යුතු: මහණෙනි, ඒ උදයි මහණහු විසින් සඛසයා කරා එලැබී ... මෙසේ කියැ යුතු. “වහන්ස, මම පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛසයාගෙන් පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂපරිවාසග යදීමි.-

වහන්ස, සඛස තෙමේ ඒ මට පක්‍ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂපට්චයය දුන්නේ ය. ඒ මම පිරිවෙස් වසනුයෙමි, ඒ අතර පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛසයාගෙන් අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව යැදිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ පස් දිනක් පිළියන් අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව කෙලේ ය. වහන්ස, ඒ මම අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පලමු ඇවැත පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස යදිමි” යනු යි. දෙවනු ද යැදිය යුතු ... තෙවනු ද යැදිය යුතු.

2. ව්‍යකත වූ ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සඛස තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

වහන්ස, සඛස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උදුසි මහණ තෙම පක්‍ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම පක්‍ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂපට්චයය සඛසයා යැදී. සඛස තෙම උදුසි මහණකට පක්‍ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂ පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙස වසන්නේ, ඒ අතුරෙහි පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම පස් දිනක් පිළියන් අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සඛසයා ගෙන් මූලායපටිකස්සනාව යැදී ය. සඛස තෙමේ පස් දිනක් පිළියන් වූ, අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව කෙලේ ය. හේ සඛසයාගෙන් අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට(පලමු ඇවැත පටන් කොට)සමොධාන පිරිවෙස යදී. ඉදින් සඛසයාට පැමිණි කල් ඇති කමියෙක් වේ නම්, සඛස තෙමේ උදුසි මහණකට පස් දිනක් පිළියන් වූ, අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පලමු ඇවැත පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස දෙන්නේ ය. මේ දෙපතිය යි.

3. වහන්ස, සඛස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. මේ උදුසි මහණ තෙම පක්‍ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම පක්‍ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට සඛසයාගෙන් පක්‍ෂ පිරිවෙස යැදී ය. සඛස තෙමේ උදුසි මහණකට පක්‍ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂ පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙස වසනුයේ, පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතකට ඒ අතර පැමිණියේ ය. හේ සඛසයාගෙන් පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව යැද්දේ ය. සඛස තෙමේ පස් දිනක් පිළියන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකස්සනාව කෙලේ ය. හේ සඛසයාගෙන් අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පලමු ඇවැත පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස ඉල්ලයි. සඛස තෙමේ උදුසි මහණකට අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැතට පලමු ඇවැත පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස දෙයි. උදුසි මහණකට අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චසට්ඨි ඇවැත සදහා පලමු ඇවැත පටන් කොට පිරිවෙස දීම යම් ආයුෂමතක්කට රිසියේ නම් හේ නිහඬ වන්නේ ය. යමකුට නො: රිසියේ නම්, හේ කීයන්නේ ය.

දෙවනු ද මේ කරුණ කීයමි ... තෙවනු ද මේ කරුණ කීයමි ...

දිනො සඤ්ඤන උද්භිසං භික්ඛුනො අනතරං එකිසං ආපනතියා සඤ්ඤනතීකාය සුක්ඛවිසට්ඨියා පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තාය පුරිමාය ආපනතියා සමොධානපට්ටාසො. ඛමතී සඛසංසං, නසමා භුණ්ති. එවමෙතං ඛාරයාමී”ති.

සමොධානපට්ටාසො නිට්ඨිතො.

මානනාරහමූලායපටිකසානාදී

1. සො පටිච්ඡන්තපට්ටාසො මානනාරහො අනතරං එකං ආපනතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤනතීකං සුක්ඛවිසට්ඨීං පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තං. සො භික්ඛුනං ආරොචෙසි: අහං ආවුසො එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤනතීකං සුක්ඛවිසට්ඨීං පක්ඛ-පටිච්ඡන්තං -පෙ- සො’හං පටිච්ඡන්තපට්ටාසො මානනාරහො අනතරං එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤනතීකං සුක්ඛවිසට්ඨීං පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තං. කථං භු වො මයා පටිපජ්ජිතඛනති? භගවතො එතමන්ථං ආරොචෙසුං.

2. තෙන හි භික්ඛවෙ සඤ්ඤන උද්භිං භික්ඛුං අනතරං එකිසං ආපනතියා සඤ්ඤනතීකාය සුක්ඛවිසට්ඨියා පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තාය මූලාය පටිකසානිචා පුරිමාය ආපනතියා සමොධානපට්ටාසං දෙතු. එවං ච පන භික්ඛවෙ මූලාය පටිකසානිතඛො -පෙ-. එවං ච පන භික්ඛවෙ පුරිමාය ආපනතියා සමොධානපට්ටාසො දුතඛො. -පෙ-

ව්‍යතෙනන භික්ඛුනා පටිච්චලෙන සඤ්ඤන සද්දපෙනඛො:

3. “සුණාතු මෙ භනෙන -පෙ-. සඤ්ඤන උද්භිං භික්ඛුං අනතරං එකිසං ආපනතියා සඤ්ඤනතීකාය සුක්ඛවිසට්ඨියා පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තාය මූලාය පටිකසානිචා පුරිමාය ආපනතියා සමොධානපට්ටාසං දෙති. යසංසංසවතො ඛමතී -පෙ- සො භුණ්හස්ස, යස්ස නකඛමති සො භාසෙය්‍ය.

දුතීයමපි එතමන්ථං වදාමි තතීයමපි එතමන්ථං වදාමි -පෙ-.

දිනො සඤ්ඤන උද්භිසං භික්ඛුනො අනතරං එකිසං ආපනතියා සඤ්ඤනතීකාය සුක්ඛවිසට්ඨියා පඤ්ඤානපටිච්ඡන්තාය පුරිමාය ආපනතියා සමොධානපට්ටාසො. ඛමතී සඛසංසං, නසමා භුණ්ති. එවමෙතං ඛාරයාමී”ති.

මානනාරහමූලායපටිකසානාදී නිට්ඨිතො.

සබ්බසා විසින් උද්ධමන මහණභව පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැත සදහා පලමු ඇවැත පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස දෙන ලදී. සබ්බසාට රිසියෙයි. මෙසේ මෙය දරමි”.

සමොධාන පිරිවෙස නිමිසේ ය.

මානසනාරහමුලායපටිකසානාදිය

1. හේ චුසු පිරිවෙස් ඇත්තේ මානසට යොග්‍ය වූ සිටියේ, ඒ අතර පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතකට පැමිණියේ හ හේ භික්ෂුනට “ඇවැත්නි, මම පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතකට පැමිණියෙමි...ඒ මම චුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, මානසට යොග්‍ය ව සිටියෙමි, පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතකට ඒ අතර පැමිණියෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිළිපැද්ද යුතු ද?”යි කියේ ය. භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කලහ.

2. (භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාළ හේක: එසේ වී නම් මහණෙනි, සබ්බ තෙමේ උද්ධමන මහණභව පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කොට පලමු ඇවැතට සමොධාන පිරිවෙස දේවා. මහණෙනි, මෙසේ මූලාය-පටිකසානාව කල යුතු... මහණෙනි, පලමු ඇවැතට මෙසේ සමොධාන පිරිවෙස දිය යුතු:

ව්‍යක්ඛ වූ ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සංඝ තෙමේ දැන්විය යුතු:

3. “වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා... සබ්බ තෙමේ උද්ධමන මහණභව අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් සංවේනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට මූලායපටිකසානා කොට පලමු ඇවැතට සමොධාන පිරිවෙස දෙයි... යම් ආසුසමනක්භව රිසියේ නම් හේ නිහඬ වෙවා. යමක් භව තොරිසියේ නම්, හේ කීයාවා.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි...

සබ්බසා විසින් උද්ධමන මහණභව අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සංවේනනක සුක්ඛවිසමි ඇවැතට පලමු ඇවැත පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස දෙන ලද්දේ ය. සබ්බසාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය දරමි”යනු යි.

මානසනාරහ මූලායපටිකසානාදිය නිමිසේ ය.

නිකාපනතිමානසනං.

1. සො පරිවුඤ්චපරිවාසො භික්ඛුතං ආරොවෙසි: අහං ආවුසො එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවනනීකං සුකකච්ඡට්ඨීං පකඛපට්ච්චන්තං. සොභං සඛසං එකිඤ්ඤා ආපනතීයා -පෙ- පකඛපට්ච්චන්තාය පකඛපරිවාසං යාචීං. තස්ස මෙ සඤ්ඤා, -පෙ- පකඛපරිවාසං අදුසි. සො'හං පරිවසනෙතා අනතරා එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං -පෙ- පඤ්ඤාභපට්ච්චන්තං, සො'හං සඛසං අනතරා එකිඤ්ඤා ආපනතීයා -පෙ- පඤ්ඤාභපට්ච්චන්තාය මූලායපට්ඨකස්සනං යාචීං. තං මං සඤ්ඤා අනතරා එකිඤ්ඤා ආපනතීයා -පෙ- පඤ්ඤාභපට්ච්චන්තාය මූලාය පට්ඨකස්සි. සො'හං පරිවුඤ්චපරිවාසො මානසතාරකො අනතරා එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං -පෙ- පඤ්ඤාභපට්ච්චන්තං. සො'හං භනෙත සඛසං අනතරා එකිඤ්ඤා ආපනතීයා -පෙ- පඤ්ඤාභපට්ච්චන්තාය පුරිමාය ආපනතීයා සමොධානපරිවාසං යාචීං. තස්ස මෙ සඤ්ඤා අනතරා එකිඤ්ඤා ආපනතීයා -පෙ- පඤ්ඤාභපට්ච්චන්තාය -පෙ- සමොධානපරිවාසං අදුසි. සො'හං පරිවුඤ්චපරිවාසො. කථං හු ඛො මයං පට්චජ්ජනබ්බන්ති? භගවතො එතමන්ථං ආරොවෙසුං:

තෙන භී භීකඛවෙ සඤ්ඤා උදුසිස්ස භික්ඛුනො තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානසනං දෙතු. එවං ව පන භීකඛවෙ දුතඛං. තෙන භීකඛවෙ උදුසිතා භික්ඛුනා සඛසං උපසඛකමීඤ්ඤා -පෙ- එවමස්ස වචනීයො: අහං භනෙත එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවනනීකං සුකකච්ඡට්ඨීං පකඛපට්ච්චන්තං -පෙ- සො'හං භනෙත පරිවුඤ්චපරිවාසො සඛසං තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානසනං යාචාමීති. දුතියමපි යාචිතඤ්ඤා තතියමපි යාචිතඤ්ඤා.

2. ව්‍යනෙතන භික්ඛුනා පට්ඨමලෙන සඤ්ඤා ඤාපෙතඤ්ඤා:

“සුඤ්ඤාතු මෙ භනෙත සඤ්ඤා. අයං උදුසි භික්ඛු එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවනනීකං සුකකච්ඡට්ඨීං පකඛපට්ච්චන්තං. -පෙ- සො පරිවුඤ්චපරිවාසො සඛසං තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානසනං යාචති. යදී සඛසස්ස පනතකලා සඤ්ඤා උදුසිස්ස භික්ඛුනො තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානසනං දදෙය්‍ය. එසං ඤාතති.

සුඤ්ඤාතු මෙ භනෙත සඤ්ඤා: අයං උදුසි භික්ඛු එකං ආපනතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවනනීකං සුකකච්ඡට්ඨීං පකඛපට්ච්චන්තං -පෙ- සො පරිවුඤ්චපරිවාසො සඛසං තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානසනං යාචති. සඤ්ඤා උදුසිස්ස භික්ඛුනො තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානසනං දෙති. යස්සායභවතො බමති උදුසිස්ස භික්ඛුනො තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානසනස්ස දුතං, සො තුඤ්ඤස්ස. යස්ස තකමති සො භාසෙය්‍ය. දුතියමපි එතමන්ථං වදාමි -පෙ- තතියමපි එතමන්ථං වදාමි -පෙ-

දීනං සඤ්ඤන උදුසිස්ස භික්ඛුනො තිස්සන්තං ආපනතීනං ඡාරතං මානසනං. බමති සඛසස්ස. තස්මා තුඤ්ඤී. එච්චමෙතං ඛාරයාමී”ති

නිකාපභවික මානව

1. හේ චුසු පිරිවෙස් ඇතියේ, භික්ෂුතට “ඇවැත්නි, මම පක්ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චතතක සුකකවිතට්ඨි ඇවැත්නකට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛ්ඛයාගෙන් පක්ෂයක් පිළිසන් ... එක් ඇවැත්නට පක්ෂ පිරිවෙස ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛ්ඛ තෙමේ ... පක්ෂ පිරිවෙස දුත. ඒ මම පිරිවෙස් වසනුයෙමි ඒ අතර පස් දිනක් පිළිසන්... එක් ඇවැත්නකට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛ්ඛයාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් ... එක් ඇවැත්නට ... මූලායපටිකස්සනාව ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛ්ඛ තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් ... එක් ඇවැත්නට මූලායපටිකස්සනාව කෙළේ ය. ඒ මම චුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, මාතකට සුදුසු වූගෙමි, ඒ අතර පස් දිනක් පිළිසන් .. එක් ඇවැත්නකට පැමිණියෙමි. වහන්ස, ඒ මම අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් ... එක් ඇවැත්නට සඛ්ඛයාගෙන් පලමු ඇවැත්න හා එක් කොට සමමාධාන පිරිවෙස ඉල්ලිමි. ඒ මට සඛ්ඛ තෙමේ අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් ... ඇවැත්නට ... සමමාධාන පිරිවෙස දුත. ඒ මම චුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි. මා විසින් කෙසේ නම් පිලිපැදිය යුතු ද?” කී කියේ ය. ඔහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට එ පවින් දැන්වූහ.

(භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙය වදාල කේක:) “මහණෙනි, එසේ වී නම්, සඛ්ඛ තෙමේ උදසි මහණහට තුන් ඇවැත්නට සරයක මාතක දේවා. මහණෙනි, එය මේසස් දිය යුතු: මහණෙනි, ඒ උදසි මහණහු විසින් සඛ්ඛයා කරු ඵලාඞ. මෙය කිය යුතු: “වහන්ස, මම පක්ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චතතක සුකකවිතට්ඨි ඇවැත්නකට පැමිණියෙමි... වහන්ස, ඒ මම චුසු පිරිවෙස් ඇතියෙමි, තුන් ඇවැත්නට සඛ්ඛයා ගෙන් සරයක මාතක යදිමි” යනු සි. දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු... තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු.

2. ව්‍යකත ප්‍රතිචල මහණක්හු විසින් සඛ්ඛ තෙමේ (මෙසේ) දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සඛ්ඛ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උදසි මහණ තෙමේ පක්ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චතතක සුකකවිතට්ඨි ඇවැත්නකට පැමිණියේ ය ... හේ චුසු පිරිවෙස ඇතියේ තුන් ඇවැත්නට සඛ්ඛයා ගෙන් සරයක මාතක යදී. ඉදින් සඛ්ඛයාට මේ කමය ප්‍රාප්තකාර වේ නම්, සඛ්ඛ තෙමේ උදසි මහණහට තුන් ඇවැත්නට සරයක මාතක දෙන්නේ ය මේ ඥානිය සි.

වහන්ස, සඛ්ඛ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මේ උදසි මහණ තෙමේ පක්ෂයක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චතතක සුකකවිතට්ඨි ඇවැත්නකට පැමිණියේ ය. හේ චුසු පිරිවෙස් ඇතියේ, තුන් ඇවැත්නට සඛ්ඛයාගෙන් සරයක මාතක යදී. සඛ්ඛ තෙමේ උදසි මහණහට තුන් ඇවැත්නට සරයක මාතක දෙසි. උදසි මහණහට තුන් ඇවැත්නට සරයක මාතක දීම යම් ආයුෂමතක්හට විසියේ නම් හේ නිහඬ වෙවා. යමක්හට තො විසියේ නම් හේ කියාවා. දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ...

සඛ්ඛයා විසින් උදසි මහණහට තුන් ඇවැත්නට සරයක මාතක දෙන ලද්දේ ය. සඛ්ඛයාට විසියෙයි. එ ගෙසින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය දරමි” යනු සි.

නිකාපභවික මානව නිමියේ ය.

මානවතවාරිකමූලායපටිකසසනාදි

1. සො මානවතං වරතනං අනතරං එකං ආපතතිං ආපජ්ජි සඤ්ඤා-
 තනිකා සුකකපිසට්ඨිං, පඤ්ඤාහපට්ඨිවච්ඡනං. සො භික්ඛුතං ආරුච්චෙසි: අහං
 ආවුසො එකං ආපතතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුකකපිසට්ඨිං පකඛපට්ඨිවච්ඡනං
 -පෙ- සො'හං මානවතං වරතනං අනතරං එකං ආපතතිං ආපජ්ජිං
 සඤ්ඤාතනිකං සුකකපිසට්ඨිං, පඤ්ඤාහපට්ඨිවච්ඡනං. කථං නු ඛො මියං
 පට්ඨපජ්ජිතබ්බතති? හගවතො එතමසං ආරුච්චෙසුං. තෙන භි භික්ඛවො
 සඤ්ඤා උදසිං භික්ඛුං අනතරං එකිස්සා ආපතතිං සඤ්ඤාතනිකාය
 සුකකපිසට්ඨිං පඤ්ඤාහපට්ඨිවච්ඡනාය මූලායපටිකසසනාදි පුරිමාය ආපතතිං
 සමොධානපට්ඨිං දන්වා ඡාරතං මානවතං දෙතු.

2 එවං ව පන භික්ඛවො මූලායපටිකසසනං. -පෙ- එවං ව පන
 භික්ඛවො පුරිමාය ආපතතිං සමොධානපට්ඨිං දන්වා. -පෙ- එවං ව
 පන භික්ඛවො ඡාරතං මානවතං දන්වා. -පෙ-. සඤ්ඤා උදසිස්ස
 භික්ඛුතො ඡාරතං මානවතං දෙති. -පෙ-.

දිනං සඤ්ඤා උදසිස්ස භික්ඛුතො අනතරං එකිස්සා ආපතතිං
 සඤ්ඤාතනිකාය සුකකපිසට්ඨිං පඤ්ඤාහපට්ඨිවච්ඡනාය ඡාරතං මානවතං.
 බමති සබ්බස්ස. තස්මා තුණ්හි එවමෙතං ධාරයාමිති.

මානවතවාරිකමූලායපටිකසසනාදයො නිට්ඨිතා.

අබ්හානාරහමූලායපටිකසසනාදි

1. සො විණ්ණමානතො අබ්හානාරහො අනතරං එකං ආපතතිං
 ආපජ්ජි සඤ්ඤාතනිකං සුකකපිසට්ඨිං, පඤ්ඤාහපට්ඨිවච්ඡනං. සො භික්ඛුතං
 ආරුච්චෙසි: අහං ආවුසො එකං ආපතතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුකක-
 පිසට්ඨිං පකඛපට්ඨිවච්ඡනං -පෙ- සො'හං විණ්ණමානතො අබ්හානාරහො
 අනතරං එකං ආපතතිං ආපජ්ජිං සඤ්ඤාතනිකං සුකකපිසට්ඨිං පඤ්ඤාහ-
 පට්ඨිවච්ඡනං. කථං නු ඛො මියං පට්ඨපජ්ජිතබ්බතති. හගවතො එතමසං
 ආරුච්චෙසුං. තෙන භි භික්ඛවො සඤ්ඤා උදසිං භික්ඛුං අනතරං එකිස්සා
 ආපතතිං සඤ්ඤාතනිකාය සුකකපිසට්ඨිං පඤ්ඤාහපට්ඨිවච්ඡනාය මූලාය
 පටිකසසනාදි පුරිමාය ආපතතිං සමොධානපට්ඨිං දන්වා ඡාරතං මානවතං
 දෙතු. එවං ව පන භික්ඛවො මූලායපටිකසසනං. -පෙ-. එවං ව පන
 භික්ඛවො පුරිමාය ආපතතිං සමොධානපට්ඨිං දන්වා. -පෙ-. එවං ව
 පන භික්ඛවො ඡාරතං මානවතං දන්වා. -පෙ- සඤ්ඤා උදසිස්ස භික්ඛුතො
 ඡාරතං මානවතං දෙති. -පෙ-.

දිනං සඤ්ඤා උදසිස්ස භික්ඛුතො අනතරං එකිස්සා ආපතතිං
 සඤ්ඤාතනිකාය සුකකපිසට්ඨිං පඤ්ඤාහපට්ඨිවච්ඡනාය ඡාරතං මානවතං.
 බමති සබ්බස්ස. තස්මා තුණ්හි එවමෙතං ධාරයාමිති.

අබ්හානාරහමූලායපටිකසසනාදයො නිට්ඨිතා.

මානවතාවාදී කුලායපටිකසානාදිය

1. හෙ තෙම මානව පුරුණයෝ, ඒ අතර පස්දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හේ මහණුන්ට “ඇවැත්නි, මම පක්ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි ... ඒ මම මානව පුරුණයෙමි අතරෙහි පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිළිපැද්ද යුතු දැ?”යි කීයේ ය. ඒ මහණහු මේ පවත් භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සැල කලහ. (භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාළ සේක:) මහණෙනි, එසේ වී නම්, සමස තෙමේ උදහි මහණහට අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලාය-පටිකසානාව කොට, පලමු ඇවැතට සමොධාන පිරිවෙස දී, සරයක මානව දේවා.

2. මහණෙනි, මෙසේත් මූලායපටිකසානාව කල යුතු ... මහණෙනි, මෙසේත් පලමු ඇවැතට සමොධාන පිරිවෙස දිය යුතු ... මහණෙනි, මෙසේත් සරයක මානව දිය යුතු ... සමස තෙමේ උදහි මහණහට සරයක මානව දෙයි ...

සමසයා විසින් උදහි මහණහට අතර අවන් පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක මානව දෙන ලදී. සමසයාට රිසියෙයි. එ හෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය සලකමි යනු යි.

මානවතාවාදී කුලායපටිකසානාදිය නිමිසහ.

අබ්බානාරහ මූලායපටිකසානාදිය

1. හේ පිරු මානව ඇතියෝ, අබ්බානසට යොග්‍ය වැ හිරියේ, පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියේ ය. හෙ තෙම භික්ෂුන්ට “ඇවැත්නි, මම පක්ෂයක් පිළියන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි ... ඒ මම පිරු මානව ඇතියෙමි, අබ්බානසට යොග්‍ය වූයෙමි, ඒ අතර පස් දිනක් පිළියන් එක් සඤ්ච-තනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණියෙමි. කෙසේ නම් මා විසින් පිළිපැද්ද යුතු දැ?”යි සැල කෙරෙයි ය. ඔහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ පවත් දැන්වූහ. (භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාළ සේක:) “එසේ නම් මහණෙනි, සමස තෙමේ උදහි මහණහට පස් දිනක් පිළියන්, අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කොට පලමු ඇවැතට සමොධාන පිරිවෙස දී සරයක මානව දේවා. මහණෙනි, මෙසේ ම මූලායපටිකසානාව කල යුතු ... මහණෙනි, මෙසේ ම පලමු ඇවැතට සමොධාන පිරිවෙස දිය යුතු ... මහණෙනි, මෙසේ ම සරයක මානව දිය යුතු ... සමස තෙමේ උදහි මහණහට සරයක මානව දෙයි ...

සමසයා විසින් උදහි මහණහට පස් දිනක් පිළියන් අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක් මානව දෙන ලද්දේ ය. සමසයාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය සලකමි” යනු යි.

අබ්බානාරහ මූලායපටිකසානාදිය නිමිසහ.

පකඛපටිච්ඡන්ත අබ්භාතය

1. හෙ තෙතම පිරු මානව ඇතියේ, මහණනට “ඇවැත්නි, මම පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට පැමිණියෙමි. ඒ මම පිරු මානව ඇතියෙමි. කෙතේ නම් මා විසින් පිළිපැදිය සුදු දැ” යි සාල කෙතේ ය. ඔහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් දැන්වූහ. (භග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාළ සේක:) “මහණෙනි, එසේ නම් සඛ්‍ය තෙතම උදුසි ඉහණනට අබ්භාතය කෙතේවා

2. මහණෙනි, මෙසේ අබ්භාතය කටසුදු ය: “මහණෙනි, ඒ උදුසි මහණහු විසින් සඛ්‍යයා වෙත එලැබී උතුරුසහ එකස් කොට වැඩි මහලු හිසුන්සේ පා දිඳ උත්කුටුකව හිද, දෙහොන් මුදුන් තබා, මෙසේ කිය සුදු වන්නේ ය: “වහන්ස, මම පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛ්‍යයා (ගෙන්) පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට පක්‍ෂපරිවාසය යැදීමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙම පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට පක්‍ෂපරිවාසය දුන්නේ ය. ඒ මම පිරිවෙස වසන්තෙමි, එයතුරෙහි පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට පැමිණියෙමි ඒ මම සඛ්‍යයා (ගෙන්) පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට මූලායපටිකස්සනාව යැදීමි. ඒ මට සඛ්‍යයා පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට මූලාය-පටිකස්සනාව කෙළේ ය. ඒ මම සඛ්‍යයා (ගෙන්) පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට මූලාය-පටිකස්සනාව කෙළේ ය. ඒ මම පුසු පිරිවෙස ඇතියෙමි, මානවට යොග්‍ය වැ සිටියෙමි එතරු පස් දිනක් පිළිසන් වූ එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට පැමිණියෙමි. ඒ මම සඛ්‍යයා (ගෙන්) පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට මූලායපටිකස්සනාව යැදීමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට මූලාය-පටිකස්සනාව කෙළේ ය ඒ මම සඛ්‍යයා (ගෙන්) පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට මූලාය-පටිකස්සනාව කෙළේ ය ඒ මම පුසු පිරිවෙස ඇතියෙමි, සඛ්‍යයා (ගෙන්) තුන් ඇවැත්නට සරුක මානව යැදීමි. ඒ මට සඛ්‍ය තෙමේ තුන් ඇවැත්නට සරුක මානව දුන්නේ ය. ඒ මම මානව පුරුණුයෙමි, අතර පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට පැමිණියෙමි. ඒ මම අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් ඒ සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට සඛ්‍යයා (ගෙන්) මූලායපටිකස්සනාව යැදීමි ඒ මට සඛ්‍ය තෙමේ අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් ඒ සඤ්චතනක සුක්කච්චයටිසි ඇවැත්නට මූලායපටිකස්සනාව කෙළේ ය.

“සො’හං සඛසං අනතරු එකිසසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනීකාය සුක්ඛක-
 විසච්චීයා පඤ්ඤානපටිච්චන්තනාය පුරිමාය ආපතතීයා සමමොධානපරිවාසං යාපිං.
 තස්ස මෙ සඛෙසා අනතරු එකිසසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනීකාය සුක්ඛක-
 විසච්චීයා පඤ්ඤානපටිච්චන්තනාය පුරිමාය ආපතතීයා සමමොධානපරිවාසං අද්දසී.
 සො’හං සඛසං¹ අනතරු එකිසසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනීකාය සුක්ඛකවිසච්චීයා
 පඤ්ඤානපටිච්චන්තනාය ඡාරතතං මානතතං යාපිං. තස්ස මෙ සඛෙසා
 අනතරු එකිසසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනීකාය සුක්ඛකවිසච්චීයා පඤ්ඤාන-
 පටිච්චන්තනාය ඡාරතතං මානතතං අද්දසී. සො’හං² විණ්ණමොනනෙතා
 අබ්භාතාරහො අනතරු එකං ආපතතීං ආපජ්ජිං සඤ්ඤවතනීකං සුක්ඛකවිසච්චීං
 පඤ්ඤානපටිච්චන්තනං. සො’හං සඛසා අනතරු එකිසසා ආපතතීයා
 සඤ්ඤවතනීකාය සුක්ඛකවිසච්චීයා පඤ්ඤාන පටිච්චන්තනාය මූලායපටිකස්සනං
 යාපිං. තා මං සඛෙසා අනතරු එකිසසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනීකාය
 සුක්ඛකවිසච්චීයා පඤ්ඤානපටිච්චන්තනාය මූලායපටිකස්සී. සො’හං සඛසං
 අනතරු එකිසසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනීකාය සුක්ඛකවිසච්චීයා පඤ්ඤාන-
 පටිච්චන්තනාය පුරිමාය ආපතතීයා සමමොධානපරිවාසං යාපිං. තස්ස මෙ
 සඛෙසා අනතරු එකිසසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනීකාය සුක්ඛකවිසච්චීයා
 පඤ්ඤානපටිච්චන්තනාය පුරිමාය ආපතතීයා සමමොධානපරිවාසං අද්දසී.
 සො’හං³ සඛසං අනතරු එකිසසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනීකාය සුක්ඛක-
 විසච්චීයා පඤ්ඤානපටිච්චන්තනාය ඡාරතතං මානතතං යාපිං. තස්ස මෙ සඛෙසා
 අනතරු එකිසසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනීකාය සුක්ඛකවිසච්චීයා පඤ්ඤානපටි-
 ච්චන්තනාය ඡාරතතං මානතතං අද්දසී. සො’හං භනෙත විණ්ණමොනනෙතා
 සඛසං අබ්භානං යාපාමි”ති.

දුතීයමපි යාපීතඛෙධා. තතීයමපි යාපීතඛෙධා.

3. ව්‍යනෙතන භීතඛුනා පටිබලෙන සඛෙසා ඤ්ඤපෙනඛෙධා:

“සුණොදු මෙ භනෙත සඛෙසා. අයං උද්දසී භීතඛු එකං ආපතතීං
 ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනීකං සුක්ඛකවිසච්චීං පකඛපටිච්චන්තනං. සො සඛසං එකිසසා
 ආපතතීයා සඤ්ඤවතනීකාය සුක්ඛකවිසච්චීයා පකඛපටිච්චන්තනාය පකඛපරිවාසං
 යාපි. සඛෙසා උද්දසී භීතඛුනො එකිසසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනීකාය
 සුක්ඛකවිසච්චීයා පකඛ පටිච්චන්තනාය පකඛපරිවාසං අද්දසී. සො පරිවහනෙතා
 අනතරු එකං ආපතතීං ආපජ්ජි සඤ්ඤවතනීකා සුක්ඛකවිසච්චීං පඤ්ඤාන-
 පටිච්චන්තනං. සො සඛසං අනතරු එකිසසා ආපතතීයා සඤ්ඤවතනීකාය
 සුක්ඛකවිසච්චීයා පඤ්ඤානපටිච්චන්තනාය මූලායපටිකස්සනං යාපි.-

1. සොහං පරිවුච්චපරිවාසො - මජ්ඣිම.

2. සොහං භනෙත - මජ්ඣිම.

3. සොහං පරිවුච්චපරිවාසො - මජ්ඣිම.

“ඒ මම සංඝයා (ගෙන්) අතර අවන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැත සදහා පලමු ඇවැත පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස යැදිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැත සදහා පලමු ඇවැතට සමොධාන පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම සඛසයා (ගෙන්) පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක මානත යැදිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට සරයක මානත දුන්නේ ය. ඒ මම පිරු මානත ඇතිගෙමි, අබහානයට යොනා වැ සිව්ගෙමි, පස් දිනක් පිළිසන් වූ සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට අතර පැමිණිගෙමි. ඒ මම සඛසයා (ගෙන්) පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව යැදිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ පස්දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව කෙළේ ය. ඒ මම සඛසයා (ගෙන්) පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැත සදහා පලමු ඇවැත පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස යැදිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් වූ අතර අවන් එක් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැත සදහා පලමු ඇවැත පටන් කොට සමොධාන පිරිවෙස දුන්නේ ය. ඒ මම සඛසයාගෙන් පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි අතුරු ඇවැතට සරයක මානත යැදිමි. ඒ මට සඛස තෙමේ පස් දිනක් පිළිසන් එක් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි අතුරු ඇවැතට සරයක මානත දුන්නේ ය. වහන්ස, ඒ මම පිරු මානත ඇතිගෙමි, සඛසයා (ගෙන්) අබහානය යදිමි” යනු හි.

දෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු. තෙවනු ද ඉල්ලිය යුතු.

3. වාසනා වූ ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සඛස තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සඛස තෙමේ මාගේ වචනා අසාවා. මේ උදහි මහණ තෙම පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණිගේ ය. හේ සඛසයා (ගෙන්) පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂපරිවාසය යැදි ය. සඛස තෙමේ උදහි මහණකට පක්‍ෂයක් පිළිසන් එක් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට පක්‍ෂපරි-වාසය දුන්නේ ය. හේ පිරිවෙස වහන්සේ ඒ අතර පස් දිනක් පිළිසන් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතකට පැමිණිගේ ය. හේ සඛසයා (ගෙන්) පස් දිනක් පිළිසන් අතර අවන් එක් සඤ්චනක සුකකවිසට්ඨි ඇවැතට මූලායපටිකසානාව යැදිගේ ය.-

සඛෙසා උදුසියා භික්ඛුනො අනතරු එකියා ආපතනියා සඤ්චතනීකාය
සුක්ඛකවිසච්චියා පඤ්චාභපටිච්චනාය පුරිමියා ආපතනියා සමොධානපරිවාසො
අදුසි. හො පරිවුත්ථපරිවාසො සඛසං අනතරු එකියා ආපතනියා සඤ්චතනී-
කාය සුක්ඛකවිසච්චියා පඤ්චාභපටිච්චනාය ඡාරතතං මානතතං යාචි.
සඛෙසා උදුසියා භික්ඛුනො අනතරු එකියා ආපතනියා සඤ්චතනීකාය
සුක්ඛකවිසච්චියා පඤ්චාභපටිච්චනාය ඡාරතතං මානතතං අදුසි. හො විණ්ණ-
මානතතතං සඛසං අබ්භානං යාචති. යදි සඛසියා පතතකලුං සඛෙසා උදුසි-
භික්ඛුං අබ්භෙය්‍ය. එසා ඤාතී.

සුණාතු මෙ භගවත සඛෙසා. අයං උදුසි භික්ඛු එකං ආපතනී ආපජ්ජි
සඤ්චතනීකා සුක්ඛකවිසච්චියා පඤ්චාභපටිච්චනං -පෙ- හො විණ්ණමානතතතං
සඛසං අබ්භානං යාචති. සඛෙසා උදුසි භික්ඛු අබ්භෙය්‍යී. යසායසමනා
බමති උදුසියා භික්ඛුනො අබ්භානං, හො තුණ්හසා. යසා නකබමති හො
භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමන්ථං වදුමි -පෙ-. තතියමපි එතමන්ථං වදුමි -පෙ-.

අබ්භිනො සඛෙසන උදුසි භික්ඛු. බමති සඛසියා. තසමා තුණ්හි.
එවන්තං ධාරයාමීති.

පඤ්චාභපටිච්චනා අබ්භානා නිවර්තනං.

සුක්ඛකවිසච්චියා සමතනා.

2. පරිවාසො

අග්ගසමොධානපරිවාසො

1. තෙන ඛො පන සමයෙන අඤ්ඤතරු භික්ඛු සමබහුලා සඛසා-
දිසෙසා ආපතනියා ආපනො හොති. එකා ආපතනී එකාභපටිච්චනා,
එකා ආපතනී ද්විභපටිච්චනා, එකා ආපතනී තිභපටිච්චනා, එකා ආපතනී
චතුභපටිච්චනා, එකා ආපතනී පඤ්චාභපටිච්චනා, එකා ආපතනී ඡාන-
පටිච්චනා, එකා ආපතනී සතතාභපටිච්චනා, එකා ආපතනී අච්චාභ-
පටිච්චනා, එකා ආපතනී නවාභපටිච්චනා, එකා ආපතනී දසාභ-
පටිච්චනා.

සඛස තෙමේ උදුසි මහණහට පස් දිනක් පිළියන් අතර අවන් එක් සඤ්චනතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැන සදහා පලමු ඇවැන පටන් කොට සමොඛාන පිරිවෙස දුන්නේ ය. හේ සඛසයා (ගෙන්) පස් දිනක් පිළියන් අතර අවන් එක් සඤ්චනතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට සරයෙක මානස යැද්දේ ය. සඛස තෙමේ උදුසි මහණහට පස් දිනක් පිළියන් අතර අවන් එක් සඤ්චනතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට සරයෙක මානස දුන්නේ ය. හේ පිරු මානස ඇතිතේ, සඛසයාගෙන් අඛ්ඛානස ඉල්ලයි. ඉදින් සඛසයාට මේ කමය ප්‍රාප්තකාල වේ. නම් සඛස තෙමේ උදුසි මහණහට අඛ්ඛානස කරන්නේ ය. මේ ඥපතිය යි.

සඛස තෙමේ මාගේ චචනස අසාවා: මේ උදුසි මහණ තෙමේ පක්ඛයක් පිළියන් එක් සඤ්චනතක සුකකවිසට්ඨි ඇවැනකට පැමිණිතේ ය ... හේ පිරු මානස ඇත්තේ, සඛසයා (ගෙන්) අඛ්ඛානස යදී. සඛස තෙමේ උදුසි මහණහට අඛ්ඛානස කෙරෙයි. යම් ආසුමතක්හට උදුසි මහණහු පිළිබද අඛ්ඛානස රිසියේ නම්, හේ නිහඬ වෙවා. යමක්හට නො රිසියේ නම්, හේ කියාවා.

දෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ... තෙවනු ද මේ කරුණ කියමි ...

සඛසයා විසින් උදුසි මහණ තෙමේ අඛ්ඛිත ය. සඛසයාට ඒ රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙහේ මෙය සලකමි" යනු යි.

පක්ඛපච්චිජනන අඛ්ඛානස නිමිතේ ය.

සුකකවිසට්ඨි ඇවැනට පිළියම් සමාපන ය.

2. පිරිවෙස

අශ්වයාගේ මානසික පිරිවෙස.

1. එ සමයෙහි එක්තර මහණෙක් බොහෝ සහනවසෙස් ඇවැන් අවන්තේ වෙයි. එක් ඇවැනෙක් එක් දිනක් පිළියන් ය. එක් ඇවැනෙක් දෙදිනක් පිළියන් ය. එක් ඇවැනෙක් තෙදිනක් පිළියන් ය. එක් ඇවැනෙක් හිවුදිනක් පිළියන් ය. එක් ඇවැනෙක් පස්දිනක් පිළියන් ය. එක් ඇවැනෙක් සදිනක් පිළියන් ය. එක් ඇවැනෙක් සත් දිනක් පිළියන් ය. එක් ඇවැනෙක් අවදිනක් පිළියන් ය. එක් ඇවැනෙක් නවදිනක් පිළියන් ය. එක් ඇවැනෙක් දසදිනක් පිළියන් ය.

2. සො භික්ඛුනං ආරොඡවසී: අහං ආටුසො සමබහුලාසඛ්ඤාදීසසා ආපතතියො ආපජ්ජිං. එකං ආපතති එකානපට්ටච්ඡනාං -පෙ- එකං ආපතති දසානපට්ටච්ඡනාං. කථං චු ඛො මයං පට්ටජ්ජනබ්බන්ති?. හගචනො එතමහං ආරොඡවසුං: තෙන හි භික්ඛවෙ සඛ්ඤා නසා භික්ඛුනො තාසං ආපතතිනං යා ආපතති දසානපට්ටච්ඡනාං තසාං අග්ගසන සමොධානපට්ටාසං දෙභු. එවං ව ඊන භික්ඛවෙ දුතඛො: තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සඛ්ඤං උපසඛ්ඤන්ති: -පෙ- එවමස්ස චචතියෙ: “අහං හනොන සමබහුලා සඛ්ඤාදීසසා ආපතතියො ආපජ්ජිං. එකං ආපතති එකාන- පට්ටච්ඡනාං -පෙ- එකං ආපතති දසානපට්ටච්ඡනාං. සො’හං හනොන සඛ්ඤා තාසං ආපතතිනං යා ආපතති දසානපට්ටච්ඡනාං, තසාං අග්ගසන සමොධානපට්ටාසං යාචාමිති. දුජ්ඣමපි යාචිතඛො: -පෙ- තතිඤමපි යාචිතඛො: -පෙ-

3. ව්‍යන්තන භික්ඛුනා පට්ටජලන සඛ්ඤා ඤාපෙතඛො:

“සුඤ්ඤා ච මෙ හනොන සඛ්ඤා: අයං ඉත්ථනාමො භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදීසසා ආපතතියො ආපජ්ජි. එකං ආපතති එකානපට්ටච්ඡනාං -පෙ- එකං ආපතති දසානපට්ටච්ඡනාං. සො සඛ්ඤං තාසං ආපතතිනං යා ආපතති දසානපට්ටච්ඡනාං, තසාං අග්ගසන සමොධානපට්ටාසං යාචිති. ඥදී සඛ්ඤස්ස පතනකල්ලං, සඛ්ඤා ඉත්ථනාමස්ස භික්ඛුනො තාසං ආපතතිනං යා ආපතති දසානපට්ටච්ඡනාං, තසාං අග්ගසන සමොධානපට්ටාසං දදෙය්‍ය. එසං ඤාතති.

සුඤ්ඤා ච මෙ හනොන සඛ්ඤා: අයං ඉත්ථනාමො භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදීසසා ආපතතියො ආපජ්ජි. එකං ආපතති එකානපට්ටච්ඡනාං -පෙ- එකං ආපතති දසානපට්ටච්ඡනාං. සො සඛ්ඤං තාසං ආපතතිනං යා ආපතති දසානපට්ටච්ඡනාං, තසාං අග්ගසන සමොධානපට්ටාසං යාචිති. සඛ්ඤා ඉත්ථනාමස්ස භික්ඛුනො තාසං ආපතතිනං යා ආපතති දසානපට්ටච්ඡනාං තසාං අග්ගසන සමොධානපට්ටාසං දෙති යස්සාඤ්ඤාමො ඛමති ඉත්ථනාමස්ස භික්ඛුනො තාසං ආපතතිනං යා ආපතති දසානපට්ටච්ඡනාං තසාං අග්ගසන සමොධානපට්ටාසං දුතං, සො භුණ්හස්ස යස්ස තකඛමති සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමත්ථං වදාමි -පෙ-. තතිඤමපි එතමත්ථං වදාමි -පෙ-.

දීඡනා සඛ්ඤන ඉත්ථනාමස්ස භික්ඛුනො තාසං ආපතතිනං යා ආපතති දසානපට්ටච්ඡනාං, තසාං අග්ගසන සමොධානපට්ටාසං. ඛමති සඛ්ඤස්ස තසමා භුණ්හි. එවමෙනං ධාරයාමි”ති.

2. හෙ තෙම “ඇවැත්නි, මම බොහෝ සහනවශයෙන් ඇවැත්වලට පැමිණියෙමි. එක් ඇවැත්කෙක් එක් දිනක් පිළිසන් ය... එක් ඇවැත්කෙක් දසදිනක් පිළිසන් ය. මා විසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු ද?” යි මහණනට සැල කෙළේය. ඔහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කළහ. (භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ වදාළහ:) “මහණනි, එසේ නම් සාස තෙම ඒ මහණනට ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත්කෙක් දසදිනක් පිළිසන් ද, ඒ ඇවැත් අගයෙන් (ඒ ඇවැත් ප්‍රමාණයෙන්) සමෝධාන පරිවාසය දේවා මහණනි, එය මෙසේ දිය යුතු: මහණනි, ඒ මහණනු විසින් සංඝයා වෙත එළඹ මෙසේ කිය යුතු: “වහන්ස මම බොහෝ සහනවශයෙන් ඇවැත් වලට පැමිණියෙමි. එක් ඇවැත්කෙක් එක් දිනක් පිළිසන් ය... එක් ඇවැත්කෙක් දසදිනක් පිළිසන් ය. වහන්ස, ඒ මම ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත්කෙක් දස දිනක් පිළිසන් ද, ඒ ඇවැත් අගයෙන් සමෝධාන පරිවාසය සහන යදිමි” යනුයි. දෙවනුව යැදිය යුතු ... තෙවනුව යැදිය යුතු

3. ව්‍යකත ප්‍රතිචල මහණකු විසින් සඛසයා දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සඛස තෙම මාගේ වචනය අභාවා: මේ නම් ඇති මේ මහණ බොහෝ සහනවශයෙන් ඇවැත්වලට පැමිණියේය. එක් දිනක් පිළිසන් එක් ඇවැත්කෙක් ... එක් ඇවැත්කෙක් දසදිනක් පිළිසන් ය. හෙ තෙම ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත්කෙක් දසදිනක් පිළිසන් ද, ඒ ඇවැත් අගයෙන් සමෝධාන පරිවාසය සහන යදිමි. ඉදින් සඛසයාට ප්‍රාථමික කමියක් වී නම්, සඛස තෙම මේ නම් භික්ෂුහට ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත්කෙක් දස දිනක් පිළිසන් ද, ඒ ඇවැත් අගයෙන් සමෝධාන පරිවාසය දෙන්නේය. මේ අපතිය ය.

වහන්ස, සඛස තෙම මාගේ වචනය අභාවා: මෙතම් මහණ තෙම බොහෝ සහනවශයෙන් ඇවැත්වලට පැමිණියේය. එක් ඇවැත්කෙක් එක් දිනක් පිළිසන් ය ... එක් ඇවැත්කෙක් දසදිනක් පිළිසන් ය. ඒ මහණ එ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත්කෙක් දස දිනක් පිළිසන් ද, එ ඇවැත් අගයෙන් සමෝධාන පරිවාසය සහන යදි. සඛස තෙම මේ නම් මහණනට යම් ඇවැත්කෙක් දසදිනක් පිළිසන් ද, ඒ ඇවැත් අගයෙන් සමෝධානපරිවාසය දෙයි. මේ නම් ඇති මහණනට ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත්කෙක් දසදිනක් පිළිසන් ද, ඒ ඇවැත් අගයෙන් සමෝධානපරිවාසය යම් ආයුෂ්මතකුට අතිමත නම්, හෙ තෙම නිහඬ වේවා. යමකුට අනභිමත නම් හෙ තෙම කියවා

දෙවනුව මේ කරුණ කියමි ... තෙවනුව මේ කරුණ කියමි ...

සඛසයා විසින් මෙතම් මහණනට ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත්කෙක් දසදිනක් පිළිසන් ද, ඒ ඇවැත් අගයෙන් (ප්‍රමාණයෙන්) සමෝධාන පරිවාසය දෙන ලදී. සඛසයාට එය විසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මේ කරුණ මෙසේ පිළිගනිමි”

අගනාමයෝගීන් පරිවාසය නිමි.

චිරපච්චිව්ඡන්තාඅග්‍යන්‍යමොධානපරිව්‍යාසො

1. තෙන ඛො පන සමගේන අඤ්ඤානරේ භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතතිසො ආපනො හොති: එකා ආපතති එකාහපච්චිව්ඡන්තා, දො ආපතතිනො දභිහපච්චිව්ඡන්තාසො, තිසසො ආපතතිසො තිහපච්චිව්ඡන්තාසො, චතසසො ආපතතිසො චතුහපච්චිව්ඡන්තාසො, පඤ්ච ආපතතිසො පඤ්චාහ-පච්චිව්ඡන්තාසො, ඡආපතතිසො ඡාහපච්චිව්ඡන්තාසො, සතත ආපතතිසො සතතාහපච්චිව්ඡන්තාසො, අච්චි ආපතතිනො අච්චිහපච්චිව්ඡන්තාසො, නච ආපතතිසො නචාහපච්චිව්ඡන්තාසො, දස ආපතතිසො දසාහපච්චිව්ඡන්තාසො.

2. සො භික්ඛුනා ආරොචෙසි: අහං ආවුසො සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතතිනො ආපජ්ජිං. එකා ආපතති එකාහපච්චිව්ඡන්තා -පෙ- දස ආපතතිසො දසාහපච්චිව්ඡන්තාසො. කථං භු ඛො මයා පච්චිපජ්ජිතබ්බනති? හගචතො එතමන්ථා ආනරචෙසු. “තෙන හි භික්ඛවෙ සඛෙසා තසා භික්ඛුනො නාහං ආපතතිනං යා ආපතතිනො සබ්බචිරපච්චිව්ඡන්තානො නාහං අග්‍යන්‍ය සමොධානපරිව්‍යාසං දෙදු. එවං ච පන භික්ඛනෙව දුතඤ්ඤා: තෙන හික්ඛවෙ භික්ඛුනා සඛ්ඤා උපසඛකමිනා එකංසං උත්තරසඛ්ඤා කරිනා -පෙ- එවමස්ස චචතිනො: අහං හනෙන සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතතිනො ආපජ්ජිං. එකා ආපතති එකාහපච්චිව්ඡන්තා -පෙ- දස ආපතතිසො දසාහ-පච්චිව්ඡන්තාසො. සො’හං හනෙන සඛ්ඤං නාහං ආපතතිනං යා ආපතතිසො සබ්බචිරපච්චිව්ඡන්තානො නාහං අග්‍යන්‍ය සමොධානපරිව්‍යාසං යාචාමි”ති, දුතියමපි යාචිතඤ්ඤා -පෙ- තතියමපි යාචිතඤ්ඤා -පෙ-.

3. ව්‍යතෙනන භික්ඛුනා පච්චිලෙත සඛෙසා ඤ්ඤපෙතඤ්ඤා:

“සුඤ්ඤානු මෙ හනෙන සඛෙසා අයං ඉන්ද්‍රිනාමො භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතතිසො ආපජ්ජි. එකා ආපතති එකාහපච්චිව්ඡන්තා -පෙ- දස ආපතතිනො දසාහපච්චිව්ඡන්තාසො. සො සඛ්ඤං නාහං ආපතතිනං යා ආපතතිසො සබ්බචිරපච්චිව්ඡන්තානො නාහං අග්‍යන්‍ය සමොධානපරිව්‍යාසං යාචති. යදි සඛ්ඤස්ස පතකකල්ලං, සඛෙසා ඉන්ද්‍රිනාමස්ස භික්ඛුනො නාහං ආපතතිනං යා ආපතතිනො සබ්බචිරපච්චිව්ඡන්තානො නාහං අග්‍යන්‍ය සමොධානපරිව්‍යාසං දෙදෙස. එසා ඤ්ඤති.

සුඤ්ඤානු මෙ හනෙන සඛෙසා අයං ඉන්ද්‍රිනාමො භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතතිසො ආපජ්ජි එකා ආපතති එකාහපච්චිව්ඡන්තා -පෙ- දස ආපතතිනො දසාහපච්චිව්ඡන්තාසො.¹ සො සඛ්ඤං නාහං ආපතතිනං යා ආපතතිසො සබ්බචිරපච්චිව්ඡන්තානො, නාහං අග්‍යන්‍ය සමොධානපරිව්‍යාසං යාචති.

1 පච්චිව්ඡන්තා - සිඛු

චිරපච්චජනනඅගසසමොධාන පිරිවෙස

1. එ සමසගති එක්තරු මහණෙක් බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණියේ ය. එක් ඇවැත්තෙක් එක් දිනක් පිළිසන් ය. දෙ ඇවැත්තෙක් දෙදිනක් පිළිසන් ය. තුන් ඇවැත්තෙක් තෙදිනක් පිළිසන් ය. සිවු ඇවැත්තෙක් සිවු දිනක් පිළිසන් ය. ඇවැත් පහෙක් පස් දිනක් පිළිසන් ය. ඇවැත් සහසක් සදිනක් පිළිසන් ය. ඇවැත් ඇවැත් සතෙක් සන් දිනක් පිළිසන් ය. ඇවැත් අවෙක් අට දිනක් පිළිසන් ය. ඇවැත් නවසෙස් නව දිනක් පිළිසන් ය. ඇවැත් දහසෙස් දස දිනක් පිළිසන් ය.

2. හෙ තෙම “ඇවැත්නි, මම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණියෙමි. එක් ඇවැත්තෙක් එක් දිනක් පිළිසන් ය... ඇවැත් දහසෙස් දසදිනක් පිළිසන් ය. මා විසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු ද?” යි මහණනුතට කී ය. ඔහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලක. “මහණෙනි, එසේ නම් සඛස තෙමේ ඒ මහණකට ඒ ඇවැත් අතුරෙන් හැමට වැඩිකල් පිළිසන් යම් ඇවැත්හු වෙද්ද, ඒ ඇවැත්වල අගයෙන් සමොධාන-පිරිවෙස දේවා. මහණෙනි, සමොධානපිරිවෙස මෙසේ දිය යුතු: මහණෙනි, ඒ මහණ විසින්, සඛසයා වෙත එලැබී උතුරුසහ එකස් කොට පෙරෙවැ... මෙසේ කිය යුතු: “වහන්ස, මම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවන් මි. එක් ඇවැත්තෙක් එක් දිනක් පිළිසන් ය... දස ඇවැත්තෙක් දසදිනක් පිළිසන් ය. වහන්ස, ඒ මම ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත්හු හැමට වැඩිකල් පිළිසන් වූහු ද, ඒ අපනතින්ගේ අගයෙන් සමොධානපරිවාසය සඛසයා යදිමි” යනු යි. දෙවනුත් යැදිය යුතු: ... තෙවනුත් යැදිය යුතු.

3. ව්‍යකත ප්‍රතිබල මහණකු විසින් සඛසයා මෙසේ දැන්විය යුතු: “වහන්ස, සඛස තෙම මාගේ වචනය අසාවා මෙ නම් ඇති මේ භික්ෂු තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවන් ය. එක් ඇවැත්තෙක් එක් දිනක් පිළිසන් ය.. දස ඇවැත්තෙක් දසදිනක් පිළිසන් ය. හෙ තෙම ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත් හැමට වැඩිකල් පිළිසන් ද, ඒ අපනතින්ගේ අගයෙන් සමොධානපරිවාසය සඛසයා යදිමි. ඉදින් කමීය සඛසයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ නම්, සඛස තෙමේ මෙ නම් භික්ෂුහට ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත් හැමට වැඩිකල් පිළිසන් ද, ඒ අපනතින්ගේ අගයෙන් සමොධාන පරිවාසය දෙන්නේ ය. මේ ඥපතිය ය.

වහන්ස, සඛස තෙම මාගේ වචනය අසාවා. මේ නම් ඇති මේ මේ භික්ෂු තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවන් ය. එක් ඇවැත්තෙක් එක් දිනක් පිළිසන් ය... දස ඇවැත්තෙක් දස දිනක් පිළිසන් ය. හෙ තෙම ඒ ඇවැත් අතුරෙන් යම් ඇවැත් හැමට වැඩිකල් පිළිසන් ද, ඒ අපනතින්ගේ අගයෙන් සමොධානපරිවාසය යදිමි. -

සත්ඛා: ඉභ්භතාමිසං භික්ඛුනො තාසං ආපනතිතා යා ආපනතිසො සබ්බවීරපට්ඨි ව්ඡන්තා යො, තාසං අග්ගෙත සමොධාන පරිවාසං දෙනි. යසා- යත්තො ඛමිති ඉභ්භතාමිසං භික්ඛුනො තාසං ආපනතිතං යා ආපනතිතො සබ්බවීරපට්ඨි ව්ඡන්තායො, තාසං අග්ගෙත සමොධානපරිවාසං දුතං, සො භුණ්හංසං. යසං නක්ඛමිති, සො භාලෙසං දුතියමිති ඵතමිත්ථං වදාමි -පෙ- තනිඤමිති ඵතමිත්ථං වදාමි -පෙ-.

දිනො සත්ඛාන ඉභ්භතාමිසං භික්ඛුනො තාසං ආපනතිතං යා ආපනතිතො සබ්බවීරපට්ඨි ව්ඡන්තායො, තාසං අග්ගෙත සමොධානපරිවාසො. ඛමිති සත්ඛංසං. තසා භුණ්හි. ඵවමෙතං ධාරයාමි”ති

අග්ගසමොධානං නිවේදනං.

දොමාසපරිවාසො

1. තෙන ඛො පන සමයෙන අඤ්ඤතරො භික්ඛු දො සත්ඛාදිසෙසා ආපනතිතො ආපනො හොති දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තායො. තස්ස ඵතදහොසි: අහං ඛො දො සත්ඛාදිසෙසා ආපනතිතො ආපජ්ජිං දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තායො. යනුනාහං සත්ඛං ඵකිස්සා ආපනතිතො දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තාය දොමාස- පරිවාසං යාවෙය්‍යන්ති. සො සත්ඛං ඵකිස්සා ආපනතිතො දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තාය දොමාසපරිවාසං යාමි. තස්ස සත්ඛා ඵකිස්සා ආපනතිතො දොමාස- පට්ඨි ව්ඡන්තාය දොමාසපරිවාසං අදාසි. තස්ස පරිවසනාසං ලජ්ජධමො ඛක්කමි: අහං ඛො දො සත්ඛාදිසෙසා ආපනතිතො ආපජ්ජිං දොමාස- පට්ඨි ව්ඡන්තායො. තස්ස මෙ ඵතදහොසි: “අහං ඛො දො සත්ඛාදිසෙසා ආපනතිතො ආපජ්ජිං දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තායො. යනුනාහං සත්ඛං ඵකිස්සා ආපනතිතො දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තාය දොමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යන්ති. සො’හං සත්ඛං ඵකිස්සා ආපනතිතො දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තාය දොමාසපරිවාසං යාමි. තස්ස මෙ සත්ඛා ඵකිස්සා ආපනතිතො දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තාය දොමාසපරිවාසං අදාසි. තස්ස පරිවසනාසං ලජ්ජධමො ඛක්කමි: යනුනාහං සත්ඛං ඉතරිස්සාපි ආපනතිතො දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තාය දොමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යන්ති.

2. තො භික්ඛුනා ආරොවෙසි: අහං ආවුසො දො සත්ඛාදිසෙසා ආපනතිතො ආපජ්ජිං දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තායො තස්ස මෙ ඵතදහොසි: අහං ඛො දො සත්ඛාදිසෙසා ආපනතිතො ආපජ්ජිං දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තායො. යනුනාහං සත්ඛං ඵකිස්සා ආපනතිතො දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තාය දොමාස- පරිවාසං යාවෙය්‍යන්ති සො’හං සත්ඛං ඵකිස්සා ආපනතිතො දොමාස- පට්ඨි ව්ඡන්තාය දොමාසපරිවාසං යාමි. තස්ස මෙ සත්ඛා ඵකිස්සා ආපනතිතො දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තාය දොමාසපරිවාසං අදාසි. තස්ස මෙ පරිවසනාසං ලජ්ජධමො ඛක්කමි: අහං ඛො දො සත්ඛාදිසෙසා ආපනතිතො ආපජ්ජිං දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තායො. තස්ස මෙ ඵතදහොසි: අහං ඛො දො සත්ඛාදිසෙසා ආපනතිතො ආපජ්ජිං දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තායො. යනුනාහං සත්ඛං ඵකිස්සා ආපනතිතො දොමාසපට්ඨි ව්ඡන්තාය දොමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යන්ති.

සඵඵ තෙම මෙ නම භික්ඵඵඵ ඵ ආඵඵඵ අඵරෙත් යම ආඵඵඵ භෑමඵ ඵඵඵඵඵ පිඵ්ඵන් ද, ඵ ආඵඵඵඵඵඵ අඵඵඵඵ සමාඵඵඵඵඵඵඵ දෙඵ. යම ආඵඵඵඵඵ මෙ නම ආඵඵ භික්ඵඵඵ ඵ ආඵඵඵ අඵරෙත් යම ආඵඵඵඵ භෑමඵ ඵඵඵඵඵ ඵඵඵඵඵ ද ඵ ආඵඵඵඵඵඵ අඵඵඵඵ සමාඵඵඵඵඵඵඵ පරිඵඵඵඵඵඵ දිම අඵඵඵ නම, හෙ තෙම නිඵඵ ඵඵඵ. යමඵඵ අඵඵඵඵ නම හෙ තෙම කිඵඵඵ.

දෙඵඵඵ මෙ කරුඵ කිඵමි . . . තෙඵඵඵ මෙ කරුඵ කිඵමි ...

සඵඵඵඵ පිඵඵ මෙ නම ආඵඵ භික්ඵඵඵ ඵ ආඵඵඵ අඵරෙත් යම ආඵඵඵඵ භෑමඵ ඵඵඵඵඵ ඵඵඵඵඵ ද, ඵ ආඵඵඵඵඵඵ අඵඵඵඵ සමාඵඵඵඵඵඵඵඵ දෙන ඵඵ. සඵඵඵඵඵ ඵඵ අඵඵඵඵ. ඵඵඵඵඵ නිඵඵඵ. මෙ කරුඵ මෙඵ දරමි (පිඵ්ඵඵඵ).

අඵඵඵඵඵඵඵඵඵ නිමි.

දෙමඵ පිරිඵඵඵ

1. ඵ කල්ඵ ඵක්ඵරු මඵඵඵඵ දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ සඵඵඵඵඵ ආඵඵඵ දෙකකඵ පෑමඵඵඵඵ. ඵ භික්ඵඵඵ “මම ඵනාඵ දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ සඵඵඵඵඵ ආඵඵඵ දෙකකඵ පෑමඵඵඵඵ මම දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ ඵක් ආඵඵඵඵඵ දෙමඵ පිරිඵඵඵඵ සඵඵඵඵ යදිත්තෙම නම යෙඵඵඵ”යි මෙ සිත ඵඵ. හෙ තෙම දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ ඵක් ආඵඵඵඵඵ දෙමඵ පිරිඵඵඵඵ සඵඵඵ යදි ය. සඵඵ තෙම ඵ භික්ඵඵඵ දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ ඵක් ආඵඵඵඵඵ දෙමඵ පිරිඵඵඵඵ දුත පිරිඵඵඵ පුරඵ ඵඵඵ ඵඵඵඵඵ පඵඵඵඵ: “මම ඵනාඵ දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ සඵඵඵඵඵ ආඵඵඵ දෙකකඵ පෑමඵඵඵඵ. ඵ මඵ - මම දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ ඵක් ආඵඵඵඵඵ දෙමඵ පිරිඵඵඵඵ සඵඵඵඵ යදිත්තෙම නම යෙඵඵඵයි මෙ සිත ඵඵ. ඵ මම දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ ඵක් ආඵඵඵඵඵ දෙමඵ පිරිඵඵඵඵ සඵඵඵඵ - ගන් ඉල්ලිමි. සඵඵ තෙම දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ ඵක් ආඵඵඵඵඵ දෙමඵ පිරිඵඵඵඵ ඵ මඵ දුත්තේ ය. පිරිඵඵඵ පුරඵ මඵ - මම දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ අන් ආඵඵඵඵ ද දෙමඵ පිරිඵඵඵඵ සඵඵඵඵ යදිත්තෙම නම යෙඵඵඵ”යි ඵඵඵඵඵ පඵඵඵඵ.

2. ඵ භික්ඵඵ තෙම භික්ඵඵඵඵ මෙඵ කිඵ. “ආඵඵඵ, මම දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ සඵඵඵඵඵ ආඵඵඵ දෙකකඵ පෑමඵඵඵඵ. ඵ මඵ ‘මම ඵනාඵ දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ සඵඵඵඵඵ ආඵඵඵ දෙකකඵ පෑමඵඵඵඵ. ඵ මම දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ ඵක් ආඵඵඵඵඵ දෙමඵ පිරිඵඵඵඵ සඵඵඵඵ යදිත්තෙම නම යෙඵඵඵයි මෙ සිත ඵඵ. ඵ මම දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ ඵක් ආඵඵඵඵඵ දෙමඵ - පිරිඵඵඵ සඵඵඵඵ යදිමි. ඵ මඵ සඵඵ තෙම දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ ඵක් ආඵඵඵඵඵ දෙමඵ පිරිඵඵඵඵ දුත. පිරිඵඵඵ පුරඵ ඵ මඵ ‘මම ඵනාඵ දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ සඵඵඵඵඵ ආඵඵඵ දෙකකඵ පෑමඵඵඵඵ’යි ඵඵඵඵඵ පඵඵඵඵ. මම දෙමඵ පිඵ්ඵඵඵ ඵ ඵක් ආඵඵඵඵඵ දෙමඵ පිරිඵඵඵඵ සඵඵඵඵ යදිත්තෙම නම යෙඵඵඵයි මෙ සිත ඵඵ. -

සො'හං සංඝං එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාසපරිවර්තනාය දොමාස-
පරිවාසං යාචිං. තස්ස මෙ සඛෙසා එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාසපරිවර්තනාය
දොමාසපරිවාසං අදාසි. තස්ස මෙ පරිවර්තනාය ලජ්ඣධරමො ඔකකමි:
යනනුතානං සඛෙසං ඉතරිඤ්ඤාපි ආපනතියා දොමාසපරිවර්තනාය
දොමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යනති'. කථං හු ඛො මයා පටිපජ්ජිතබ්බනති?''

3 හගවනො එතමන්ථා ආරොචෙසුං. "හෙන හි භික්ඛලො සංඝො තස්ස
භික්ඛුනො ඉතරිඤ්ඤාපි ආපනතියා දොමාසපරිවර්තනාය දොමාසපරිවාසං
අදාසු. එවං ච පන භික්ඛලො දුතඛො: හෙන භික්ඛලො භික්ඛුනා සඛෙසං
උපසඛකමිනා එකංඝං උපතරාසඛො කරිනා පුබ්බාහං භික්ඛුනං පාදෙ
වජ්ඣිනා උකඤ්චිකං නිසීදිනා අඤ්ජිං පග්ගහෙනා එවමෙස වචනිතො: "අහං
භනත දො සංඝාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දොමාසපරිවර්තනායො.
තස්ස මෙ එතදනොසි: 'අහං ඛො දො සංඝාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං
දොමාසපරිවර්තනායො යනනුතානං සඛෙසං එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාස-
පරිවර්තනාය දොමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යනති.' සො'හං සඛෙසං එකිඤ්ඤා
ආපනතියා දොමාසපරිවර්තනාය දොමාසපරිවාසං යාචිං. තස්ස මෙ සඛෙසා
එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාස පරිවර්තනාය දොමාසපරිවාසං අදාසි. තස්ස
මෙ පරිවර්තනාය ලජ්ඣධරමො ඔකකමි:" 'අහං ඛො දො සංඝාදිසෙසා
ආපනතියො ආපජ්ජිං දොමාසපරිවර්තනායො' තස්ස මෙ එතදනොසි:
'අහං ඛො දො සංඝාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දොමාසපරිවර්තනායො.
යනනුතානං සඛෙසං එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාසපරිවර්තනාය දොමාස-
පරිවාසං යාවෙය්‍යනති.' සො'හං සඛෙසං එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාස-
පරිවර්තනාය දොමාසපරිවාසං යාචිං. තස්ස මෙ සඛෙසා එකිඤ්ඤා ආපනතියා
දොමාසපරිවර්තනාය දොමාසපරිවාසං අදාසි. තස්ස මෙ පරිවර්තනාය
ලජ්ඣධරමො ඔකකමි: යනනුතානං සඛෙසං ඉතරිඤ්ඤාපි ආපනතියා දොමාස-
පරිවර්තනාය දොමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යනති'. සො'හං සඛෙසං
ඉතරිඤ්ඤාපි ආපනතියා දොමාසපරිවර්තනාය දොමාසපරිවාසං යාචාමි''ති.
දුතියමපි යාවිතඛො. තතියමපි යාවිතඛො.

4 ව්‍යනෙනන භික්ඛුනා පටිබලෙන සඛෙසා සදාපෙතඛො:

"සුඤ්ඤා මෙ භනත සඛෙසා: අයං ඉපථනනාමො භික්ඛු දො සඛෙසා-
දිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දොමාසපරිවර්තනායො. තස්ස එතදනොසි:
"අහං ඛො දො සඛෙසාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දොමාසපරිවර්තනායො.
යනනුතානං සඛෙසං එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාසපරිවර්තනාය දොමාසපරිවාසං
යාවෙය්‍යනති.' සො සඛෙසා එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාසපරිවර්තනාය
දොමාසපරිවාසං යාචි. තස්ස සඛෙසා එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාසපරිවර්තනාය
දොමාසපරිවාසං අදාසි. තස්ස පරිවර්තනාය ලජ්ඣධරමො ඔකකමි:
'අහං ඛො දො සඛෙසාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දොමාසපරිවර්තනායො'
'තස්ස මෙ එතදනොසි: අහං ඛො දො සඛෙසාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං
දොමාසපරිවර්තනායො. යනනුතානං සඛෙසං එකිඤ්ඤා ආපනතියා
දොමාසපරිවර්තනාය දොමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යනති. සො'හං සඛෙසං
එකිඤ්ඤා ආපනතියා දොමාසපරිවර්තනාය දොමාසපරිවාසං යාචිං -

ඒ මම දෙමසක් පිළිසන් වූ එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස සබසයා යැදීම. ඒ මට සබස තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට ලජ්ජාවීම පහල විය: 'මම දෙමසක් පිළිසන් වූ අත් ඇවතකටත් දෙමස්පිරිවෙස සබසයා යදින්නෙමි නමි යෙහෙකි' සි. මා විසින් කෙසේ පිළිපාදිය යුතු දැ?සි.

3. ඔහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කළහ. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙය වදාල සේක: මහණෙනි, එසේ නම් සබස තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළිසන් වූ අතින් ඇවැතට ද දෙමස්පිරිවෙස දේවා. මහණෙනි, (ඒ දෙමස්පිරිවෙස ද) මෙසේ දිය යුතු: මහණෙනි, ඒ මහණ විසින් සබසයා වෙත එලැබී උතුරුසෙස එකස් කොට පෙරෙව වැඩි මහළු භික්ෂුන්ගේ පා වැද උනකුටුක ව හිඳ ඇදීම් බැඳ, මෙසේ කිය යුතු: 'වහන්ස, මම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඒ මට 'මම වනාහි දෙමසක් පිළිසන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් එක් ඇවැතකට දෙමසක් පිරිවෙස යදින්නෙමි නමි යෙහෙකැ' සි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළිසන් එක් ඇවැතකට දෙමසක් පිරිවෙස සබසයා යැදීම සබස තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ එක් ඇවැතකට දෙමසක් පිරිවෙස ඒ මට දුන. පිරිවෙස් වසන ඒ මට 'මම වනාහි දෙමසක් පිළිසන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි සි ලජ්ජාවීම පහල විය'. ඒ මට මේ සිත විය: 'මම දෙමසක් පිළිසන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඒ මම දෙමසක් පිළිසන් එක් ඇවැතකට දෙමසක් පිරිවෙස සබසයා යදින්නෙමි නමි යෙහෙකැ' සි. ඒ මම දෙමසක් පිළිසන් එක් ඇවැතකට දෙමස්-පිරිවෙස සබසයා යැදීම. සබස තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස ඒ මට දුන පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට 'මම දෙමසක පිළිසන් ඉතිරි ඇවැතටත් දෙමස් පිරිවෙස සබසයා යදින්නෙමි නමි යෙහෙකැ'සි ලජ්ජාවීම පහල විය. වහන්ස, ඒ මම දෙමසක් පිළිසන් ඉතිරි ඇවැතටත් දෙමස්පිරිවෙස සබසයා යදීම'සි දෙවනුව යැදිය යුතු හෙවනුව යැදිය යුතු.

4. ව්‍යකත ප්‍රතිබල මහණකු විසින් සබසයා දැන්විය යුතු:

"වහන්ස, සබස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. මේ නමි භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. ඒ භික්ෂුහට 'මම වනාහි දෙමසක් පිළිසන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් එක් ඇවැතකට දෙමසක් පිරිවෙස සබසයා යදින්නෙමි නමි යෙහෙකැ'සි මේ සිත විය. හේ දෙමසක් පිළිසන් එක් ඇවැතකට දෙමසක් පිරිවෙස සබසයා යැදී ය. සබස තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස ඔහුට දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ භික්ෂුහට 'මම වනාහි දෙමසක් පිළිසන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි'සි ලජ්ජාවීම පහල විය. ඒ මට 'මම වනාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් වූ එක් ඇවැතකට දෙමස් පිරිවෙස යදින්නෙමි නමි යෙහෙකි' සි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළිසන් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස සබසයා යැදීම. -

සභා මේ සභාවේ එකිනෙකා ආපනතිය දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනා දෙසි. තසා මේ පරිවර්තනාය ලජ්ජාවලමා ඔකකමි: 'යනුකානං සභං ඉතිරියාපි ආපනතියා දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනා යාවෙය්‍යනති'. සො සභං ඉතිරියාපි ආපනතියා දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනා යාවති ඥේ සභස්ස පනතකලං සභස්ස ඉතිරියාමස්ස භික්ඛුනො ඉතිරියාපි ආපනතියා දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනා දදෙය්‍ය එසා ඤනති.

සුභාසු මේ සභාවේ සභාව : අනං ඉතිරියාමො භික්ඛු දේශනාපරිවර්තනාය ආපනතියා ආපජ්ජි දේශනාපරිවර්තනායො. තසා එතදනොසි: 'අනං ඛො දේශනාපරිවර්තනාය ආපනතියා ආපජ්ජි දේශනාපරිවර්තනායො. යනුකානං සභං එකිනෙකා ආපනතියා දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනා යාවෙය්‍යනති'. සො සභං එකිනෙකා ආපනතියා දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනා යාවි. තසා සභාවේ එකිනෙකා ආපනතියා දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනා දෙසි. තසා පරිවර්තනාය ලජ්ජාවලමා ඔකකමි: 'අනං ඛො දේශනාපරිවර්තනාය ආපනතියා ආපජ්ජි දේශනාපරිවර්තනායො'. තසා මේ එතදනොසි: 'අනං ඛො දේශනාපරිවර්තනාය ආපනතියා ආපජ්ජි දේශනාපරිවර්තනායො. යනුකානං සභං එකිනෙකා ආපනතියා දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනා යාවෙය්‍යනති'. සො'නං සභං එකිනෙකා ආපනතියා දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනා යාවි. තසා මේ සභාවේ එකිනෙකා ආපනතියා දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනා දෙසි. තසා මේ පරිවර්තනාය ලජ්ජාවලමා ඔකකමි: 'යනුකානං සභං ඉතිරියාපි ආපනතියා දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනා යාවෙය්‍යනති'. සො සභං ඉතිරියාපි ආපනතියා දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනා යාවති සභස්ස ඉතිරියාමස්ස භික්ඛුනො ඉතිරියාපි ආපනතියා දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනා දෙති. යස්සායසමනො ඛමති ඉතිරියාමස්ස භික්ඛුනො ඉතිරියාපි ආපනතියා දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනාය දෙති. සො භුණ්හස්ස යස්ස නකඛමති, සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමන්ථං වදාමි - 33 - තතියමපි එතමන්ථං වදාමි - 33 -.

දිනෙකා සභාවේ ඉතිරියාමස්ස භික්ඛුනො ඉතිරියාපි ආපනතියා දේශනාපරිවර්තනාය දේශනාපරිවර්තනායො. ඛමති සභස්ස. තසා භුණ්හි එවමෙතං ධාරයාමි'ති.

තෙන භික්ඛුවො භික්ඛුනො තදුපාදය දේශනා පරිවර්තනායො.

සබ්බ තෙමේ ඒ මට දෙමසක් පිළියත් එක් ඇවැතකට දෙමස් පිරිවෙස දුන්නේ ය. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට 'මම දෙමසක් පිළියත් අතින් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස සබ්බයා යදින්නෙමි නම් යෙහෙකා'යි උප්ඛ්ඛය පහල විය නෙතෙම දෙමසක් පිළියත් අතින් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස සබ්බයා යදිති. ඉදින් සබ්බයාට පැමිණිකල් ඇත්තේ නම්, සබ්බ තෙම මෙ නම් භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියත් අතින් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස දෙන්නේ ය. මේ ඥාපනිය යි.

ව්‍යාන්ත, සබ්බ තෙමේ මාගේ වචනක අසාවා: මෙ නම් මේ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිළියත් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. ඒ භික්ෂුහට 'මම දෙමසක් පිළියත් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළියත් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස යදින්නෙමි නම් යෙහෙකා'යි මේ සිත විය. ඒ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිළියත් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස සබ්බයා යදි ය. සබ්බ තෙමේ දෙමසක් පිළියත් එක් ඇවැතකට දෙමස් පිරිවෙස ඒ භික්ෂුහට දුන පිරිවෙස් පුරණ ඒ මහණකට 'මම ව්‍යාභි දෙමසක් පිළියත් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි'යි උප්ඛ්ඛය පහලවිය. ඒ මට 'මම දෙමසක් පිළියත් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළියත් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස යදින්නෙමි යෙහෙකා' යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළියත් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස සබ්බයා යදිමි. ඒ මට සබ්බ තෙමේ දෙමසක් පිළියත් එක් ඇවැතකට දෙමස්පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් වනන ඒ මට 'මම දෙමසක් පිළියත් අතින් ඇවැතටත් දෙමස් පිරිවෙස පිරිවෙස සබ්බයා යදින්නෙමි නම් යෙහෙකා'යි උප්ඛ්ඛය පහල විය. ඒ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිළියත් අතින් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස සබ්බයා යදිති. සබ්බ තෙමේ මෙ නම් භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියත් අතින් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස දෙයි. මෙ නම් භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියත් අතින් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස දීම යම් ආශුමනිකානුට අනිමිත නම්, හෙ තෙම නිකම වේවා. යමනුට අනනිමිත නම්, හෙ තෙම කියාවා.

දෙවනුත් මේ කරුණ කියමි ... තෙවනුත් මේ කරුණ කියමි.

සබ්බයා විසින් මෙ නම් ඇති භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියත් වූ අතින් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස දෙන උදී. සබ්බයාට එය අනිමිත යි. උහෙසින් නිකම ය. මේ කරුණ මෙසේ සලකමි" යි.

මහණනි, ඒ මහණ විසින් අතාරුචිත ඒ අතින් ඇවැත මුල් කොට දෙමසක් පිරිවෙස පිරිය පුභු

දෙවමාසපරිවසිතබ්බපිටි

1. ඉඛ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති දොමාසපට්ඨන්තායො. තස්ස එවං හොති: “අහං ඛො දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං දොමාසපට්ඨන්තායො. යනන්තූතාහං සඛ්ඤං එකිස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං යාවෙය්‍යන්ති”. සො සඛ්ඤං එකිස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං යාවති. තස්ස සඛ්ඤා එකිස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං දෙති. තස්ස පරිවසන්තස්ස ලජ්ජධමෙමා ඔක්කමිති:¹ ‘අහං ඛො දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං දොමාසපට්ඨන්තායො. තස්ස මෙ එතද්දොසි: “අහං ඛො දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං දොමාසපට්ඨන්තායො. යනන්තූතාහං සඛ්ඤං එකිස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං යාවෙය්‍යන්ති.” සො’හං සඛ්ඤං එකිස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං යාවිං. තස්ස මෙ සඛ්ඤා එකිස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං දදුසි. තස්ස මෙ පරිවසන්තස්ස ලජ්ජධමෙමා ඔක්කමි: යනන්තූතාහං සඛ්ඤං ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය යාවෙය්‍යන්ති”. සො සඛ්ඤං ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං යාවති. තස්ස සඛ්ඤා ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං දෙති තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා තදුපාදාය දොමාසා පරිවසිතබ්බා

2. ඉඛ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති දොමාසපට්ඨන්තායො. එකං ආපනතීං ජානාති. එකං ආපනතීං න ජානාති. සො සඛ්ඤං යං ආපනතීං ජානාති තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං යාවති. තස්ස සඛ්ඤා තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං දෙති. සො පරිවසන්තො ඉතරමි ආපනතීං ජානාති. තස්ස එවං හොති: “අහං ඛො දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං දොමාසපට්ඨන්තායො. එකං ආපනතීං ජානීං, එකං ආපනතීං න ජානීං. සො’හං සඛ්ඤං යං ආපනතීං ජානීං, තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං යාවිං. තස්ස මෙ සඛ්ඤා තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං දදුසි. සො’හං පරිවසන්තො ඉතරමි ආපනතීං ජානාති - යනන්තූතාහං සඛ්ඤං ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨවාසං යාවෙය්‍යන්ති”. සො සඛ්ඤං ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං යාවති. තස්ස සඛ්ඤා ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං දෙති. තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා තදුපාදාය දොමාසා පරිවසිතබ්බා.

3. ඉඛ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති දොමාසපට්ඨන්තායො. එකං ආපනතීං සරති. එකං ආපනතීං තස්සරති. සො සඛ්ඤං යං ආපනතීං සරති තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං යාවති. තස්ස සඛ්ඤා තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපට්ඨවාසං දෙති.

1. ඔක්කමි, මෙසං.

දෙමස්පිරිවෙස් පිරිසයුතු සැටි

1. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. ඒ භික්ෂුහට “මම වනාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් වූ එක් ඇවැත්කට දෙමස්පිරිවෙස යදින්තෙමි නම් යෙහෙකැ”යි මේ සිත විය. ඒ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ එක් ඇවැත්කට දෙමස්පිරිවෙස සංකයාගෙන් යදිසි. සංක තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළිසන් එක් ඇවැත්කට දෙමස්පිරිවෙස දෙයි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ භික්ෂුහට “මම වනාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි”යි ලජ්ජධර්මය උපදිසි. - ඒ මට ‘මම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඉදින් මම දෙමසක් පිළිසන් වූ එක් ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස සංකයා යදින්තෙමි නම් යෙහෙකැ’යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළිසන් වූ එක් ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස සංකයා යදිමි. ඒ මට සංක තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් එක් ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස දුනි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට ‘මම දෙමසක් පිළිසන් අතින් ඇවැත්කට දෙමස්පිරිවෙස සංකයා යදින්තෙමි යෙහෙකැ’යි ලජ්ජධර්මය පහල විය. ඒ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ අතෙක් ඇවැත්කට ද දෙමස් පිරිවෙස සංකයා යදිසි. සංක තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළිසන් අතෙක් ඇවැත්කට ද දෙමස් පිරිවෙස දෙයි. මහණෙනි ඒ මහණ විසින් (අනාර්යචර) ඒ ඇවැත් නිමිති කොට දෙමසක් පිරිවෙස පිරිසයුතු.

2. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. එක් ඇවැත්කට දැනී එක් ඇවැත්කට නොදැනී. හෙ තෙමේ යම් ඇවැත්කට දැනී ද, දෙමසක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස සංකයා යදිසි. සංක තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්කට දෙමසක් පිරිවෙස ඔහුට දෙයි. පිරිවෙස් පුරණ හෙ තෙමේ අතින් ඇවැත්කට ද දැනිසි. ඔහුට “මම වනාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. එක් ඇවැත්කට දැන සිටියෙමි. එක් ඇවැත්කට නොදැන සිටියෙමි. ඒ මම යම් ඇවැත්කට දැන සිටියෙමි ද, දෙමසක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස සංකයා යදිමි. සංක තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස ඒ මට දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මම අතින් ඇවැත්කට ද දැනිමි. - මම දෙමසක් පිළිසන් වූ අතින් ඇවැත්කට ද දෙමසක් පිරිවෙස සංකයා යදින්තෙමි නම් යෙහෙකැ”යි මේ සිත වෙයි. ඒ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් අතින් ඇවැත්කට ද දෙමස් පිරිවෙස සංකයා යදිසි. සංක තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළිසන් අතින් ඇවැත්කට ද දෙමස් පිරිවෙස දෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ විසින් (පසු ව දැන ගත්) ඒ ඇවැත් වූල් කොට දෙමසක් පිරිවෙස් විසිය යුතු ය.

3. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. (එසින්) එක් ඇවැත්කට සිති කරයි. දෙමසක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්කට පිරිවෙස සංකයා යදිසි. සංක තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළිසන් ඒ ඇවැත්කට දෙමස් පිරිවෙස දෙයි. -

සො පරිච්ඡනනො ඉතරමපි ආපනතීං සරතී. තස්ස ඵලං හොති: “අහං ඛො දො සඛකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දොමාසපට්ඨන්තායො. ඵකං ආපනතීං සරිං. ඵකා ආපනතීං නස්සරිං. සො’හං සඛකං යං ආපනතීං සරිං තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපරිච්චාසං යාපිං. තස්ස මෙ සඛෙසා තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපරිච්චාසං අදුසි. සො’හං පරිච්ඡනනො ඉතරමපි ආපනතීං සරාමී. සනඤ්ඤාතාහං සඛකං ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපරිච්චාසං යාචෙය්‍යන්ති”. සො සඛකං ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපරිච්චාසං යාචති. තස්ස සඛෙසා ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපරිච්චාසං දෙති. තෙන භීකඛවෙ භීකඤ්ඤා තදුපාදාය දො මාසා පරිච්ඡිතඛඛා.

4. ඉධ පන භීකඛවෙ භීකඤ්ඤා දො සඛකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති දොමාසපට්ඨන්තායො. ඵකාය ආපනතියා නිබ්බමතිස්සො ඵකාය ආපනතියා වෙමතිස්සො. සො සඛකං යාය ආපනතියා නිබ්බමතිස්සො තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපරිච්චාසං යාචති. තස්ස සඛෙසා තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපරිච්චාසං දෙති. සො පරිච්ඡනනො ඉතරිස්සාපි ආපනතීං නිබ්බමතිස්සො හොති. තස්ස ඵලං හොති: “අහං ඛො දො සඛකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දොමාසපට්ඨන්තායො. ඵකාය ආපනතියා වෙමතිස්සො ඵකාය ආපනතියා නිබ්බමතිස්සො. සො’හං සඛකං යාය ආපනතියා නිබ්බමතිස්සො තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපරිච්චාසං යාපිං. තස්ස මෙ සඛෙසා තස්සා ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපරිච්චාසං අදුසි. සො’හං පරිච්ඡනනො ඉතරිස්සාපි ආපනතීං නිබ්බමතිස්සො. සනඤ්ඤාතාහං සඛකං ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපරිච්චාසං යාචෙය්‍යන්ති.” සො සඛකං ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපරිච්චාසං යාචති. තස්ස සඛෙසා ඉතරිස්සාපි ආපනතියා දොමාසපට්ඨන්තාය දොමාසපරිච්චාසං දෙති. තෙන භීකඛවෙ භීකඤ්ඤා තදුපාදාය දොමාසා පරිච්ඡිතඛඛා.

5. ඉධ පන භීකඛවෙ භීකඤ්ඤා දො සඛකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති දොමාසපට්ඨන්තායො. ඵකා ආපනතී ජාතං පට්ඨන්තා. ඵකා ආපනතී අජාතං පට්ඨන්තා. සො සඛකං තාසං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං දොමාසපරිච්චාසං යාචති. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං දොමාසපරිච්චාසං දෙති. -

පිරිවෙස් පුරණ ඒ භික්ෂු තෙම අනෙක් ඇවැත ද සිහි කරයි ඒ භික්ෂුහට “මම චතෘතී දෙමසක් පිටියක් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. (එසින්) එක් ඇවැතක් සිහි කලෙමි. එක් ඇවැතක් සිහි නො කෙලෙමි. ඒ මම යම් ඇවැතක් සිහි කලෙමි ද, දෙමසක් පිටියක් වූ ඒ ඇවැතට දෙමස් පිරිවෙස සබ්බසා යැදිමි. ඒ මට සබ්බ තෙමේ දෙමසක් පිටියක් ඒ ඇවැතට දෙමස්පිරිවෙස දුනි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මම අනෙක් ඇවැත ද සිහි කරමි. මම දෙමසක් පිටියක් වූ අනෙක් ඇවැතට ද දෙමස්පිරිවෙස සබ්බසා යදින්නෙමි තම යෙහෙකැ”යි මෙසේ සිතෙයි. ඒ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිටියක් වූ අනෙක් ඇවැතට ද දෙමස්පිරිවෙස සබ්බසා යදිසි. සබ්බ තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිටියක් වූ අනෙක් ඇවැතට ද දෙමස් පිරිවෙස දෙයි. මහණෙනි, ඒ භික්ෂු විසින් (පසු ව සිහි කල) ඒ ඇවැත භාරුණු කොට දෙමසක් පිරිවෙස පිරිස යුතු.

4. මහණෙනි, මේ ආසන්නයෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිටියක් වූ සහ-වෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. (එසින්) එක් ඇවැතක් පිටියකද විමති නැත්තේ ය. එක් ඇවැතක් පිටියකද විමති ඇත්තේ ය. ඒ භික්ෂු තෙමේ යම් ඇවැතෙක විමති නැත්තේ ද, දෙමසක් පිටියක් වූ ඒ ඇවැතට දෙමස් පිරිවෙස සබ්බසා යදිසි. සබ්බ තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිටියක් වූ ඒ ඇවැතට දෙමස්පිරිවෙස දෙයි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මහණ තෙම අතින් ඇවැතෙහි ද විමති නැත්තේ වෙයි. ඒ මහණහට “මම චතෘතී දෙමසක් පිටියක් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. එක් ඇවැතක් පිටියකද විමති අත්තෙමි. එක් ඇවැතක විමති නැත්තෙමි. ඒ මම යම් ඇවැතෙකෙහි විමති නැත්තෙමි ද, දෙමසක් පිටියක් වූ ඒ ඇවැතට දෙමසක් පිරිවෙස සබ්බසා යැදිමි. සබ්බ තෙමේ ඒ මට දෙමසක් පිටියක් ඒ ඇවැතට දෙමස්පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මම අතින් ඇවැතෙහි ද විමති නැත්තෙමි වීමි. ඒ මට මම දෙමසක් පිටියක් වූ අතින් ඇවැතට ද දෙමස්-පිරිවෙස සබ්බසා යදින්නෙමි තම යෙහෙකැ”යි මෙසේ සිතෙයි. ඒ මහණ තෙමේ දෙමසක් පිටියක් වූ අතින් ඇවැතට ද දෙමස්පිරිවෙස සබ්බසා යදිසි. සබ්බ තෙමේ දෙමසක් පිටියක් වූ අනෙක් ඇවැතට ද දෙමස්පිරිවෙස ඔහුට දෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ විසින් (පසු ව තිසාක වූ) ඒ ඇවැත මුල් කොට ගෙණ දෙමසක් පිරිවෙස් විසිය යුතු.

5. මහණෙනි, මේ ආසන්නයෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිටියක් වූ සහ-වෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. එක් ඇවැතෙක් දුන පිටියක් ය. එක් ඇවැතෙක් නොදුන පිටියක් ය. ඒ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිටියක් වූ ඒ ඇවැත්තට දෙමසක් පිරිවෙස සබ්බසා යදිසි. සබ්බ තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිටියක් වූ ඒ ඇවැත්තට දෙමස්පිරිවෙස දෙයි. -

තස්ස පරිවසනතස්ස අඤ්ඤා භික්ඛු ආගච්ඡති බහුසුඤ්ඤා ආගතාගමො ඛම්බනරු විනයධරො මානිකාධරො පඤ්ඤිතො ව්‍යතෙනා මෙධාවී ලජ්ජ කුකකුච්චකො සිකඛාකාමො. සො එවං වදෙති: කිං අයං ආවුසො භික්ඛු ආපනො? කිසසායං භික්ඛු පරිවසති? තී.

තෙ එවං වදන්ති: අයං ආවුසො භික්ඛු දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජි දොමාසපටිච්ඡන්තායො. එකා ආපතනී ජානංපටිච්ඡන්තා, එකා ආපතනී අජානංපටිච්ඡන්තා. සො සඛ්ඤං තාසං ආපතනීනං දොමාස පටිච්ඡන්තානං දොමාසපරිව්‍යාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපතනීනං දොමාසපටිච්ඡන්තානා දොමාසපරිව්‍යාසං අදුසි. තායො අයං ආවුසො භික්ඛු ආපනො. තාසානං භික්ඛු පරිවසති.

සො එවං වදෙති: “යායං ආවුසො ආපතනී ජානංපටිච්ඡන්තා, ඛම්බනං තස්සා ආපතනියා පරිව්‍යාසදුතං. ඛම්බනො රුහතී. යා ව ඛවායං ආවුසො ආපතනී අජානංපටිච්ඡන්තා අඛම්බනං තස්සා ආපතනියා පරිව්‍යාසදුතං. අඛම්බනො න රුහතී. එකිසසා ආවුසො ආපතනියා භික්ඛු මානතතාරහො”ති.

8. ඉධ පත භික්ඛවෙ භික්ඛු දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජනී දොමාසපටිච්ඡන්තායො. එකා ආපතනී සරමානපටිච්ඡන්තා එකා ආපතනී අසරමානපටිච්ඡන්තා. සො සඛ්ඤං තාසං ආපතනීනං දොමාසපටිච්ඡන්තානං දොමාසපරිව්‍යාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපතනීනං දොමාසපටිච්ඡන්තානං දොමාසපරිව්‍යාසං දෙති.

තස්ස පරිවසනතස්ස අඤ්ඤා භික්ඛු ආගච්ඡති බහුසුඤ්ඤා ආගතාගමො ඛම්බනරු විනයධරො මානිකාධරො පඤ්ඤිතො ව්‍යතෙනා මෙධාවී ලජ්ජ කුකකුච්චකො සිකඛාකාමො. සො එවං වදෙති: කිං අයං ආවුසො භික්ඛු ආපනො? කිසසායං භික්ඛු පරිවසති? තී.

තෙ එවං වදන්ති: අයං ආවුසො භික්ඛු දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජි දොමාසපටිච්ඡන්තායො. එකා ආපතනී සරමානපටිච්ඡන්තා. එකා ආපතනී අසරමානපටිච්ඡන්තා. සො සඛ්ඤං තාසං ආපතනීනං දොමාසපටිච්ඡන්තානං දොමාසපරිව්‍යාසං යාවි. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපතනීනං දොමාසපටිච්ඡන්තානං දොමාසපරිව්‍යාසං අදුසි තායො අයං ආවුසො භික්ඛු ආපනො. තාසායං භික්ඛු පරිවසති.

සො එවං වදෙති: “යායං ආවුසො ආපතනී සරමානපටිච්ඡන්තා ඛම්බනං තස්සා ආපතනියා පරිව්‍යාසදුතං. ඛම්බනො රුහතී. යා ව ඛවායං ආවුසො ආපතනී අසරමානපටිච්ඡන්තා අඛම්බනං තස්සා ආපතනියා පරිව්‍යාසදුතං. අඛම්බනො න රුහතී. එකිසසා ආවුසො ආපතනියා භික්ඛු මානතතාරහො”ති.

ඒ මහණ පිරිවෙස් පුරණ කල්හි බොහෝ ඇසු පිරු තැන් ඇති දන්තා ලද දීඝතිකායාදී ආගම ඇති සුත්‍රපිටකය දරන්නාවූ විනයපිටකය දරන්නාවූ උභයමානිකා දරන්නාවූ පණ්ඩිත වූ වාසන වූ නුවණ ඇති පවට පිළිකුල් කරණ සුදු වූ සුඵ වරදෙහි කුකුස් කරන්නාවූ ශික්ෂාකාමී (හික්ෂමනු කැමැත්තාවූ) මහණෙක් එහි ඒ භික්ෂු තෙමේ “ඇවැත්නි, මේ භික්ෂු කිනම් ඇවැතකට පැමිණියේ ද? මේ භික්ෂු කිනම් ඇවැතකට පිරිවෙස් පුරන්නේ ද?” යි මෙසේ කියයි.

“ඇවැත්නි, මේ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. එක් ඇවැතක් දැන පිළියන් ය. එක් ඇවැතක් නොදැන පිළියන් ය. ඒ මහණ දෙමසක් පිළියන් වූ ඒ ඇවැත්නට දෙමස්පිරිවෙස් සබ්බසා යැදී ය. සබ්බ තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඒ ඇවැත්වලට දෙමස්පිරිවෙස් දුත. ඇවැත්නි, මේ මහණ ඒ ඇවැත්නට පැමිණියේ ය. මේ මහණ ඒ ඇවැත්නට පිරිවෙස් පුරා යැ” යි ඔහු මෙසේ පිළිතුරු දෙත්.

ඒ භික්ෂු තෙමේ “ඇවැත්නි, යම් මේ ඇවැතක් දැන පිළියන් ද, ඒ ඇවැතට පිරිවෙස් දීම දැහැමි ය. දැහැමි බැවින් එය නිහිසි - භයදෙයි. ඇවැත්නි, යම් මේ ඇවැතක් නොදැන පිළියන් ද, ඒ ඇවැතට පිරිවෙස් දීම නොදැහැමි ය. නොදැහැමි බැවින් නොනැගෙයි. ඇවැත්නි, එක් ඇවැතකට භික්ෂු තෙමේ මානව ලාභිමට සුදුසු යැ” යි කියයි.

6. මහණෙහි, මේ ශාසනයෙහි භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ සහ වෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. (ඉන්) එක් ඇවැතක් සිහි කරමින් පිළියන් ය. එක් ඇවැතක් සිහි නොකරමින් පිළියන් ය. ඒ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ ඒ ඇවැත්නට දෙමස්පිරිවෙස් සබ්බසා යැදී සබ්බ තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියන් ඒ ඇවැත්නට දෙමස්පිරිවෙස් දෙයි.

ඒ මහණ පිරිවෙස් පුරණ කල්හි බොහෝ ඇසු පිරු තැන් ඇති, දන්තා ලද දීඝතිකායාදී ආගම ඇති, ඛමිය දරන්නාවූ, විනය දරන්නාවූ, අභිධම්මමානාකා නොහොත් උභයපාතිමොක්ඛයන් දරණ, පණ්ඩිත වූ වාසන වූ තුලනප්‍රඥ ඇති පවට පිළිකුල් කරණ, වරදට කුකුස් කරණ, ශික්ෂාකාමී අත් මහණෙක් එහි. ඒ භික්ෂු “ඇවැත්නි, මේ භික්ෂු තෙමේ කිනම් ඇවැතකට පැමිණියේ ද? මේ භික්ෂු තෙමේ කිනම් ඇවැතකට පිරිවෙස් පුරා ද?” යි මෙසේ අසයි.

ඒ භික්ෂුහු මෙසේ කියති: “ඇවැත්නි, මේ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. එක් ඇවැතක් සිහි කරමින් පිළියන් ය. එක් ඇවැතක් සිහි නොකරමින් පිළියන් ය. ඒ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ ඒ ආපනතිතට දෙමස්පිරිවෙස් සංඝසාගෙන් ඉල්ලී ය. සංඝ තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඒ ඇවැත්නට දෙමස්පිරිවෙස් දුත. ඇවැත්නි, මේ භික්ෂු තෙමේ ඒ ඇවැත්නට පැමිණියේ ය. මේ භික්ෂු තෙමේ ඒ ඇවැත්නට පිරිවෙස් පුරයි” යනුයි.

ඒ භික්ෂු තෙමේ මෙසේ කියයි: “ඇවැත්නි, යම් ඇවැතක් සිහි කරමින් පිළියන් ද, ඒ ඇවැතට පිරිවෙස් දීම දැහැමි ය. දැහැමි බැවින් භයදෙයි. ඇවැත්නි යම් මේ ඇවැතක් සිහි නොකරමින් පිළියන් ද ඒ ඇවැතට පිරිවෙස් දීම. නොදැහැමි ය. නොදැහැමි බැවින් නොභයදෙයි. ඇවැත්නි, එක් ඇවැතකට භික්ෂු තෙමේ මානව පිරිමට සුදුසු ය” (යනු යි).

7. ඉධ පත භික්‍ෂවෙ භික්‍ෂු දෝ සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති දෝමාසපට්චන්දනායො එකා ආපනති තිබ්බමනිකපට්චන්දනා එකා ආපනති වෙමනිකපට්චන්දනා. සො සමිකං තාසං ආපනතිනං දෝමාසපට්චන්දනානං දෝමාසපරිවාසං යාවති. තස්ස සමෙසා තාසං ආපනතිනං දෝමාසපට්චන්දනානං දෝමාසපරිවාසං දෙති.

තස්ස පරිවසනාසං අඤ්ඤා භික්‍ෂු ආගච්ඡති බහුසුභො ආගතාගමො ධම්මධරා විතසධරා මාතිකාධරා පණ්ණිනා වෘතතො මේධාච්ච ලජ්ජ කුසලවමකො සිකඛාකාමො. සො එවං වඳෙති: කිං අයං ආට්ටියො භික්‍ෂු ආපනො? කිංසායං භික්‍ෂු පරිවසති?ති.

තෙ එවං චදෙති: අයං ආට්ටියො භික්‍ෂු දෝ සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජ දෝමාසපට්චන්දනායො. එකා ආපනති තිබ්බමනිකපට්චන්දනා. එකා ආපනති වෙමනි වෙමනිකපට්චන්දනා. සො සමිකං තාසං ආපනතිනං දෝමාසපට්චන්දනානං දෝමාස පරිවාසං යාවි. තස්ස සමෙසා තාසං ආපනතිනං දෝමාසපට්චන්දනානං දෝමාසපරිවාසං අදාසි. තාසො අයං ආට්ටියො භික්‍ෂු ආපනො. තාසායං භික්‍ෂු පරිවසතිති.

සො එවං වඳෙති: යායං ආට්ටියො ආපනති තිබ්බමනිකපට්චන්දනා, ධම්මිකං තස්සා ආපනතියා පරිවාසදානං. ධම්මතතා රුහති. යා ච බවායං ආට්ටියො ආපනති වෙමනිකපට්චන්දනා, අධම්මිකං තස්සා ආපනතියා පරිවාසදානං. අධම්මතතා න රුහති. එකිංසා ආට්ටියො ආපනතියා භික්‍ෂු මාතසතාරහො'ති.

8. තෙන ඛො සමයෙන අඤ්ඤාතරො භික්‍ෂු දෝ සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපනො හොති දෝමාසපට්චන්දනායො. තස්ස එතදහොසි: "අහං ඛො දෝ සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං දෝමාසපට්චන්දනායො. "යනනුතානං සමිකං දභිනං ආපනතිනං දෝමාසපට්චන්දනානං එකමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යතති."

සො සමිකං දභිනං ආපනතිනං දෝමාසපට්චන්දනානං එකමාසපරිවාසං යාවි. තස්ස සමෙසා දභිනං. "ආපනතිනං දෝමාසපට්චන්දනානං එකමාසපරිවාසං අදාසි. තස්ස පරිවසනාසං ලජ්ජමමො බකකමි: "අහං ඛො දෝ සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං දෝමාසපට්චන්දනායො. යනනුතානං සමිකං දභිනං ආපනතිනං දෝමාසපට්චන්දනානං එකමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යතති. සො'හං සමිකා දභිනං ආපනතිනං දෝමාසපට්චන්දනානං එකමාසපරිවාසං යාවි. තස්ස මෙ සමෙසා දභිනං ආපනතිනං දෝමාසපට්චන්දනානං එකමාසපරිවාසං අදාසි. තස්ස මෙ පරිවසනාසං ලජ්ජමමො බකකමි: යනනුතානං සමිකං දභිනං ආපනතිනං දෝමාසපට්චන්දනානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං යාවෙය්‍යතති". සො භික්‍ෂුතං ආරොවෙසි:

7. "මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. ඉන් එක් ඇවැත්තෙක් විමනියක් නැති ව පිළිසන් ය. අනෙක් ඇවැත් විමනි ඇති ව පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්තට දෙමස්පිරිවෙස යදිසි. සංඝ තෙමේ ඒ මහණකට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්තට දෙමස්පිරිවෙස දෙයි

එ මහණ පිරිවෙස් පුරණ කල්හි දන්තාරද ආගමි ඇති, බොහෝ ඇසු පිරු කැන් ඇති, බලිස බරණ විනය බරණ මානාකා බරණ, පණ්ඩිත වූ, ව්‍යාකූල, කලණ පුඤු ඇති, පවට පිළිකුල් කරණ සුඤු වූ, වරදට කුකුත් කරණ, හික්මෙනු කැමැති අත් මහණෙක් එ තැනට පැමිණෙයි. හෙතෙම 'ඇවැත්නි, මේ හිසු තෙම කි තම ඇවැත්තට පැමිණියේ ද? මේ මහණ කිතම ඇවැත්තට පිරිවෙස් පුරා ද?' යි මෙසේ කියයි.

ඒ හිසුතු 'ඇවැත්නි, මේ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. ඉන් එක් ඇවැත්තෙක් විමනියක් නැති ව පිළිසන් ය. අනෙක් ඇවැත් විමනි ඇති ව පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්තට දෙමස්පිරිවෙස සංඝයා යැදී. සංඝ තෙම ඒ හිසුතට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඒ ඇවැත්තට දෙමස්-පිරිවෙස දුන. ඇවැත්නි, මේ මහණ ඒ ඇවැත්තට පැමිණියේ ය. මේ මහණ ඒ ඇවැත්තට පිරිවෙස් පුරායැ' යි කියත්.

ඒ හිසු තෙම "ඇවැත්නි, යම් මේ ඇවැත්තක් විමනි නැති ව පිළිසන් ද, ඒ ඇවැත්තට පිරිවෙස දීම දුහාමි ය. දුහාමි බැවින් නැගෙයි. ඇවැත්නි, යම් මේ ඇවැත්තක් වනාහි විමනි ඇති ව පිළිසන් ද, ඒ ඇවැත්තට පිරිවෙස දීම නො දුහාමි ය. නො දුහාමි බැවින් නො නැගෙයි. ඇවැත්නි, එක් ඇවැත්තට හිසු තෙම මාතන ලැබීමට සුදුසු යැ" යි කියයි.

8. එ සමයෙහි වනාහි එක්තර මහණෙක් දෙමසක් පිළිසන් වූ සහ-වෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ වෙයි ඒ මහණකට "මම වනාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකට එක්මස්පිරිවෙස සංඝයා යදිත්තෙමි තම යෙහෙකැ" යි මේ සිත වෙයි.

ඒ හිසු තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස්පිරිවෙස සංඝයා යැදී ය. සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස්පිරිවෙස ඒ හිසුතට දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මහණකට "මම වනාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඒ මට 'මම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස්පිරිවෙස සංඝයා යදිත්තෙමි තම යෙහෙකැ' යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස්පිරිවෙස සංඝයා යැදිමි. සංඝ තෙමේ ඒ මට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස්පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට 'මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබද අනිත් මස පිරිවෙස ද සංඝයා යදිත්තෙමි තම යෙහෙකැ' යි උප්පිබලිස පහල විය. ඒ හිසු තෙමේ හිසුතට මේ කරුණ දන්විය:

“අහං චො ආපුසො දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දොමාස-
පට්ඨන්තායො. තස්ස මෙ එතදුතොසි: අහං චො දො සඛ්ඤාදිසෙසා
ආපනතියො ආපජ්ජිං දොමාසපට්ඨන්තායො. යනුතාහං සඛ්ඤං
ද්විතනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යන්ති.
සො’හං සඛ්ඤං ද්විතනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාස-
පරිවාසං යාමි. තස්ස මෙ සඛ්ඤා ද්විතනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං
එකමාසපරිවාසං අදුසි. තස්ස මෙ පරිවසනතස්ස ලජ්ඣධම්මො ඔකකමි
අහං චො දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දොමාසපට්ඨන්තායොති.
තස්ස මෙ එතදුතොසි: ‘අහං චො දො සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං
දොමාසපට්ඨන්තායො යනුතාහං සඛ්ඤං ද්විතනං ආපනතීනං
දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යන්ති.’ සො’හං සඛ්ඤං
ද්විතනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං යාමි. තස්ස
මෙ සඛ්ඤා ද්විතනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං
අදුසි. තස්ස මෙ පරිවසනතස්ස ලජ්ඣධම්මො ඔකකමි: ‘යනුතාහං
සඛ්ඤං ද්විතනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං
යාවෙය්‍යන්ති.’ කථං හු චො මයා පට්ඨපජ්ජනධම්මනති.

9. හගවතො එතමඤ්ඤා ආරොචෙසු. තෙන හි භික්ඛවෙ සභෙසා තස්ස
භික්ඛුතො ද්විතනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං
දෙඤ ඵලං ව පන භික්ඛවෙ දුතඤ්ඤා: තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා සඛ්ඤං
උපසඛකමිඤ්ඤා -පෙ- ඵලමස්ස වචනීයො: “අහං හතෙන දො සඛ්ඤාදිසෙසා
ආපනතියො ආපජ්ජිං දොමාසපට්ඨන්තායො. තස්ස මෙ එතදුතොසි: ‘අහං
චො දො සඛ්ඤා දිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දොමාසපට්ඨන්තායො.
යනුතාහං සඛ්ඤං ද්විතනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාස-
පරිවාසං යාවෙය්‍යන්ති.’ සො’හං සඛ්ඤං ද්විතනං ආපනතීනං දොමාස-
පට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං අදුසි. තස්ස මෙ පරිවසනතස්ස ලජ්ඣ-
ධම්මො ඔකකමි: ‘අහං චො දො සඛ්ඤා දිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං
දොමාසපට්ඨන්තායො’ති. තස්ස මෙ එතදුතොසි: අහං චො දො සඛ්ඤා-
දිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං දොමාසපට්ඨන්තායො. යනුතාහං
සඛ්ඤං ද්විතනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං
යාවෙය්‍යන්ති.’ සො’හං සඛ්ඤං ද්විතනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං
එකමාසපරිවාසං යාමි. තස්ස මෙ සඛ්ඤා ද්විතනං ආපනතීනං දොමාස-
පට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං අදුසි. තස්ස මෙ පරිවසනතස්ස ලජ්ඣධම්මො
ඔකකමි: යනුතාහං සඛ්ඤං ද්විතනං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං
තරමපි මාසපරිවාසං යාවෙය්‍යන්ති. සො’හං හතෙන සඛ්ඤං ද්විතනං ආපනතීනං
දොමාසපට්ඨන්තානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං යාමාමි”ති. දුතියමපි
යාමිතඤ්ඤා. තතීයමපි යාමිතඤ්ඤා.

“ඇවැත්ති, මම දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඒ මට ‘මම වතාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස පිරිවෙස සංඝයා යදිමි ඒ මට සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළියන්වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස පිරිවෙස දුත. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට “මම වතාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි”යි ලජ්ඣධර්මය පහල විය. ඒ මට ‘මම දෙමසක් පිළියන්වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළියන්වූ ඇවැත් දෙකට එක් මස් පිරිවෙස යදින්නෙමි නම යෙහෙකැ’යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස පිරිවෙස සංඝයා යදිමි ඒ මට සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක් මසක් පිරිවෙස දුත. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට “මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට අනෙක් මසක පිරිවෙස ද සංඝයා යදින්නෙමි නම යෙහෙකැ” යි ලජ්ඣධර්මය පහල විය. මා විසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු ද”යි.

9. මේ කරුණ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට සෑල කල්පය “මහණෙනි එසේ නම් සංඝතෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට ඒ මහණහට ඉතිරි මාසපරිවාසය ද දානය කෙරේවා. මහණෙනි, (ඉතිරි මාසපරිවෙස ද) මෙසේ දිය යුතු: මහණෙනි, ඒ භික්ෂුහු විසින් සංඝයා වෙත ඵලඹ “වහන්ස, මම දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඒ මට “මම වතාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක් මස පිරිවෙස යදින්නෙමි නම යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස්පිරිවෙස සංඝයා යදිමි. ඒ මට සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස දුත. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට “මම වතාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි”යි ලජ්ඣධර්මය පහල විය. ඒ මට ‘මම දෙමසක් පිළියන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදින්නෙමි නම යෙහෙකැ’යි මේ සිත විය ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදිමි. ඒ මට සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළියන්වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස දුත. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට “මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතර-මාසපරිවාසය ද සංඝයා යදින්නෙමි නම යෙහෙකැ’යි ලජ්ඣධර්මය පහල විය. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට ඉතරමාසපරිවාසය ද සංඝයා යදිමි.”දෙවනුවත් යැදිය යුතු ... තෙවනුවත් යැදිය යුතු.

10. වෘතතත භික්ෂුනා පටිච්චෙත සමෙසා සද්දෙසවෙසා:

“සුඤ්ඤා මෙ භතතත සමෙසා: අයං ඉත්තනාමො භික්ෂු දො සමිකාදි-
 සෙසා ආපතනියො ආපජ්ජි දොමාසපට්චන්තනායො. තස්ස එතදහොසි.
 ‘අහං ඛො දො සමිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජි දොමාසපට්චන්තනායො.
 යනුනුනාහං සමිකං දච්චනං ආපතනිතං දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාස-
 පට්චන්තනං යාවෙසනති.’ සො සමිකං දච්චනං ආපතනිතං දොමාස-
 පට්චන්තනාතං එකමාසපට්චන්තනං යාවි. තස්ස සමෙසා දච්චනං ආපතනිතං
 දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාසපට්චන්තනං අද්දසි. තස්ස පට්චන්තනස්ස
 ලජ්ජිඛලො මකකමි: ‘අහං ඛො දො සමිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජි දො-
 මාසපට්චන්තනායො’ති. තස්ස මෙ එතදහොසි: ‘අහං ඛො දො සමිකාදිසෙසා
 ආපතනියො ආපජ්ජි දොමාසපට්චන්තනායො. යනුනුනාහං සමිකං දච්චනං
 ආපතනිතං දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාසපට්චන්තනං යාවෙසනති.’ සො’හං
 සමිකං දච්චනං ආපතනිතං දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාසපට්චන්තනං යාවි.
 තස්ස මෙ සමෙසා දච්චනං ආපතනිතං දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාස-
 පට්චන්තනං අද්දසි. තස්ස මෙ පට්චන්තනස්ස ලජ්ජිඛලො මකකමි: ‘යනුනු-
 නාහං සමිකං දච්චනං ආපතනිතං දොමාසපට්චන්තනාතං ඉතරමපි
 මාසපට්චන්තනං යාවෙසනති.’ සො සමිකං දච්චනං ආපතනිතං දොමාස-
 පට්චන්තනාතං ඉතරමපි මාසපට්චන්තනං යාවති. යදි සමිකස්ස පතනකලං
 සමෙසා ඉත්තනාමස්ස භික්ෂුනො දච්චනං ආපතනිතං දොමාසපට්චන්තනාතං
 ඉතරමපි මාසපට්චන්තනං දදෙස. එසා සද්දති.

සුඤ්ඤා මෙ භතතත සමෙසා: අයං ඉත්තනාමො භික්ෂු දො සමිකාදි-
 සෙසා ආපතනියො ආපජ්ජි දොමාසපට්චන්තනායො. තස්ස එතදහොසි:
 ‘අහං ඛො දො සමිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජි දොමාසපට්චන්තනායො.
 යනුනුනාහං සමිකං දච්චනං ආපතනිතං දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාස-
 පට්චන්තනං යාවෙසනති.’ සො සමිකං දච්චනං ආපතනිතං දොමාස-
 පට්චන්තනාතං එකමාසපට්චන්තනං යාවි. තස්ස සමෙසා දච්චනං ආපතනිතං
 දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාසපට්චන්තනං අද්දසි. තස්ස පට්චන්තනස්ස
 ලජ්ජිඛලො මකකමි: අහං ඛො දො සමිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජි
 දොමාසපට්චන්තනායො. තස්ස මෙ එතදහොසි: අහං ඛො දො සමිකාදි-
 සෙසා ආපතනියො ආපජ්ජි දොමාසපට්චන්තනායො. යනුනුනාහං සමිකං
 දච්චනං ආපතනිතං දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාසපට්චන්තනං යාවෙසනති.
 සො’හං සමිකං දච්චනං ආපතනිතං දොමාසපට්චන්තනාතං එකමාස-
 පට්චන්තනං යාවි. තස්ස මෙ සමෙසා දච්චනං ආපතනිතං දොමාසපට්චන්තනාතං
 එකමාසපට්චන්තනං අද්දසි. තස්ස මෙ පට්චන්තනස්ස ලජ්ජිඛලො මකකමි:
 යනුනුනාහං සමිකං දච්චනං ආපතනිතං දොමාසපට්චන්තනාතං ඉතරමපි
 මාසපට්චන්තනං යාවෙසනති.’ සො සමිකං දච්චනං ආපතනිතං දොමාස-
 පට්චන්තනාතං ඉතරමපි මාසපට්චන්තනං යාවති.

10. ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණකු විසින් සංඝයා දන්විය යුතු:

“වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මෙ නම් මේ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. ඒ භික්ෂුකට ‘මම දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත්දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදින්නෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මහණ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස්පිරිවෙස සංඝයා යදී ය. සංඝ තෙමේ ඒ භික්ෂුකට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ භික්ෂුකට ‘මම වතාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි’ යි ලජ්ඣධර්මය පහල විය. ඒ මට ‘මම දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදින්නෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදීමි. ඒ මට සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස දුන. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට ‘මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතරමාසපරිවාසය ද සංඝයා යදින්නෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි ලජ්ඣධර්මය පහල විය. ඒ මහණ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතර මාස පරිවාසය ද සංඝයා යදී. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇති කම්මෙක් නම් සංඝ තෙමේ මේ භික්ෂුකට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතරමාසපරිවාසය ද දෙන්නේ ය. මේ ඥාතිය යි.

සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මෙ නම් ඇති මේ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. ඒ මහණකට ‘මම වතාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක් මස් පිරිවෙස යදින්නෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මහණ තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදී ය. සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක් මස් පිරිවෙස ඒ මහණකට දුනි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මහණකට ලජ්ඣධර්මය පහල විය: ‘මම වතාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඒ මට ‘මම වතාහි දෙමසක් පිළිසන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදින්නෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදීමි. ඒ මට සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිළිසන් දුනි. පිරිවෙස් පුරණ භි කට ‘මම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත්දෙක පිළිබඳ ඉතරමාස-පරිවාසය ද සංඝයා යදින්නෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි ලජ්ඣධර්මය පහල විය. ඒ භික්ෂු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතරමාස පරිවාසය ද සංඝයා යදී යි.

සබ්බසා ඉන්ද්‍රියාමයස භික්ඛුනො ද්වීන්තං ආපනතීනං දොමාස-
පට්ඨන්තානං ඉතරම්පි මාසපරිවාසං දෙති. යස්සායසම්මො ඛමති
ඉන්ද්‍රියාමයස භික්ඛුනො ද්වීන්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං
ඉතරම්පි මාසපරිවාසස්ස දුතං, සො තුණ්හස්ස. යස්ස නකඛමති, සො
භාසෙය්‍ය.

දුතීයම්පි එතමන්ථං වදාමී: -පෙ- නතීයම්පි එතමන්ථං වදාමී: -පෙ-.

දිනො සබ්බසා ඉන්ද්‍රියාමයස භික්ඛුනො ද්වීන්තං ආපනතීනං දොමාස
පට්ඨන්තානං ඉතරම්පි මාසපරිවාසො, ඛමති සබ්බස්ස. නස්මා තුණ්හී.
එවමතං ධාරයාමී”ති.

තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා පුරිමං උපාදාය දො මාසා පරිවසිතබ්බා.

11. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දො සබ්බාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජති
දොමාසපට්ඨන්තායො. නස්ස එවං හොති: ‘අහං ඛො දො සබ්බාදිසෙසා
ආපනතීයො ආපජ්ජං දොමාසපට්ඨන්තායො. යනනුතාහං සබ්බං ද්වීන්තං
ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං යාවෙය්‍ය’නති. සො
සබ්බං ද්වීන්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං යාවති.
නස්ස සබ්බසා ද්වීන්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං
දෙති. නස්ස පරිවසනස්ස උජ්ඣිමෙවො ඕකකමති: “අහං ඛො දො සබ්බාදි-
සෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජං දොමාසපට්ඨන්තායො. නස්ස මෙ එතදහොසී.
‘අහං ඛො දො සබ්බාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජං දොමාසපට්ඨන්තායො,
යනනුතාහං සබ්බං ද්වීන්තං ආපනතීනං එකමාසපරිවාසං යාවෙය්‍යනති.’
සො’හං සබ්බං ද්වීන්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං එකමාසපරිවාසං
යාවිං. නස්ස මෙ සබ්බසා ද්වීන්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං
එකමාසපරිවාසං අදාසී. නස්ස මෙ පරිවසනස්ස උජ්ඣිමෙවො ඕකකමී:
යනනුතාහං සබ්බං ද්වීන්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං ඉතරම්පි
මාසපරිවාසං යාවෙය්‍යනති”. සො සබ්බං ද්වීන්තං ආපනතීනං දොමාස-
පට්ඨන්තානං ඉතරම්පි මාසපරිවාසං යාවති. නස්ස සබ්බසා ද්වීන්තං
ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං ඉතරම්පි මාසපරිවාසං දෙති. තෙන
භික්ඛවෙ භික්ඛුනා පුරිමං උපාදාය දො මාසා පරිවසිතබ්බා.

12. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දො සබ්බාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජති
දොමාසපට්ඨන්තායො. එකං මාසං ජානාති, එකං මාසං න ජානාති. සො
සබ්බං ද්වීන්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං යං මාසං ජානාති තං
මාසං පරිවාසං යාවති. නස්ස සබ්බසා ද්වීන්තං ආපනතීනං දොමාස-
පට්ඨන්තානං යං මාසං ජානාති නං මාසං පරිවාසං දෙති. සො පරිවසනො
ඉතරම්පි මාසං ජානාති. නස්ස එවං හොති: ‘අහං ඛො දො සබ්බාදිසෙසා
ආපනතීයො ආපජ්ජං දොමාසපට්ඨන්තායො. එකං මාසං ජානීං එකං
මාසං න ජානීං. සො’හං සබ්බං ද්වීන්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ඨන්තානං
යං මාසං ජානීං, නං මාසං පරිවාසං යාවිඤ්ඤා. -

සංඝ තෙමේ මෙ නම් ඇති භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද දෙයි. මේ නම් ඇති භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියන්වූ ඇවැත් දෙකට ඉතිරි මස පිරිවෙස දීම යම් ආයුෂමතකුට අභිමත නම් හෙ තෙමේ නිහඬ වේවා. යමකුට අනභිමත නම් භෙ තෙමේ කියාවා.

දෙවනුවත් මේ කරුණ කියමි ... තෙවනුවත් මේ කරුණ කියමි ...

සංඝයා විසින් මෙ නම් ඇති භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට ඉතිරි මස පිරිවෙස ද දෙනලදී සංඝයාට එය අභිමත යි. එහෙයින් නිහඬ ය. මේ කරුණ මෙසේ පිළිගනිමි.”

මහණෙනි, ඒ භික්ෂු විසින් පලමු ඇවැත් ගෙණ දෙමසක් පිරිවෙස් පිරිය යුතු යි.

11. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. ඒ මහණහට ‘මම වතාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදින්තෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි මේ සිත වෙයි. ඒ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක් මස් පිරිවෙස සංඝයා යදීයි. සංඝ තෙමේ ඒ භික්ෂුහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස දෙයි. පිරිවෙස් පුරණ ඕනෑම ලජ්ඣධර්මය පහල වෙයි: “මම වතාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. ඒ මට ‘මම වතාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදින්තෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි මේ සිත විය. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස සංඝයා යදීමි. සංඝතම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙකට එක්මස් පිරිවෙස ඒ මට දුනි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මට ලජ්ඣධර්මය පහල විය: ‘මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද සංඝයා යදින්තෙමි නම් යෙහෙකැ’ යි. ඒ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත්දෙක පිළිබඳ ඉතිරිමස පිරිවෙස ද සංඝයා යදීයි. සංඝ තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත්දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද, ඒ මහණහට දෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ විසින් (පිරිවෙස් පිරි) පලමු ඇවැත් ගෙණ දෙමසක් පිරිවෙස් පිරිය යුතු යි.

12. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. ඉන් එක් මසක් දනීයි. එක් මසක් නො දනීයි. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මාසයක් දනී ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස සංඝයා යදීයි. සංඝ තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මාසයක් දනී ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස දෙයි. පිරිවෙස් පුරණ හෙ තෙම අතින් මාසය ද දනීයි. ඒ මහණහට මේ අදහස වෙයි ‘මම වතාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. (ඉන්) එක් මසක් දන සිටියෙමි. එක් මසක් නොදන සිටියෙමි. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මසක් දන සිටියෙමි ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස සංඝයා යදීමි. -

තස්ස මෙ සඛෙසා ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං යං මාසං ජාතීං, තං මාසං පරිවාසං අද්දසී. සො'හං පරිච්ඡන්තො ඉතරමපි මාසං ජාතාමි. යනනුතාහං සඛසං ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං යාවෙය්‍යන්ති.' සො සඛසං ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං යාවති. තස්ස සඛෙසා ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං දෙති. තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා පුරිමං උපාදය දො මාසා පරිච්ඡිතබො.

13. ඉධ පන භික්ඛවෙ, භික්ඛු දො සඛසාදීසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජති දොමාසපට්ච්ඡන්තායො. එකං මාසං සරති. එකං මාසං නස්සරති. සො සඛසං ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං යං මාසං සරති තං මාසං පරිවාසං යාවති. තස්ස සඛෙසා ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං යං මාසං සරති තං මාසං පරිවාසං දෙති. සො පරිච්ඡන්තො ඉතරමපි මාසං සරති තස්ස එවං හොති: 'අහං බො දො සඛසාදීසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජං දොමාසපට්ච්ඡන්තායො. එකං මාසං සරිං, එකං මාසං නස්සරිං. සො'හං සඛසං ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං යං මාසං සරිං. තං මාසං පරිවාසං යාවිං. තස්ස මෙ සඛෙසා ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං යං මාසං සරිං, තං මාසං පරිවාසං අද්දසී. සො'හං පරිච්ඡන්තො ඉතරමපි මාසං සරුමි. යනනුතාහං සඛසං ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං යාවෙය්‍යන්ති.'ති. සො සඛසං ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං යාවති. තස්ස සඛෙසා ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං දෙති. තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා පුරිමං උපාදය දො මාසා පරිච්ඡිතබො.

14. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දො සඛසාදීසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජති දොමාසපට්ච්ඡන්තායො. එකං මාසං නිබ්බමතිකො. එකං මාසං වෙමතිකො. සො සඛසං ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං යං මාසං නිබ්බමතිකො තං මාසං පරිවාසං යාවති. තස්ස සඛෙසා ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං යං මාසං නිබ්බමතිකො තං මාසං පරිවාසං දෙති. සො පරිච්ඡන්තො ඉතරමපි මාසං නිබ්බමතිකො හොති. තස්ස එවං හොති: "අහං බො දො සඛසාදීසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජං දොමාසපට්ච්ඡන්තායො. එකං මාසං නිබ්බමතිකො. එකං මාසං වෙමතිකො. සො'හං සඛසං ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං යං මාසං නිබ්බමතිකො තං මාසං පරිවාසං යාවිං. තස්ස මෙ සඛෙසා ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං යං මාසං නිබ්බමතිකො තං මාසං පරිවාසං අද්දසී. සො'හං පරිච්ඡන්තො ඉතරමපි මාසං නිබ්බමතිකො. යනනුතාහං සඛසං ද්විත්තං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්තානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං යාවෙය්‍යන්ති." -

සංඝ තෙමේ ඒ මට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මාසයක් දැන සිටියෙමි ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස දුනි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මම අනෙක් මාසය ද දැනිමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද සංඝයා යදින්නෙමි නම් යෙහෙකැ' යි මේ සිත විය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද සංඝයා යදිති. සංඝ තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද දෙයි. මහණෙනි, ඒ හික්කු විසින් (නොදැන සිටි) පලමු ඇවැත් ගෙණ දෙමසක් පිරිවෙස් පිරිය සුතු යි.

13. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ සභ වෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. (එසින්) එක් මසක් සිහි කරයි. එක් මසක් සිහි නො කරයි. ඒ මහණතෙම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මාසයක් සිහි කරයි ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස සඛයා යදිති. සඛය තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මාසයක් සිහි කරයි ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස දෙයි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මහණ තෙම ඉතර මාසය ද සිහි කරයි. (එකල්හි) ඒ මහණහට මෙසේ සිතෙයි. "මම වනාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. (ඉන්) එක් මසක් සිහි කළෙමි. එක් මසක් සිහි නො කෙළෙමි. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මසක් සිහි කෙළෙමි ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස සඛයා යැදිමි. දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මසක් සිහි කෙළෙමි ද, සඛය තෙමේ මට ඒ මසට පිරිවෙස දුනි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මම ඉතිරි මස ද සිහි කරමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මසපිරිවෙස ද සඛයා යදින්නෙමි නම් යෙහෙකැ' යි. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද සඛයා යදිති. සඛය තෙමේ දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද ඒ මහණහට දෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ විසින් (සිහි නොකල) පලමු ඇවැත් ද ගෙණ දෙමසක් පිරිවෙස් පිරිය සුතු යි.

14 මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. (ඉන්) එක් මසක් විමති නැත්තේ වෙයි. එක් මසක් විමති ඇත්තේ වෙයි. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මසක් විමති නැත්තේ ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස සඛයා යදී සඛය තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මසක් විමති නැත්තේ ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස දෙයි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මහණ තෙම අනෙක් මස ද විමති නැත්තේ වෙයි. (එකල්හි) ඒ මහණහට මෙසේ සිතෙයි: "මම වනාහි දෙමසක් පිළියන් වූ සභවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියෙමි. (ඉන්) එක් මසක් විමති නැත්තෙමි වීමි. එක් මසක් විමති ඇත්තෙමි වීමි. ඒ මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මසක් විමති නැත්තෙමි වීමි ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස සඛයා යැදිමි. සඛය තෙමේ ඒ මට දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ යම් මසක් විමති නැත්තෙමි ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස දුනි. පිරිවෙස් පුරණ ඒ මම අනෙක් මස ද, විමති නැත්තෙමි වෙමි. මම දෙමසක් පිළියන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද සඛයා යදින්නෙමි නම් යෙහෙකැ' යි -

සො සඛසං දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්නානං ඉතරමපි මාසපරිවාසං
යාවතී. තස්ස සඛෙසා දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්නානං
ඉතරමපි මාසපරිවාසං දෙති. තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුතා පුරිමං උපාදය
දොමාසා පරිවසිතඛා,

15. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දො සඛසාදිසෙසා ආපනතීයො ආපජ්ජති
දොමාසපට්ච්ඡන්නායො. එකො මාසො ජාතපට්ච්ඡන්නො, එකො මාසො
අජාතපට්ච්ඡන්නො. සො සඛසං දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්නානං
දොමාසපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාස-
පට්ච්ඡන්නානං දොමාසපරිවාසං දෙති. තස්ස පරිවසනතස්ස අඤ්ඤා භික්ඛු
ආගච්ඡති බහුස්සුතො ආගතාගමො ධම්මධරො විනයධරො මානිකාධරො
පණ්ණිතො ව්‍යතො මෙධාච්චි ලජ්ජා කුක්ඛුච්චකො සික්ඛාකාමො. සො එවං
වදෙති:

“කිං අයං ආවුසො භික්ඛු ආපනො? කිස්සායං භික්ඛු පරිවසති?” තී
තෙ එවං වදෙනති: ‘අයං ආවුසො භික්ඛු දො සඛසාදිසෙසා ආපනතීයො
ආපජ්ජ දොමාසපට්ච්ඡන්නායො. එකො මාසො ජාතපට්ච්ඡන්නො, එකො
මාසො අජාතපට්ච්ඡන්නො. සො සඛසං දච්ඡනං ආපනතීනං දොමාස-
පට්ච්ඡන්නානං දොමාසපරිවාසං යාවි. තස්ස සඛෙසා දච්ඡනං ආපනතීනං
දොමාසපට්ච්ඡන්නානං දොමාසපරිවාසං අදුසී. තායො අයං ආවුසො
භික්ඛු ආපනො. තාසායං භික්ඛු පරිවසති’ තී. සො එවං වදෙති: “යොයං
ආවුසො මාසො ජාතපට්ච්ඡන්නො, ධම්මිකං තස්ස මාසස්ස පරිවාසදුතං.
ධම්මතො රුහතී. යො ච බවායං ආවුසො මාසො අජාතපට්ච්ඡන්නො,
අධම්මිකං තස්ස මාසස්ස පරිවාසදුතං. අධම්මතො න රුහතී. එකස්ස ආවුසො
මාසස්ස භික්ඛු මාතතතාරතො” තී.

16. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දො සඛසාදිසෙසා ආපනතීයො
ආපජ්ජති දොමාසපට්ච්ඡන්නායො. එකො මාසො සරමාතපට්ච්ඡන්නො
එකො මාසො අසරමාත¹ පට්ච්ඡන්නො. සො සඛසං දච්ඡනං ආපනතීනං
දොමාසපට්ච්ඡන්නානං දොමාසපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා දච්ඡනං
ආපනතීනං දොමාසපට්ච්ඡන්නානං දොමාසපරිවාසං දෙති. තස්ස
පරිවසනතස්ස අඤ්ඤා භික්ඛු ආගච්ඡති බහුස්සුතො ආගතාගමො ධම්මධරො
විනයධරො මානිකාධරො පණ්ණිතො ව්‍යතො මෙධාච්චි ලජ්ජා කුක්ඛුච්චකො
සික්ඛාකාමො. සො එවං වදෙති:

1. අසරමාතො, සී.වූ. 1.

ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද සබ්බසා යදිසි. සබ්බ තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ ඉතිරි මස පිරිවෙස ද දෙසි. මහණෙනි, ඒ මහණ විසින් (විමති නැති) පලවූ ඇවැත් ගෙණ දෙමසක් පිරිවෙස් පිරිස සුතු යි.

15. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහ වෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. (ඉන්) එක් මසක් දැනිමින් පිළිසන් ය. එක් මසක් නොදන පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ දෙමසක් පිරිවෙස සබ්බසා යදිසි. සබ්බ තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමස් පිරිවෙස ඒ මහණහට දෙසි. ඒ මහණ පිරිවෙස් පුරණ කල්හි බොහෝ ඇසු පිරු තැන් ඇති, දූතගත් ආගම ඇති, බමිබර විනයධර මානාකාධර වූ පණ්ඩිත වූ ව්‍යක්ත වූ තුමණැති ලජ්ජ වූ සුඵ වරදෙහි ද කුකුල් කරණ, හික්මෙනු කැමැති අන් මහණෙක් එයි. හේ මෙසේ කියයි:

“ඇවැත්නි, මේ මහණ කිනම් ඇවැත්කට පැමිණියේ ද? මේ මහණ තෙම කුමකට පිරිවෙස් පුරසි ද? ඒ හිසුහු “ඇවැත්නි, මේ හිසු තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. ඉන් එක් මසක් දැනිමින් පිළිසන් ය. එක් මසක් නොදනිමින් පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙක පිළිබඳ දෙමස්පිරිවෙස සබ්බසා යදි ය. සබ්බ තෙමේ ඒ මහණ හට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමස්පිරිවෙස දුනි. ඇවැත්නි, මේ හිසු තෙම ඒ ඇවැත් අවන්තේ ය. මේ හිසු තෙම ඒ ඇවැත් පිණිස පිරිවෙස් පුරා යැ”යි මෙසේ ඒ මහණහු කියති. (එකල්හි ඒ විනය දන්) හිසු තෙමේ “ඇවැත්නි, යම් මේ මාසයක් දැනිමින් පිළිසන් ද ඒ මසට පිරිවෙස දීම දැකැමි ය. දැකැමිබැවින් ගෙදෙසි. ඇවැත්නි, යම් මේ මාසයක් නො දන පිළිසන් ද ඒ මස පිරිවෙස දීම නොදැකැමි ය. නො දැකැමි බැවින් නො ගෙදෙසි. ඇවැත්නි, මහණ තෙමේ එක්මසක මානතට සුදුසු යැ” යි.

16. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහ වෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. එයින් එක් මසක් සිහිකරමින් පිළිසන් ය. එකක් මසක් සිහි නොකරමින් පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමසක් පිරිවෙස සබ්බසා යදිසි. සබ්බ තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමස් පිරිවෙස දෙසි. ඒ මහණ පිරිවෙස් පුරණ කල්හි බොහෝ ඇසු පිරු තැන් ඇති, දූතගත් ආගම ඇති, සුත්‍රපිටකය දන්නාවූ, විනය පිටකය දන්නා වූ, උගය මානාකා දරන්නාවූ (-හෝ අභිධම්මය දන්නා වූ) පණ්ඩිත වූ ව්‍යක්ත වූ කුලනාතමක ප්‍රඥ ඇති, පවට පිළිකුල්කරණ සුඵ, වරදෙහි ද කුකුල් කරණ, හික්මෙනු කැමැති අන් මහණෙක් පැමිණෙයි. හේ මෙසේ කියයි:

‘කීං අයං ආවුසො, භික්ඛු ආපනො? කීසොයං භික්ඛු පරිවසති?’ති
 හෙ එවං වදෙති: ‘අයං ආවුසො භික්ඛු දො සබ්බාදීසෙසා ආපනතියො
 ආපජ්ඣී දොමාසපරිවජ්ජනායො, එකො මාසො සරමානපරිවජ්ජනො, එකො
 මාසො අසාරමානපරිවජ්ජනො, සො සබ්බං දථිනං ආපනතීනං දොමාස-
 පරිවජ්ජනානං දොමාසපරිවසං යාචී, තස්ස සබ්බො දථිනං ආපනතීනං
 දොමාසපරිවජ්ජනානං දොමාස පරිවසං අදුසි, තායො අයං ආවුසො
 භික්ඛු ආපනො, තාසො භික්ඛු පරිවසති’ති, සො එවං වදෙති: “යොයං
 ආවුසො මාසො සරමානපරිවජ්ජනො ධම්මිකං තස්ස මාසස්ස පරිවසදනං,
 ධම්මතො රුහති, සො ච බවායං ආවුසො මාසො අසාරමානපරිවජ්ජනො
 අධම්මිකං තස්ස මාසස්ස පරිවසදනං, අධම්මතො තරුහති, එකස්ස
 ආවුසො මාසස්ස භික්ඛු මානතොරහො”ති.

17 ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු දො සබ්බාදීසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣී
 දොමාසපරිවජ්ජනායො, එකො මාසො නිබ්බමිතිකපරිවජ්ජනො, එකො
 මාසො වෙමතිකපරිවජ්ජනො, සො සබ්බං දථිනං ආපනතීනං දොමාස-
 පරිවජ්ජනානං දොමාසපරිවසං යාචී, තස්ස සබ්බො දථිනං ආපනතීනං
 දොමාසපරිවජ්ජනානං දොමාසපරිවසං දෙති, තස්ස පරිවසනාස්ස අඤ්ඤා
 භික්ඛු ආභවජ්ඣී බහුස්සුතො ආගතාගමො ධම්මධරො විතඨධරො මානිකා-
 ධරො පඤ්ඤො වාතො මෙධාචී ලජ්ඣ කුක්ඛුච්චො සිකාකාමො,
 සො එවං වදෙති:

‘කීං අයං ආවුසො භික්ඛු ආපනො? කීසොයං භික්ඛු පරිවසති?’ති.
 හෙ එවං වදෙති: “අයං ආවුසො භික්ඛු දො සබ්බාදීසෙසා ආපනතියො
 ආපජ්ඣී දොමාසපරිවජ්ජනායො, එකො මාසො නිබ්බමිතිකපරිවජ්ජනො,
 එකො මාසො වෙමතිකපරිවජ්ජනො, සො සබ්බං දථිනං ආපනතීනං
 දොමාසපරිවජ්ජනානං දොමාසපරිවසං යාචී, තස්ස සබ්බො දථිනං
 ආපනතීනං දොමාසපරිවජ්ජනානං දොමාසපරිවසං අදුසි, තායො
 අයං ආවුසො භික්ඛු ආපනො, තාසො භික්ඛු පරිවසති”ති, සො එවං
 වදෙති: “යොයං ආවුසො මාසො නිබ්බමිතිකපරිවජ්ජනො, ධම්මිකං තස්ස
 මාසස්ස පරිවස දනං, ධම්මතො රුහති, සො ච බවායං ආවුසො
 මාසො වෙමතිකපරිවජ්ජනො, අධම්මිකං තස්ස මාසස්ස පරිවසදනං,
 අධම්මතො තරුහති, එකස්ස ආවුසො මාසස්ස භික්ඛු මානතොරහො”ති.

“ඇවැත්නි, මේ භික්ෂු කිනම් ඇවැහකට පැමිණියේ ද? මේ මහණ කුමකට පිරිවෙස් පුරයි ද?”යි (එකල්හි) ඒ භික්ෂුහු “ඇවැත්නි, මේ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. (එකින්) එකක් මසක් සිහි කරමින් පිළිසන් ය. එකක් මසක් සිහි නොකරමින් පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමස් පිරිවෙස සබ්බයා යැදී ය. සබ්බ තෙමේ ඒ මහණහට දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමස්පිරිවෙස දුති. ඇවැත්නි, මේ භික්ෂු තෙම ඒ ඇවැත් අවන්නේ ය. “මේ භික්ෂු තෙම ඒ ඇවැත් පිණිස පිරිවෙස් පුරා” යයි ඒ භික්ෂුහු කියති. (එකල්හි) ඒ විනය දන් භික්ෂු තෙම “ඇවැත්නි, යම් මේ ඇවැහක් මාසයක් සිහි කරමින් පිළිසන් ද, ඒ මාසයට පිරිවෙස් දීම දුහැමි ය දුහැමි බැවින් යෙදෙයි. ඇවැත්නි, යම් මේ ඇවැහක් මාසයක් නො සිහි කරමින් පිළිසන් ද, ඒ මසට පිරිවෙස දීම නොදුහැමි ය. නොදුහැමි බැවින් නො යෙදෙයි. ඇවැත්නි, භික්ෂු තෙම එක් මසක මාතනට සුදුසු යැ”යි මෙසේ කියයි.

17. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණතෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණෙයි. (ඉන්) එක් මසෙක් විමති නැති ව පිළිසන් ය. එක් මසෙක් විමති ඇති ව පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමසක් පිරිවෙස සබ්බයා යැදීයි. සබ්බ තෙම ඒ මහණහට දෙමසක් පිළිසන් ඇවැත් දෙකට දෙමසක් පිරිවෙස දෙයි. ඒ මහණ පිරිවෙස් පුරණ කලා බහුලාභ වූ, දන්තා ලද ආගම ඇති, ධර්මය දරණ, විනය දරණ, මානිකා දරණ, පණ්ඩිත වූ ව්‍යාකෘත වූ ප්‍රාඥ වූ, පච්ච පිළිකුල් කරණ, සුඵ වරදට ද කුකුස් කරණ, හික්මෙනු කැමැති අත් මහණෙක් පැමිණෙයි. ඒ භික්ෂු තෙම මෙසේ අසයි.

“ඇවැත්නි, මේ මහණ කිනම් ඇවැහකට පැමිණියේ ද? මේ මහණ කුමකට පිරිවෙස් පුරා ද?”යි මෙසේ අසයි. (එකල්හි) ඒ භික්ෂුහු “ඇවැත්නි, මේ භික්ෂු තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ සහවෙසෙස් ඇවැත් දෙකකට පැමිණියේ ය. ඉන් එක් මසක් විමති නැතිව පිළිසන් ය. එක් මසක් විමති ඇති ව පිළිසන් ය. ඒ මහණ තෙම දෙමසක් පිළිසන් වූ ඇවැත් දෙකට දෙමස් පිරිවෙස සබ්බයා යැදී ය. සබ්බ තෙමේ දෙමසක් පිළිසන් ඇවැත් දෙකට දෙමස් පිරිවෙස ඒ භික්ෂුහට දුති. ඇවැත්නි, මේ භික්ෂු තෙම ඒ ඇවැත් අවන්ය, මේ මහණ ඒ ඇවැත් පිණිස පිරිවෙස් පුරා” යයි ඔහු කියන්. (එකල්හි) ඒ භික්ෂු තෙම “ඇවැත්නි, යම් මේ මාසයක් විමති නැති ව පිළිසන් ද, ඒ මසට පිරිවෙස් දීම දුහැමි ය. දුහැමි බැවින් යෙදෙයි ඇවැත්නි, යම් මේ මාසයක් විමති ඇතිව පිළිසන් ද, ඒ මසට පිරිවෙස් දීම නො දුහැමි ය. නො දුහැමි බැවින් නො යෙදෙයි. ඇවැත්නි, භික්ෂු තෙම එක් මසක මාතනට සුදුසුය”යි මෙසේ කියයි.

සුඛිනතපරිවාසො

1. තෙන ඛො පන සමයෙන අඤ්ඤතරො භික්ඛු සමබහුලා සඛිඤ්ඤෙසා ආපතතියො ආපනො නොති. සො ආපතතිපරියනතං න ජානාති. රතති පරියනතං න ජානාති. ආපතතිපරියනතං නස්සරති. රතතිපරියනතං නස්සරති. ආපතතිපරියනෙන වෙමතිකො. රතතිපරියනෙන වෙමතිකො. සො භික්ඛුතං ආරොවෙසී: අහං ආචුඤො. සමබහුලා සඛිඤ්ඤෙසා ආපතතියො ආපජ්ජා. ආපතතිපරියනතං න ජානාමි. රතතිපරියනතං න ජානාමි. ආපතතිපරියනතං නස්සරාමි. රතතිපරියනතං නස්සරාමි. ආපතතිපරියනෙන වෙමතිඡකා. රතතිපරියනෙන වෙමතිකො. කථනානු ඛො මියා පටිපජ්ජ-කබ්බන්ති? හභවතො එතමන්ථං ආරොවෙහුං.

2. තෙන හී භික්ඛවෙ සඛෙසා භික්ඛුනො තාසං ආපතතිනං සුඛිනතපරිවාසං දෙතු. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ දුතඛෙඛො: තෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සඛිඤ්ඤං උපසඛිකමිනා -පෙ- එවමස්ස චචතීයො: “අහං හතෙන සමබහුලා සඛිඤ්ඤෙසා ආපතතියො ආපජ්ජං. ආපතතිපරියනතං න ජානාමි. රතතිපරියනතං න ජානාමි. ආපතතිපරියනෙන වෙමතිකො. රතතිපරියනෙන වෙමතිකො. සො’හං හතෙන සඛිඤ්ඤං තාසං ආපතතිනං සුඛිනතපරිවාසං යාමාමි”ති. දුතීයමපි යාචිතඛෙඛො. තතීයමපි යාචිතඛෙඛො.

3. ව්‍යතෙනන භික්ඛුනා පටිඛලෙන සඛෙසා ඤ්ඤෙතඛෙඛො:

“සුඤ්ඤානු මෙ හතෙන සඛෙසා: අයං ඉන්ද්‍රියාමො භික්ඛු සමබහුලා සඛිඤ්ඤෙසා ආපතතියො ආපජ්ජ. ආපතතිපරියනතං න ජානාති. රතතිපරියනතං න ජානාති. ආපතතිපරියනතං නස්සරති. රතතිපරියනතං නස්සරති. ආපතති පරියනෙන වෙමතිකො. රතතිපරියනෙන වෙමතිකො. සො සඛිඤ්ඤං තාසං ආපතතිනං සුඛිනතපරිවාසං යාමති. යදි සඛිඤ්ඤං පතකකලාං සඛෙසා ඉන්ද්‍රියාමස්ස භික්ඛුනො තාසං ආපතතිනං සුඛිනතපරිවාසං දෙදග්ග. එසා ඤ්ඤන්ති.

සුඤ්ඤානු මෙ හතෙන සඛෙසා, අයං ඉන්ද්‍රියාමො භික්ඛු සමබහුලා සඛිඤ්ඤෙසා ආපතතියො ආපජ්ජ. ආපතතිපරියනතං න ජානාති. රතති-පරියනතං න ජානාති. ආපතතිපරියනතං නස්සරති. රතතිපරියනතං නස්සරති. ආපතතිපරියනෙන වෙමතිකො. රතතිපරියනෙන වෙමතිකො. සො සඛිඤ්ඤං තාසං ආපතතිනං සුඛිනතපරිවාසං යාමති. සඛෙසා ඉන්ද්‍රියාමස්ස භික්ඛුනො තාසං ආපතතිනං සුඛිනතපරිවාසං දෙති. යස්සායසමතො ඛමති ඉන්ද්‍රියාමස්ස භික්ඛුනො තාසං ආපතතිනං සුඛිනතපරිවාසස්ස දුතං, සො තුඤ්ඤස්ස යස්ස නකඛමති සො හාසෙග්ග,

දුතීයමපි එතමන්ථං වදාමි. -පෙ- තතීයමපි එතමන්ථං වදාමි. -පෙ-

දිනො: සංඝෙන ඉන්ද්‍රියාමස්ස භික්ඛුනො තාසං ආපතතිනං සුඛිනතපරිවාසො. ඛමති සඛිඤ්ඤං, තසමා තුඤ්ඤී, එවමෙනං ධාරයාමි”ති.

සුඛනතපරිවෘත්තය

1. එ සමයෙහි එක්තරා මහණෙක් බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවන්තේ වෙයි. ඒ භික්ෂු තෙම ඇවැත් කෙලවර නො දනියි. රුත්‍රි කෙලවර නොදනී. ඇවැත් කෙලවර සිහි නො කරයි. රුත්‍රි කෙලවර සිහි නො කරයි. ආපනනිත්තේ සීමායෙහි විමනී ඇත්තේ වෙයි. රුත්‍රිත්තේ සීමායෙහි විමනී ඇත්තේ වෙයි. ඒ භික්ෂු තෙම “ඇවැත්නි, මම බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවන්තේ වෙමි. ආපනනිත්තේ අනන්‍ය නොදනිමි. රුත්‍රිත්තේ අනන්‍ය නො දනිමි. ආපනනිත්තේ අනන්‍ය සිහි නො කරමි රුත්‍රිත්තේ අනන්‍ය සිහි නො කරමි. ආපනනිත්තේ අනන්‍යෙහි විමනී ඇත්තෙමි. රුත්‍රිත්තේ අනන්‍යෙහි විමනී ඇත්තෙමි. මා විසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු ද?” යි මහණුන්ට දැන්වී ය. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැලකුණි.

2. මහණෙනි, එසේ නම්, සඛස තෙමේ ඒ භික්ෂුන්ට ඒ ආපනනිත්තට සුඛනතපරිවෘත්තය දේවා. මහණෙනි, ඒ සුඛනතපරිවෘත්තය මෙසේ දිය යුතු යි: මහණෙනි, ඒ භික්ෂු විසින් සඛසයා වෙත එලඹ ... මම බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවන්තෙමි. ඇවැත් කෙලවර නො දනිමි. රුත්‍රි කෙලවර නො දනිමි. ඇවැත් කෙලවර සිහි නො කරමි, රුත්‍රි කෙලවර සිහි නො කරමි. ඇවැත් කෙලවරෙහි විමනී ඇත්තෙමි. රුත්‍රිත්තේ කෙලවරෙහි විමනී ඇත්තෙමි. වහන්ස, ඒ මම ඒ ඇවැත් පිණිස සුඛනත පරිවෘත්තය සඛසයා යදිමි’යි යැදිය යුතු. දෙවනු ද යැදිය යුතු. තෙවනු ද යැදිය යුතු:

3. වාසනා ප්‍රතිබල මහණකු විසින් සඛසයා දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සඛස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මෙ නම් ඇති මහණ බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවනි. ඇවැත් පිරිසත නො දනියි. රු පිරිසත නොදනී. ඇවැත් පිරිසත නො සරයි. රු පිරිසත නො සරයි. ඇවැත් පිරිසතෙහි විමනී ඇත්තේ ය. රු පිරිසතෙහි විමනී ඇත්තේ ය. ඒ මහණ තෙම ඒ ඇවැත් පිණිස සුඛනතපරිවෘත්තය සඛසයා යදි යි ඉදින් සඛසයාට පැමිණි කල් ඇති කමියෙක් නම්, සඛස තෙම මෙ නම් ඇති මහණන්ට ඒ ආපනනිත්තට සුඛනතපරිවෘත්තය දෙන්නේ ය. මේ ඥප්ති යි.

සඛස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: මෙ නම් ඇති මහණ බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවනි. ඇවැත් පිරිසත නො දනියි. රු පිරිසත නො දනියි. ඇවැත් පිරිසත නො සරයි. රු පිරිසත නො සරයි. ඇවැත් පිරිසතෙහි විමනී ඇත. රු පිරිසතෙහි විමනී ඇත. ඒ මහණ තෙම ඒ ආපනනිත්තට සුඛනතපරිවෘත්තය සඛසයා යදි යි. සඛස තෙමේ මෙ නම් ඇති මහණන්ට ඒ ආපනනිත්තට සුඛනතපරිවෘත්තය දෙයි. මෙ නම් ඇති මහණන්ට ඒ ඇවැත්තට සුදත් පිරිවෙස දීම යම් ආයුමෙතකුට අභිමත නම්, හේ නිකඛ වේවා. යම් ආයුමෙතකුට අභිමත නම් හෙතෙම කියවා.

දෙවනුත් මේ කරුණ කියමි ... තෙවනුත් මේ කරුණ කියමි...

සඛසයා විසින් මෙ නම් ඇති මහණන්ට ඒ ඇවැත්තට සුදත් පිරිවෙස දෙන ලදී. එය සඛසයාට අභිමත යි. එහෙයින් නිකඛ ය. මෙය මෙසේ පිළිගැනිමි” යි.

4. මහණෙනි, මෙසේ සුඤ්චනාපරිවාසය දිය යුතු. මෙසේ පරිවාසය දියයුතු.

5. මහණෙනි, සුඤ්චනාපරිවාසය කෙසේ දිය යුතුද?

“ඇවැත් පිරිසත නොදනිසි. ඊ පිරිසත නොදනිසි. ඇවැත්පිරිසත නොසරසි. ඊපිරිසත නොසරසි. ඇවැත්පිරිසතෙහි විමති ඇත. ඊපිරිසතෙහි විමති ඇත. (ඔහුට) සුඤ්චනාපරිවාසය දිය යුතු.

“ඇවැත්පිරිසත දනිසි. ඊ පිරිසත නොදනිසි. ඇවැත්පිරිසත සරසි ඊ පිරිසත නොසරසි. ඇවැත්පිරිසතෙහි විමති නැති. ඊපිරිසතෙහි විමති ඇති. (ඔහුට ද) සුඤ්චනාපරිවාසය දිය යුතු.

“ඇවැත්පිරිසත සමහරෙක දනිසි. සමහරෙක නොදනිසි. ඊපිරිසත නොදනිසි. ඇවැත්පිරිසත සමහරෙක සිහි කරසි. සමහරෙක නොසිහි කරසි. ඊපිරිසත නොසරසි. ඇවැත්පිරිසතෙහි සමහරෙක විමති ඇති. සමහරෙක විමති නැති. ඊපිරිසතෙහි විමති ඇත. (ඔහුට ද) සුඤ්චනා පරිවාසය දිය යුතු.

“ඇවැත්පිරිසත නොදනිසි. ඊපිරිසත සමහරෙක දනිසි. සමහරෙක නොදනිසි. ඇවැත්පිරිසත නොසරසි. ඊපිරිසත සමහරෙක සිහි කරසි. සමහරෙක නොසිහි කරසි. ඇවැත් පිරිසතෙහි විමති ඇත. ඊපිරිසතෙහි සමහරෙක විමති ඇත. සමහරෙක විමති නැත. (ඔහුටද) සුඤ්චනාපරිවාසය දිය යුතු සි.

“ඇවැත් පිරිසත දනිසි. ඊ පිරිසත සමහරෙක දනිසි සමහරෙක නොදනිසි. ඇවැත්පිරිසත සිහිකරසි. ඊපිරිසත සමහරෙක සිහි කරසි. සමහරෙක නොසිහි කරසි. ඇවැත් පිරිසතෙහි විමති නැති. ඊ පිරිසත සමහරෙක විමති ඇති. සමහරෙක විමති නැති. (ඔහුට ද) සුඤ්චනාපරිවාසය දිය යුතු සි.

“ඇවැත් පිරිසත සමහරක් දනිසි. සමහරක් නොදනිසි. ඊ පිරිසත සමහරක් දනිසි. සමහරක් නොදනිසි ඇවැත් පිරිසත සමහරක් සිහි කරසි. සමහරක් නොසිහි කර සි. ඊ පිරිසත සමහරක් සිහි කරසි. සමහරක් නොසිහි කරසි. ඇවැත් පිරිසතෙහි සමහරෙක විමති ඇත. සමහරෙක විමති නැත. ඊ පිරිසතෙහි සමහරෙක විමති ඇත, සමහරෙක විමති නැත. සුඤ්චනාපරිවාසය දියයුතු”. මහණෙනි, සුඤ්චනාපරිවාසය දියයුතු මෙසේය.

6. මහණෙනි, පිරිවෙස දිය යුතු කෙසේද?

“ඇවැත්පිරිසත දනිසි. ඊපිරිසත දනිසි. ඇවැත්පිරිසත සිහි කරසි. ඊපිරිසත සිහි කරසි. ඇවැත්පිරිසතෙහි විමති නැත. ඊපිරිසතෙහි විමති නැත. (ඔහුට) පිරිවෙස දිය යුතු සි.

ඇවැත්පිරිසත නොදනිසි. ඊපිරිසත දනිසි. ඇවැත්පිරිසත නොසිහි කරසි. ඊ පිරිසත සිහි කරසි. ඇවැත්පිරිසතෙහි විමති ඇත. ඊ පිරිසතෙහි විමති නැත. (ඔහුට) පිරිවෙස දිය යුතු.

“ඇවැත් පිරිසත සමහරක් දනිසි. සමහරක් නොදනිසි. ඊ පිරිසත දනිසි. ඇවැත් පිරිසත සමහරක් සිහිකරසි. සමහරක් නොසිහි කරසි. ඊ පිරිසත සිහි කරසි. ඇවැත්පිරිසතෙහි සමහරෙක විමති ඇත සමහරෙක විමති නැත. රුහුපයඤ්චනාසෙහි විමති නැත. (ඔහුට) පිරිවෙස දිය යුතු”. මහණෙනි, මෙසේ පිරිවෙස දිය යුතු.

පාරිවාසිකවතනාලීසකං

1. තෙන ඛො පන සමයෙන අඤ්ඤතරේ භික්ඛු පරිවසනො: විබහමී. සො පුත පච්චාගනත්වා භික්ඛු උපසම්පදං යාචී. හගවතො¹ එතමන්ථං ආරොචෙසුං.

2. (1) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො: විබහමතී. විබහනනස්ස භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. සො වෙ පුත උපසම්පජ්ජතී, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං යො පරිවාසො දිනො, සුද්දිනො. යො පරිවුජ්ඣො, සුපරිවුජ්ඣො. අවසෙසො පරිවසිතබ්බො.

(2) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො: සාමණේරේ හොතී. සාමණේරස්ස භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. සො වෙ පුත උපසම්පජ්ජතී, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං. යො පරිවාසො දිනො, සුද්දිනො. යො පරිවුජ්ඣො, සුපරිවුජ්ඣො. අවසෙසො පරිවසිතබ්බො.

3. (3) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො: උම්චනකසො හොතී. උම්චනකස්ස භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. සො වෙ පුත අනුම්චනකසො හොතී, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං. යො පරිවාසො දිනො, සුද්දිනො. යො පරිවුජ්ඣො, සුපරිවුජ්ඣො. අවසෙසො පරිවසිතබ්බො.

(4) ඉධ පන භික්ඛවෙ, භික්ඛු පරිවසනො: බිත්තචිතො හොතී. බිත්තචිතස්ස භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. සො වෙ පුත අකබ්චතචිතො හොතී, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං. යො පරිවාසො දිනො, සුද්දිනො. යො පරිවුජ්ඣො, සුපරිවුජ්ඣො. අවසෙසො පරිවසිතබ්බො.

(5) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො: වෙදනට්ඨො² හොතී. වෙදනට්ඨස්ස භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. සො වෙ පුත අවෙදනට්ඨො හොතී, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං -පෙ-

4. (6) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො: ආපනතියා අදස්සනෙ උකඛිපියතී.³ උකඛිතතකස්ස භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. සො වෙ පුත ඔසාරීයතී, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං -පෙ-

(7) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො: ආපනතියා අප්පටිකමම උකඛිපියතී. උකඛිතතකස්ස භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. -පෙ-

(8) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනො: පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිනිස්සයෙහ උකඛිපියතී. උකඛිතතකස්ස භික්ඛවෙ පරිවාසො න රුහතී. සො වෙ පුත ඔසාරීයතී. තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං. යො පරිවාසො දිනො, සුද්දිනො. යො පරිවුජ්ඣො, සුපරිවුජ්ඣො. අවසෙසො පරිවසිතබ්බො.

1. තෙ භික්ඛු හගව:තා, සා. 2. වෙදනාට්ඨො, මජ්ඣං. 3. උකඛිපියතී, මජ්ඣං. උකඛිපියතී, සා. PTS. 4. ඔසාරීයතී, මජ්ඣං.

චන්ද්‍රාලියකය

1. එ සමයෙහි චන්ද්‍රාලිය එක්තරා මහණෙක් පිරිවෙස් පුරණයේ උපාවිදි විය. හෙතෙම සලී පෙරලා අවුත් හිසුන් උපසුට යැදී. මේ කරුණ භාග්‍යවතුන්වහන්සේට සැලකලහ.

2. (1) “මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණතෙම පිරිවෙස් පුරණයේ ගිහිබවට පෙරුණෙයි ද, මහණෙනි, ගිහිබවට පෙරුණෙහි පිරිවෙස් නො නගිසී. (නොයෙදෙයි). ඉදින් ඒ මහණ තෙම නැවත උපසන් වෙයි ද, ඒ මහණහට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙස්ක් දුන්නේ ද, එය මනාව දෙන ලද්දේය යම් පිරිවෙස්ක් වුසුයේ ද, එය මැනවින් වසන ලද්දේය. ඉතිරි පිරිවෙස් පිරිය යුතු

(2) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරණයේ හෙරණබවට පැමිණේ ද, හෙරණහට පිරිවෙස් නො නගිසී ඉදින් හෙතෙම නැවත උපසුට පැමිණෙයි ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම ම ය. යම් පිරිවෙස්ක් දුන්නේ ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙස්ක් විසී ද, එය මනාව වසන ලද්දකි. සෙසු පිරිවෙස් විසිය යුතු.

3. (3) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරණයේ උමතු වේ ද, මහණෙනි, උමතුවාව පිරිවෙස් නොනගිසී. ඉදින් හෙතෙම නැවත නො උමතුවෙක් වේ ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම ම ය. යම් පිරිවෙස්ක් දුන්නේ ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙස්ක් විසී ද, එය මනාව පුරණ ලද්දකි සෙසු පිරිවෙස් පිරිය යුතු යි.

(4) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරණයේ විසිප්පා විසිපයක් (පෙරුණක් සිතැත්තෙක්) වෙයි ද, මහණෙනි, පෙරුණ සිතැත්තහට පිරිවෙස් නොනගිසී. ඉදින් එ මහණ තෙම නැවත පියෙවී සිතැත්තේ වේ ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම ම ය. යම් පිරිවෙස්ක් දුන්නේ ද, එය මැනවින් දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙස්ක් විසී ද, එය මනාව වසන ලද්දකි. ඉතිරිකාලය පිරිවෙස් පිරිය යුතු.

(5) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරණයේ වෙදනාවෙන් පෙළෙන්නේ වේ ද, මහණෙනි, වෙදනාවෙන් පෙළෙන්නාට පිරිවෙස් නොනගී. ඉදින් හෙතෙම නැවත වෙදනාවෙන් නො පෙළෙන්නේ වේ ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම ම ය. ...

4. (6) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරණයේ ඇවෑන නොදැක්වෙහි උකෙච්චිකම් කරණු ලැබේ ද, මහණෙනි, උකෙච්චිකම් කරණු ලැබුවහට පිරිවෙස් නො නැගෙයි. ඉදින් හෙතෙම නැවත ඇතුලත් කර ගණු ලැබේ ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම ම ය. ...

(7) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරණයේ ඇවෑනට පිළියම් නොකිරීමෙහි උකෙච්චිකම් කරණු ලැබේ ද, මහණෙනි, උකෙච්චිකම් කරණු ලැබුවහට පිරිවෙස් නො නගිසී....

(8) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම ලාමකදුභවය නොදැරීමෙහි උකෙච්චිකම් කරණු ලැබේ ද, මහණෙනි, උකෙච්චිකම් කරණු ලැබුවහට පිරිවෙස් නො නගී. හෙතෙම නැවත ඇතුලත් කර ගණු ලැබේ ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම ම ය. යම් පිරිවෙස්ක් දුන්නේ ද, එය මනාව දෙන ලද්දේය. යම් පිරිවෙස්ක් වසන ලද ද, ඒ මනාව වසන ලද්දේය. සෙසු කාලය පිරිවෙස් පිරිය යුතුය.

5. (9-16) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මූලාශපටිකස්සනාරහො විබ්භමතී. විබ්භනතකස්ස භික්ඛවෙ මූලාශපටිකස්සනා න රුහතී. සො වෙ පුත උපසම්පජ්ජති, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදුතං. සො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. සො පරිවුජ්ජො, සුපරිවුජ්ජො. සො භික්ඛු මූලාශ පටිකස්සිතබ්බො. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මූලාශපටිකස්සනාරහො සාමණේරො හොති -පෙ- උම්මතතකො හොති -පෙ- බිත්තවිත්තො හොති -පෙ- වෙදනවෙට්ඨා හොති -පෙ- ආපතතියා අදස්සනෙ උක්ඛිපියති -පෙ- ආපතතියා අප්පටිකමෙම උක්ඛිපියති -පෙ- පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිකස්සනෙ උක්ඛිපියති. උක්ඛිතතකස්ස භික්ඛවෙ මූලාශපටිකස්සනා න රුහතී. සො වෙ පුත ඔසාරියතී, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදුතං. සො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. සො පරිවුජ්ජො, සුපරිවුජ්ජො. සො භික්ඛු මූලාශපටිකස්සිතබ්බො.

6. (17-24) ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මානත්තාරහො විබ්භමතී. විබ්භනතකස්ස භික්ඛවෙ මානත්තදුතං න රුහතී. සො වෙ පුත උපසම්පජ්ජති, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදුතං. සො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. සො පරිවුජ්ජො, සුපරිවුජ්ජො. තස්ස භික්ඛුනො මානත්තං දුතබ්බං. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මානත්තාරහො සාමණේරො හොති -පෙ- උම්මතතකො හොති -පෙ- බිත්තවිත්තො හොති -පෙ- වෙදනවෙට්ඨා හොති -පෙ- ආපතතියා අදස්සනෙ උක්ඛිපියති -පෙ- ආපතතියා අප්පටිකමෙම උක්ඛිපියති -පෙ- පාපිකාය දිට්ඨියා අප්පටිකස්සනෙ උක්ඛිපියති. උක්ඛිතතකස්ස භික්ඛවෙ මානත්තදුතං න රුහතී. සො වෙ පුත ඔසාරියතී, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදුතං. සො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. සො පරිවුජ්ජො, සුපරිවුජ්ජො. තස්ස භික්ඛුනො මානත්තං දුතබ්බං.

7. (25). ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මානත්තං චරතො විබ්භමතී. විබ්භනතකස්ස භික්ඛවෙ මානත්තචරියං න රුහතී. සො වෙ පුත උපසම්පජ්ජති, තස්ස තදෙව පුරිමං පරිවාසදුතං. සො පරිවාසො දිනො, සුදිනො. සො පරිවුජ්ජො, සුපරිවුජ්ජො. සං මානත්තං දිනං. සුදිනං. සං මානත්තං විණණං, සුචිණණං. අචසෙසං චරිතබ්බං.

5. (9-16) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ මූලාස-
 පටිකඤ්ඤානසට සුදුසු වූයේ සිවුරු හරි ද, මහණෙනි, සිවුරු හලහුට මූලාස-
 පටිකඤ්ඤානස නොයෙදෙයි. ඉදින් හෙතෙම උපසම්පදාව ලබා ද, ඒ
 මහණහට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දෙන
 ලද ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි යම් පිරිවෙසක් විසිති ද, එය මනාව
 වැය කීමිවිනි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැතට ඇදිය යුතු මහණෙනි,
 මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ මූලාසපටිකඤ්ඤානසට සුදුසු වූයේ
 තෙරණක් වේ ද, ... උමතුපවක් වේ ද, ... විකිප්ත සිතැත්තෙක් වේ ද, ...
 වෙදනාසන් පෙළෙත්තෙක් වේ ද, ... ඇවැත නො දක්වෙහි උකෙඛපනීය-
 කමය කරණු ලබා ද, ... ඇවැතට පිටියම් නො කිරීමෙහි උකෙඛපනීය
 කමය කරණු ලබා ද, ... ලාමකදූටිය නො දුරුලීමෙහි උකෙඛපනීයකමය
 කරණු ලබා ද, මහණෙනි, උකෙඛනිකම් කලහුට මූලාසපටිකඤ්ඤානස
 නො යෙදෙයි. ඉදින් හෙතෙම නැවත ඇතුලත් කරගණු ලැබේ ද, ඔහුට
 ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දෙන ලද ද, එය
 මනාව දෙන ලද්දේ ය. යම් පිරිවෙසක් විසිති ද, එය මනාව වැය කීමිවිනි.
 ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැතට ඇදිය යුතු.

6. (17-24) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ මානස පිරිමට
 සුදුසු වූයේ උපාපිදි වෙසි ද, මහණෙනි, උපාපිදි වූවහුට මානස දීම
 නොයෙදෙයි. ඉදින් හෙතෙම නැවත උපසම්පදාව ලබයි ද, ඔහුට ඒ
 පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දෙනු ලැබී ද, එය මනාව
 දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙසක් විසිති ද, එය මනාව වැය කීමිවිනි.
 ඒ මහණහට මානස දිය යුතු. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ
 මානස පිරිමට සුදුසු වූයේ සාමණේරයෙක් වේ ද, ... උමතුපවක් වේ ද, ...
 විකිප්ත සිතැත්තෙක් වේ ද, ... වෙදනාසන් පෙළෙත්තෙක් වේ ද, ...
 ඇවැත නො දක්වෙහි උකෙඛනිකම් කරණු ලබයි ද, ... ඇවැතට පිටියම්
 නො කිරීමෙහි උකෙඛනිකම් කරණු ලබයි ද, ලාමකදූටිය නො දුරුලීමෙහි
 උකෙඛනිකම් කරණු ලබයි ද, මහණෙනි, උකෙඛනිකම් කලහුට මානස
 දීම නො යෙදෙයි. ඉදින් හෙතෙම නැවත ඇතුලත් කරගණු ලැබේ ද,
 ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දෙන ලද ද, එය
 මනාව දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙසක් විසිති ද, එය මනාව වැය
 කීමිවිනි. ඒ මහණහට මානස දිය යුතු.

7. (25) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ මානස පුරත්තේ
 උපාපිදි වෙසි ද, මහණෙනි, උපාපිදි වූවහුට මානස පිරිම නො යෙදේ.
 ඉදින් හෙතෙම නැවත උපසම්පදාව ලබයි ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම
 එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දුන්නේ ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම්
 පිරිවෙසක් විසිති ද, එය මනාව වැය කීමිවිනි. යම් මානසක් දෙන
 ලද ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් මානසක් පුරණ ලද ද, එ
 මනාව පුරණ ලද්දකි. හෙස්ස පිරිය යුතු.

8 (26-32) ඉඩ පන භික්ෂුවෙ භික්ෂු මානවතං වරනොතා සාමණේරු භොති -පෙ- උමමතතකො භොති -පෙ- ඛිත්තවිතොතා භොති -පෙ- වෙදනවෙවා භොති -පෙ- ආපතතියා අදසසනෙ උකඛිපියති -පෙ- ආපතතියා අපපටිකමෙම උකඛිපියති -පෙ- පාපිකාය දිට්ඨියා අපපටිකියාගෙග උකඛිපියති. උකඛිතතකසස භික්ෂුවෙ මානවතවරියා න රුහති. සො වෙ පුත ඔසාරියති, තසස තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං. යො පරිවාසො දිනොතා සුදිනොතා. යො පරිවුජ්ඣො සුපරිවුජ්ඣො. යං මානවතං දිනතං සුදිනතං. යං මානවතං විණණං සුචිණණං. අවසෙසං වරිතබ්බං.

9. (33) ඉඩ පන භික්ෂුවෙ භික්ෂු අබ්බාතාරහො විබ්බමති, විබ්බතතකසස භික්ෂුවෙ අබ්බාතං න රුහති. සො වෙ පුත උපසමපජ්ජති. තසස තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං. යො පරිවාසො දිනොතා සුදිනොතා. යො පරිවුජ්ඣො සුපරිවුජ්ඣො. යං මානවතං දිනතං සුදිනතං. යං මානවතං විණණං සුචිණණං. සො භික්ෂු අබ්බෙතතබ්බො.

10. (34-40) ඉඩ පන භික්ෂුවෙ භික්ෂු අබ්බාතාරහො සාමණේරු භොති. -පෙ- උමමතතකො භොති -පෙ- ඛිත්තවිතොතා භොති -පෙ- වෙදනවෙවා භොති -පෙ- ආපතතියා අදසසනෙ උකඛිපියති -පෙ- ආපතතියා අපපටිකමෙම උකඛිපියති -පෙ- පාපිකායදිට්ඨියා අපපටිකියාගෙග උකඛිපියති, උකඛිතතකසස භික්ෂුවෙ අබ්බාතං න රුහති. සො වෙ පුත ඔසාරියති, තසස තදෙව පුරිමං පරිවාසදානං. යො පරිවාසො දිනොතා සුදිනොතා. යො පරිවුජ්ඣො සුපරිවුජ්ඣො. යං මානවතං දිනතං සුදිනතං. යං මානවතං විණණං සුචිණණං. සො භික්ෂු අබ්බෙතතබ්බොති.

පාටිච්චාසික ව්‍යවස්ථාපිතවිධායකය සමන්තං.

4. පරිවාස ජනනිංසකං

1. ඉඩ පන භික්ෂුවෙ භික්ෂු පරිවසනොතා අනතරං සමබ්හුලා සඛිකා-දිසෙසා ආපතතියො ආපජ්ජති පරිමාණායො අපටිච්චන්තායො¹, සො භික්ෂු මූලායපටිකසසිතබ්බො.

2. ඉඩ පන භික්ෂුවෙ භික්ෂු පරිවසනොතා අනතරං සමබ්හුලා සඛිකාදිසෙසා ආපතතියො ආපජ්ජති පරිමාණායො පටිච්චන්තායො, සො භික්ෂු මූලායපටිකසසිතබ්බො. යථාපටිච්චන්තාතඤ්චසා ආපතතීතං පුරිමාය ආපතතියා සමොධාතපරිවාසො දානබ්බො.

1. පරිමාණා අපටිච්චන්තායො - මිඡසං.

8. (28-32) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම මානව පුරත්තේ සාමණේරයෙක් වෙයි ද ... උම්මත්තකයෙක් වෙයි ද ... පෙරළුණු සිතැත්තෙක් වෙයි ද ... වෙදනාවෙන් පෙළෙන්නෙක් වෙයි ද ... ඇවත නො දැක්මෙහි උකෙච්චිකම් කරණු ලබයි ද ... ඇවතට පිලියම් නො කිරීමෙහි උකෙච්චිකම් කරණු ලබයි ද ... ලාමකදූපටිය නො දුරලීමෙහි උකෙච්චිකම් කරණු ලබයි ද, මහණෙනි, උකෙච්චිකමය කරණු ලැබුවහුට මානව පිරිමි නො යෙදෙයි. ඉදින් හෙතෙම නැවත ඔසාරණකම් කරණු ලබයි ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දුන්නේ ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙසක් විසිනි ද, එය මනාව විසිනි. යම් මානවක් දෙන ලද ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් මානවක් පුරණ ලද ද, එය මනාව පුරණ ලද්දකි. මානවයෙහෙය පිරිය යුතු යි.

9. (33) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ අබ්භානකමයට සුදුසු වූයේ උපාච්ඡි වෙයි ද, මහණෙනි, උපාච්ඡි වුවහුට අබ්භාන කමය නො යෙදෙයි. ඉදින් හෙ තෙම නැවත උපසම්පදාව ලබයි ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දෙන ලද ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙසක් විසිනි ද, එය මනාව විසිනි. යම් මානවක් දෙන ලද ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් මානවක් පුරණ ලද ද, එය මනාව පුරණ ලද්දකි. ඒ මහණ තෙමේ (අබ්භාන කමයෙන්) ඇතුලත් කර ගත යුතු යි.

10. (34-40.) මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ අබ්භාන කමයට සුදුසු වූයේ හෙරණෙක් වෙයි ද ... උමතුටෙක් වෙයි ද ... විසිච්චන සිතැත්තෙක් වෙයි ද, ... වෙදනාවෙන් පෙළුනෙක් වෙයි ද ... ඇවත නො දැක්මෙහි උකෙච්චිකමය කරණු ලබයි ද ... ඇවතට පිලියම් නො කිරීමෙහි උකෙච්චිකම් කරණු ලබයි ද ... ලාමකදූපටිය නො දුරලීමෙහි උකෙච්චිකම් කරණු ලබයි ද, මහණෙනි, උකෙච්චිකමය කරණු ලැබුවහුට අබ්භාන කමය නො යෙදෙයි. ඉදින් හෙතෙම නැවත ඔසාරණ කමය කරණු ලබයි ද, ඔහුට ඒ පලමු පිරිවෙස් දීම එසේ ම ය. යම් පිරිවෙසක් දෙන ලද ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් පිරිවෙසක් විසිනි ද, එය මනාව විසිනි. යම් මානවක් දෙන ලද ද, එය මනාව දෙන ලද්දකි. යම් මානවක් පුරණ ලද ද, එය මනාව පුරණ ලද්දකි. ඒ මහණ තෙමේ (අබ්භාන කමයෙන්) ඇතුලත් කර ගත යුතු යි.

පාටිච්චික සතලිය නිමි.

4. පිරිවෙස් සත්තිය

1. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ, ඒ අතර ප්‍රමාණයක් ඇති පිලිසන් නො වූ බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්නට ඇදීම කල යුතු.

2. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර ප්‍රමාණයක් ඇති පිලිසන් වූ බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි, ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්නට ඇදීම කල යුතු, ඒ මහණතට පලමු ඇවත සමග පිලිසන් ඇවැත්නට සමොධානපරිවාසය දිය යුතු.

3. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනොතා අනතරා සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ඣති පරිමාණායො පටිච්ඡන්තායො'පි අපටිච්ඡන්තායො'පි. සො භික්ඛු මූලායපටිඤ්ඤිතවො. යථාපටිච්ඡන්තානඤ්ඤා ආපතනිකං පුරිමාය ආපතනියා සමොධානපරිවාසො දුතවො.

4-9. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනොතා අනතරං සමබහුලා සංඤාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ඣති. අපරිමාණායො අපටිච්ඡන්තායො¹ -පෙ-. අපරිමාණායො පටිච්ඡන්තායො -පෙ- අපරිමාණායො පටිච්ඡන්තායො'පි අපටිච්ඡන්තායො'පි -පෙ- පරිමාණායො'පි අපරිමාණායො'පි අපටිච්ඡන්තායො -පෙ- පරිමාණායො'පි අපරිමාණායො'පි පටිච්ඡන්තායො -පෙ-. පරිමාණායො'පි අපරිමාණායො'පි පටිච්ඡන්තායො'පි අපටිච්ඡන්තායො'පි, සො භික්ඛු මූලායපටිඤ්ඤිතවො. යථා පටිච්ඡන්තානඤ්ඤා ආපතනිකං පුරිමාය ආපතනියා සමොධානපරිවාසො දුතවො.

10-36 ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මානවතාරහො -පෙ-, මානවතං වරනෙතං -පෙ- අධ්‍යාතාරහො අනතරං සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ඣති පරිමාණායො අපටිච්ඡන්තායො -පෙ-. පරිමාණායො පටිච්ඡන්තායො -පෙ-. පරිමාණායො පටිච්ඡන්තායො'පි අපටිච්ඡන්තායො'පි -පෙ-. අපරිමාණායො අපටිච්ඡන්තායො -පෙ-. අපරිමාණායො පටිච්ඡන්තායො -පෙ-. අපරිමාණායො පටිච්ඡන්තායො'පි අපටිච්ඡන්තායො'පි -පෙ-. පරිමාණායො'පි අපරිමාණායො'පි අපටිච්ඡන්තායො -පෙ-. පරිමාණායො'පි අපරිමාණායො'පි පටිච්ඡන්තායො -පෙ-. පරිමාණායො'පි අපරිමාණායො'පි පටිච්ඡන්තායො'පි. සො භික්ඛු මූලායපටිඤ්ඤිතවො. යථා පටිච්ඡන්තානඤ්ඤා ආපතනිකං පුරිමාය ආපතනියා සමොධානපරිවාසො දුතවො.

ජනනිංසකං සමතනං.

5. මානවතසත්තං

1. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ඣති අපටිච්ඡාදෙඤ්ඤා විබ්ඛමති. සො වෙ පුන උපසම්පන්නො නා ආපතනියො නච්ඡාදෙති, තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො මානවතං දුතවො.

2. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ඣති අපටිච්ඡාදෙඤ්ඤා විබ්ඛමති. සො පුන උපසම්පන්නො නා ආපතනියො ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පච්චිකම්. ආපතනිකවණ්ණි යථාපටිච්ඡන්න පරිවාසං දඤ්ඤා මානවතං දුතවො.

3. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ඣති පටිච්ඡාදෙඤ්ඤා විබ්ඛමති. සො පුන උපසම්පන්නො නා ආපතනියො නච්ඡාදෙති, තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසම්. ආපතනිකවණ්ණි යථාපටිච්ඡන්න පරිවාසං දඤ්ඤා මානවතං දුතවො.

1 අපරිමාණ, අපටිච්ඡන්තායො, -මජ්ඣ.

3. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරන්තේ ඒ අතර ප්‍රමාණයක් ඇති පිළියන් වූ ද නො පිළියන් වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණෙයි ද, ඒ මහණ තෙම මුල් ඇවැත්වට ඇදීම කළ යුතු යි. ඒ මහණහට පලමු ඇවැත්ව සමග පිළියන් ඇවැත්වට සමෝධාන පරිවෘත්තය දිය යුතු.

4-9. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි, මහණ තෙම පිරිවෙස් පුරන්තේ ඒ අතර ප්‍රමාණයක් නැති නො පිළියන් වූ ... අප්‍රමාණ වූ පිළියන් වූ ... ප්‍රමාණයක් ඇත්තාවූ ද, ප්‍රමාණයක් නැත්තාවූ ද නො පිළියන් වූ (ඇවැත්වට) ප්‍රමාණයක් ඇත්තාවූ ද ප්‍රමාණයක් නැත්තාවූ ද පිළියන් (ඇවැත්වට)... ප්‍රමාණයක් ඇත්තාවූ ද පමණක් නැත්තාවූ ද, පිළියන් වූ ද, නො පිළියන් වූ ද ඇවැත්වලට පැමිණෙයි. ... මහණෙනි, ඒ මහණ තෙම මුල් ඇවැත්වට ඇදීම කළ යුතු. ඒ මහණහට මුල් ඇවැත්ව සමග පිළියන් ඇවැත්වට සමෝධානපරිවෘත්තය දිය යුතු.

10-36. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණතෙම මානව පිරිමට සුදුසු වූයේ ... මානව පුරන්තේ ... අබ්බාතකමීයට සුදුසු වූයේ ඒ අතර ප්‍රමාණයක් ඇති නො පිළියන් වූ බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණෙයි ද ... ප්‍රමාණයක් ඇති පිළියන් වූ (ඇවැත්වලට) ... ප්‍රමාණයක් ඇති පිළියන් වූ ද නො පිළියන් වූ ද (ඇවැත්වලට) ... ප්‍රමාණයක් නැති පිළියන් ඇවැත්වලට... ප්‍රමාණ රහිත පිළියන් වූ ද නො පිළියන් වූ ද ඇවැත්වලට... ප්‍රමාණයක් ඇත්තාවූ ද ප්‍රමාණයක් නැත්තාවූ ද නො පිළියන් ඇවැත්වලට... ප්‍රමාණයක් ඇත්තාවූ ද ප්‍රමාණයක් නැත්තාවූ ද, පිළියන් ඇවැත්වලට ... ප්‍රමාණයක් ඇත්තාවූ ද ප්‍රමාණයක් නැත්තාවූ ද පිළියන් වූ ද නො පිළියන් වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණෙයි. ඒ මහණතෙම මුල් ඇවැත්වට ඇදීම කළ යුතු. ඒ මහණහට පලමු ඇවැත්ව සමග පිළියන් ඇවැත්වට සමෝධානපරිවෘත්තය දිය යුතු.

පිරිවෙස් සතිස නිමි.

5. මානවන ශතකය

1. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණ පිළියන් නො කොට උපැවිදි වෙයි. ඉදින් හෙතෙම නැවත උපසාන් වූයේ ඒ ඇවැත් නො පිළියන් කෙරෙයි ද, මහණෙනි, ඒ මහණහට මානව දිය යුතු.

2. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණ නො පිළියන් කොට උපැවිදි වෙයි ද, හෙතෙම නැවත උපසාන් වීමෙන් පැහැර පිළියන් ඇවැත් රැසෙහි පිළියන් ඇවැත් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු යි.

3. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණ පිළියන් කොට උපැවිදි වෙයි ද, හෙතෙම නැවත උපසාන් වූයේ ඒ ඇවැත් නො වසයි ද, මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු ඇවැත් රැසෙහි පිළියන් ඇවැත් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

4. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඒ මහණහට පිළිසන් කොට උපැවිදි වෙයි. හේ නැවත උපසපත් වූයේ ඒ ඇවැත් (සඟවයි) වසයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද දෙ ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

5. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඒ මහණහට පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද ඇවැත් වේ. ඒ මහණ තෙම උපැවිදි ව නැවත උපසපත් වූයේ පෙර වැසූ ඇවැත් පසු ව නො වසයි. පෙර නො වැසූ ඇවැත් පසු ව ද. නො වසයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

6. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඒ මහණහට පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද ඇවැත් වේ. ඒ මහණතෙම උපැවිදි ව නැවත උපසපත් වූයේ පෙර වැසූ ඇවැත් පසු ව නො වසයි. පෙර නො වැසූ ඇවැත් පසු ව වසයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

7. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඒ මහණහට පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද ඇවැත් වේ. කෙතෙම සිටුරු කැර ගොස් නැවත උපසපත් වූයේ පෙර වැසූ ඇවැත් පසු ව ද වසයි. පෙර නො වැසූ ඇවැත් පසු ව ද නො වසයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් කදෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

8. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඒ මහණහට පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද ඇවැත් වේ. ඒ මහණතෙම උපැවිදි ව නැවත උපසපත් වූයේ පලමු වැසූ ඇවැත් පසු ව ද වසයි. පලමු නො සැහෙවූ ඇවැත් පසු ව සඟවයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

9. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත් දකිසි ඇතැම් ඇවැත් නො දකිසි. යම් ඇවැත් දකිසි ද ඒ ඇවැත් වසයි. යම් ඇවැත් නො දකිසි ද ඒ ඇවැත් නො වසයි. ඒ මහණ තෙම සිටුරු කැර නැවත උපසපත් වූයේ පලමු දත සැහෙවූ ඇවැත් පසු ව දත නො වසයි. පෙර නො දත නො සැහෙවූ ඇවැත් පසු ව දත නො වසයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

10. ඉධ පත භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජති. එකච්චා ආපතනියො ජානාති, එකච්චා ආපතනියො න ජානාති. යා ආපතනියො ජානාති තා ආපතනියො ඡාදෙති, යා ආපතනියො න ජානාති තා ආපතනියො නච්ඡාදෙති, සො විබහමිනා පුත උපසම්පනො යා ආපතනියො පුබ්බෙ ජානිතා ඡාදෙසි, තා ආපතනියො පච්ඡා ජානිතා නච්ඡාදෙති. යා ආපතනියො පුබ්බෙ අජානිතා නච්ඡාදෙසි, තා ආපතනියො පච්ඡා ජානිතා ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසමිඤ්ඤ පච්ඡිමසමිඤ්ඤ ආපතනිකඛකෙ යථාපටිච්ඡනො පරිවාසං දන්වා මානසකං දානබ්බං.

11. ඉධ පත භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජති. එකච්චා ආපතනියො ජානාති, එකච්චා ආපතනියො න ජානාති. යා ආපතනියො ජානාති තා ආපතනියො ඡාදෙති, යා ආපතනියො න ජානාති තා ආපතනියො නච්ඡාදෙති. සො විබහමිනා පුත උපසම්පනො යා ආපතනියො පුබ්බෙ ජානිතා ඡාදෙසි, තා ආපතනියො පච්ඡා ජානිතා ඡාදෙති යා ආපතනියො පුබ්බෙ අජානිතා නච්ඡාදෙසි, තා ආපතනියො පච්ඡා ජානිතා නච්ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසමිඤ්ඤ පච්ඡිමසමිඤ්ඤ ආපතනිකඛකෙ යථාපටිච්ඡනො පරිවාසං දන්වා මානසකං දානබ්බං.

12. ඉධ පත භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජති. එකච්චා ආපතනියො ජානාති, එකච්චා ආපතනියො න ජානාති. යා ආපතනියො ජානාති, තා ආපතනියො ඡාදෙති. යා ආපතනියො න ජානාති, තා ආපතනියො නච්ඡාදෙති. සො විබහමිනා පුත උපසම්පනො, යා ආපතනියො පුබ්බෙ ජානිතා ඡාදෙසි, තා ආපතනියො පච්ඡා ජානිතා ඡාදෙති. යා ආපතනියො පුබ්බෙ අජානිතා නච්ඡාදෙසි, තා ආපතනියො පච්ඡා ජානිතා ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසමිඤ්ඤ පච්ඡිමසමිඤ්ඤ ආපතනිකඛකෙ යථාපටිච්ඡනො පරිවාසං දන්වා මානසකං දානබ්බං.

13. ඉධ පත භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපතනියො ආපජ්ජති. එකච්චා ආපතනියො සරති, එකච්චා ආපතනියො නසාරති. යා ආපතනියො සරති, තා ආපතනියො ඡාදෙති. යා ආපතනියො නසාරති, තා ආපතනියො නච්ඡාදෙති සො විබහමිනා පුත උපසම්පනො යා ආපතනියො පුබ්බෙ සරිතා ඡාදෙසි, තා ආපතනියො පච්ඡා සරිතා නච්ඡාදෙති. යා ආපතනියො පුබ්බෙ අසරිතා¹ නච්ඡාදෙසි තා ආපතනියො පච්ඡා සරිතා නච්ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ භික්ඛුනො පුරිමසමිඤ්ඤ පච්ඡිමසමිඤ්ඤ ආපතනිකඛකෙ² යථාපටිච්ඡනො පරිවාසං දන්වා මානසකං දානබ්බං.

1. අසාරිතා; - මජ්ඣ.
 2. පුරිමසමි. ආපතනිකඛකෙ - මජ්ඣ.

10. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත් දැනියි. ඇතැම් ඇවැත් නො දැනියි. යම් ඇවැත් දැනියි ද ඒ ඇවැත් වසයි. යම් ඇවැත් නො දැනියි ද ඒ ඇවැත් නො වසයි. ඒ මහණ තෙම සිටුරු හැර නැවත උපසපත් වූයේ පෙර දැන සැහෙවූ ඇවැත් පසුව දැන නො සඟවයි. පලමු නො දැන නො වැසූ ඇවැත් පසුව දැන සඟවයි මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසුවූ ද ඇවැත් රැහියෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු

11. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත් දැනියි. ඇතැම් ඇවැත් නො දැනියි. යම් ඇවැත් දැනියි ද, ඒ ඇවැත් වසයි. යම් ඇවැත් නො දැනියි ද, ඒ ඇවැත් නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙම සත්තෙන් හිලිහී නැවත උපසපත් වූයේ. පලමු දැන සැහෙවූ ඇවැත් පසුව දැන සඟවයි. පලමු දැන නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව දැන සඟවයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැහියෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු

12. මහණෙනි, මේ ශාසනයෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද ඒ ඇවැත් වසයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි ද, ඒ ඇවැත් නො වසයි. ඒ මහණ තෙම ශාසනයෙන් වූකලී නැවත උපසපත් වූයේ පෙර සිහි කොට සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට නො සඟවයි පලමු නො සිහි කොට නො සැහෙවූ ඒ ඇවැත් පසුව සිහි කොට නො සඟවයි මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැහියෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු

13. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙම බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්වලට අවදියි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි නම්, ඒ ඇවැත් වසයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි නම්, ඒ ඇවැත් නො වසයි. ඒ මහණ තෙම සිටුරු හැර නැවත උපසපත් වූයේ පෙර සිහි කොට සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට නො සඟවයි. පෙර සිහි නො කොට නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට නො සඟවයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැහියෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු.

14. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙම බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි ද ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණ තෙම සිවුරු හැර නැවත උපසපත් වූයේ පලමු සිහි කොට සැඟවූ ඇවැත් පසුවත් සිහි කොට සභවයි. පලමු සිහි නො කොට නො සැඟවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට නො සභවයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු යි.

15. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙම බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අදිවයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. හෙතෙමේ ශාසනයෙන් වුත ව නැවත උපසපත් වූයේ පෙර සිහි කොට සැඟවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට ද සභවයි. පෙර සිහි නො කොට නො සැඟවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට සභවයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු යි.

16. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙම බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. හෙතෙමේ උපාදි ව නැවත උපසපත් වූයේ පෙර සිහි කොට සැඟවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට වසයි. පෙර නො සැඟවූ ඇවැත් පසුව සිහි කොට සභවයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු යි.

17. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති නැත්තේ වෙයි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ වෙයි. යම් ඇවැත්හි විමති නැත්තේ වේ ද ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ වේ ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණ තෙම ශාසනයෙන් වුත ව (සිවුරු හැර) නැවත උපසපත් වූයේ පෙර විමති නැති ව සැඟවූ ඇවැත් පසුව විමති නැති ව නො සභවයි. පෙර විමති ඇති ව නො සැඟවූ ඇවැත් පසුව විමති නැති ව නො සභවයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු යි.

18. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙම බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති නැත්තේ වෙයි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ වෙයි. යම් ඇවැත්හි විමති නැත්තේ වේ ද ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ වේ ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. හේ සිවුරු හැර නැවත උපසපත් වූයේ පෙර විමති නැති ව සැඟවූ ඇවැත් පසුව විමති නැත්තේ නො සභවයි. පෙර විමති ඇති ව නො සැඟවූ ඇවැත් පසුව විමති නැති ව සභවයි. මහණෙනි, ඒ මහණහට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානව දිය යුතු යි.

19. ඉධ පත භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතතියො ආපජ්ජති. එකච්චාසු ආපතතීසු නිබ්බමතිකො එකච්චාසු ආපතතීසු වෙමතිකො. යාසු ආපතතීසු නිබ්බමතිකො නා ආපතතියො ඡාදෙති. යාසු ආපතතීසු වෙමතිකො නා ආපතතියො නච්ඡාදෙති. සො විඛාමිඤ්ඤා පුත උපසම්පන්නො යා ආපතතියො පුබ්බො නිබ්බමතිකො ඡාදෙසී, නා ආපතතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති. යා ආපතතියො පුබ්බො වෙමතිකො නච්ඡාදෙසී, නා ආපතතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ, භික්ඛුනො පුරිමසමීඤ්ඤා පච්ඡිමසමීඤ්ඤා ආපතතිකවකිකෙ යථාපටිච්ඡනො පරිවාසං දඤ්ඤා මානසකං දතබ්බං.

20. ඉධ පත භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතතියො ආපජ්ජති එකච්චාසු ආපතතීසු නිබ්බමතිකො එකච්චාසු ආපතතීසු වෙමතිකො. යාසු ආපතතීසු නිබ්බමතිකො නා ආපතතියො ඡාදෙති. යාසු ආපතතීසු වෙමතිකො නා ආපතතියො නච්ඡාදෙති. සො විඛාමිඤ්ඤා පුත උපසම්පන්නො යා ආපතතියො පුබ්බො නිබ්බමතිකො ඡාදෙසී, නා ආපතතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති. යා ආපතතියො පුබ්බො වෙමතිකො නච්ඡාදෙසී, නා ආපතතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ, භික්ඛුනො පච්ඡිමසමීඤ්ඤා ආපතතිකවකිකෙ යථාපටිච්ඡනො පරිවාසං දඤ්ඤා මානසකං දතබ්බං.

21-40. ඉධ පත භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපතතියො ආපජ්ජති ආපටිච්ඡාදෙඤ්ඤා සාමිණේරො ගොති. (යථාපුබ්බො තථා විජාඤ්ඤාදි) -පෙ- (41 - 60) උච්චතතකො ගොති -පෙ- (61 - 80) ඛිතතච්චෙතො ගොති -පෙ- (81-100) වෙදනවෙට්ඨා ගොති. තස්ස ගොතති ආපතතියො පටිච්ඡන්තායො' පි ආපටිච්ඡන්තායො' පි -පෙ- එකච්චා ආපතතියො ජානාති. එකච්චා ආපතතියො න ජානාති -පෙ- එකච්චා ආපතතියො සරති. එකච්චා ආපතතියො තස්සරති -පෙ- එකච්චාසු ආපතතීසු නිබ්බමතිකො එකච්චාසු ආපතතීසු වෙමතිකො. යාසු ආපතතීසු නිබ්බමතිකො නා ආපතතියො ඡාදෙති. යාසු ආපතතීසු වෙමතිකො. නා ආපතතියො නච්ඡාදෙති. නො වෙදනවෙට්ඨා ගොති. සො පුත ආවෙදනවෙට්ඨා හුඤ්ඤා යා ආපතතියො පුබ්බො නිබ්බමතිකො ඡාදෙසී, නා ආපතතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො නච්ඡාදෙති. යා ආපතතියො පුබ්බො වෙමතිකො නච්ඡාදෙසී, නා ආපතතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො නච්ඡාදෙති -පෙ- යා ආපතතියො පුබ්බො නිබ්බමතිකො ඡාදෙසී, නා ආපතතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො නච්ඡාදෙති. යා ආපතතියො පුබ්බො වෙමතිකො නච්ඡාදෙසී, නා ආපතතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති -පෙ- යා ආපතතියො පුබ්බො නිබ්බමතිකො ඡාදෙසී, නා ආපතතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති. යා ආපතතියො පුබ්බො වෙමතිකො නච්ඡාදෙසී, නා ආපතතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො නච්ඡාදෙසී -පෙ- යා ආපතතියො පුබ්බො නිබ්බමතිකො නච්ඡාදෙසී, නා ආපතතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති. යා ආපතතියො පුබ්බො වෙමතිකො නච්ඡාදෙසී, නා ආපතතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති. තස්ස භික්ඛවෙ: භික්ඛුනො පුරිමසමීඤ්ඤා පච්ඡිමසමීඤ්ඤා ආපතතිකවකිකෙ යථාපටිච්ඡනො පරිවාසං දඤ්ඤා මානසකං දතබ්බං.

19. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති නැත්තේ වෙයි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ වෙයි. යම් ඇවැත්හි විමති නැත්තේවේ ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි, හෙතෙමේ උපාපිදී ව තාවත උපසපත් වූයේ පෙර විමති නැති ව සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව ද විමති නැති ව සභවයි. පෙර විමති ඇති ව නො සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව සභවයි. මහණෙනි, ඒ මහණනට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පමණින් පිරිවෙස දී මානන දිය යුතු.

20. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති නැත්තේ ඇතැම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ වෙයි. යම් ඇවැත්හි විමති නැත්තේ වේ නම් ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ වේ නම් ඒ ඇවැත් නො සභවයි. හෙතෙමේ උපාපිදී ව තාවත උපසපත් වූයේ පෙර යම් ඇවැත් විමති රහිත ව සැහවී නම් පසුව ඒ ඇවැත් විමති රහිත ව සභවයි. පෙර යම් ඇවැත් විමති ඇතිව නො සැහවී නම්. පසුව ඒ ඇවැත් විමති නැති ව සභවයි. මහණෙනි, ඒ මහණනට පෙර වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් කල් පමණින් පිරිවෙස් දී මානන දිය යුතු.

21-40. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් පිළිසන් නො නොව හෙරණෙක් වෙයි. (පෙර යම්සේ නම් එසේ විසාර කල යුතු යි.) ... 41-60. උමතු වෙස් වෙයි ... 61-80 විසුලු සිතැත්තෙක් වෙයි ... 81-100. වෙදනාසෙන් පෙළුණෙක් වෙයි. ඒ මහණහුගේ පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද ඇවැත් වෙයි ... ඇතැම් ඇවැත් දැකී. ඇතැම් ඇවැත් නො දැකී ... ඇතැම් ඇවැත් සමරයි ඇතැම් ඇවැත් නො සමරයි. ... ඇතැම් ඇවැත්හි විමති නැත්තේ ය. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ වේ. යම් ඇවැත්හි විමති නැත්තේවේ ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ වේ ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. හෙතෙම වෙදනාවෙන් පෙළුණෙක් වෙයි. හෙතෙමේ තාවත වෙදනාසෙන් නො පෙළුණෙක් ව පෙර විමති නැති ව සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව නො සභවයි ද, පෙර විමති ඇති ව නො සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව නො සභවයි. පෙර විමති නැති ව සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව නො සභවයි. පෙර විමති ඇති ව නො සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව නො සභවයි. පෙර විමති ඇති ව නො සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව සභවයි. පෙර විමති නැති ව සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව සභවයි. පලමු විමති ඇති ව නො සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව නො සභවයි ... පලමු විමති නැති ව නො සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව සභවයි. පලමු විමති ඇති ව නො සැහෙ වූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව සභවයි. මහණෙනි, ඒ මහණනට පලමු වූ ද පසු වූ ද ඇවැත් රැසෙහි පිළිසන් පිරිවෙස දී මානන දිය යුතුයි.

6. මූලාශ්‍රපරීක්ෂණය සිදුකිරීම

1. මහණෙකී, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් ඇවැද පිළිසන් නො කොට ශාසනයෙන් ව්‍යුහ වෙයි. හෙතෙමේ නැවත උපසපන් වූයේ ඒ ඇවැත් නො වසයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්වට ඇදීම කළ යුතු.

2. මහණෙකී, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් ඇවැද පිළිසන් නො කොට සිවුරු හැර යයි. හෙතෙමේ නැවත උපසපන් වූයේ ඒ ඇවැත් සඟවයි. ඒ මහණතෙමේ මුල් ඇවැත්වට ඇදීම යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත්වට සමෝධානපරිවාසය දිය යුතු.

3. මහණෙකී, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් ඇවැද පිළිසන් කොට සිවුරු හැර යයි. හෙතෙමේ නැවත උපසපන් වූයේ ඒ ඇවැත් නො වසයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්වට ඇදීම යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත්වට සමෝධාන පරිවාසය දිය යුතු.

4. මහණෙකී, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් ඇවැද පිළිසන් කොට සිවුරු හැර යයි. හෙතෙමේ නැවත උපසපන් වූයේ ඒ ඇවැත් සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්වට ඇදීම යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත්වට සමෝධානපරිවාසය දිය යුතු.

5. මහණෙකී, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදී. ඒ මහණතට පිළිසන් වූ ද පිළිසන් නො වූ ද ඇවැත් වේ. හෙතෙමේ සිවුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පෙර සැහෙවූ ඇවැත් පසුව නො සඟවයි. පලමු නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව ද නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්වට ඇදීම යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත්වට සමෝධාන පරිවාසය දිය යුතු.

6. මහණෙකී, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදී. ඒ මහණතට පිළිසන් වූ ද පිළිසන් නො වූ ද ඇවැත් වෙයි. හෙතෙමේ සිවුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පලමු සැහෙවූ ඇවැත් පසුව නො සඟවයි. පලමු නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුව සඟවයි. ඒ මහණතෙමේ මුල් ඇවැත්වට ඇදීම යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත්වට සමෝධාන පරිවාසය දිය යුතු.

7. මහණෙකී, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදී. ඒ මහණතෙමේ පිළිසන් වූ ද පිළිසන් නො වූ ද ඇවැත් වෙයි. ඒ මහණ තෙමේ සිවුරු හැර නැවත උපසපන් වූයේ පෙර සැහෙවූ ඇවැත් පසුවත් සඟවයි. පෙර නො සැහෙවූ ඇවැත් පසුවත් නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්වට ඇදීම යුතු. ඒ මහණතට මුල් ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත්වට සමෝධානපරිවාසය දිය යුතු.

8. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ, ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. ඒ මහණහුගේ පිළිසන් වූ ද පිළිසන් නො වූ ද ඇවැත් වෙයි. ඒ මහණ තෙමේ සිවුරු හැර තැවත උපසපත් වූයේ පෙර සැඟවූ ඇවැත් පසුව සඟවයි. පලමු නො සැඟවූ ඇවැත් පසුව සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්ව අද්ද යුතු. ඒ මහණහට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැතුන්ට සමොධාන-පරිවාසය දිය යුතු.

9. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. ඇතැම් ඇවැත් දැනියි. ඇතැම් ඇවැත් නො දැනියි. යම් ඇවැත් දැනී ද, ඒ ඇවැත් සඟවයි. යම් ඇවැත් නො දැනී ද ඒ ඇවැත් නො සඟවයි. ඒ මහණ සිවුරු හැර තැවත උපසපත් වූයේ පලමු දැන සැඟවූ ඇවැත් පසුව දැන නො සඟවයි. පලමු නො දැන නො සැඟවූ ඇවැත් පසුව දැන නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්ව අද්ද යුතු. ඒ මහණහට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැතුන්ට සමොධානපරිවාසය දිය යුතු.

10. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත්වට පැමිණෙයි. ඇතැම් ඇවැත් දැනියි. ඇතැම් ඇවැත් නො දැනියි. යම් ඇවැත් දැනියි ද, ඒ ඇවැත් වසයි. යම් ඇවැත් නො දැනී ද, ඒ ඇවැත් නො වසයි. ඒ මහණ තෙමේ සිවුරු හැර තැවත උපසපත් වූයේ, පෙර දැන සැඟවූ ඇවැත් පසුව දැන නො සඟවයි. පෙර නො දැන නො සැඟවූ ඇවැත් පසුව දැන සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්ව අද්ද යුතු. ඒ මහණහට මුල් ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැතුන්ට සමොධාන පිරිවෙස දිය යුතු.

11. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. ඇතැම් ඇවැත් දැනියි. ඇතැම් ඇවැත් නො දැනියි. යම් ඇවැත් දැනියි ද ඒ ඇවැත් සඟවයි. යම් ඇවැත් නො දැනී ද, ඒ ඇවැත් නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ ශාසනයෙන් ව්‍යුත ව තැවත උපසපත් වූයේ පලමු දැන සැඟවූ ඒ ඇවැත් පසුව දැන ද සඟවයි. පලමු නො දැන නො සැඟවූ ඇවැත් පසුව දැන නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්ව අද්ද යුතු. ඒ මහණහට මුල් ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැතුන්ට සමොධානපරිවාසය දිය යුතු.

12. මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. ඇතැම් ඇවැත් දැනියි. ඇතැම් ඇවැත් නො දැනියි. යම් ඇවැත් දැනියි ද, ඒ ඇවැත් සඟවයි. යම් ඇවැත් නො දැනියි ද, ඒ ඇවැත් නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ සිවුරු හැර තැවත උපසපත් වූයේ, පලමු දැන සැඟවූ ඇවැත් පසුව දැන සඟවයි. පලමු නො දැන නො සැඟවූ ඇවැත් පසුව දැන සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්ව අද්ද යුතු. ඒ මහණහට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැතුන්ට සමොධානපරිවාසය දිය යුතු.

13. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සග්ගවසෙස් ඇවැත් අවදිසි. (මවුන් අතරින්) ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද, ඒ ඇවැත් සඟවයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි ද, ඒ ඇවැත් නො සඟවයි. ඒ මහණතෙම සිවුරු හැර තැවත උපසපත් වූයේ පෙර සිහි කොට සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට නො සඟවයි. පෙර සිහි නො කොට නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙම මුල් ඇවැත්ව ඇද්ද යුතු. ඒ මහණඟට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමොධාන පිරිවෙස ද දිය යුතු.

14. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සග්ගවසෙස් ඇවැත් අවදිසි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද, ඒ ඇවැත් සඟවයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි ද, ඒ ඇවැත් නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ සිවුරු හැර තැවත උපසපත් වූයේ පෙර සිහි කොට සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට නො සඟවයි. පෙර සිහි නො කොට නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට සඟවයි. ඒ මහණතෙමේ මූලායපටිකසාහසනස කල යුතු වේ. ඒ මහණඟට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමොධාන පරිවාසය ද දිය යුතු.

15. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සග්ගවසෙස් ඇවැත් අවදිසි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද, ඒ ඇවැත් සඟවයි. යම් ඇවැත් සිහි නො කරයි ද, ඒ ඇවැත් නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ සිවුරු හැර තැවත උපසපත් වූයේ පෙර සිහි කොට සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට සඟවයි. පෙර සිහි නො කොට නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්ව ඇද්ද යුතු. ඒ මහණඟට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමොධාන-පරිවාසය ද දිය යුතු.

16. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සග්ගවසෙස් ඇවැත් අවදිසි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි කරයි. ඇතැම් ඇවැත් සිහි නො කරයි. යම් ඇවැත් සිහි කරයි ද, ඒ ඇවැත් නො සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ සිවුරු හැර තැවත උපසපත් වූයේ පෙර සිහි කොට සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට සඟවයි. පෙර සිහි නො කොට නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව සිහි කොට සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්ව ඇද්ද යුතු. ඒ මහණඟට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමොධාන පිරිවෙස ද දිය යුතු.

17. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති තැත්තේ ය ඇතැම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ ය. යම් ඇවැත්හි විමති තැත්තේ ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණ තෙමේ සිටුරු හැර නැවත උපසපත් වූයේ පෙර විමති තැති ව යම් ඇවැත් සැඟවී ද, ඒ ඇවැත් පසු ව විමති තැත්තේ නො සභවයි. පෙර විමති ඇති ව නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව විමති තැති ව නො සභවයි. ඒ මහණතනම් මුල් ඇවැත් අද්ද යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමොධානපරිවාසය ද දිය යුතු.

18. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති තැත්තේ වෙයි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ වෙයි. යම් ඇවැත්හි විමති තැත්තේ ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණ තෙමේ සිටුරු හැර නැවත උපසපත් වූයේ පෙර විමති තැති ව සැඟවූ ඇවැත් පසු ව විමති තැත්තේ නො සභවයි. පෙර විමති ඇති ව නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව විමති තැත්තේ සභවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත් අද්ද යුතු ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමොධානපරිවාසය ද දිය යුතු.

19. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති තැත්තේ ය. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ ය. යම් ඇවැත්හි විමති තැත්තේ ද, ඒ ඇවැත් සභවයි. යම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ ද, ඒ ඇවැත් නො සභවයි. හෙතෙමේ උපාපිදි ව නැවත උපසපත් වූයේ පෙර විමති තැති ව යම් ඇවැත් සැඟවී ද, පසු ව ඒ ඇවැත් විමති තැති ව සභවයි. පෙර විමති ඇති ව යම් ඇවැත් නො සැඟවී ද, පසු ව විමති තැති ව ඒ ඇවැත් නො සභවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුලට ඇද්ද යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමොධාන පිරිවෙස ද දිය යුතු.

20. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදියි. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති තැත්තේ ය. ඇතැම් ඇවැත්හි විමති ඇත්තේ ය. විමති තැති ඇවැත් සභවයි. විමති ඇති ඇවැත් නො සභවයි. හෙතෙමේ උපාපිදි ව නැවත උපසපත් වූයේ පෙර විමති තැති ව සැඟවූ ඇවැත් පසු ව ද විමති තැති ව සභවයි. පෙර විමති ඇති ව නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව විමති තැති ව සභවයි. ඒ මහණතෙමේ මුලට ඇද්ද යුතු. ඒ මහණතට පලමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමොධාන පිරිවෙස ද දිය යුතු.

[21-40.] ඉඹ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු පරිවසනොනා අනාරු සමඛුලා සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣා අපට්ච්ඡාදෙඤා¹සාමණේරෙ හොති. -පෙ-. [යථා හෙට්ඨා තථා විජ්ඣා රොතබ්බං.] [41-60.] උම්මන්තකො හොති. -පෙ-. [යථා හෙට්ඨා තථා විජ්ඣා රොතබ්බං.] [61-80.] බිත්තවිනො හොති. -පෙ-. [යථා හෙට්ඨා තථා විජ්ඣා රොතබ්බං.] [81-100.] වෙදනවො හොති. -පෙ-. [යථා හෙට්ඨා තථා විජ්ඣා රොතබ්බං.] තස්ස හොති ආපනතියො පට්ච්ඡන්තායොපි අපට්ච්ඡන්තායොපි -පෙ-. [යථා හෙට්ඨා තථා විජ්ඣා රොතබ්බං.] එකච්චා ආපනතියො ජානාති, එකච්චා ආපනතියො න ජානාති -පෙ-. එකච්චා ආපනතියො සරති, එකච්චා ආපනතියො නස්සරති -පෙ- එකච්චාහු ආපනතීහු නිබ්බමතිකො, එකච්චාහු ආපනතීහු වෙමතිකො. යාහු ආපනතීහු නිබ්බමතිකො තා ආපනතියො ඡාදෙති. යාහු ආපනතීහු වෙමතිකො, තා ආපනතියො නච්ඡාදෙති. සො වෙදනවො හොති. සො පුත අවෙදනවො හුතො යා ආපනතියො පුබ්බ නිබ්බමතිකො ඡාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො නච්ඡාදෙති. යා ආපනතියො පුබ්බ වෙමතිකො නච්ඡාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො නච්ඡාදෙති. -පෙ- යා ආපනතියො පුබ්බ නිබ්බමතිකො ඡාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො නච්ඡාදෙති. යා ආපනතියො පුබ්බ වෙමතිකො නච්ඡාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති. -පෙ- යා ආපනතියො පුබ්බ නිබ්බමතිකො ඡාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො නච්ඡාදෙති. යා ආපනතියො පුබ්බ වෙමතිකො නච්ඡාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති. -පෙ- යා ආපනතියො පුබ්බ නිබ්බමතිකො ඡාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො නච්ඡාදෙති. යා ආපනතියො පුබ්බ වෙමතිකො නච්ඡාදෙති, තා ආපනතියො පච්ඡා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති. සො භික්ඛු මූලාසනයං පටිකස්සිතබ්බො. යථාපට්ච්ඡන්තානඤ්චස්ස ආපනතීනං පුරිමාය ආපනතීයා සමොධානපරිවාසො දුතබ්බො.

[101-200.] ඉඹ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මානසාරහො -පෙ- [අනාරු සමඛුලා සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣා අපට්ච්ඡාදෙඤා විබ්භමති.] -පෙ-

[201-300.] ඉඹ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු මානසාර වරනො -පෙ- [අනාරු සමඛුලා සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣා අපට්ච්ඡාදෙඤා විබ්භමති.] -පෙ-

[301-400.] ඉඹ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු අබ්භාතාරහො අනාරු සමඛුලා සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣා අපට්ච්ඡාදෙඤා විබ්භමති -පෙ- [මානසාරහො ව මානසාරවාරී ව අබ්භාතාරහො ව යථා පරිවාසිකො තථා විජ්ඣා රොතබ්බං.] ඉඹ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු අබ්භාතාරහො අනාරු සමඛුලා සමිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ඣා අපට්ච්ඡාදෙඤා සාමණේරෙ හොති -පෙ-. උම්මන්තකො හොති -පෙ-. බිත්තවිනො හොති -පෙ-. වෙදනවො හොති. තස්ස හොති ආපනතියො පට්ච්ඡන්තායොපි අපට්ච්ඡන්තායොපි -පෙ- එකච්චා ආපනතියො ජානාති, එකච්චා ආපනතියො න ජානාති -පෙ-. එකච්චා ආපනතියො සරති, එකච්චා ආපනතියො නස්සරති. -පෙ- එකච්චාහු ආපනතීහු නිබ්බමතිකො, එකච්චාහු ආපනතීහු වෙමතිකො. යාහු ආපනතීහු නිබ්බමතිකො තා ආපනතියො ඡාදෙති. -

1. අපට්ච්ඡාදෙඤා - මජ්ඣිමනිකාය, 103.

[21 - 40.] මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පිරිවෙස් පුරණයේ ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට හෙරණෙක් වෙයි ... [සට කී පරිදි විස්තර කට යුතු.] [41 - 60.] උමතු වෙක් වෙයි ... [සට කී පරිදි විස්තර කට යුතු] [61 - 80.] පෙරලුනු සිතැත්තෙක් වෙයි ... [සට කී පරිදි විස්තර කට යුතු] [81 - 100] වෙදනායෙන් පෙලෙන්නෙක් වෙයි. ඔහුට පිළිසන් වූ ද, පිළිසන් නො වූ ද ඇවැත් වේ ... [සට කී පරිදි විස්තර කට යුතු.] ඇතැම් ඇවැත් දැනී. ඇතැම් ඇවැත් නො දැනී ... ඇතැම් ඇවැත් සමරයි. ඇතැම් ඇවැත් නො සමරයි ... ඇතැම් ඇවැත්හි විමනී ඇත්තේ වේ. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනී නැත්තේ වේ. විමනී නැති ඇවැත් වසයි. විමනී ඇති ඇවැත් නො වසයි. හෙතෙමේ වෙදනායෙන් පෙලෙන්නෙක් වෙයි. නැවත හෙතෙමේ වෙදනායෙන් නො පෙලෙන්නෙක් ව පලමු විමනී නැති ව වැසූ ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව නො වසයි. පලමු විමනී ඇති ව නො වැසූ ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව නො වසයි ... පලමු විමනී නැති ව වැසූ ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව නො වසයි. පලමු විමනී ඇති ව නො වැසූ ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව වසයි... පෙර විමනී නැති ව වැසූ ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව වසයි. පෙර විමනී ඇති ව නො වැසූ ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව නො වසයි ... පලමු විමනී නැති ව සැඟවූ ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව සඟවයි. පලමු විමනී ඇති ව නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව විමනී නැති ව සඟවයි. ඒ මහණ තෙමේ මුල් ඇවැත්ව ඇද්ද යුතු. ඒ මහණහට මුල් ඇවැත් සමඟ ඇවැත් පිළිසන් පමණින් සමොධාන පිරිවෙස ද දිය යුතු.

[101 - 200.] මහණෙනි මෙහි මහණෙක් මානව කිසි වූයේ... [ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි.]...

[201 - 300.] මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් මානව පුරන්තේ ... [ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නොකොට උපැවිදි වෙයි.]...

[301 - 400.] මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් අබ්‍යාන කමයට සුදුසු වූයේ ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ... [මානව සුදුසු වූවුන්, මානව පුරන්තාන්, අබ්‍යානයට සුදුසු වූවුන් (මූල කී) පිරිවෙස් පුරන්තා මෙන් විතර කට යුතු.] මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් අබ්‍යානයට සුදුසු වූයේ ඒ අතර බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද නො පිළිසන් කොට හෙරණෙක් වෙයි. ... උමතු වූවෙක් වෙයි ... පෙරලුනු සිතැත්තෙක් වෙයි ... වෙදනායෙන් පෙලෙන්නෙක් වෙයි. ඔහුට පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද ඇවැත් වේ ... ඇතැම් ඇවැත් දැනී. ඇතැම් ඇවැත් නො දැනී ... ඇතැම් ඇවැත් සමරයි. ඇවැත් නො සමරයි... ඇතැම් ඇවැත්හි විමනී රහිත ය. ඇතැම් ඇවැත්හි විමනී සහිත ය. සම් ඇවැත්හි විමනී රහිත ද ඒ ඇවැත් සඟවයි. -

යාහු ආපතනීපු වෙමතිකො තා ආපතනීයො නව්ජාදෙති. සො ඉවදනවෙටො හොති. සො පුත අවෙදනවෙටො හුනා යා ආපතනීයො පුබ්බ නිබ්බමිතිකො ඡාදෙසි, තා ආපතනීයො පච්ජා නිබ්බමතිකො නව්ජාදෙති. යා ආපතනීයො පුබ්බ වෙමතිකො නව්ජාදෙසි, තා ආපතනීයො පච්ජා නිබ්බමතිකො නව්ජාදෙති -පෙ-. යා ආපතනීයො පුබ්බ නිබ්බමිතිකො ඡාදෙසි, තා ආපතනීයො පච්ජා නිබ්බමතිකො නව්ජාදෙති. යා ආපතනීයො පුබ්බ වෙමතිකො නව්ජාදෙසි, තා ආපතනීයො පච්ජා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති -පෙ- යා ආපතනීයො පුබ්බ නිබ්බමතිකො ඡාදෙසි, තා ආපතනීයො පච්ජා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති. යා ආපතනීයො පුබ්බ වෙමතිකො නව්ජාදෙසි, තා ආපතනීයො පච්ජා නිබ්බමතිකො නව්ජාදෙති -පෙ- යා ආපතනීයො පුබ්බ නිබ්බමතිකො ඡාදෙසි, තා ආපතනීයො පච්ජා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති, යා ආපතනීයො පුබ්බ වෙමතිකො නව්ජාදෙසි, තා ආපතනීයො පච්ජා නිබ්බමතිකො ඡාදෙති, සො භික්ඛු මූලායපටිකසීතබ්බො. යථාපටිච්ජනානඤ්ඤා ආපතනීයං පුරිමාය ආපතනීයං සමොධානපරිමායො දතබ්බොති.

මූලායපටිකසීතබ්බොනවතුසසතකං නිවසීතං.

පරිමාණාදී වාරච්චකං

1. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සබ්බාදීසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ජිතා පරිමාණං¹ අපටිච්ජාදෙතා විබ්භමති -පෙ-
2. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සබ්බාදීසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ජිතා අපරිමාණං² අපටිච්ජාදෙතා විබ්භමති -පෙ-
3. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සබ්බාදීසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ජිතා එකතාමා අපටිච්ජාදෙතා විබ්භමති -පෙ-
4. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සබ්බාදීසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ජිතා නාතාතාමා අපටිච්ජාදෙතා විබ්භමති -පෙ-
5. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සබ්බාදීසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ජිතා සභාගා අපටිච්ජාදෙතා විබ්භමති -පෙ-
6. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සබ්බාදීසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ජිතා විසභාගා අපටිච්ජාදෙතා විබ්භමති -පෙ-
7. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සබ්බාදීසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ජිතා චචජීතා අපටිච්ජාදෙතා විබ්භමති -පෙ-
8. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සබ්බාදීසෙසා ආපතනීයො ආපජ්ජිතා සමභින්නා අපටිච්ජාදෙතා විබ්භමති -පෙ-

(යථා හෙට්ඨා තථා විජ්ජාචෙතබ්බං.)

පරිමාණාදී වාරච්චකං නිවසීතං.

1. පරිමාණායො - සෘෂා. 2. අපරිමාණායො - සෘෂා.

යම් ඇවැත්හි විමති සනිත ද ඒ ඇවැත් නො සඟවයි. හෙතෙමේ වෙදනායෙන් පෙළෙන්නෙක් වේ. නැවත හෙතෙමේ වෙදනායෙන් නො පෙළෙන්නෙක් ව පෙර විමති නැති ව සැඟවූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව නො සඟවයි. පෙර විමති ඇති ව නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව නො සඟවයි ... පෙර විමති නැති ව සැඟවූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව නො සඟවයි. පෙර විමති ඇති ව නො සැඟවූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව සඟවයි ... පෙර විමති නැති ව වැසූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව වසයි. පෙර විමති ඇති ව නො වැසූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව නො වසයි .. පළමු විමති නැති ව වැසූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව වසයි. පෙර විමති ඇති ව නො වැසූ ඇවැත් පසු ව විමති නැති ව වසයි. ඒ මහණතෙමේ මුල් ඇවැත්ව ඇද්ද යුතු. ඔහුට පළමු ඇවැත් සමග පිළිසන් ඇවැත් පමණින් සමොධාන පිරිවෙස ද දිය යුතුයි.

මූලාසප්තිකයාන සිටුසිය නිමි.

පරිමාණාදී වාර අට

1. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් ප්‍රමාණවත් (=ගණන් ඇති) බොහෝ සඟ වෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ...
2. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ නැති බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ...
3. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් එක් නම් ඇති බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ...
4. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් වෙන් වෙන් නම් ඇති බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ...
5. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් සභාග වූ (= සමාන) බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ...
6. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් විභභාග වූ බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ...
7. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් වෙන් වෙන් වූ බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි...
8. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් මුසු වූ බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් ඇවද පිළිසන් නො කොට උපැවිදි වෙයි ...

(යට කී පරිදි විතර කව යුතු යි.)

පරිමාණාදී වාර අට නිමිසේ ය.

දොභිකවුචාර එකාදසකං

1. දොභිකවු සඛකාදිසෙසං ආපනනා හොනති. තෙ සඛකාදිසෙසෙ සඛකාදිසෙසදිවසීනො හොනති. එකො ඡාදෙති, එකො නච්ඡාදෙති, යො ඡාදෙති, යො දුක්කචං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපටිච්ඡන්තඤ්චස්ස පරිවාසං දඤා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බං.

2. දොභිකවු සඛකාදිසෙසං ආපනනා හොනති. තෙ සඛකාදිසෙසෙ වෙමතිකා හොනති. එකො ඡාදෙති, එකො නච්ඡාදෙති. යො ඡාදෙති, යො දුක්කචං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපටිච්ඡන්තඤ්චස්ස පරිවාසං දඤා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බං.

3. දොභිකවු සඛකාදිසෙසං ආපනනා හොනති. තෙ සඛකාදිසෙසෙ මිඤ්ඤදිවසීනො හොනති, එකො ඡාදෙති. එකො නච්ඡාදෙති. යො ඡාදෙති, යො දුක්කචං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපටිච්ඡන්තඤ්චස්ස පරිවාසං දඤා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බං.

4. දොභිකවු මිඤ්ඤකං ආපනනා හොනති. තෙ මිඤ්ඤකෙ සඛකාදිසෙසදිවසීනො හොනති. එකො ඡාදෙති, එකො නච්ඡාදෙති. යො ඡාදෙති, යො දුක්කචං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපටිච්ඡන්තඤ්චස්ස පරිවාසං දඤා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බං.

5. දොභිකවු මිඤ්ඤකං ආපනනා හොනති. තෙ මිඤ්ඤකෙ මිඤ්ඤකදිවසීනො හොනති. එකො ඡාදෙති, එකො නච්ඡාදෙති. යො ඡාදෙති, යො දුක්කචං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපටිච්ඡන්තඤ්චස්ස පරිවාසං දඤා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බං.

6. දොභිකවු සුඤ්ඤකං ආපනනා හොනති. තෙ සුඤ්ඤකෙ සඛකාදිසෙසදිවසීනො හොනති. එකො ඡාදෙති, එකො නච්ඡාදෙති. යො ඡාදෙති, යො දුක්කචං දෙසාපෙතබ්බො. උභොපි යථාධම්මං කාරුපෙතබ්බො.

7. දොභිකවු සුඤ්ඤකං ආපනනා හොනති. තෙ සුඤ්ඤකෙ සුඤ්ඤකදිවසීනො හොනති. එකො ඡාදෙති, එකො නච්ඡාදෙති. යො ඡාදෙති, යො දුක්කචං දෙසාපෙතබ්බො. උභොපි යථාධම්මං කාරුපෙතබ්බො.

8. දොභිකවු සඛකාදිසෙසං ආපනනා හොනති. තෙ සඛකාදිසෙසෙ සඛකාදිසෙසදිවසීනො හොනති. එකස්ස හොති ආරුච්චෙසසාමීති, එකස්ස හොති ත ආරුච්චෙසසාමීති. යො පථමමපි යාමං ඡාදෙති, දුතීයමපි යාමං ඡාදෙති, තතීයමපි යාමං ඡාදෙති, උඤ්ඤෙත² ආරුච්චෙස ඡන්තා හොති ආපනති. යො ඡාදෙති, යො දුක්කචං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපටිච්ඡන්තඤ්චස්ස පරිවාසං දඤා උභින්නමපි මානතතං දුතබ්බං.

1. යථාපටිච්ඡන්තාඤ්චස්ස - ඕචු 1, 2. යථාපටිච්ඡන්තෙවස්ස මජ්ඣං.
2. උච්චිතෙ - මජ්ඣං උච්චිතෙ PTS.

දේවනිකුමාර චක්‍රලේඛය

1. දේවනිකුමාර කෙනෙක් සහවෙසෙස් අවන්හු වෙති. ඔහු සහ-වෙසෙස්හි සහවෙසෙස් දිවු ඇත්තෝ වෙති. එක් මහණෙක් සහවයි. එක් මහණෙක් නො සහවයි. යමෙක් සහවා නම් හේ දුකුලා ඇවැත් දෙස්විය යුතු වේ. ඇවැත් පිළිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානන දිය යුතු.

2. දේවනිකුමාර කෙනෙක් සහවෙසෙස් අවන්හු වෙති. ඔහු සහ-වෙසෙස්හි පිමති ඇත්තාහු වෙති. එක් මහණෙක් සහවයි. එක් මහණෙක් නො සහවයි. යමෙක් සහවා නම් හේ දුකුලා ඇවැත් දෙස්විය යුතු වේ. ඇවැත් පිළිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානන දිය යුතු.

3. දේවනිකුමාර කෙනෙක් සහවෙසෙස් අවන්හු වෙති. ඔහු සහ-වෙසෙස්හි මුහුදිවු ඇත්තෝ වෙති. එක් මහණෙක් සහවයි. එක් මහණෙක් නො සහවයි. යමෙක් සහවා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. ඇවැත් පිළිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානන දිය යුතු.

4. මහණහු දෙදෙනෙක් මුහු ඇවැත් අවන්හු වෙති. ඔහු මුහු ඇවැත්හි සහවෙසෙස් දිවු ඇත්තෝ වෙති. එක් මහණෙක් සහවයි. එක් මහණෙක් නො සහවයි. යමෙක් සහවා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. ඇවැත් පිළිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානන දිය යුතු.

5. දේවනිකුමාර කෙනෙක් මුහු ඇවැත් අවන්හු වෙති. ඔහු මුහු ඇවැත්හි මුහුදිවු ඇත්තෝ වෙති. එක් මහණෙක් වසයි. එක් මහණෙක් නො වසයි. යමෙක් වසා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. ඇවැත් පිළිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානන දිය යුතු.

6. දේවනිකුමාර කෙනෙක් නුමුහු ඇවැත් අවන්හු වෙති. ඔහු නුමුහු ඇවැත්හි සහවෙසෙස් දිවු ඇත්තෝ වෙති. එක් මහණෙක් සහවයි. එක් මහණෙක් නො සහවයි. යමෙක් සහවා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. දෙදෙන ම දහම් වූ පරිදි කරවිය යුතුය.

7. දේවනිකුමාර කෙනෙක් නුමුහු ඇවැත් අවන්හු වෙති. ඔහු නුමුහු ඇවැත්හි නුමුහු දිවු ඇත්තෝ වෙති. එක් මහණෙක් සහවයි. එක් මහණෙක් නො සහවයි. යමෙක් සහවා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. දෙදෙන ම දහම් වූ පරිදි කරවිය යුතුය.

8. මහණහු දෙදෙනෙක් සහවෙසෙස් අවන්හු වෙති. ඔහු සහවෙසෙස්හි සහවෙසෙස් දිවු ඇත්තෝ වෙති. එක් මහණකුට සැලකරන්නෙමි යි සිත් වෙයි. එක් මහණකුට නො සැලකරන්නෙමි යි සිත් වෙයි. හෙතෙමේ (රුත්‍රි) පලමු යමිතින් සහවයි. දෙවන යමිතින් සහවයි. තෙවන යමිතින් සහවයි. අරුණ නැති කල අවැත සහවන ලද්දේ වේ. යමෙක් සහවා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. ඇවැත් පිළිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානන දිය යුතු.

9. දේ භික්ෂු සමාජයේදී ආපනා ගොනක්, තෙ සමාජයේදී සමාජ සමාජයේදී සේවකයන් ගොනක්. තෙ ගවේෂණීය ආර්යවේදයකි. එකසේ අනන්තමයෙන් මනව්‍යවේදය උපුජ්ජනිත ආර්යවේදයකි. සො පව්වේදය මාමං ජාදෙති. දුතියමෙව් යාමං ජාදෙති. තතියමෙව් යාමං ජාදෙති. උභයෙක අරුණ ජනා ගොති ආපනති. සො ජාදෙති, සො දුක්ඛං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපට්ඨන්තඤ්ඤං පට්ඨාසං දමා උභින්නමපි මානතං දුතබ්බං.

10. දේ භික්ෂු සමාජයේදී ආපනා ගොනක්. තෙ සමාජයේදී සමාජ සමාජයේදී සේවකයන් ගොනක්. තෙ උමමතතකා ගොනක්. තෙ පව්ව අනුමමතකා හුතො එකො ජාදෙති, එකො නව්ජාදෙති. සො ජාදෙති, සො දුක්ඛං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපට්ඨන්තඤ්ඤං පට්ඨාසං දමා උභින්නමපි මානතං දුතබ්බං.

11. දේ භික්ෂු සමාජයේදී ආපනා ගොනක්. තෙ පාතීමොකෙව උද්දෙසමානෙ එවං වදෙතති: “ඉදුතෙව ඛො මයං ජාතාම: අයමෙව් කිර ධමෙමො හුතතාගතො හුතතපට්ඨාපනො අනුභවමාසං උද්දෙසං ආගව්ජනි” තී. තෙ සමාජයේදී සමාජ සමාජයේදී සේවකයන් ගොනක්. එකො ජාදෙති, එකො නව්ජාදෙති. සො ජාදෙති, සො දුක්ඛං දෙසාපෙතබ්බො. යථාපට්ඨන්තඤ්ඤං පට්ඨාසං දමා උභින්නමපි මානතං දුතබ්බං.

දෙව් භික්ෂුවාද එකාදසකං නිවසිතං.

මූල්‍යවිකසන අවිසුද්ධි නවක

1. ඉධ පන භික්ෂුවෙ, භික්ෂු සමමුත්තා සමාජයේදී ආපනතියො ආපජ්ජනි පට්ඨාසමෙව් අපට්ඨන්තමෙව් එකතාමෙව් නානාතාමෙව් සභාගමෙව් විසභාගමෙව් වචන්තමෙව් සමභින්නමෙව්. සො සමසං නාසං ආපනතීනං සමොධානපට්ඨාසං යාවති. තසං සමෙසා නාසං ආපනතීනං සමොධානපට්ඨාසං දෙති. සො පට්ඨන්තො අනන්ත සමමුත්තා සමාජයේදී ආපනතියො ආපජ්ජනි පට්ඨාසමෙව් අපට්ඨන්තො. සො සමසං අනන්ත ආපනතීනං මූල්‍යවිකසනං යාවති. තං සමෙසා අනන්ත ආපනතීනං මූල්‍යවිකසනං ධම්මෙකෙත සමෙමන අනුපෙතන ධාතාරතෙන. ධම්මෙක සමොධානපට්ඨාසං දෙති, අධම්මෙක මානතං දෙති, අධම්මෙක අබෙතති. සො භික්ෂුවෙ, භික්ෂු අවිසුද්ධා තාති ආපනතීති.

9. දෙමහණ කෙනෙක් සභාවසෙස් අවන්හු වෙති. ඔහු සභ වෙසෙස්හි සභාවසෙස් දිට්ඨ ඇත්තෝ වෙත්. ඔහු සැලකරන්තෙමු හි යෙති. එක් මහණකුට අතරමග දී නො සැලකරන්තෙමි හි මකුදුම උපදී. හෙතෙමේ පලමු යම්හිත් වසයි. දෙවන යම්හිත් වසයි. තෙවන යම්හිත් වසයි. අරුණ නැති කල ඇවත වැසුනේ වේ. යමෙක් වසා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. ඇවත් පිලිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානත දිය යුතු.

10. දෙමහණ කෙනෙක් සභාවසෙස් අවන්හු වෙති. ඔහු සභ-වෙසෙස්හි සභාවසෙස් දිට්ඨ ඇත්තෝ වෙති. ඔහු උමතු වූවෝ වෙත්. පසු ව ඔහු උමතු නො වූවෝ ව එක් මහණෙක් සභවයි. එක් මහණෙක් නො සභවයි. යමෙක් සභවා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතු වේ. ඇවැත් පිලිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානත දිය යුතු.

11. දෙමහණ කෙනෙක් සභවෙසස් අවන්හු වෙති. ඔහු පාමොක් උදෙසන කල්හි “මේ දහමත් පාමොක් යුතුරෙහි ආයේ ල, යුතුරෙහි ඇතුලත් ල, අඛමසක් පාසා උදෙසුමට පැමිණේ ල හි මේ දැන් ම අපි දනුමහ හි” මෙසේ කියත්. ඔහු සභාවසෙස්හි සභාවසෙස් දිට්ඨ ඇත්තෝ වෙත්. එක් මහණෙක් සභවයි. එක් මහණෙක් නො සභවයි. යමෙක් සභවා නම් හේ දුකුලා දෙස්විය යුතුවේ. ඇවැත් පිලිසන් පමණින් ඔහුට පිරිවෙස ද දී දෙදෙනාට ම මානත දිය යුතු හි.

දෙවතිකඛුචාර එකොලොස හිමි.

මූලායපටිකසාහ අවිසුද්ධි නවකය

1. මහණෙහි, මෙහි මහණෙක් ගණන් ඇත්තා වූ ද ගණන් නැත්තා වූ ද එක් නම් ඇත්තා වූ ද වෙත් දෙත් නම් ඇත්තා වූ ද සභාග වූ ද විසභාග වූ ද වෙත් වෙත් වූ ද මුසු වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් අවදිසි. හෙතෙමේ ඒ ඇවැත්තට සඛසයාගෙන් සමොධාන පිරිවෙස යදිසි. ඔහුට සඛස තෙමේ ඒ ඇවැත් සදහා සමොධාන පිරිවෙස දෙසි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරන්තේ ඒ අතර ගණන් ඇති පිලිසන් නො වූ බොහෝ සභාවසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඛසයාගෙන් අතර ඇවැතුන් සදහා මූලායපටිකසාහ යදී. සඛස තෙමේ ඔහුට දහැමි වූ අකොප්ප වූ නැතට නිසි කමියෙන් අතර ඇවැත් සදහා මූලායපටිකසාහ කම් කෙරෙහි. දහැමින් සමොධාන පිරිවෙස් දෙසි. නො දහැමින් මානත දෙසි. නො දහැමින් අඛසාහය කෙරෙහි. මහණෙහි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ආපනතින් ගෙන් පිරිසිදු වූයේ නො වේ.

2. ඉධ පන භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා අපනතියො ආපඤ්ඤි පරිමාණමපි අපරිමාණමපි එකතාමමපි නානාතාමමපි සභාගමපි විසභාගමපි වචනීතමපි සමභින්නමපි. සො සඛිකං තාසං ආපනතීනං සමොධාන පරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනො අනතරං සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපඤ්ඤි පරිමාණායො පටිච්ඡන්තායො. සො සඛිකං අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකසානං යාවතී. තං සඛෙසා අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකසානං ධම්මිකෙතන කමෙතන අකුප්පෙන ධාතාරහෙන. ධම්මෙන සමොධාන පරිවාසං දෙති. අධම්මෙන මානතතං දෙති. අධම්මෙන අබෙහති. සො භික්ඛවෙ, භික්ඛු අවිසුද්ධො තාභි ආපනතීති.

3. ඉධ පන භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපඤ්ඤි පරිමාණමපි අපරිමාණමපි එකතාමමපි නානාතාමමපි සභාගමපි විසභාගමපි වචනීතමපි සමභින්නමපි. සො සඛිකං තාසං ආපනතීනං සමොධාන පරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධාන පරිවාසං දෙති. සො පරිවසනො අනතරං සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපඤ්ඤි පරිමාණායො පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි. සො සඛිකං අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකසානං යාවතී. තං සඛෙසා අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකසානං ධම්මිකෙතන කමෙතන අකුප්පෙන ධාතාරහෙන. ධම්මෙන සමොධාන පරිවාසං දෙති. අධම්මෙන මානතතං දෙති. අධම්මෙන අබෙහති. සො භික්ඛවෙ, භික්ඛු අවිසුද්ධො තාභි ආපනතීති.

4 - 7. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපඤ්ඤි පරිමාණමපි අපරිමාණමපි එකතාමමපි නානාතාමමපි සභාගමපි විසභාගමපි වචනීතමපි සමභින්නමපි. සො සඛිකං තාසං ආපනතීනං සමොධාන පරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධාන පරිවාසං දෙති. සො පරිවසනො අනතරං සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපඤ්ඤි අපරිමාණායො අපටිච්ඡන්තායො -පෙ- අපරිමාණායො පටිච්ඡන්තායො -පෙ- අපරිමාණායො පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි -පෙ- පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි අපටිච්ඡන්තායො. සො සඛිකං අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකසානං යාවතී. තං සඛෙසා අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකසානං ධම්මිකෙතන කමෙතන අකුප්පෙන ධාතාරහෙන, ධම්මෙන සමොධාන පරිවාසං දෙති, අධම්මෙන මානතතං දෙති, අධම්මෙන අබෙහති. සො භික්ඛවෙ, භික්ඛු අවිසුද්ධො තාභි ආපනතීති.

8. ඉධ පන භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ආපනතියො ආපඤ්ඤි පරිමාණමපි අපරිමාණමපි එකතාමමපි නානාතාමමපි සභාගමපි විසභාගමපි වචනීතමපි සමභින්නමපි. සො සඛිකං තාසං ආපනතීනං සමොධාන පරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධාන පරිවාසං දෙති. -

2. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් ප්‍රමාණවත් වූ ද ප්‍රමාණ රහිත වූ ද එක් නමක් ඇත්තා වූ ද වෙන් වෙන් නම් ඇත්තා වූ ද සභාග වූ ද විසභාග වූ ද වජ්ඣන වූ ද සමඛින්නා වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඛසයාගෙන් ඒ ඇවැත්නට සමොධාන පිරිවෙස යදිසි. ඔහුට සඛස තෙමේ ඒ ඇවැත් සදහා සමොධාන පිරිවෙස දෙසි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරන්තේ අතර ප්‍රමාණවත් වූ වැසුහු බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඛසයාගෙන් අතර ඇවැත්නට මූලායපටිකසාහසරය යදිසි. සඛස තෙමේ ඔහුට අකොප්‍ය වූ තැනට නිසි දුහැමි කමයෙන් අතර ඇවැත් සදහා මූලායපටිකසාහසරය කෙරෙසි. දුහැමින් සමොධාන පිරිවෙස දෙසි. නො දුහැමින් මානත දෙසි, නො දුහැමින් අබ්‍යාතය කෙරෙසි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ආපනතීන්ගෙන් අවිසුද්ධ වූයේ වෙයි.

3. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද එක් නම් වූ ද වෙන් වෙන් නම් වූ ද සභාග වූ ද විසභාග වූ ද වචජ්ඣන වූ ද සමඛින්නා වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ ඒ ඇවැත්නට සඛසයාගෙන් සමොධාන පිරිවෙස යදිසි. සඛස තෙමේ ඒ ඇවැත් සදහා ඔහුට සමොධාන පිරිවෙස දෙසි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරන්තේ අතර පමණ වූ පිළිසත් වූ ද පිළිසත් නො වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ අතර ඇවැත්නට සඛසයාගෙන් මූලායපටිකසාහසරය යදිසි. සඛස තෙමේ අකොප්‍ය වූ තැනට නිසි දුහැමිකමයෙන් ඔහුට අතර ඇවැත්සදහා මූලායපටිකසාහසරය කම කෙරෙසි. දුහැමින් සමොධාන පිරිවෙස දෙසි. නො දුහැමින් මානත දෙසි. නො දුහැමින් අබ්‍යාතය කෙරෙසි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ආපනතීන්ගෙන් විසුද්ධ වූයේ නො වෙ.

4 - 7. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද එක් නම් වූ ද වෙන් වෙන් නම් වූ ද සභාග වූ ද විසභාග වූ ද වචජ්ඣන වූ ද සමඛින්නා වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඛසයා ගෙන් ඒ ඇවැත්නට සමොධාන පිරිවෙස යදිසි. සභන තෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සදහා සමොධාන පිරිවෙස දෙසි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරන්තේ අතර නො පමණ වූ නො වැසුහු ... නො පමණ වූ වැසුහු ... නො පමණ වූ වැසුහා වූත් නො වැසුහා වූත් ... පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද නො වැසුහා වූ බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඛසයාගෙන් අතර ඇවැත් සදහා මූලායපටිකසාහසරය යදිසි. සඛස තෙමේ අකොප්‍ය වූ තැනට නිසි දුහැමි කමයෙන් ඔහුට අතර ඇවැත් සදහා මූලායපටිකසාහසරය කම කෙරේ. දුහැමින් සමොධාන පිරිවෙස දෙසි. නො දුහැමින් මානත දෙසි. නො දුහැමින් අබ්‍යාතය කෙරෙසි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ඇවැතුන්ගෙන් පිරිසිදු වූයේ නො වෙයි.

8. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් ගණන් ඇත්තා වූ ද ගණන් නැත්තා වූ ද එක් නමක් ඇත්තා වූ ද වෙන් වෙන් නම් ඇත්තා වූ ද සමාන වූ ද අසමාන වූ ද වචජ්ඣන වූ ද සමඛින්නා වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඛසයාගෙන් ඒ ඇවැත් නට සමොධාන පිරිවෙස යදිසි. සඛස තෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සදහා සමොධාන පිරිවෙස දෙසි. -

හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ පමණ වූ ද අපමණ වූ ද වැසුනු බොහෝ සහ වෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඛසයාගෙන් අතර ඇවැත් සදහා මූලායපටිකසාහන යදිසි. සඛස තෙමේ අකොපා වූ තැනට නිසි දුහැමිකමියෙන් ඔහුට අතර ඇවැත් සදහා මූලායපටිකසාහන කෙරේ. දුහැමින් සමොධාන පිරිවෙස දෙසි. නො දුහැමින් මානත දෙසි. නො දුහැමින් අබ්භාතය කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ආපනතීන්ගෙන් විශුද්ධ වූයේ නො වෙයි.

9. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද එක් තම වූ ද වෙන් වෙන් තම වූ ද සභාග වූ ද විසභාග වූ ද වචනීත වූ ද සමනීතන වූ ද බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත්තට පැමිණේ. හෙතෙමේ සඛසයාගෙන් ඒ ආපනතීන්ට සමොධානපරිවාසය යදිසි. සඛස තෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සදහා සමොධානපරිවාසය දෙසි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර පමණ වූ ද අපමණ වූ ද වැසුනා වූත් නො වැසුනා වූත් බොහෝ සඛසාදිසෙසාපනතීන්ට පැමිණේ. හෙතෙමේ සඛසයාගෙන් ඒ ආපනතීන්ට මූලායපටිකසාහන යදිසි. සඛස තෙමේ අකොපා වූ සොතාඨී වූ ධාර්මික කමීතයන් ඔහුට ඒ ආපනතීන් සදහා මූලායපටිකසාහන කෙරෙයි. දුහැමින් සමොධානපරිවාසය දෙසි. නො දුහැමින් මානත දෙසි. නො දුහැමින් අබ්භාත කමීය කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ආපනතීන්ගෙන් විශුද්ධ වූයේ නො වෙයි.

මූලායපටිකසාහන අවිසුද්ධි නවකය නිමිසේ යි.

මූලායපටිකසාහන විසුද්ධි නවකය

1 - 3. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද ... වචනීත වූ ද සමනීතන වූ ද බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඛසයාගෙන් ඒ ඇවැත්තට සමොධාන පරිවාසය යදිසි. සඛස තෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සදහා සමොධාන පරිවාසය දෙසි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ ඒ අතර පමණ වූ නො වැසුනු ... පමණ වූ වැසුනු ... පමණ වූ වැසුනා වූත් නො වැසුනා වූත් බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඛසයාගෙන් අතර ඇවැත්තට මූලායපටිකසාහන යදිසි. සඛස තෙමේ ඔහුට අකොපා වූ තැනට නිසි දුහැමි කමීයෙන් අතර ඇවැත් සදහා මූලායපටිකසාහන කෙරෙයි. දුහැමින් සමොධාන පිරිවෙස දෙසි. දුහැමින් මානත දෙසි. දුහැමින් අබ්භාතය කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ආපනතීන්ගෙන් විශුද්ධ වූයේ වෙයි.

4 - 6. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද ... වචනීත වූ ද සමනීතන වූ ද බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඛසයාගෙන් ඒ ඇවැත්තට සමොධාන පිරිවෙස යදිසි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ අසර අපමණ වූ නො වැසුනු ... අපමණ වූ වැසුනු ... අපමණ වූ වැසුනා වූත් නො වැසුනා වූත් බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඛසයාගෙන් අතර ඇවැත් සදහා මූලායපටිකසාහන යදිසි. සඛස තෙමේ ඔහුට අකොපා වූ තැනට නිසි දුහැමිකමින් අතර ඇවැත් සදහා මූලායපටිකසාහන කෙරෙයි. දුහැමින් සමොධාන පිරිවෙස දෙසි. දුහැමින් මානත දෙසි. දුහැමින් අබ්භාතය කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ආපනතීන්ගෙන් විශුද්ධ වූයේ වෙයි.

7 - 9. ඉධ පන භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචජීතමපි සමභික්ඛමපි. සො සඛ්ඤා නාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා නාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනො ආනතරු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි අප- පිච්ඡන්තායො -පෙ- පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පටිච්ඡන්තායො -පෙ- පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි. සො සඛ්ඤා ආනතරු ආපනතීනං මූලායපටිකසසනං යාවතී. තං සඛෙසා ආනතරු ආපනතීනං මූලායපටිකසසනි ධම්මිකෙතන කලෙමන අකුසෙසන ආනතරුකෙන. ධම්මෙතන සමොධානපරිවාසං දෙති. ධම්මෙතන මානනං දෙති. ධම්මෙතන අබෙතනී. සො භික්ඛවෙ භික්ඛු විසුද්ධො තාභි ආපනතීතී.

මූලායපටිකසසනවිසුද්ධිනවකං නිවසිතං.

දුතියමුලායපටිකසසනවිසුද්ධිනවකං

1. ඉධ පන භික්ඛවෙ, භික්ඛු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචජීතමපි සමභික්ඛමපි. සො සඛ්ඤා නාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා නාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනො ආනතරු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති පරිමාණායො අපටිච්ඡන්තායො. සො සඛ්ඤා ආනතරු ආපනතීනං මූලායපටිකසසනං යාවතී. තං සඛෙසා ආනතරු ආපනතීනං මූලායපටිකසසනි අධම්මිකෙතන කලෙමන කුසෙසන අධ්ඤානාර- කෙන. අධම්මෙතන සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසමිති මඤ්ඤමානො ආනතරු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති පරිමාණායො අපටිච්ඡන්තායො.¹

සො තස්මිං භුමියං ධීනො පුරිමා² ආපනතීනං ආනතරු ආපනතියො සරති. අපරු ආපනතීනං ආනතරු ආපනතියො සරති. තස්ස ඵලං කොති: “අහං ඛො සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචජීතමපි සමභික්ඛමපි. සොහං සඛ්ඤා නාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවිං. තස්ස මෙ සඛෙසා නාසං ආපනතීනං සමො- ධානපරිවාසං අදුසි. සොහං පරිවසනො ආනතරු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං පරිමාණායො අපටිච්ඡන්තායො. සොහං සඛ්ඤා ආනතරු ආපනතීනං මූලායපටිකසසනං යාවිං. තං මං සඛෙසා ආනතරු ආපනතීනං මූලායපටිකසසනි අධම්මිකෙතන කලෙමන කුසෙසන අධ්ඤානාරකෙන. අධම්මෙතන සමොධානපරිවාසං අදුසි. සොහං පරිවසමිති මඤ්ඤමානො ආනතරු සමබහුලා සඛ්ඤාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං පරිමාණායො අපටිච්ඡන්තායො. සොහං තස්මිං භුමියං ධීනො පුරිමා අපනතීනං ආනතරු ආපනතියො සරති. අපරු ආපනතීනං ආනතරු ආපනතියො සරති. යනඤ්ඤානාහං සඛ්ඤා පුරිමා ආපනතීනං ආනතරු ආපනතීනඤ්ඤ අපරු ආපනතීනං ආනතරු ආපනතීනඤ්ඤ මූලායපටිකසසනං යාවෙය්‍යං ධම්මිකෙතන කලෙමන අකුසෙසන ආනතරුකෙන, ධම්මෙතන සමොධානපරිවාසං, ධම්මෙතන මානනං, ධම්මෙතන අබෙතනී.” තී. -

1. පරිමාණපටිච්ඡන්තායො - PTS 2. පුරිමානං - PTS.

7 - 9. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද ... තුමුසු වූ ද මුසු වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙම සඛ්ඛයාගෙන් ඒ ඇවැත්තට සමොදහන් පිරිවෙස යදිසි. සඛ්ඛ තෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සදහා සමොදහන් පිරිවෙස දෙසි. හෙතෙමේ පිරිවෙස් පුරත්තේ අතර පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද නො වැසුනු ... පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද වැසුනු ... පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද වැසුනා වූත් නො වැසුනා වූත් බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඛ්ඛයාගෙන් අතර ඇවැතුන්නේ මුලට ඇදීම යදිසි. සඛ්ඛ තෙමේ අකොප්ප වූ තැනට සුදුසු දුහැමිකමින් ඔහු අතර ඇවැත් පිණිස මුලට අදිසි. දුහැමින් සමොදහන් පිරිවෙස දෙසි. දුහැමින් මාතන දෙසි. දුහැමින් අබ්භාතය කෙරෙහි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ඇවැතුන්නේ පිලුදා වූයේ වේ සි.

මූලායපටිකසසනවිසුද්ධි නවකය හිමි.

දෙවන මූලායපටිකසසනවිසුද්ධි නවකය

1. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද ... තුමුසු වූ ද මුසු වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඛ්ඛයාගෙන් ඒ ඇවැත්තට සමොදහන් පිරිවෙස යදිසි. සඛ්ඛ තෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සදහා සමොදහන් පිරිවෙස දෙසි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහි අතර ගණන් ඇති නො වැසුනු බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඛ්ඛයාගෙන් අතර ඇවැත් පිණිස මුලට ඇදීම යදී. සඛ්ඛතෙමේ කොප්ප වූ (=ගර්භීය සුභ) තැනට නො නිසි නො දුහැමිකමින් ඔහු අතර ඇවැත් පිණිස මුලට අදිසි. නො දුහැමින් පිරිවෙස දෙසි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහි සි හඟනේ ඒ අතර ගණන් සහිත නො වැසුනු බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි.

හෙතෙමේ ඒ බිම සිටියේ පලමු ඇවැත්තට අතර ඇවැත් සමරසි. පසු ඇවැත්තට අතර ඇවැත් ද සමරසි. ඔහුට මෙසේ සිත් වේ. “මම වූ කලී ගණන් සහිත වූ ද ගණන් රහිත වූ ද ... තුමුසු වූ ද මුසු වූ ද බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවත්මි. ඒ මම සඛ්ඛයාගෙන් ඒ ඇවැත්තට සමොදහන් පිරිවෙස යැදීමේ ඒ මම සඛ්ඛ තෙමේ ඒ ඇවැත් සදහා සමොදහන් පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙහියෙමි අතර ගණන් සහිත නො වැසුනු බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවත්මි. ඒ මම සඛ්ඛයාගෙන් අතර ඇවැතුන්නේ මුලට ඇදීම යැදීමි. සඛ්ඛ තෙමේ ඒ මා කොප්ප වූ තැනට නො නිසි නො දුහැමිකමින් ඒ ඇවැත් සදහා මුලට ඇදී ය. නො දුහැමින් සමොදහන් පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙහි සි හඟනමි අතර පමණ වූ නො වැසුනු බොහෝ සභවෙසෙස් ඇවැත් අවත්මි. ඒ මම එහිම සිටියෙමි පලමු ඇවැත්තට අතර ඇවැත් සමරමි. පසු ඇවැත්-තට අතර ඇවැත් ද සමරමි. අකොප්ප වූ තැනට නිසි දුහැමිකමින් පලමු ඇවැත්තට අතර ඇවැතුන්නේත් පසු ඇවැත්තට අතර ඇවැතුන්-නේත් මුලට ඇදීම ද, දුහැමින් සමොදහන් පිරිවෙස ද, දුහැමින් මාතන ද, දුහැමින් අබ්භාතය ද යදනෙමි නම් මෑතවා” සි.

සෞඛ්‍ය සහ පුරුදු ආපනනීය අනන්‍ය ආපනනීය අපනයන, අපර අපනයන අනන්‍ය ආපනනීය අපනයන මූල්‍යමණ්ඩලයකට යාවත් බලවීමකට කලින් අනුප්‍රාපන ආපනනීය, බලවීම සමාධානපරිවෘත්ත, බලවීම මානවය, බලවීම අභ්‍යන්තර. නම සමඟ පුරුදු ආපනනීය අනන්‍ය ආපනනීය අපර අපනයන අනන්‍ය ආපනනීය මූල්‍යමණ්ඩලයකට බලවීමකට කලින් අනුප්‍රාපන ආපනනීය. බලවීම සමාධානපරිවෘත්ත දෙකි. බලවීම මානවය දෙකි. බලවීම අභ්‍යන්තර. සෞඛ්‍ය සහ පුරුදු, භික්ෂු විග්‍රහයා නම ආපනනීය.

2 - 3. ඉඩ පන භික්ෂුව, භික්ෂු සමඟ මූල්‍යමණ්ඩලයකට ආපනනීය ආපනයන් පරිමාණම පරිමාණම පි - පෙ - වචනවලට සමන්තවලට. සෞඛ්‍ය සහ පුරුදු ආපනනීය සමාධානපරිවෘත්ත යාවත්. නම සමඟ නාම ආපනනීය සමාධානපරිවෘත්ත දෙකි. සෞඛ්‍ය පරිවෘත්තය අනන්‍ය සමඟ මූල්‍යමණ්ඩලයකට ආපනයන් ආපනයන් පරිමාණය පරිවෘත්තය - පෙ - පරිමාණය පරිවෘත්තයට අපරිවෘත්තයට. සෞඛ්‍ය අනන්‍ය ආපනනීය මූල්‍යමණ්ඩලයකට යාවත්. නම සමඟ අනන්‍ය ආපනනීය මූල්‍යමණ්ඩලයකට බලවීමකට කලින් අනුප්‍රාපන අවධානාර්ථය. අබලවීම සමාධානපරිවෘත්ත දෙකි. සෞඛ්‍ය පරිවෘත්ත මඟුලයා නම අනන්‍ය සමඟ මූල්‍යමණ්ඩලයකට ආපනයන් ආපනයන් පරිමාණය පරිවෘත්තයට අපරිවෘත්තයට.

සෞඛ්‍ය සහ පුරුදු ආපනනීය අනන්‍ය ආපනයන් සරනි. අපර අපනයන අනන්‍ය ආපනයන් සරනි. නම එම භෞතිය: "අනුප්‍රාපන සමඟ මූල්‍යමණ්ඩලයකට ආපනයන් ආපනයන් පරිමාණම පරිමාණම පි - පෙ - වචනවලට සමන්තවලට. සෞඛ්‍ය සහ පුරුදු ආපනනීය සමාධානපරිවෘත්ත යාවත්. නම සමඟ නාම ආපනනීය සමාධානපරිවෘත්ත දෙකි. සෞඛ්‍ය පරිවෘත්තය අනන්‍ය සමඟ මූල්‍යමණ්ඩලයකට ආපනයන් ආපනයන් පරිමාණය පරිවෘත්තය - පෙ - පරිමාණය පරිවෘත්තයට අපරිවෘත්තයට. සෞඛ්‍ය අනන්‍ය ආපනනීය මූල්‍යමණ්ඩලයකට යාවත්. නම සමඟ අනන්‍ය ආපනනීය මූල්‍යමණ්ඩලයකට බලවීමකට කලින් අනුප්‍රාපන අවධානාර්ථය. අබලවීම සමාධානපරිවෘත්ත දෙකි. සෞඛ්‍ය පරිවෘත්ත මඟුලයා නම අනන්‍ය සමඟ මූල්‍යමණ්ඩලයකට ආපනයන් ආපනයන් පරිමාණය පරිවෘත්තයට අපරිවෘත්තයට. සෞඛ්‍ය සහ පුරුදු ආපනනීය අනන්‍ය ආපනයන් සරනි. අපර අපනයන අනන්‍ය ආපනයන් සරනි. යනු නාම සමඟ පුරුදු ආපනනීය අනන්‍ය ආපනයන් අපර අපනයන අනන්‍ය ආපනයන් මූල්‍යමණ්ඩලයකට යාවත්. බලවීමකට කලින් අනුප්‍රාපන ආපනනීය, බලවීම සමාධානපරිවෘත්ත, බලවීම මානවය, බලවීම අභ්‍යන්තර" නි.

සෞඛ්‍ය සහ පුරුදු ආපනනීය අනන්‍ය ආපනයන් අපර අපනයන අනන්‍ය ආපනයන් මූල්‍යමණ්ඩලයකට යාවත් බලවීමකට කලින් අනුප්‍රාපන ආපනනීය, බලවීම සමාධානපරිවෘත්ත, බලවීම මානවය, බලවීම අභ්‍යන්තර. නම සමඟ පුරුදු ආපනනීය අනන්‍ය ආපනයන් අපර අපනයන අනන්‍ය ආපනයන් මූල්‍යමණ්ඩලයකට බලවීමකට කලින් අනුප්‍රාපන ආපනනීය. බලවීම සමාධානපරිවෘත්ත දෙකි. බලවීම මානවය දෙකි. බලවීම අභ්‍යන්තර. සෞඛ්‍ය සහ පුරුදු, භික්ෂු විග්‍රහයා නම ආපනනීය.

1. පරිමාණ - පෙ. 2. පුරුදු - පෙ.

හෙතෙමේ සඛ්ඤාගෙන් අකොප්‍ය වූ තැනට නිසි දූහැමිකමින් පලමු ඇවැත්තට අතර ඇවැතුන්නේත් පසු ඇවැත්තට අතර ඇවැතුන්නේත් මූලායපටිකසානය ද, දූහැමින් සමොදහන් පිරිවෙස ද, දූහැමින් මානන ද, දූහැමින් අබ්‍යානන ද යදී. සඛ්ඤ තෙමේ අකොප්‍ය වූ තැනට නිසි දූහැමිකමින් ඔහුට පලමු ඇවැත්තට අතර ඇවැතුන්නේත් පසු ඇවැත්තට අතර ඇවැතුන්නේත් මූලාය පටිකසානය කෙරේ. දූහැමින් සමොදහන් පිරිවෙස දෙසි. දූහැමින් මානන දෙසි. දූහැමින් අබ්‍යානන කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ඇවැතුන්නේත් විගුදා වූයේ වෙයි.

2-3 මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද ... නොමුහු වූ ද මුහු වූ ද බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදී. හෙතෙමේ සඛ්ඤාගෙන් ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන්පිරිවෙස යදී. සඛ්ඤ තෙමේ ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන්පිරිවෙස දෙසි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහුයේ අතර පමණ වූ පිළිසන් වූ ... පමණ වූ පිළිසන් වූත් පිළිසන් නො වූත් බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදී. හෙතෙමේ සඛ්ඤාගෙන් අතර ඇවැතුන්නේ මූලායපටිකසානය යදී. සඛ්ඤ තෙමේ ඔහුට කොප්‍ය වූ තැනට නො නිසි නො දූහැමි කමෙන් අතර ඇවැතුන්නේ මූලායපටිකසානය කෙරේ. නො දූහැමින් සමොදහන් පිරිවෙස දෙසි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහි සි හහණන් ඒ අතර පමණ වූ වැසුනා වූත් නො වැසුනා වූත් බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවදී.

හෙතෙමේ එබිම සිටියේ පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් සිහිකෙරෙයි. පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් ද සිහිකෙරෙයි. ඔහුට මෙසේ සිත් වේ. “මම පමණ වූ ද අපමණ වූ ද... කුමුහු වූ ද මුහු වූ ද බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම සඛ්ඤාගෙන් ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන්පිරිවෙස යදීමි. ඒ මම සඛ්ඤතෙමේ ඒ ඇවැත් සදහා සමොදහන්පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙහුයෙමි ඒ අතර පමණ වූ වැසුනා වූත් නො වැසුනා වූත් බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම සඛ්ඤාගෙන් අතර ඇවැතුන්නේ මූලායපටිකසානය යදීමි. සඛ්ඤතෙමේ ඒ මම කොප්‍ය වූ තැනට නො නිසි නො දූහැමිකමින් මූලායපටිකසානය කෙරෙයි. නො දූහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙහි සි හහණමි ඒ අතර පමණ වූ වැසුනා වූත් නො වැසුනා වූත් බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම එබිම සිටියමි පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් සිහිකරමි. පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් ද සිහිකරමි. මම සඛ්ඤාගෙන් අකොප්‍ය වූ තැනට නිසි දූහැමිකමින් පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්නේත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්නේත් මූලායපටිකසානය ද, දූහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස ද, දූහැමින් මානන ද, දූහැමින් අබ්‍යානන ද යදෙනමි තම මැනවැ” යි.

හෙතෙමේ සඛ්ඤාගෙන් අකොප්‍ය වූ තැනට නිසි දූහැමිකමින් පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්නේත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්නේත් මූලායපටිකසානය ද, දූහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස ද, දූහැමින් මානන ද, දූහැමින් අබ්‍යානන ද යදීයි. සඛ්ඤතෙමේ අකොප්‍ය වූ තැනට සුදුසු දූහැමිකමින් ඔහුට පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන් පිණිසත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන් පිණිසත් මූලායපටිකසානය කෙරේ. දූහැමින් සමොදහන්-පිරිවෙස දෙසි. දූහැමින් මානන දෙසි. දූහැමින් අබ්‍යානන කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙමේ ඒ ඇවැතුන්නේත් විගුදා වූයේ වේ.

4 - 6. ඉබ් පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සම්බුද්ධාසනාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචනිකමපි සමභික්ඛමපි. සො සඛ්ඛං තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනොතා අනතරං සම්බුද්ධාසනාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති අපරිමාණායො අපච්චන්තායො -පෙ- අපරිමාණායො පච්චන්තායො -පෙ- අපරිමාණායො පච්චන්තායොපි අපච්චන්තායොපි.* සො සඛ්ඛං අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකයන්තං යාවතී. තං සඛෙසා අනතරං ආපනතීනං මූලාය පටිකයන්ති¹ අධම්මිකෙන කමමන කුසෙසන අධිකාරනෙන. අධම්මෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසාමිති මඤ්ඤමානො -පෙ- ධම්මෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. ධම්මෙන මානතතං දෙති. ධම්මෙන අබෙහති. සො භික්ඛවෙ භික්ඛු විග්ගෙඤ්ඤා තාති ආපනතීති.

7. ඉබ් පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සම්බුද්ධාසනාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචනිකමපි සමභික්ඛමපි. සො සඛ්ඛං තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවතී. තස්ස සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනොතා අනතරං සම්බුද්ධාසනාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි අපච්චන්තායො. සො සඛ්ඛං අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකයන්තං යාවතී. තං සඛෙසා අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකයන්ති අධම්මිකෙන කමමන කුසෙසන අධිකාරනෙන. අධම්මෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසාමිති මඤ්ඤමානො -පෙ- ධම්මෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. ධම්මෙන මානතතං දෙති. ධම්මෙන අබෙහති. සො භික්ඛවෙ භික්ඛු විග්ගෙඤ්ඤා තාති ආපනතීති.

8. ඉබ් පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සම්බුද්ධාසනාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි -පෙ- වචනිකමපි සමභික්ඛමපි. සො සඛ්ඛං තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවතී, තස්ස සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනොතා අනතරං සම්බුද්ධාසනාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පච්චන්තායො. සො සඛ්ඛං අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකයන්තං යාවතී. තං සඛෙසා අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකයන්ති අධම්මිකෙන කමමන කුසෙසන අධිකාරනෙන. අධම්මෙන සමොධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසාමිති මඤ්ඤමානො අනතරං සම්බුද්ධාසනාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජති පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පච්චන්තායො.

සො තස්මිං භුමිසං ධීනො පුරිමා ආපනතීනං අනතරං ආපනතියො සරතී. අපරං ආපනතීනං අනතරං ආපනතියො සරතී. තස්ස ඵලං හොති "අහං ඛො සම්බුද්ධාසනාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං පරිමාණමපි -පෙ- වචනිකමපි සමභික්ඛමපි. සොහං සඛ්ඛං තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං යාවං. තස්ස මෙ සඛෙසා තාසං ආපනතීනං සමොධානපරිවාසං අදුභි. සොහං පරිවසනොතා අනතරං සම්බුද්ධාසනාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජං පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පච්චන්තායො. සොහං සඛ්ඛං අනතරං ආපනතීනං මූලායපටිකයන්තං යාවං. -

* "පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි -පෙ- අපච්චන්තායො" - ඉතිපි දිසන්ති - මජ්ඣ.

1. පටිකයන්ති - මජ්ඣ.

4 - 6 මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද ... නුමුහු වූ ද මුහු වූ ද බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැතුන්ට පැමිණේ. හෙතෙමේ ඒ ඇවැතුන්ට සඟයාගෙන් සමොදහන්පිරිවෙස යදිසි. සඟය තෙමේ ඒ ඇවැතුන් සදහා ඔහුට සමොදහන්පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහුයේ නො පමණ වූ නො පිළිසන් වූ ... නො පමණ වූ පිළිසන් වූ ... නො පමණ වූ පිළිසන් වූත් නො පිළිසන් වූත් බොහෝ වූ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඟයාගෙන් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලට ඇදීම යදිසි. සඟයතෙමේ ඔහු කොපස වූ තැනට නො නිසි වූ නො දුහැමිකමින් අතර ඇවැත් පිණිස මූලට අදිසි. නො දුහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙමි යි හඟිමින් ... දුහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස දෙයි. දුහැමින් මානස දෙයි. දුහැමින් අබ්භාන කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණතෙමේ ඒ ඇවැත් විශුඤ්ඤා වූයේ වෙයි.

7. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද නුමුහු වූ ද මුහු වූ ද බොහෝ වූ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඟයාගෙන් ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන්පිරිවෙස යදිසි. ඔහුට සඟයතෙමේ ඒ ඇවැතුන් සදහා සමොදහන්පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහුයේ අතර පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද නො පිළිසන් වූ බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඟයාගෙන් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලට ඇදීම යදිසි. සඟයතෙමේ ඔහු කොපස වූ තැනට නිසි නො වූ නො දුහැමිකමින් අතර ඇවැත් පිණිස මූලට අදිසි. නො දුහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙමි යි හඟිමින් ... දුහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස දෙයි. දුහැමින් මානස දෙයි. දුහැමින් අබ්භාන කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණතෙමේ ඒ ඇවැතුන්ගෙන් විශුඤ්ඤා වූයේ වෙයි.

8. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූත් අපමණ වූත් ... නුමුහු වූත් මුහු වූත් බොහෝ වූ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඟයාගෙන් ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන්පිරිවෙස යදිසි. සඟයතෙමේ ඔහුට ඒ ඇවැත් සදහා සමොදහන් පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමේ පිරිවෙසෙහුයේ අතර පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද පිළිසන් වූ බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමේ සඟයාගෙන් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලට ඇදීම යදිසි. සඟයතෙමේ ඔහු කොපස වූ තැනට නිසි නො වූ නො දුහැමිකමින් අතර ඇවැත් පිණිස මූලට අදිසි. නො දුහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස දෙයි හෙතෙමේ පිරිවෙසෙමි යි හඟනේ අතර පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද පිළිසන් වූ බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි.

හෙතෙමේ එහිම සිටියේ පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් සිහි කෙරෙයි. පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් ද සිහි කෙරෙයි. ඔහුට මෙබඳු සිතෙක් වෙයි. මම වූ කලි නො පමණ වූත් පමණ වූත් ... නුමුහු වූත් මුහු වූත් බොහෝ වූ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම සඟයාගෙන් ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන්පිරිවෙස යදිදෙමි. සඟයතෙමේ ඒ මට ඒ ඇවැතුන් සදහා සමොදහන්පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙහුයෙමි ඒ අතර පමණ වූත් නො පමණ වූත් පිළිසන් වූ බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම සඟයාගෙන් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලට ඇදීම යදිදෙමි.

ත. ම. සභේෂා අනතුරු ඇපතනින. මූල්‍යමය සම්ප්‍රදායික සංස්කෘතිය අධිමිඝකෙන කමෙත කුසෙපන අධිකාරකෙන. අධිමෙත සමෝධානපරිවාසං අදුසි. සොහං පරිවසාමිති මඤ්ඤමානො අනතුරු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ඇපතනියො ඇපජ්ජි පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පටිච්ඡන්තායො. සොහං තසමිං භුමියං සීතො පුරිමා ඇපතනිනං අනතුරු ඇපතනියො සරුමි. අපරු ඇපතනිනං අනතුරු ඇපතනියො සරුමි. යනනුනාහං සඛිකං පුරිමා ඇපතනිනං අනතුරු ඇපතනිනඤ්ච අපරු ඇපතනිනං අනතුරු ඇපතනිනඤ්ච මූල්‍යමය සම්ප්‍රදායික සංස්කෘතිය යාපෙය්‍යං ධර්මිකෙන කමෙත අකුසෙපන ධාරකෙන, ධර්මෙත සමෝධානපරිවාසං, ධර්මෙත මානනං, ධර්මෙත අබ්භානං”ති.

සො සඛිකං පුරිමා ඇපතනිනං අනතුරු ඇපතනිනඤ්ච අපරු ඇපතනිනං අනතුරු ඇපතනිනඤ්ච මූල්‍යමය සම්ප්‍රදායික සංස්කෘතිය යාපෙය්‍යං ධර්මිකෙන කමෙත අකුසෙපන ධාරකෙන, ධර්මෙත සමෝධානපරිවාසං, ධර්මෙත මානනං, ධර්මෙත අබ්භානං. තං සභේෂා පුරිමා ඇපතනිනං අනතුරු ඇපතනිනඤ්ච අපරු ඇපතනිනං අනතුරු ඇපතනිනඤ්ච මූල්‍යමය සම්ප්‍රදායික සංස්කෘතිය ධර්මිකෙන කමෙත අකුසෙපන ධාරකෙන, ධර්මෙත සමෝධානපරිවාසං දෙති. ධර්මෙත මානනං දෙති. ධර්මෙත අබ්භානං. සො භික්ඛවෙ භික්ඛු විසුඤ්ඤා තාහි ඇපතනිති.

9. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ඇපතනියො ඇපජ්ජති පරිමාණමපි අපරිමාණමපි - පෙ- වච්ඡිතමපි සමහිනනමපි. සො සඛිකං තාසං ඇපතනිනං සමෝධානපරිවාසං යාපෙය්‍යං. තසං සභේෂා තාසං ඇපතනිනං සමෝධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසනො අනතුරු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ඇපතනියො ඇපජ්ජති පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි. සො සඛිකං අනතුරු ඇපතනිනං මූල්‍යමය සම්ප්‍රදායික සංස්කෘතිය යාපෙය්‍යං. තං සභේෂා අනතුරු ඇපතනිනං මූල්‍යමය සම්ප්‍රදායික සංස්කෘතිය අධිමිඝකෙන කමෙත කුසෙපන අධිකාරකෙන. අධිමෙත සමෝධානපරිවාසං දෙති. සො පරිවසාමිති මඤ්ඤමානො අනතුරු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ඇපතනියො ඇපජ්ජති පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි.

සො තසමිං භුමියං සීතො පුරිමා ඇපතනිනං අනතුරු ඇපතනියො සරුමි, අපරු ඇපතනිනං අනතුරු ඇපතනියො සරුමි. තසං එවං කොති: “අහං ඛො සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ඇපතනියො ඇපජ්ජි පරිමාණමපි අපරිමාණමපි එකතාමමපි නානාතාමමපි සභාගමපි විසභාගමපි වච්ඡිතමපි සමහිනනමපි. සොහං සඛිකං තාසං ඇපතනිනං සමෝධානපරිවාසං යාපෙය්‍යං. තසං මෙ සභේෂා තාසං ඇපතනිනං සමෝධානපරිවාසං අදුසි. සොහං පරිවසනො අනතුරු සමබහුලා සඛිකාදිසෙසා ඇපතනියො ඇපජ්ජි පරිමාණායොපි අපරිමාණායොපි පටිච්ඡන්තායොපි අපටිච්ඡන්තායොපි. සොහං සඛිකං අනතුරු ඇපතනිනං මූල්‍යමය සම්ප්‍රදායික සංස්කෘතිය යාපෙය්‍යං. තං ම. සභේෂා අනතුරු ඇපතනිනං මූල්‍යමය සම්ප්‍රදායික සංස්කෘතිය අධිමිඝකෙන කමෙත කුසෙපන අධිකාරකෙන:-

සබ්බතෙමෙ ඒ මට කොපා වූ තැනට නිසි නො වූ නො දුහැමිකමින් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලායපටිකසානස නො කෙරේය. නො දුහැමින් සමොදහන්-පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙමි සි හඟතෙමි අතර පමණ වූත් අපමණ වූත් පිලිසන් වූ බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම එබිම සිටියෙමි පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් සිහිකරමි. පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් ද සිහිකරමි. මම සබ්බසාගෙන් අකොපා වූ තැනට නිසි වූ දුහැමිකමින් පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්ගේත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්ගේත් මූලායපටිකසානස ද, දුහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස ද, දුහැමින් මාතත ද, දුහැමින් අබ්බාතත ද සදතෙමි තම ඉතා මාතවැ” යි.

හෙතෙමෙ සබ්බසාගෙන් අකොපා වූ තැනට නිසි වූ දුහැමිකමින් පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්ගේත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්ගේත් මූලායපටිකසානස ද, දුහැමින් සමොදහන්පිරිවෙස ද, දුහැමින් මාතත ද, දුහැමින් අබ්බාතත ද යදිසි. සබ්බතෙමෙ ඔහුට අකොපා වූ තැනට නිසි වූ දුහැමිකමින් පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන් පිණිසත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් පිණිසත් මූලායපටිකසානස කෙරෙයි. දුහැමින් සමොදහන්-පිරිවෙස දෙයි. දුහැමින් මාතත දෙයි. දුහැමින් අබ්බාත කෙරෙයි. මහණෙනි, එ මහණ තෙමෙ ඒ ඇවැතුන්ගෙන් පිභුඛු වූගේ වෙයි.

9. මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් පමණ වූ ද අපමණ වූ ද... වෙන් වෙන් වූ ද මුහු වූ ද බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි. හෙතෙමෙ සබ්බසාගෙන් ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන් පිරිවෙස යදිසි. සබ්බතෙමෙ ඔහුට ඒ ඇවැත් සදහා සමොදහන්පිරිවෙස දෙයි. හෙතෙමෙ පිරිවෙසෙහුගේ අතර පමණ වූ ද අපමණ වූ ද වැසුනා වූ ද නො වැසුනා වූ ද බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත්නට පැමිණෙයි. හෙතෙමෙ සබ්බසාගෙන් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලායපටිකසානස යදි. සබ්බතෙමෙ කොපා වූ තැනට නො නිසි දුහැමිකමින් ඔහුට අතර ඇවැතුන්ගේ මූලායපටිකසානස කෙරේ. හෙතෙමෙ පිරිවෙසෙමි සි හඟතෙ ඒ අතර පමණ වූ ද අපමණ වූ ද පිලිසන් වූ ද නො පිලිසන් වූ ද බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවදිසි.

හෙතෙමෙ එබිම සිටියේ පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් සිහිකරයි. පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් ද සිහිකරයි. ඔහුට මෙසේ සිත් වෙයි. “මම පමණ වූ ද අපමණ වූ ද එක් නමි ඇත්තා වූ ද වෙන් වෙන් නමි ඇත්තා වූ ද සභාග වූ ද විසභාග වූ ද වෙන් වෙන් වූ ද මුහු වූ ද බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම සබ්බසාගෙන් ඒ ඇවැතුන්ට සමොදහන්පිරිවෙස යදිමි. සබ්බතෙමෙ ඒ මට ඒ ඇවැත් සදහා සමොදහන් පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙහුගෙමි ඒ අතර පමණ වූ ද අපමණ වූ ද පිලිසන් වූ ද මනා පිලිසන් වූ ද බොහෝ සඟවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම සබ්බසාගෙන් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලායපටිකසානස යදිමි. සබ්බතෙමෙ ඒ මට කොපා වූ තැනට නො නිසි නො දුහැමිකමින් අතර ඇවැතුන්ගේ මූලායපටිකසානස කෙරේ ය: -

අධමෙමන සමොධානපරිවාසං අදුසි. සොහං පරිවසාමීති මඤ්ඤමිනො
අනතරං සමබහුලා සබ්බාදිසෙසා ආපනතියො ආපජ්ජිං පරිමාණායොපි
අපරිමාණායොපි පටිච්ඡන්තායොපි අපිච්ඡන්තායොපි. සොහං තයමිං භුමියං
සීතො පුරිමා ආපනතීනං අනතරං ආපනතියො සරාමි. අපරා ආපනතීනං
අනතරා ආපනතියො සරාමි. යනනුනාහං සබ්බං පුරිමා ආපනතීනං
අනතරා ආපනතීනඤ්ච අපරා ආපනතීනං අනතරා ආපනතීනඤ්ච මූලාය-
පටිකාසුනං යාවෙය්‍යං ධම්මිකෙන කමෙමන අකුපෙපන ණාතාරහෙන,
ධම්මෙන මානතතං, ධම්මෙන අබ්භාන”නති.

සො සබ්බං පුරිමා ආපනතීනං අනතරා ආපනතීනඤ්ච අපරා
ආපනතීනං අනතරා ආපනතීනඤ්ච මූලායපටිකාසුනං යාවති ධම්මිකෙන
කමෙමන අකුපෙපන ණාතාරහෙන, ධම්මෙන සමොධානපරිවාසං, ධම්මෙන
මානතතං, ධම්මෙන අබ්භානං. තං සබ්බං පුරිමා ආපනතීනං අනතරා
ආපනතීනඤ්ච අපරා ආපනතීනං අනතරා ආපනතීනඤ්ච මූලායපටිකාසුනං
ධම්මිකෙන කමෙමන අකුපෙපන ණාතාරහෙන. ධම්මෙන සමොධානපරිවාසං
දෙති. ධම්මෙන මානතතං දෙති. ධම්මෙන අබ්භානි. සො භික්ඛවෙ
භික්ඛු විසුඤ්චො තාභි ආපනතීති’ති.

දුතියමුලායපටිකාසුනව්‍යුඤ්චිනවකං නිවහිතං.

සමුච්චයකඛනිකං තතියං.

තස්ස ඤානං:

අපට්ච්ඡන්තා ඵකාභ දච්ඡ තිභ චතුභ ව,
පඤ්චාභ පකඛදසානං ආපනාභ සුඤ්චනො මුති.

විබ්භනො පරිමාණාසු ඤො භික්ඛු තස සඤ්ඤිතො,
ඤො වෙමන්තා මිසසකදිට්ඨිතො මිසසකෙ ගරුකදිට්ඨිතො.

මිසසකෙ මිසසකදිට්ඨිතො සුඤ්චකෙ ගරුකදිට්ඨිතො,
සුඤ්චදිට්ඨි ව ජාදෙති අප පකකමිහෙන ව.

උමමනකකදෙසනඤ්ච මූලායපටිවිසුඤ්චිකො,
ආචරියානං විනජ්ජවාදීනං තමබපණ්ණිදීපපසාදකානං,
මනාවිහාරවාසීනං වාචනා සඤ්චමට්ඨිතියාති.*

සමුච්චයකඛනිකං නිවහිතං.

* උද්දනගාථානං සංඝමරමිපෙපාඨකෙසු ඛ්ඛුසො දීඤ්ඤතා දිසසෙන.

නො දැකීමින් සමෝදහන් පිරිවෙස දිනි. ඒ මම පිරිවෙසෙමි යි හඟනෙමි ඒ අතර පමණ වූ ද නො පමණ වූ ද පිළිසන් වූ ද නො පිළිසන් වූ ද බොහෝ සහවෙසෙස් ඇවැත් අවන්මි. ඒ මම එකිම සිටියෙමි පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් සමරමි. පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැත් ද සමරමි. මම සබ්බසාහෙත් අකොප්ප වූ තැනට නිසි දැකීමකින් පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන් පිණිසත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන් පිණිසත් මූලට ඇදීම ද, දැකීමින් සමෝදහන් පිරිවෙස ද, දැකීමින් මානස ද, දැකීමින් අබ්බානස ද, සදනෙමි නමි මැනවැ”යි.

තෙතෙමේ සබ්බසාහෙත් අකොප්ප වූ තැනට නිසි ධාර්මිකකමයෙන් පලමු ආපනතීන්ට අතර ආපනතීන්ගේත් පසු ආපනතීන්ට අතර ආපනතීන්ගේත් මූලාසපටිකසානසය ද, දැකීමින් සමෝධානපරිවාසය ද, දැකීමින් මානස ද, දැකීමින් අබ්බානස ද ඉල්ලයි. සබ්බ තෙතෙමි ඔහුට අකොප්ප වූ ස්ථානාභී වූ ධාර්මිකකමයෙන් පලමු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්ගේත් පසු ඇවැතුන්ට අතර ඇවැතුන්ගේත් මූලාසපටිකසානස කෙරෙයි. දැකීමින් සමෝධානපරිවාසය දෙයි. දැකීමින් මානස දෙයි. දැකීමින් අබ්බානසකමය කෙරෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණ තෙතෙමි ඒ ආපනතීන්ගෙන් විශුද්ධ වූයේ වේ යි.

දෙවන මූලාසපටිකසානවිසුද්ධිනවකය නිමිසේ ය.

සමුච්චයකඛනිකය තෙවැනි යි.

එහි උද්දනස:

අපට්චන්තන ස, එකානපට්චන්තන ස, ද්විතපට්චන්තන ස, තිත-පට්චන්තන ස, චතුහපට්චන්තන ස, පඤ්චාහපට්චන්තන ස, පක්ඛ-දසාහ-පට්චන්තන ස යන ඇවැත් ද සුද්ධිනපරිවාසය ද මුනීන්ද්‍රයන් වහන්සේ වදල සේක

විබ්භන්තාදිවාර (සිවුසිය) ද, පරිමාණාදිවාර අව ද, දොභික්ඛුචාර එකොලොසගේ - ආපනතීසඤ්ඤි ද, වෙමනික දෙදෙන ද, මිඤ්ඤාදිවාර ද, මිඤ්ඤාසගෙහි ගරුකදිවාර ද,

මිඤ්ඤාසගෙහි මිඤ්ඤාදිවාර ද, සුද්ධිකසෙහි ගරුකදිවාර ද, සුද්ධිදිවාර ද, ආපනතීඡාදනස ද, යලි පකකමිත (මකඛබමම විසින් ආරොචනා නො කිරීම) සමය -

උච්චතක හා (පාමොක්) දෙසනා ද, මූලාසපටිකසාන- අවිසුද්ධි - විසුද්ධි (තවක තුන) ද යන මොහු තාමපර්ණිද්විප්ප්‍රසාදක වූ මහාවිහාරවාසී විහර්ඡවාදී ආවාසීවරයන්ගේ ශාසනසභිතිය පිණිස වූ (වූලවක-සමුච්චයකඛනිකසෙහි) වාචනාමාඡියෝ යි.

4.

සමථකඛනිකං

1. සමුඛාවිනයො

තෙන සමයෙන බුද්ධො භගවා සාවනීයං විහරති ජපනවනෙ අනාථපිණ්ඩිකස්ස ආරාමෙ. තෙන ඛො පන සමයෙන ජබ්බග්ගියා භික්ඛු අසමුඛිගුතානං භික්ඛුනං කමොති කරොනති: තජ්ජනීයමපි නීයස්සමපි පබ්බාජනීයමපි පටිසාරණීයමපි උකෙඛපනීයමපි. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨන්: සනතුට්ඨා, උජ්ජනො: කුකකුච්චකා: සිකඛාකාමා, තෙ උජ්ඣායනති බියනති විපාවෙනති: “කථං හි නාම ජබ්බග්ගියා භික්ඛු අසමුඛිගුතානං භික්ඛුනං කමොති කරොනති තජ්ජනීයමපි නීයස්සමපි පබ්බාජනීයමපි පටිසාරණීයමපි උකෙඛපනීයමපි”ති.

අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො ඵතමන්ථා ආරොච්චසු. අථ ඛො භගවා ඵතසම්. තිදුතෙ ඵතසම්. පකරණෙ භික්ඛුසබ්බං. සනනිපාතාපෙඤා භික්ඛු පටිපුට්ඨි*:

සච්චා කීර භික්ඛවෙ ජබ්බග්ගියා භික්ඛු අසමුඛිගුතානං භික්ඛුනං කමොති කරොනති: තජ්ජනීයමපි නීයස්සමපි පබ්බාජනීයමපි පටිසාරණීයමපි උකෙඛපනීයමපිති. ‘සච්චා භගවා!’. විහරති බුද්ධො භගවා: අනනුච්චිකං භික්ඛවෙ තෙසං මොඝපුරිසානං අනනුලොමිකං අපපතීරුපං අස්සාමණකා අකප්පියං අකරණීයං. කථං හි නාම තෙ භික්ඛවෙ මොඝපුරිසා අසමුඛිගුතානං භික්ඛුනං කමොති කරොනති: තජ්ජනීයමපි නීයස්සමපි පබ්බාජනීයමපි පටිසාරණීයමපි උකෙඛපනීයමපි. තෙනං භික්ඛවෙ අපපසනානං වා පසාදුය -පෙ- විහරතිවා -පෙ-† බමම්. කථං කඤා භික්ඛු ආමනොති:

“න භික්ඛවෙ අසමුඛිගුතානං භික්ඛුනං කමමං කාතබ්බං තජ්ජනීයං වා නීයස්සං වා පබ්බාජනීයං වා පටිසාරණීයං වා උකෙඛපනීයං වා, යො කරොස ආපනති දුකකචස්සා”ති.

අබමමවාදීනවක :¹

අබමමවාදී පුඤ්ඤා, අබමමවාදී සමබහුලා,² අබමමවාදී සමෙකා, බමමවාදී පුඤ්ඤා, බමමවාදී සමබහුලා, බමමවාදී සමෙකා.

1. අබමමවාදී පුඤ්ඤා බමමවාදී පුඤ්ඤා:¹ සඤ්ඤාපෙති නිජ්ඣාපෙති පෙකෙඛති අනුපෙකෙඛති දස්සෙති අනුදස්සෙති: “අයං බමමො, අයං විනයො, ඉදං සන්තියාසනං, ඉමං ගණනාති, ඉමං රොචෙති”ති. ඵවඤ්ඤා තං අභිකරණං වූපසමමති, අබමමන වූපසමමති සමුඛාවිනයපතීරුපකෙන.

2. අබමමවාදී පුඤ්ඤා බමමවාදී සමබහුලෙ සඤ්ඤාපෙති නිජ්ඣාපෙති පෙකෙඛති අනුපෙකෙඛති දස්සෙති අනුදස්සෙති: “අයං බමමො, අයං විනයො, ඉදං සන්තියාසනං, ඉමං ගණනාති, ඉමං රොචෙති”ති. ඵවඤ්ඤා තං අභිකරණං වූපසමමති, අබමමන වූපසමමති සමුඛාවිනයපතීරුපකෙන.

1. භගවාති - මජ්ඣිම, සං. 2. කණ්ණපකඛනවකනති පොළොවකු දස්සෙත.
 3. අබමමවාදීසමබහුලා - සී 1, 2. 4. බමමවාදීපුඤ්ඤා - සීවු, සී 1, 2.
 * පාඨොයං සිහලවූද්දිතපොළොවක න දස්සෙති.
 † පෙඤාලෙහි සභිච්ඡානච්ඡානාති කමමකඛනිකෙ ආගතනගෙන වෙදිගබ්බාති.

4.

සමඵකඛනිකය

1. සමමුඛාවිනය

ඵසමයෙහි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සෑවන්නුවර සමඵයෙහි අන්ත්‍රපිඬු සිඬුහුගේ දෙවරමිහි වැඩ වසන සේක. ඵකල්හි සමඵ භෙණ්‍යු නො හමු වූ මහණුන්ට තජ්ජනිය ද නියසා ද පබ්බාජනිය ද පටිසාරණිය ද උකෙඛපනිය ද යන කමී කෙරෙත්. අපිස් වූ සතොස් වූ ලජ්ජි වූ කුකුස් ඇති යම ඵ් මහණුහු වෙත් ද, ඔහු කෙසේ නමී සමඵමහණුහු නො හමු වූ හිසුන්ට තජ්ජනිය කමීයත් නියසා කමීයත් පබ්බාජනිය කමීයත් පටිසාරණිය කමීයත් උකෙඛපනිය කමීයත් කෙරෙත් ද”යි අවචේ කෙරෙත්. දෙස් කියත්. නුගුණ පතුරුවත්.

ඉක්බිති ඵ් හිසුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලහ. ඵකල්හි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදනෙහි මේ ප්‍රකරණ(ප්‍රස්තාව)යෙහි හිසු සඛසා රැස් කරවා හිසුන් පිලිවිසි සේක:

මහණෙනි, සැබෑ ද? සමඵමහණුහු නො හමු වූ මහණුන්ට තජ්ජනිය කමීයත් නියසා කමීයත් පබ්බාජනිය කමීයත් පටිසාරණිය කමීයත් උකෙඛපනිය කමීයත් කෙරෙත් ද යි. ‘භාග්‍යවතුන් වහන්ස, සැබව.’ භාග්‍යවත් වුදුරජානන් වහන්සේ ගැරහු සේක. මහණෙනි, ඵ් හිස් පුරුෂයන්ගේ නො තිහි ක්‍රියායෙකි. අනුලොමී නො වූවෙකි. පිලිරු නො වූවෙකි. නො මහණකමෙකි. නො කැප වූවෙකි. නො කච යුත්තෙකි. මහණෙනි, කෙසේ නමී ඵ් හිස් පුරුෂයෝ නො හමු වූ මහණුන්ට තජ්ජනිය කමීයත් නියසා කමීයත් පබ්බාජනිය කමීයත් පටිසාරණිය කමීයත් උකෙඛපනිය කමීයත් කලාහු ද? මහණෙනි, මෙය නො පහන් වූවන්ගේ පැහැදීම පිණිස නො වේ ... ගරහා ... දහැමී කථා කොට හිසුන් ඇමතු සේක:

“මහණෙනි, නො හමු වූ මහණුන්ට තජ්ජනිය හෝ නියසා හෝ පබ්බාජනිය හෝ පටිසාරණිය හෝ උකෙඛපනිය හෝ කමීය නො කල යුතු. යමෙක් කෙරේ නමී ඔහුට දුකුලා වේ”යි.

අධමමවාදිනවකය:

අධමමවාදී පුඤ්ජල ය, අධමමවාදී සමඛසුල ය, අධමමවාදී සඛස ය, ධමමවාදී පුඤ්ජල ය, ධමමවාදී සමඛසුල ය, ධමමවාදී සඛස ය (සි මානිකා සයෙකි.)

1. අධමමවාදී පුද්ගල තෙමේ “මේ ධමීය, මේ විනය ය, මේ ශාස්තා-ශාසන ය, මෙය ගණුව, මෙය රුස්ව”යි ධමමවාදී පුද්ගලයාට හඟවයි. සිතවයි. දක්වයි. පුතපුතා දක්වයි. පෙත්වයි. පුතපුතා පෙත්වයි. ඉදින් මෙසේ ඵ් අධිකරණය සන්තිදේ නමී සමමුඛාවිනය පිලිරු වූ නො දැකැණිත් සන්තිදෙයි.

2. අධමමවාදී පුද්ගල තෙමේ “මේ ධමී ය, මේ විනය ය, මේ ශාස්තා-ශාසන ය, මෙය ගණිවු, මෙය රුස්වවු”යි ධමමවාදී බොහෝ මහණුන්ට හඟවයි. සිතවයි. දක්වයි. පුතපුතා දක්වයි. පෙත්වයි පුතපුතා පෙත්වයි. ඉදින් මෙසේ ඵ් අධිකරණය සන්තිදේ නමී සමමුඛාවිනය පිලිරු වූ නො දැකැණිත් සන්තිදෙයි.

2. සතිවිනයො

1. තෙන සමයෙන බුද්ධො හතවා රාජගහෙ විහරති වෙථවනෙ කලුඤ්ඤනිවාපෙ. තෙන ඛො පන සමයෙන ආයසමනා දබ්බමලුපුභොනන ජාතියා සත්තවසෙසන අරහත්තා සච්ඡිකතා හොති. යං කිඤ්චි සාවකෙත පත්තබ්බං, සබ්බං තෙන අනුප්පත්තං හොති. තජ්ච වසං කිඤ්චි උත්තරිං කරණීයං¹, කතස්ස වා පතිවජො. අථ ඛො ආයසමනො දබ්බස්ස මලුපුත්තස්ස රජභාගතස්ස පතිසලුච්ඡිතස්ස² එවං වෙතසො පරිචිතකෙකා උදපාදි: මයා ඛො ජාතියා සත්තවසෙසන අරහත්තා සච්ඡිකතං. යං කිඤ්චි සාවකෙත පත්තබ්බං, සබ්බං මයා අනුප්පත්තං. තජ්ච ව මෙ කිඤ්චි උත්තරිං කරණීයං, කතස්ස වා පතිවජො. කිනනු ඛො අහං සඛසස්ස වෙය්‍යාවච්චං කරෙය්‍ය”නති. අථ ඛො ආයසමනො දබ්බස්ස මලුපුත්තස්ස එතදභොසි: “ඥානුතාහං³ සඛසස්ස සෙතාසනඤ්ච පඤ්ඤපෙය්‍යා⁴, හත්තාති ව උද්දිඝසෙය්‍ය”නති.

2. අථ ඛො ආයසමා දබ්බො මලුපුත්තො සායනාසමයං පතිසලාතා චුට්ඨිතො යෙන හතවා තෙනුපසඛිකම්. උපසඛිකම්භිා හතවන්තං අභිවාදෙතො එකමන්තා තිසිදි. එකමන්තං තිසිනො ඛො ආයසමා දබ්බො මලුපුත්තො හතවන්තං එතදවොච: “ඉධ මයං හනොත රජභාගතස්ස පතිසලුච්ඡිතස්ස එවං වෙතසො පරිචිතකෙකා උදපාදි: “මයා ඛො ජාතියා සත්තවසෙසන අරහත්තං සච්ඡිකතං. යං කිඤ්චි සාවකෙත පත්තබ්බං සබ්බං මයා අනුප්පත්තං. තජ්ච ව මෙ කිඤ්චි උත්තරිං කරණීයං, කතස්ස වා පතිවජො. කිනනු ඛො අහං සඛසස්ස වෙය්‍යාවච්චං කරෙය්‍ය”නති. තස්ස මයං හනොත එතදභොසි: “ඥානුතාහං සඛසස්ස සෙතාසනඤ්ච පඤ්ඤපෙය්‍යා, හත්තාති ව උද්දිඝසෙය්‍ය”නති. ඉච්ඡාමිහා හනොත සඛසස්ස සෙතාසනඤ්ච පඤ්ඤපෙය්‍යං, හත්තාති ව උද්දිඝිතුනති. “සාධු සාධු දබ්බං, තෙන හි ත්වා දබ්බං, සඛසස්ස සෙතාසනඤ්ච පඤ්ඤපෙභි, හත්තාති ව උද්දිඝාති”ති. එවං හනොතති ඛො ආයසමා දබ්බො මලුපුත්තො හතවතො පච්චසෙසාසි.

3. අථ ඛො හතවා එතසමිං නිදුනෙ එතසමිං පකරණං ධම්මිං කථං කත්වා භික්ඛු ආමන්තසි: තෙහා හි භික්ඛවෙ සඛෙසා දබ්බං මලුපුත්තං සෙතාසනපඤ්ඤපකඤ්ච හත්තාදදුසකඤ්ච සමමන්තාතු. එච්ඤ්ච පන භික්ඛවෙ සමමන්තිතබ්බො: පඨමිං දබ්බො යාචිතබ්බො. යාචිතො ව්‍යතෙතන භික්ඛතා පට්ඨලොන සඛෙසා ඤ්ඤපෙතබ්බො:

“සුඤ්ඤා මෙ හනොත සඛසා: යදි සඛසස්ස පත්තකලං සඛෙසා ආයසමන්තං දබ්බං මලුපුත්තං සෙතාසනපඤ්ඤපකඤ්ච හත්තාදදුසකඤ්ච සමමන්තොය්‍ය. එසා ඤ්ඤාති.

1. උත්තරිකරණීයං - මජ්ඣං, සෞ. 2. පතිසලුච්ඡිතස්ස, මජ්ඣං.
3. යං නුතාහං, මජ්ඣං. 4. පඤ්ඤපෙය්‍යා, මජ්ඣං.

2. සතිවිනය

1. එ සමයෙහි භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ. රජගහනුචර සමුපයෙහි කලඤ්ඤානිවාස නම් වෙළුමනාරාමයෙහි වැඩවසන සේක. එ කල්හි උපතින් සත්වස් ඇති ආයුෂමත් දබ්බ මලාපුත්‍ර විසින් රහත්ඛව පසක් කරණ ලද්දේ වෙයි. සඵවකු විසින් පෑමිණිය යුතු (ලැබිය යුතු) යම් කිසිවක් ඇත්නම් ඒ සියල්ල උහු විසින් ලබන ලද්දේ වෙයි. උහුට මත්තෙහි කටයුතු කිසිවක් ද නැත. කරණ ලද්දෙහි නැවත වැඩීමක් ද නැත. ඉක්බිති එකලා ව විවෙකයෙන් හුන් ආයුෂමත් දබ්බමලාපුත්තට මෙබඳු විනතවිතකීයෙක් පහල විය: “උපතින් සත් වස් ඇති මා විසින් රහත්ඛව පසක් කරණ ලදී. සඵවකු විසින් ලැබිය යුතු යම් කිසිවක් වේ නම් මවිසින් ඒ සියල්ල ලබන ලදී. වෙ මතු කටයුතු කිසිවක් ද, කරණ ලද්දෙහි නැවත වැඩීමක් ද නැත. මම සභනට වතාවතක් කරනෙමි නම් කීදෙසි. ඉක්බිති ආයුෂමත් දබ්බමලාපුත්තට මෙබඳු සිතෙක් විය: මම සභනට සෙතසුන් ද පතවම් නම් බන් ද උදෙසම් නම් මනාමැනු”යි.

2. ඉක්බිති ආයුෂමත් දබ්බමලාපුත්තෙහි සඵස්කල පිළිසලනින් නැගී සිටියේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත එළඹියේ ය එළඹ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වැද එකත්පස් ව හිත. එකත්පස් ව හුන් මලාපුත්ත ආයුෂමත් දබ්බ තෙහෙමි භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙය සැල කෙළේ ය: “වහන්ස, මෙහි එකලා ව විවෙකයෙන් හුන් මව මෙබඳු සිත්සභරෙක් පහල විය: උපතින් සත්වස් ඇති මා විසින් රහත්ඛව පසක් කරණ ලදී. සඵවකු විසින් යම් කිසිවක් ලැබිය යුතු නම් ඒ සියල්ල මවිසින් ලබන ලදී. මතු කිසි කටයුත්තෙක් ද මව නැත කරණ ලද්දෙහි නැවත වැඩීමක් ද නැත. මම සභනට වතාවතක් කරමි නම් කීද්”යි. වහන්ස, ඒ මව මෙබඳු සිතෙක් විය: “මම සභනට සෙතසුන් ද පතවම් නම් බතුද උදෙසම් නම් මනා මැනු”යි. “වහන්ස, මම සභනට සෙතසුන් පතවන්නට ද බන් උදෙසන්නට ද කැමැත්තෙමි”යි. “දබ්බ මැනැවි. මැනැවි. දබ්බ එසේ නම් සභනට සෙතසුන් ද පතවවු. බතුද උදෙසවු” යි. එසේ ය වහන්සැයි ආයුෂමත් දබ්බමලාපුත්ත තෙමේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට පිළිවදන් දීති.

3. ඉක්බිති භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදානයෙහි මේ ප්‍රයාචයෙහි දභුමිකතා කොට භික්ෂුන් ඇමතු සේක: මහණෙනි, එසේ නම් සඛස තෙමේ දබ්බමලාපුත්ත සෙතසුන් පතවන්නකු කොට ද බන් උදෙසන්නකු කොට ද සමමත කෙරේවා. මහණෙනි, මෙසේ සමමත කල යුතු: පලමු කොට දබ්බ යැද්ද යුතු. යැද වියත් පබල මහණකු විසින් සඛස තෙහෙමි දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සඛස තෙමේ මා වදන් අසාවා: ඉදින් සභනට පෑමිණි කල් ඇත්තේ නම් සඛස තෙමේ ආයුෂමත් දබ්බමලාපුත්ත සෙතසුන් පතවන්නකු කොට ද බන් උදෙසන්නකු කොට ද සමමත කරන්නේ ය. මේ දැන්වීම යි.

සුණොභු මෙ භනොන සඛෙසා: සඛෙසා ආයසමනනං දබ්බං මලලුපුතනං සෙනාසනපඤ්ඤපකඤච භනතුදෙදසකඤච සමමනනතී. යසසායසමතො ඛමතී ආයසමතො දබ්බස්ස මලලුපුතනස්ස සෙනාසනපඤ්ඤපකස්ස ච භනතුදෙදසකස්ස ච සමමුතී¹. නො භුණොස්ස. යස්ස නකඛමතී සො භාගෙය්‍ය.

සමමනනා: සඛෙසන ආයසමා දබ්බං මලලුපුතනා: සෙනාසන - පඤ්ඤපකො ච භනතුදෙදසකො ච. ඛමතී සඛසස්ස. නසමා: භුණතී. එවමෙතං ධාරයාමී² තී.

4. සමමතො ච පනායසමා දබ්බං මලලුපුතනා: සභාගානං සභාගානං භීකඛුතං³ එකච්ඤං සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී: යෙ තෙ භීකඛු සුතනනතීකා තෙසං එකච්ඤං සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී “තෙ අඤ්ඤමඤ්ඤං සුතනනනං සභාගාසස්සනතී” තී යෙ තෙ භීකඛු විතයධරු තෙසං එකච්ඤං සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී “තෙ අඤ්ඤමඤ්ඤං විතයං විතීච්ඡිනිස්සනතී”³ තී. යෙ තෙ භීකඛු ඛමමකපීකා තෙසං එකච්ඤං සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී “තෙ අඤ්ඤමඤ්ඤං ඛමමං භාකච්ඡිස්සනතී” තී. යෙ තෙ භීකඛු කුඛිතනා තෙසං එකච්ඤං සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී “තෙ අඤ්ඤමඤ්ඤං න ව්‍යාඛාගිස්සනතී” තී. යෙ තෙ භීකඛු තීරච්ඡානකපීකා කායදඛිඛිඛුලා⁴ විතරනතී, තෙසමපි එකච්ඤං සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී “ඉමායපිමෙ⁵ ආයසමනනා⁶ රතීයා අච්ඡිස්සනතී” තී. යෙපි තෙ⁷ භීකඛු විකාලෙ ආගච්ඡනතී, තෙසමපි තෙජො - ධාතුං සමාපජ්ජිතා තෙතනව ආලොකෙන සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී.

5. අපිස්සු භීකඛු සඤ්චිචච විකාලෙ ආගච්ඡනතී “මයං ආයසමතො දබ්බස්ස මලලුපුතනස්ස ඉඤ්චපාටිකාරීයං පසසිස්සාමා” තී. තෙ ආයසමනනං දබ්බං මලලුපුතනං උපසඛකමිචා එවං චදෙනතී: “අමහාකං ආටුසො දබ්බ සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී” තී. තෙ ආයසමා: දබ්බං මලලුපුතනා උචං චදෙනතී: කඡ ආයසමනනා ඉච්ඡනතී? කඡ පඤ්ඤපෙමීතී? තෙ සඤ්චිචච දුරෙ අපදීසනතී: “අමහාකං ආටුසො දබ්බ ගිජ්ඤකුචෙ චබ්බතෙ සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී. අමහාකං ආටුසො මොරප්පාතෙ සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී. අමහාකං ආටුසො ඉභිනිලීපසෙය්‍ය කාලසීලායං සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී. අමහාකං ආටුසො වෙහාරපසෙය්‍ය සතභවණේභුතායං සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී. අමහාකං ආටුසො සීතවතෙ සපසසොණිකපබ්බාලෙ සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී. අමහාකං ආටුසො ගොතමකඤ්ඤරුයං⁸ සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී. අමහාකං ආටුසො තිඤ්ඤකඤ්ඤරුයං⁹ සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී. අමහාකං ආටුසො තපොදකඤ්ඤරුයං¹⁰ සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී අමහාකං ආටුසො තපොදුරුමෙ සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී. අමහාකං ආටුසො ජීවකඛවතෙ සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී. අමහාකං ආටුසො මද්දකුච්ඡිස්සමි.¹¹ මිගදුගෙ සෙනාසනං පඤ්ඤපෙතී” තී.

1. සමමතී - සනා.
2. සභාගානා භීකඛුතං - මජ්ඣ.
3. විතීච්ඡිස්සනතී - PTS.
4. කායදලභිඛුලා - මජ්ඣ. සනා සීචු.
5. ඉමායපි ඉමෙ - PTS.
6. ආයසමනනා - සී 1, 2 සීචු. සනා.
7. යෙ තෙ - සී 1, 2.
8. ගොතමකඤ්ඤරුයං - මජ්ඣ.
9. තිඤ්ඤකඤ්ඤරුයං - මජ්ඣ. සනා.
10. කපපකඤ්ඤරුයං - සීචු මජ්ඣ.
11. මද්දකුච්ඡිස්සමි - මජ්ඣ. සනා.

වහන්ස, සබ්බ තෙමේ මාගේ වදන අසාවා. ජඩ්ඤ තෙමේ ආයුෂමත් දබ්බමලුපුතු සෙනසුන් පනවන්නකු කොට ද බත් උදෙසත්තකු කොට ද සමමත කෙරෙයි. ආයුෂමත් දබ්බමලුපුතු සෙනසුන් පනවන්නකු කොට ද බත් උදෙසත්තකු කොට ද සමමත කිරීම යම් ආයුෂමතකුහට රැස්නේ නම් හෙ තෙමේ නිහඬ වන්නේ ය. යමකුහට රිසි නො වේ නම් හෙ තෙමේ බණන්නේ ය.

සහ විසින් ආයුෂමත් දබ්බමලුපුත්තෙමේ සෙනසුන් පනවන්නකු කොට ද බත් උදෙසත්තකු කොට ද සමමත කරණ ලදී. සහසට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය දරමි”යි.

4. සමමත කරණ ලද ආයුෂමත් දබ්බ මලුපුත් තෙමේ සහාය සහාය භික්ෂුන්ට එක්තැනෙක සෙනසුන් පනවයි: යම් භික්ෂුහු සුත්‍රානභිකරණ් නම් ‘ඔහු ඔවුනොවුන් සුත්‍රානත සඛායනා කරන්නාහ’ යි ඔවුනට එක්තැනෙක සෙනසුන් පනවයි. යම් භික්ෂුහු විනයධරණේ නම් ‘ඔහු ඔවුනොවුන් විනය විෂදන්තාහු ය’ යි ඔවුනට එක්තැනෙක සෙනසුන් පනවයි. යම් භික්ෂුහු ධම්මකපිකරණේ (අභිධම්මකරණේ) නම් ‘ඔහු ඔවුනොවුන් ධම්ම සාකච්ඡා කරන්නාහ’ යි ඔවුනට එක්තැනෙක සෙනසුන් පනවයි. යම් භික්ෂුහු ධ්‍යානලාභීහු නම් ‘ඔහු ඔවුනොවුන් නොපෙලන්නාහ’ යි ඔවුනට එක්තැනෙක සෙනසුන් පනවයි. යම් භික්ෂුහු තීරණචිත කථා ඇති ව කය තරකිරීමෙහි තත්පර ව වෙසෙත් නම් ‘මේ ආයුෂමත්හු මේ තීරණචිත කථා රතියෙහුද වෙසෙන්නාහ’ යි ඔවුනට ද එක්තැනෙක සෙනසුන් පනවයි. යම් භික්ෂුහු නොකල්පි පැමිණෙත් නම් ඔවුනට ද තෙජෝධාතුවට සමවැද ඒ ආලොකනයන් ම සෙනසුන් පනවයි.

5. භික්ෂුහු දහ දහ ‘අපි ආයුෂමත් දබ්බමලුපුතුගේ ඉදුපෙලනර දක්නාමෝ’ යි නොකල්පි නිහර පැමිණෙත්. ඔහු ආයුෂමත් දබ්බමලුපුතු වෙත එලඹ ඇවැත්නි, දබ්බයෙහි, අපට සෙනසුන් පනවාලව යි මෙසේ කියත්. ආයුෂමත් දබ්බමලුපුත් තෙමේ ඔවුනට ‘ආයුෂමත්හු කොතැන්හි කැමැති වෙද්ද, කොතැන්හි පනවමි ද’ යි මෙසේ කියයි. ඔහු දහ දහ දුර තැන් දක්වත්. “ඇවැත්නි, අපට හිපුකුඵපච්ඡවෙහි සෙනසුන් පනවාලව. ඇවැත්නි, අපට සොරපවසිත්පවුවෙහි සෙනසුන් පනවාලව. ඇවැත්නි, අපට ඉසිතිලිපස කඵලප්පලාගෙහි සෙනසුන් පනවාලව. ඇවැත්නි, අපට වෙහාරපවුපස සත්පත්භොගෙහි සෙනසුන් පනවාලව. ඇවැත්නි, අපට සිතවෙතනි නාකෙම්බෙයදෙහි සෙනසුන් පනවාලව. ඇවැත්නි, අපට නොයුම් කදුරැලියෙහි සෙනසුන් පනවාලව. ඇවැත්නි, අපට නිමිජ කදුරැලියෙහි සෙනසුන් පනවාලව. ඇවැත්නි, අපට තපොද කදුරැලියෙහි සෙනසුන් පනවාලව. ඇවැත්නි, අපට හුණුදිය අරලෙහි සෙනසුන් පනවාලව. ඇවැත්නි, අපට ජීවක අඹවෙහෙහි සෙනසුන් පනවාලව. ඇවැත්නි, අපට මද්දකුච්ඡි නම් මුවලාවෙහි සෙනසුන් පනවාලව” යි.

6. තෙසං ආයසමා දබ්බො මලලපුතො; තෙජෝධාතුං සමාපජ්ජිමා අභිභුලියා ජලමානාය පුරතො පුරතො ගච්ඡති. තෙපි තෙනෙව ආලොකෙන ආයසමතො දබ්බස්ස මලලපුතනස්ස පිට්ඨිතො පිට්ඨිතො ගච්ඡති. තෙසං ආයසමා දබ්බො මලලපුතො; එවං සෙතාසනං පඤ්ඤපෙතී: අයං මඤ්ඤො, ඉදං පිඨං, අයං හිසි, ඉදං විජ්ඣාභතං¹, ඉදං චච්චට්ඨානං, ඉදං පසාචට්ඨානං, ඉදං පානීයං, ඉදං පරිභොජනීයං, අයං කතතරදණො, ඉදං සමසස්ස කතීසස්සස්සානං², ඉමං කාලං පච්චිතබ්බං, ඉමං කාලං තිකඛමිතබ්බන්ති. තෙසං ආයසමා දබ්බො මලලපුතො; එවං සෙතාසනං පඤ්ඤපෙතී පුතදෙව වෙඵ්චනං පච්චාගච්ඡති.

7. තෙන ඛො පත සමයෙන මෙතනියභුමමජ්ජා³ හිකුඤ්ඤ නවකා වෙච භොනති අපපුඤ්ඤ ව. යානි සමසස්ස ලාමකානි සෙතාසනානි තානි තෙසං පාපුණන්ති ලාමකානි ව භතතානි. තෙන ඛො පත සමයෙන රාජගහෙ මනුස්සා ඉච්ඡන්ති ථෙරානං හිකුඤ්ඤ අභිසංඛාරිකං දුභුං - සප්පිට්ඨි තෙලට්ඨි උත්තරිතභිගමපි. මෙතනියභුමමජ්ජානං පත හිකුඤ්ඤං පාකඨිකා දෙනති - යථාරථං⁴ කණාජකං⁵ බිලභිගුද්ධියා. තෙ පච්ඡාභතනං පිණ්ඩපාතපටිකකතො; ථෙරෙ හිකුඤ්ඤ පුච්ඡන්ති: 'භූමනාකං ආවුසො භතතසස්ස කිං අහොසි, භූමනාකං කිං අහොසි' ති. එකච්ච ථෙරා එවං චදෙනති: 'අභනාකං ආවුසො සප්පි අහොසි. තෙලං අහොසි. උත්තරිතභිගං අහොසි' ති. මෙතනියභුමමජ්ජා³ පත හිකුඤ්ඤ එවං චදෙනති: අභනාකං ආවුසො ත කිඤ්ඤි අහොසි - පාකඨිකා යථාරථං⁴ කණාජකං - බිලභිගුද්ධියන්ති.

8. තෙන ඛො පත සමයෙන කලාණ්ණන්ති⁶ ගහපති සමසස්ස චතුකකභතනං දෙනති නිච්චභතනං. ඡො භතතසස්ස සපුතනදුරො උපඨිට්ඨිමා පරිච්චිතං - අඤ්ඤෙ ඔදනෙන පුච්ඡන්ති, අඤ්ඤෙ සුපෙන පුච්ඡන්ති, අඤ්ඤෙ තෙලෙන පුච්ඡන්ති, අඤ්ඤෙ උත්තරිතභෙතන පුච්ඡන්ති. තෙන ඛො පත සමයෙන කලාණ්ණභතතිස්ස ගහපතීනො භතනං ස්වාතනාය මෙතනියභුමමජ්ජානං හිකුඤ්ඤං උද්දිට්ඨං භොති. අඵ ඛො කලාණ්ණභතතිස්සා ගහපති ආරාමං අගමාසි කෙතච්ඡදව ඩාරණීයෙන. ඡො යෙනායසමා දබ්බො මලලපුතො; තෙනුපසමිකමි. උපසමිකමිමා ආයසමනං දබ්බං මලලපුතං අභිචාදෙනා එකමනං නිසීදී. එකමනං නිසීනං ඛො කලාණ්ණභතතිස්සා ගහපතීං ආයසමා දබ්බො මලලපුතො; ධම්මියා කථාය සන්දස්සෙසි, සමාදපෙසි, සමුතෙතජෙසි, සමපහංගෙසි.

9. අඵ ඛො කලාණ්ණන්ති⁶ ගහපති ආයසමනා දබ්බෙන මලලපුතෙන ධම්මියා කථාය සන්දස්සෙතො සමාදපිතො සමුතෙතජ්ජො සමපහංගිතො ආයසමනං දබ්බං මලලපුතං එතදච්චො: කස්ස භනෙන අභනාකං සරෙ ස්වාතනාය භතනං උද්දිට්ඨන්ති? මෙතනියභුමමජ්ජානං ඛො ගහපති හිකුඤ්ඤං භූමනාකං සරෙ ස්වාතනාය භතනං උද්දිට්ඨන්ති. අඵ ඛො කලාණ්ණභතතිස්සා ගහපති අනතනමනො අහොසි: කථා හි තාම පාපභිකුඤ්ඤ අභනාකං සරෙ භුඤ්ඤිස්සන්ති. සරං ගන්තො දුසීං ආණාපෙසි: "ගෙ ජෙ සෙච භතතිස්සා ආගච්ඡන්ති, තෙ කොට්ඨිකෙ ආසනං පඤ්ඤපෙතී කණාජකෙන බිලභිගුද්ධියෙන පරිච්චියා" ති. එවං අයානි ඛො සා දුසී කලාණ්ණභතතිස්සා ගහපතීනො පච්චගෙසාසි.

1. විච්චාභතං - මජ්ඣ. 2. කතීසස්සස්සානං, සීමු.
3. මෙතනියභුමමජ්ජා - ජෙස. 4. යථාරථං, මජ්ඣ. 5. කණාජකං - ඡො.
6. කලාණ්ණන්ති - මජ්ඣ.

6. ආයුෂමත් දබ්බමලලපුත් තෙතමී තෙතොධාතුටට සමවැද ඇඟිල්ල දුල්වෙන ඵලියෙන් ඔවුන්ට පෙරවු ව පෙරවු ව ගෙයි. ඕහු ද ඵ් ඵලියෙන් ම ආයුෂමත් දබ්බ මලලපුතුගේ පිටුපස පිටුපස ගෙත්. ආයුෂමත් දබ්බමලලපුත් තෙතමී ඔවුන්ට මෙසේ සෙනසුන් පතවයි. මේ ඇඳ ය, මේ පුටුට ය, මේ බිඳස ය, මේ කොට්ටිය ය, මේ වැඳිකිලිය ය, මේ කෙසකිලිය ය, මේ පැන් ය, මේ පිරිබොදුනි ජල ය, මේ සැරසපිය, මේ සගුන්ගේ කතිකවත ය, මෙ කල පිටිසිය යුතු, මෙ කල කික්මිය යුතු යි. ආයුෂමත් දබ්බමලලපුත් තෙතමී ඔවුන්ට මෙසේ සෙනසුන් පතවා තැවත වෙඵඵතයට පෙරලා ඵයි.

7. ඵසමගෙහි මෙතනියභුමඵජක මහණහු තටකගෝ ද මිද පිණැත් හෝ ද වෙති. සබ්බතාගේ යම් ලමු සෙනසුන් ද ලමු බත් ද වෙන් තම් ඔහු ඔවුන්ට පැමිණෙති. ඵ සමගෙහි රජගහනුවර මිනිස්සු තෙර මහණුන්ට නොගෙක් දැසින් මැතැපින් සකස් කල බොජුන් - හිතතල් ද තෙල් ද මිසවුඵ ද දෙන්තට කැමැති වෙත්. මෙතනියභුමඵජක මහණුන්ට කාසි-කලකැද දෙවෙති කොට ඇති පිසු පරිදි නිමුඛුසාලේ පිහව් බත දෙත්. ඕහු පසු බත පිණිසාතයන් වැලකුණහු “ඇවැත්නි, තොපගේ බත්-හලෙහි කීමෙක් වී ද තොපගේ බත්හලෙහි කීමෙක් වී ද?”යි තෙරමහණුන් පුඵවුසින්. ඇතැම් තෙරහු “ඇවැත්නි, අපට හිතෙල් වී ය. තෙල් වී ය. මිසවුඵ වී” යයි මෙතස් කියත්. මෙතනියභුමඵජක මහණහු “ඇවැත්නි. අපට කාසි දෙවෙති කොට ඇති පිසු පරිදි නිමුඛුසාලේ පිහව් බත ගැර කිසිවක් නො වී ය” යි මෙසේ කියත්

8. ඵ සමගෙහි කලාණහතනික ගැහැව් තෙතමී සහනට නිතිබත් කොට බත් සතරක් දෙයි. හෙ තෙතමී අඹුදරුවන් සමග බත්හලෙහි ඵලඹ සිට වලදවයි. අත්හු බත්ත් පුඵවුසින්. අත්හු සුපගෙන් පුඵවුසින්. අත්හු තෙලින් පුඵවුසින්. අත්හු මසවුමින් පුඵවුසින්. ඵ කල්හි කලාණහතනික ගැහැවියාගේ ගෙට පිණිස බත (වාර වීසින්) මෙතනියභුමඵජක හිසුන් සදකා උදෙසුන් වෙයි. ඉක්බිතිව කලාණහතනික ගැහැව් ගෙමේ කිසිගම් කටයුත්තක් සදකා අරමට ගියේ ය. හෙ තෙතමී ආයුෂමත් දබ්බමලලපුතු වෙත ඵලඹගේ ය. ඵලඹ ආයුෂමත් දබ්බමලලපුතු වැද ඵකත්පස් ව ගිත. ඵකත් පස් ව හුන් කලාණහතනික ගැහැවිහු ආයුෂමත් දබ්බමලලපුත් තෙතමී දුතැමි කථාවෙන් කරුණු දුක්ඵය සමාදන් කරවී ය. තෙද ගැත්ඵ ය. සතුටු කරවී ය.

9. ඉක්බිති කලාණහතනික ගැහැව් තෙතමී ආයුෂමත් දබ්බමලලපුතු වීසින් කරුණු දක්වත ලදුගේ සමාදන් කරවනු ලදුගේ තෙද ගත්වනු ලදුගේ සතුටු කරවනු ලදුගේ ආයුෂමත් දබ්බමලලපුත්හට “වහන්ස, අපගේ ගෙහි ගොට පිණිස බත කවරකුට උදෙසන ලද්දේ ද?”යි මෙය කී ය. ගැහැව් ය, තොපගේ ගෙහි ගෙට පිණිස වූ බත මෙතනියභුමඵජක හිසුන්ට උදෙසන ලදු යි. ඵ කල්හි කලාණහතනික ගැහැව් තෙතමී “කෙසේ තම් ලාමකහිසුහු අපගේ ගෙහි වලදන්තාහු ද?”යි නො සතුටු සිත් ඇත්තේ විය. ගෙට නොස් “ඵමබල දුස්ස, ගෙට බත්ගත්තා යම් කෙනෙක් පැමිණෙත් තම් දෙරනකාටුගෙහි අසුන් පණවා කාසි දෙවැති කොට ඇති නිවුටු බත්ත් වලදව”යි දුස්ස ඇණවී ය. ‘ඵසේ ය හිමියනි’ යි ඵ් දුස්ස කලාණහතනික ගැහැවියාට පිලිවදන් ඇත්වූ ය.

10. අථ ඛො මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු “භියොඤා ඛො ආවුසො අලිඛාකං කල්‍යාණභවතිකස්ස ගහපතීනො භවතං උද්දිට්ඨං. ඥෙව අලෙඛ කල්‍යාණභවතිකො ගහපතී සපුතතදුරො උපතීට්ඨිනා පරිච්ඡික්ඛාති: අඤ්ඤෙ ඕදනෙන පුච්ඡියානති. අඤ්ඤෙ සුපෙත පුච්ඡියානති. අඤ්ඤෙ තෙලෙන පුච්ඡියානති. අඤ්ඤෙ උතතරිතඛෙතෙන පුච්ඡියානති”ති තෙ තෙතෙව සොමනස්සෙන න විතතරූපං රතතියා සුපිංසු.

11. අථ ඛො මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු පුබ්බනහසමයං නිවාසෙනා පතතවිවරමාදය යෙන කල්‍යාණභවතිකස්ස ගහපතීනො නිවෙසනං තෙනුපසඛකමිංසු. අදදසා ඛො සා දුඝි මෙතනියභුමමජකෙ භික්ඛු දුරතොව ආගච්ඡන්තෙ. දිස්වාත කොට්ඨකෙ ආසනං පඤ්ඤාපෙඤා මෙතනියභුමමජකෙ භික්ඛු එතදවොච: නිඝිදථ භනෙතති. අථ ඛො මෙතනියභුමමජකානං භික්ඛුතං එතදභොගි: නිස්සංසයං ඛො න තාච භවතං සිද්ධං භවිස්සති යථා මයං කොට්ඨකෙ නිඝිදපියාමාති¹ අථ ඛො සා දුඝි කණාජකෙන² බිලඛහදුතියෙන උපගඤ්ඤේ භුඤ්ඤථ භනෙතති. ‘මයං ඛො භගිනි නිවචභතතිකා’ති. ‘ජානංමි අග්ඤා නිවචභතතිකාති. අපි වාභං භියොඤාව ගහපතීනා ආණ්ඩනා: ‘යෙ ජෙ ඥෙව භතතිකා ආගච්ඡන්ති, තෙ කොට්ඨකෙ ආසනං පඤ්ඤාපෙඤා කණාජකෙන බිලඛහදුතියෙන පරිච්ඡිතා’ති. භුඤ්ඤථ භනෙත”ති.

12. අථ ඛො මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු “භීෂය්‍යා ඛො ආවුසො, කල්‍යාණභවතිකො ගහපතී ආරාමං අගමාසි දබ්බස්ස මලලපුතතස්ස සනතිකෙ. නිස්සංසයං ඛො මයං දබ්බෙන මලලපුතතෙන ගහපතීනො අනතරො³ පරිභින්නා”ති. තෙ තෙතෙව දෙමනස්සෙන න විතතරූපං භුඤ්ඤංසු. අථ ඛො මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු පච්ඡාභතතං පිණ්ඩපාන-පටිකකනතා ආරාමං ගන්ත්වා පතතවිවරං පටිසාමෙඤා බහාරුමකොට්ඨකෙ සඛසාට්ඨපලලඤ්ඤාය නිඝිදිංසු - භුණ්භිභුතා පතතකඛනිකා අඤ්ඤාච්චා පඤ්ඤායනතා අපාටිභාතා.

13. අථ ඛො මෙතනියා භික්ඛුනී යෙන මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු තෙනුපසඛකමි. උපසඛකමිනා මෙතනියභුමමජකෙ භික්ඛු එතදවොච: ‘ච්ඤුමි අග්ඤා’ති. එවං වුතෙන මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු තාලපි. සු. දුතියමපි ඛො -පෙ- තතියමපි ඛො මෙතනියා භික්ඛුනී මෙතනිය-භුමමජකෙ භික්ඛු එතදවොච: ‘ච්ඤුමි අග්ඤා’ති. තතියමපි ඛො මෙතනිය-භුමමජකා භික්ඛු තාලපිංසු. ‘කාසාභං අග්ඤාතං අපරජ්ඣාමි, නිස්ස මං අග්ඤා තාලපන්ති’ති? “තථා හි පන නං භගිනි, අලෙඛ දබ්බෙන මලලපුතතෙන විගෙසීයමානෙ අජ්ඣුපපකඛසි”ති. ‘කාසාභං අග්ඤා කරොමි’ති. “සචෙ ඛො නං භගිනි, ඉචෙජ්ඣසාසි, අජෙජ ව භගවා ආගස්චනතං දබ්බං මලලපුතතං නාසාපෙය්‍යා”ති. ‘කාසාභං අග්ඤා කරොමි, කිං මයා සකකා කාභුනති?’

1. නිඝිදපෙය්‍යාමාති - සි 1, 2. 2. කාණාජකෙන - සඤ. 3. ගහතිකෙ - සඤ.

10. එ කල්හි මෙතනිය භූමමජක මහණහු “ඇවැත්නි, ඊයේ අපට කලාණ්ඩුගතනික ගැහැවිහුගේ බත උදෙසන ලදී. සෙට අඹුදරුවන් සහිත කලාණ්ඩුගතනික ගැහැවි තෙමේ එලඹ සිට අප වලදවත්තේ ය: කෙනෙක් බතීන් පුළුවුණාහ. කෙනෙක් සුපයෙන් පුළුවුණාහ. කෙනෙක් හෙලින් පුළුවුණාහ. කෙනෙක් මසවුලින් පුළුවුණාහ”යි ඔහු ඒ සොමනසින් ම සිතුයේ රු නිදි නොගත්හ.

11. ඉක්බිති මෙතනිය භූමමජක මහණහු පෙරවරු හැඳ පෙරව පාසිටුරු ගෙණ කලාණ්ඩුගතනික ගැහැවිහුගේ නිවෙස්ත වෙත එලඹියහ. ඒ දැස්ස එත්තා වූ මෙතනිය භූමමජක මහණන් දුරදීම දුටු. දැක දොරකොටුයෙහි අසුන් පණවා “වහන්ස, හුත මැනැවැ”යි මෙතනිය භූමමජක මහණන්ට මෙය කියූ. එ කල්හි මෙතනිය භූමමජක මහණන්ට “එකැත්තෙන් ම බත නො නිමියේ වන. එහෙයින් අපි කොටුයෙහි හිඳුවනු ලබමෝ”යි මේ සිත විය. එ කල ඒ දැස්ස “වහන්ස, වලදනු මැනැවැ”යි කැසී දෙවෙති කොට ඇති කුඩු සහිත (නිවුඩු) බතීන් සුභව එලඹ සිටියා ය. “නැගනියෙහි, අපි මෙහි නිතිබත් ඇත්තමෝ වමීහ”යි. “හිමිහු ‘නිතිබත් ඇත්තහ’යි දනිමි. එහෙත් මම ඊයේ ම ගැහැවිහු විසින් ‘එමිබා දැස්ස, හෙට බත් ගන්නා යම් කෙනෙක් එද්ද, කොටුයෙහි අසුන් පණවා කැසී දෙවෙති කොට ඇති නිවුඩු සාලේ බතීන් (ඔවුන්) වලදව’යි අණවන ලද්දේ. වහන්ස, වලදනු මැනවැ”යි.

12. ඉක්බිති මෙතනිය භූමමජක මහණහු “ඇවැත්නි, ඊයේ කලාණ්ඩුගතනික ගැහැවි තෙමේ අරමට දබ්බමලපුභු ලඟට ගියේ ය. එකැතින්ම දබ්බමලපුභු විසින් අපි ගැහැවිහු කෙරෙහි බිඳුවන ලද්දමෝ”යි. ඔහු ඒ දෙමනසින් ම සිතු යේ නො වැලඳුහ. එ කල්හි මෙතනියභූමමජක මහණහු බතීන් පසු පිණිසාතයෙන් වැලකුණාහු අරමට ගොස් පාසිටුරු තැන්පත් කොට තමා - නිභබ වූවාහු මකු වූවාහු තැමුහු කඳැට ඇත්තාහු යවිහුරු කල මුව ඇත්තාහු සිතිවිලි සිතමින් කිසිවක් නො වැටහෙන්නාහු බිහි දොරකොටුවෙහි සහලසිටුරින් අකවටු අවුලුවා ගෙණ හුන්හ.

13. ඉක්බිති මෙතනියා මෙහෙණ මෙතනියභූමමජක මහණන් වෙත එලඹියා ය. එලඹ මෙතනියභූමමජක මහණන්ට ‘හිමියෙහි, වදිමි’යි මෙය කියූ. එසේ කී කල්හි මෙතනියභූමමජක මහණහු නො බිණුහ. දෙවන වටදු ... තෙවන වටදු මෙතනියා මොහණ මෙතනියභූමමජක මහණන්ට ‘හිමියෙහි, වදිමි’ යි මෙය කියූ. තෙවන වටදු මෙතනියභූමමජක මහණහු නො බිණුහ. “ආයතීයතව මම කිනම අපරාධයක් කෙරෙමි ද? ආයතීයෝ කුමක් හෙයින් මා හා නො බෙණෙත් ද?” යි. “නැගනියෙහි, ඒ එසේ ම ය. දබ්බමලපුභු විසින් අප වෙහෙසනු ලබනුවත් තී උපෙක්ඛා කෙරෙහි”යි. ‘ආයතීයෙහි, මම කුමක් කෙරෙමි ද’ යි. නැගනියෙහි, ඉදින් තී ඊසියවු තම අද ම භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ආශ්‍රමෙන් දබ්බමලපුභු නාසලන සේකැ”යි. ‘ආයතීයෙහි, මම කුම කෙරෙමි ද? මෙයින් කිමෙක් හට හැක්කේ ද’ යි.

14 “එති නිං භගිනි, යෙන භගවා තෙනුපසඛකම්. උපසඛකම්චා භගවන්තං. එවං වදෙති: ඉදං භනෙත, තච්ඡන්තං නපසඛීරූපං. යායං භනෙත දිසා අභයා අතීනිකා අනුපද්දවා, සායං දිසා සභයා සර්නිකා සඋපද්දවා. යතො නිවාතං තතො පවාතං.¹ උදකං මඤ්ඤෙ ආදිත්තං. අයොගච්චි දඤ්ඤිත මුලපුත්තෙන දුසිතා”ති. එවං අයොගි ඛො මේනනිසා භික්ඛුනී මේනනියභුමච්ඡකානං භික්ඛුතං පටිසුඤ්ඤා² යෙන භගවා තෙනුපසඛකම්. උපසඛකම්චා භගවන්තං අභිවාදෙඤ්ඤා එකමන්තං අට්ඨාසී. එකමන්තං සීතා ඛො සා මේනනියා භික්ඛුනී භගවන්තං එතදචොච: “ඉදං භනෙත, තච්ඡන්තං නපසඛීරූපං. යායං භනෙත දිසා අභයා අතීනිකා අනුපද්දවා, සායං දිසා සභයා සර්නිකා සඋපද්දවා. යතො නිවාතං තතො පවාතං. උදකං මඤ්ඤෙ ආදිත්තං. අයොගච්චි දඤ්ඤිත මුලපුත්තෙන දුසිතා”ති.

15. අඵ ඛො භගවා එතසමී. නිදුතෙ එතසමී. පකරණෙ භික්ඛුසඛසං සන්තිපාතාපච්චා ආයසමන්තං දඤ්ඤං මුලපුත්තං පටිපුච්චි: “සරසි නිං දඤ්ඤං, එච්චරූපං ඝාතනා යථායං භික්ඛුනී ආහා”ති. “යථා මං භනෙත භගවා ජාතානී”ති. දුතීසමපි ඛො භගවා ආයසමන්තං දඤ්ඤං මුලපුත්තං එතදචොච: “සරසි නිං දඤ්ඤං, එච්චරූපං ඝාතනා යථායං භික්ඛුනී ආහා”ති. “යථා මං භනෙත, භගවා ජාතානී”ති. තනියමපි ඛො භගවා ආයසමන්තං දඤ්ඤං මුලපුත්තං එතදචොච: “සරසි නිං දඤ්ඤං, එච්චරූපං ඝාතනා යථායං භික්ඛුනී ආහා”ති “යථා මං භනෙත භගවා ජාතානී”ති. න ඛො දඤ්ඤං, දඤ්ඤා එවං නිඤ්ඤෙඤ්ඤා. සචෙ තයා ඝාතං, කතනනි වදෙති, සචෙ අඝාතං, අඝාතනනි වදෙති. “යතොහං භනෙත, ජාතො නාභිජාතාමි සුපිනතොතනපි³ මෙච්චනං ධම්මං පතිපෙඤ්ඤා, පගෙච ජාගරො”ති. අඵ ඛො භගවා භික්ඛු ආමනෙතසී: තෙන හි භික්ඛවො, මේනනියං භික්ඛුනීං නාසෙඵ. ඉමෙ ච භික්ඛු අනුසුඤ්ඤාපාති. ඉදං චඤ්ඤා භගවා උට්ඨායාසනා විහාරං පාච්චිසී.

16. අඵ ඛො තෙ භික්ඛු මේනනියං භික්ඛුනීං නාසෙසුං. අඵ ඛො මේනනියභුමච්ඡකා භික්ඛු තෙ භික්ඛු එතදචොච්චා: “මා ආවුසො, මේනනියං භික්ඛුනීං නාසෙඵ. න සා කිඤ්චි අපරජකිනී. අනෙහි සා උසාහිතා කුපිතෙහි අතතනමනෙහි වාචනාධිපපායෙහි”ති. “කීං පත භුමෙත ආවුසො, ආයසමන්තං දඤ්ඤං මුලපුත්තං අමුලීකාය සීලවිපතනියා අනුඤ්ඤාසෙඵා”ති. ‘එච්චාචුසො’ති. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ච්චා - පෙ - තෙ උජ්ඣායනනි ඛිංසනනි විපාවෙනති: “කථං හි නාම මේනනියභුමච්ඡකා භික්ඛු ආයසමන්තං දඤ්ඤං මුලපුත්තං අමුලීකාය සීලවිපතනියා අනුඤ්ඤාසෙසානනී”ති.

1. සවාතං - මඤ්ඤා. 2. පටිසුඤ්ඤා - සා. 3. සුපිනතොතනපි - සී.2.

14. “නැගතිතෙති, එවු. තෝ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත එළඹව. එළඹ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙසේ කියව: වහන්ස, මෙය නො නිසි ය. නො සරුප් ය. වහන්ස, යම් මේ දිශාවක් බිහ රහිත නම් උවදුරු රහිත නම් පිඩා රහිත නම් ඒ මේ දිශාව බිහ සහිත ය, උවදුරු සහිත ය, පිඩා සහිත ය. යම් නැතෙක මද සුළඟෙකුදු න ද්ද එහි මන සුලං නැගිණි. දිය ඇවිලගත්තාක් මෙහි. ආයතී දබ්බමලපුත්‍ර භිෂිකන් විසින් මම් දුෂිතයමු”යි. ‘එසේ ය, ආයතීතෙති’යි මෙතනියාමෙහෙණ මෙතනිය-භූමච්ඡක මහණුන්ට පිළිතුරු දී භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත එළඹියා ය. එළඹ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වැද එකත්පස් ව සිටියා ය. එකත්පස් ව සිටි ඒ මෙතනිය මෙහෙණ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙය සැල කළාය: “වහන්ස, මෙය නො නිසි ය. නො සරුප් ය. වහන්ස, යම් මේ දිශාවක් බිහ රහිත ද පිඩා රහිත ද උවදුරු රහිත ද ඒ මේ දිශාව බිහ සහිත ය. පිඩා සහිත ය. උවදුරු සහිත ය. යම් නැතෙක සුළඟෙක් නොවී ද එහි සැබ සුලං නැගිණි. දිය ඇවිල ගත්තාක් මෙහි. ආයතීදබ්බමලපුත්‍රයන් විසින් දුෂිතයමු”යි.

15. ඉක්බිති භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මේ නිදානපෙයහි මේ ප්‍රස්ථාපයෙහි බික්සක රූස් කරවා ආයුමෙන් දබ්බමලපුත්‍ර සුළුවන් සේක. “දබ්බ, යම්සේ මේ මෙහෙණ කීවුද “තෙපි මෙබන්දක් කලහු සිහි කරවු දු”යි. “වහන්ස, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ යම් සේ මා දන්තා සේක් ද (-එසේ මම් දතසුභු වෙමිසි)” දෙවන වටදු භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ආයුමෙන් දබ්බමලපුත්‍ර භූට මෙය වදාල සේක: “දබ්බ, මේ මෙහෙණ යම්සේ කීවුද තෙපි මෙබන්දක් කලහු සිහි කරවු දු”යි. “වහන්ස, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ යම්සේ මා දන්තා සේක් ද (-එසේ මම් දතසුභු වෙමිසි.)” තෙවන වටදු භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ආයුමෙන් දබ්බමලපුත්‍ර භූට මෙය වදාල සේක. “දබ්බ, යම්සේ මේ මෙහෙණ කීවුද, තෙපි මෙබන්දක් කලහු සිහි කරවු දු”යි? “වහන්ස, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ යම්සේ මා දන්තා සේක්ද (-එසේ මම් දතසුභු වෙමිසි.)” දබ්බ, දබ්බ (පණ්ඩිත)යෝ මෙසේ පරප්‍රභාසෙන් (අනුන් පිහිටෙත්) නිරවුල් නොතෙරෙත්. ඉදින් තා විසින් කරණ ලද නම් කරණ ලද සි කියව, ඉදින් නො කරණලද නම් නො කරණ ලද සි කියව සි. “වහන්ස, මම උපන් තැන් පටන් සිහිනනුදු මේවුන්දම් සෙවුතෙම නො ම දනිමි. පිබ්දියෙම් කියනු ම කවරේ දු”යි. එ කල්හි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ භික්ෂුන් ඇමතු සේක: “මහණෙනි, එසේ නම් මෙතනියා මෙතෙණ (ශ්‍රමණලිංඝ තාසනායෙන්) තහවු. මේ (මෙහෙයු) මහණුන් ද විමසවු”යි. මෙය වදාරා භාග්‍යවතුන් වහන්සේ හුනස්තෙන් නැගී වෙසෙරට වැසී සේක.

16. ඉක්බිති ඒ භික්ෂුහු මෙතනියා මෙහෙණ නැසුහ. (සිවුරු හැරවුහ). එ කල්හි මෙතනියභූමච්ඡක මහණහු ඒ භික්ෂුන්ට මෙය කීහ: “ඇවැත්නි, මෙතනියා මෙහෙණ තහමක් තහවු. ඔ නොමෝ කිසි අපරාධයක් නො කෙරෙයි. කිපියා වූ නො සතුටු සිත් ඇති තෙරණ අදහස් ඇති අප විසින් ඔ උත්තානවත් කරණ ලදු”යි. ඇවැත්නි, කිමෙක් ද? තෙපි ආයුමෙන් දබ්බමලපුත්‍ර භූට අමුලික සිලවිතතියෙන් වොදනා කරවු දු යි? ‘ඇවැත්නි, එසේ’ යි. යම් ඒ මහණහු අපිස් වූවාහු ... ඔහු අවමන් කෙරෙත්, හුගුණ කියත්, දෙස් පහල කෙරෙත්: කෙසේ නම් මෙතනියභූමච්ඡක මහණහු ආයුමෙන් දබ්බමලපුත්‍ර භූට අමුලික සිලවිතතියෙන් වොදනා කෙරෙත් ද යි.

17. අඵ බො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමන්ථං ආරොවෙසුං -පෙ- සච්චා කීර භික්ඛවෙ, මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු දබ්බං මලලුපුතනං අමුලිකාය සීලවිපතනියා අනුඛංසෙතනි? 'සච්චං භගවා'. විහරති බුඳො; භගවා -පෙ- විහරතිනා -පෙ- භික්ඛුනං තදනුචජ්චිකං තදනුලොමිකං ධම්මං කථං කතා භික්ඛු ආමනෙතසි:

18. තෙන හි භික්ඛවෙ, සඛෙසා දබ්බස්ස මලලුපුතනස්ස සති- වෙපුලලපතනස්ස සතිවිනයං දෙතු. එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ දුතඤ්චා: තෙන භික්ඛවෙ දබ්බෙන මලලුපුතෙනා සඛසං උපසඛසමිච්චා: එසංසං උතතරාසඛගං කරිනා: බුඤ්චානං භික්ඛුනං පාදෙ චජ්ඣිනා උකකුටිකං නිසීදිනා: අඤ්ජලිං පඤ්ඤානා ඵචමස්ස චචනීයො: “ඉමෙ මං භනන, මේතනියභුමමජකා භික්ඛු අමුලිකාය සීලවිපතනියා අනුඛංසෙතනි. සොභං භනෙන සතිවෙපුලලපතෙනා සඛසං සතිවිනයං යාචාමි”ති. දුතියමපි යාචිතඤ්චා: -පෙ- තනියමපි යාචිතඤ්චා: “ඉමෙ මං භනෙන මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු අමුලිකාය සීලවිපතනියා අනුඛංසෙතනි. සොභං සතිවෙපුලලපතෙනා. තනියමපි භනෙන සඛසං සතිවිනයං යාචාමි”ති.

19. ව්‍යතෙනන භික්ඛුනා පටිචලෙන සඛෙසා ඤජෙතඤ්චා:

“සුණාතු මෙ භනෙන සඛෙසා: ඉමෙ මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු ආයසමනනං දබ්බං මලලුපුතනං අමුලිකාය සීලවිපතනියා අනුඛංසෙතනි. ආයසමා දබ්බා මලලුපුතෙනා සතිවෙපුලලපතෙනා සඛසං සතිවිනයං යාචති. සදි සඛසස්ස පතකකලං, සඛෙසා ආයසමනො දබ්බස්ස මලලුපුතනස්ස සතිවෙපුලල- පතනස්ස සතිවිනයං දදෙය්‍ය. එසා ඤජනති

සුණාතු මෙ භනෙන සඛෙසා: ඉමෙ මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු ආයසමනනං දබ්බං මලලුපුතනං අමුලිකාය සීලවිපතනියා අනුඛංසෙතනි. ආයසමා දබ්බා මලලුපුතෙනා සතිවෙපුලලපතෙනා සඛසං සතිවිනයං යාචති. සඛෙසා ආයසමනො දබ්බස්ස මලලුපුතනස්ස සතිවෙපුලලපතනස්ස සතිවිනයං දෙති. යස්සායසමනො ඛමති ආයසමනො දබ්බස්ස මලලුපුතනස්ස සතිවෙපුලලපතනස්ස සතිවිනයස්ස දුතං, සො ඤජනස්ස. යස්ස තකමති, සො භාසෙය්‍ය.

දුතියමපි එතමන්ථං චදුමි -පෙ- තනියමපි එතමන්ථං චදුමි. සුණාතු මෙ භනෙන සඛෙසා: ඉමෙ මෙතනියභුමමජකා භික්ඛු ආයසමනනං දබ්බං මලලුපුතනං අමුලිකාය සීලවිපතනියා අනුඛංසෙතනි. ආයසමා දබ්බා මලලුපුතෙනා සතිවෙපුලලපතෙනා සඛසං සතිවිනයං යාචති. සඛෙසා ආයසමනො දබ්බස්ස මලලුපුතනස්ස සතිවෙපුලලපතනස්ස සතිවිනයං දෙති. යස්සායසමනො ඛමති ආයසමනො දබ්බස්ස මලලුපුතනස්ස සතිවෙපුලලපතනස්ස සතිවිනයස්ස දුතං, සො ඤජනස්ස. යස්ස තකමති, සො භාසෙය්‍ය.

දිනෙනා සඛෙසන ආයසමනො දබ්බස්ස මලලුපුතනස්ස සතිවෙපුලලපතනස්ස සතිවිනයො. ඛමති සඛසස්ස. තසමා ඤජති. එවමෙතං ධාරයාමි”ති.

17. ඉක්බිති ඒ මහණහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැලකලක... මහණෙනි, සැබෑ ද, මෙතනියභූමමජක මහණහු දබ්බමලපුභුට අමුලික සීලවිපතනියෙන් වෛදනා කෙරෙද්ද දී 'භාග්‍යවතුන් වහන්ස, සැබෑවි'. භාග්‍යවත් බුදුරජානන් වහන්සේ ගැරහු සේක... ගරභා... භික්ෂුන්ට එයට සුදුසු වූ එයට අනුලොම වූ දුගාමී කපා කොට භික්ෂුන් ඇමතු සේක:

18. මහණෙනි, එසේ තමි කඩස තෙමේ සිහියෙන් විපුලබවට පැමිණි දබ්බමලපුභුට සතිවිනය දේවා මහණෙනි, මෙතස් දිය යුතු: මහණෙනි, ඒ දබ්බමලපුභු විසින් සඛ්‍යා වෙත එලබ උතුරුසග එකස් කොට මහපු මහණුන්ගේ පා වැද උළුලෙන් හිද ඇදිලි බැඳ මෙසේ කියයුතු වන්නේ ය: "වහන්ස, මේ මෙතනියභූමමජක මහණහු අමුලික සීල-විපතනියෙන් මට වෛදනා කෙරෙත්. වහන්ස, ඒ මම සමාතිවිපුලකයට (සමාතිඅවිපුලාසයට) පැමිණියෙමි සඛ්‍යාගෙන් සතිවිනය යදිමි" යි. දෙවන වටදු යැද්ද යුතු ...තෙවන වටදු යැද්ද යුතු: වහන්ස, මේ මෙතනිය භූමමජක මහණහු අමුලික සීලවිපතනියෙන් මට වෛදනා කෙරෙති. ඒ මම සමාති විපුලකයට පැමිණියෙමි. වහන්ස, තෙවන වටදු සඛ්‍යාගෙන් සතිවිනය යදිමි" යි.

19. විසත්පඛල මහණකු විසින් සඛ්‍ය තෙමේ දන්විය යුත්තේ ය:

"වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මා වදන අසාවා. මේ මෙතනියභූමමජක මහණහු ආයුෂමත් දබ්බමලපුභුට අමුලික සීලවිපතනියෙන් වෛදනා නගත්. ආයුෂමත් දබ්බමලපුභු තෙමේ සමාතිවිපුලකයට පැමිණියේ සඛ්‍යාගෙන් සතිවිනය යදි. ඉදින් සහකට පැමිණි කල් ඇත්තේ තම සඛ්‍ය තෙමේ සිහිවිපුල බවට පැමිණි ආයුෂමත් දබ්බමලපුභුට සතිවිනය දෙන්නේය. මේ ඤාතිය යි.

වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මා වදන අසාවා. මේ මෙතනියභූමමජක මහණහු ආයුෂමත් දබ්බමලපුභුට මුල් නැති සිල්විපතින් වෛදනා නගත්. ආයුෂමත් දබ්බමලපුභු තෙමේ සමාතිවිපුලකයට පැමිණියේ සඛ්‍යාගෙන් සමාතිවිනය ඉල්ලයි. සඛ්‍ය තෙමේ සමාතිවිපුලකයට පැමිණි ආයුෂමත් දබ්බමලපුභුට සමාතිවිනය දෙයි. සමාතිවිපුලකයට පැමිණි ආයුෂමත් දබ්බමලපුභුට සමාතිවිනය දීම යම් ආයුෂමතකුකට ඊසියේ තම හේ නිහඬ වන්නේ ය. යමකුකට ඊසි නො වේ තම හේ බණන්නේ ය.

දෙවන වටදු මේ අරුත කියමි ... තෙවන වටදු මේ අරුත කියමි: වහන්ස, සඛ්‍ය තෙමේ මා වදන අසාවා. මේ මෙතනියභූමමජක මහණහු මුල් නැති සිල්විපතින් ආයුෂමත් දබ්බමලපුභුට වෛදනා නගත්. ආයුෂමත් දබ්බමලපුභු තෙමේ සමාතිවිපුලකයට පැමිණියේ සඛ්‍යාගෙන් සතිවිනය යදියි. සඛ්‍ය තෙමේ සමාතිවිපුලකයට පැමිණි ආයුෂමත් දබ්බමලපුභුට සතිවිනය දෙයි. සමාතිවිපුලකයට පැමිණි ආයුෂමත් දබ්බමලපුභුට සතිවිනය දීම යම් ආයුෂමතකුකට ඊසියේ තම හේ නිහඬ වන්නේ ය. යමකුකට ඊසි නො වේ තම හේ බණන්නේ ය.

සමාතිවිපුලකයට පැමිණි ආයුෂමත් දබ්බමලපුභුට සඛ්‍යා විසින් සතිවිනය දෙන ලදී. සඛ්‍යාට ඊසියේ. එහෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය දරමි" යි.

පඤ්චානි භික්ඛවෙ ධම්මිකාති සතිවිනයසං දානානි: සුඤ්ඤා තොති භික්ඛු අනාපනතිනො, අනුච්චනති ච නං, යාවති ච, තස්ස සඤ්ඤා සතිවිනයං දෙනි, ධර්මමන සමඤ්ඤන¹ ඉමානි ඛො භික්ඛවෙ, පඤ්ච ධම්මිකාති සතිවිනයසං දානානිති.*

සතිවිනයො නිවසිනො.

3. අමුලුහවිනයො

1. තෙන ඛො පන සමයෙන භගවො භික්ඛු උම්මන්තකො භොති විත්තවිපරියාසකතො. තෙන උම්මන්තකෙන විත්තවිපරියාසකතෙන ඛහුං අස්සාමණකං අර්ඤ්ඤාමණණං තොති භාසිතපරිකන්තං.² භික්ඛු ගහො භික්ඛුං උම්මන්තකෙන විත්තවිපරියාසකතෙන අර්ඤ්ඤාමණණෙන ආපනනිතා වොදෙනති: “සරතායසමා ඵචරුපිං ආපනතිං ආපජ්ජිතා”ති. තො ඵවා වදෙනති: “අහං ඛො ආට්ඨිකො, උම්මන්තකො අභොසිං විත්ත-විපරියාසකතො. තෙන මෙ උම්මන්තකෙන විත්තවිපරියාසකතෙන ඛහුං අස්සාමණකං අර්ඤ්ඤාමණණං භාසිතපරිකන්තං. නාහන්තං සරාමි. මුලුහන මෙ ඵතං කත”නති. ඵවමපි තං වුච්චමානා වොදෙනතව: “සරතායසමා ඵචරුපං ආපනතිං ආපජ්ජිතා”ති.

2. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨිතා - පෙ - තෙ උර්ඤ්ඤාමණනි ඛියන්ති විපාවෙනති: “කථං හි නාම භික්ඛු ගහො භික්ඛුං උම්මන්තකෙන විත්තවිපරියාසකතෙන අර්ඤ්ඤාමණණෙන ආපනනිතා වොදෙස්සනති: ‘සරතායසමා ඵචරුපිං ආපනතිං ආපජ්ජිතා’³ති. සො ඵවං වදෙනති: ‘අහං ඛො ආට්ඨිකො, උම්මන්තකො අභොසිං විත්තවිපරියාසකතො. තෙන මෙ උම්මන්තකෙන විත්තවිපරියාසකතෙන ඛහුං අස්සාමණකං අර්ඤ්ඤාමණණං භාසිතපරිකන්තං. නාහන්තං සරාමි. මුලුහන මෙ ඵතං කත’නති. ඵවමපි තං වුච්චමානා වොදෙනතව: “සරතායසමා ඵචරුපිං ආපනතිං ආපජ්ජිතා”ති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො ඵතමස්ථං ආභරාචෙසුං. සච්චං කිර භික්ඛවෙ - පෙ - සච්චං. භගවා විගරහි බුඤ්ඤා භගවා - පෙ - විගරහිනි - පෙ - ධම්මිං කථං කතො භික්ඛු ආමනෙත්ති:

3. තෙන හි භික්ඛවෙ, සඤ්ඤා ගහොසං භික්ඛුතො අමුලුහසං අමුලුහවිනයං දෙනු. ඵචඤ්ඤා පන භික්ඛවෙ දනඤ්ඤා: තෙන භික්ඛවෙ, ගහොත භික්ඛුතා සඤ්ඤං උපසඤ්ඤාමනා ඵකංගං උත්තරාසඤ්ඤං කරතො බුඤ්ඤාතං භික්ඛුතං පාදෙ වජ්ඣො උකඤ්ඤාමනං නිසිද්ධො අඤ්ඤා පගහනෙති ඵවමෙස්ස චිච්චිතො: “අහං භගවත, උම්මන්තකො අභොසිං විත්තවිපරියාසකතො. තෙන මෙ උම්මන්තකෙන විත්තවිපරියාසකතෙන ඛහුං අස්සාමණකං අර්ඤ්ඤාමණණං භාසිතපරිකන්තං. මං භික්ඛු උම්මන්තකෙන විත්තවිපරියාසකතෙන අර්ඤ්ඤාමණණෙන ආපනනිතා වොදෙනති: “සරතා-යසමා ඵචරුපිං ආපනතිං ආපජ්ජිතා”ති. ත්භංගං ඵවා වදෙමි:-

1. සමඤ්ඤා - PTS.

* “ඵච සුඤ්ඤාසං අනාපනතිකසං දනං ඵකං, අනුච්චිතසං ඵකං, යාවිතසං ඵකං, සඤ්ඤාසං දනං ඵකං, ධර්මමන සමඤ්ඤාසං ඵකන්ති ඵවා පඤ්ච. ඵතාති පන ඵඤ්ඤා අභිභවිතො න උත්තරා. තස්මිං දෙසනාමිගතමෙවිතං” - සමනතපාසාදිකා.
2. භාසිතපරිකන්තං - මජ්ඣිම, සං. 3. ‘ආපජ්ජිතා’ නිසි පාඤ්ඤා, - අධ්මකථා:

19. මහණෙනි, මේ දැනුම් සතීථිතය දීම් පෘසකි: මහණ තෙමේ ඇවැත් නැත්තේ පිරිසිදු වූයේ වෙයි. ඔහුට වොදනාත් කෙරෙයි. (හෙතෙමන්) යදී. ඔහුට සහස තෙමේ සතීථිතය දෙයි. දැනුමින් සමඟ ව දෙයි මහණෙනි, මේ දැනුම් සතීථිතය දීම් පෘසකි.*

සතීථිතය නිමිසේ ය.

3. අමුලහවිනය

1. එ සමයෙහි ගහග මහණ තෙමේ සිත් පෙරළියෙන් වූ උමතු ඇතියේ වෙයි. සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වූ ඔහු විසින් බසින් බිණු කසින් මැඩු බොහෝ නො සරුප්කම් කරණ ලද්දේ වෙයි. සිත් පෙරළනු උමතු වූවහු විසින් කරණ ලද නො සරුප්කම් හෙතු කොට ගෙණ භික්ෂුහු ගහග මහණකට 'මෙබඳු ඇවැත් අවන් ආයුෂමත් ඒ ඇවැත් සිහි කෙරේවා' යි ඇවැත් වොදනා කෙරෙත්. හෙ තෙමේ මෙසේ කියයි: 'ඇවැත්නි, මම සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වීමි. සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වූ මා විසින් වචනයෙන් කියු කසින් මැඩු බොහෝ නො සරුප්කම් කරණ ලදී. මම එය නො සමරමි. මුලාවූ මා විසින් මෙය කරණ ලද' යි. මෙසේ කියනු ලබන්නාහු ද 'මෙබඳු ඇවැත් අවන් ආයුෂමත් ඒ ඇවැත් සිහි කෙරේවා' යි ඔහුට වොදනා කෙරෙත් ම ය.

2. යම් මහණහු අපිස් වූවාහු නම් ... ඔහු අවමන් කෙරෙත්, නුගුණ කියත්, දෙත් පහළ කෙරෙත්: 'සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වූවහු විසින් කල කම් ගෙතු කොට ගෙණ භික්ෂුහු කෙසේ නම් ගහග මහණකට 'මෙබඳු ඇවැත් අවන් ආයුෂමත් ඒ ඇවැත් සිහි කෙරේවා' යි ඇවැත් වොදනා කලාහු ද - නෙ තෙමේ මෙසේ කියයි: 'ඇවැත්නි, මම සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වීමි. සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වූ ඒ මා විසින් බසින් බිණු කසින් මැඩු බොහෝ නො සරුප්කම් කරණ ලදී. මම එය නො සමරමි. මුලාවූ මා විසින් මෙය කරණ ලද' යි. මෙසේ කියනු ලබන්නාහු ද 'මෙබඳු ඇවැත් අවන් ආයුෂමත් ඒ ඇවැත් සිහි කෙරේවා' යි ඔහුට වොදනා කෙරෙත් ම ය. ඉක්බිති ඒ භික්ෂුහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැල කලහ. මහණෙනි, සැබෑ ද ... 'භාග්‍යවතුන් වහන්ස, සැබවි.' භාග්‍යවන් බුදුරජානන් වහන්සේ ගාරහු සේක .. ගරහා... දැනුම් කපා කොට භික්ෂුන් ඇමතු සේක:

3 මහණෙනි, එසේ නම් සහස තෙමේ ගහග මහණකට අමුලහවිනය දේවා. මහණෙනි, මෙසේ දිය යුතු: මහණෙනි, ගහග මහණහු විසින් සහ වෙත එලඹ උතුරාසහල එකස් කොට වැඩිමහලු මහණුන්ගේ පා වැද උළුලෙන් හිද ඇදීලී බැඳ මෙසේ කිය යුතු වන්නේ ය: වහන්ස, මම සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වීමි. සිත් පෙරළීමෙන් උමතු වූ ඒ මා විසින් බසින් කියනලද කසින් මඬනා ලද බොහෝ නො සරුප්කම් කරණ ලදී. සිත් පෙරළනු උමතු වූවහු විසින් කරණ ලද නො සරුප්කම් හේතු කොට ගෙණ 'මෙබඳු ඇවැත්කට පැමිණි ආයුෂමත් ඒ ඇවැත් සිහි කෙරේවා' යි භික්ෂුහු මට ඇවැත් වොදනා කෙරෙත් ඔවුන්ට මම මෙසේ කියමි: -

* සතීථිතය දීම් මේ පස් කරුණින් යුක්තවූයේ දැනුමකම් වේ යහු මෙහි අවසි.

“අහං ඛො ආවුසො, උමමතතකො අහොසිං විතතවිපරියාසකතො තෙන මෙ උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණ්ණං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකතනං. නාහනතං සරාමි. මුලෙන ත මෙ එතං කතනති. එවමපි මං. චුච්චමානා වොදෙනෙතව: ‘සරතායසමා එවරුපිං ආපතති ආපජ්ජිතා’ති. සොහං හනන අමුලො භසිං අමුලනවිනියං යාවාමි”ති. දුතියමපි යාවිතබ්බො -පෙ- තතියමපි යාවිතබ්බො: “අහං හනෙන උමමතතකො අහොසිං විතතවිපරියාසකතො. තෙන මෙ උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණ්ණං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකතනං. මං භික්ඛු උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන අජ්ඣාචිණ්ණෙන ආපතතියා වොදෙනති. ‘සරතායසමා එවරුපිං ආපතති. ආපජ්ජිතා’ති. තාහං එවං වදාමි: අහං ඛො ආවුසො උමමතතකො අහොසිං විතතවිපරියාසකතො, තෙන මෙ උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණ්ණං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකතනං. නාහනතං සරාමි. මුලෙන ත මෙ එතං කත”නති. එවමපි මං. චුච්චමානා වොදෙනෙතව: ‘සරතායසමා එවරුපිං ආපතති. ආපජ්ජිතා’ති. සොහං හනන අමුලො. තතියමපි හනෙන, භසිං අමුලනවිනියං යාවාමි”ති.

4. වෘතෙනන භික්ඛුතා පටිබලෙන සමෙසා සදුපෙතබ්බො:

“සුණංහු මෙ හනන සමෙසා: අයං ගගො භික්ඛු උමමතතකො අහොසි විතතවිපරියාසකතො. තෙන උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණ්ණං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකතනං. භික්ඛු ගගං භික්ඛු උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන අජ්ඣාචිණ්ණෙන ආපතතියා වොදෙනති: ‘සරතායසමා එවරුපිං ආපතති. ආපජ්ජිතා’ති. සො එවං වදෙති: ‘අහං ඛො ආවුසො උමමතතකො අහොසිං විතතවිපරියාසකතො. තෙන මෙ උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණ්ණං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකතනං. නාහං තං සරාමි. මුලෙන ත මෙ එතං කතනති. එවමපි නං. චුච්චමානා වොදෙනෙතව. ‘සරතායසමා එවරුපිං ආපතති. ආපජ්ජිතා’ති සො අමුලො භසිං අමුලනවිනියං යාවති. යදි භසිංසු පතතකලං, සවෙසා ගගංසු භික්ඛුතො අමුලොසු අමුලනවිනියං දදෙය්‍ය එසා සදුතති.

සුණංහු මෙ හනන සමෙසා: අයං ගගො භික්ඛු උමමතතකො අහොසි විතතවිපරියාසකතො. තෙන උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන ඛහුං අසාමණ්ණං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකතනං. භික්ඛු ගගං භික්ඛු උමමතතකෙන විතතවිපරියාසකතෙන අජ්ඣාචිණ්ණෙන ආපතතියා වොදෙනෙතව ‘සරතායසමා එවරුපිං ආපතති. ආපජ්ජිතා’ති. සො එවං වදෙති:

“ඇවැත්නි, මම වූ කලි සිත් පෙදළීමට පත් උමතු වෙකිමි වීම්, සිත් පෙදළීමට පත් උමතු වකු වූ ඒ මා වීසින් බසින් කියන ලද, කයින් කරණ ලද බොහෝ අග්‍රාමණක දෑ (මහණුන් වීසින් නො කටයුතු නොසරුප්කම්) කරණ ලදී. මම එය නො සමරමි. සිහි මුළා වූ මා වීසින් එය කරණ ලදී යනුවෙනි.” මෙසේත් (මා වීසින්) කියනු ලබන ඒ මහණහු මට “ආයුෂ්මත් තෙමේ මෙ බදු ඇවැතකට පැමිණියා සිහි කෙරේවා”යි චෝදනා කෙරෙත් ම ය. වහන්ස ඒ මම (දන්) පහ වූ සිහි මුළාව ඇත්තෙමි (සිහිමුළා යෙන් මිදුනෙමි) සංඝයා වෙතින් අමුල්භ විනයය ඉල්ලමි”යි යාවිඤා කළ යුතු. දෙවෙනි වර දයාවිඤා කළ යුතු. තෙවෙනි වර ද, “වහන්ස, මම සිත් පෙදළීමට පත් උමතු වෙකිමි වීම්, සිත් පෙදළීමට පත් උමතු වකු වූ ඒ මා වීසින් බසින් කියන ලද කයින් කරණ ලද බොහෝ අග්‍රාමණක දෑ (මහණුන් වීසින් නොකටයුතු නො සරුප්කම්) කරණ ලදී. සිත් පෙදළීමට පත් උමතු වකු වූ මා වීසින් කරණ ලද දෑ කරණ නොකට ගෙන, “ආයුෂ්මත් තෙමේ මෙ බදු ඇවැතකට පැමිණියා සිහි කෙරේවා”යි මට ඇවැත්නි චෝදනා කෙරෙත්. මම ඔවුනට මෙසේ කියමි: “ඇවැත්නි, මම වූ කලි සිත් පෙදළීමට පත් උමතු වෙකිමි වීම්, සිත් පෙදළීමට පත් උමතු වකු වූ ඒ මා වීසින් බසින් කියන ලද කයින් කරණ ලද බොහෝ අග්‍රාමණක දෑ (මහණුන් වීසින් නොකටයුතු නො සරුප්කම්) කරණ ලදී. මම එය නො සමරමි. සිහි මුළා වූ මා වීසින් එය කරණ ලදී” යනුවෙනි. මෙසේත් (මා වීසින්) කියනු ලබන ඒ මහණහු මට “ආයුෂ්මත් තෙමේ මෙ බදු ඇවැතකට පැමිණියා සිහි කෙරේවා”යි චෝදනා කෙරෙත් ම ය. වහන්ස, ඒ මම (දන්) පහ වූ සිහි මුළාව ඇත්තෙමි (සිහි මුළායෙන් මිදුනෙමි) තුන්වැනි වරද සංඝයා වෙතින් අමුල්භ විනයය ඉල්ලමි”යි යාවිඤා කළ යුතු.

4. වහන්ස වූ ප්‍රබල වූ මහණක්හු වීසින් සංඝ තෙමේ මෙසේ දන්විය යුතු: “වහන්ස, සංඝ තෙමේ මගේ වචනය අසාවා: මේ ගර්භ මහණ තෙම උමතු වූයේ සිත් පෙදළීමට පැමිණියේ විය. උමතු වූ සිත් පෙදළියට පත් වචනයෙන් කියන ලද්ද වූ ද කයින් කරණ ලද්ද වූ ද බොහෝ අග්‍රාමණක දෑ (මහණුනට නො සරුප් වූ බොහෝ දෑ) කරණ ලද්දේ ය. මහණහු උමතු වූ සිත් පෙදළියට පැමිණ කරණ ලද දෑ කරණ නොකට ගෙන ගර්භ මහණහට “ආයුෂ්මත් තෙමේ මෙබදු ඇවැතකට පැමිණියා සිහි කෙරේවා”යි ඇවැත්නි චෝදනා කෙරෙත්. හෙ තෙම ඇවැත්නි, මම වූ කලි උමතු වූයෙමි සිත් පෙදළියට පැමිණියෙමි වීම්. උමතු වූ සිත් පෙදළියට පැමිණි ඒ මා වීසින් වචනයෙන් ද කයින් ද බොහෝ අග්‍රාමණක නොසරුප් කම් කරණ ලදී. මම ඒ දෑ නො සමරමි. ඒ දෑ සිහි මුළා වූ මා වීසින් කරණ ලද්දේ යැ” යි මෙසේ කියයි. ඔහු මෙසේ කියනු ලබන්නාහු ද ඒ මහණහට ‘ආයුෂ්මත් තෙමේ මෙබදු ඇවැතකට පැමිණියා සිහි කෙරේවා’යි චෝදනා කෙරෙත් ම ය. සිහි මුළායෙන් මිදුණු හෙතෙම සංඝයා වෙතින් අමුල්භ විනය යදී. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ වී නම්, සංඝ තෙමේ සිහිමුළා බැවින් මිදුණු ගර්භ මහණහට අමුල්භ විනය දෙන්නේ ය. මේ ඥප්ති යි (දනුම් දීම යි).

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මගේ වචනය අසාවා: මේ ගර්භ මහණ තෙම සිත් පෙදළියට පැමිණි උමතුවෙක් විය. සිත් පෙදළියට පත් උමතු වූ ඔහු වීසින් වාචසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ අග්‍රාමණක දෑ (මහණුනට නො සරුප් දෑ) කරණ ලදී. මහණහු සිත් පෙදළියට පැමිණි උමතු වූ මොහු වීසින් කරණ ලද දෑ කරණ නොකට ගෙන ‘ආයුෂ්මත් තෙමේ මෙබදු ඇවැතකට පැමිණියා සිහි කෙරේවා’යි ගර්භ මහණහට ඇවැත්නි චෝදනා කෙරෙත් ම ය. (ඵවිට) හෙ තෙමේ මෙසේ කියයි:

අහං ඛො ආවුසො උමමික්ඛතො අහොසිං චික්ඛවීපරියාසකතො. තෙන මෙ උමමික්ඛතෙන චික්ඛවීපරියාසකතෙන ඛහුං අසසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපටිකතනං. නාහං තං සරාමී. මුලොත්ත මෙ ඵතං කතන්ති. එවමිති නං වුවිච්චානා වොදනෙකචි 'සරතායසො ඵවරුපිං ආපකන්තිං ආපජජිතා'ති. සො අමුලොත්තො සෙක්ඛං අමුලොචිතයං යාවති. සෙක්ඛො ගග්ගසස භික්ඛුතො අමුලොත්තො අමුලොචිතයං දෙති. යසං-යසංතො ඛමති ගග්ගසස භික්ඛුතො අමුලොත්තො අමුලොචිතයසං දනං, සො තුණ්ඤසං. යසං නකඛමති සො භාසෙයා.

දුතියමිති ඵතමසං වදමී -පෙ- තතියමිති ඵතමසං වදමී -පෙ- දීපනනා සෙක්ඛන ගග්ගසස භික්ඛුතො අමුලොත්තො අමුලොචිතයො. ඛමති සෙක්ඛසං තසො තුණ්ඤී. ඵවමමතං ධාරයාමීති.

5. තීණිමානී භික්ඛවෙ අධමමිකානී අමුලොචිතයසං දනානී. තීණි ධමමිකානී.

කතමානී තීණි අධමමිකානී අමුලොචිතයසං දනානී? ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු ආපකන්තිං ආපනෙතො හොති තමෙනා වොදෙති සෙක්ඛො වා සම්බහුලා වා ඵකදුක්ඛලො වා: සරතායසො ඵවරුපිං ආපකන්තිං ආපජජිතාති. සො සරමානො ච ඵවං වදෙති: න ඛො අහං ආවුසො සරාමී ඵවරුපිං ආපකන්තිං ආපජජිතාති. තසං සෙක්ඛො අමුලොචිතයං දෙති. අධමමිකං අමුලොචිතයසං දනං.

ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු ආපකන්තිං ආපනෙතො හොති තමෙනා වොදෙති සෙක්ඛො වා සම්බහුලා වා ඵකදුක්ඛලො වා: සරතායසො ඵවරුපිං ආපකන්තිං ආපජජිතාති. සො සරමානො ච ඵවං වදෙති: සරාමී ඛො අහං ආවුසො යථා සුපිනතෙතනාති. තසං සෙක්ඛො අමුලොචිතයං දෙති. අධමමිකං අමුලොචිතයසං දනං.

ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු ආපකන්තිං ආපනෙතො හොති. තමෙනා වොදෙති සෙක්ඛො වා සම්බහුලා වා ඵකදුක්ඛලො වා: සරතායසො ඵවරුපිං ආපකන්තිං ආපජජිතාති. සො අනුමමික්ඛතො උමමික්ඛනාලයං කරොති: අහමිති ඛො ඵං කරොමී, තුමමිති ඵං කරොමි, මයහමිති ඵතං කතන්ති, තුමානමෙපනං කතන්ති. තසං සෙක්ඛො අමුලොචිතයං දෙති. අධමමිකං අමුලොචිතයසං දනං. ඉමානී තීණි අධමමිකානී අමුලොචිතයසං දනානී.

'ඇවැත්නි, සිත් පෙරළියට පැමිණි උමතු වෙත් වීම්...' යනුවෙනි. හේ සිහි මුළාවෙන් මිදුණේ සංඝයා වෙතින් අමුණවිනයය ඉල්ලයි, සංඝ තෙමේ සිහි මුළාවෙන් මිදුණු ගම් මහණහට අමුණවිනයය දෙයි. ගම් මහණහට අමුණ විනයය දීම යම් ආයුෂ්මතක්හට රිසියෙයි නම් හේ නිහඬ වේවා. යම් ආයුෂ්මතක් හට නො රිසියෙයි නම් හේ කියාවා.

දෙවනුව ව ද මෙ කරුණ කියමි... තෙවනුව ව ද මෙ කරුණ කියමි... සංඝයා වීසින් සිහි මුළාවෙන් මිදුණු ගම් මහණහට අමුණ විනයය දෙන ලද්දේ ය. එය සඬසයාට රිසියෙයි. එ හෙයින් ගිහඬ වෙයි. මෙසේ මෙ කරුණ නුවණින් සලකමි'.

5. මහණෙනි, මේ නො දැහැමි වූ අමුණවිනයය දීම තුනෙකි. දැහැමි වූ අමුණවිනයය දීම තුනෙකි.

නොදැහැමි වූ අමුණවිනය දන තුන කවර? යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණ තෙම දැවැත්කට පැමිණියේ වෙයි. ඔහුට සංඝ තෙමේ හෝ බොහෝ හික්කුහු හෝ එක් පුතුලෙක් හෝ 'මෙබඳු දැවැත්කට පැමිණියෙමි'යි සිහි කෙරේ වා'යි චෝදනා කෙරෙයි. හේ සිහි කරන්නේ ම 'දැවැත්නි මෙබඳු දැවැත්කට පැමිණියෙමි ටෙමිසි නො ම සිහි කරමි'යි මෙසේ කියයි. සඬසයා ඔහුට අමුණවිනය දෙයි. මේ නො දැහැමි වූ අමුණවිනය දීමෙකි.

මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් දැවැත්කට පැමිණියේ වෙයි. ඔහුට සංඝ තෙමේ හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් පුතුලෙක් හෝ 'මෙබඳු දැවැත්කට පැමිණියෙමි යි ආයුෂ්මත තෙමේ සිහි කෙරේවා'යි ඔහුට චෝදනා කෙරෙයි. හේ සිහි කරන්නේ ම 'දැවැත්නි, සිහි නයෙකින් මෙන් සිහි කරමි'යි මෙසේ කියයි. ඔහුට සංඝයා අමුණ විනය දෙයි. මේ නොදැහැමි වූ අමුණවිනයය දීමෙකි.

මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් දැවැත්කට පැමිණියේ වෙයි. යං තෙමේ හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් පුද්ගලයෙක් හෝ 'මෙබඳු දැවැත්කට පැමිණියෙමි ටෙමි'යි ආයුෂ්මත තෙමේ සිහි කෙරේවා' යි ඔහුට චෝදනා කෙරෙයි, හේ උමතු නොවන්නේ ම 'මමත් මෙසේ කෙරෙමි, තෙපින් මෙසේ කරනු, මටත් මෙය කැප ය, තොපටත් මෙය කැප වේ' යැ යි උමතු-වක්හු සේ කථා කෙරෙයි. සංඝයා ඔහුට අමුණවිනයය දෙයි. මේ නොදැහැමි වූ අමුණවිනය දනයෙකි. මෙසේ අමුණවිනයයා ගේ මේ නොදැහැමි වූ දීම තුනෙකි.

6. කතමානි කීණි ධම්මිකානි අමුණාවිනයසස දනානි? ඉධ පන භික්ඛව භික්ඛු උමුණනනකා හොති ඒකභවිපරියාසකනො. තෙන උමුණනනකන විකභවිපරියාසකනෙන බහුං අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං හොති භාසිතපරිකතං. තදමනං වොදෙති සංඛ්‍යා වා සඛ්ඛුලා වා එකපුණ්‍යලො වා; සරතායසමා එවරුපිං ආපතතිං ආපජජිතාති. සො අසරමානො ව එවං වදෙති. න ඛො අහං ආවුසො සරාමී එවරුපිං ආපතතිං ආපජජිතාති. තස සංඛ්‍යා අමුණාවිනයං දෙති. ධම්මිකං අමුණාවිනයසස දනං.

ඉධ පන භික්ඛව භික්ඛු උමුණනනකා හොති විකභවිපරියාසකනො. තෙන උමුණනනකන විකභවිපරියාසකනෙන බහුං අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං හොති භාසිතපරිකතං. තදමනං වොදෙති සංඛ්‍යා වා සඛ්ඛුලා වා එකපුණ්‍යලො වා; සරතායසමා එවරුපිං ආපතතිං ආපජජිතාති. සො අසරමානො ව එවං වදෙති: සරාමී ඛො අහං ආවුසො යඤ්ඤිනනෙතනාති. තස සංඛ්‍යා අමුණාවිනයං දෙති. ධම්මිකං අමුණාවිනයසස දනං.

ඉධ පන භික්ඛව භික්ඛු උමුණනනකා හොති විකභවිපරියාසකනො. තෙන උමුණනනකන විකභවිපරියාසකනෙන බහුං අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං හොති භාසිතපරිකතං. තදමනං වොදෙති සංඛ්‍යා වා සඛ්ඛුලා වා එකපුණ්‍යලො වා; සරතායසමා එවරුපිං ආපතතිං ආපජජිතාති. සො උමුණනනකා උමුණනකාලයං කරොති: අහමි එවං කරොමී, තුමෙහිමි එවං කරොමි. මහමිමි එතං කප්පති, තුමනාකමෙපනං කප්පතිති. තස සංඛ්‍යා අමුණාවිනයං දෙති. ධම්මිකං අමුණාවිනයසස දනං.

ඉමානි කීණි ධම්මිකානි අමුණාවිනයසස දනානිති.

පටිඥඥාතකරණ.

7. තෙන ඛො පන සමායන ජබ්බඝේයා භික්ඛු අපටිඥඥය භික්ඛුනං කමුණානි කරොතති තජ්ජනියමි නියසමි පබ්බාජනියමි පටිසාරණියමි උඤ්ඤපනියමි. යෙ තෙ භික්ඛු අපටිච්ඡා -පෙ- තෙ උජ්ඣායනති වියනති විපාලෙතති: කථං හි නාම ජබ්බඝේයා භික්ඛු අපටිඥඥය භික්ඛුනං කමුණානි කරොතති තජ්ජනියමි පබ්බාජනියමි නියසමි පටිසාරණියමි උඤ්ඤපනියමිති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භග්වතො එතමහං ආරොවෙසුං -පෙ- සව්චං කීර භික්ඛව -පෙ-

6. දහැමි වූ අමුල්භවිතයා ගේ දීම් තුන කවර යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් සිත් පෙරැළියට ගිය උමතු වෙක් වෙයි. සිත් පෙරැළියට ගිය උමතු වූ ඔහු විසින් වාවසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ අශ්‍රාමණක දෑ කරන ලද්දේ වෙයි. සංඝයා හෝ බොහෝ භික්ෂුහු හෝ එක් පුද්ගලෙක් හෝ 'තමා මෙබඳු ඇවැතකට පැමිණෙන්නා ආයුෂමත් තෙමේ සිහි කෙරේවා' යි ඔහුට චෝදනා කෙරෙයි. හේ සිහි නොකරන්නේ ම 'ඇවැත්නි, මෙබඳු ඇවැතකට පැමිණියෙමි' යි මම නො ම සිහි කෙරෙමි' යි මෙසේ කියයි. සංඝ තෙමේ ඔහුට අමුල්භවිතයා දෙයි. අමුල්භවිතයා ගේ ඒ දීම් දහැමි ය.

මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් වනාහි සිත් පෙරැළියට ගිය උමතු වෙක් වෙයි. සිත් පෙරැළියට පැමිණි උමතු වූ ඔහු විසින් වාවසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ අශ්‍රාමණක දෑ කරන ලද්දේ වෙයි. සංඝයා හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් පුද්ගලෙක් හෝ තමා මෙබඳු ඇවැතකට පැමිණියා ආයුෂමත් තෙමේ සිහි කෙරේවා' යි ඔහුට චෝදනා කෙරෙයි. හේ සිහි නො කරනුයේ ම 'ඇවැත්නි, මම සිහිනොත් මෙන් සිහි කෙරෙමි යි මෙසේ කියයි. සංඝයා ඔහුට අමුල්භවිතයා දෙයි. ඒ අමුල්භවිතයා ගේ දනය දහැමි යි.

මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් වනාහි සිහි පෙරැළියට ගිය උමතු වෙක් වෙයි. සිහි පෙරැළියට ගිය උමතු වූ ඔහු විසින් වාවසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ අශ්‍රාමණක දෑ කරන ලද්දේ වෙයි. සංඝයා හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් පුද්ගලෙක් (එක් මහණෙක්) හෝ ඔහුට 'මෙබඳු ඇවැතකට තමා පැමිණියා ආයුෂමත් තෙමේ සිහි කෙරේවා' යි චෝදනා කෙරෙයි. හේ උමතු වූයේ 'මමත් මෙසේ කරමි, තෙපිත් මෙසේ කරවූ, උටත් මෙය කැප ය, තොපටත් ලෙය කැප යැ' යි උමතු අයුරක් කරයි. සංඝ තෙමේ ඔහුට අමුල්භවිතයා දෙයි. අමුල්භවිතයා ගේ ඒ දීම් දහැමි යි.

මේ දහැමි වූ අමුල්භවිතයා දීම් තුන ය."

ප්‍රතිඥාකරණය

7. එ සමයෙහි වනාහි ඡඩ්වර්ගික භික්ෂුහු අප්‍රතිඥයෙන් (වරද කළමහ යි වුදිතයන්ගේ ප්‍රතිඥාවක් නැති ව) මහණුන්ට තර්ජනීය කම්ය ද නියස්සකම්ය ද පබ්බාජනීය කම්ය ද පටිසාරණීයකර්මය ද උක්ඛෙපනීය කර්මය ද කරත්. යම් මහණ කෙතෙක් අල්පේච්ඡ ද... ඔහු කෙසේ නම් සවැගි මහණහු ප්‍රතිඥා රහිත ව මහණුන්ට තර්ජනීයකර්මයක් නියස්ස කර්මයක් පබ්බාජනීයකර්මයක් පටිසාරණීයකර්මයක් උක්ඛෙපනීය කර්මයක් කෙරෙත් ද' යි අවමන් කෙරෙත් දෙස් කියත්, නුඳණ පතුරුවත්. ඉක්බිති ඒ මහණහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ පවත් සැල කළහ... මහණෙනි, ඒ සැබෑ ද?... අසා වදළ සේක.

'සැබැව, භාග්‍යවතුන්වහන්සැ'යි මහණහු පිළිවදන් දුන්හ. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ... ගරභා දහුම් කතා කොට, "මහණෙනි, ප්‍රතිඥා නැති වූ මහණුන්ට තර්ජනියකර්මය හෝ කියස්සකර්මය හෝ පබ්බාජනිය කර්මය හෝ පටිසාරණියකර්මය හෝ උක්ඛෙපනියකර්මය හෝ නො කළ යුතු. යමෙක් එය කරන්නේ නම්, ඔහුට දුකුළා ඇවැත් වන්නේ ය.

8. මහණෙනි පටිඤ්ඤාතකරණය මෙසේ (මතු දක්වෙන පරිදි) නො දහුම් වේ, මෙසේ දහුම් වේ. මහණෙනි, පටිඤ්ඤාතකරණය කෙසේ නො දහුම් වේ ද යත්: මහණෙක් පරිච්ඡේද ඇවැත්ව පැමිණියේ වෙයි. ඔහුට සංඝයා හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් මහණෙක් හෝ 'ආයුෂ්මත් තෙමේ පරිච්ඡේද ඇවැත්ව පැමිණියේ වේ යැ' යි වොදනා කෙරෙයි. උච්චිත තෙමේ 'ඇවැත්නි, මම පරිච්ඡේද ඇවැත්ව නොපැමිණියෙමි. සභවෙසස් ඇවැත්ව පැමිණියෙමි' යි මෙසේ කියයි. සංඝ තෙමේ ඔහුට සභවෙසස් ඇවැත්ව විනයකර්මය කරවයි. මේ නො දහුම් ප්‍රතිඥාතකරණ යි.

මහණෙක් පරිච්ඡේද ඇවැත්ව පැමිණියේ වෙයි. ඔහුට සංඝයා හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් මහණෙක් හෝ 'ආයුෂ්මත් තෙමේ පරිච්ඡේද ඇවැත්ව පැමිණියේ වේ' යැ යි වොදනා කෙරෙයි. හෙතෙම 'ඇවැත්නි, මම පරිච්ඡේද ඇවැත්ව නො පැමිණියෙමි. මම තුලාසි ඇවැත්ව පැමිණියෙමි... පච්චි ඇවැත්ව ... පාට්ඨෙසනිය ඇවැත්ව ... දුකුළා ඇවැත්ව ... දුබ්බි ඇවැත්ව පැමිණියෙමි' යි මෙසේ කියයි. සංඝ තෙමේ ඔහුට දුබ්බි ඇවැත්ව විනයකර්මය කරවයි. මේ ද නොදහුම් ප්‍රතිඥාතකරණ යි.

මහණෙක් දුබ්බි ඇවැත්ව පැමිණියේ වෙයි. ඔහුට සංඝයා හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් පුභුලෙක් හෝ 'ආයුෂ්මත් තෙමේ දුබ්බි ඇවැත්ව පැමිණියේ වේ යැ' යි වොදනා කෙරෙයි. ඒ මහණ තෙම 'ඇවැත්නි මම දුබ්බි ඇවැත්ව නො පැමිණියෙමි. සභවෙසස් ඇවැත්ව පැමිණියෙමි' යි ... 'තුලාසි ඇවැත්ව පැමිණියෙමි' යි ... 'පච්චි ඇවැත්ව ... පාට්ඨෙසනිය ඇවැත්ව... දුකුළා ඇවැත්ව පැමිණියෙමි' යි මෙසේ හේ කියයි. සංඝ තෙමේ ඔහුට දුකුළා ඇවැත්ව විනයකර්මය කරවයි. මේ ප්‍රතිඥාතකරණය නො දහුම් වේ. මහණෙනි, මෙසේ ම ප්‍රතිඥාතකරණය නොදහුම් වේ.

9. මහණෙනි, ප්‍රතිඥාතකරණය කෙසේ නම් දහුම් වේ ද? යත්: මහණෙක් පරිච්ඡේද ඇවැත්ව පැමිණියේ වෙයි. ඔහුට සංඝයා හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් පුභුලෙක් හෝ 'ආයුෂ්මත් තෙමේ පරිච්ඡේද ඇවැත්ව පැමිණියේ වේ යැ' යි වොදනා කෙරෙයි. හෙතෙම 'උච්චි ය, ඇවැත්නි, පරිච්ඡේද ඇවැත්ව පැමිණියෙමි' යි මෙසේ කියයි. සංඝ තෙමේ ඔහුට පරිච්ඡේද ඇවැත්ව විනයකර්මය කරවයි. මේ ප්‍රතිඥාතකරණය දහුම් වේ.

භික්ඛු සඛ්ඛාදිසෙසං -පෙ- වුරුවහවයං -පෙ- පාවිතභියං -පෙ- පාවිදෙසනියං -පෙ- දුක්ඛං -පෙ- දුඛොසිතං අරුඛාපනෙනා හොති තමනං වොදෙති සඛ්ඛො වා සඛ්ඛිහුලා වා එකපුග්ගොලා වා: දුඛොසිතං ආයසමා අරුඛාපනෙනාති. යො එවං වදෙති: ආම වුසො දුඛොසිතං අරුඛාපනෙනාති. තං සඛ්ඛො දුඛොසිතෙන කාරෙති. ධම්මිකං පටිඤ්ඤාතකරණං.

එවං ඛො භික්ඛවෙ ධම්මිකං හොති පටිඤ්ඤාතකරණනති.

යෙභ්බසාසිකා

10. තෙන ඛො පන සමයෙන භික්ඛු සඛ්ඛමච්ඡන්ති හණ්ඨනජාතා කලහජාතා වීචාරද්වන්තා අඤ්ඤමඤ්ඤං මුට්ඨසභනිභි විතුදන්තා විහරන්තී. න සමෙකානති තං අධිකරණං වූපසමෙතුං. හගවතො උත්තමජං ආරොවෙසුං. අනුජානාමි භික්ඛවෙ එවරූපං අධිකරණං යෙභ්බසාසිකාය වූපසමෙතුං.

11. පඤ්චභි භික්ඛවෙ අඛෙගභි සමන්තාගතො භික්ඛු සලාකගාභාපකො සමමනනිතඛෙඛො: යො න ජන්දගතිං ගවෙජයා, න දෙසාගතිං ගවෙජයා, න මොහාගතිං ගවෙජයා, න හයාගතිං ගවෙජයා, ගභිතාගතිතඤ්ඤා ජානෙයා: එවඤ්ඤා පන භික්ඛවෙ සමමනනිතඛෙඛො: පඨමං භික්ඛු යාවීතඛෙඛො. යාවීජා ව්‍යතෙන්න භික්ඛුනා පටිබලෙන සඛ්ඛො ඤාපෙතඛෙඛො:

“සුඤ්ඤාතු මෙ හතෙන සඛ්ඛො. යදි සඛ්ඛසස පහකලං සඛ්ඛො ඉක්ඛනාම භික්ඛුං සලාකගාභාපකං සමමනෙනයා. එසා ඤාතති.

සුඤ්ඤාතු මෙ හතෙන සඛ්ඛො: සඛ්ඛො ඉක්ඛනාමං භික්ඛුං සලාකගාභාපකං සමමනනති. යසායසමතො ඛමති ඉක්ඛනාමසස භික්ඛුතො සලාකගාභාපකසස සමමුති, යො තුණ්හසස. යසස නක්ඛමති යො භාමසයා. සමමතො සඛ්ඛන ඉක්ඛනාමො භික්ඛු සලාකගාභාපකො. ඛමති සඛ්ඛසස. තසමා තුණ්හි. එවමෙනං ධාරයාමි”ති.

මහණෙක් සහවෙසෙස් ඇවැතට... ධුලැයි ඇවැතට... පවිති ඇවැතට ... පාට්ඨෙසනිය ඇවැතට... දුකුළා ඇවැතට... දුබැයි ඇවැතට පැමිණියේ වෙයි. ඔහුට සංඝ තෙමේ හෝ බොහෝ මහණහු හෝ එක් පුහුලෙක් හෝ 'ආයුෂ්මත් තෙමේ දුබැයි ඇවැතට පැමිණියේ යැ'යි වොදනා කෙරෙයි. හේ 'එසේ යැ ඇවැත්නි දුබැයි ඇවැතට පැමිණියෙමි'යි මෙසේ කියයි. ඔහුට සංඝ තෙමේ දුබැයි ඇවැත්නි විනයකමය ඤරවයි. මේ ප්‍රතිඥාතකරණය දැහැමි වේ.

මහණෙනි, මෙසේ ම ප්‍රතිඥාතකරණය දැහැමි වේ.

යෙහුයාසිකාව

10. එ සමයෙහි වනාහි භික්ෂුහු සංඝයා මැදදී උපන් කලහ ඇත්තාහු, හටගත් ධබර ඇත්තාහු, විවාදපන්ත වුවාහු ඔවු නාචුන් මුට නැමැති අඩ-යැට්ටලින් වීදුනෝ වැ වෙසෙත්. ඒ අධිකරණය සන්භිඳුවන්නට (භික්ෂුහු) සමත් නො වෙත්. භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ කරුණ සැලකළහ. "මහණෙනි, මෙබඳු අධිකරණය යෙහුයාසිකායෙන් (ධම්මාදීන් වැඩිතරම දෙනකුගේ මභින් කරනා ශමඵයෙන්) සන්භිඳුවන්නට අනුදනිමි"යි භාග්‍ය-වතුන් වහන්සේ වදළ සේක.

(තව ද එය කරන සැටි මෙසේ ද වදළ සේක.)

11. "මහණෙනි, යම් මහණෙක් ජන්දයෙන් අගතියට නො යන්නේ ද, ද්වේෂයෙන් අගතියට නො යන්නේ ද, මොහයෙන් අගතියට නො යන්නේ ද, බියෙන් අගතියට නො යන්නේ ද, ගත් නොගත් සලාකා දන්නේ ද මේ කී අංග පයින් යුත් මහණ තෙම සලාකා ගන්වන්නෙක් කොට සම්මත කටයුතු. මහණෙනි, මෙසේ වනාහි සම්මත කටයුතු: "පළමු කොට මහණෙක් යැදියැ යුතු: යැද, වාක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සංඝ තෙමේ මෙසේ දන්වියැ යුතු:

'වහන්ස, සංඝ තෙමේ මගේ වචනය අසාවා. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ වී නම් (මෙයට සුදුසු කාලය යැ යි හැඟේ නම්) සංඝ තෙමේ මේ නම් මහණහු සලාකගන්වන්නකු කොට සම්මත කරන්නේ ය. මේ ඥප්තිය (දැනුම් දීම) යි.

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මගේ වචනය අසාවා. සංඝ තෙමේ මේ නම් මහණහු සලාකා ගන්වන්නකු කොට සම්මත කෙරෙයි. මේ මහණහු සලාකා ගන්වන්නකු කොට සම්මත කිරීම යම් ආයුෂ්මතක්හට රිසියේ නම්, හේ නිහඬ වේවා. යම් ආයුෂ්මතක්හට නො රිසියෙන් නම්, හේ කියා වා. සඬසයා විසින් මේ නම් මහණ තෙම සලාකා ගන්වන්නෙක් කොට සම්මත විය. සඬසයාට එය රිසියයි. එ හෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මෙය දරමි (සලකමි') යනුදනි.

12. දස ඉමෙ භික්ඛවෙ අධම්මිකා සලාකගාහා, දස ධම්මිකා.

කතමෙ දස අධම්මිකා සලාකගාහා: ඔරමඤ්ඤා අධිකරණං හොති. න ච ගතිගතං හොති. න ච සරිතසාරිතං හොති. ජානාති 'අධම්මවාදී බහුතරා'ති. අපෙච නාම අධම්මවාදී බහුතරා අස්සුති. ජානාති සංඛ්ඛා භිජ්ජිසසතිති අපෙච නාම සංඛ්ඛා භිජ්ජය්‍යාති. අධම්මන ගණනතී. වග්ගා ගණනතී, න ච යථාදිට්ඨියා ගණනතී, ඉමෙ දස අධම්මිකා සලාකගාහා.

කතමෙ දස ධම්මිකා සලාකගාහා: න ච ඔරමඤ්ඤා අධිකරණං හොති, ගතිගතඤ්ඤා හොති, සරිතසාරිතඤ්ඤා හොති, ජානාති ධම්මවාදී බහුතරාති. අපෙච නාම ධම්මවාදී බහුතරා අස්සුති. ජානාති සංඛ්ඛා න භිජ්ජියස්සතිති අපෙච නාම සංඛ්ඛා න භිජ්ජය්‍යාති. ධම්මන ගණනතී, සමග්ගා ගණනතී, යථාදිට්ඨියා ච ගණනතී, ඉමෙ දස ධම්මිකා සලාකගාහාති.

තසසපාපියාසිකා

13. තෙන බො පන සමයෙන උවාලො¹ භික්ඛු සංඛ්ඛමච්ඡෙඛ ආපනන්දියා අනුසුඤ්ඤාමානො අවජානිතො පටිජානාති, පටිජානිතො අවජානාති, අපෙඤ්ඤන අඤ්ඤං පටිවරති, සමපජානමුසා භාසති. යෙ තෙ භික්ඛු අපට්ඨජා -පෙ- තෙ උජ්ඣායනතී වියනතී වීජාවෙනතී: කථං භි නාම උවාලො භික්ඛු සංඛ්ඛමච්ඡෙඛ ආපනන්දියා අනුසුඤ්ඤාමානො අවජානිතො පටිජානිසසති, පටිජානිතො අවජානිසසති, අපෙඤ්ඤන අඤ්ඤං පටිවරිසසති, සමපජානමුසා භාසිසසති.

1. උවාලො - මජ්ඣ.

12. “මහණෙනි, මේ නො දහැම් සලාකා ගැන්වීම් දසයෙක, දහැම් සලාකා ගැන්වීම් දසයෙක.

නොදහැම් සලාකා ගැන්වීම් දසය කවර යැ: අධිකරණය අල්පමාත්‍ර උකෙක් වෙයි, ආවාසය දෙක තුනකට නොගියේ වෙයි (නොහොත් දෙතුන් වරක් විනිශ්චය නො කරන ලද්දේ වෙයි). දෙතුන් වරක් ඒ මහණුන් විසින් සිහි නො කරන ලද්දේ ද අනුන් ලවා සිහි නොකරවන ලද්දේ ද වෙයි. අධිච්චාදීහු වැඩිතරම් යැ යි දනී. අධිච්චාදීහු වැඩිතරම් වන්තෘහු නම් ඉතා යෙහෙකැ යි සිතා සලාකා ගන්වයි. සංඝයා ඛිදෙතැ යි දනී. සංඝයා ඛිදෙතොත් ඉතා යෙහෙකැ යි සිතා සලාකා ගන්වයි. නො දහැමින් (අධිච්චාදී අපි වඩා බලවත් වන්නාමු. යි සිතා සලාකා දෙක දෙක බැගින්) ගනිත්. ව්‍යග්‍ර වැ (ධම්මාදී) සලාකා අඩු වනු පිණිස ධම්මාදී දෙදෙනෙක් එක් සලාකාව බැගින්) ගනිත්. තමන් ගේ දෘෂ්ටිය වූ පරිදි සලාකා නො ගනිත්. මේ නොදහැම් සලාකා ගැනුම් දසය යැ.

දහැම් සලාකා ගැනුම් දසය කවර යැ: අධිකරණය අල්පමාත්‍ර නො වෙයි, ආවාසයනට ගියේ වෙයි (නොහොත් දෙතුන් වරක් විනිශ්චය කරන ලද්දේ වෙයි, ඒ මහණුන් විසින් දෙතුන් වරක් සිහි කරන ලද්දේ ද අනුන් ලවා සිහි කරවන ලද්දේ ද වෙයි. ධම්මාදීන් ඉතා වැඩිතරම් ගණනෙක් වෙතී යි දනී, සංඝයා නො ඛිදෙන්නේ යැ යි, සංඝයා නො ඛිදෙන්නේ නම් ඉතා යෙහෙකැ යි දනී. දහැමින් සලාකා ගනිත්, (දෙදෙනෙක් එක සලාකාවක් නො ගෙන) සමග වැ සලාකා ගනිත්, (පක්ෂය තර කැර ගැන්ම පිණිස නො වැ) තමන් ගේ දෘෂ්ටිය පරිදි සලාකා ගනිත්. මේ දහැම් සලාකා ගැනුම් දසය යැ'යි ද වදන සේක.

තසසපාපියාසිකාව

13. එ සමයෙහි වනාහි උවාළ නම් මහණ තෙම සහ මැදදී ඇවැතින් පිරික්සනු ලබනුයේ, අවඤ කොට ප්‍රතිඤ කෙරෙයි. ප්‍රතිඤ කොට අවඤ කෙරෙයි. එකෙකින් අනෙකක් වසාලයි, දන බොරු කියයි. යම් මහණ කෙනෙක් අල්පේච්ඡ ද, ඔහු ... උවාළ මහණ තෙම කෙසේ නම් සහ මැදදී ඇවැතින් පිරික්සනු ලබනුයේ කෙසේ නම් අවඤ කොට ප්‍රතිඤ කරන්නේ ද, ප්‍රතිඤ කොට අවඤ කරන්නේ ද, එකෙකින් අනෙකක් වසාලන්නේ ද, දන දන බොරු කියන්නේ ද'යි පහත් කොට සිතත්, දෙය් කියත්, අනුණ පතුරුවත්.

14. අථ ඛො තෙ භික්ඛු භගවතො එතමඤ්ඤං ආරොචෙවසුං. ‘සච්චං කීර භික්ඛවෙ -පෙ-’ ‘සච්චං භගවා -පෙ-’ වීගරභික්ඛා ධම්මං කථං කාඤ්ඤා භික්ඛු ආමනෙකසී: තෙන භී භික්ඛවෙ සඛෙසා උවාළසා භික්ඛුනො තසපාපියාසිකාකමමං කරොතු. එවඤ්ඤා පන භික්ඛවෙ කාතඛං: පඨමං උවාළෙ භික්ඛු වොදෙඤ්ඤො: වොදෙඤ්ඤා සාරෙතඛො: සාරෙඤ්ඤා ආපත්තං ආරොපෙතඛො: ආපත්තං ආරොපෙඤ්ඤා වාඤ්ඤා භික්ඛුනා පටිබලෙන සඛෙසා ඤ්ඤෙතඛො:

“සුඤ්ඤා මෙ භගෙන සඛෙසා අයං උවාළො භික්ඛු සඛමචෙඤ්ඤා ආපත්තියා අනුසුඤ්ඤායමානො අවජානිඤ්ඤා පටිජානාති. පටිජානිඤ්ඤා අවජානාති. අභෙඤ්ඤා අභෙඤ්ඤා පටිවරති. සමපජානලියා භාසති. යදී සඛසා පනකඤ්ඤා සඛෙසා උවාළසා භික්ඛුනො තසපාපියාසිකාකමමං කරෙය්‍ය. එසා ඤ්ඤති.

සුඤ්ඤා මෙ භගෙන සඛෙසා: අයං උවාළො භික්ඛු -පෙ- සමපජානලියා භාසති. සඛෙසා උවාළසා භික්ඛුනො තසපාපියාසිකාකමමං කරොති. යසායඤ්ඤො ඛමති උවාළසා භික්ඛුනො තසපාපියාසිකාකමමං කරණං, යො තුඤ්ඤසා. යස නකමති යො භාසෙය්‍ය. දුතියමි ඵලෙඤ්ඤං වදම් -පෙ- තතියමි එතමඤ්ඤං වදම් -පෙ-.

කතං සඛෙසන උවාළසා භික්ඛුනො තසපාපියාසිකාකමමං. ඛමති සඛසා, තඤ්ඤා තුඤ්ඤා. ඵලමෙතං ධාරයාමී”ති.

පඤ්ඤාමානී භික්ඛවෙ ධම්මකානී තසපාපියාසිකාකමමං කරණානී: අසුචී ව භොති අලජ්ච ව සානුවාදෙ ව, තස සඛෙසා, තසපාපියාසිකාකමමං කරොති ධම්මෙන සමගෙහො. ඉමානී ඛො භික්ඛවෙ පඤ්ඤා ධම්මකානී තසපාපියාසිකාකමමං කරණානී.

1. සමගෙන - මගසං.

14. ඉක්බිති ඵ මහණහු භාගාවතුන් වහන්සේට මෙ පටන් සැල කළාහු ය. 'මහණෙනි, ... සැබෑ දෑ?' යි භාගාවතුන් වහන්සේ අසා වදළ සේක. 'සැබෑව වහන්සැ'යි මහණහු පිළිවදන් දුන්හ ... භාගාවතුන් වහන්සේ ... ගරභා දහුම් කඵා කොට මහණුන් බණවා, 'මහණෙනි, ඵසේ වී නම් සඛ්ඛ තෙමේ උවාළ මහණහට තසස පාපියාසිකා කම්ඵ (පාපපත්-සන්න දුද්ගලයාට කළ යුතු වීනයකම්ඵ) කෙරේ වා. මහණෙනි, මෙසේ ඵය කළ යුතු: පළමු කොට උවාළ තෙම වොදයිතව්‍ය ය. වොදනා කොට ඇවැත සිහි කැඳවිය යුතු. සිහි කරවා ඇවැත නැඵ්ඵ යුතු. ඇවැත නැඵවා ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු වීසින් සඛ්ඛ තෙමේ මෙසේ දන්වියැ යුතු:

"සඛ්ඛ තෙමේ මගේ වචනය අසාවා. මේ උවාළ මහණ තෙම සහ මැදදී ඇවැතින් පිරික්සනු ලබන්නේ, අවමන් කොට පිළින කෙරෙයි, පිළින කොට අවමන් කෙරෙයි. ඵකෙකින් අනෙකක් වසාලයි, දන දන බොරු කියයි. ඉදින් සඛ්ඛයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ (සුදුසු කල් ඇත්තේ) වී නම්, සංඝ තෙමේ උවාළ මහණ හට තසසපාපියාසිකාකම්ඵ කරන්නේ ය. මේ ඥප්තිය යැ.

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මගේ වචනය අසවා. මේ උවාළ මහණ තෙම... දන දන බොරු කියයි. සංඝ තෙමේ උවාළ මහණහට තසසපාපියාසිකාකම්ඵ කෙරෙයි. උවාළ මහණහට තසසපාපියාසිකාකම්ඵ කිරීම යම් මහණකුහට රිසියෙයි ද හේ නිහඬ වේවා. යම් මහණකුට නොරිසියෙයි ද හේ කියවා. දෙවැනි වර ද මෙ කරුණ කියමි. ... තෙවෙනි වර ද මෙ කරුණ කියමි.....

සංඝයා, වීසින් උවාළ මහණහට තසසපාපියාසිකාකම්ඵ කරණ ලදී. ඵය සංඝයාට රිසියෙයි, ඵහෙයින් නිහඬ ය. මෙසේ මේ කරුණ දරම් (සලකම්)" යනුවෙනි.

මහණෙනි, දහුම් වූ මේ තසසපාපියාසිකාකම් කිරීම පපෙකි. මහණ තෙම අපිරිසිදු වූ කාය වාක් කම් දැත්තේ වෙ ද, දලප්ඵ වෙ ද (දන දන ඇවැත් අවදනා සුලුවෙ ද), උපවාද සහිත වෙ ද, ඔහුට සංඝ තෙමේ තසසපාපියාසිකාකම්ඵ කෙරෙයි ද, ඵ ද සලග වූ සංඝ තෙමේ ඬම්ඵ වූ පරිදි කෙරෙයි ද — මහණෙනි, මේ දහුම් වූ තසසපාපියාසිකා කම්ඵ කිරීම පප ය.

අධම්මකමම ද්වාදසකං

15. තීඛි භික්ඛවෙ අබෙගහි සමනනාගතං තසසපාපියාසිකා කමමං අධම්මකමමඤ්ඤා භොති අච්ඤාසකමමඤ්ඤා දුච්චපසනකඤ්ඤා: අසමමුඛා කතං භොති, අපට්ඨුල්ඡා කතං භොති, අපට්ඨඤ්ඤාය කතං භොති. -පෙ-

ආපතනිං අනාරොපෙඤ්ඤා කතං භොති අධම්මෙත කතං භොති විග්ගෙත කතං භොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීඛධෙගහි සමනනාගතං තසසපාපියාසිකාකමමං අධම්මකමමඤ්ඤා භොති අච්ඤාසකමමඤ්ඤා දුච්චපසනකඤ්ඤා. (යථා තජජනීයකමමං එවං වීඤ්ඤාපරනබ්බං.)

ධම්මකමම ද්වාදසකං

16. තීඛි භික්ඛවෙ අබෙගහි සමනනාගතං තසසපාපියාසිකා කමමං ධම්මකමමඤ්ඤා භොති චිතයකමමඤ්ඤා සුච්චපසනකඤ්ඤා: සමමුඛා කතං භොති, පට්ඨුල්ඡා කතං භොති, පට්ඨඤ්ඤාය කතං භොති -පෙ- ආපතනිං ආරොපෙඤ්ඤා කතං භොති, ධම්මෙත කතං භොති, සමග්ගෙත කතං භොති. ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීඛධෙගහි සමනනාගතං තසසපාපියාසිකාකමමං ධම්මකමමඤ්ඤා භොති චිතය කමමඤ්ඤා සුච්චපසනකඤ්ඤා (යථා තජජනීයකමමං සුකකපකං එවං වීඤ්ඤාපරනබ්බං.)

ආකඛ්ඤාමාන ජකකං

17. තීඛි භික්ඛවෙ අබෙගහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඛ්ඤාමානො සබ්බො තසසපාපියාසිකාකමමං කරෙය්‍යා: භණ්ඩනකාරකො භොති කලුභකාරකො චිවාදකාරකො භසසකාරකො සබ්බො අධිකරණකාරකො, බාලො භොති අවාසනො ආපතනිං බහුලො අනපදනො ගිභීසංසට්ඨො වීභරති අනනුලොමිකෙහි ගිභීසංසග්ගෙහි: ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීඛධෙගහි සමනනාගතසස භික්ඛුනො ආකඛ්ඤාමානො සබ්බො තසස පාපියාසිකා කමමං කරෙය්‍යා.

අධම් කම් දෙලොස

15. මහණෙනි, අඛය තුනෙකින් සමන්විත වූ තසසපාපියාසිකා කම්ය අධම්කම්යෙක් ද අවිනය කම්යෙක් ද නොමනාසේ සන්සිදුනෙක් ද වෙයි. (කවර අංග තුනෙකින් ද? යත්:) නො හමුයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, නොපිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, පිළිණ නොගෙන කරණ ලද්දේ වේ ද, මේ අඛය තුනින් සමන්විත තසසපාපියාසිකා කම්ය අධම්කම් ද අවිනය කම් ද නොමනා ලෙස සන්සිදුනෙක් ද වෙයි.

ඇවැත නො නභා කරණ ලද්දේ වේ ද, නො දූහැමෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, ව්‍යග්‍ර වූ සංඝයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද මේ අංග තුනින් සමන්විත වූ තසසපාපියාසිකා කම්ය අධම් කම් ද අවිනයකම් ද නොමනා ලෙස සන්සිදුනෙක් ද වෙයි.

ධම් කම් දෙලොස

16. මහණෙනි, අඛය තුනෙකින් සමන්විත වූ තසසපාපියාසිකා කම්ය ධම්කම් ද විනයකම් ද මොනොවට සංසිදුනෙක් ද වෙයි. (කවර අඛය තුනෙකින් සමන්විත කම්යෙක් ද යත්:) හමුයෙහි කරණ ලද්දේ වේ ද, පිළිවිස කරණ ලද්දේ වේ ද, ප්‍රතිඥායෙන් (ප්‍රතිඥා ගෙන) කරණ ලද්දේ වේ ද — මේ අඛය තුනෙන් සමන්විත කම්ය යි.

.....ඇවැත නංවා කරණ ලද්දේ වේ ද, ධම්යෙන් කරණ ලද්දේ වේ ද, සමග්‍ර සඛයා විසින් කරණ ලද්දේ වේ ද — මහණෙනි, මේ අංග තුනින් සමන්විත තසසපාපියාසිකා කම්ය ධම්කම්යක් ද විනය කම්යෙක් ද මොනොවට සංසිදුනු කම්යෙක් ද වෙයි. [තජ්ජනිය කම්යෙහි ශුක්ල පක්ෂය යමසේ ද එසේ වීජ්ජර කළ යුතු.]

ආකාංක්ෂමාණ ඡට්ඨකය

17. මහණෙනි, අඛය තුනෙකින් සමන්විත වූ මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම් තසසපාපියාසිකා කම්ය කරන්නේ ය: ධබර කරන්නේ 'කලහ කරන්නේ විවාද කරන්නේ වාක්කලහ කරන්නේ වේ ද, සංඝයා විෂයයෙහි අධිකරණ උපදවන්නේ වේ ද, අනුවණ වූයේ නොවී-යන් වූයේ ඇවැත් බිහුල කොට ඇත්තේ සස්තට අනුලොමි නොවූ ගෘහී සංසරීයෙන් ගිහියන් හා මිශ්‍ර ව වෙසේ ද, මහණෙනි, මෙසේ වූ අඛය තුනෙකින් යුත් මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම් තසසපාපියාසිකා කම්ය කරන්නේ ය.

අපරෙහි පි භික්ඛවෙ තිහඛෙහි සමනනාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛා-
මානො සඛෙසා තසසපාපියාසිකාකම්මං කරෙය්‍ය: අධිපිලෙ පිලිප්පනො
හොති. අජක්ඛාවාථෙ ආචාරවිපනො හොති, අතිදිට්ඨියා දිට්ඨිප්පනො
හොති, ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ තීහි -පෙ-3

අපරෙහි පි භික්ඛවෙ තීහි -පෙ- බුද්ධස්ස අවණණං භාසති; ධම්මස්ස
අවණණං භාසති, සඛස්ස අවණණං භාසති: ඉමෙහි ඛො භික්ඛවෙ
තිහඛෙහි සමනනාගතස්ස භික්ඛුනො ආකඛ්ඛාමානො සඛෙසා තසස-
පාපියාසිකාකම්මං කරෙය්‍ය.4

තිණණං භික්ඛවෙ භික්ඛුනං ආකඛ්ඛාමානො සඛෙසා තසසපාපියාසිකා-
කම්මං කරෙය්‍ය: එකො භණ්ඩනකාරකො හොති -පෙ- එකො සඛෙසා
අධිකරණකාරකො, එකො බාලො හොති අව්‍යංඝො ආපනතිබ්භුලො
අනපදනො. එකො ගිහිසංසට්ඨො උභරති අනනුලොථිකෙහි ගිහිසං-
සගෙහි: ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛාමානො සඛෙසා
තසසපාපියාසිකාකම්මං කරෙය්‍ය.4

අපරෙසම්ඨි භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛාමානො සඛෙසා
තසස පාපියාසිකාකම්මං කරෙය්‍ය: එකො අධිපිලෙ පිලිප්පනො හොති,
එකො අජක්ඛාවාථෙ ආචාරවිපනො හොති, එකො අතිදිට්ඨියා
දිට්ඨිප්පනො හොති, ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං -පෙ-5

අපරෙසම්ඨි භික්ඛවෙ තීණණං -පෙ- එකො බුද්ධස්ස අවණණං භාසති.
එකො ධම්මස්ස අවණණං භාසති, එකො සඛස්ස අවණණං භාසති,
ඉමෙසං ඛො භික්ඛවෙ තීණණං භික්ඛුනං ආකඛ්ඛාමානො සඛෙසා තසස-
පාපියාසිකා කම්මංකරෙය්‍ය.6

මහණෙනි, අන් අඩග තුනෙකින් ද සමන්විත වූ මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැති වන්නේ නම් තසසපාපියාසිකාකමීය කරන්නේ ය: අධි-
ශීල විෂයයෙහි (උපසම්පද ශීලයෙහි) විපත් සිල් ඇත්තේ වේ ද, උක්තම
ආචාර විෂයයෙහි (ශ්‍රමණාචාරයෙහි) විපත් ආචාර ඇත්තේ වේ ද, උක්තම
දෘෂ්ටි විෂයයෙහි (සමාග්දෘෂ්ටියෙහි) විපත් දෘෂ්ටි ඇත්තේ වේ ද,
මහණෙනි, මෙසේ වූ අඩග තුනෙකින් යුත් මහණහට සංඝ තෙමේ
කැමැති වන්නේ නම් තසසපාපියාසිකාකමීය කරන්නේ ය. 2

මහණෙනි, අන් අඩග තුනෙකින් ද සමන්විත මහණහට සංඝ තෙමේ
කැමැත්තේ නම් තසසපාපියාසිකාකමීය කරන්නේ ය; බුදුනට දෙස්
නභා ද, දහමට දෙස් කියා ද සහනට දෙස් කියා ද මහණෙනි, මේ අඩග
තුනින් යුත් මහණහට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම්, තසසපාපියාසිකා
කමීය කරන්නේ ය. 3

මහණෙනි, සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තුන් මහණ කෙනකුනට
තසසපාපියාසිකා කමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් ධබර කරන්නේ
වෙයි ද... එක් මහණෙක් සංඝයා කෙරෙහි අධිකරණ කරන්නේ
වෙයි ද... එක් මහණෙක් දඤ්ඤත් දව්‍යක්ඛත් වේ ද, ආපඤ්ඤි බිඞුල
කොටැත්තේ ආපනන්තවිච්ඡේදය ද නො දන්නේ වේ ද ... එක් මහණෙක්
පැවිද්දොට අනුලොමී නොවූ ගෘහිසංසථියෙන් ගිහියන් හා මිශ්‍ර වූ
වෙසේ ද මහණෙනි, සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ නම් මේ තුන් මහණුනට
තසසපාපියාසිකාකමීය කරන්නේ ය. 4

මහණෙනි, අන් තුන් මහණ කෙනකුනට සංඝ තෙමේ කැමැති
වන්නේ තසසපාපියාසිකාකමීය කරන්නේ ය. එක් මහණෙක් අධිශීල-
යෙහි ශීලවිපතන වෙයි, එකෙක් අධ්‍යාචාරයෙහි (උතුම් ශ්‍රමණාචාරයෙහි)
ආචාරවිපතන වෙයි, එකෙක් අතිදෘෂ්ටියෙහි (සමාග්දෘෂ්ටියෙහි) දෘෂ්ටි-
විපතන වෙයි. මහණෙනි, මේ තුන් මහණුනට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ
නම් තසසපාපියාසිකාකමීය කරන්නේ ය. 5

මහණෙනි, අන් තුන් මහණ කෙනකුනට සංඝ තෙමේ කැමැති
වන්නේ තසසපාපියාසිකාකමීය කරන්නේ ය: එක් මහණෙක් බුදුනට
දෙස් කියයි, එකෙක් දහමට දෙස් කියයි, එකෙක් සංඝයාට දෙස් කියයි.
මහණෙනි, මේ තුන් මහණුනට සංඝ තෙමේ කැමැත්තේ තසසපාපියාසිකා
කමීය කරන්නේ ය. 6

ආකාංක්ෂමාණ ඡටකය නිමියේ ය.

අට්ඨාරස වතනං

18. තසසපාපියාසිකාකම්මකතො භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සමො වතනි-
තබ්බා. තත්‍රායං සමො වතනතා: න උපසමපාදෙනබ්බ, ආ නිසසයො
දතතබ්බා, න සාමණෙරො උපට්ඨාපෙනබ්බා, න භික්ඛුනොවාදකසමුත්ති
සාදිතබ්බා, සමුතෙන පි භික්ඛුන්යො න ඔච්චිතබ්බා -පෙ- න භික්ඛුහි
සමට්ඨොජෙනබ්බන්තී.

අට්ඨාරස සමෙකා උවාලසා භික්ඛුනො තසසපාපියාසිකාකම්මං
අකාසී.

තිණවජාරකං

19. තෙන වො පන සමයෙන භික්ඛුනා භණ්ඩනජාතානං කලහ-
ජාතානං විවාදපනනානං වීහරතං බහුං අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං
භොති භාසිතපරිකන්තං. අට්ඨාරස භික්ඛුනා එතදභාසී: අමනාකං
වො භණ්ඩනජාතානං කලහජාතානං විවාදපනනානං වීහරතං බහුං
අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකන්තං සවෙ මයං ඉමාහි ආපකන්ති
අඤ්ඤමඤ්ඤං කාරෙසාම සියා පි තං අධිකරණං කසබ්බකාය වාලකාය
භෙදය සංවනෙතයා: කට්ඨානු වො අමෙහි පටිපජ්ජිතබ්බන්තී.

20. භගවතො එතමස්සී. ආයොචොසු. ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා
භණ්ඩනජාතානං කලහජාතානං විවාදපනනානං වීහරතං බහුං අසාමණකං
අජ්ඣාචිණ්ණං භොති භාසිතපරිකන්තං, තත්‍ර වෙ භික්ඛුනා එවං භොති
අමනාකං වො භණ්ඩනජාතානං කලහජාතානං, විවාදපනනානං වීහරතං
බහුං අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකන්තං සවෙ මයං ඉමාහි
ආපකන්ති අඤ්ඤමඤ්ඤං කාරෙසාම සියා පි තං අධිකරණං කසබ්බකාය
වාලකාය භෙදය සංවනෙතයාති අනුජානාමී භික්ඛවෙ එවරූපං අධිකරණං
තිණවජාරකෙන වූපසලෙකුං.

අටළොස් වන

18. මහණෙනි, තසසාපියාසිකාකම්භය කරණු ලැබූ මහණු විසින් මැනැවින් පැවැතිය යුතු. එහි ලා මේ මනා පැවැත්ම යි: ඔහු විසින් (කමා උපාධාය ව උපසම්පද නො කළ යුතු යි, (කමා ආචාර්ය ව) නිය නො දිය යුතු යි, හෙරණකු තමා වෙත නො තබා ගත යුතු යි, භික්ඛුනිඔවාදක සම්මතිය නො ඉවැසිය යුතු යි, සම්මතිය ලද මහණු විසින් ද මෙහෙණනට ඔවා නො දිය යුතු යි, ... භික්ඛුන් ඔවුනොවුන් හා කලහ පිණිස නො යෙදුවිය යුතු යි.¹

ඉක්බිති සංඝ කෙමේ උවාළ මහණහට තසසාපියාසිකාකම්භය කළේ ය.

තෘණාවස්තාරකය

19. එ සමයෙහි වනාහි උපන් ඛබර ඇති, උපන් කලහ ඇති, විවාදපනත ව වසන මහණුන් විසින් වාවසික වූ ද කාඨික වූ ද බොහෝ අශ්‍රාමණක කම් කරණ ලද්දේ වෙයි. එ කල වනාහි ඒ මහණුනට මේ සිත විය; “උපන් ඛබර ඇති ව උපන් කලහ ඇති ව විවාදපනත ව වසන අප විසින් වාවසික වූ ද කාඨික වූ ද බොහෝ අශ්‍රාමණක දැ කරණ ලද්දේ වෙයි. ඉදින් අපි මේ ඇවැත්වලින් ඔවුනොවුනට පිළියම් කරවන්නමෝ නම්, ඒ අධිකරණය රඵ බට පිණිස, සැඩ බව පිණිස, හේදය පිණිස පවතින්නෝ ය. මෙහි අප විසින් කෙසේ පිළිපැදිය යුතු වන්නෝ ද?” යනුවෙනි.

20. ඔහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ පවත් සැල කළාහ. (භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදළ සේක:) “මහණෙනි, මෙහි උපන් ඛබර ඇති ව, උපන් කලහ ඇති ව විවාදපනත ව වසන මහණුන් විසින් වාවසික වූ ද කාඨික වූ ද බොහෝ අශ්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ වේ ද, ඉදින් එහි මහණුනට උපන් ඛබර ඇති ව උපන් කලහ ඇති ව විවාදපනත ව වසන අප විසින් වාවසික වූත් කාඨික වූත් බොහෝ අශ්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ ය, ඉදින් අපි මේ ඇවැත්වලින් ඔවුනොවුනට වෝදනා කරන්නමෝ නම් ඒ අධිකරණය කර්කය බව පිණිස, වණඩ බව පිණිස, හේදය පිණිස පවත්නෝ ය යන්න විය හැක්කැ’යි මෙසේ සිතෙක් වන්නෝ නම්, මහණෙනි, මෙබඳු අධිකරණය තෘණාවසාරකයෙන් (කණකොළින් කසළ වසාලන්නාක් මෙන් කිරීමෙන්) සන්සිදුවන්නට අනුදැනීම’යි යනු යි.

1. මෙහි සම්පූර්ණ පාඨය 223 ම 84, 85 ලිවූ බලා දා යුතු.

එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ වූපසමෙතඛබ්බො: සබ්බෙහෙව ඵකජ්ඣං සනති-
 පතීතඛබ්බො: සනතිපතීත්වා ව්‍යතෙන්න භික්ඛුනා පටිබලෙන සඛෙසා
 ඤාපෙතඛබ්බො: සුඤ්ඤානු මෙ භනෙන සඛෙසා. අමනාකං භණ්ඩනථානානං ඛහුං
 අසාමාණකං අජ්ඣාපීණණං-පෙ- සවෙ මයං ඉමාහි ආපනතිහි අඤ්ඤමඤ්ඤං
 කාරෙසාම, සියා පි තං අධිකරණං කකඛ්ඤනාය වාළුකාය හෙදය
 සංවතෙතයා යදි සධ්‍යසා පනතකප්‍රපං සඛෙසා ඉමං අධිකරණං
 තිණවජාරකෙන වූපසමෙයා ධපෙතො ජුල්ලවජ්ජං ධපෙතො ගිහීපට්ඨසං-
 යුත්තනති.

21. එකතො පකඛිකානං භික්ඛුනං ව්‍යතෙන්න භික්ඛුනා පටිබලෙන
 සකො පඤ්ඤා ඤාපෙතඛබ්බො: සුඤ්ඤානු මෙ ආයඤ්ඤානා. අමනාකං
 භණ්ඩනථානානං -පෙ- භාසිප්පට්ඨනානං. සවෙ මයං ඉමාහි ආපනති
 අඤ්ඤමඤ්ඤං කාරෙසාම සියා පි තං අධිකරණං කකඛ්ඤනාය වාළුකාය
 හෙදය සංවතෙතයා. යද්දයඤ්ඤානං පනතකප්‍රපං අහං යා වෙව
 ආයඤ්ඤානං ආපනති, යා ව අනතො ආපනති, ආයඤ්ඤානංකොච
 අජාය අනතො ව අජාය සධ්‍යමජ්ජං තිණවජාරකෙන දෙසෙයාං
 ධපෙතො ජුල්ලවජ්ජං ධපෙතො ගිහීපට්ඨසංයුත්තනති.

අථාපරෙයං එකතො පකඛිකානං භික්ඛුනං ව්‍යතෙන්න භික්ඛුනා
 පටිබලෙන සකො පඤ්ඤා ඤාපෙතඛබ්බො:

සුඤ්ඤානු මෙ ආයඤ්ඤානා. අමනාකං භණ්ඩනථානානං -පෙ- හෙදය
 සංවතෙතයා. යද්දයඤ්ඤානං පනතකප්‍රපං අහං යා වෙව ආයඤ්ඤානං
 ආපනති, යා ව අනතො ආපනති ආයඤ්ඤානංකොච අජාය අනතො ව
 අජාය සධ්‍යමජ්ජං තිණවජාරකෙන දෙසෙයාං ධපෙතො ජුල්ලවජ්ජං
 ධපෙතො ගිහීපට්ඨසංයුත්තනති.

22. එකතො පකඛිකානං භික්ඛුනං ව්‍යතෙන්න භික්ඛුනා පටිබලෙන
 සඛෙසා ඤාපෙතඛබ්බො: සුඤ්ඤානු මෙ භනෙන සඛෙසා අමනාකං භණ්ඩන-
 ථානානං -පෙ- හෙදය සංවතෙතයා, යදි සධ්‍යසා පනතකප්‍රපං අහං යා
 වෙව ඉමෙසං ආයඤ්ඤානං ආපනතියා ව අනතො ආපනති ඉමෙසං
 වෙව ආයඤ්ඤානං අජාය අනතො ව අජාය සධ්‍යමජ්ජං තිණවජාර
 කෙන දෙසෙයාං ධපෙතො ජුල්ලවජ්ජං, ධපෙතො ගිහීපට්ඨසංයුත්තං:
 එසං ඤාතෙති.

මහණෙනි, මෙසේ එය සංසිද්ධවිය යුතු: ‘සියලු දෙනා ම එක් තැනෙක රැස් විය යුතු. රැස් වූ ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල වූ මහණක්හු විසින් ‘වහන්ස, සඛ තෙමේ මගේ වචනය අසා වා. උපන් ධබර ඇති.....අප විසින්.....බොහෝ අශ්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ ය. ඉදින් අපි මේ ඇවැත්වලින් ඔවුනොවුනට චෝදනා කරන්නමෝ නම්, ඒ අධිකරණය ඇතැම් විට කර්කය බව පිණිස, වණඛ බව පිණිස, හෙදය පිණිස පැවැතිය හැක්ක. ඉදින් සංඝයාට ප්‍රාජ්‍ය කාලය ඇත්තේ වේ නම් සංඝ තෙමේ දළ වරද හැර, ගිහියනට ගැරැහුම් ආදියෙන් යුත් වරද හැර, ඉතිරි මේ සියලු අධිකරණය තෘණ-වසාරකයෙන් සංසිද්ධවන්නේ යැ’යි මෙසේ සංඝ තෙමේ දැන්විය යුතු.

21. එක් පක්ෂයෙක වූ මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල වූ මහණක්හු විසින් ‘ආයුෂ්මත්හු මගේ වචනය අසන් වා. උපන් ධබර ඇතිඅප විසින් වාචසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ අශ්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ වෙයි. ඉදින් අපි මේ ඇවැත්වලින් ඔවුනොවුනට චෝදනා කරන්න-මෝ නම් ඒ අධිකරණය කර්කය බව පිණිස, වණඛ බව පිණිස, හෙදය පිණිස, පවතිනු ඇත. ඉදින් ආයුෂ්මතුන්හට පැමිණි කල් ඇත්තේ වී නම්, මම, ආයුෂ්මතුන් ගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, තමා ගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, ඒ හැම ආයුෂ්මතුනට වැඩ පිණිස ද තමාට වැඩ පිණිස ද, දළවරද හැරපියා, ගිහියනට නිගා කිරීම ආදී විසින් වූ (ගෘහීඋතිසංයුක්ත) වරද ද හැර පියා, සහ මැදදී තෘණවස්තාරකයෙන් දෙසන්නෙමි’යි සවකීය පක්ෂය ඥප්තිතව්‍ය ය (සිය පසට දැන්විය යුතු).

එ කල්හි එක් පක්ෂයෙක වූ අනිත් මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යක්ත වූ ප්‍රති බල වූ මහණක්හු විසින්,

ආයුෂ්මත්හු මගේ වචනය අසන් වා. උපන් ධබර ඇති..... අප විසින් වාචසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ අශ්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ වෙයි. ඉදින් අපි මේ ඇවැත් වලින් ඔවුනොවුනට චෝදනා කරන්නමෝ නම්..... හේදය පිණිස පවතිනු ඇත. ඉදින් ආයුෂ්මතුන්හට පැමිණි කල් ඇත්තේ වී නම්, මම, ආයුෂ්මතුන්ගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, තමාගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, ඒ හැම ආයුෂ්මතුනට වැඩ පිණිස ද තමාට වැඩ පිණිස ද, දළ වරද හැර පියා ගිහියනට ගැරැහුම් ආදී විසින් වූ (ගෘහීඋතිසංයුක්ත) වරද ද හැර පියා, සහ මැදදී තෘණවස්තාරකයෙන් දෙසන්නෙමි යි සිය පසට දැන්විය යුතු.

22. එක් පසෙක වූ මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සංඝ තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු: වහන්ස, සඛ තෙමේ මගේ වචනය අසා වා, උපන් ධබර ඇති.....අප විසින්.....බොහෝ අශ්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ වෙයි.....හේදය පිණිස පැවැතිය හැක්ක. ඉදින් සඛයාට පැමිණිකල් ඇත්තේ වී නම්, මම, මේ ආයුෂ්මතුන්ගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, තමාගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, මේ ආයුෂ්මතුන් හට වැඩ පිණිස ද, තමාට වැඩ පිණිස ද, සහ මැදදී ස්ඵල වරදක් ගිහියනට ගැරැහුම් ඇ විසින් කළ වරදක් හැර ඒ ඉතිරි සියලු වරද තෘණවස්තාරකයෙන් දෙසන්නෙමි. මේ ඥප්තිය යි.

සුඤ්ඤානං මම භගවත සංවේදනාං අමනාසං භංගිනිජාතානං -෧෪- භෙදය සංවිච්ඡේදනාය. අහං යා වෙව ඉමෙසං ආයුච්ඡේදනානං ආපත්ති යා ව අනන්තො ආපත්ති, ඉමෙසං ආයුච්ඡේදනං ආයුච්ඡේදනානං අප්පාය අනන්තො ව අප්පාය සංවිච්ඡේදනං නිෂ්චයාරකං දෙසෙමි ධරෙතො ජුඤ්ඤානං ධරෙතො ගිහීපටිසංයුතං. යසායුච්ඡේදනො ඛමති අමනාසං ඉමාසං ආපත්තිනං සංවිච්ඡේදනං නිෂ්චයාරකං දෙසනා ධරෙතො ජුඤ්ඤානං ධරෙතො ගිහීපටිසංයුතං යො තුඤ්ඤානං යසා නකඛ්ඤානං යො භාසෙය්‍ය.

දෙසිතා අමනාසං ඉමා ආපත්තියො සංවිච්ඡේදනං නිෂ්චයාරකං ධරෙතො ජුඤ්ඤානං ධරෙතො ගිහීපටිසංයුතං ඛමති සංවිච්ඡේදනං. තස්මා තුඤ්ඤානං ඵලමනං ධාරයාමිති.

23. අප්පායාරකං ඵලමනං පඤ්ඤානං භික්ඛුනං ව්‍යාභිඤ්ඤානං භික්ඛුනා පටිච්චේදන සංවේදනා ඤාපෙතඛො: සුඤ්ඤානං මම භගවත සංවේදනාං අමනාසං භංගිනිජාතානං -෧෪- භෙදය සංවිච්ඡේදනාය. යදි සංවිච්ඡේදනං පඤ්ඤානං අහං -෧෪- සංවිච්ඡේදනං නිෂ්චයාරකං දෙසෙය්‍යං, ධරෙතො ජුඤ්ඤානං ධරෙතො ගිහීපටිසංයුතං. ඵයා ඤාතමි.

සුඤ්ඤානං මම භගවත සංවේදනාං අමනාසං භංගිනිජාතානං -෧෪- භෙදය සංවිච්ඡේදනාය. අහං -෧෪- සංවිච්ඡේදනං නිෂ්චයාරකං දෙසෙමි ධරෙතො ජුඤ්ඤානං ධරෙතො ගිහීපටිසංයුතං. යසායුච්ඡේදනො ඛමති අමනාසං ඉමාසං ආපත්තිනං සංවිච්ඡේදනං නිෂ්චයාරකං දෙසනා ධරෙතො ජුඤ්ඤානං ධරෙතො ගිහීපටිසංයුතං, යො තුඤ්ඤානං යසා නකඛ්ඤානං යො භාසෙය්‍ය.

දෙසිතා අමනාසං ඉමා ආපත්තියො සංවිච්ඡේදනං නිෂ්චයාරකං ධරෙතො ජුඤ්ඤානං ධරෙතො ගිහීපටිසංයුතං. ඛමති සංවිච්ඡේදනං, තස්මා තුඤ්ඤානං ඵලමනං ධාරයාමිති.

ඵලමනං පඤ්ඤානං භික්ඛුනං මම භික්ඛුනා භික්ඛුනා ආපත්තිනං වූට්ඨිතා භොග්ගා ධරෙතො ජුඤ්ඤානං ධරෙතො ගිහීපටිසංයුතං ධරෙතො දිට්ඨාපිකමං ධරෙතො යෙ න තස්මා භොග්ගානිති.

වහන්ස, සධ්‍ය තෙමේ මගේ වචනය අසා වා. උපන් ධබර ඇති.....අප වීසින්.....බොහෝ අශ්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ වෙයි. එය.....හෙදය පිණිස පවතින්නේ ය. මේ ආයුෂ්මතුන්ගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, තමාගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, ඒ හැම, සුලු වරදන් ගෘහී ප්‍රතිසංයුක්ත වරදන් හැර මේ ආයුෂ්මත්තට වැඩ පිණිස ද තමහට වැඩ පිණිස ද සහ මැද දී මම දෙසමි. ස්ඵල වරදක් ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත වරදක් හැරපියා අපගේ මේ සෙසු සියලු ඇවැතුන් තෘණාවස්තාරකයෙන් දෙසීම යම් ආයුෂ්මතකුට රිසි යෙන්නේද හේ නිහඩ වේවා, යමකුට නො රිසියෙන්නේද හේ කියාවා.

ස්ඵල වරද ද ගෘහී ප්‍රතිසංයුක්ත වරද ද හැර පියා, මේ සෙසු ඇවැත්හු අප වීසින් සහ ම ද දී දෙසන ලදහ. සංඝයාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඩ වෙයි. මෙසේ මෙය සලකමි'යි යනුවෙනි.

23. අනතුරු ව අත් එක් පසෙක වූ මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු වීසින් සංඝ තෙමේ මෙසේ දන්විය යුතු:

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මගේ වචනය අසාවා. උපන් ධබර ඇති,... අප වීසින් බොහෝ අශ්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ වෙයි. එය..... හේදය පිණිස පවතින්නේ ය. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ වී නම්, මේ ආයුෂ්මතුන්ගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, තමාගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, ඒ හැම ස්ඵල වරදන් ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත වරදන් හැරපියා මේ ආයුෂ්මතුන් හට වැඩ පිණිස ද, සහ මැද දී මම දෙසන්නෙමි. මේ ඥප්තිය යි.

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මගේ වචනය අසාවා. උපන් ධබර ඇති..... අප වීසින් බොහෝ අශ්‍රාමණක ක්‍රියා කරණ ලද්දේ වෙයි.....එය ...හේදය පිණිස පවතින්නේ ය. මේ ආයුෂ්මතුන්ගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, තමාගේ යම් ඇවැතෙක් වේ ද, ඒ හැම ස්ඵල වරදන් ගෘහී ප්‍රතිසංයුක්ත වරදන්, හැර මේ ආයුෂ්මතුන්හට වැඩ පිණිස ද තමහට වැඩ පිණිස ද සහ මැද දී මම දෙසමි. ස්ඵල වරදක් ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත වරදක් හැර පියා අපගේ මේ සෙසු සියලු ඇවැතුන් තෘණාවස්තාරකයෙන් දෙසීම යම් ආයුෂ්මතකුට රිසියෙන්නේ ද හේ නිහඩ වේවා, යමක්හට නො රිසියෙන්නේ ද, හේ කියාවා.

ස්ඵල වරද ද ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත වරද ද හැරපියා මේ සෙසු ඇවැත්හු අප වීසින් සහ මැද දී දෙසන ලදහ. සංඝයාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඩ වෙයි. මෙසේ මෙය සලකමි' යනුවෙනි.

මහණෙනි, මෙසේ වනාහී ඒ මහණහු ස්ඵල ඇවැතුන් හැර, ගෘහී-ප්‍රතිසංයුක්ත ඇවැතුන් හැර, යම් කෙනෙකුනට මෙය නො රිසියෙන්නේ නම් ඔවුන් ගේ එබව පැවසීම හැර යම් කෙනෙක් එහි නො දෙවත් නම් ඔවුන් ද හැර, ඉතිරි හැම ඇවැත් කෙරෙන් නැති සිටියහු වෙත්."

වඤ්ඤාඵ අධිකරණානි

24. තෙන ටො පන සමයෙන භික්ඛු'පි භික්ඛුනිහි උචදන්ති, භික්ඛුනියොපි භික්ඛුහි චචදන්ති. ඡනෙතා පි භික්ඛු භික්ඛුනීනං අනුපඛඡඡ භික්ඛුහි සඤ්ඤං චචදති, භික්ඛුනීනං පකඛං ගාභෙති, යෙ තෙ භික්ඛු අපපිච්ඡා-පෙ-තෙ උඡ්ඤායන්ති ඛියන්ති චපාචෙනති: කඵං හි නාම ඡනෙතා භික්ඛු භික්ඛුනීනං අනුපඛඡඡ භික්ඛුහි සඤ්ඤං චචදිසසති, භික්ඛුනීනං පකඛං ගාභෙසසතිති. අඵ ටො තෙ භික්ඛු භගවතො ඵතමසං ආරොචෙසුං. 'සචචං කීර භික්ඛවෙ -පෙ-' 'සචචං භගවා -පෙ-'.

චගරහිඪා ධම්මිං කඵං කඪා භික්ඛු ආමනෙඤ්ඤි:

25. වඤ්ඤාඵමානි භික්ඛවෙ අධිකරණානි චචාදධිකරණං අනුචාදධිකරණං ආපඤ්ඤාධිකරණං කිචචාධිකරණං.

තඪ කතමං චචාදධිකරණං? ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු චචදන්ති ධචෙමානි වා අධචෙමානි වා චීනයොනි වා අචීනයොනි වා භාසිතං ලපිතං තඵාගනෙනානි වා අභාසිතං අලපිතං තඵාගනෙනානි වා ආචීණණං තඵාගනෙනානි වා, අනාචීණණං තඵාගනෙනානි වා. පඤ්ඤානං තඵාගනෙනානි වා අපඤ්ඤානං තඵාගනෙනානි වා ආපකඪිති වා අනාපකඪිති වා ලහුකා ආපකඪිති වා ගරුකා ආපකඪිති වා සාවසෙසා ආපකඪිති වා අනවසෙසා ආපකඪිති වා දුච්ඡුඡුඡා ආපකඪිති වා අදුච්ඡුඡුඡා ආපකඪිති වා, යං තඪ භණ්ඩනං කලුභො චීඤ්ඤො චචාදෙ නානාචාදෙ අඤ්ඤාචාචාදෙ චඡචචතාය චොභාරො මෙධකං¹ ඉදං චුචචති චචාදධිකරණං.

තඪ කතමං අනුචාදධිකරණං? ඉධ පන භික්ඛවෙ භික්ඛු භික්ඛු අනුචදන්ති සීලචීපතනියා වා ආචාරචීපතනියා වා දිච්ඡිචීපතනියා වා ආචීචචීපතනියා වා, යො තඪ අනුචාදෙ අනුචදනා අනුඡුඡුඡනා අනුභණ්ණනා අනුසමඵච්චකතා අඛභුසසහනතා අනුඛලපඤ්ඤා, ඉදං චුචචති අනුචාදධිකරණං.

1. මෙධකං (මජ්ඣං)

සතර අධිකරණ

24. එ සමයෙහි වනාහි මහණහු ද මෙහෙණන් හා විවාද කෙරෙත්, මෙහෙණහු ද මහණන් හා විවාද කෙරෙත්. ඡන්ත මහණ ද මෙහෙණන්... මැදට වැදූ මහණන් හා විවාද කෙරෙයි. මෙහෙණන්ගේ පක්ෂය ගන්වයි. අල්පේච්ඡ වූ ... යම් මහණ කෙනෙක් වෙත් ද, ඔහු ඡන්ත මහණ තෙම කෙසේ නම් මෙහෙණන් මැදට වැදූ මහණන් හා විවාද කරන්නේ ද? මෙහෙණන්ගේ පක්ෂය ගන්වන්නේ ද?'යි අවඤ කෙරෙත්, දෙස් නහත්, අගුණ පතුරුවා බෙණෙත්. ඉක්බිති ඒ මහණහු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මෙ පවත් සැල කළාහ. 'මහණෙනි, එය සැබෑ ද?'යි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ අසා වදළ සේක. 'වහන්ස සබැවැ'යි ඒ මහණහු පිළිවදන් දුන්හ. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ඔවුන් ගරහා, දහැමි කතා කොට, ඔවුන් බණවා මෙය වදළ සේක:

25. 'මහණෙනි, විවාදාධිකරණය, අනුචාදාධිකරණය, ආපත්‍යාධිකරණය, කාත්‍යාධිකරණයැ යි මේ සතර අධිකරණ කෙනෙක් වෙත්.

එහි විවාදාධිකරණය කවර යැ මහණෙනි, මෙහි මහණහු 'මේ දහමැ යි කියා හෝ නොදහමැ යි කියා හෝ විනයයැ යි කියා හෝ අවිනයයැ යි කියා හෝ තථාගතයන් විසින් වදරණ ලද්දේ ය, පවසන ලද්දේයැ යි කියා හෝ තථාගතයන් විසින් නො වදරණ ලද්දේ ය, නො පවසන ලද්දේ යැ යි කියා හෝ තථාගතයන් විසින් ආචීර්ණ (කරණ ලද) යැ යි කියා හෝ තථාගතයන් විසින් අනාචීර්ණයැ යි කියා හෝ තථාගතයන් විසින් පණවන ලදු යි කියා හෝ තථාගතයන් විසින් නො පණවන ලදු යි කියා හෝ මේ ඇවැතැ යි කියා හෝ මේ නො ඇවැතැ යි කියා හෝ මේ ලුහු ඇවැතැ යි කියා හෝ මේ ගරු ඇවැතැ යි කියා හෝ මේ සාවශෙෂ ඇවැතැ යි කියා හෝ මේ අනවශෙෂ ඇවැතැ යි කියා හෝ මේ දුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ මේ නොදුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ විවාද කෙරෙත් ද, එහි යම් අරගලයෙක් කලහයෙක් විග්‍රහයෙක් විවාදයෙක් නානා වාදයෙක් අත්‍යථාචාදයෙක් චිරාඥ ව්‍යවහාරයෙක් (පරුෂවචනායෙක්) කල බැගැහියෙක් වෙයි ද මේ විවාදාධිකරණ යැ යි කියනු ලැබේ.

එහි අනුචාදාධිකරණ නම් කවර යැ? මහණෙනි, මෙහි මහණහු ශීල-විපකෂීයෙන් හෝ ආචාරවිපකෂීයෙන් හෝ දෘෂ්ටිවිපකෂීයෙන් හෝ ආර්ථ විපකෂීයෙන් හෝ චෝදනා කෙරෙත් ද, එහි යම් අනුචාදයෙක් (චෝදනා-වෙක්), අනුචදනායෙක්, පුන පුනා දෙස් නැඟීමෙක් පුන පුනා දෙස් කීමෙක් පුන පුනා අවනත කරන බවෙක්, දිරිගන්වා කීමෙක්, අනුබල දීමක් වේ ද, මෙය අනුචාදාධිකරණ නමැ යි කියනු ලැබේ.

තස්ස කතමං ආපනාධිකරණං? පඤ්චපි ආපනතිකඛ්ඤා ආපනාධිකරණං, සක්ඛපි ආපනතිකඛ්ඤා ආපනාධිකරණං: ඉදං වුවච්ඡි ආපනාධිකරණං.

තස්ස කතමං කිව්වාධිකරණං? යා සඛ්ඤාසා කිව්වයනා කරණියනා අපලොකනකමමං ඤාතීකමමං ඤාතීද්දනියකමමං ඤාතීවතුස්සකමමං ඉදං වුවච්ඡි කිව්වාධිකරණං.

25. විවාදධිකරණස්ස කිං මූලං? ඡ විවාදමූලානි විවාදධිකරණස්ස මූලං, තීණිපි අකුසලමූලානි විවාදධිකරණස්ස මූලං තීණිපි කුසලමූලානි විවාදධිකරණස්ස මූලං.

කතමානි ඡ විවාදමූලානි විවාදධිකරණස්ස මූලං? ඉධ භික්ඛවෙ භීතඛු කොධනො හොති උපනාහී. යො යො භික්ඛවෙ භීතඛු කොධනො හොති උපනාහී. යො සසුරි පි අභාරවො විහරති අපතියෙසා, ධම්මෙ පි අභාරවො විහරති අපතියෙසා, සඛ්ඤා පි අභාරවො විහරති අපතියෙසා, සිකාය පි න පරිපූරකාරී හොති. යො යො භික්ඛවෙ භීතඛු සසුරි පි අභාරවො විහරති අපතියෙසා, ධම්මෙ පි -පෙ- සඛ්ඤා පි -පෙ- සිකාය පි න පරිපූරකාරී, යො සඛ්ඤා විවාදං ජනෙති. යො හොති විවාදෙ ඛුරුත අභිතාය ඛුරුත අසුඛාය ඛුරුතො ජනස්ස අනාස්ථාය අභිතාය දුකාය දෙව-මනුස්සානා. උච්චාපඤ්ඤා තුමො භික්ඛවෙ විවාදමූලං අරකිත්තං වා බහිද්ධා වා සමනුපසෙසයාරා, තත්ත තුමො භික්ඛවෙ තසෙසව පාපකස්ස විවාදමූලස්ස පහානාය වායමෙයාරා. උච්චාපඤ්ඤා තුමො භික්ඛවෙ විවාදමූලං අරකිත්තං වා බහිද්ධා වා න සමනුපසෙසයාරා, තත්ත තුමො භික්ඛවෙ තසෙසව පාපකස්ස විවාදමූලස්ස ආයතීං අනවසවාය පටිපෙජ්ජයාරා, එවමෙතස්ස පාපකස්ස විවාදමූලස්ස පහානං හොති. උච්චමෙතස්ස පාපකස්ස විවාදමූලස්ස ආයතීං අනවසවො හොති.

එහි ආපක්‍ෂාධිකරණ නම් කවර යැ? ඇවැත් කඳු පස ම ආපක්‍ෂාධිකරණ යි, ඇවැත්කඳු සක ම ආපක්‍ෂාධිකරණ යි. මේ ආපක්‍ෂාධිකරණ නමැයි කියනු ලැබේ.

එහි කිව්වාධිකරණ නම් කවර යැ? අපලොකනකම් ය, ඥප්තිකම් ය, ඥප්තිද්වීතීයකම් ය, ඥප්තිවතුර්ථකම් යැ යි සංඝයාගේ යම් ඒකාන්තයෙන් කර්ම කළ යුතු බවෙක්, කාර්ය භාවයෙක් වේ ද, මේ කිව්වාධිකරණයැ යි කියනු ලැබේ.

25. විවාදධිකරණයාගේ මුද්‍ර කවර යැ? විවාද මූල සය විවාදධිකරණයට මුල් ය. තුන් අතුසල් මුල් ද විවාදධිකරණයට මුල් ය. තුන් තුසල් මුල් ද විවාදධිකරණයට මුල් ය.

කවර විවාද මුල් සයෙක් විවාදධිකරණයට මුල වේ ද යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් ක්‍රෝධ කරන්නේ වේ ද, බ්‍රහ්ම චේර ඇත්තේ වේ ද, හේ ශාස්තෘන් වහන්සේ කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, ධර්මය කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, සංඝයා කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, ශික්ෂායෙහි ද පරිපූරකාරී (සම්පූර්ණ කරන්නේ) නො වෙයි, මහණෙනි, යම් මහණෙක් ශාස්තෘන් වහන්සේ කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවතුම් නැත්තේ වෙසෙයි ද, ධර්මය කෙරෙහි ද..... සංඝයා කෙරෙහි ද..... ශික්ෂායෙහි ද පරිපූරකාරී නො වෙයි ද, හේ සංඝයා කෙරෙහි විවාද උපදවයි. ඒ විවාදය බොහෝ දෙනාට දවැඩ පිණිස, බොහෝ දෙනාට නොසුව පිණිස බොහෝ දෙනාට අනර්ථ පිණිස, දෙව් මිනිසුන් හට අහිත පිණිස දුක් පිණිස වෙයි. මහණෙනි, මෙබඳු විවාද මූලය ඉදින් තමා කෙරෙහි හෝ තමාගෙන් පිටත්හි හෝ දක්නේ නම්, මහණෙනි, එහි තෙපි ලාමක වූ ඒ විවාදමූලයේ ම ප්‍රභාණය පිණිස වැයම් කරවු. මහණෙනි, ඉදින් තෙපි එබඳු විවාදමූලයක් තමන් කෙරෙහි හෝ තමන්ගෙන් පිටත්හි හෝ (අනුන් කෙරෙහි හෝ) නො දක්නහු නම්, මහණෙනි, තෙපි එහි ලා ඒ විවාදමූලයාගේ ම මත්තෙහි තමන් කෙරෙහි පහළ නොවන්නට පිළිපදිවු. මෙයේ මේ ලාමක වූ විවාදමූලයාගේ ප්‍රභාණය වෙයි, මෙසේ මේ විවාදමූලයාගේ මත්තෙහි නොඉපැදීම වේ.

26. පුන ච පරං භික්ඛවෙ භික්ඛු මකඛි හොති පළාසි -පෙ- ඉස්සුකි හොති මචජරී -පෙ- සයො හොති මායාවී -පෙ- පාපිවෙජා හොති මිචජා-දිට්ඨි -පෙ- සන්දිට්ඨිපරාමාසි හොති ආධානගාභී දුප්ඵලිනිසංඝි. යො යො භික්ඛවෙ භික්ඛු සන්දිට්ඨිපරාමාසි හොති ආධානගාභී දුප්ඵලිනිසංඝි. යො සසරී පි අගාරවො විහරති අපනිකංසා. ධම්මෙ පි අගාරවො විහරති අපනිකංසා. සඛෙස පි අගාරවො විහරති අපනිකංසා. සික්ඛාය පි න පරිපුරකාරී හොති. යො යො භික්ඛවෙ භික්ඛු සන්දරී පි අගාරවො විහරති අපනිකංසා. ධම්මෙ පි -පෙ- සඛෙසපි -පෙ- සික්ඛාය පි න පරිපුරකාරී, යො සඛෙස විවාදං ජනෙති. යො හොති විවාදෙ බහුජන අභිතාය බහුජන අසුඛාය බහුනො ජනස්ස අනාභාය අභිතාය දුක්ඛාය දෙවමනුස්සානං. ඵවරුපඤ්ඤා කුමෙභ භික්ඛවෙ විවාදමුලං අජඛික්ඛං වා බහිඤ්ඤා වා සමනුපසෙසයාරාථ කත්‍ර කුමෙභ භික්ඛවෙ කසෙච ජාපකස්ස විවාදමුලස්ස ජහානාය වායමෙයාරාථ. ඵවරුපඤ්ඤා කුමෙභ භික්ඛවෙ විවාදමුලං අජඛික්ඛං වා බහිඤ්ඤා වා න සමනුපසෙසයාරාථ, කත්‍ර කුමෙභ භික්ඛවෙ කසෙච ජාපකස්ස විවාදමුලස්ස ආයතිං අනවසඤ්ඤාය පටිපජෙජයාරාථ. ඵවමෙතස්ස ජාපකස්ස විවාදමුලස්ස ජහානං හොති. ඵවමෙතස්ස ජාපකස්ස විවාදමුලස්ස ආයතිං අනවසඤ්ඤාය හොති. ඉමානි ඡ විවාදමුලානි විවාදධිකරණස්ස මුලං.

27. කතමානි තිණි අකුසලමුලානි විවාදධිකරණස්ස මුලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු ලුඤ්ඤා විවදනති, දුට්ඨිකා විවදනති, මුලභවික්ඛා විවදනති, ධම්මොති වා අධම්මොති වා විනයොති වා අවිනයොති වා භාසිතං ලපිතං තථාගතෙනාති වා අභාසිතං අලපිතං තථාගතෙනාති වා, ආච්ඡාණං තථාගතෙනාති වා අනාච්ඡාණං තථාගතෙනාති වා පඤ්ඤානං තථාගතෙනාති වා අපඤ්ඤානං තථාගතෙනාති වා ආපක්ඛිති වා අනාපක්ඛිති වා ලහුකාපක්ඛිති වා ගරුකාපක්ඛිති වා, සාවසෙසා ආපක්ඛිති වා අනවසෙසා ආපක්ඛිති වා, දුට්ඨිප්පා ආපක්ඛිති වා අදුට්ඨිප්පා ආපක්ඛිති වා, ඉමානි තිණි අකුසලමුලානි විවාදධිකරණස්ස මුලං.

26. තවද අනෙකක් කියමි. මහණෙනි, මහණෙක් ගුණමකු වූයේ වේ ... ඊර්ෂ්‍යා ඇත්තේ මසුරු වේ, ... ශය වූයේ මායා සහිත වේ, ... ලාමක ඊජ්ජා ඇත්තේ මිසදිටු වේ, ... තමා ගත් දෘෂ්ටිය දැඩි කොට ගත්තේ ආධ්‍යාතමානී වූයේ තමාගේ දෘෂ්ටිය දෘඪලිය නො හැක්කේ වේ. මහණෙනි, යම් මහණෙක් තමාගේ දෘෂ්ටි දැඩි කොට ගත්තේ ආධ්‍යාතමානී (දාය්ග්‍රාහී වූයේ) ත් දුක සේ බැහැර කළයුතු දෘෂ්ටි ඇත්තේත් වේ නම්, හේ ශාස්තෘහු කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, ධර්මය කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, සඛ්‍යයා කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, ශික්ෂායෙහි ද පරිපූරකාරී නො වෙයි. මහණෙනි, යමෙක් ශාස්තෘහු කෙරෙහිත් ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසේ නම්, ධර්මය කෙරෙහිත් ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසේ නම්, සඛ්‍යයා කෙරෙහිත් ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසේ නම්, ශික්ෂායෙහි ද පරිපූරකාරී නො වේ නම්, හේ සඛ්‍යයා කෙරෙහි විවාද උපදවයි. ඒ විවාදය බොහෝ දෙනාට අවැඩ පිණිස, බොහෝ දෙනාට නොසුව පිණිස, බොහෝ දෙනාට අනථි පිණිස, දෙවිමිනිසුනට අහිත පිණිස, දුක් පිණිස වෙයි. මහණෙනි, මෙබඳු වූ විවාදමූලයක් තෙපි තමන් කෙරෙහි හෝ තමන්ගෙන් පිටතැති හෝ දක්නහු නම්, මහණෙනි, එහි ලා තෙපි ඒ ලාමක වූ විවාදමූලයාගේ ම ප්‍රභාණය පිණිස වැයම් කරවු. මහණෙනි, මෙබඳු වූ විවාදමූලයක් තමන් කෙරෙහි හෝ තමන්ගෙන් පිටතැති හෝ තෙපි නො දක්නහු නම්, මහණෙනි, එහි ලා තෙපි ඒ ලාමක විවාදමූලයාගේ ම මත්තෙහි තමන් සතන්හි නො පහළ වනුවට පිළිපදිවු. මෙසේ ඒ ලාමක වූ විවාදමූලයාගේ ප්‍රභාණය වෙයි. මෙසේ මේ ලාමක වූ විවාදමූලයාගේ මත්තෙහි නොගුපැද්ම වෙයි. මේ විවාදමූල සය විවාදධිකරණයට මූල ය.

27. කවර අකුසල් මුල් තුනෙක් විවාදධිකරණයට මූල වේද යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණහු 'දහමැ යි කියා හෝ නොදහමැ යි කියා හෝ විනයයැ යි කියා හෝ අවිනයයැ යි කියා හෝ තථාගතයන් වහන්සේ විසින් වදරණලද්දේ ය, පවසන ලද්දේ යැ යි කියා හෝ තථාගතයන් වහන්සේ විසින් නොවදරණ ලද්දේ ය. නො පවසන ලද්දේ යැ යි කියා හෝ තථාගතයන් වහන්සේ විසින් ආචර්ණ යැ යි කියා හෝ තථාගතයන් වහන්සේ විසින් අනාචර්ණ යැ යි කියා හෝ තථාගතයන් වහන්සේ විසින් පණවන ලද යි කියා හෝ තථාගතයන් වහන්සේ විසින් නො පණවන ලද යි කියා හෝ ඇවැතැ යි කියා හෝ නොඇවැතැ යි කියා හෝ උහු ඇවැතැ යි කියා හෝ ගුරු ඇවැතැ යි කියා හෝ සාවශෙෂ ඇවැතැ යි කියා හෝ අනවශෙෂ ඇවැතැ යි කියා හෝ දුළුල් ඇවැතැ යි කියා හෝ නොදුළුල් ඇවැතැ යි කියා හෝ ලුබ්ධ සිතැත්තෝ විවාද කෙරෙත් ද, විෂ්ට සිතැත්තෝ විවාද කෙරෙත් ද. මුළු සිතැත්තෝ විවාද කෙරෙත් ද, මෙසේ මේ තුන් අකුසල් මුල් විවාදධිකරණයට මුල් වේ.

කතමානි තිණි කුසලමූලානි විවාදධිකරණසා මූලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු අලුඤ්චිකා විවදන්තී, අදුට්ඨචිකා විවදන්තී, අමුණචිකා විවදන්තී: ධම්මොති වා අධම්මොති වා -පෙ- දුච්ඡුජලා ආපක්ඛති වා අදුච්ඡුජලං ආපක්ඛති වා ඉමානි තිණි කුසලමූලානි විවාදධිකරණසා මූලං.

28. අනුවාදධිකරණසා කිං මූලං? ඡ අනුවාදමූලානි අනුවාදධිකරණසා මූලං. තිණි පි අකුසලමූලානි අනුවාදධිකරණසා මූලං. තිණි පි කුසලමූලානි අනුවාදධිකරණසා මූලං. කායො පි අනුවාදධිකරණසා මූලං වාචාපි අනුවාදධිකරණසා මූලං.

කතමානි ඡ අනුවාදමූලානි අනුවාදධිකරණසා මූලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු කොධනො හොති උපනාහී. යො- යො භික්ඛු කොධනො හොති උපනාහී යො සඤ්චි පි අභාරවො විහරති අපපතිංකො, ධම්මෙ පි අභාරවො විහරති අපපතිංකො, සඛේඛ පි අභාරවො විහරති අපපතිංකො, සිකඛාය පි න පරිපූරකාරී හොති. යො යො භික්ඛවෙ භික්ඛු සඤ්චි පි අභාරවො විහරති අපපතිංකො, ධම්මෙ පි -පෙ- සඛේඛ පි -පෙ- සිකඛාය පි න පරිපූරකාරී. යො සඛේඛ අනුවාදං ඡනෙති. යො හොති අනුවාදෙ බහුජන අභිකාය බහුජන අසුඛාය බහුනො ජනසා අනාඤ්චාය අභිකාය දුක්ඛාය දෙවමනුසසානං. එවරුපකෙඤ්ඤි තුමෙභ භික්ඛවෙ අනුවාදමූලං අඤ්ඤානං වා බහිද්ධා වා සමනුපසෙසයාථ, තත්ත තුමෙභ භික්ඛවෙ හස්සෙව පාපනසා අනුවාදමූලසා පහානාය වායමෙයාථ. එවරුපකෙඤ්ඤි තුමෙභ භික්ඛවෙ අනුවාදමූලං අඤ්ඤානං වා බහිද්ධා වා න සමනුපසෙසයාථ, තත්ත තුමෙභ භික්ඛවෙ තස්සෙව පාපකසා අනුවාදමූලසා ආයතී. අනවසවාය පටිපජ්ජයාථ. එවමෙනසා පාපකසා අනුවාදමූලසා පහානං හොති. එවමෙනසා පාපකසා අනුවාදමූලසා ආයතී. අනවසවො හොති.

1. යො හොති-න. 8

කඵර කුසල්මුල් තුනක් වඵවාදධිකරණයට මුල් වේ ද යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණ කෙනෙක් දහමැයි කියා හෝ නොදහමැයි කියා හෝ ... දුඵල් ඇවැතැයි කියා හෝ නොදුඵල් ඇවැතැයි කියා හෝ ලුබධ නොවූ සිතැත්තාහු වඵවාද කෙරෙත් ද, වීෂට නොවූ සිතැත්තාහු වඵවාද කෙරෙත් ද, මුඵ නොවූ ඡිතැත්තාහු වඵවාද කෙරෙත් ද, මෙහි මේ තුන් කුසල් මුල් වඵවාදධිකරණයට මුල් වේ.

28. අනුඵවාදධිකරණයට මුල කඵඵ යෑ? අනුඵවාදයට (වෝදනාවට) මුල් වූ දෑ සය අනුඵවාදධිකරණයට මුල් වේ. තුන් අකුසල් මුල් ද අනුඵවාදධිකරණයට මුල් වේ. තුන් කුසල් මුල් ද අනුඵවාදධිකරණයට මුල් වේ. කස ද අනුඵවාදධිකරණයට මුල් වේ, වඵඵනස ද අනුඵවාදධිකරණයට මුල් වේ.

කඵර නම් අනුඵවාදමුල සයෙක් අනුඵවාදධිකරණයට මුල් වේ ද යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණෙක් ත්‍රෝධ කරන්නේ, බැදගක් වෙර ඇත්තේ වෙයි. මහණෙනි, යම් මහණෙක් ත්‍රෝධ කරන්නේ, බධ වෙර ඇත්තේ වේ ද, හෙ තෙම ශාස්තෑහු කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, ධම්ය කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, සධසයා කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි, ශීක්ෂායෙහි ද පරිපූරකාරී නො වෙයි. මහණෙනි, යම් මහණෙක් ශාස්තෑහු කෙරෙහි ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි ද, ධර්මය කෙරෙහි ද...සධසයා කෙරෙහි ද ගෞරව නැත්තේ යටත් පැවැතුම් නැත්තේ වෙසෙයි ද, ශීක්ෂායෙහි ද පරිපූරකාරී නො වෙයි ද, හෙ තෙම සධසයා කෙරෙහි වෝදනා උපදවයි. ඒ වෝදනාව බොහෝ දෙනාට අහිත පිණිස, බොහෝ දෙනාට නොසුව පිණිස, බොහෝ දෙනාට අවැඩ පිණිස, දෙවීම්නිසුන්හට අහිත පිණිස දුක් පිණිස වෙයි. මහණෙනි, ඉදින් තෙපි මෙබඳු අනුඵවාදමුලයක් තමන්කෙරෙහි හෝ තමන්ගෙන් බැහැර හෝ දක්නහු නම්, මහණෙනි, තෙපි එහි ඒ ලාමක වූ අනුඵවාදමුලයාගේ ම ප්‍රභාණය පිණිස වෑයම් කරවු. මහණෙනි, ඉදින් තෙපි මෙබඳු අනුඵවාදමුලයක් තමන් කෙරෙහි හෝ තමන්ගෙන් බැහැර හෝ නො දක්නහු නම්, මහණෙනි, එහි ලා තෙපි ඒ ලාමක වූ අනුඵවාදමුලයාගේ ම මත්තෙහි නොඉපැද්ම පිණිස පිළිපදිවු. මෙසේ මේ ලාමක වූ අනුඵවාදමුලයේ ප්‍රභාණය වෙයි, මෙසේ මේ ලාමක වූ අනුඵවාදමුලයේ මත්තෙහි නොඉපැද්ම වෙයි.

29. පුනච පරං භික්ඛවෙ භික්ඛු මක්ඛි හොති පළාසි -පෙ- ඉස්සුති භොති මච්ඡරී -පෙ- සමො භොති මායාවි -පෙ- පාපිවෙණා හොති ඡිව්ණා-දිට්ඨි -පෙ- සන්දිට්ඨිපරාමාසි හොති ආධානගාහි දුප්ඵනිසසංඝි. යො යො භික්ඛවෙ භික්ඛු සන්දිට්ඨිපරාමාසි හොති ආධානගාහි දුප්ඵනිසසංඝි. යො සසරී පි අගාරවො විහරති අපනිසෙසා, ධම්මෙ පි අගාරවො විහරති අපනිසෙසා, සමෙඤ්ඤ පි අගාරවො විහරති අපනිසෙසා, සිකාය පි න පරිපුරකාරී භොති. යො යො භික්ඛවෙ භික්ඛු සසරී පි අගාරවො විහරති අපනිසෙසා, ධම්මෙ පි -පෙ- සමෙඤ්ඤ පි -පෙ- සිකාය න පරිපුරකාරී, යො සමෙඤ්ඤ අනුචාදං ජනෙති. යො භොති¹ අනුචාදෙ බහුජන අභිතාය බහුජනඅදුබාය බහුතො ජනසං අනාඤ්ඤ අභිතාය දුක්ඛාය දෙවචනුසානං. ඵවරුපං වෙ කුමෙඤ භික්ඛවෙ අනුචාදමුලං අජකිත්තං වා බහිඤ්ඤා වා සමනුපද්දෙසයාථ, තත්ත කුමෙඤ භික්ඛවෙ තසෙඤ්ඤ පාපකසං අනුචාදමුලසං පහානාය වායමෙයාථ. ඵවරුපං වෙ කුමෙඤ භික්ඛවෙ අනුචාදමුලං අජකිත්තං වා බහිඤ්ඤා වා න සමනුපද්දෙසයාථ, තත්ත කුමෙඤ භික්ඛවෙ තසෙඤ්ඤ පාපකසං අනුචාදමුලසං ආයති. අනවසංචාය පටිපදෙජයාථ. ඵවමෙතසං පාපකසං අනුචාදමුලසං පහානං භොති. ඵවමෙතසං පාපකසං අනුචාදමුලසං ආයති. අනවසංචො භොති. ඉමානි ජ අනුචාදමුලානි අනුචාදධිකරණසං මුලං.

30. කතමානි තිණි අකුසලමුලානි අනුචාදධිකරණසං මුලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු භික්ඛු. ලුඤ්චිත්තා අනුචදනඤ්ඤ, දුට්ඨිචිත්තා අනුචදනඤ්ඤ, මුලඤ්චිත්තා අනුචදනඤ්ඤ, සීලච්චිත්තායා වා ආචාරච්චිත්තායා වා දිට්ඨිච්චිත්තායා වා ආචාරච්චිත්තායා වා, ඉමානි තිණි අකුසලමුලානි අනුචාදධිකරණසං මුලං.

කතමානි තිණි කුසලමුලානි අනුචාදධිකරණසං මුලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු භික්ඛු. අලුඤ්චිත්තා අනුචදනඤ්ඤ, අදුට්ඨිචිත්තා අනුචදනඤ්ඤ, අමුලඤ්චිත්තා අනුචදනඤ්ඤ, සීලච්චිත්තායා වා ආචාරච්චිත්තායා වා දිට්ඨිච්චිත්තායා වා ආචාරච්චිත්තායා වා, ඉමානි තිණි කුසලමුලානි අනුචාදධිකරණසං මුලං.

1. යො භොති- න. ම. 2. දුදසසිමො- න. ම

29. තඵ ද අනෙකක් කඵයඵ. මහණෙනඵ, මහණෙක් ගුණමකු වූයේ ඊඵඵාකරණයේ මසුරු වූයේ වෙඵ, ශය වූයේ මායා අඵත්තේ ... ලාමක ඊඵඵසා අඵත්තේ ... මඵසදිටු වෙඵසි ... තමාගේ දෘඵඵඵය දඵඵ කොට ගන්නා සුලු වූයේ ආධානගාඵී දුඵඵඵඵඵඵඵ (දුඵඵඵමට දුඵඵකර දෘඵඵ අඵත්තේ) වෙඵසි. හේ ශාඵ්තාඵු කෙරෙඵි ද ගෞරඵ නඵත්තේ, යටත්පඵඵඵකුම නඵත්තේ වෙසෙඵසි, ධර්මය කෙරෙඵි ද ගෞරඵ නඵත්තේ, යටත් පඵඵඵකුම නඵත්තේ වෙසෙඵසි, සඵඵසයා කෙරෙඵි ද ගෞරඵ නඵත්තේ, යටත් පඵඵඵකුම නඵත්තේ වෙසෙඵසි, ශික්ඵායෙඵි ද පරිඵුරකාරී නො වෙඵසි. මහණෙනඵ, යම මහණෙක් ශාඵ්තාඵු කෙරෙඵි ද ගෞරඵ නඵත්තේ යටත් පඵඵඵකුම නඵත්තේ වෙසෙන්නේද, ධර්මය කෙරෙඵි ද ... සඵඵසයා කෙරෙඵි ද ගෞරඵ නඵත්තේ යටත් පඵඵඵකුම නඵත්තේ වෙසෙන්නේ ද, ශික්ඵායෙඵි පරිඵුරකාරී නොවන්නේ ද, හේ සඵඵසයා කෙරෙඵි අනුඵාද (වෝදනා) උපදවඵසි. ඵ් අනුඵාදය බොහෝ දෙනාට අඵිත පිණිස බොහෝ දෙනාට නොසුඵ පිණිස, බොහෝ දෙනාට අඵඵඵ පිණිස, දෙඵඵඵඵඵඵනට අඵිත පිණිස, දුක් පිණිස වෙඵසි. මහණෙනඵ, ඉදිත් කෙපි මෙඵඵ අනුඵාදමූලයක් තමා කෙරෙඵි හෝ තමන්ගෙන් බැහැඵ හෝ දක්නඵු නම, මහණෙනඵ, ඵඵි ලා ඵ් ලාමක වූ අනුඵාදමූලයේ ප්‍රභාණය පිණිස වෑයම කරවූ, මහණෙනඵ, ඉදිත් මෙඵඵ අනුඵාදමූලයක් තමන් කෙරෙඵි හෝ තමන්ගෙන් බැහැඵ හෝ නො දක්නඵු නම, මහණෙනඵ, කෙපි ඵඵි ලා ඵ් ලාමක අනුඵාදමූලයේ මත්තෙඵි නො ඉපද්ම පිණිස පිළිපදිටු. මෙසේ මේ ලාමක අනුඵාදමූලයේ ප්‍රභාණය වෙඵසි. මෙසේ මේ ලාමක අනුඵාදමූලයේ මත්තෙඵි නොඉපද්ම වෙඵසි. මේ අනුඵාදමූල සය අනුඵාදඵකරණයේ මූල ය:

30. කඵර තුන් අකුසල්මූල් කෙනෙක් අනුඵාදඵකරණයට මූල් වෙන් ද යත්: මහණෙනඵ, මෙඵි මහණ කෙනෙක් ශීලඵඵපත්තියෙන් හෝ ආඵාරඵඵපත්තියෙන් හෝ දෘඵඵඵඵඵපත්තියෙන් හෝ ආඵීඵඵඵපත්තියෙන් හෝ මහණකුට ලුඵඵධ සිතඵත්තාඵු වෝදනා කෙරෙත් ද, ද්ඵඵඵඵ සිතඵත්තාඵු වෝදනා කෙරෙත් ද, මුඵ සිතඵත්තාඵු වෝදනා කෙරෙත් ද, (මෙඵිලා) මේ තුන් අකුසල් මූල්ඵු අනුඵාදඵකරණයට මූල් වෙන්.

කඵර තුන් කුසල්මූල් කෙනෙක් අනුඵාදඵකරණයට මූල් වෙන් ද යත්: මහණෙනඵ, මෙඵි මහණඵු මහණකුට ශීලඵඵපත්තියෙන් හෝ ආඵාරඵඵපත්තියෙන් හෝ දෘඵඵඵඵඵපත්තියෙන් හෝ ආඵීඵඵඵපත්තියෙන් හෝ අලුඵධ සිතඵත්තාඵු වෝදනා කෙරෙත් ද, අද්ඵඵඵ සිතඵත්තාඵු වෝදනා කෙරෙත් ද අමුඵ සිතඵත්තාඵු වෝදනා කෙරෙත් ද, (මෙසේ) මේ තුන් කුසල්මූල්ඵු අනුඵාදඵකරණයට මූල් වෙන්.

31. කතමො කායො අනුවාදධිකරණස්ස මූලං? ඉධෙකච්චො දුබ්බච්චො හොති දුද්දසීකො ඔකොච්චිමකො බව්භාබාධො කාණො වා කුණි වා බෙණ්ණො වා පකඛහතො වා යෙන නං අනුවදන්ති. අයං කායො අනුවාදධිකරණස්ස මූලං.

කතමා වාචා අනුවාදධිකරණස්ස මූලං? ඉධෙකච්චො දුබ්බච්චො හොති මමමනො එළඟලවාචො යායං නං අනුවදන්ති, අයං වාචා අනුවාදධි-කරණස්ස මූලං.

32. ආපඤ්ඤාධිකරණස්ස කිං මූලං? ඡ ආපඤ්ඤාසම්මුච්චානා ආපඤ්ඤාධි-කරණස්ස මූලං. අද්දාපඤ්ඤා කායතො සම්මුච්චාති න වාචාතො න චිත්තතො. අද්දාපඤ්ඤා වාචාතො සම්මුච්චාති න කායතො න චිත්තතො. අද්දාපඤ්ඤා කායතො ච වාචාතො ච සම්මුච්චාති න චිත්තතො. අද්දාපඤ්ඤා කායතො ච චිත්තතො ච සම්මුච්චාති න වාචාතො. අද්දාපඤ්ඤා වාචාතො ච චිත්තතො ච සම්මුච්චාති න කායතො. අද්දාපඤ්ඤා කායතො ච වාචාතො ච චිත්තතො ච සම්මුච්චාති. ඉමෙ ඡ ආපඤ්ඤාසම්මුච්චානා ආපඤ්ඤාධිකරණස්ස මූලං.

33. කිච්චාධිකරණස්ස කිං මූලං? කිච්චාධිකරණස්ස එකං මූලං: සඛෙකා.

34. විවාදධිකරණං කුසලං අකුසලං අව්‍යාකතං. විවාදධිකරණං සියා කුසලං සියා අකුසලං සියා අව්‍යාකතං. තස්ස කතමං විවාදධිකරණං කුසලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු කුසලචිත්තා විවදන්ති ධම්මොති වා අධම්මොති වා -පෙ- දුච්ඡුලලා ආපඤ්ඤාති වා අදුච්ඡුලලා ආපඤ්ඤාති වා. යං තස්ස භණ්ඩනං කලහො චිත්තහො විවාදෙ නානාවාදෙ අඤ්ඤාචාචාදෙ විපච්චතාය වොභාරො මෙධගං ඉදං චූචති විවාදධිකරණං කුසලං.

තස්ස කතමං විවාදධිකරණං අකුසලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු අකුසල-චිත්තා විවදන්ති ධම්මොති වා අධම්මොති වා -පෙ- දුච්ඡුලලා ආපඤ්ඤාති වා අදුච්ඡුලලා ආපඤ්ඤාති වා. යං තස්ස භණ්ඩනං කලහො චිත්තහො විවාදෙ නානාවාදෙ අඤ්ඤාචාචාදෙ විපච්චතාය වොභාරො මෙධගං ඉදං චූචති විවාදධිකරණං අකුසලං.

31. කවර කයෙක් අනුචාදයිකරණයට මුල් වේ ද? යත්: මෙහි එක්තරා මහණෙක් යමෙකින් සෙස්සෝ ඔහුට චෝදනා කරන්නාහු නම් එසේ වූ නොමනා පැහැ ඇත්තේ, නොමනා දැකුම් ඇත්තේ, අභුටුච්චි වූයේ, බොහෝ ආබාධ ඇත්තේ, කණෙක් හෝ කොරෙක් හෝ පිළෙක් හෝ පක්ෂාසාතියෙක් හෝ වෙයි. මේ ඔහුගේ කය (මෙසේ) අනුචාදයිකරණයට මුල් වෙයි.

කවර වචනයෙක් අනුචාදයිකරණයට මුල් වෙයි ද? යත්: මෙහි එක්තරා මහණෙක් යමෙකින් සෙස්සෝ ඔහුට චෝදනා කෙරෙද්ද එසේ වූ දුච්චයෙක්, මුමුනන්නෙක්, කෙලතොලුවෙක් වෙයි. මෙහි මේ වචනය අනුචාදයිකරණයට මුල් වන නිසා යි.

32. ආපත්තියකරණයට මුල කවර යැ ආපත්තියවුණාන සය ආපත්තියකරණයට මුල් වෙයි. යම් ඇවැතෙක් කයෙන් නැගේ ද, වචනයෙන් නො නැගේ ද සිතීන් නො නැගේ ද එසේ වූ ඇවැතෙක් ඇත. යම් ඇවැතෙක් වචනයෙන් නැගේ ද, කයින් නො නැගේ ද සිතීන් නො නැගේ ද එසේ වූ ඇවැතෙක් ඇත. යම් ඇවැතෙක් කයින් වචනයෙන් නැගේ ද, සිතීන් නො නැගේ ද, එසේ වූ ඇවැතෙක් ඇත. යම් ඇවැතෙක් කයින් සිතීන් නැගේ ද, වචනයෙන් නො නැගේ ද, එසේ වූ ඇවැතෙක් ඇත. යම් ඇවැතෙක් වචනයෙන් සිතීන් නැගේ ද, කයින් නො නැගේ ද, එසේ වූ ඇවැතෙක් ඇත. යම් ඇවැතෙක් කයින් වචනයෙන් සිතීන් නැගේ ද, එසේ වූ ඇවැතෙක් ඇත. මේ ආපත්තියවුණාන සය ආපත්තියකරණයට මුල් ය.

33. කාත්තාධිකරණයට මුල කවර යැ? කාත්තාධිකරණයට එක් මුලෙකි. ඒ සඨස තෙමේ ය.

34. විචාදයිකරණය කුසල් වේ ද? අකුසල් වේ ද? නැතහොත් අව්‍යාකෘත වේ ද? යත්: විචාදයිකරණය ඇතැම් එකෙක් කුසල් වන්නේ ය, ඇතැම් එකෙක් අකුසල් වන්නේ ය, ඇතැම් එකෙක් අව්‍යාකෘත වන්නේ ය. ඔවුන් අතුරෙන් කුසල් වූ විචාදයිකරණය කවර යැ? මහණෙනි, මෙහි භණ් කෙනෙක් කුසල් සිතැත්තාහු මේ ධර්මයැ යි කියා හෝ අධර්මයැ යි කියා හෝ ... දුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ නො දුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ විචාද කෙරෙත්. එහි යම් ධර්මයෙක් කලහයෙක් විග්‍රහයෙක් විචාදයෙක් නානාචාදයෙක් අනාචාදයෙක් පරුෂ ව්‍යවහාරයෙක් අරගලයෙක් වේ ද, මේ කුසල් වූ විචාදයිකරණයැ යි කියනු ලැබේ.

එහි අකුසල් වූ විචාදයිකරණය කවර යැ? මහණෙනි, මෙහි මහණ-කෙනෙක් අකුසල් සිතැත්තාහු ධර්මයැ යි කියා හෝ අධර්මයැ යි කියා හෝ ... දුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ නොදුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ විචාද කෙරෙත්. එහි යම් ධර්මයෙක් කලහයෙක් පරුෂ ව්‍යවහාරයෙක්, අරගල-යෙක් වේ ද, මේ අකුසල් වූ විචාදයිකරණයැ යි කියනු ලැබේ.

තස්ස කතමං විවාදධිකරණං අව්‍යාකතං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු අව්‍යාකතවිතො විවදන්ති ධම්මොති වා අධම්මොති වා -පෙ- දුට්ඨලො ආපතතිති වා අදුට්ඨලො ආපතතිති වා. යං තස්ස භණ්ඩනං කලහො -පෙ- වොභාරො මෙධගං ඉදං වුවච්ඡි විවාදධිකරණං අව්‍යාකතං.

අනුවාදධිකරණං කුසලං, අකුසලං, අව්‍යාකතං. අනුවාදධිකරණං සියා කුසලං සියා අකුසලං සියා අව්‍යාකතං.

තස්ස කතමං අනුවාදධිකරණං කුසලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු භික්ඛු කුසලවිතො අනුවදන්ති සීලවීපතනියා වා ආචාරවීපතනියා වා ද්විවීපතනියා වා ආචීවවීපතනියා වා. යො තස්ස අනුවාදෙ අනුවදනා අනුලපනා අනු-භණනා අනුසම්පවඬකතා අබ්භුසස්භනනා අනුබලපදනං ඉදං වුවච්ඡි අනු-වාදධිකරණං කුසලං.

තස්ස කතමං අනුවාදධිකරණං අකුසලං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු භික්ඛු අකුසලවිතො අනුවදන්ති සීලවීපතනියා වා -පෙ- ආචීවවීපතනියා වා, යො තස්ස අනුවාදෙ -පෙ- අබ්භුසස්භනනා අනුබලපදනං ඉදං වුවච්ඡි අනුවා-දධිකරණං අකුසලං. තස්ස කතමං අනුවාදධිකරණං අව්‍යාකතං? ඉධ භික්ඛවෙ භික්ඛු භික්ඛු අව්‍යාකතවිතො අනුවදන්ති සීලවීපතනියා වා -පෙ- ආචීවවීපතනියා වා. යො තස්ස අනුවාදෙ -පෙ- අනුබලපදනං ඉදං වුවච්ඡි අනුවාදධිකරණං අව්‍යාකතං.

36. ආපත්තාධිකරණං අකුසලං අව්‍යාකතං? ආපත්තාධිකරණං සියා අකුසලං සියා අව්‍යාකතං. තස්ස ආපත්තාධිකරණං කුසලං.

තස්ස කතමං ආපත්තාධිකරණං අකුසලං? යං ජානතො සඤ්ජානතො වෙච්ච අභිච්ඡාරිඤා විතික්ඛමො, ඉදං වුවච්ඡි ආපත්තාධිකරණං අකුසලං.

එහි අව්‍යාකෘත වූ විවාදිකරණය කවර යැ? මහණෙනි, මෙහි මහණහු අව්‍යාකෘත සිතැත්තාහු, මේ දහමැයි කියා හෝ නොදහමැයි කියා හෝ ... මේ දුඵල් ඇවැතැයි කියා හෝ මේ නොදුඵල් ඇවැතැයි කියා හෝ විවාද කෙරෙත්. එහි යම් ඩබරයෙක්, කලහයෙක් පරුෂ ව්‍යවහාරයෙක්, අරගලයෙක් වේ ද, මෙය අව්‍යාකෘත විවාදිකරණයැයි කියනු ලැබේ.

35. අනුවාදිකරණය කුසල් වේ ද? අකුසල් වේ ද? අව්‍යාකෘත වේ ද? අනුවාදිකරණය ඇතැම් එකෙක් කුසල් වන්නේ ය, ඇතැම් එකෙක් අකුසල් වන්නේ ය, ඇතැම් එකෙක් අව්‍යාකෘත වන්නේ ය.

ඔවුන් අතුරෙන් කුසල් වූ අනුවාදිකරණය කවරේ ද? යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණ කෙනෙක් කුසල් සිතැත්තෝ මහණකුට ශීලවීපතනියෙන් ආචාරවීපතනියෙන් හෝ දෘෂ්ටිවීපතනියෙන් හෝ ආචීවවීපතනියෙන් හෝ චෝදනා කෙරෙත්. එහි යම් චෝදනාවෙක්, දෙස් නැඟීමක්, පුන පුනා දෙස් මතු කොට කීමෙක්, පුන පුනා දෙස් බිණීමක්, පුන පුනා තිදෙරින් නැඟීමක්, වෙසෙසින් උත්සාහ කිරීමෙක්, අනුබල දීමෙක් වේ ද, මේ කුසල් වූ අනුවාදිකරණයැයි කියනු ලැබේ.

එහි අකුසල් වූ අනුවාදිකරණය කවරේ ද යත්: මහණෙනි, මෙහි මහණ කෙනෙක් අකුසල් සිතැත්තෝ මහණකුට ශීලවීපතනියෙන් හෝ ... ආචීවවීපතනියෙන් හෝ චෝදනා කෙරෙත් ද, එහි යම් චෝදනාවෙක් ... උත්සාහ කිරීමක්, අනුබල දීමෙක් වේ ද, මේ අකුසල් වූ අනුවාදිකරණයැයි කියනු ලැබේ.

එහි අව්‍යාකෘත වූ අනුවාදිකරණය කවරේ වේ ද? මහණෙනි, මෙහි මහණ කෙනෙක් අව්‍යාකෘත සිතැත්තෝ මහණකුට ශීලවීපතනියෙන් හෝ ... ආචීවවීපතනියෙන් හෝ චෝදනා කෙරෙත් ද ... එහි යම් චෝදනාවෙක් ... අනුබල දීමෙක් වේ ද, මෙය අව්‍යාකෘත අනුවාදිකරණයැයි කියනු ලැබේ.

36. ආපත්‍යධිකරණය අකුසල් වේ ද? අව්‍යාකෘත වේ ද? කිසි ආපත්‍යධිකරණයෙක් (ඇවැත් පිළිබඳ නඩුවෙක්) අකුසල් වන්නේ ය, කිසි ආපත්‍යධිකරණයෙක් අව්‍යාකෘත වන්නේ ය. කුසල් වූ ආපත්‍යධිකරණයෙක් නැත.

එහි අකුසල් වූ ආපත්‍යධිකරණය කවරේ ද? දන්නේ, හඳුනන්නේ, සිතා, උපක්‍රම විසින් මැඩ යම් සිකපදයක්හු පිළිබඳ ව්‍යතික්‍රමයෙක් වේ ද, මේ අකුසල් වූ ආපත්‍යධිකරණයැයි කියනු ලැබේ.

තඤ්ඤා කතමං ආපක්ඛාදිකරණං අව්‍යාකතං? යං අජානනො ආසංඝානනො අවෙච්ච අනභිච්චරිතො විභික්ඛකමො, ඉදං පුට්ඨති ආපක්ඛාදිකරණං අව්‍යාකතං.

37. කිච්චාධිකරණං කුසලං අකුසලං අව්‍යාකතං? කිච්චාධිකරණං සියා කුසලං, සියා අකුසලං, සියා අව්‍යාකතං.

තඤ්ඤා කතමං කිච්චාධිකරණං කුසලං? යං සංඛ්‍යා කුසලච්චෙත්ථා කමමං කරොති අපලොකනකමමං ඤාතීකමමං ඤාතීද්දුතීයකමමං ඤාතීචතුසුකමමං, ඉදං පුට්ඨති කිච්චාධිකරණං කුසලං.

තඤ්ඤා කතමං කිච්චාධිකරණං අකුසලං? යං සංඛ්‍යා අකුසලච්චෙත්ථා කමමං කරොති අපලොකනකමමං ඤාතීකමමං ඤාතීද්දුතීයකමමං ඤාතීචතුසුකමමං, ඉදං පුට්ඨති කිච්චාධිකරණං අකුසලං.

තඤ්ඤා කතමං කිච්චාධිකරණං අව්‍යාකතං? යං සංඛ්‍යා අව්‍යාකතච්චෙත්ථා කමමං කරොති අපලොකනකමමං ඤාතීකමමං ඤාතීද්දුතීයකමමං ඤාතීචතුසුකමමං, ඉදං පුට්ඨති කිච්චාධිකරණං අව්‍යාකතං.

38. විචාදෙ විචාදධිකරණං, විචාදෙ නො අධිකරණං, අධිකරණං නො විචාදෙ, අධිකරණං ඤාතීච විචාදෙ ච. සියා විචාදෙ විචාදධිකරණං, සියා විචාදෙ නො අධිකරණං, සියා අධිකරණං නො විචාදෙ, සියා අධිකරණං ඤාතීච විචාදෙ ච.

තඤ්ඤා කතමො විචාදෙ විචාදධිකරණං? ඉධ භික්ඛව භික්ඛු විචදන්ති ධම්මොති චා අධම්මොති චා -පෙ- දුච්ඡුච්ඡා ආපක්ඛිති චා අදුච්ඡුච්ඡා ආපක්ඛිති චා. යං තඤ්ඤා භුක්ඛනං කලභො චිත්තො චිචාදෙ නානාචාදෙ අඤ්ඤාචාදිභද්ද විපච්චිකාස චොභාරො මෙධකං අයං විචාදෙ විචාදධිකරණං.

ඵහි අඵඛාකෘත වූ ආපඤ්ඤාධිකරණය කඵඵරේ ද යන්: නොදන්නේ, නොහඳුනන්නේ, නො සිතා, උපක්‍රම නො කොඵ යම සිකපදයක් පිළිබඳ වාඤ්ඤාමයෙක් වේ ද, මේ අඵඛාකෘත වූ ආපඤ්ඤාධිකරණයැ යි කියනු ලැබේ.

37. කෘතඤ්ඤාධිකරණය කුසල් ද අකුසල් ද අඵඛාකෘත ද යන්: ඇතැමි කෘතඤ්ඤාධිකරණයෙක් කුසල් වන්නේ ය, ඇතැමි ඵකෙක් අකුසල් වන්නේ ය, ඇතැමි ඵකෙක් අඵඛාකෘත වන්නේ ය.

ඵහි කුසල් වූ කෘතඤ්ඤාධිකරණය කඵඵරේ ද සඵස තෙමේ කුසල් සිතැන්නේ අපලෝකනකර්ම, ඇඵඵකර්ම, ඇඵඵඵඵඵකර්ම, ඇඵඵඵඵඵඵකර්ම වනුඵකර්ම යන යම කර්මයක් කරන්නේ ද, මේ කුසල් වූ කෘතඤ්ඤාධිකරණයැ යි කියනු ලැබේ.

ඵහි අකුසල් වූ කෘතඤ්ඤාධිකරණය කඵඵරේ ද? සඵස තෙමේ අකුසල් සිතැන්නේ අපලෝකනකර්ම, ඇඵඵකර්ම, ඇඵඵඵඵඵකර්ම, ඇඵඵඵඵඵඵකර්ම වනුඵකර්ම යන යම කර්මයක් කරන්නේ ද, මේ අකුසල් වූ කෘතඤ්ඤාධිකරණයැ යි කියනු ලැබේ.

ඵහි අඵඛාකෘත වූ කෘතඤ්ඤාධිකරණය කඵඵරේ ද? සඵස තෙමේ අඵඛාකෘත සිතැන්නේ ආලෝකනකර්ම, ඇඵඵකර්ම, ඇඵඵඵඵඵකර්ම, ඇඵඵඵඵඵඵකර්ම වනුඵකර්ම යන යම කර්මයක් කරන්නේ ද, මෙය අඵඛාකෘත වූ කෘතඤ්ඤාධිකරණයැ යි කියනු ලැබේ.

38. විඵාදයෙක් වූ විඵාදධිකරණයෙකි, විඵාදයෙක් වූ අධිකරණ නො වූවෙකි, අධිකරණයෙක් වූ විඵාද නො වූයෙකි, අධිකරණ ද විඵාද ද වූවෙකි. ඇතැමි විඵාදයෙක් විඵාදධිකරණ වන්නේ ය, ඇතැමි විඵාදයෙක් අධිකරණ නො වන්නේ ය, ඇතැමි අධිකරණයෙක් විඵාද නො වන්නේ ය, ඇතැමි ඵකෙක් අධිකරණ ද විඵාද ද වන්නේ ය.

ඵහි කඵඵර විඵාදයෙක් විඵාදධිකරණ වේ ද යන්: මහණෙනි, මෙහි මහණහු ධර්ම යැ යි කියා හෝ අධර්ම යැ යි කියා හෝ ... දුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ නොදුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ විඵාද කෙරෙත්. ඵහි යම අරලෙයෙක්, කලහයෙක්, උක්‍රනඵ විරුද්ධ භැන්නමක්, විරුද්ධ ඵාදයෙක්, නානාඵාදයෙක්, අන් ඵරිද්දෙකින් වූ ඵාදයෙක්, සිතැ දුක් පහළ කරනු පිණිස වූ ඵඵනායෙක්, රඵ බස් දෙවූමෙක් වේ ද, මේ විඵාදය විඵාදධිකරණ වෙයි.

තඬ කතමා විවාදය නො අධිකරණ? මාතා පි පුතෙකු විවදනී, පුතෙකා පි මාතරා විවදනී, පිතා පි පුතෙකු විවදනී, පුතෙකා පි පිතරා විවදනී, භාතා පි භාතරා විවදනී, භාතා පි භගිනියා විවදනී, භගිනි පි භාතරා විවදනී, සහායයා පි සහායයන විවදනී. අයං විවාදය නො අධිකරණ.

තඬ කතමං අධිකරණං නො විවාදය? අනුචාදයිකරණං ආපහ්නාධිකරණං කිවචාධිකරණං, ඉදං අධිකරණං නො විවාදය.

තඬ කතමං අධිකරණං කෙච්ච විවාදය ව? විචාදයිකරණං අධිකරණං කෙච්ච විවාදය ව.

39. අනුචාදය අනුචාදයිකරණං, අනුචාදය නො අධිකරණං, අධිකරණං නො අනුචාදය, අධිකරණං කෙච්ච අනුචාදය ව, සියා අනුචාදය අනුචාදයිකරණං, සියා අනුචාදය නො අධිකරණං, සියා අධිකරණං නො අනුචාදය, සියා අධිකරණං කෙච්ච අනුචාදය ව.

තඬ කතමා අනුචාදය අනුචාදයිකරණං? ඉධ භික්ඛව භික්ඛු භික්ඛුං අනුචදනනී සිලවිපකතියා වා ආචාරවිපකතියා වා දිවසීවිපකතියා වා ආජීවිපකතියා වා. යො තඬ අනුචාදය අනුචදනා අනුචදනා අනුචදනා අනුචදනා අනුචදනා අධිකරණං නො අනුචදනං, අයං අනුචාදය අනුචාදයිකරණං.

තඬ කතමා අනුචාදය නො අධිකරණං? මාතා පි පුතං අනුචදනී, පුතෙකා පි මාතරං අනුචදනී, පිතා පි පුතං අනුචදනී, පුතෙකා පි පිතරං අනුචදනී, භාතා පි භාතරං අනුචදනී, භාතා පි භගිනිං අනුචදනී, භගිනි පි භාතරං අනුචදනී, සහායයා පි සහායං අනුචදනී, අයං අනුචාදය නො අධිකරණං.

තඬ කතමං අධිකරණං නො අනුචාදය? ආපහ්නාධිකරණං කිවචාධිකරණං විචාදයිකරණං, ඉදං අධිකරණං නො අනුචාදය.

තඬ කතමා අධිකරණං කෙච්ච අනුචාදය ව? අනුචාදයිකරණං අධිකරණං කෙච්ච අනුචාදය ව.

එහි කවර විවාදයෙක් අධිකරණ නො වේ ද යත්: මව ද පුතු හා විවාද කෙරෙයි, පුතා ද මව හා විවාද කෙරෙයි, පියා ද පුතු හා විවාද කෙරෙයි, පුතා ද පියා හා විවාද කෙරෙයි, බෑයා ද බිහිනිය හා විවාද කෙරෙයි, බිහිනි ද බෑයා හා විවාද කෙරෙයි, යහළුවා ද යහළුවා හා විවාද කෙරෙයි. මේ විවාදය යි, අධිකරණයෙක් නො වේ.

එහි කවර දූයෙක් අධිකරණ වේ ද? විවාදයෙක් නො වේ ද? යත්: අනුවාදයිකරණය ද ආපත්තාධිකරණය ද යන කෘත්‍යාධිකරණය ද යන මෙය අධිකරණ වෙයි, විවාදයෙක් නො වෙයි.

එහි කවරෙක් අධිකරණයන් විවාදයන් වේ ද යත්: විවාදයිකරණය අධිකරණයන් විවාදයන් වේ.

39. අනුවාද වූ අනුවාදයිකරණයෙකි, අනුවාද වූ අධිකරණ නො වූයෙකි, අධිකරණ වූ අනුවාද නොවූයෙකි, අධිකරණ ද අනුවාද වූයෙකි, ඇතැම් අනුවාදයෙක් අනුවාදයිකරණ වන්නේ ය, ඇතැම් අනුවාදයෙක් අධිකරණ නො වන්නේ ය, ඇතැම් අධිකරණයෙක් අනුවාද නො වන්නේ ය, ඇතැම් එකෙක් අධිකරණ ද අනුවාද ද වන්නේ ය.

එහි කවර අනුවාදයෙක් අනුවාදයිකරණ වේ ද යත්: මහණෙහි, මෙහි මහණහු මහණකුට ශීලවිපත්තියෙන් හෝ ආචාරවිපත්තියෙන් හෝ දෘෂ්ටිවිපත්තියෙන් හෝ ආර්ථවිපත්තියෙන් හෝ චෝදනා කෙරෙත්. එහි යම් අනුවාදයෙක් (චෝදනාවෙක්) දෙප් නැඟිටෙක්, පුත පුතා දෙප් මතු කොට කීමෙක්, පුත පුතා දෙප් ඩිණිලෙක්, පුත පුතා කිදෙරින් නැඟීමෙක්, වෙසෙසින් උත්සාහ කිරීමෙක්, අනුබල දීමෙක් වෙයි ද, මේ අනුවාදය අනුවාදයිකරණ වේ.

එහි කවර අනුවාදයෙක් අධිකරණ නො වේ ද යත්: මව ද පුතුට චෝදනා කෙරෙයි, පුතා ද මවට චෝදනා කෙරෙයි, පියා ද පුතාට චෝදනා කෙරෙයි, පුතා ද පියාට චෝදනා කෙරෙයි, බෑයා ද බෑයාට චෝදනා කෙරෙයි, බෑයා ද බිහිනියට චෝදනා කෙරෙයි, බිහිනි ද බෑයාට චෝදනා කෙරෙයි, යහළුවා ද යහළුවාට චෝදනා කෙරෙයි. මේ අනුවාදය යි (චෝදනාව යි), අධිකරණයෙක් නො වෙයි.

එහි කීමෙක් අධිකරණ වේ ද? අනුවාද නො වේ ද යත්: ආපත්තාධිකරණය, කෘත්‍යාධිකරණය, විවාදයිකරණය යන මේ අධිකරණ වෙයි, අනුවාද නො වෙයි.

එහි කවරෙක් අධිකරණයන් අනුවාදයන් වේ ද යත්: අනුවාදයිකරණය අධිකරණ ද වේ අනුවාද ද වේ.

40. ආපත්ති ආපහ්‍යාධිකරණං, ආපත්ති නො අධිකරණං, අධිකරණං නො ආපත්ති, අධිකරණං ආපත්ති ච, සියා ආපත්ති ආපහ්‍යාධිකරණං, සියා ආපත්ති නො අධිකරණං, සියා අධිකරණං නො ආපත්ති, සියා අධිකරණං ආපත්ති ච.

තස්ස කතමං ආපත්ති ආපහ්‍යාධිකරණං? උඤ්ච පි ආපත්තිකඛන්ධා ආපහ්‍යාධිකරණං, සත්ථ පි ආපත්තිකඛන්ධා ආපහ්‍යාධිකරණං, අයං ආපත්ති ආපහ්‍යාධිකරණං.

තස්ස කතමං ආපත්ති නො අධිකරණං? සොතාපත්ති සමාපත්ති, අයං ආපත්ති නො අධිකරණං.

තස්ස කතමං අධිකරණං නො ආපත්ති? කිව්වාධිකරණං චිවාදධිකරණං අනුච්චාදධිකරණං ඉදං අධිකරණං නො ආපත්ති.

තස්ස කතමං අධිකරණං ආපත්ති ච? ආපහ්‍යාධිකරණං අධිකරණං ආපත්ති ච.

41. කිව්වං කිව්වාධිකරණං, කිව්වං නො අධිකරණං, අධිකරණං නො කිව්වං, අධිකරණං ආපත්ති කිව්වං සියා කිව්වං කිව්වාධිකරණං, සියා කිව්වං නො අධිකරණං, සියා අධිකරණං නො කිව්වං, සියා අධිකරණං ආපත්ති කිව්වං.

තස්ස කතමං කිව්වං කිව්වාධිකරණං? යා සඛ්ඛසා කිව්වයතා කරණියතා අපලොකනකමමං ඤාතිකමමං ඤාතිදුකියකමමං ඤාතිචතුස්සකමමං, ඉදං කිව්වං කිව්වාධිකරණං.

තස්ස කතමං කිව්වං නො අධිකරණං? ආචරියකිව්වං උපජ්ඣායකිව්වං සමානුපජ්ඣායකිව්වං සමානාචරියකිව්වං ඉදං කිව්වං නො අධිකරණං.

තස්ස කතමං අධිකරණං නො කිව්වං? චිවාදධිකරණං අනුච්චාදධිකරණං ආපහ්‍යාධිකරණං, ඉදං අධිකරණං නො කිව්වං.

තස්ස කතමං අධිකරණං ආපත්ති කිව්වං ආපත්ති? කිව්වාධිකරණං අධිකරණං ආපත්ති කිව්වං.

40. ආපත්ති වූ ආපඤ්ඤාධිකරණයෙකි, ආපත්ති වූ අධිකරණ නො වූ ඵකක, අධිකරණ වූ ආපත්ති නොවූ ඵකක, අධිකරණ ද ආපත්ති ද වූ ඵකක, ඇතැම් ආපත්තියෙන් ආපඤ්ඤාධිකරණ වන්නේ ය, ඇතැම් ආපත්තියෙන් අධිකරණ නො වන්නේ ය, ඇතැම් අධිකරණයක් ආපත්ති නො වන්නේ ය, ඇතැම් ඵකක අධිකරණත් ආපත්තිත් වන්නේ ය.

ඵහි ආපත්ති වූ ආපඤ්ඤාධිකරණය කඵඵෙඵ ද ආපත්තිස්කඪ පස ම ආපඤ්ඤාධිකරණ යි, ආපත්තිස්කඪ සන ම ආපඤ්ඤාධිකරණ යි. මේ ආපත්ති ද ආපඤ්ඤාධිකරණ ද වූ ද ය යි.

ඵහි කඵර දයෙක් ආපත්ති වේ ද? අධිකරණ නොවේ ද යත්: කෘත්‍යාධිකරණය විඵාද්ධිකරණය අනුඵාද්ධිකරණය යන මේ අධිකරණ වේයි, ආපත්ති නො වේයි.

ඵහි කඵර ඵකක ආපත්ති වේ ද, අධිකරණ නොවේ ද යත්: ශ්‍රේෂ්ඨ ආපත්තිය ද සමාපත්තිය ද යන මේ ආපත්ති යි, අධිකරණ නො වේයි.

ඵහි කඵර ඵකක අධිකරණ වේ ද, ආපත්ති නො වේ ද? යත්: කෘත්‍යාධිකරණය විඵාද්ධිකරණය අනුඵාද්ධිකරණය යන මෙය අධිකරණ යි, ආපත්ති නො වේ.

ඵහි කඵරෙක් අධිකරණත් ආපත්තිත් වේ ද යත්: ආපඤ්ඤාධිකරණය අධිකරණ ද ආපත්ති ද වේ.

41. කෘත්‍යය වූ කෘත්‍යාධිකරණයෙකි, කෘත්‍යය වූ අධිකරණ නො වූ යෙකි, අධිකරණ වූ කෘත්‍යය නොවූයෙකි, අධිකරණ ද කෘත්‍ය ද වූයෙකි. ඇතැම් කෘත්‍යයෙන් කෘත්‍යාධිකරණ වන්නේ ය, ඇතැම් කෘත්‍යයෙන් අධිකරණ නො වන්නේ ය, ඇතැම් අධිකරණයෙන් කෘත්‍ය නො වන්නේ ය, ඇතැම් ඵකක අධිකරණ ද කෘත්‍ය ද වන්නේ ය.

ඵහි කඵර කෘත්‍යයෙන් කෘත්‍යාධිකරණ වේ ද යත්: අපලෝකන කර්ම, ඥප්ති කර්ම, ඥප්තිඵතීයකර්ම, ඥප්තිඵතූඵකර්ම යන සංඝයා ශේ යම් කෘත්‍ය කරන බවෙක් කඵයුතු කරන බවෙක් වේ ද, මේ කෘත්‍ය ද කෘත්‍යාධිකරණ ද වේ.

ඵහි කඵර කෘත්‍යයෙන් අධිකරණ නො වේ ද යත්: ඇදුරන් පිළිබඳ කීස, උපාධ්‍යායයා පිළිබඳ කීස, සමාන උපාධ්‍යායයා පිළිබඳ කීස, සමානාඵාර්යා පිළිබඳ කීස යන මේ අධිකරණ නොවූ කෘත්‍යය ය.

ඵහි කඵරෙක් කෘත්‍ය නොවූ අධිකරණයෙන් වේ ද යත්: විඵාද්ධිකරණ අනුඵාද්ධිකරණ ආපඤ්ඤාධිකරණ යන මෙය අධිකරණ ය, කෘත්‍ය නො වේ.

ඵහි කඵර ඵකක අධිකරණයත් කෘත්‍යයත් වේ ද යත්: කෘත්‍යාධිකරණය අධිකරණය ද වේ, කෘත්‍යය ද වේ.

දධිකරණ චූපසමනං

42. විවාදධිකරණං කතීති සමථෙහි සලලෙති? විවාදධිකරණං දච්ඡි සමථෙහි සලලෙති සමමුඛා විනයයෙන ව යෙභුග්ගසිකාය ව.

සියා විවාදධිකරණං එකං සමථං අනාගතච්ඡෙ යෙභුග්ගසිකං එකෙන සමථෙත සලලෙග්ග සමමුඛා විනයයෙනා? ති. සියාති' සභ වචනීයං. යථා කථං වීය? ඉධ භික්ඛු විවදන්තී ධමමොති වා අධමමොති වා. විනයොති වා අචිනයොති වා, භාසිතං ලජ්ඣං තථාගතෙනනාති වා, අභාසිතං අලලජ්ඣං තථාගතෙනනාති වා, ආචි ඡුඡුං තථාගතෙනනාති වා, අනාචිඡුඡුං තථාගතෙනනාති වා, පඤ්ඤාභං තථාගතෙනනාති වා, අපඤ්ඤාභං තථාගතෙනනාති වා, ආපඤ්ඤාති වා, අනාපඤ්ඤාති වා, ලභ්භාපඤ්ඤාති වා, ගරුකාපඤ්ඤාති වා, සාවචසෙසාපඤ්ඤාති වා, අනවචසෙසාපඤ්ඤාති වා, දුමමුච්ඡාපඤ්ඤාති වා, අදුමමුච්ඡාපඤ්ඤාති වා, තෙ වෙ භික්ඛව භික්ඛු සකෙකානතී තං අධිකරණං චූපසමෙතං, ඉදං චූචචති භික්ඛවෙ අධිකරණං චූපසමනං. කෙන චූපසමනං? සමමුඛා විනයයෙන.

43. කිංඤ්ච තත්ථ සමමුඛා විනයසමමුඛං? සඛ්ඤසමමුඛතා ධම්මසලමුඛතා විනයසමමුඛතා පුග්ගලසමමුඛතා.

කා ව තත්ථ සඛ්ඤසමමුඛතා? යාදතිකා භික්ඛු කම්මෙඤ්ඤා භෙ ආගතා භොතතී ජන්දරහානං ජන්ද ආහරො භොති, සලමුඛිභුතා න පටිකෙකාසනතී, අයං තත්ථ සඛ්ඤසමමුඛතා.

කා ව තත්ථ ධම්මසලමුඛතා විනයසමමුඛතා? යෙන ධම්මෙන යෙන විනයයෙන යෙන සන්ද්ඤාසායනෙන තං අධිකරණං චූපසමමුඛති අයං තත්ථ ධම්මසලමුඛතා විනයසමමුඛතා.

කා ව තත්ථ පුග්ගලසමමුඛතා? යො ව විවදති, යෙන ව විවදති, උභො අක්භපච්චිත්තිකා සලමුඛිභුතා භොතතී, අයං තත්ථ පුග්ගලසමමුඛතා.

අධිකරණ සන්හිඳුවීම

42. විවාදාධිකරණය ගමඵ කියෙකින් සන්හිඳේද? සමමුඛාවිනයෙන් ද යෙභුයාසිකායෙන් ද යන ගමඵ දෙකින් සන්හිඳේ.

විවාදාධිකරණය යෙභුයාසිකා නම් එක් ගමඵයට නො පැමිණ සමමුඛාවිනය නම් වූ එක් ගමඵයෙන් සන්හිඳෙන්නේ ය යන්න විස හැකි ද? විස හැක්කැ යි ඔහුට කිය යුතු. ඒ කෙසේ ද යත්: මෙහි මහණහු ධර්මයැ යි හෝ අධර්මයැ යි හෝ විනයයැ යි හෝ අවිනය යැ යි හෝ තඵගතයන් වහන්සේ විසින් වදරන ලද යි දෙසන ලද යි කියා හෝ තඵගතයන් වහන්සේ විසින් නො වදරන ලද යි නො දෙසන ලද යි කියා හෝ තඵගතයන් වහන්සේ විසින් පුරුදු කරන ලද යි කියා හෝ තඵගතයන් වහන්සේ විසින් පුරුදු නො කරන ලද යි කියා හෝ තඵගතයන් වහන්සේ විසින් පනවන ලද යි කියා හෝ තඵගතයන් වහන්සේ විසින් නො පනවන ලද යි කියා හෝ ඇවැතැ යි කියා හෝ නොඇවැතැ යි කියා හෝ ලුහු ඇවැතැ යි කියා හෝ ගුරු ඇවැතැ යි කියා හෝ සාවගෙෂ ඇවැතැ යි කියා හෝ දනවගෙෂ ඇවැතැ යි කියා හෝ දුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ නොදුඵල් ඇවැතැ යි කියා හෝ විවාද කෙරෙත් ද, මහණෙනි, ඉදින් එ මහණහු මේ අධිකරණය සන්හිඳුවන්නට හැකි වෙත් ද, මහණෙනි, එසේ කලා මේ අධිකරණය සන්හිඳුවන ලද යි කියනු ලැබේ. කිමෙකින් සන්හිඳුවන ලද්දේ ද යත්: සමමුඛවිනයයෙන් සංසිඳුවන ලද්දේ ය.

43. එහි සමමුඛාවිනය යනු කිමෙක් ද? සංස සමමුඛතාව, ධර්ම-සමමුඛතාව විනයසමමුඛතාව, පුද්ගලසමමුඛතාව යන මොහු ය.

එහි සංසසමමුඛතාව කවර යැ? යම් පමණ භික්ෂු කෙනෙක් විනය කම්යට සුදුසු වෙත් ද, ඔහු ආවාහු වෙත් ද, ජන්දය දීමට සුදුසු මහණන් ගේ ජන්දය ගෙනෙන ලද්දේ වේ ද, හමු වූ මහණහු ප්‍රතික්‍රෝශ හො කෙරෙත් ද මෙය එහි සභිස සමමුඛතාව වේ. එහි ධර්මසමමුඛතාව විනය සමමුඛතාව කවුරු යැ? යම් විනයයෙකින්, යම් ශාස්තෘශාසනයෙකින් ඒ අධිකරණය සංසිඳේ ද, මේ ධර්ම විනය දෙක එහි ධර්මසමමුඛතාව විනයසමමුඛතාව නම් වේ.

එහි පුද්ගල සමමුඛතාව නම් කවර යැ? යමෙකුත් විවාද කෙරේ ද, යමකු හාත් විවාද කෙරේ ද,

ඒ දෙ පසෙහි වූවෝ හමු වූවාහු වෙත් ද, මේ එහි පුද්ගල සමමුඛතාව යි.

එවං වූපසන්නාසෙඛි භික්ඛවෙ අධිකරණං කාරකො උකෙකාටෙති උකෙකාටනකං පාවිතියං. ඡන්දයකො වියති වියනකං පාවිතියං.

තෙ වෙ භික්ඛවෙ භික්ඛු න සකෙකානති නං අධිකරණං තස්මිං ආවාසෙ වූපසමෙතුං, තෙහි භික්ඛවෙ භික්ඛුහි යස්මිං ආවාසෙ බහුතරා¹ භික්ඛු සො ආවාසො ගණනෙඛො. තෙ වෙ භික්ඛවෙ භික්ඛු නං ආවාසං ගව්ඡනනා අනතරාමග්ගෙ සකෙකානති නං අධිකරණං වූපසමෙතුං ඉදං වූවුති භික්ඛවෙ අධිකරණං වූපසන්නං. කෙන වූපසන්නං? සමමුඛාවිනයෙන. කිංඤ්ච තත් සමමුඛාවිනයස්මිං? සඛ්ඛසමමුඛතා ධමමසමමුඛතා විනයසමමුඛතා සුඤ්ඤසමමුඛතා.

44. කා ච තත් සඛ්ඛසමමුඛතා? යාචතීකා භික්ඛු කම්මපපන්නා තෙ ආගතා භොගතී, ඡන්දරහානා ඡන්දෙ ආහටො භොගතී, සමමුඛිභුතා න ඡටිකෙකාසනතී, අයං තත් සඛ්ඛසමමුඛතා.

කා ච තත් ධමමසමමුඛතා විනයසමමුඛතා? යෙන ධමමන යෙන විනයෙන යෙන සන්ත්ථසාසනෙන නං අධිකරණං වූපසමෙති, අයං තත් ධමමසමමුඛතා විනයසමමුඛතා.

කා ච තත් සුඤ්ඤසමමුඛතා? යො ච විවදතී, යෙන ච විවදතී, උභො අත්තපච්චජීකා සමමුඛිභුතා භොගතී, අයං තත් සුඤ්ඤසමමුඛතා. එවං වූපසන්නං වෙ භික්ඛවෙ අධිකරණං කාරකො උකෙකාටෙති, උකෙකාටනකං පාවිතියං, ඡන්දයකො වියති, වියනකං පාවිතියං.

තෙ වෙ භික්ඛවෙ භික්ඛු නං ආවාසං ගව්ඡනනා² අනතරාමග්ගෙ න සකෙකානති නං අධිකරණං වූපසමෙතුං, තෙහි භික්ඛවෙ භික්ඛුහි නං ආවාසං ගණනා ආධාසිකා භික්ඛු එවමඤ්ඤ චචතීයා: ඉදං ඛො ආවුපසා අධිකරණං එවං ජාතං එවං සමුපපන්නා, සාධාසමනෙතා ඉදං³ අධිකරණං වූපසමෙතඤ්ඤ ධමමන විනයෙන සන්ත්ථසාසනෙන, යථධීදං අධිකරණං සුචුපසන්නං අසසාතී.

1. සමමුඛලා - මජ්ඣ.
2. ආගව්ඡනනා - මජ්ඣ.
3. ඉමං - මජ්ඣ.

මහණෙනි, මෙසේ සංසිදුවන ලද අධකරණය ඉදින් කාරක මහණෙක් (ඵයට සමබන්ධ වූ මහණෙක්) උත්කෝටනය කරන්නේද, (යලින් විසදනු පිණිස මතු කරන්නේ ද), ඔහුට උත්කෝටනය පාවිත්තිය ඇවැත වේ. ඡන්දය දුන් මහණෙක් විනිශ්ඵයට දෙස් නහයි ද, ඔහුට ඛීයනය පාවිත්තිය ඇවැත වේ.

මහණෙනි, ඉදින් ඵ මහණහු ඵ ආවාසයෙහි දී ඵ අධකරණය සන්තිදුඵවන්නට නොහැකි වන්නාහු නම්, යම් ආවාසයෙක ගණනින් වැඩිකරම් මහණ කෙනෙක් වෙත් නම්, ඵ මහණුන් විසින් ඵකී ආවාසය කරා යෑ යුතු වෙයි. මහණෙනි, ඉදින් ඵ මහණහු අතරමඟදී ඵ අධකරණය සන්තිදුඵවන්නට හැකි වන්නාහු නම්, මහණෙනි, මේ අධකරණය සන්තිදුඵවන ලද්දී කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්තිදුඵවන ලද ද යත්: සම්මුඛාවිනයයෙනි.

ඵහි සම්මුඛාවිනයය කීමෙක් ද? සංසම්මුඛතා ධර්මසම්මුඛතාවිනය-සම්මුඛතා සුද්ගලසම්මුඛතා යන සතර ය.

44. ඵහි සධසම්මුඛතා නම් කවර යැ? යම් පමණ මහණ කෙනෙක් ඵ විනයකර්මයට සුදුසු නම් ඔහු ආවාහු වෙත් ද, ඡන්දය දීමට සුදුසු මහණුන්ගේ ඡන්දය ගෙනෙන ලද්දේ වේ ද, හවු වූ මහණහු ප්‍රතික්‍රෝශ නො කෙරෙද්ද. (නො විළකාලත් ද) මේ ඵහි සධස සම්මුඛතා යි.

ඵහි ධර්මසම්මුඛතා විනයසම්මුඛතා නම් කවුරු යැ? යම් ධර්මයෙකින් යම් විනයයෙකින් යම් ශාස්තෘශාසනයෙකින් ඵ අධකරණය සංසිදෙන්නේ ද, මේ ඵහි ධර්මසම්මුඛතා විනයසම්මුඛතා යි.

ඵහි සුද්ගලසම්මුඛතා නම් කවර යැ? යමෙකුත් විවාද කෙරෙයි ද, යමක්හු හාත් විවාද කෙරෙයි ද, දෙපසැ වූවේත් හවු වූවාහු වෙත් ද, මේ ඵහි සුද්ගලසම්මුඛතා යි. මහණෙනි මෙසේ සංසිදුවන ලද අධකරණය කාරක මහණෙක් උත්කෝටනය කරන්නේ ද (යලි මතු කරන්නේ ද) ඔහුට උත්කෝටනය පාවිත්තිය ඇවැත වෙයි, ඡන්දය දුන් මහණ කෙම දෙස් නහන්නේ නම් ඔහුට ඛීයනය පාවිත්තිය ඇවැත වේ.

මහණෙනි, ඉදින් ඵ මහණහු ඵ ආවාසයට යන්නාහු, අතරමඟදී ඵ අධකරණය සන්තිදුඵවන්නට නො හැකිවන්නාහු නම්, මහණෙනි, ඵ මහණුන් විසින් ඵ ආවාසයට ගොස්, "ඇවැත්නි, මේ අධකරණය වූකලී මෙසේ උපන, මෙසේ පහළ විය. ඇවැත්නි, යාවිඤා කරම්හ, යම්සේ මේ අධකරණය මොනොවට සන්තිදුඵණේ වන්නේ ද, ඵසේ ධර්මයෙන් විනයයෙන් ශාස්තෘශාසනයෙන් මේ අධකරණය සන්තිදුඵවත් වා"යි ඵ මහණහු කියයුතු වන්නාහ (ඵ මහණුනට කිය යුතු වන්නේය).

සචෙ භික්ඛවෙ ආවාසිකා භික්ඛු වුඩ්ඪතරා භොනති, ආගනතුකා භික්ඛු නවකතරා, තෙහි භික්ඛවෙ ආවාසිකෙහි භික්ඛුහි ආගනතුකා භික්ඛු ඵවමසසු වචනීයා: ඉඛික තුමෙහ ආයඤ්ඤානො මුහුත්තං ඵකමන්තං හොථ යාව මයං මනෙතමාති. සචෙ පන භික්ඛවෙ ආවාසිකා භික්ඛු නවකතරා භොනති ආගනතුකා භික්ඛු වුඩ්ඪතරා තෙහි භික්ඛවෙ ආවාසිකෙහි භික්ඛුහි ආගනතුකා භික්ඛු ඵවමසසු වචනීයා: තෙන හි තුමෙහ ආයඤ්ඤානො මුහුත්තං ඉදෙවි තාව හොථ යාව මයං මනෙතමාති.

45. සචෙ පන භික්ඛවෙ ආවාසිකානං භික්ඛුනං මන්තයමානානං ඵවං භොති: න මයං සකෙකාම ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං ධම්මෙන චිනයෙන සත්ථුසාසනෙනාති, න තං අධිකරණං ආවාසිකෙහි භික්ඛුහි සමප්පිච්ඡිතඛං.

සචෙ පන භික්ඛවෙ ආවාසිකානං භික්ඛුනං මන්තයමානානං ඵවං භොති: සකෙකාම මයං ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං ධම්මෙන චිනයෙන සත්ථුසාසනෙනාති, තෙහි භික්ඛවෙ ආවාසිකෙහි භික්ඛුහි ආගනතුකා භික්ඛු ඵවමසසු වචනීයා “සචෙ තුමෙහ ආයඤ්ඤානො අමහාකං ඉදං අධිකරණං යථාජාතං යථාසමුප්පන්නං ආරොචෙසසථ, යථා ව මයං ඉමං අධිකරණං වූපසමෙසාම ධම්මෙන චිනයෙන සත්ථුසාසනෙන තථා සුචුපසන්නං භවීසසති, ඵවං මයං ඉමං අධිකරණං සමප්පිච්ඡිසාම. නො චෙ තුමෙහ ආයඤ්ඤානො අමහාකං ඉමං අධිකරණං යථාජාතං යථාසමුප්පන්නං ආරොචෙසසථ, යථා ව මයං ඉමං අධිකරණං වූපසමෙසාම ධම්මෙන චිනයෙන සත්ථුසාසනෙන- තථා න සුචුපසන්නං භවීසසති, න මයං ඉමං අධිකරණං සමප්පිච්ඡිසාමාති. ඵවං සුපරිග්ගහිතං ඛො භික්ඛවෙ කඤ්ඤා ආවාසිකෙහි භික්ඛුහි තං අධිකරණං සමප්පිච්ඡිතඛං.

46. තෙහි භික්ඛවෙ ආගනතුකෙහි භික්ඛුහි ආවාසිකා භික්ඛු ඵවමසසු වචනීයා: “යථාජාතං යථා සමුප්පන්නාඤ්ඤා මයං ඉමං අධිකරණං ආයඤ්ඤානා ආරොචෙසසාම. සචෙ ආයඤ්ඤානො සකෙකානති ඵකකෙන වා ඵකකෙන වා අන්තරෙන ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං ධම්මෙන චිනයෙන සත්ථුසාසනෙන තථා සුචුපසන්නං භවීසසති. ඵවං මයං ඉමං අධිකරණං ආයඤ්ඤානානං නියායාදෙසාම. නො චෙ ආයඤ්ඤානො සකෙකානති ඵකකෙන වා ඵකකෙනවා අන්තරෙන ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං ධම්මෙන චිනයෙන සත්ථුසාසනෙන. තථා න සුචුපසන්නං භවීසසති, න මයං ඉමං අධිකරණං ආයඤ්ඤානානං නියායාදෙසාම. මයමෙව ඉමස අධිකරණසස සාමීතො භවීසසාමාති.

මහණෙනි, ඉදින් ආවාසයෙහි වැසි මහණහු වඩා මහලුත් ආගන්තුක මහණහු වඩා නවකත් වෙත් ද, මහණෙනි, ඒ ආවාසවාසි මහණුන් වීසින් “ආයුෂ්මත්ති, එසේ නම් අපි යමතක් මන්ත්‍රණය කරනනමු ද ඒ කාක් තෙපි මොහොතක් එක් පසෙක හිදිවු” යැ යි මෙසේ ආගන්තුක මහණුන්ට කිය යුතු වන්නේ ය.

45. මහණෙනි, ඉදින් මන්ත්‍රණ කරන්නාවූ ආවාසික මහණුන්ට “අපි මේ අධිකරණය ධර්මයෙන් විනයයෙන් ශාස්තෘශාසනයෙන් සන්තිද්‍රවන්තට නො හැකි වන්නමෝ” යි මෙසේ දිනෙක් වන්නේ නම්, ආවාසවාසි මහණුන් වීසින් ඒ අධිකරණය (සන්තිද්‍රව්මට) නො පිළිගත යුතු.

මහණෙනි, ඉදින් මන්ත්‍රණය කරන ආවාසික මහණුන්ට “අපි මේ අධිකරණය ධර්මයෙන් විනයයෙන් ශාස්තෘශාසනයෙන් සන්තිද්‍රවන්තට හැකි වන්නමෝ” යි මෙසේ සිතෙක් වන්නේ නම්, “ආයුෂ්මත්ති ඉදින් තෙපි අපූර්ණ මේ අධිකරණය උපන් පරිදි පහළ වූ පරිදි දන්වන්නහු නම්, යමසේ අපි මේ අධිකරණය ධර්මය වූ පරිදි විනය වූ පරිදි, ශාස්තෘශාසනය වූ පරිදි සන්තිද්‍රවන්තමෝ නම්, එසේ මොනොවට සන්තිද්‍රවන ලද්දේ වන්නේ නම්, මෙසේ ඇති කල්හි අපි මේ අධිකරණය පිළිගන්නමු ආයුෂ්මතුති, ඉදින් තෙපි මේ අධිකරණය උපන් පරිදි පහළ වූ පරිදි අපට නො දන්වන්නහු නම්, යමසේත් අපි ධර්මයෙන් විනයයෙන් ශාස්තෘශාසනයෙන් මේ අධිකරණය සන්තිද්‍රවන්තමෝ නම්, එය එසේ මොනොවට සන්තිද්‍රවන ලද්දෙක් නො වන්නේ නම් එසේ කලා අපි මේ අධිකරණය නො පිළිගන්නමු” යි ඒ ආගන්තුක මහණුන්ට කිය යුතු වන්නේ ය. මහණෙනි, මෙසේ ආවාසික මහණුන් වීසින් මනාව පිරිසිදු ගන්නා ලද්දක් කොට, ඒ අධිකරණය පිළිගත යුතු.

46. මහණෙනි, ඒ ආගන්තුක මහණුන් වීසින් ආවාසික මහණහු මෙසේ කිය යුතු වන්නාහ (ආවාසික මහණුන්ට මෙසේ කිය යුතු වන්නේ ය): “උපන් පරිදි හටගත් පරිදි අපි මේ අධිකරණය ආයුෂ්මතූන්ට දන්වන්නමු. ඉදින් ආයුෂ්මත්තු මෙතෙක් හෝ කෙතෙක් හෝ අපරෙකින් (කලෙකින්) ධර්මයෙන් විනයයෙන් ශාස්තෘශාසනයෙන් මේ අධිකරණය සංසිද්‍රවන්තට හැකි වන්නහු නම්, එසේ මොනොවට සන්තිද්‍රවන ලද්දේ වන්නේ ය. මෙසේ අපි ආයුෂ්මතූන්ට මේ අධිකරණය පවරන්නමු. ඉදින් ආයුෂ්මත්තු මෙතෙක් හෝ මෙතෙක් හෝ කලෙකින් ධර්මයෙන් විනයයෙන් ශාස්තෘශාසනයෙන් මේ අධිකරණය සන්තිද්‍රවන්තට නො හැකි වන්නහු නම්, එසේ මොනොවට සන්තිද්‍රවන ලද්දෙක් නො වන්නේ නම්, අපි මේ අධිකරණය ආයුෂ්මත්තට නො ම පවරන්නමු. අපි ම මේ අධිකරණයේ ස්වාමීහු වන්නමු” යනු යි.

එවි. සුපරිඤ්චනං. ඔවා හික්ඛවෙ කඤ්ඤා ආගන්තුකෙහි හික්ඛති තං. අධිකරණං ආවාසිකානං හික්ඛනං නියමාදෙනධං. තෙ වෙ හික්ඛවෙ හික්ඛ සංකොචනි තං. අධිකරණං වුපසමෙතුං, ඉදං වුච්චති හික්ඛවෙ අධිකරණං සුචුපසන්තං'.

කෙන වුපසන්තං? සම්ප්‍රධානිකාංගෙන. කිංඤ්ඤා තඤ්ඤා සම්ප්‍රධානිකාංගෙන? සම්ප්‍රධානිකාංගෙන ධර්මසම්ප්‍රධානිකාංගෙන වීර්ය සම්ප්‍රධානිකාංගෙන සුඤ්ඤා සම්ප්‍රධානිකාංගෙන -පෙ- එවි. වුපසන්තං වෙ හික්ඛවෙ අධිකරණං කාරකො උපකොචනි උපකොචනකං පාවිත්ඤ්ඤා ජන්දයකො වියති වියනකං පාවිත්ඤ්ඤා.

උබ්බාහිකාය වුපසමනං

47. තෙහි වෙ හික්ඛවෙ හික්ඛති තස්මිං අධිකරණෙ වීර්යයමානෙ අනාගාති! වෙච්ච හස්සාති ජයන්තී න වෙතස්ස! භාසිතස්ස අපෙඨා විඤ්ඤායති. අනුජානාමි හික්ඛවෙ උච්චරුපං අධිකරණං උබ්බාහිකාය වුපසමෙතුං.

දසභවෙහි සම්භවනො හික්ඛ උබ්බාහිකාය සම්ප්‍රධානිකාංගෙන: සිලවා හොති පාතිලොකස්ස වරාංවුතෙ. වීර්යනි ආචාරගොචර සම්ප්‍රධානිකාංගෙන අනුමනෙසු වෙඤ්ඤා හයදස්සාචි සමාදාය සික්ඛනි සික්ඛ පදෙසු, ධර්මස්ස හොති සුඤ්ඤා සුඤ්ඤා සුඤ්ඤා සුඤ්ඤා, යෙ තෙ ධර්මා ආදිකල්‍යාණං මඤ්ඤා කල්‍යාණං පරිනාසානකල්‍යාණං සාසං උච්චරුතං. කෙච්චපටිපුණ්ණං පටිපුදධං බ්‍රහ්මචරියං අභිවදන්තී. තචාරුපාසං ධර්මා ධර්මස්ස හොන්ති ධර්මා වච්චා පරිචිතා මනසානුපෙක්ඛනා ද්විධා සුච්චිච්චා. උභයාහි ඔවා පනස්ස පාතිලොකාති වීජාරෙන සොගතාති හොන්ති සුච්චතතාති සුච්චතතාති සුච්චිච්චතාති සුඤ්ඤා අනුච්චාස්සනසො. වීර්යෙ ඔවා පන ධීනතා! හොති අසංහිතො පටිච්චො හොති උභො අත්තපට්ඨච්චිතක අඤ්ඤා පෙතුං සඤ්ඤාපෙතුං නික්ඛාපෙතුං පෙඤ්ඤාතුං පටිපුදධං පසාදෙතුං අධිකරණං සම්ප්‍රධානිකාංගෙන වුපසමකුසලො හොති අධිකරණං ජානාති. අධිකරණසම්ප්‍රධානිකාංගෙන ජානාති. අධිකරණනිරෝධනාමිති පටිපුදධං ජානාති, අනුජානාමි හික්ඛවෙ ඉමෙහි දසභවෙහි සම්භවනං හික්ඛ උබ්බාහිකාය සම්ප්‍රධානිකාංගෙන.

1. අනාගාති - මරණ.
2. භාසිතස්ස - මරණ.
3. ධර්මා - මරණ.
4. පෙඤ්ඤා - මරණ.
5. පටිපුදධං - ඵ - මරණ.

මහණෙනි, මෙසේ මනාව පිරිසිදු ගන්නා ලද්දක් කොට ආගන්තුක භික්ෂූන් වීසින් ඒ අධිකරණය ආවාසි න භික්ෂූන්ට පැවැරිය යුතු. ඉදින් ඒ මහණහු ඒ අධිකරණය සන්තිද්‍රව්‍යන්තට හැකි වන්නාහු නම්, මහණෙනි, මේ අධිකරණය මොනොවට සන්තිද්‍රව්‍යන ලද්දී කියනු ලැබේ.

කීමෙකින් සන්තිද්‍රව්‍යනලද්දේ ද යත්: සම්මුඛාවිනයයෙනි. එහි සම්මුඛාවිනය නම් කවර යැ? සංඝසම්මුඛතාව ධර්මසම්මුඛතාව විනය-සම්මුඛතාව පුද්ගලසම්මුඛතාව යන සතර ය ... මහණෙනි, මෙසේ සන්තිද්‍රව්‍යන ලද අධිකරණයක් ඉදින් කාරක මහණෙක් උත්තෝචනය කරන්නේ ද, ඔහුට උත්තෝචනය පාවිච්චිය ඇවැත් වෙයි. ඉදින් ජනපදයක මහණෙක් එයට දෙය් නඟන්නේ නම් ඔහුට බියනක පාවිච්චිය ඇවැත් වේ.

උබ්බාහිකායෙන් සන්තිද්‍රව්‍යම

47. මහණෙනි, ඒ මහණුන් වීසින් ඒ අධිකරණය විනිශ්චය කරණු ලබන කල්හි කෙළවරක් නැති කතාබස් (කථාප්‍රතිකථාවෝ) උපදින්නාහු ද, මේ කියන ලද වචනයෙහි අර්ථය නොහැඟෙන්නේ ද, මහණෙනි, මේබඳු වූ අධිකරණය උබ්බාහිකායෙන් සන්තිද්‍රව්‍යන්තට අනුදනීම්.

මහණෙනි, උබ්බාහිකාව පිණිස අධිග දශයෙකින් සමන්විත වූ මහණෙක් සම්මත කටයුතු ය. මහණ තෙම සිල්වන් වෙයි ද, පානීමොක්ඛ-සංචර සිලයෙන් හැවුරුගේ, ආචාර ගෝචර දෙකින් යුක්ත වූයේ අල්පමාත්‍ර වූ ද වරදවැරැබිය දක්නා සුලු වූයේ වෙසෙයි ද (1), ශික්ෂා පදයන්හි සමාදන් වූ ගෙන හික්මෙයි ද (2) බොහෝ ඇසුපිරු තැන් ඇත්තේ වේ ද, ඇසු පිරු දෑ සිතින් දරන්නේ, ඇසු පිරු දෑ සිතෙහි රැස් කොට ඇත්තේ වෙයි ද (3) ආදියෙහි යහපත් වූ මධ්‍යයෙහි යහපත් වූ, පයඛවසානනයෙහි යහපත් වූ යම් ධර්ම කෙනෙක් අර්ථ සහිත වූ, ව්‍යංජන සහිත වූ හැම අයුරින් ම පිරිසුන් වූ පිරිසිදු මහ බිඹසර මොනොවට පවසන් නම්, එබඳු වූ ධර්මයේ ඔහු වීසින් බොහෝ සෙයින් අසන ලද්දහු (සිතින) දරණ ලද්දහු වචනයෙන් දුරු කරණ ලද්දහු සිතින් පුනපුනා සලකා බලන ලද්දහු, දෘෂ්ටියෙන් මොනොවට පිළිවිදනා ලද්දහු වෙත් ද (4), ඔහු වීසින් උභය පානීමොක්ඛයේ විස්තර වශයෙන් මොනොවට ප්‍රභූණ කරණ ලද්දහු, සුත්‍ර වශයෙන් අනුව්‍යංජන වශයෙන් මොනොවට බෙදන ලද්දහු, මොනොවට පිහිටුවන ලද්දහු මොනොවට විනිශ්චය කරණ ලද්දහු වෙත් ද (5), විනයයෙහි තර වූ පිහිටියේ නො හැකුලුපෝ වේ ද, තම පසෙහි වුවනටත් විරුද්ධ පක්ෂයෙහි වුවනටත් (කරුණ) හඳුන්වන්නට, කරුණු සිතන්නට, සලකා බලවන්නට, කරුණු තමාත් දකින්නට, දෙපස ම පහදවන්නට සමර්ථ වෙයි ද (6), අධිකරණ ඉපැදීමෙහි ජේතුට සංසිදුවීමෙහි දක්ෂ වේ ද (7), අධිකරණය දනී ද, අධිකරණයේ හේතුව දනී ද, අධිකරණයේ නිරුද්ධිය දනී ද, අධිකරණ නිරුද්ධිය පිණිස යෑ යුතු මහ දනී ද, මහණෙනි, මේ අංග දශයෙන් සමන්විත වූ මහණහු උබ්බාහිකාව පිණිස සම්මත කරන්නට අනුදනීම්.

එවං භවති භවතො භවතො සංඛිතකං: පටං භවති යාචිතං භවතො. යාචිතා ව්‍යාභ්‍යන්ත භවතිතා පටිඛලෙන සංඛිතා ඤාපෙන භවතො:

සුභං තු මෙ භවතො සංඛිතා. අභිකං ඉමස්මිං අධිකරණං විනිච්ඡයමානො අනාගාතී වෙච්ච භසානී ජායන්තී න වෙතස්ස භාසිතස්ස අප්‍යො විඤ්ඤයති. යදි සංඛිතස්ස පනතකඥ්ජං සංඛිතා ඉත්තනාමඤ්ඤා ඉත්තනාමඤ්ඤා භවති. සමමනෙය්‍ය උඛොභිකාය ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං එසා ඤාතී.

සුභං තු මෙ භවතො සංඛිතා අභිකං ඉමස්මිං අධිකරණං විනිච්ඡයමානො අනාගාතී වෙච්ච භසානී ජායන්තී න වෙතස්ස භාසිතස්ස අප්‍යො විඤ්ඤයති. සංඛිතා ඉත්තනාමඤ්ඤා ඉත්තනාමඤ්ඤා භවති. සමමනෙය්‍ය උඛොභිකාය ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං. යස්සාය ඤාතො ඛමති ඉත්තනාමස්ස ච ඉත්තනාමස්ස ච භවතිතො සමමුති උඛොභිකාය ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං සො තුභං භස්ස යස්ස නස්මිති සො භාපෙය්‍ය.

සමමනො සංඛිතො ඉත්තනාමො ච ඉත්තනාමො ච භවති උඛොභිකාය ඉමං අධිකරණං වූපසමෙතුං. ඛමති සංඛිතස්ස නස්මා තුභංභි. එවමෙන ධාරයාමිති.

තෙ වෙ භවතො භවති සංඛිතානං නං අධිකරණං උඛොභිකාය වූපසමෙතුං. ඉදං වූච්චති භවතො අධිකරණං වූපසනං. කෙන දුපසනං? සමමුච්චිතයෙන. කිඤ්ඤා තස්ස සමමුච්චා විනයස්මි? සංඛිතසමමුච්චිතා¹ ධර්මසමමුච්චිතා විනයසමමුච්චිතා සුභාලසමමුච්චිතා -පෙ- එවං වූපසනං වෙ භවතො අධිකරණං කාරකො උභෙකාටෙති-උභෙකාටනකං පාචිතියං.

තෙහි වෙ භවතො භවති තස්මිං අධිකරණං විනිච්ඡයමානො තත්‍රාස්ස භවති ධර්මකරීකො, තස්ස නෙච්ච සුභං ආගතං භොති නො සුභංචිභෙඛිතා. සො අස්ස අසඤ්ජනෙකො ව්‍යඤ්ජනච්ඡායාය අස්ස පටිඛාභති. ව්‍යභ්‍යන්ත භවතිතා පටිඛලෙන තෙ භවති ඤාපෙන භවතො:

1. සංඛිතසමමුච්චිතා - උ.න. 8. 10.

මහණෙනි, මේ මතු කියන පරිදි සමමත කටයුතු ය: පළමු කොට මහණ තෙමේ ඉල්ලිය යුතුය. ඉල්ලා ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් සංඝ තෙමේ මෙසේ දැන්විය යුතු:

“වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා: අප විසින් මේ නඩුව විනිශ්චය කරණු ලබන කල්හි කෙළවරක් නැති කතාබස් (කථා ප්‍රතිකථා-වෝ) උපදනාහු ද වෙත්. (එයින්) මේ කියන ලද වචනයා ගේ අදහස ද නො හැඟෙයි. ඉදින් සංඝයාට පැමිණි කල් ඇත්තේ වී නම් සංඝ තෙමේ මෙනම් මහණහු ද මෙනම් මහණහු ද මේ අධිකරණය සන්භිදුවන්නට උඛොභිකාව පිණිස සමමත කරන්නේ ය. මේ ඥප්තිය යැ (දැන්වීම යැ).

සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. අප විසින් මේ නඩුව විනිශ්චය කරණු ලබන කල්හි කෙළවරක් නැති කතාබස්හු උපදනාහු වෙත්. (එයින් මේ කියන ලද වචනයේ අර්ථ ද නො හැඟෙයි. (එ බැවින්) සංඝ තෙමේ මේ නඩුව සන්භිදුවන්නට උඛොභිකාව පිණිස මෙනම් මහණහු ද මෙනම් මහණහු ද සමමත කෙරෙයි. යම් ආයුෂ්මතකුට මේ නඩුව සන්භිදුවන්නට උඛොභිකාව පිණිස මෙනම් මහණහු ද මෙනම් මහණහු ද සමමත කිරීම රිසියෙයි ද, හේ නිතඬ වෙවා. යමකුට නො රිසියෙයි ද හේ කියාවා.

මේ නඩුව සන්භිදුවන්නට මෙනම් මහණ ද උඛොභිකාව පිණිස සංඝයා විසින් සමමත විය. සංඝයාට එය රිසි යෙයි. එහෙයින් තිතඬ ය. මෙසේ මෙකරුණ සලකමි. (පිළිගනිමි)” යනු යි

මහණෙනි, ඉදින් ඒ මහණහු උඛොභිකායෙන් ඒ නඩුව සන්භි වන්නට හැකි වන්නාහු නම්, මහණෙනි, මේ නඩුව සන්භිදුනේ යැ යි යනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්භිදුනේ ද යත්: සම්මුඛාවිනයයෙන් ය. එහි සම්මුඛාවිනයය කීමෙක් ද? ධර්මසම්මුඛතාව විනය සම්මුඛතාව සුද්ගල-සම්මුඛතාවමහණෙනි, මෙසේ සන්භිදුනු නඩුව කාරකයෙක් (ඒ නඩුවට සම්බන්ධ වූයෙක්) යලිදී වියදනු පිණිස උත්කෝටනය කරන්නේ නම් (මතු කරන්නේ නම්) උත්කෝටනක පවිති ඇවැත් වෙයි.

මහණෙනි, ඉදින් ඒ මහණුන් විසින් ඒ නඩුව විනිශ්චය කළු ලබන කල්හි එහි ධර්මකර්ම මහණෙක් වන්නේ නම්, ඔහුට සුත්‍රය (පාතිමොක්ඛය) ප්‍රගුණ වී නොආයේ ද සුත්‍ර විභංගය පුහුණු වී නොම ආයේ ද හේ අර්ථය නොසලකන්නේ ව්‍යංජනවජ්ජායෙන් අර්ථය ප්‍රතිබාහනය කෙරෙයි ද, (එබඳු තැන) ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල වූ ඒ මහණහු මෙසේ දැන්විය යුත්තාහු ය:

සුඤ්ඤා මෙ ආයසමනනා. අයං ඉක්ඛන්තාමො භික්ඛු ධම්මකථිකො. ඉමස්ස නෙව සුඤ්ඤා ආගතං හොති. නො සුඤ්ඤාභවෙයි. යො අස්ස අසප්පකොඤ්ඤා ව්‍යඤ්ඤාචර්‍යාය අස්ස පටිබාහති. යද්දසමනනානං පහතකප්‍රං ඉක්ඛන්තාමං භික්ඛුං වුට්ඨාපෙඤ්ඤා අවසෙසා ඉමං අධිකරණං වුප්‍රසමෙය්‍යාමාති.

තෙ වෙ භික්ඛවෙ භික්ඛු නං භික්ඛුං වුට්ඨාපෙඤ්ඤා සකෙකානති නං අධිකරණං වුප්‍රසමෙතුං- ඉදං වුච්චති භික්ඛවෙ අධිකරණං වුප්‍රසන්නං කෙන වුප්‍රසන්නං? සමමුඛාචිතයෙන. කිඤ්ඤා තස්ස සමමුඛාචිතයෙහි? ධම්මසමමුඛතා විනයසමමුඛතා පුහතලසමමුඛතා -පෙ- එවං වුප්‍රසන්නං වෙ භික්ඛවෙ අධිකරණං කාරකො උකෙකාටෙති උකෙකාටනකං පාවිතඤ්ඤං.

තෙහි වෙ භික්ඛවෙ භික්ඛුහි තස්මිං අධිකරණෙ විනිච්ඡයමානෙ තත්‍රාසු භික්ඛු ධම්මකථිකො. තස්ස සුඤ්ඤා හි ඛො ආගතං හොති නො සුඤ්ඤාභවෙයි. යො අස්ස අසප්පකොඤ්ඤා ව්‍යඤ්ඤාචර්‍යාය අස්ස පටිබාහති. ව්‍යඤ්ඤා භික්ඛන්තා පටිබලෙන තෙ භික්ඛු ඤජපෙතඛ්‍යා:¹

සුඤ්ඤා මෙ ආයසමනනා, අයං ඉක්ඛන්තාමො භික්ඛු ධම්මකථිකො. ඉමස්ස සුඤ්ඤා හි ඛො ආගතං හොති නො සුඤ්ඤාභවෙයි. යො අස්ස අසප්පකොඤ්ඤා ව්‍යඤ්ඤාචර්‍යාය අස්ස පටිබාහති. යද්දසමනනානං පහතකප්‍රං ඉක්ඛන්තාමං භික්ඛුං වුට්ඨාපෙඤ්ඤා අවසෙසා ඉමං අධිකරණං වුප්‍රසමෙය්‍යාමාති.

තෙ වෙ භික්ඛවෙ භික්ඛු නං භික්ඛුං වුට්ඨාපෙඤ්ඤා සකෙකානති නං අධිකරණං වුප්‍රසමෙතුං ඉදං වුච්චති භික්ඛවෙ අධිකරණං වුප්‍රසන්නං. කෙන වුප්‍රසන්නං? සමමුඛා චිතයෙන. කිඤ්ඤා තස්ස සමමුඛා විනයෙහි? ධම්මසමමුඛතා විනය සමමුඛතා පුහතලසමමුඛතා -පෙ- එවං වුප්‍රසන්නං වෙ භික්ඛවෙ අධිකරණං කාරකො උකෙකාටෙති උකෙකාටනකං පාවිතඤ්ඤං.

1. ඤජපෙතඛ්‍යා - ටී.

“ආයුෂ්මත්භු මාගේ වචනය අසත්වා, මේ මෙනම් මහණ තෙම ධම්කරීක ය, මොහුට සුත්‍රය (උභයමාතෘකාව) ප්‍රඥා වූ නො ආයේ ය. සුත්‍ර විභධය ප්‍රඥා ව නොව ආයේ ය. හේ අරිය නො සලකන්නේ ව්‍යංජනච්ඡායායෙන් අරිය ප්‍රතිබාහන කෙරෙයි. ඉදින් ආයුෂ්මත්තට සුදුසු කල් ඇත්තේ වී නම් මෙනම් මහණු නභාසිටුවා (හෙවත් බැහැර කොට) ඉතිරි වූ අපි මේ අධිකරණය සන්භිදුවමෝ වා” යනුවෙනි.

මහණෙනි, ඉදින් ඒ මහණු ඒ මහණු නභාසිටුවා ඒ අධිකරණය සන්භිදුවන්නට හැකි වන්නාහු නම්, මහණෙනි, (එසේ කල්හි) මේ අධිකරණය සන්භිදුනේ යැ යි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්භිදුනේ ද යත්: සම්මුඛාවිනයයෙනි. එහි සම්මුඛාවිනයය කවරේ ද? ධම්සම්මුඛතාව, විනය සම්මුඛතාව, පුද්ගලසම්මුඛතාව ... යි. මහණෙනි, ඉදින් මෙසේ සන්භිදුනු අධිකරණය කාරක මහණෙක් උත්කෝටනය කරන්නේ නම් ඔහුට උත්කෝටනක පාවිත්තිය ඇවැත වේ.

මහණෙනි, ඉදින් ඒ මහණුන් විසින් ඒ අධිකරණය වීනියනු ලබන කල්හි එහි ධම්කරීක මහණෙක් වන්නේ නම්, ඔහුට සුත්‍රය (උභය මාතෘකාව) ප්‍රඥා ව ආයේ වේ නම්, සුත්‍රවිභධය ප්‍රඥා වූ නො ආයේ වේ නම්, හේ අරිය නො සලකන්නේ ව්‍යංජනච්ඡායායෙන් අරිය ප්‍රතිබාහන කෙරේ නම්, ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල වූ මහණක්ඟු විසින් ඒ මහණු මෙසේ දන්විය යුක්තාහ:

“ආයුෂ්මත්භු මාගේ වචනය අසත්වා, මේ මෙනම් මහණ තෙම ධම්කරීකයෙක් ය. මොහුට සුත්‍රය (උභය මාතෘකාව) වූ කලී ප්‍රඥා වූ ආයේ වෙයි, සුත්‍රවිභධය ප්‍රඥා ව නො ආයේ ය. හෙ තෙම අරුත් නො සලකන්නේ ව්‍යංජනච්ඡායායෙන් අරුත බැහැර කෙරෙයි. ඉදින් ආයුෂ්මත්තට සුදුසු කල් වී නම් මෙනම් මහණු නභාසිටුවා (බැහැර කොට) ඉතිරි වූ අපි මේ අධිකරණය සන්භිදුවමෝ වා” යනුවෙනි.

මහණෙනි, ඉදින් ඒ මහණු ඒ මහණු නභාසිටුවා (බැහැර කොට) ඒ අධිකරණය සන්භිදුවන්නට හැකි වන්නාහු නම්, මහණෙනි, මේ අධිකරණය සන්භිදුනේ යැ යි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්භිදුනේ ද? යත්: සම්මුඛාවිනයයෙන් ය. එහි සම්මුඛාවිනයය කවරේ යැ? ධම්සම්මුඛතාව විනය සම්මුඛතාව, පුද්ගල සම්මුඛතාවයැ. මහණෙනි, ඉදින් මෙසේ සන්භිදුනු අධිකරණය කාරක මහණෙක් උත්කෝටනය කරන්නේ වී නම්, ඔහුට උත්කෝටනක පාවිත්තිය ඇවැත වේ.

යෙහුයාසිකා වීනය.

48. තෙ වෙ භික්ඛවෙ භික්ඛු න සකෙකානභී තං අධිකරණං උඛො-
භිකාය වුප්‍රසමෙතුං, තෙහි භික්ඛවෙ භික්ඛුහි තං අධිකරණං සඛ්‍යසා නියා-
දෙතඛ්ඛං: න මයං භනෙත සකෙකාම ඉමං අධිකරණං උඛොභිකාය වුප්-
සමෙතුං. සඛ්‍යා ඉමං අධිකරණං වුප්‍රසමෙතුනි අනුජානාමී භික්ඛවෙ
ඵවරූපං අධිකරණං යෙහුයාසිකාය වුප්‍රසමෙතුං.

පඤ්චභවෙයහි සමනනාගතො භික්ඛු සලාකගාභාපකො¹ සමුච්චනති-
තඛෙඛා. යො න ජන්දගතීං ගවෙජයා, න දොසාගතීං ගවෙජයා,
න මොභාගතීං ගවෙජයා, න භයා ගතීං ගවෙජයා, ගභිනාගභිනඤ්ච
ජාතෙය්‍ය -පෙ- උචං ච පන භික්ඛවෙ සමුච්චනතිතඛෙඛා - පඨමං
භික්ඛු යාචිතඛෙඛා. යාචිතා ඛයභෙතන භික්ඛුතා පටිබලෙන සඛ්‍යා
ඤ්චෙනඛෙඛා:

“සුඤ්ඤානු මෙ භනෙත සංසො. යදී සංසසා පඤ්ඤාප්‍රා, සංසො
ඉත්තනාමං භික්ඛුං සලාකගාභාපකං සමුච්චෙනෙය්‍යා. ඵයා ඤ්ඤති.

සුඤ්ඤානු මෙ භනෙත සංසො. සංසො ඉත්තනාමං භික්ඛුං සලාකගාභා-
පකං සමුච්චනති. යසා යඤ්චතො ඛමති ඉත්තනාමං භික්ඛුතො සලා-
කගාභාපකං සමුච්චති. යො තුණ්ඤසා යසා නඤ්චමති. යො භාසෙය්‍යා.
සමුච්චතො සඛ්‍යත ඉත්තනාමො භික්ඛු සලාකගාභාපකො. ඛමති
සඛ්‍යසා තඤ්චා තුණ්ඤී. ඵවමෙතං ධාරයාමී'ති.

තෙන සලාකගාභාපකන භික්ඛුතා සලාකා ගාහෙතඛෙඛා. යථා බහුතරා
භික්ඛු ධර්මවාදිනො වදෙතභී තථා තං අධිකරණං වුප්‍රසමෙතඛෙඛං. ඉදං
වුච්චති භික්ඛවෙ අධිකරණං වුප්‍රසනං. තෙන වුප්‍රසනං? සමුච්චාවිනෙය-
න ච යෙහුයාසිකාය ච. කීඤ්ච තස්ස සමුච්චා වීනයඤ්ච? සඛ්‍යසමුච්චතා
ධර්මසමුච්චතා වීනයසමුච්චතා සුභගලසමුච්චතා. කා ච තස්ස සඛ්‍ය-
සමුච්චතා? යාචිතා භික්ඛු කමමසඤ්ඤා තෙ ආගතා භොනභී. ජන්දරහානං
ජන්ද ආහවො භොති, සමුච්චිභුතා න පටිඤ්ඤාසනභී. අයං තස්ස
සධ්‍යසමුච්චතා.

1. සලාකගාභාපකං - න. ඉ.

සෙභ්බසාසිකා විනය

48. මහණෙනි, ඉදින් ඒ මහණහු ඒ අධිකරණය උබ්බාහිකායෙන් සන්තිද්විතනට නො හැක්කාණු නම්, මහණෙනි, ඒ මහණුන් විසින් “වහන්ස, අපි මේ අධිකරණය උබ්බාහිකායෙන් සන්තිද්විතනට නො හැක්කවු. සංඝ තෙමේ මේ අධිකරණය සන්තිද්විතනට වා”යි කියා ඒ අධිකරණය සංඝයාට මෙසේ පැවරිය යුතු. මහණෙනි, මෙ බඳු අධිකරණය සෙභ්බසාසිකායෙන් සන්තිද්විතනට අනුදනීම්.

අංග පසෙකින් සමන්විත මහණෙක් සලාකාග්‍රාහකයෙක් (සලාකා ගන්වන්නෙක්) කොට සමුඤ්ඤා කට යුතු: යමෙක් ජන්දයෙන් අගතියට නො යන්නේ ද, ද්වේෂයෙන් අගතියට නොයන්නේ ද, මෝහයෙන් අගතියට නො යන්නේ ද, බියෙන් අගතියට නො යන්නේ ද, ගත් නොගත් සලාකා දන්නේ ද ... මෙබඳු වූ මහණ කෙම සලාකාග්‍රාහකයෙක් කොට සමමත කළ යුතු වේ. මහණෙනි, මෙසේ සමමත කළ යුතු ය: පළමු කොට මහණ තෙමේ යැදියැ යුතු. යැද වාක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් (මෙසේ) සංඝ තෙමේ දන්විය යුතු: “වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා ඉදින් සංඝයාට ප්‍රාච්ඡනකාලය වේ නම්, සංඝ තෙමේ මෙනම් මහණහු සලාකා ගන්වන්නකු කොට සමුඤ්ඤා කරන්නේ ය. මේ දන්වීම් යැ.

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. සංඝ තෙමේ මෙනම් මහණහු සලාකාග්‍රාහකයකු කොට සමමත කෙරෙයි. යම් ආදුෂ්මකක් හට මෙනම් මහණහු සලාකාග්‍රාහකයකු කොට සමමත කිරීම රිසියෙන් නම්, හේ නිහඬ වේ වා. යමකුට නො රිසියෙන් හේ හෝ කියාවා.

සංඝයා විසින් මෙනම් මහණ සලාකාග්‍රාහකයකු කොට සමමත විය. සංඝයාට රිසියෙයි. එහෙයින් නිහඬ ය: මෙසේ මෙය සලකම්” යනු යි.

ඒ සලාකාග්‍රාහක මහණහු විසින් සලාකා ගැන්වියැ යුතු ය. බහුතර වූ ධම්මාදී මහණහු කියද්ද, එසේ ඒ අධිකරණය සන්තිද්විතන යුතු ය.

මහණෙනි, (මෙසේ) මේ අධිකරණය සන්තිද්විතනේ යැ යි කියැ යුතු. කීමෙකින් සන්තිද්විතනේ ද යත්: සම්මුඛාවිනයයෙන් ද සෙභ්බසාසිකායෙන් ද යන දෙකෙනි. එහි සම්මුඛාවිනයය කීමෙක් ද? සංඝසම්මුඛතාව, ධම්මසම්මුඛතාව, විනයසම්මුඛතාව, පුද්ගලසම්මුඛතාව යන සතර ය. එහි සංඝ සම්මුඛතා නම් කවරයැ? යම් පමණ මහණ කෙනෙක් කම්ප්‍රාච්ඡන නම් ඔහු පැමිණියාහු වෙත් ද, ජන්දය දෙන්නට සුදුසු මහණුන්ගෙන් ජන්දය ගෙනෙන ලද්දේ වෙයි ද හවු වූ මහණහු ආක්‍රෝශ පරිහරි නො කෙරෙත් ද, මේ එහි සංඝසම්මුඛතා නම්.

කා ව තස් ධර්මසම්මුඛතා චිත්තසම්මුඛතා? යෙන ධර්මෙන යෙන චිත්තයෙන යෙන සන්ඤ්ඤාසාසනෙන තං අධිකරණං වුපසම්මති, අයං තස් ධර්මසම්මුඛතා චිත්තසම්මුඛතා.

කා ව තස් පුඤ්ඤසම්මුඛතා? යො ව චිවදති යෙන චි චිවදති උභො අක්ඛපච්චේකා සම්මුඛිභුතා හොන්ති, අයං තස් පුඤ්ඤසම්මුඛතා.

කා ව තස් යෙභ්බසාසිකා? යා යෙභ්බසාසිකා කම්මසු කම්මසා කරණං උපගමනං අජ්ඣුපගමනං අධිවාසනා අපච්චේකාසනා-අයං තස් යෙභ්බසාසිකා.

ඵවං වුපසන්නසෙඤ්ඤා භික්ඛවෙ අධිකරණං කාරකො උකෙකාචෙති උකෙකාචනකං පාවිතනියං. ජන්දයයකො වියති, වියනකං පාවිතනියන්ති.

තිවිධ සලාකගාහො

49. තෙන ඛො පන සමයෙන සාවඤ්ඤා ඵවං ජාතං ඵවං සමුප්පන්නං අධිකරණං හොති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු අසනතුට්ඨා සාවඤ්ඤා සම්ඤ්ඤා අධිකරණ වුපසමනෙන, අසෙසාසු ඛො අමුකස්මිං කීර ආවාසෙ සම්භුලා ථෙරා චිත්තන්ති බහුඤ්ඤා ආගතාගමා ධර්මධරා චිත්තධරා මානිකාධරා පණ්ණා ව්‍යඤ්ඤා මෙධාවිනො උජ්ජිනො කුක්ඛච්චකා සික්ඛාකාමා. තෙ වෙ ථෙරා ඉමං අධිකරණං වුපසමෙය්‍යුං ධර්මෙන චිත්තයෙන සන්ඤ්ඤාසාසනෙන, ඵවමිදං අධිකරණං සුචුපසන්නං අසාති. අථ ඛො තෙ භික්ඛු තං ආවාසං ගන්වා තෙ ථෙරෙ ඵන්දවොදුං: ඉදං භනෙන අධිකරණං ඵවං ජාතං ඵවං සමුප්පන්නං; සාධු භනෙන ථෙරා ඉමං අධිකරණං වුපසමෙනතු ධර්මෙන චිත්තයෙන සන්ඤ්ඤාසාසනෙන යථමිදං අධිකරණං සුචුපසන්නං අසාති.

50. අථ ඛො තෙ ථෙරා යථා සාවඤ්ඤා සම්ඤ්ඤා අධිකරණං වුපසමිතං, යථා සුචුපසන්නං, තථා තං අධිකරණං වුපසමෙය්‍යුං.

එහි ධම්මසම්මුඛතා චිත්තය සම්මුඛිතා නම් කවර යැ? යම් ධම්මයෙකින්, යම් චිත්තයෙකින්, යම් ශාක්‍ෂාශාසනයෙකින් ඒ අධිකරණය සග්භිද්දේ ද, මේ එහි ධම්මසම්මුඛතා යැ. චිත්තය සම්මුඛිතා යැ.

එහි පුද්ගලසම්මුඛිතා නම් කවර යැ? යමෙකුත් විවාද කෙරෙයි ද, යමකු හාත් විවාද කෙරෙයි ද, ඒ තම පෞසභි වූ පුභුලාත් විරුභි පක්ෂයෙහි වූ පුභුලාත් යන දෙදෙන හමු වූවාහු වෙත් ද, මේ එහි පුද්ගලසම්මුඛිතා යැ.

එහි යෙභුය්‍යාසිකාව කවර යැ? යම් යෙභුය්‍යාසිකාවෙන් වේ ද, කම්ම පිළිබඳ ක්‍රියාවෙන්, කිරීමෙන්, එළැඹීමෙන් වෙතට එළඹීමෙන්, ඉවසීමෙන් ප්‍රභ්‍රායන නො කිරීමෙන් වෙයි ද, මේ එහි යෙභුය්‍යාසිකාව යැ,

මහණෙනි, මෙසේ සග්භිදුකු අධිකරණය කාරකයෙන් (එයට) සම්බන්ධ වූ මහණෙක් උත්තෝචනය කරන්නේ ද (ඉදිරියට අදහන් ද) ඔහුට උත්තෝචනක පාරිභ්‍යය ඇවැත වේ, විනිශ්චයයෙහි ජන්‍යය දුන් මහණෙක් ඒ විනිශ්චයට දෙප් කියන්නේ නම් බීයනක පාරිභ්‍යය ඇවැත වේ.

ත්‍රිවිධ සලාකාග්‍රාහය

49. එ සමයෙහි වනාහී සැවැත් කුඤ්ඤ ලෙසේ පහළ වූ, මෙසේ උපන් අධිකරණයෙක් වෙයි. එ කල්හි එ මහණහු සැවැත් කුඤ්ඤ සංඝයා ගේ අධිකරණ සන්භිදුච්චෙන් නො සතුටු වූවාහු ය. ඔහු 'අසෝ ආවාසයෙහි බුහුග්‍රැත වූ වාචෝද්ගත වැ ආ ආගමධම්ම ඇති, ධම්මධර වූ චිත්තධර වූ, මාතෘකාධර වූ, පණ්ඩිත වූ වෘක්ත වූ ප්‍රඥ ඇති, උච්චි වූ, කුකුළු කරන්නා වූ ශික්ෂාකාමී වූ බොහෝ තෝහු වසත් ල, ඉදින් ඒ තෙරහු මේ අධිකරණය ධම්මයෙන් චිත්තයෙන් ශාක්‍ෂාශාසනයෙන් සන්භිදුඤ්ඤානාහු නම් ලෙසේ මේ අධිකරණය මොනොවට සංසිදුනෙක් චිත්තෙන් යැ'යි ඇසූහ. ඉක්බිති ඒ මහණහු ඒ ආවාසයට ගොස් ඒ තෙරුන් බණවා, "වහන්ස, මේ අධිකරණය මෙසේ පහළ විය., මෙසේ උපන්නේ ය., වහන්ස, යාඤ්ඤා කරමහ. තෙරහු ධම්මයෙන් චිත්තයෙන් ශාක්‍ෂාශාසනයෙන් මේ අධිකරණය යම්සේ මොනොවට සන්භිදුන න වන්නේ ද එසේ මේ අධිකරණය සන්භිදුවත් වා'යි මේ බස් කීහ.

50. එ කල්හි ඒ තෙරහු සැවැත් කුඤ්ඤ සංඝයා විසින් ඒ අධිකරණය යම් සේ සන්භිදුවන ලද්දේ ද, (එහෙයින් ම) මොනොවට සන්භිදුගේ වේ ද, එසේ ඒ අධිකරණය සන්භිදුදුහ.

අප ටො තෙ භික්ඛු අසනතුට්ඨා සාවඤ්ඤා සඛ්ඛස අධිකරණ වුපසමනෙන, අසනතුට්ඨා සඛ්ඛලානං ථෙරානං අධිකරණවුපසමනෙන. අසනාසුං ටො අසුකසචීං කීර ආවාසෙ තයො ථෙරා චිහරනඤ්චි -පෙ- ආචාර ථෙරා චිහරනඤ්චි -පෙ- එකො ථෙරො චිහරනඤ්චි ඛුසසුතො ආගතා- ගමො ඛුමධරො චිතයධරො මානිකාධරො පඤ්ඤිතො ව්‍යභංගො මෙධාවී ලජචී කුසකුච්චකො සිකඛාකාමො. සො වෙ ථෙරො ඉමං අධිකරණං වුපසමෙය්‍ය ඛුමෙත චිතයෙන සඤ්ඤාසමනෙන, එවචීදං අධිකරණං සුචුපසනං අසසාති.

51. අප ටො තෙ භික්ඛු තං ආවාසං ගන්ඤ්ඤා තං ථෙරං ඵතදවොචුං: ඉදං භනෙත අධිකරණං එවං ජාතං එවං සමුප්පන්නං, සාධු භන්ත ථෙරො ඉමං අධිකරණං වුපසමෙතං ඛුමෙත චිතයෙන සඤ්ඤාසමනෙන, යථාදිදං අධිකරණං සුචුපසනං අසසාති.

අප ටො සො ථෙරො යථා සාවඤ්ඤා සඛ්ඛන අධිකරණං වුපසමිතං, යථා සඛ්ඛලෙභි ථෙරෙභි අධිකරණං වුපසමිතං, යථා තීභි ථෙරෙභි අධිකරණං වුපසමිතං, යථා දභි ථෙරෙභි අධිකරණං වුපසමිතං, යථා සුචුපසනං, තථා තං අධිකරණං වුපසමෙයි.

52. අප ටො තෙ භික්ඛු අසනතුට්ඨා සාවඤ්ඤා සඛ්ඛස අධිකරණ- වුපසමනෙන අසනතුට්ඨා සඛ්ඛලානං ථෙරානං අධිකරණවුපසමනෙන, අසනතුට්ඨා තීණණං ථෙරානං අධිකරණවුපසමනෙන, අසනතුට්ඨා- අභිනකං ථෙරානං අධිකරණවුපසමනෙන, අසනතුට්ඨා එකස ථෙරස අධිකරණවුපසමනෙන, යෙන භගවා තොනුපසධසමීසු. ලසඛක- මිඤ්ඤා භගවතො එතච්ඤ්චි ආරොචෙසුං. භගවා ඵතදවොච:

නිහතමෙතං භික්ඛවෙ අධිකරණං සනං වුපසනං සුචුපසනං. අනුජාතාමී භික්ඛවෙ තෙසං භික්ඛනං සඤ්ඤාකඛ්ඛියා තයො සලාකගාහෙ ගුණකං සක භණ්ණපසකං වීච්චකන්ති.

ඉක්බිති ඒ මහණනු සැවැත්තුවර සංඝයා ගේ අධිකරණ ව්‍යවහාරයෙන් නො සතුටු වූවාහු ය. බොහෝ තෙරවරුන්ගේ අධිකරණ ව්‍යවහාරයෙන් නො සතුටු වූවාහු ය. ඔහු ‘අයෝ නම් ආවාසයෙහි ... තුන් නමක් තෙරහු වසන් ලැයි.... දෙ නමක් තෙරහු වසන් ලැයි, බහුශ්‍රැත වූ වාචෝදගත වූ ආ ආලොචනීය ඇති ධර්මය වූ චිතයධර වූ මාතෘකාධර වූ පණ්ඩිත වූ ව්‍යක්ත වූ ප්‍රභූ ඇති, ලජ්ජී වූ සුඵල වරදෙහි ද කුතුහල කරන, ශික්ෂාකාමී වූ උක් තෙර නමක් වෙසෙයි. ඉදින් ඒ තෙර නම ධර්මයෙන් චිතයෙන් ශාක්‍යශාසනයෙන් මේ අධිකරණය සන්තිඳුවන්නේ නම් මෙසේ මේ අධිකරණය මොනොවට සන්තිඳුවන්නේ වන්නේ යැ’ යි ඇසුහ.

51. එ කල්හි ඒ මහණනු ඒ ආවාසයට ගොස් ඒ තෙරහු බණවා, “වහන්ස, මේ අධිකරණය මෙසේ පහළ විය. මෙසේ උපන්නේ ය, යාවිඤ්ඤා කරමිහ, සඵල තෙමේ මේ අධිකරණය යමෙසේ මොනොවට සන්තිඳුවනක් වන්නේ ද එසේ ධර්මයෙන් චිතයෙන් ශාක්‍යශාසනයෙන් මේ අධිකරණය සන්තිඳුවා’යි මේ වචන කීහ.

එ කල්හි ඒ සඵල තෙම සැවැත්තුවර යමෙසේ සංඝයා විසින් ඒ අධිකරණය සන්තිඳුවන ලද්දේ ද, යමෙසේ බොහෝ තෙරවරුන් විසින් (ඒ) අධිකරණය සන්තිඳුවන ලද්දේ ද, යමෙසේ තුන් නමක් තෙරුන් විසින් (ඒ) අධිකරණය සන්තිඳුවන ලද්දේ ද, යමෙසේ දෙ නමක් තෙරුන් විසින් (ඒ) අධිකරණය සන්තිඳුවන ලද්දේ ද, උසේ ම මොනොවට සංසිඳුනක් වූ පරිද්දෙන් ඒ අධිකරණය සන්තිඳුවී ය.

52. එ කල්හි ඒ මහණනු සැවැත්තුවර සංඝයා ගේ අධිකරණ-ව්‍යවහාරයෙන් නො සතුටු වූවාහු, බොහෝ තෙරුන්ගේ අධිකරණ ව්‍යවහාරයෙන් නො සතුටු වූවාහු, තුන් නමක් තෙරුන්ගේ අධිකරණ ව්‍යවහාරයෙන් නො සතුටු වූවාහු, දෙ නමක් තෙරුන්ගේ අධිකරණ ව්‍යවහාරයෙන් නො සතුටු වූවාහු, එක් තෙර නමක් ගේ අධිකරණ-ව්‍යවහාරයෙන් නො සතුටු වූවාහු, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ කරා එළැඹියාහ. එළැඹ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට මේ පවත් සැල කළාහ. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මෙසේ වදාළ සේක:

“මහණෙනි, මේ අධිකරණය නිමවන ලද්දේක, සන්තිඳුනක, වෙසෙසින් සන්තිඳුනක, මොනොවට සන්තිඳුනක. මහණෙනි, ඒ මහණන් හඳුන්වනු පිණිස ගුල්හකය, සකණ්ණප්පකය, විවටකය යන සලාකාග්‍රන්ථම් තුන අනුදාහිමි.

කථඤ්ච භික්ඛවෙ ගුණනො සලාකගානො හොති? තෙන සලාක-
 ගාහාපකෙන භික්ඛුනා සලාකායො ච ණණ්ච ණණ්චායො කඛා ඵකමෙකො
 භික්ඛු උපසධකමිඤ්ඤා ඵවමස චචතීයො: අයං ඵවංවාදිසං සලාකා, අයං
 ඵවංවාදිසං සලාකා, යං ඉච්ඡමි තං ගණ්ඤාමිති. ගභිතෙ වහතඛො: මා ව
 කසඤ්ච දුසෙසමිති. සචෙ ජානාති අධම්මවාදී බහුතරාති, දුග්ගහොති පච්ඤකක-
 ධර්මිතඛො. සචෙ ජානාති ධම්මවාදී බහුතරාති සුග්ගහොති සාචෙතඛො.
 ඵවං මො භික්ඛවෙ ගුණනො සලාකගානො හොති.

කථඤ්ච භික්ඛවෙ සක ණණ්චජපකො සලාකගාහො හොති? තෙන
 සලාකගාහපකෙන භික්ඛුනා ඵකමෙකසං භික්ඛුනො උපකණ්ණක
 ආරොචෙතඛො. අයං ඵවංවාදිසං සලාකා, යං ඉච්ඡමි තං
 ගණ්ඤාමිති. ගභිතෙ වහතඛො: මා ව කසඤ්ච ආරොචෙමිති.
 සචෙ ජානාති අධම්මවාදී බහුතරාති දුග්ගහොති පච්ඤකකධර්මිතඛො.
 සචෙ ජානාති ධම්මවාදී බහුතරාති සුග්ගහොති සාචෙතඛො.
 ඵවං මො භික්ඛවෙ සක ණණ්චජපකො සලාකගානො හොති.

කථඤ්ච භික්ඛවෙ විචටකො සලාකගාහො හොති? සචෙ ජානාති
 ධම්මවාදී බහුතරාති විසංවෙස නො විචටෙන ගාහෙතඛො. ඵවං මො
 භික්ඛවෙ විචටකො සලාකගාහො හොති.

ඉමෙ මො භික්ඛවෙ තයො සලාකගාහාති.

සතිවිනයො

53. අනුචාදධිකරණං කතීහි සමථෙහි සම්මති? අනුචාදධිකරණං චතුහි
 සමථෙහි සම්මති සමමුඛාවිනයෙන ච සතිවිනයෙන ච අමුණ්ණවිනයෙන ච
 තසසපාඨයාසිකාය ච.

සියා අනුචාදධිකරණං ජෙඤ්ඤා සමථෙ අනාගමම් අමුණ්ණවිනයඤ්ඤා
 තසසපාඨයාසිකාසඤ්ඤා දර්මි සමථෙහි සමමෙයා සමමුඛාවිනයෙන ච
 සතිවිනයෙන චාති? සියාතිසං වචනියා. යථා කථං විය? ඉධ භික්ඛු
 භික්ඛු අමුලිකාය සිලවිපකඤ්ඤා අනුඛංසෙනී, තස මො තං භික්ඛවෙ
 භික්ඛුනො සතිවෙදුරුප්පඤ්ඤා සතිවිනයො දතඛො.

මහණෙනි, ගුණක සලාකාග්‍රාහය කෙසේවේ ද යත්: ඒ සලකා ගන්වන මහණහු විසින් සලාකාවන් එකක් අනෙකකට දෙනස් වන සේ හිල් ආදී විවිධ පැහැ ඇතියන් කොට, එක් එක් මහණකු කරා එළැඹ, මේ මෙසේ වූ වාද ඇත්තනු ගේ සලාකාව ය, මේ මෙසේ වූ වාද ඇතියනු ගේ සලාකාව ය, යමක් පිසියෙහි නම් එය ගන්නා'යි මෙසේ කියා යුතු වන්නේ ය. ගන්නාලද කල්හි 'කිසිවකුටත් මෙය නො දක්වන්නා' යි කියා යුතු ය. ඉදින් අධිච්චාදිනු වඩා බොහෝ ඇතැ යි දන්නේ නම්, සලාකා ගැන්ම වරදවා කරණ ලද්දේ කියා (දුන් සලාකාවන්) නැවැත එකතු කොට යලි ගැන්විය යුතු. ඉදින් ධර්මච්චාදිනු වඩා බොහෝ යැ යි දන්නේ නම් මනාවැ කරණ ලද සලාකා ගැන්මෙකැ යි ඇස්විය යුතු. මහණෙනි, මෙසේ ගුණක සලාකා ගැන්වීම වේ.

මහණෙනි, සකණ්ණජප්පක සලාකාග්‍රාහය කෙසේ වේ ද යත්: ඒ සලාකා ගන්වන මහණහු විසින් එක් එක් මහණක්හු ගේ කණට ළං වැ 'මේ මෙ බදු වාද ඇත්තනු ගේ සලාකාව ය, මේ මෙ බදු වාද ඇත්තනු ගේ සලාකාව ය, යමක් කැලැක්කෙහි නම් එය ගන්නා'යි කිය යුතු ය. ගත් කල්හි 'කිසිවකුටත් නො කියන්නා'යි කිය යුතු ය. අධිච්චාදිනු වඩා බොහෝ යැ යි ඉදින් දන්නේ නම්, නොමනා වැ කරණ ලද සලාකා ගැන්මෙකැ යි (සලාකාදින්) එකතු කොට ගෙන යලි සලාකා ගැන්විය යුතු. ඉදින් ධර්මච්චාදිනු වඩා බොහෝ වෙත් යැ යි දන්නේ නම්, 'මනා වැ කරණ ලද සලාකා ගැන්මෙකැ'යි ඇස්විය යුතු. මහණෙනි, මෙසේ සකණ්ණජප්පක සලාකා ගැන්වීම වේ.

මහණෙනි, විවටක සලාකාග්‍රාහය කෙසේ වේ ද යත්: ඉදින් ධර්මච්චාදිනු වඩා බොහෝ යැ යි දන්නේ නම්, සලාකාවන් විසිරුවා විවෘත ලෙසින් (පැනෙන පරිද්දෙන්) ම ගැන්විය යුතු. මහණෙනි, මෙසේ ම විවටක සලාකාග්‍රාහය වෙයි.

මහණෙනි, මොහු වනාහි තුන්සලාකාග්‍රාහයෝ ය යනු යැ.

සතිවිනය

53 අනුචාදිකරණය ගමථ කියෙකින් සන්භිදෙයි ද? අනුචාදිකරණය සම්මුඛාවිනයෙන් ද සතිවිනයෙන් ද අමුල්භවිතයෙන් ද තසංසාපියාසිකායෙන් ද යන ගමථ සතරින් සන්භිදෙයි.

අනුචාදිකරණය අමුල්භවිනය ය ද තසංසාපියාසිකාව ද යන ගමථ දෙකට නොපැමිණ සම්මුඛාවිනයෙන් ද සතිවිනයෙන් ද යන ගමථ දෙකින් සන්භිදෙන්නේ ය යන්න විස හැකිද? විසහැකි යයි කිය යුතු වන්නේ ය. කෙසේ වූ දැයක් මෙන් ද යත්: මෙහි මහණකුට අමුලක ශීලවිපකතියෙන් වෝදනා කෙරෙත් නම් මහණෙනි, මහණහු සිතිය වැඩිමට පැමිණි ම මහණාට සතිවිනය දිය යුතු ය.

එවං ච පන භික්ඛවෙ ද්‍යාධෙව්‍යා: නෙන භික්ඛවෙ භික්ඛුනා සඛං උපසධකමීනා එකංසං උක්ඛරාසධං කරිනා උක්ඛවිකං හිසිදිනා අඤ්ඤිං පඤ්ඤෙතො උච්චස්ස වචනීයො: මං භනෙත භික්ඛු අමුලිකාය සීල-විපක්ඛයා අනුඤ්ඤෙතො. යොභං භනෙත සතිවෙසුප්ප්‍රප්පෙතො සඛං සතිවිනයං යාවාමීති. දුතියමි යාවිතධෙව්‍යා, තතියමි යාවිතධෙව්‍යා.

ව්‍යානෙතන භික්ඛුනා පට්ඨලෙන සඛො ඤාපෙතධෙව්‍යා: සුඤ්ඤා මෙ භනෙත සඛො. භික්ඛු ඉක්ඛනාමං භික්ඛුං අමුලිකාය සීලවිපක්ඛයා අනුඤ්ඤෙතො. යො සතිවෙසුප්ප්‍රප්පෙතො සධං සතිවිනයං යාවති. යදි සධංසං පඤ්ඤෙතො සධෙසා ඉක්ඛනාමස්ස භික්ඛුනො සතිවෙසුප්ප්‍රප්පෙතො සතිවිනයං දදෙය්‍ය උසා ඤාතති.

සුඤ්ඤා මෙ භනෙත සධෙසා. භික්ඛු ඉක්ඛනාමං භික්ඛුං අමුලිකාය සීලවිපක්ඛයා අනුඤ්ඤෙතො. යො සතිවෙසුප්ප්‍රප්පෙතො සධං සතිවිනයං යාවති. සඛො ඉක්ඛනාමස්ස භික්ඛුනො සතිවෙසුප්ප්‍රප්පෙතො සතිවිනයං දෙති. යසංසංසොතො ඛමති ඉක්ඛනාමස්ස භික්ඛුනො සතිවෙසුප්ප්‍රප්පෙතො සතිවිනයස්ස ද්‍යාං. යො තුණ්හස්ස. යසංසංසොතො භාසෙය්‍ය. දුතියමි එතමඤ්ඤං වදමී-පෙ- තතියමි එතමඤ්ඤං වදමී-පෙ- දිනෙනා සධෙසන ඉක්ඛනාමස්ස භික්ඛුනො සතිවෙසුප්ප්‍රප්පෙතො සතිවිනයො. ඛමති සධංසංසංසොතො තඤ්ඤා තුණ්හී, එවමෙනං ධාරයාමීති..

ඉදං වූවචනී භික්ඛවෙ අධිකරණං වූපසනං. නෙන වූපසනං? සමමුඛාවිනයෙන ච සතිවිනයෙන ච. කිංඤ්ඤා තඤ්ඤා සමමුඛාවිනයස්මිං? සධංසංසමමුඛතා ඛමමසමමුඛතා විනයසමමුඛතා පුඤ්ඤෙසමමුඛතා -පෙ- කා ච තඤ්ඤා පුඤ්ඤෙසමමුඛතා? යො ච අනුචදති, යඤ්ඤා අනුචදති, උභො අක්ඛපච්චන්දනා සමමුඛිතො ගොතො. අයං තඤ්ඤා පුඤ්ඤෙසමමුඛතා. කිංඤ්ඤා තඤ්ඤා සතිවිනයස්මිං? යා සතිවිනයස්ස කමමස්ස කිදියා කරණං උපගන්තො අපඤ්ඤාපගමනං අධිවාසනා අපට්ඨෙකකාසනා ඉදං තඤ්ඤා සතිවිනයස්මිං. එවං වූපසනංඤ්ඤා භික්ඛවෙ අධිකරණං කාරකො උභෙකොචනි, උභෙකොචනං පාවිත්තිකං. ජන්දයොකො වියති, වියනකං පාවිත්තියං.

මහණෙනි, (සතිවිනය) මෙසේ දිය යුතු ය: මහණෙනි, ඒ මහණහු විසින් සධසයා ක්‍රමා ඵලාඛ භනිඵට සිවුර ඵකස් කොට පෙරෙවැ උක්කුටුක වැ හිඳ දෙහොක් මුදුන් නබා “වහන්ස, හික්සුහු මට අමුලක වූ ශීලඵපතනිඵච්ඡාදනාඵයෙන් චෝදනා කෙරෙත්. වහන්ස, ඒ මම සිහිය වැඩුණු බවට පැමිණියෙමි සධසයා ගෙන් සතිවිනය යදීම්” යි මෙසේ කියැ යුතු වන්නේ ය. දෙවනු ද යැදිය යුතු, තෙවනු ද යැදිය යුතු.

ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් ‘වහන්ස, සධස තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා. හික්සුහු මෙනම් මහණහට අමුලක ශීලඵපතනිඵයෙන් චෝදනා කෙරෙත්. හේ සිහිය වැඩුණු බවට පැමිණියේ, සංඝයා ගෙන් සතිවිනය යදී. ඉදින් සංඝයාට ප්‍රාඵ්නකාලය වේ නම් සංඝ තෙමේ සිහිවැඩුණුබවට පත් මෙනම් මහණහට සතිවිනය දෙන්නේ ය. මේ භූඵකිය යැ.

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා, මහණහු මෙනම් මහණහට අමුලක ශීලඵපතනිඵයෙන් චෝදනා කෙරෙත්. සිහිය වැඩුණු බවට පත් හෙ තෙමේ සංඝයා ගෙන් සතිවිනය යදී. සංඝ තෙමේ සිහිය වැඩුණු බවට පත් මෙනම් මහණහට සතිවිනය දෙයි. සිහිය වැඩුණු බවට පත් මෙනම් මහණහට සතිවිනය දීම යම් ආයුෂ්මතක්හට රිසියෙන්තේ නම්, හේ නිභඩ වේවා. යමකුහට නො රිසියෙන්තේ නම් හේ කියාවා, දෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි... තෙවනු ද මෙ කරුණ කියමි... සංඝයා විසින් සිහිය වැඩුණු බවට පත් මෙනම් මහණහට සතිවිනය දෙන ලද්දේ ය. සංඝයාට රිසියෙයි. ඵහෙයින් නිභඩ ය. මෙසේ මෙය සලකමි” යි, සංඝ තෙමේ දන්විය යුතු. .

මහණෙනි, (මෙඵය) මේ අධිකරණය සන්තිදුනේ යැ යි කියනු ලැබේ. කිමෙකින් සන්තිදුනේ ද යත්: සම්මුඛාවිනයයෙනුත් සතිවිනයයෙනුත් ය. ඵහි සම්මුඛාවිනය කිමෙක් ද යත්: සංඝසම්මුඛතාව. ධම්මසම්මුඛතාව විනයසම්මුඛතාව පුද්ගලසම්මුඛතාව... යන මේ යි. ඵහි පුද්ගල සම්මුඛතාව කවර යැ? යමෙකුත් චෝදනා කෙරෙයි ද?, යමකුටත් චෝදනා කෙරෙයි ද? සිය පසෙහින් වීරුද්ධ පක්ෂයෙහිත් වූඵච්ඡ හමුඵවත් ද? මේ ඵහි පුද්ගල සම්මුඛතාව යි. ඵහි සතිවිනය කවර යැ? සතිවිනය කම්ඵයා ගේ යම් ක්‍රියාවෙක්, කීර්මෙක්, ඵලැඹීමෙක්, වඩාත් ඵලැඹීමෙක්, ඉවැසීමෙක්, ප්‍රතිත්‍රෝග නොකිරීමෙක් වෙයි ද, මේ ඵහි සතිවිනය යි. මහණෙනි, ඉදින් මෙසේ සන්තිදුණු අධිකරණය කාරන මහණෙක් උත්තෝඵනය කෙරෙයි නම්, ඔහුට උත්තෝඵනක පාවිභතිය වෙයි. ඵඤ්ඳයක තෙමේ නිඤ්ඤ කෙරෙයි ද, වියනක පාවිභතිය ඇවැත වේ.

අමුලහවිතයො

54. සිය අනුචාරියකරණං දො සමථො අනාගමම සතිවිනයඤ්ඤා කසපාපියාසිකඤ්ඤා, දුට්ඨි සමථොති සමෙය්‍ය සමමුඛාවිතයෙන ව අමුලහවිතයෙනවාති? සියාතිසා වචනියා. යථා කථං විය? ඉධ භික්ඛු උමමඤ්ඤාකො හොති විඤ්චිපරියාසකතො. තෙන උමමඤ්ඤාකෙන විඤ්චිපරියාසකතෙන බහුං අසාමාණකං අජ්ඣාචිණ්ණං හොති භාසිතපරිකකතං. තං භික්ඛු උමමඤ්ඤාකෙන විඤ්චිපරියාසකතෙන අජ්ඣාචිණ්ණෙන ආපඤ්ඤියා වොදෙතති: සරතායඤ්ඤා ඵවරුපිං ආපඤ්ඤිං ආපජ්ජිතාති. යො ඵවං වදෙති: “අහං ඛො ආවුසො උමමඤ්ඤාකො අහොසිං විඤ්චිපරියාසකතො. තෙන මෙ උමමඤ්ඤාකෙන විඤ්චිපරියාසකතෙන බහුං අසාමාණකං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකකතං. නාහතං සරාථි. මුලෙහන මෙ ඵතං කතන්ති.” ඵවමපිතං වුච්චමානා වොදෙතෙව ‘සරතායඤ්ඤා ඵවරුපිං ආපඤ්ඤිං ආපජ්ජිතාති’ තස්ස ඛො භික්ඛවො භික්ඛුනො අමුලහවිතයො අමුලහවිතයො දුතමෙඛා.

ඵවඤ්ඤා පන භික්ඛවො දුතමෙඛා: තෙන භික්ඛවො භික්ඛුනා සඤ්ඤා උපසඤ්ඤාමිඤ්ඤා ඵතංසං උඤ්ඤාසඤ්ඤා කරිතා වුච්චානං භික්ඛුනං පාදෙ වජ්ජිතා උඤ්ඤාමිඤ්ඤා නිසිදිතා අඤ්ඤා පඤ්ඤා ඵවමස වචනියො: ‘අහං හතෙන උමමඤ්ඤාකො අහොසිං විඤ්චිපරියාසකතො. තෙන මෙ උමමඤ්ඤාකෙන විඤ්චිපරියාසකතෙන බහුං අසාමාණකං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකකතං. මං භික්ඛු උමමඤ්ඤාකෙන විඤ්චිපරියාසකතෙන අජ්ඣාචිණ්ණෙන ආපඤ්ඤියා වොදෙතති. සරතායඤ්ඤා ඵවරුපිං ආපඤ්ඤිං ආපජ්ජිතාති. නාහං ඵවං වදමි: අහං ඛො ආවුසො උමමඤ්ඤාකො අහොසිං විඤ්චිපරියාසකතො. තෙන මෙ උමමඤ්ඤාකෙන විඤ්චිපරියාසකතෙන බහුං අසාමාණකං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපරිකකතං. නාහතං සරාථි. මුලෙහන මෙ ඵතං කතන්ති. ඵවමපි මං වුච්චමානා වොදෙතෙව: සරතායඤ්ඤා ඵවරුපිං ආපඤ්ඤිං ආපජ්ජිතාති. යොහං හතෙන අමුලෙහා සඤ්ඤා අමුලහවිතයං යාවාමිති. දුතියමපි යාවිතමෙඛා -පෙ- තතියමපි යාවිතමෙඛා -පෙ-

අමුල්භවිතය

54. අනුවාදධිකරණය සතිවිනයය ද තසසපාපියාසිකාට ද යන
 ඔමථ දෙකට නොපැමිණ සම්මුඛාචිතයයෙන් ද අමුල්භවිතයයෙන් ද යන
 ඔමථ දෙකින් සන්තිදෙතුන්ගේ ය යන්න විය හැකි ද? විය හැකියැ යි
 කියැවුණු වන්නේ ය. කෙසේ ද යත්: මෙහි මහණෙක් සිත්
 පෙරළියට පැමිණි උමතුටෙක් වෙයි. සිත් පෙරළියට පැමිණි ඒ උමතු
 මහණහු විසින් ශ්‍රමණ සාරූප්‍ය නොවූ බොහෝ කියුම් කැරුම් ද කරණ
 ලද්දේ වෙයි. උමතු වූ සිත් පෙරළියට පැමිණ කළ දෑ හේතු කොට
 ගෙන ‘ආයුෂ්මත් තෙමෙ මෙබදු ඇවැතකට පැමිණියා සිහි කෙරේවා’යි
 මහණහු ඒ මහණහට ඇවැතීමට වෝදනා කෙරෙත්. “ඇවැත්නි, මම සිත්
 පෙරළියට පත් උමතුවෙකිම වීම්. උමතු වූ සිත් පෙරළියට පැමිණි ඒ
 මා විසින් කායික වාචසික වශයෙන් බොහෝ ශ්‍රමණසාරූප්‍ය නොවූ දෑ
 කරණ ලදී. එය මම සිහි නො කරමි. සිහි මුළා වූ මා විසින් එය කරණ
 ලද්දේ”යි හේ මෙසේ කියයි. ඔහු විසින් මෙසේ කියනු ලබන්නාහු ද ඔහු ඒ
 මහණහට “ආයුෂ්මත් තෙමෙ මෙ බදු ඇවැතකට පැමිණියා සිහි
 කෙරේවා”යි වෝදනා කෙරෙත් ම ය. මහණෙනි, නොමුළා වූ ඒ
 මහණහට අමුල්භවිතය දිය යුතු ය.

මහණෙනි, එය මෙසේ ම දිය යුතු: ඒ මහණහු විසින් සංඝයා වෙත
 එළැඹ, උතුරුසහ එකස් කොට දැඩිමහළු මහණුන්ගේ පා වැද උත්කුටුක
 වූ හිඳ දෙහොත් මුදුන් තබා “වහන්ස, මම සිත් පෙරළියට පත් උමතු-
 වෙකිම වීම්. උමතු වූ සිත් පෙරළියට පත් ඒ මා විසින් මහණහට
 නො සරුල් වූ කායික වූ ද වාචසික වූ ද බොහෝ වරද කරණ ලද්දේ ය.
 මහණහු උමතු වූ සිත් පෙරළියට පත් මා විසින් කළ වරද හේතු කොට
 ගෙන මහණහු මට, ‘ආයුෂ්මත් තෙමෙ මෙ බදු ඇවැතකට පැමිණියා සිහි
 කෙරේවා’යි මට වෝදනා කෙරෙත්. ‘ඇවැත්නි, මම උමතු වූ සිත්
 පෙරළියට පැමිණියෙකිම වීම්. උමතු වූ සිත් පෙරළියට පැමිණි ඒ මා
 විසින් වචනයෙන් කියන ලද්දවූ ද, කයින් කරණ ලද්දවූ ද යි බොහෝ
 ශ්‍රමණ සාරූප්‍ය නොවූ වරද දෑ කරණ ලදී. ඒ දෑ මම සිහි නො කෙරෙමි.
 සිහිමුළා වූ මා විසින් ඒ දෑ කරණ ලද්දේ”යි ඔවුනට මම මෙසේ කියමි. මෙසේ
 කියනු ලබන්නා වූ ද ඔහු මට ‘ආයුෂ්මත් තෙමෙ මෙ බදු ඇවැතකට
 පැමිණියා සිහි කෙරේ වා’ යි මට වෝදනා කෙරෙත් ම ය. වහන්ස, ඒ
 මම සිහිමුළාව නැත්තෙමි සංඝයා ගෙන් අමුල්භවිතයය ඉල්ලමි”යි මෙසේ
 කියැ යුතු වන්නේ ය. දෙවෙනි වර ද මෙසේ ඉල්ලිය යුතු... තෙවෙනි
 වර ද ඉල්ලිය යුතු...

ව්‍යතෙතන භික්ඛුනා පච්චලෙන සමෙසා සුඤ්ඤාභවං සුඤ්ඤා භවං භවං සමෙසා. අයං ඉත්තනාමො භික්ඛු උමුඤ්ඤාකො අහොසි විතත විපරියාසකතො. තෙන උමුඤ්ඤාකෙන විතතවිපරියාසකතෙන බහුං අසාමනකං අඤ්ඤාචිණ්ණං භාසිතපරිකකතං. තං භික්ඛු උමුඤ්ඤාකෙන විතතවිපරියාසකතෙන අඤ්ඤාචිණ්ණෙන ආපනන්ධො වොදෙත්ති: සරතායසමා ඵවරුපිං ආපනන්ධං ආපජ්ජිතාති. යො ඵවං වදෙති: ‘අහං ඛො ආවුට්ඨො උමුඤ්ඤාකො අහොසිං -පෙ-’ යො අමුලො සමසං අමුලහවිනයං යාවති. යදි සමසංසං පඤ්ඤාප්‍රාප්තො සමෙසා ඉත්තනාමසං භික්ඛුනො අමුලහසං අමුලහවිනයං දදෙය්‍ය. ඵසා සුඤ්ඤා.

සුඤ්ඤා භවං භවං සමෙසා: අයං ඉත්තනාමො භික්ඛු උමුඤ්ඤාකො අහොසි විතතවිපරියාසකතො -පෙ- යො ඵවං වදෙති: ‘අහං ඛො ආවුට්ඨො උමුඤ්ඤාකො අහොසිං විතතවිපරියාසකතො -පෙ- යො අමුලො සමසං අමුලහවිනයං යාවති. සමෙසා ඉත්තනාමසං භික්ඛුනො අමුලහසං අමුලහවිනයං දෙති. යසංසංසංතො ඛමති ඉත්තනාමසං භික්ඛුනො අමුලහසං අමුලහවිනයං දනං. යො තුණ්ණසං. යසං නකඛමති යො භාසෙය්‍ය දුතියමි ඵතමසං වදුමි -පෙ-තතියමි ඵතමසං වදුමි -පෙ-.

දිනෙතා සමෙසන ඉත්තනාමසං භික්ඛුනො අමුලහසං අමුලහවිනයො. ඛමති සමසංසං තසමා තුණ්ණී ඵවමොතං ධාරයාමිති.

ඉදං වුච්චති භික්ඛවෙ අධිකරණං වුපසනං. තෙන වුපසනං? සමමුඛාවිනයෙන ව අමුලහවිනයෙන ව. කිං ඤා තස්ස සමමුඛාවිනයස්මිං? සමසංසමමුඛතා ධම්මසමමුඛතා විනයසමමුඛතා පුග්ගලසමමුඛතා. කිං ඤා තස්ස අමුලහවිනයස්මිං? යා අමුලහවිනයසං කම්මසං කිරියා කරණං උපගමනං අඤ්ඤාපගමනං අධිවාසනා අපච්චෙකකාසනා, ඉදං තස්ස අමුලහවිනයස්මිං. ඵවං වුපසනං ඤා භික්ඛවෙ අධිකරණං කාරකො උකකා-වෙති, උකකාචනකං පාවිකන්ධං. ඡන්ද්‍රයකො ඛියති, ඛියනකං පාවිකන්ධං.

ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල වූ මහණකු විසින් සංඝ තෙමේ මෙසේ දන්විය යුතු: “සංඝ තෙමේ මාගේ වචනය අසාවා, මේ මෙනම් මහණ තෙම සිත් පෙරැළීමට ගිය උමතු වෙක් විය, සිත් පෙරැළීමට ගිය උමතු වූ ඔහු විසින් කායික වූ ද වාචසික වූ ද අග්‍රාමණක වූ බොහෝ වරද කරණ ලද්දේ ය. මහණහු ඒ මහණහට සිත්පෙරැළීමට ගිය උමතු වූ ඔහු විසින් කරණ ලද වරදින් ඇවැත්ත ‘ආයුෂ්චත් තෙමේ මෙබඳු වූ ඇවැත්තට පැමිණියා සිහි කෙරේවා’යි වෝදනා කෙරෙත්, හෙ තෙමේ ‘ඇවැත්තී,... උමතු වීම’... යි මෙසේ කියයි. හේ සිහිමුලාව නැත්තේ සංඝයා ගෙන් අමුල්භවිතයය ඉල්ලයි. ඉදින් සංඝයාට ප්‍රාජ්නකාල වේ නම්-

සංඝ තෙමේ සිහිමුලාව නැත්තා වූ මෙනම් මහණහට අමුල්භවිතයය දෙන්නේ ය. මේ ඥප්තිය යි.

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මගේ වචනය අසාවා, මේ මෙනම් මහණ තෙම සිත් පෙරැළියට ගිය උමතුවෙක් විය... හේ ‘ඇවැත්තී, මම සිත් පෙරැළියට ගිය උමතුවෙකිම් වීමි... සිහිමුලාවෙන් තොරවූ හේ සංඝයා ගෙන් අමුල්භවිතයය ඉල්ලයි. සංඝ තෙමේ සිහිමුලාව නැත්තා වූ මෙනම් මහණහට අමුල්භවිතයය දෙයි. මුලාව නැත්තාවූ මෙනම් මහණහට අමුල්භවිතයය දීම යම් ආයුෂ්චතක්හට ඊසියෙන්තේ නම් හේ නිහඬ වේවා. යමකුට නො ඊසියෙන්තේ නම්, හේ කියාවා, දෙවෙනි වරද මේ කරුණ කියමි...

සංඝයා විසින් සිහිමුලාවෙන් තොර වූ මෙනම් මහණහට අමුල්භවිතයය දෙන ලද්දේ ය. සංඝයාට ඊසියෙයි. එහෙයින් හිහඬ ය, මෙසේ මෙය සලකමි’ යනු යි.

මහණෙනි, මේ අධිකරණය සන්භිදුනේ යැයි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්භිදුනේ ද යත්: සම්මුඛාවිතයෙන් ද අමුල්භවිතයයෙන් ද යන දෙකිනි. එහි සම්මුඛාවිතයය කවර යැ? සංඝසම්මුඛතාව ධම්මසම්මුඛතාව, විනය සම්මුඛතාව, පුද්ගලසම්මුඛතාව යන සතර යැ.

එහි අමුල්භවිතය කවර යැ? අමුල්භවිතයකර්මයා ගේ යම් ක්‍රියායෙක්, කිරීමක්, එළැඹීමක්, අහසුපගමනයක්, ඉවැසීමක්, අප්‍රතිපත්තියකයක් වේ ද, මේ එහි අමුල්භවිතය යැ. මහණෙනි, මෙසේ සන්භිදුණු අධිකරණය කාරක භෙණෙක් උත්තෝචනය කරන්නේ ද, ඔහුට උත්තෝචනය පාවිත්තිය ඇවැත් වේ. ජ්‍යෙද්‍යක තෙමේ (මේ අධිකරණ ව්‍යුපගමයයට) තීන්දු කරන්නේ ද, ඔහුට වියනක පාවිත්තිය ඇවැත් වේ.

තසසපාපියාසිකා

55. සියා අනුචාදයිකරණං ඉඛා සමථෙ අනාගලිච සතිචිතයඤ්ච අමුලහචිතයඤ්ච දච්චි සමථෙභි සමච්චියා සමමුඛාවිනයෙන ච තසස පාපියාසිකාය වාති? සියානීසස වචනීයං.

යථා කථං ඒය? ඉධ භික්ඛු භික්ඛුං සධසමච්චෙඤ්ච ගරුකාය ආපතනීයා වොදෙති, සරතායඤ්චා ඵවරුපිං ගරුකං ආපතනීං ආපච්චිතා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමනනං වා'ති.

සො ඵච. වදෙති: න ඛො අහං ආචුට්ඨො සරාමී ඵවරුපිං ගරුකං ආපතනීං ආපච්චිතා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමනනං වා'ති.

නමෙනං සො නිබ්බදෙතනං අතිවෙදෙති. 'ඉධසායඤ්චා සාධුකමෙච ජානාහි, යදි සරසි ඵවරුපිං ගරුකං ආපතනීං ආපච්චිතා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමනනං වා'ති.

සො ඵච. වදෙති: න ඛො අහං ආචුට්ඨො සරාමී ඵවරුපිං ගරුකං ආපතනීං ආපච්චිතා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමනනං වා. සරාමී ච ඛො අහං ආචුට්ඨො ඵවරුපිං අපමනනිකං ආපතනීං ආපච්චිතාති.

තමෙනං සො නිබ්බදෙතනං අතිවෙදෙති: 'ඉධසායඤ්චා සාධුකමෙච ජානාහි: යදි සරසි ඵවරුපිං ගරුකං ආපතනීං ආපච්චිතා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමනනං වා'ති.

සො ඵච. වදෙති: 'ඉමං හි නාමාහං ආචුට්ඨො අපමනනිකං ආපතනීං ආපච්චිතා අපුට්ඨො පට්ඨානිසාමී. කිමපනාහං ඵවරුපිං ගරුකං ආපතනීං ආපච්චිතා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමනනං වා පුට්ඨො න පට්ඨානිසාමී'ති.

සො ඵච. වදෙති: ඉමං හි නාම ඤං ආචුට්ඨො අපමනනිකං ආපතනීං ආපච්චිතා අපුට්ඨො පට්ඨානිසාමී. කිමපන ඤං ඵවරුපිං ගරුකං ආපතනීං ආපච්චිතා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමනනං වා පුට්ඨො න පට්ඨානිසාමී? ඉධසායඤ්චා සාධුකමෙච ජානාහි. යදි සරසි ඵවරුපිං ගරුකං ආපතනීං ආපච්චිතා පාරාජිකං වා පාරාජිකසාමනනං වා'ති.

තස්සපාපියාසිකා

55. අනුචාදයිකරණය සනිච්ඡයය ද අමුල්භවිතයය ද යන ශමජ දෙකට නොපැමිණ, සම්මුඛාවිතයයෙන් ද තසාපාපියාසිකායෙන් ද යන ශමජ දෙකින් සංසිද්දෙන් නේ ය යන්න විය හැකිද? විය හැකියැයි කිය යුතු වන්නේ ය.

කෙසේ ද යත්. මෙහි මහණෙක් මහණකුට සහමැදදී ‘‘ආයුෂමත් තෙමේ පරිච්ඡ ඇවැතකට හෝ පරිච්ඡයට සාමන්ත (දුකුළා හෝ උලසි) ඇවැතකට හෝ මෙබඳු ගරු ඇවැතකට පැමිණියා සිහි කෙරේවා’යි ගරු ඇවැතෙකින් චෝදනා කරයි.

ඒ (වුද්ධ) මහණ තෙම ‘ඇවැත්නි, පරිච්ඡ ඇවැතට හෝ පරිච්ඡයට සාමන්ත (දුකුළා හෝ උලසි) ඇවැතකට හෝ මෙබඳු ඇවැතකට පැමිණියා මම සිහි නො කරමි යි කියයි.

ඒ (චෝදක) මහණ තෙම ‘එසේ නම් ආයුෂමත් තෙමේ පරිච්ඡ හෝ පරිච්ඡයට සාමන්ත (දුකුළා හෝ උලසි) ඇවැතකට හෝ පැමිණියෙමි’යි සිහි කෙරෙහි නම් මනාකොට ම එය දනගන්නැ’යි යථෝක්ත වුද්ධ මහණහු වඩාත් චෝදනායෙන් වෙළයි.

ඒ වුද්ධ මහණතෙම ‘ඇවැත්නි, පරිච්ඡ ඇවැතට හෝ පරිච්ඡයට සාමන්ත ඇවැතකට හෝ මෙසේ වූ ඇවැතකට පැමිණියෙමි’යි මම නො ම සිහි කරමි. ඇවැත්නි, එතෙකුදු වුවත් මෙබඳු වූ අල්පමාත්‍ර ඇවැතකට පැමිණියෙමි යි සිහි කෙරෙමි’යි මෙසේ කියයි.

එසේ වී නම්, ආයුෂමත් තෙමේ ‘පරිච්ඡ ඇවැතට හෝ පාරාජික-සාමන්ත ඇවැතකට හෝ මෙසේ වූ ගරු ඇවැතකට පැමිණියෙමි’යි ඉදින් සිහි කෙරෙහි නම් එය මනාකොට ම දනගන්නැ’යි චෝදක මහණ තෙමේ යථෝක්ත චෝදනා වෙළමෙන් මිදෙන්නට සැරසෙන මහණහු වඩාත් දඩි කොට වෙළයි.

‘ඇවැත්නි, මම මෙ නම් අල්පමාත්‍ර ඇවැතකට පැමිණ නො විචාරණ ලද්දේම ප්‍රතිඥා කරන්නෙමි. කීමෙක් ද? පරිච්ඡ ඇවැතට හෝ පරිච්ඡ ඇවැතට සාමන්ත වූ ඇවැතකට හෝ මෙබඳු වූ ගරු ඇවැතකට පැමිණ විචාරණ ලද්දේම ප්‍රතිඥා නො කරන්නෙමි ද?’යි ඒ වුද්ධ මහණ මෙසේ කියයි.

එවිට ඒ චෝදක මහණ තෙම ‘ඇවැත්නි, ඔබ මෙතම වූ අල්පමාත්‍ර ඇවැතකට පැමිණ, නොවිචාරණ ලද්දේ එය ප්‍රතිඥා කරන්නහු ය, (එසේ කල්හි) පරිච්ඡ හෝ පරිච්ඡයට සාමන්ත ඇවැතකට හෝ මෙබඳු ගරු ඇවැතකට පැමිණ කීමෙක් ද? විචාරණ ලද්දහු ප්‍රතිඥා නො කරන්නහු ද? එබැවින් ඉදින් පරිච්ඡයකට හෝ පරිච්ඡයට සාමන්ත ඇවැතකට හෝ මෙසේ වූ ගරු ඇවැතකට පැමිණියෙමි’යි ඉදින් සිහි කරවු නම්, එය මොනොවට ම දනගන්නැ’ යි මෙසේ කියයි.

සො ඵවං චිදෙති සරාඡී ටො අභං ආච්චසො ඵවරුපිං ගරුකං
ආපඤ්ඤං අපච්චිතං පාරාඡීකං වං පාරාඡීකසාච්චනං වං දවා මෙ ඵනං
චුඤ්ඤං, රවා මෙ ඵනං චුඤ්ඤං. නාභනඤ්ඤං සරාඡී ඵවරුපිං ගරුකං ආපඤ්ඤං
ආපච්චිතං පාරාඡීකං වං පාරාඡීකසාච්චනං වානී.

56. තසස ටො තං භිකඤ්ඤාච්ච භිකඤ්ඤානො තසසපාපියාසිකා කච්චි-
කාතඤ්ඤං. ඵවඤ්ඤා පන භිකඤ්ඤාච්ච කාතඤ්ඤං. ව්‍යඤ්ඤන භිකඤ්ඤානො පච්චිඤ්ඤන
යඤ්ඤා ඤ්ඤාපනඤ්ඤා:

සුඤ්ඤානු මෙ භච්චිතඤ්ඤා සඤ්ඤා අයං ඤ්ඤානොමො භිකඤ්ඤා සඤ්ඤාච්චෙඤ්ඤා
ගරුකාය ආපඤ්ඤාය අනුඤ්ඤාච්චොනො අච්චිඤ්ඤානා පච්චිඤ්ඤානානී,
පච්චිඤ්ඤානානී අච්චිඤ්ඤානානී, අඤ්ඤානඤ්ඤානං පච්චිඤ්ඤානී, සමඵච්චනච්චසා භාසනී,
යදී සඤ්ඤාස ඵඤ්ඤාච්ච, සඤ්ඤා ඤ්ඤානොමඤ්ඤා භිකඤ්ඤානො තසසපාපියා-
සිකා කච්චිකං කඤ්ඤාය. ඵසා ඤ්ඤානී.

සුඤ්ඤානු මෙ භච්චිතඤ්ඤා සඤ්ඤා. අයං ඤ්ඤානොමො භිකඤ්ඤා සඤ්ඤාච්චෙඤ්ඤා
ගරුකාය ආපඤ්ඤාය අනුඤ්ඤාච්චොනො අච්චිඤ්ඤානා පච්චිඤ්ඤානානී, පච්චිඤ්ඤා-
නානී අච්චිඤ්ඤානානී, අඤ්ඤානඤ්ඤානං පච්චිඤ්ඤානී, සමඵච්චනච්චසා භාසනී.
යඤ්ඤා ඤ්ඤානොමඤ්ඤා භිකඤ්ඤානො තසසපාපියාසිකාකච්චිකං කඤ්ඤානී.
යඤ්ඤායච්චොනො ච්චිඤ්ඤා ඤ්ඤානොමඤ්ඤා භිකඤ්ඤානො තසසපාපියාසිකාකච්චිකං
කරඤ්ඤා, සො තුඤ්ඤාසඤ්ඤා. යඤ්ඤා නඤ්ඤාච්චිඤ්ඤා සො භාසෙය්‍යා. දුඤ්ඤාමච්චිඤ්ඤා
ච්චිඤ්ඤා -පෙ- තඤ්ඤාච්චිඤ්ඤා ඵඤ්ඤානං ච්චිඤ්ඤා -පෙ- කනං සඤ්ඤානො ඤ්ඤානොමඤ්ඤා
භිකඤ්ඤානො තසසපාපියාසිකාකච්චිකං. ච්චිඤ්ඤා සඤ්ඤාස තඤ්ඤා තුඤ්ඤානී.
ඵච්චිඤ්ඤානං ධාරයාච්චිඤ්ඤානී.

ඉදං ච්චිඤ්ඤානී භිකඤ්ඤාච්ච අඤ්ඤාච්ච. ච්චිඤ්ඤානං. මඤ්ඤා ච්චිඤ්ඤානං? සමච්චිඤ්ඤා-
ච්චිඤ්ඤානං ව තසසපාපියාසිකාය ව. කිඤ්ඤා තඤ්ඤා සමච්චිඤ්ඤාච්චිඤ්ඤානං?
සඤ්ඤාසමච්චිඤ්ඤානං ධඤ්ඤාසමච්චිඤ්ඤානං ච්චිඤ්ඤාසමච්චිඤ්ඤානං ච්චිඤ්ඤානං -පෙ-
කා ව තඤ්ඤා තසසපාපියාසිකාය? යා තසසපාපියාසිකා කච්චිකං කිච්චිඤ්ඤා
කරඤ්ඤා, ච්චිඤ්ඤානං අඤ්ඤානොමඤ්ඤා අඤ්චාසනා අච්චිඤ්ඤානං, අයං තඤ්ඤා
තසසපාපියාසිකාය. ඵවං ච්චිඤ්ඤානං මෙ භිකඤ්ඤාච්ච අඤ්ඤාච්ච කාරඤ්ඤා
ච්චිඤ්ඤානොමඤ්ඤා. ච්චිඤ්ඤානං පාච්චිඤ්ඤානං. ච්චිඤ්ඤානං ච්චිඤ්ඤානං, ච්චිඤ්ඤානං
පාච්චිඤ්ඤානං.

(ඵවිට) ඵ ඵුදිතක මහණ තෙම “ඤචාත්ති, පරිඵ ඤචාතකට හෝ පරිඵයට සාමන්ත ඤචාතකට හෝ මෙඛදු ඵු ගරා ඤචාතකට පැමිණියෙමි ඵි මා කිචා සිඛි කෙරෙමි ඤචාත්ති, ඵය මා විසින් කෙළි පිණිස කියන ලදි, ඵය මා විසින් විභිඵ පිණිස කියන ලදි. පරිඵ ඤචාතකට හෝ පරිඵයට සාමන්ත ඤචාතකට හෝ මෙඛදු ඤචාතකට මම පැමිණියෙමි’ ඵි කියා නම නො ම සිඛි කෙරෙමි’ ඵි මෙසේ කියයි.

56. මහණෙනි, ඵසේ කියන ඵ මහණහට තසසපාපියාසිකා කමීය කළ යුතු. මහණෙනි, මෙසේ වනාහි ඵය කළ යුතු: වාක්ත ඵු ප්‍රතිඛල ඵු මහණක්භු විසින්

“වගන්ස, සංස තෙමේ මහේ වචනය අසා වා. මේ මෙනම් මහණ තෙම සහ මැදදි ගරා ඤචාතීන් ප්‍රශ්න කරණු ලබන්නේ අවඤ කොට (වරද නො පිළිගෙන) ප්‍රතිඤා කෙරෙයි (නැචාත පිළිගනියි). ප්‍රතිඤා කොට (ඵසේ ය වරදට පැමිණියෙමි ඵි පිළිගෙන) අවඤ කෙරෙයි (ක්‍රීඩා වගයෙන් ඵසේ කියෙමි ඵි යන අදි බසක් කියා නොපිළිගනි හෝ වරද යටපත් කෙරෙයි). ඵකෙකින් අනෙකක් වසාලයි. (වරදට පැමිණියෙමි ඵි) දන්නේ ම බොරු කියයි. ඉදින් සංසයාට සුදුසු යැ යි හැඟෙන්නේ නම්, සංස තෙමේ මෙනම් මහණහට තසසපාපියාසිකා කමීය කරන්නේ ය. මේ ඤජභිය යි.

වගන්ස, සංස තෙමේ මහේ වචනය අසා වා. මේ මෙනම් මහණ තෙම සහ මැදදි ගරා ඤචාතෙකින් අනුයොග කරණු ලබන්නේ, අවඤා කොට ප්‍රතිඤ කෙරෙයි ප්‍රතිඤා කොට අවඤා කෙරෙයි අන් කරුණෙකින් අනෙකක් වසාලයි, දන දන මුසවා බෙණෙයි, සංස තෙමේ මෙනම් මහණහට තසසපාපියාසිකා කමීය කෙරෙයි. මෙනම් මහණහට තසසපාපියාසිකා කර්මය කිරීම යම් ආයුෂ්මතක්හට රිසියෙයි නම්, හේ භිහච වන්නේය, යම් ආයුෂ්මතක්හට නො රිසියෙයි නම් හේ කියාවා. දෙවතු ද මේ කරුණ කියමි... තෙවතු ද මේ කරුණ කියමි... සංසයා විසින් මෙනම් මහණහට තසසපාපියාසිකා කර්මය කරණ ලදි. සංසයාට රිසියෙයි, ඵහෙයින් කීහචය. මෙසේ මේ කරුණ දරමි” යනුයි.

මහණෙනි, මේ අධිකරණය (මෙසේ) සන්සිදුනේ යැ යි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්සිදුනේද? යත්: සම්මුඛාවිනයයෙන්ද තසසපාපියාසිකායෙන්ද යන දෙකිනි. ඵහි සම්මුඛාවිනයය කවර යැ? සංසසම්මුඛතාව, ධර්මසම්මුඛතාව, විනයසම්මුඛතාව, පුද්ගල සම්මුඛතාව යන සතර යි ... ඵහි තසසපාපියාසිකාව කවර යැ? තසසපාපියාසිකා කර්මයා හේ යම් ක්‍රියාවෙක්, කිරීමෙක්, ඵළැඹීමෙක්, අධ්‍යාපණයෙක්, ඉචාසීමෙක්, අප්‍රතිමෙධන යෙක් වේ ද, මෙය ඵහි තස්සපාපියපසිකාව යැ. මහණෙනි, ඉදින් මෙසේ සංසිදුනු අධිකරණය කාරක මහණෙක් උන්නෝටනය කරන්නේ ද, උකකාටනක පාවිතකිය ඤචාත වේ. ඡන්දයක මහණෙක් නිඤ කෙරෙයිද, ඔහුට බියනක පාවිතකිය වෙයි.

ප්‍රතිඥානකරණය

57. ආපඤ්ඤානකරණය සමඵ කියෙකින් සන්සිද්දෙයි ද? යත්: ආපඤ්ඤානකරණය සමඵච්චාචනායයෙන් ද ප්‍රතිඥානකරණයෙන් ද තිණවිඤ්ඤානසංකරණයෙන් ද යන සමඵ තුනින් සන්සිද්දේ.

ආපඤ්ඤානකරණය තිණවිඤ්ඤාන නම් වූ එක් සමඵයකට නො පැමිණ සමඵච්චාචනායෙන් ද පටිඤ්ඤානකරණයෙන් ද යන සමඵ දෙකින් සන්සිද්දෙන් නේ ය යන්න විය හැකි ද? ඊය හැකි යැයි කිය යුතු වන්නේ ය. කෙසේ යත්: මෙහි මහණෙක් උසු ඇවතකට පැමිණියේ වෙයි. මහණෙනි, ඒ මහණහු වීසින් එක් මහණකු කරා එළඹ උතුරු සහ එකස් කොට වැඩිමහලු මහණුන්ගේ පා වැද උක්කුටුක වැ හිද දෙහොත් වුදුන්හි කොට, “ඇවැත්නි, මම මෙ නම ඇවැතකට පැමිණියෙමි, එය දෙසමි”යි මෙසේ කිය යුතු වන්නේ යැ, ඔහු වීසින් (අතින් මහණහු වීසින්) ‘ඇවැත දක්හිද?’යි කියැ යුතු. එසේ ය, දකිමි”යි පළමු මහණහු වීසින් කියැ යුතු. ‘මත්තෙහි සංචර වඩව’යි දෙවැනි මහණහු වීසින් කියැ යුතු,

මහණෙනි, මේ අධිකරණය (මෙසේ) සන්සිද්දෙන් ය යි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්සිද්දෙන් ද? යත්: සමඵච්චාචනායෙන් ද පටිඤ්ඤානකරණයෙන් ද යන දෙකිනි. එහි සමඵච්චාචනාය කවර යැ? ධර්මසමඵච්චාචනාචනාය සමඵච්චාචනාචනාය පුද්ගලසමඵච්චාචනාචනාය යන තුන ය... එහි පුද්ගල සමඵච්චාචනාචනා කවර යැ: යමෙක් ඇවැත දෙසා නම්, හේ මහණ ද යමකුට ඇවැත දෙසා නම් ඒ මහණ ද යන දෙදෙනා හවු වූවාහු වෙත් ද, මෙය එහි පුද්ගලසමඵච්චාචනාචනා යැ. එහි පටිඤ්ඤානකරණය නම් කවර යැ? පටිඤ්ඤානකරණ කල්පයාගේ යම් ක්‍රියාවෙක් කිරීමෙක්, ඵලැඹීමෙක්, අධ්‍යායනයෙක්, ඉවැසීමෙක්, අප්‍රතිමෙධනායෙක් වෙ ද, මේ එහි පටිඤ්ඤානකරණය යි. මහණෙනි, ඉදින් මෙසේ සන්සිද්දනු අධිකරණයක් ප්‍රතිග්‍රාහක මහණ තෙමේ (යළින් සන්සිද්දවනු පිණිස උත්කොටනය කෙරෙයි ද (ඉදිරියට අදී ද) ඔහුට උත්කොටනක පෘථිභ්විය ඇවැත වෙ.

58. මහණෙනි, මෙසේ ඒ අධිකරණය සමඵය ලබන්නේ නම්, ඒ මැනැවැ. ඉදින් නොලබන්නේ නම්, මහණෙනි, ඒ මහණහු වීසින් බොහෝ මහණුන් කරා එළඹ උතුරු සහ එකස් කොට, වැඩිමහලු මහණුන්ගේ පා වැද උක්කුටුක වැ හිද, දෙහොත් වුදුනැ නහා “වහන්ස, මම මෙ නම ඇවැතට පැමිණියෙමි වෙමි. එය දෙසමි”යි මෙසේ කිය යුතු වන්නාහ. ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු වීසින් ‘ආදුෂ්මත්හු මගේ වචනය අසත්වා. මේ මෙනම් මහණ ඇවැත හෙළි කරයි, ඇවැත පෙහෙළි කරයි. ඇවැත දෙසයි. ඉදින් ආදුෂ්මත්නට සුදුසු කල් ඇත්තේ යැ යි හැඟේ නම්, මම මෙනම් මහණහුගේ ඇවැත පිළිගන්නෙමි”යි මහණහු දන්විය යුක්තාහ.

තෙන වහ්නංඛො 'පසසයි?'ති. 'ආම පසසාමී'ති. 'ආයති. සංවරෙය්‍යායි'ති.

ඉදං වුච්චති භික්ඛාවෙ අධිකරණං වුපසන්නං. තෙන වුපසන්නං? සමුට්ඨාවිනයෙන ව පටිඤ්ඤානකරණෙන ව. කිංඤ්ඤා තස්ස සමුට්ඨාවිනයස්මි? ධම්මසම්මුට්ඨතා විනයසම්මුට්ඨතා පුග්ගලසම්මුට්ඨතා -පෙ- කා ව තස්ස පුග්ගලසම්මුට්ඨතා? යො ව දෙසෙති, යසං ව දෙසෙති, උභො සම්මුට්ඨතා භොතති, අයං තස්ස පුග්ගලසම්මුට්ඨතා. කිංඤ්ඤා තස්ස පටිඤ්ඤානකරණස්මි? යා පටිඤ්ඤානකරණස්මි කම්මස්ස කිරියා කරණං උපගමනං අජ්ඣප්පමෙන අධිවාසනා අපටිඤ්ඤාසනා, ඉදං තස්ස පටිඤ්ඤානකරණස්මි. එවං වුපසන්නංඤ්ඤා භික්ඛාවෙ අධිකරණං පටිග්ගාහකො උභෙකාටෙති, උභෙකාටනකං පාවිත්තියං.

59. එවංඤ්ඤා තං උභෙථ ඉච්චතං කුසලං නො චෙ උභෙථ, තෙන භික්ඛාවෙ භික්ඛුනා සධ්‍යං උපසධ්‍යමීති. එකංසං උභාරාසධ්‍යං කච්චා වුච්චානං භික්ඛුනං පාදෙ වජ්ඣිතා උකඤ්චිකං නිසීදීති. අඤ්ඤිං පග්ගහෙති. එවමස්ස වචනියො: "අහං භතෙන ඉත්තනාමං ආපනති. ආපනතා, තං පටිදෙසෙමී"ති. ව්‍යඤ්ඤාන භික්ඛුනා පටිච්චෙන සධෙසා ඤ්ඤෙතඛො "සුඤ්ඤා මෙ භතෙන සධෙසා. අයං ඉත්තනාමො භික්ඛු ආපනති. සරති විට්ඨති උභ්‍යානී කරොති දෙසෙති. යදී සධ්‍යස්ස උභ්‍යානප්‍ර- අහං ඉත්තනාමස්මි භික්ඛුනා ආපනති. පතිගඤ්ඤායානති. තෙන වහ්නංඛො 'පසසයි?'ති. 'ආම පසසාමී'ති. 'ආයති. සංවරෙය්‍යායි'ති.

ඉදං වුච්චති භික්ඛාවෙ අධිකරණං වුපසන්නං. තෙන වුපසන්නං? සමුට්ඨාවිනයෙන ව පටිඤ්ඤානකරණෙන ව. කිංඤ්ඤා තස්ස සමුට්ඨාවිනයස්මි? සධ්‍යසම්මුට්ඨතා ධම්මසම්මුට්ඨතා විනයසම්මුට්ඨතා පුග්ගල- සම්මුට්ඨතා -පෙ- එවං වුපසන්නංඤ්ඤා භික්ඛාවෙ අධිකරණං පටිග්ගාහකො උභෙකාටෙති, උභෙකාටනකං පාවිත්තියං. ජන්දයකො වියති වියනකං පාවිත්තියං.

ඒ ප්‍රතිග්‍රාහක මහණහු විසින් ඇවැත දක්නෙහි ද? යි ඉතර මහණට කියයුතු. 'එසේ යැ, දකිමි'යි දෙශක මහණහු විසින් කියැ යුතු. 'මත්තෙහි සංවර කරව'යි ප්‍රතිග්‍රාහක මහණහු විසින් කියැ යුතු.

මහණෙනි, (මෙවන්) මේ අධිකරණය සන්සිදුනේ යැ යි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්සිදුනේ ද? යත්: සම්මුඛාවිනයයෙන් ද ප්‍රතිඤ්ඤාකරණයෙන් ද යන දෙකිනි. එහි සම්මුඛාවිනය කවර යැ? ධර්මසම්මුඛතාව, විනයසම්මුඛතාව, පුද්ගලසම්මුඛතාව යන තුන යැ... එහි පුද්ගලසම්මුඛතාව කවර යැ? යනමක් ඇවැත දෙසයි ද, යමකුටත් දෙසයි ද, මේ දෙසක ප්‍රතිග්‍රාහක දෙදෙනා හමු වූවාහු වෙත් ද, මේ එහි පුද්ගල සම්මුඛතාව යැ. එහි ප්‍රතිඤ්ඤාකරණය කවර යැ? ප්‍රතිඤ්ඤා කරණ කර්මයා ගේ යම් ක්‍රියා යෙක්, කිරීමෙක්, එළැඹීමෙක්, අනුමානණයෙක්, ඉවැසීමෙක්, අප්‍රතිචේදන යෙක් වේ ද, මේ එහි ප්‍රතිඤ්ඤාකරණය යැ. මහණෙනි, ඉදින් මෙසේ සන්සිදුනු අධිකරණය ප්‍රතිග්‍රාහක මහණ තෙම නැවැත සන්සිදුවනු පිණිස ඉදිරියට අදහේ ද, ඔහුට උත්තෝචනය පාවිත්තිය ඇවැත වේ.

59. ඉදින් මෙය මෙවන් ලබන්නේ නම් ඒ මැනව. ඉදින් නොලබන්නේ නම්, මහණෙනි, එ මහණහු විසින් සංඝයා කරා එළැඹ, උතුරුසහ එකස් කොට වැඩිමාලු මහණුන්ගේ පා වැද උත්කුටුක වැ හිඳ දෙහොත් මුදුන් තබා ගෙන, "ව්‍යන්ස, මම මෙ නම් ඇවිතට පැමිණියෙමි. එය දෙසමි' යි මෙසේ කියැ යුතු වන්නේ ය. ව්‍යන්ස ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින් 'ව්‍යන්ස, සංඝ තෙම මගේ වචනය අසාවා, මේ මෙ නම් මහණ ඇවැත සිහි කරයි. හෙළි කරයි, පෙහෙළි කරයි, දෙසයි. ඉදින් සංඝයාට සුදුසු කල් වී යැයි හැඟේ නම්, මම මෙ නම් මහණහුගේ ඇවැත පිළිඟන්නෙමි'යි සංඝ තෙමේ දන්වියැ යුතු. ඒ ප්‍රතිග්‍රාහක මහණ විසින් 'ඇවැත දකිමි ද?'යි කියැ යුතු 'එසේ ය, දකිමි'යි දෙශකයා විසින් කියැ යුතු. 'මත්තෙහි සංවරය වඩව යි ප්‍රතිග්‍රාහකයා විසින් කියැ යුතු.

මහණෙනි, (මෙසේ) මේ අධිකරණය සන්සිදුනේ යැ'යි කියනු ලැබේ. කීමෙකින් සන්සිදුනේ ද යත්: සම්මුඛාවිනයයෙන් ද ප්‍රතිඤ්ඤාකරණයෙන් ද යන දෙකිනි, එහි සම්මුඛාවිනයය කවර යැ? සංඝසම්මුඛතාව ධර්මසම්මුඛතාව විනයසම්මුඛතාව පුද්ගලසම්මුඛතාව යන සතර යැ... මහණෙනි, ඉදින් මෙසේ සන්සිදුනු අධිකරණය ප්‍රතිග්‍රාහක තෙම උත්තෝචනය කරන්නේ නම් ඔහුට උත්තෝචනය පාවිත්තිය ඇවැත වේ. ඡන්දයක මහණ භික්ෂු කරන්නේ නම් ඔහුට වියනක පාවිත්තිය ඇවැත වේ.

තිශ්චජාරකං

60. සියා ආපක්ඛාධිකරණං එකං සමථං අනාගච්ච පටිඤ්ඤානකරණං ආදීඨි සමථෙහි සමෙමයා සමමුඛාචිතයෙන ච තිශ්චජාරකෙන වානි? සියාතිසස වචනීයං. යථාකථං වීය? ඉධ භික්ඛුනං භණ්ඩනජාතානං කලහජාතානං වීවාදපනනානං විහරතං බහුං අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං භොති භාසිතපටිකනං. ඔහු වෙ භික්ඛුනං එවං භොති. 'අමහාකං ටො භණ්ඩනජාතානං කලහජාතානං වීවාදපනනානං විහරතං බහුං අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපටිකනං. සචෙ මයං ඉමාහි ආපක්ඛි අඤ්ඤාමඤ්ඤං කාමරසාම, සියාපි තං අධිකරණං කකඛලකාය වාලකාය භෙදය සංවනෙය්‍යා'ති. අනුජාතාමි භික්ඛවෙ ඵචරුපං අධිකරණං තිශ්චජාරකෙන චූපසමෙතුං.

එවඤ්ච පන භික්ඛවෙ චූපසමෙතඛං: සචෙඛෙහව එකජ්ඣං සක්ඛිපතිතඛං. සක්ඛිපතිජා වානෙත භික්ඛුනා පටිබලෙන සචෙසා ඤාපෙතචෙඛා: "සුඤ්ඤානු මෙ භනෙත සචෙසා. අමහාකං භණ්ඩනජාතානං කලහජාතානං වීවාදපනනානං විහරතං බහුං අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපටිකනං. සචෙ මයං ඉමාහි ආපක්ඛි අඤ්ඤාමඤ්ඤං කාමරසාම. සියාපි තං අධිකරණං කකඛලකාය වාලකාය භෙදය සංවනෙය්‍යා. යදී සඛ්භසස පක්ඛකලුපං සචෙසා ඉමං අධිකරණං තිශ්චජාරකෙන චූපසමෙය්‍යා ධපෙචා චූලුච්ඡං, ධපෙචා ගිහීපටිසංයුක්ඛනං.

එකතො පක්ඛිකානං භික්ඛුනං වානෙත භික්ඛුනා පටිබලෙන සචෙසා පකෙඛා ඤාපෙතචෙඛා: "සුඤ්ඤානු මෙ ආයඤ්ඤානං අමහාකං භණ්ඩනජාතානං කලහජාතානං වීවාදපනනානං විහරතං බහුං අසාමණකං අජ්ඣාචිණ්ණං භාසිතපටිකනං. සචෙ මයං ඉමාහි ආපක්ඛි අඤ්ඤාමඤ්ඤං කාමරසාම සියාපි තං අධිකරණං කකඛලකාය වාලකාය භෙදය සංවනෙය්‍යා, යද සචෙසානං පක්ඛකලුපං අහං යා චෙව ආයඤ්ඤානං ආපක්ඛි, යා ච අනතො ආපක්ඛි ආයඤ්ඤානං අඤ්ච අජාය අනතො ච අජාය සඛ්භමචෙඤ්ච තිශ්චජාරකෙන දෙසෙය්‍යා ධපෙචා චූලුච්ඡං, ධපෙචා ගිහීපටිසංයුක්ඛනං. අථාපරෙසං එකතො පක්ඛිකානං භික්ඛුනං වානෙත භික්ඛුනා පටිබලෙන සචෙසා පකෙඛා ඤාපෙතචෙඛා: "සුඤ්ඤානු මෙ ආයඤ්ඤානං අමහාකං භණ්ඩනජාතානං-පෙ-සචෙසමචෙඤ්ච තිශ්චජාරකෙන දෙසෙය්‍යා ධපෙචා චූලුච්ඡං, ධපෙචා ගිහීපටිසංයුක්ඛනං"ති.

1. අථාපරෙසං - ඊ - න. මඡසං. අධිකං.

නීතිවිධාන

60. ප්‍රතිඥාකරණ නම් වූ එක් සමරයකට නො පැමිණ සම්ප්‍රධාන විනයයෙන් ද නීතිවිධානයෙන් ද යන සමර දෙකින් ආපනාධිකරණය සන්සිද්ධත්වය යන්න විය හැකි ද? විය හැකි යැ යි කිය යුතු වන්නේ ය. කෙසේ ද? යත්: මෙහි හටගත් අරගල ඇති වූ හටගත් කලහ ඇති වූ විවාදයට පැමිණියන් වූ වසන මහණුන් විසින් වාචසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ වරද කරන ලද්දේ වෙයි. ඉදින් එහි මහණුන්ට හටගත් අරගල ඇති වූ හටගත් කලහ ඇති වූ විවාදයට බටුවන් වූ වසන අප විසින් වාචසික වූ ද කායික වූ ද බොහෝ වරද කරණ ලද්දේ වෙයි. ඉදින් අපි මේ ඇවැත්වලින් උතුනට පිළියම් කරවන්නමෝ නම් ඒ අධිකරණය රච බව පිණිස, සැඩ බව පිණිස, බිදීම පිණිස පවතිනු විය හැකියැ යි මෙසේ සිතෙක් වෙයි. මහණෙනි, මෙබඳු අධිකරණය නීතිවිධානයෙන් සන්සිද්ධත්වට අනුදනිමි:

තවද මහණෙනි, මෙසේ එය සන්සිද්ධ විය යුතු; සියලු මහණුන්ම එක් තැනකට රැස් විය යුතු. එක් රැස් වූ ව්‍යාජන ප්‍රතිබල මහණුන් විසින් "වහන්ස, සංඝ තෙමේ මගේ වචනය අසා වා, උපන් අරගල ඇති ව, උපන් කලහ ඇති ව, විරුද්ධවාදයට බැසගත්තන් ව වසන අප විසින් වාචසික වූ ද කායික වූ ද ශ්‍රමණසාරූප්‍ය නොවූ බොහෝ දෑ කරණ ලද්දේ ය. ඉදින් අපි මේ ඇවැත්වලින් ඔවුනොවුනට පිළියම් කරවන්නමෝ නම්, ඒ අධිකරණය රච බව පිණිස, සැඩ බව පිණිස, හෙදය පිණිස පවතිනු ද හැකි වන්නේ ය, ඉදින් සංඝයාට සුදුසු කලැ යි හැඟෙන්නේ වී නම් සංඝ තෙමේ (පරිච්ඡි සහවෙසෙස් යන) දළ වරද හැර, ගිහිත් ගැරඹුම් ආදීන් ගෘහස්ථවිසංයුක්ත වරද ද හැර (සෙසු ඇවැත් හා සමබන්ධ වූ) මේ අධිකරණය නීතිවිධානයෙන් සන්සිද්ධත්වය.

එක් පක්ෂයකට අයත් මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යාජන ප්‍රතිබල මහණුන් විසින් "ආයුෂ්මත්තූ මාගේ වචනය අසත්වා. උපන් අරගල ඇති වූ උපන් කලහ ඇති වූ විරුද්ධවාදයට බැසගත්තන් වූ වසන අප විසින් වාචසික වූ ද කායික වූ ද අශ්‍රාමණක වූ බොහෝ දෑ කරණ ලද්දේ වෙයි. ඉදින් අපි මේ ඇවැත්වලින් ඔවුනොවුනට පිළියම් කරවන්නමෝ නම්, ඒ අධිකරණය රච බව පිණිස සැඩ බව පිණිස හෙදය පිණිස පවතිනු ද විය හැක්ක. (ඒ හෙයින්) ඉදින් ආයුෂ්මත්තට සුදුසු කල් යැ යි හැඟෙන්නේ වී නම්, ආයුෂ්මතුන්ගේ යම් ඇවැත් වේ නම් තමාගේ යම් ඇවැත් වේ නම් ඔවුන් වරද ද ගෘහිප්‍රතිසංයුක්ත ආපත්ති ද හැර සෙසු සියලු ඇවැත් ආයුෂ්මත්තට වැඩ පිණිසත් තමාට වැඩ පිණිසත් සහ මැද දී නීතිවිධාන යෙන් දෙසන්නමි" යි ස්වකීය පක්ෂය දන්විය යුතු යැ. ඉක්බිති අන් එක් පක්ෂයක් ගත් මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යාජන ප්‍රතිබල මහණුන් විසින් "ආයුෂ්මත්තූ මාගේ වචනය අසත්වා. උපන් අරගල ඇති... ඔවුන් වරද ද ගෘහිප්‍රතිසංයුක්ත ආපත්ති ද හැර සෙසු සියලු ඇවැත්... සහ මැද දී නීතිවිධාන යෙන් දෙසන්නමි" යැ යි ස්වකීය පක්ෂය දන්විය යුතු.

එකතො පකඛිකානං භික්ඛූනං ව්‍යඤ්ඤන භික්ඛූනා පටිබලෙන සදෙසා ඤාපෙතබ්බො:

සුඤ්ඤානු මෙ භගෙන සදෙසා අමනාකං භණ්ඩනජානානං -පෙ- බහුං අසාමණකං අජ්ඣාටී ඡණ්ණං -පෙ- සචෙ මයං ඉමාහි ආපක්ඛි අඤ්ඤමඤ්ඤං කාරෙසාමි. සියාපි තං අධිකරණං කකඛලකාය වාලකාය හෙද්‍ය සංවඤ්ඤාය. යදී සද්ධිසංස පක්ඛකල්පං අහං යා චෙව ඉමෙසං ආයඤ්ඤානානං ආපක්ඛි යා ව අක්ඛතො ආපක්ඛි ඉමෙසඤ්ඤව ආයඤ්ඤානානං අජාය අක්ඛතො ව අජාය සද්ධිමච්ඡෙති තීණව්ඤානවිනයන දෙසෙය්‍යං. ධපෙතො ථුල්ලවජ්ජං, ධපෙතො ගිඪීපට්ඨිසංයුක්ඛං. එසා ඤාතභි.

සුඤ්ඤානු මෙ භගෙන සදෙසා. අමනාකං භණ්ඩනජානානං -පෙ- අහං යා චෙව ඉමෙසං ආයඤ්ඤානානං ආපක්ඛි, යා ව අක්ඛතො ආපක්ඛි ඉමෙසඤ්ඤව ආයඤ්ඤානානං අජාය අක්ඛතො ව අජාය සද්ධිමච්ඡෙති තීණව්ඤානවිනයන දෙසෙය්‍යං. ධපෙතො ථුල්ලවජ්ජං, ධපෙතො ගිඪීපට්ඨිසංයුක්ඛං. යසංසඤ්ඤානො බමති අමනාකං ඉමාසං ආපක්ඛිනං සද්ධිමච්ඡෙති තීණව්ඤානවිනයන දෙසනා ධපෙතො ථුල්ලවජ්ජං, ධපෙතො ගිඪීපට්ඨිසංයුක්ඛං, සො තුණ්ඤ්ඤානං සසනකඛමති සො භාසෙය්‍යං.

දෙසිතා අමනාකං ඉමා ආපක්ඛියො සද්ධිමච්ඡෙති තීණව්ඤානවිනයන ධපෙතො ථුල්ලවජ්ජං, ධපෙතො ගිඪීපට්ඨිසංයුක්ඛං. බමති සද්ධිසංස තඤ්ඤා තුණ්ඤි. එවමෙතං ධාරයාමිති.

අඵාපජෙරසං එකතො පකඛිකානං භික්ඛූනං ව්‍යඤ්ඤන භික්ඛූනා පටිබලෙන සදෙසා ඤාපෙතබ්බො:

සුඤ්ඤානු මෙ භගෙන සදෙසා. අමනාකං භණ්ඩනජානානං -පෙ- සද්ධිමච්ඡෙති තීණව්ඤානවිනයන දෙසෙය්‍යං. ධපෙතො ථුල්ලවජ්ජං, ධපෙතො ගිඪීපට්ඨිසංයුක්ඛං. එසා ඤාතභි.

එක් පක්ෂයකට අයත් මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යක්ත වූ ප්‍රතිබල වූ මහණක්හු විසින්,

“වහන්ස, සංඝ තෙමේ මා ගේ වචනය අසාවා. උපන් අරගල ඇති... අප විසින්... බොහෝ අග්‍රාමණක දෑ කරණ ලද්දේ වෙයි... ඉදින් අපි ඔවුන්ගේ වූනට මේ ඇවැත්වලින් පිළියම් කරවන්නාමෝ නම් ඒ අධිකරණය රථබව පිණිස, සැඩබව පිණිස, හෙදා පිණිස පවතිනු ද විය හැකි ය. ඉදින් සංඝයාට සුදුසු කල් වේ යැයි හැඟේ නම් මම ඤාල වරද ද හැර, ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත ආපත්ති ද හැර, මේ ආයුෂ්චතුන් ගේ සෙසු යම් ඇවැත් වේ නම් තමාගේ ද සෙසු යම් ඇවැත් වේ නම්, ඒ හැම මේ ආයුෂ්චත්වරුනට වැඩ පිණිස ද තමාට වැඩ පිණිස ද සහ මැද දී නිෂ්චයාචාරකයෙන් දෙසන්නෙමි. මේ ඥාප්තිය යැ.

සංඝ තෙමේ මා ගේ වචනය අසාවා. උපන් අරගල ඇති... අප විසින්... බොහෝ අග්‍රාමණක දෑ කරන ලද්දේ වෙයි... මම ඤාල වරද ද හැර, ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත ආපත්ති ද හැර, මේ ආයුෂ්චතුන් ගේ සෙසු යම් ඇවැත් වේ නම්, තමාගේ ද සෙසු යම් ඇවැත් වේ නම්, ඒ හැම මේ ආයුෂ්චත්වරුනට වැඩ පිණිස ද තමාට වැඩ පිණිස ද සහ මැද දී නිෂ්චයාචාරකයෙන් දෙසෙමි. ඤාලවරද ද හැර, ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත ආපත්ති ද හැර සෙසු මේ සියලු ඇවැත් අප සහ මැද දී නිෂ්චයාචාරකයෙන් දෙසීම යම් ආයුෂ්චතකු හට විසියෙන්තෝ නම් හේ නිහඩ වේවා, යම් ආයුෂ්චතකු හට නො විසියෙන්තෝ වී නම් හේ කියාවා.

අප විසින් ඤාල වරද ද හැර, ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත ඇවැත් ද හැර සෙසු මේ සියලු ඇවැත් සහ මැද දී නිෂ්චයාචාරකයෙන් දෙසන ලද්දේ ය. සංඝයාට විසිවෙයි. එ හෙයින් නිහඩ යැ. මෙසේ මෙය සලකමි” යැ යි සංඝ තෙමේ දන්විය යුතු.

ඉක්බිති අන් එක් පක්ෂය ගත් මහණුන් අතුරෙන් ව්‍යක්ත ප්‍රතිබල මහණක්හු විසින්,

“සංඝ තෙමේ මා ගේ වචනය අසා වා. උපන් අරගල ඇති...අප විසින් ...වරද කරන ලද්දේ ය... ඤාල වරද හැර ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත ආපත්ති ද හැර සෙසු... සියලු ඇවැත් සහ මැද දී නිෂ්චයාචාරකයෙන් දෙසන්නෙමි. මේ ඥාප්තිය යැ.

සුභාතු මෙ භනෙන සඛෙතා අමනාකං භණ්ඩනජාතානං -පෙ- අභ. යා වෙව ඉමෙසා ආයඤ්ඤානං ආපඤ්ඤා, යා ච අභනනො ආපඤ්ඤා, ඉමෙසං වෙව ආයඤ්ඤානං අඤ්ඤා අභනනො ච අඤ්ඤා සඛමචෙඤ්ඤා තිණවජාරකෙන දෙසෙමි. ධරෙඤ්ඤා වුලුච්ඡාසං ධරෙඤ්ඤා ගිහිච්ඡාසං. -පෙ- යසසායසමනො ඛමති යො තුණ්ඤාසං යසස නසඛමති යො භාසෙය්‍යං. දෙසිතා අමනාකං ඉමා ආපඤ්ඤායො සඛමචෙඤ්ඤා තිණවජාරකෙන ධරෙඤ්ඤා වුලුච්ඡාසං. ධරෙඤ්ඤා ගිහිච්ඡාසං. ඛමති සඛසස නසො තුණ්ඤා. එවමෙතං ධාරයාමිති.

61. ඉදං වුච්ඡාසං භික්ඛවෙ අධිකරණං. වුච්ඡාසනං. කෙන වුච්ඡාසනං? සමුඛාච්ඡාසනෙ ච තිණවජාරකෙන ච. කිඤ්ඤා තස්ස සමුඛාච්ඡාසනෙ?

සඛසමුඛාච්ඡාසනං ධරෙඤ්ඤාච්ඡාසනං චිතයසමුඛාච්ඡාසනං පුඤ්ඤාච්ඡාසනං. කා ච තස්ස සඛසමුඛාච්ඡාසනං? යාවතිකා භික්ඛුකමමංසනා තෙ ආගතා භොතති ජන්දරානං ජන්දො ආභවො භොති. සමුඛාච්ඡාසනං ච පටිකෙකාසනං. අයං තස්ස සඛසමුඛාච්ඡාසනං.

කා ච තස්ස ධරෙඤ්ඤාච්ඡාසනං චිතයසමුඛාච්ඡාසනං? යෙන ධරෙඤ්ඤා යෙන චිතයෙන යෙන සන්ධිසාසනෙන තං අධිකරණං. වුච්ඡාසනෙ, අයං තස්ස ධරෙඤ්ඤාච්ඡාසනං චිතයසමුඛාච්ඡාසනං.

කා ච තස්ස පුඤ්ඤාච්ඡාසනං? යො ච දෙසෙති, යසස ච දෙසෙති, උභො සමුඛාච්ඡාසනං භොතති, අයං තස්ස පුඤ්ඤාච්ඡාසනං.

කිඤ්ඤා තස්ස තිණවජාරකෙ? යා තිණවජාරකසං කමිඤ්ඤා කිරියා කරණං උපගමනං අජන්ඤාපගමනං අධිවාසනං අපටිකෙකාසනං ඉදං තස්ස තිණවජාරකෙ.

එවං වුච්ඡාසනං ච භික්ඛවෙ අධිකරණං පටිභ්‍යාභකො උකෙකාචෙති උකෙකාචනකං පාවිතියං. ජන්දයකො වියති, වියනකං පාවිතියං.

කීර්තියාධිකරණං කතීති සමචෙති සමිති? කීර්තියාධිකරණං එකෙන සමචෙන සමිති සමුඛාච්ඡාසනෙයනාති.

සමරකඛිතකො නිට්ඨො වතුඤ්ඤා.

වහන්ස, සංඝ තෙමේ මා ගේ වචනය අසාවා. උපන් අරගල ඇති... මේ ආයුෂ්ඨකුන්ගේ යම් ඇවැත් වේ ද, තමා ගේ යම් ඇවැත් වේ ද, ඥාල වරද ද හැර, ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත ආපත්තිය ද හැර සෙසු මේ සියලු ඇවැත් මේ ආයුෂ්ඨකුන් හට වැඩ පිණිස ද තමාට වැඩ පිණිස ද සහ මැදදී තිණවඤ්චනයෙන් දෙසමී.... යම් ආයුෂ්ඨකු හට රිසියෙහි ද හේ නිඛධ වේ දා, යමකුට නොපිසියෙයි ද හේ කියාවා.

අප විසින් ඥාල වරද ද හැර ගෘහීප්‍රතිසංයුක්ත වරද ද හැර සෙසු මේ සියලු ඇවැත් සහමැදදී තිණවඤ්චනයෙන් දෙසන ලද්දේ ය. සංඝාට රිසියෙයි, එහෙයින් නිඛධ ය, මෙසේ මෙය සලකමී''යැ යි සංඝ තෙමේ දන්වීයැ යුත්තේ ය.

61. මහණෙනි, මේ අධිකරණය සන්තිඋනේ යැ යි කියනු ලැබේ. කීමෙයින් සන්තිඋනේ ද යත්: සම්මුඛාචිතයෙන් ද තිණවඤ්චනයෙන් ද යන දෙකෙනි. එහි සම්මුඛාචිතය කවර යැ? සංඝ සම්මුඛතාව ධර්ම සම්මුඛතාව විනයසම්මුඛතාව පුද්ගලසම්මුඛතාව යන මේ ය. එහි සංඝ සම්මුඛතාව කවරයැ? යම් පමණ මහණහු කම්ප්‍රාජනයෝ නම් ඔහු හැම ආචාර හුවෙන් ද ජන්‍ය දෙනුවට සුදුස්සන් ගේ ජන්‍ය ගෙනෙන ලද්දේ වේ ද, හමු වූ මහණහු ප්‍රතිෂේධනය නො කෙරෙත් ද මේ එහි සංඝසම්මුඛතාව යි.

එහි ධර්ම සම්මුඛතා විනය සම්මුඛතා කවර යැ? යම් ධර්මයෙකින් යම් විනයයෙකින් යම් ශාසනාසාසනයෙකින් ඒ අධිකරණය සන්තිදෙයි ද, මෙය එහි ධර්මසම්මුඛතා විනයසම්මුඛතා යැ

එහි පුද්ගලසම්මුඛතා කවර යැ? යමෙකුත් ඇවැත් දෙසයි ද යමකුටත් දෙසයි ද, ඒ දෙදෙනාම හමු වූවාහු වෙත්, මේ එහි පුද්ගල සම්මුඛතා ය.

එහි තිණවඤ්චනය කවර යැ? තිණවඤ්චකකම්මා ගේ යම් ක්‍රියාපයක්, කිරීමක්, උපැයීමක්, අධ්‍යයනයක්, ඉවැසීමක්, අප්‍රතිෂේධනයක් වේ ද, මේ එහි තිණවඤ්චනය යි.

මහණෙනි, මෙසේ සන්තිඋනු මේ අධිකරණය ඉදින් ප්‍රතිග්‍රාහක මහණෙක් ඉදිරියට අදහෝ ද, ඔහුට උත්තොටනක පාවිච්චිය ඇවැත් වේ. මේ කම්මට ජන්‍ය දුන් මහණෙක් මෙහි සන්තිදීමට නිත්‍ය කෙරේ ද ඔහුට බියනක පාවිච්චිය ඇවැත් වේ.

කෘතභාධිකරණය ශමඵ කියෙකින් සන්තිදේ ද කෘතභාධිකරණය සම්මුඛාචිතය සංඛ්‍යාත එක් ශමඵයෙකින් සන්තිදෙයි.

සතරවනු සමඵකඛන්ධකය නිමියේ ය.

පුලලවග්ගපාලි

විසෙසපද්‍යාකකමණිකා

අ	පිටුවකිකා	අ	පිටුවකිකා
අකඛරිකායපි	40	අනුභනනා	376
අකෙකතපි	40	අනතරාධිකාධිමා	130
අගරුකරියමානො	100	අපටිකෙකාසනා	416
අගසසමොධාන පරිවාසො	250, 252	අපටිකුසුය	23
අඛාරකාසුපමා	130	අපටිපුච්ඡා	28
අඛුලියා ජලමානාය	342	අපලොකනකමම.	378
අජනි	6, 24	අප්පකිලමචෙන	44
අජ්ඣාචාලෙ ආචාරවිපකෙතා	16, 96	අප්පිභානා	344
අජ්ඣාචිකක.	350, 356	අප්පුකුසු	342
අවසිපදෙපි	40	අප්පසාද කාමා	130
අවසිකකෙලුපමා	130	අබලබලො විය	42
අතිදිවසියා දිවසිවිපකෙතා	16, 96	අබ්බසානා	130
අතිවෙටෙති	422	අබ්බාකුටිකා	42
අත්තපච්චකිකෙ	402	අබ්බසානනකා	376, 888, 392
අදෙසනාගාමිනියා	8, 10	අභිච්චරිකා	388
අධම්මකමම.	8	අභිසඛාරික.	342
අධම්මිකා සලාකගාහා	362	අමුඤ්චිනසො	350, 354, 418
අධිසිලෙ සීලවිපකෙතා	16, 96	අලමනතරා	2
අනපදනා	14, 24, 96	අච්චනසකමම.	8
අනපෙටො	66	අච්චකෙතා	24
අනවසසවො	378	අසමෙභාග. සමෙකන	100
අනාචාර.	38, 56	අසමුච්චා	28
අනාපකන්ධා කත.	8	අසරමාන පටිච්ඡනා	268
අනාලොචනා	166	අසංභිලො	402
අනිතිකා	314	අසාරොචා	8
අනුදුගෙන	80	අසිසුනුපමා	132
අනුබලපදනා	376, 388	ආගනනුක භක්තා	66
අනුචාදධිකරණ.	376, 388	ආචාරගොචරසමපකෙතා	402
අනුචාද	18	ආචාරවිපකන්ධා	376
අනුසමපවකිකා	376	ආචාරවිපකන්ධා	376

විෂයසපදනුකකමණිකා

අ	පිටුවකයා	ඔ	පිටුවකයා
ආධානගාභී	380	මකොට්මකො	386
ආපජජිතා	354	මනොජනං	170, 176, 182
ආපකාධිකරණං	376, 388	මස.රියති	290
ආපතනී. ආරොපෙනා	14		
ආවාස පරමපරං	110	ක	
ආයන පරියනෙතා	160	කකඛලනතාය	370
ආරඤ්ඤිකඛයං	182	කණාජකං	342
ආචෙලං	38	කතිකසණ්ඨානං	342
ආසනාභිභාරො	98	කතරුණේවා	342
		කලහකාරකො	96
ඉ		කාකචසං	68
ඉඳිස	400	කාසද්ධිබ්බලා	340
ඉද්ධිපාවිභාරියං	340	කිව්චාධිකරණං	376, 390
ඉසුසුති	380	කුකකුචවකො	34
		කුකකුචවසං	68
උ		කුලසුණ්ඨානං	40
උකෙකාවනකං	402	කොට්ඨකො	342
උකෙකාටෙති	398	කොධනො	378
උකෙඛපජියකමමං	88, 100		
උතරිභඛයං	342	ඛ	
උතනානමුඛා	42	ඛලිකායපි	40
උභතොවණ්චිකමාලං	38	ඛිතචිකො	286, 290, 310
උපක ණණකො	412	ඛියනකං	402
උපසානිකොන	56	ඛුංසෙසුසුති.	70
උපනාභී	378		
උඛවාභිකාය	402	ඟ	
උච්චකතොකා	286, 310	ගතිගතං	362
උරච්ඡදං	38	ගිභීධජො	98
උපසංලෙභනී	40	ගිභීපටියංයුතං	372
		ගිභීසංසාට්ඨා	24
එ		ගුලහකො	414
එකච්ඡකො	98		
එකජකං	340	ස	
එකතොව ණචිකාමලං	38	සට්ඨකායපි	40
එභිසවාගතව:දිනො	42		
එලගලවාටො	386		

විෂයපදනුකකමණිකා

ප	පිටුවකයා	භ	පිටුවකයා
පටිසාරණියකමම.	64	භික්ඛුනොවාද සමමති	170
පතීවයො	338	භිසි	342
පහතකඛිකා	344		
පහතාලහකෙනපි	40	ඉ	
පඛණ්ඩනියකමම.	38	මකඛි	380
පරිවසනනා	190	ලෙඩකුභුනො	80
පරිවුසුපරිවාසො	204	මච්චි	380
පරිසකකති	76	ලෙඤ්චිකං	38
පරිභාරපච්චි	40	මනෙසිකායපි	40
පසාවාසානා	342	මඤ්චනෙ චිය	42
පළාසි	380	මමමනො	386
පාදකයලිකං	98	මංසලපසුපමා	130
පාදපියං	98	මානසාවාරිකා	180
පාදෙදකං	98	මානසාරහා	176, 178
පාරිවාසිකා	158	මායාවි	380
පාරිවාසික වතුසො	166	මිසුකදිච්චිනො	314
පිට්ඨපරිකමම.	98, 170	මිනිතප්පඛඛයමා	42
පිණ්ඩපාතිකඛයං	182	මුඛසකතිති විකුදනකා	360
පුග්ගලපමුඛකා	396, 404	මුලායපටිකසනාරහා	168, 212, -
පුඛඛහාසිගො	42		214, 216
පුරෙසමච්චෙන	170, 176, 182	මුලහවිකා	380
		ලෙමධකං	376
ඛ		ලෙමධගං	388
ඛවහාඛාමො	386	මොසබ්චිකායපි	44
ඛහාරාමනොට්ඨක	314	මොසපුරිසො	28
ඛිලෙඛිහනං	342	මොහගාචිකා	50
ඛිලඛයදුතියං	342		
භ		ය	
භණ්ඩනකාරකො	96	යථා බුධිච්චි	170
භතකුච්චියකං	338, 340	යථාච්චි	342
භයගාමිතා	58	යථා වච්චනපි	40
භසනාරකො	2, 56	යාවිතකුපමා	130
භාකුච්චිකාකුච්චිකො	42	යෙභුයාසිකා	360, 408
භාසිකපරිකනං	350, 418, 420		

වූලලවගගපාලි

සඤ්ඤානාමානුකකමණිකා

	පිටුවකයා		පිටුවකයා
අනාඨපිණ්ඩික	2	තිත්ඤ්ඤකකඤ්ඤා	340
අනුරුද්ධ	64	දබ්බමලපුත්ත	340
අමොචකවන	68	පණ්ඩුකලොහිතකා	2, 4, 6
අරිඨ	128, 130, 132	මච්ඡිකාසණ්ඩ	64, 82
අසුපිපුනබ්බසුකා	38, 42, 46	මඤ්ඤාදිප් (මිගදය)	340
ආනන්ද	64	මහා කවචාන	64
ඉසිගිලි	340	මහා කප්පින	64
උද්ධි	196, 202	මහාකොට්ඨිත	64
උපාලි	64, 166, 188	මහාචූඤ්ඤ	64
උචාල	362, 370	මහා මොග්ගලලාන	64
කලයාණ භවනික (ගහපති)	342	මෙතනියභුමච්ඡකා	312, 344
කාසි	44	මෙතනියා	344
කීටාගිරි	38, 42, 44	රාජගහ	338
කොසලේ	86, 100, 108	රාහුල	64
ගඟ්ග	350, 352	රෙවත	64
ගඤ්ඤාබ්බසුක	128, 130, 132	දේහාර (පබ්බත)	340
ගිජ්ඣකුට	340	වෙච්චන	338
ගොතම කඤ්ඤා	340	සත්තපණ්ණිගුහා	340
සොසිතාරාම	86, 108	සප්පසොණ්ඩික පබ්බාර	340
විකා (ගහපති)	64	සාරිපුත්ත	46, 64, 66
වොරපපාත	340	සාරිපුත්තමොග්ගලලාන	46
ජනන	86, 109, 108, 376	සාවකී	2, 44, 168, 196
ජීවකම්බවන	349	සීඤ්චන	340
ඡේතනින	2, 44, 128, 158, 196	සුධම්ම	64, 82, 86
තපොතකඤ්ඤා	340	සෙය්‍යසක	24, 34
තපොදුරාම	310		

සම්බුද්ධ ජයන්ති ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථ මාලා - නැවත මුද්‍රණය

1	පාරාජිකා පාලි	
2	පාචිත්තිය පාලි	I
3	පාචිත්තිය පාලි	II
4	මහාවග්ග පාලි	I
5	මහාවග්ග පාලි	II
6	චුල්ලවග්ග පාලි	I
7	චුල්ලවග්ග පාලි	II
8	පරිවාර පාලි	I
9	පරිවාර පාලි	II
10	දීඝනිකාය 1	
11	දීඝනිකාය 2	
12	දීඝනිකාය 3	
13	මජ්ඣිම නිකාය	I
14	මජ්ඣිම නිකාය	II
15	මජ්ඣිම නිකාය	III
16	සංයුක්ත නිකාය	I
17	සංයුක්ත නිකාය	II
18	සංයුක්ත නිකාය	III
19	සංයුක්ත නිකාය	IV
20	සංයුක්ත නිකාය පඤ්චම භාගය (1)	
21	සංයුක්ත නිකාය පඤ්චම භාගය (2)	
22	අංගුත්තර නිකාය	I
23	අංගුත්තර නිකාය	II
24	අංගුත්තර නිකාය	III
25	අංගුත්තර නිකාය	IV
26	අංගුත්තර නිකාය	V
27	අංගුත්තර නිකාය	VI
28	මුද්දක නිකාය - මුඤ්ඤපාඨ - ධම්මපදපාලි - උදානපාලි - ඉතිවුත්තකපාලි	

- 29 මුද්දක නිකාය - සුත්ත නිපාත
- 30 මුද්දක නිකාය - විමානවත්ථු - ජේතවත්ථු
- 31 මුද්දක නිකාය - ථෙරගාථා පාලි - ථෙරීගාථා පාලි
- 32 මුද්දක නිකාය - ජාතක පාලි I
- 33 මුද්දක නිකාය - ජාතක පාලි II
- 34 මුද්දක නිකාය - ජාතක පාලි III
- 35 මුද්දක නිකාය - මහා නිද්දේස පාලි
- 36 මුද්දක නිකාය - චුල්ල නිද්දේස පාලි
- 37 මුද්දක නිකාය - පටිසම්භිදාමගගප්පකරණ I
- 38 මුද්දක නිකාය - පටිසම්භිදාමගගප්පකරණ II
- 39 මුද්දක නිකාය - අපදාන පාලි 1
- 40 මුද්දක නිකාය - අපදාන පාලි 2 - 1
- 41 මුද්දක නිකාය - අපදාන පාලි 2 - 2
- 42 මුද්දක නිකාය - මුද්ධවංසපාලි - චරියා පිටක පාලි
- 43 නෙත්තිප්පකරණය
- 44 පෙටකොපදේස
- 45 ධම්මසංගනිප්පකරණ
- 46 විභංගප්පකරණ I
- 47 විභංගප්පකරණ II
- 48 කථාවඤ්චප්පකරණ I
- 49 කථාවඤ්චප්පකරණ II
- 50 කථාවඤ්චප්පකරණ III
- 51 ධාතුකථාප්පකරණ - පුගලපඤ්ඤකච්චපකරණ
- 52 යමකප්පකරණ I
- 53 යමකප්පකරණ 2 - I
- 54 යමකප්පකරණ 2 - II
- 55 පට්ඨාප්පකරණය I
- 56 පට්ඨානප්පකරණය II
- 57 පට්ඨානප්පකරණය III

ශ්‍රී ලංකා ධර්ම චක්‍ර ළමා පදනමේ සන්කාරයන් හා ආගමික සේවාවන්

1. රජය පිළිගත් ප්‍රණායාගතයක් වශයෙන් කටයුතු කිරීම.
2. ඔණ්ඩාරගම විද්‍යාගම දුරුවන් සියයක් සඳහා ධර්මචක්‍ර ළමා නිවාසය පිහිටුවා දැනට රුපුන් 50 දෙනෙකුට සෙවණ ලබාදීම.
3. පූර්ණ පහසුකම් සහිත නේවාසික පහසුකම් හා විධිමත් අධ්‍යාපනික පහසුකම් ලබාදීම.
4. ධර්මචක්‍ර ළමා නිවාස සංකීර්ණය තුළ විහාර මන්දිරය, වෛතසය, බෝධිය, භාවනා කුටි හා භාවනා මන්දිරය තනා තිබීම.
5. ලියෙන් සිං ප්‍රදරු පාසල ආරම්භ කොට පූර්ව ළමාවිය සංවර්ධන අධ්‍යාපනය ආරම්භ කිරීම.
6. තණමල්විල ප්‍රදේශයේ ලියෙන් සිං ප්‍රදරු අධ්‍යාපන මධ්‍යස්ථාන කීපයක් ආරම්භ කිරීම.
7. දේශීය විදේශීය ධර්ම ග්‍රන්ථ මුද්‍රණය කොට බෙදා හැරීම.
8. පිරුවානා පොත් වහන්සේ මුද්‍රණය කොට සෑම නිවසකටම ලබාදීම සඳහා වසරින් වසර මුද්‍රණය කොට බෙදා දීම. දැනට පිටපත් ලක්ෂ දෙකක් බෙදා හැර ඇත.
9. වියතුන් විසින් රචිත සිංහල ධර්මග්‍රන්ථ ඉංග්‍රීසි භාෂාවට පරිවර්තනය කොට මුද්‍රණය කොට බෙදා හැරීම.
10. ජාතක පොත් වහන්සේ කාටුන් චිත්‍ර වශයෙන් කුඩා දුරුවන් සඳහා සිංහල ඉංග්‍රීසි භාෂිත භාෂාවන්ගෙන් මුද්‍රණය කිරීම.
11. වෛද්‍ය ශිෂ්‍යයන්, පාසල් දුරුවන්, ශ්‍රී ලංකාවේ අධ්‍යාපනය ලබන විදේශික ශිෂ්‍ය හික්ෂුන් වහන්සේලාට ශිෂ්‍යත්ව ප්‍රදානය කිරීම.
12. දිළිඳු පවුල් සඳහා රෙදි පිළි හා අධ්‍යාපනික උපකරණ පරිත්‍යාග කිරීම.
13. 2003 ජල ගැල්මට ලක්වූ හම්බන්තොට, මාතර, ගාල්ල, කළුතර, රත්නපුර හා අම්පාර දිස්ත්‍රික්කවල විහාරස්ථාන 63ක් සඳහා රුපියල් කෝටි 2 1/2ක මූල්‍යමය ආධාර සැපයීම.
14. 2004 සුනාමි විපතට භාජනය වූ පිරිස් සඳහා නිවාස දහසක් ඉදිකිරීම හා අවශ්‍ය ද්‍රව්‍යමය ආධාර සැපයීම.
15. වාර්ෂිකව විදේශීය හා දේශීය වෛද්‍යවරුන්ගේ සහභාගිත්වයෙන් වෛද්‍ය සායන පැවැත්වීම.
16. කැළණිය බොල්ලරගල මානෙල්වතු විහාරයේ ජාත්‍යන්තර බෞද්ධ විශ්ව විද්‍යාලයක් ආරම්භ කිරීම.
17. මුද්ධ ජයන්ති ක්‍රිපිටක ග්‍රන්ථ නැවත මුද්‍රණය කොට නොමිලයේ බෙදා හැරීම.

ශ්‍රී ලංකා ධර්ම චක්‍ර ළමා පදනමේ නිර්මාතෘවරයාණෝ :

තායිවානයේ ප්‍රධාන සංඝනායක තායිපේ ශ්‍රී රතනපෝති ජේරවාදී බෞද්ධ මධ්‍යස්ථානයේ අධිපති, තායිවානයේ එක්සත් සමූහ බෞද්ධ අධ්‍යාපන පදනමේ අනුශාසක ලෝක බෞද්ධ සංඝ සම්මේලනයේ සංස්කෘතික අංශයේ සභාපති, තායිවානයේ සමාධි අධ්‍යාපන සංගමයේ නිර්මාතෘ සහ අනුශාසක, මහා බෝධි වර්යා සංගමයේ නිර්මාතෘ සහ සභාපති,

රත්මලාන ශ්‍රී විජයාරාම වාසී

පූජ්‍ය ආචාර්ය බෝදාගම වන්දිම නාහිමිපාණන් වහන්සේයි.

NAME OF SPONSOR

助印功德主名錄

**Book Title : BUDDHA JAYANTI TRIPITAKA SERIES,
Volume1~Volume 14**

書名：斯里蘭卡巴利文大藏經，第一冊～第十四冊

Book Serial No., 書號：SR201~SR214

N.T. Dollars :

401,100：美國淨宗學會, AMITABHA BUDDHIST SOCIETY OF USA

1,127,200：財團法人佛陀教育基金會

Amount : N.T. Dollars 1,528,300 ; Print 1,000 sets

以上合計，新台幣 1,528,300 元；恭印壹仟套。

回向：天下和順，日月清明，風雨以時，災厲不起，國豐民安，兵戈無用，崇德興仁，務修禮讓，國無盜賊，無有怨枉，強不凌弱，各得其所。祝願法界一切有情，所有六道四生，宿世冤親，現世業債，咸憑法力，悉得解脫。

祝願現生者增福延壽，發菩提心，常隨佛學，勤修精進，利濟群生。

祝願已故者往生淨土，同出苦輪，共登覺岸，直證阿毘跋致，圓滿無上菩提。

附記：本會接受善信委託，代印經書、佛像，其必要之費用，皆經本會審慎評估；若有結餘，均續作本會之印(購)經書及運費使用，為施主廣積陰德；此案所需金額龐大，且分四批出版，捐助款項若有不足，則由本會負擔其餘之經費。

DEDICATION OF MERIT

May the merit and virtue
accrued from this work
adorn Amitabha Buddha's Pure Land,
repay the four great kindnesses above,
and relieve the suffering of
those on the three paths below.
May those who see or hear of these efforts
generate Bodhi-mind,
spend their lives devoted to the Buddha Dharma,
and finally be reborn together in
the Land of Ultimate Bliss.

Homage to Amita Buddha!

NAMO AMITABHA

南無阿彌陀佛

《斯里蘭卡巴利文大藏經 第六冊》

財團法人佛陀教育基金會 印贈
台北市杭州南路一段五十五號十一樓

Printed and donated for free distribution by

The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation

11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.

Tel: 886-2-23951198 , Fax: 886-2-23913415

Email: overseas@budaedu.org

Website: <http://www.budaedu.org>

This book is strictly for free distribution, it is not for sale.

නොමිලයේ බෙදාදීම පිණිසයි.

Printed in Taiwan

1,000 copies; January 2013

SR206 - 10863

